

‘သေမင်းတမန်ရထားလမ်း’ ခေါ်
ထိုင်း မြန်မာ မီးရထားလမ်း
ကိုယ်တွေ့ ချွေးတပ်မှတ်တမ်း
လင်းယုန်သစ်လွင်

၃ တွဲပေါင်း အစအဆုံး ဒုတိယအကြိမ်

စာအုပ်အကြောင်း

ပထမအကြိမ်
(အတွဲမခွဲ) အမျိုးသားစာပေတိုးတက်ရေးတိုက်
၁၉၆၈ ခုနှစ်
'ယိုးဒယား မြန်မာ မီးရထားထမ်း တိုက်တွေ့ဆွေးနွေးတပ်မှတ်တမ်း'
အမည်ပြင်

ပထမအကြိမ်
(၂ တွဲခွဲ) ချစ်စာပေပြန့်ပွားရေး
၁၉၆၈ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်
(၂ တွဲခွဲ) သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း-မြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန
၁၉၉၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်

ဒုတိယအကြိမ်
(၂ တွဲခွဲ) သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း
၁၉၉၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်

တတိယအကြိမ်
(၂ တွဲခွဲ) သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း
၁၉၉၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်

စတုတ္ထအကြိမ်
(၂ တွဲခွဲ) သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း
၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်

ပထမအကြိမ်
(တတိယပိုင်း) ဇယားမင်းကြီးစာပေ
၁၉၉၂ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်
(၁-၃-က ပုဂံဦးပေါင်း) စံပယ်ဦးစာပေ
၂၀၀၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ

ဒုတိယအကြိမ်
(၁-၃-က ပုဂံဦးပေါင်း) ပန်းချီပြည်စာအုပ်တိုက်
၂၀၀၉ ခုနှစ် မေလ

စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဧရာဝတီတိုင်း၊ သောင်တုန်းမြို့တွင် အဖ၊ ဦးဖိုးလှ၊ အမိ ဒေါ်နှင်းဦး တို့မှ ၁၉၁၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့ (၁၉၂၉ ခုနှစ် တောသလင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့)တွင် ဖွားမြင်သည်။ အမည်ရင်း ဦးအေးမောင် ဖြစ်သည်။ သောင်တုန်းမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် အဋ္ဌမတန်း အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

စစ်မဖြစ်မီက မော်လမြိုင်မြို့မှထုတ်ဝေသော 'စောင်းဆောင်' သတင်းစာတွင် နယ်သတင်းထောက် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ် 'ဟံသာဝတီ' နှင့် 'ဗမာ့ခေတ်' သတင်းစာတွင် နယ်သတင်း ထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိပြီး၊ 'လင်းယုန်သတင်းစာ' အလုပ်သမား သတင်းထောက်လုပ်ရာမှ 'မောင်သစ်လွင်' အမည်ဖြင့် စတင် ရေးသားရာမှ 'လင်းယုန် သစ်လွင်' ကလောင်အမည်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် 'လင်းယုန်ဂျာနယ်၊ ပြည်တော်သစ်ဂျာနယ်၊ လူထုဂျာနယ်' တို့တွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ 'ရှုထောင့်ဂျာနယ်' အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ စာရေး ဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် စာရေးဆရာအသင်း နှစ်(ဖတ်လည် စာပေဖြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုတိုဆုကို 'တို့ကျေးရွာ' ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

'ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာအုပ်ကို ဂျပန်နိုင်ငံ 'မိနီချီ သတင်းစာတိုက်' မှ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် 'သီတာသောင်ခြေဦး' လုံးချင်းဝတ္ထုဖြင့် အနုပညာစာပေဝတ္ထုရှည်ဆု ရရှိပြီး၊

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် 'ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ စာပဒေသာ ဒုတိယဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆုကို 'ဓမ္မဝိလာသ' လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

'ဓမ္မဝိလာသ' ကို ရေးသားစဉ်က ဆရာကြီး၏ အသက်မှာ ၅၄ နှစ် ရှိပြီ။

စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်သည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ်အထိ လုံးချင်းစာအုပ် ၆၆ အုပ် ရေးသားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် (၂၁-၈-၁၉၉၃ ရက်နေ့)တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁- တူပြိုင်လေကူးမယ်ပ	၁၉၅၂ ခုနှစ်	၃၁- သွေးသောက်စား	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၂- သက်ဆုံးကြော့ကေခိုင်	၁၉၅၃ ခုနှစ်	၃၂- သိန်းထိုက်ရတနာ	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၃- ဆိုက်ကားသမား	၁၉၅၃ ခုနှစ်	၃၃- ချစ်ရလေမည် မွေးရပ်မြေ	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၄- ချစ်တဲ့မပြန်	၁၉၅၄ ခုနှစ်	၃၄- ဇေဘော့အောင်ကြီး	၁၉၆၃ ခုနှစ်
၅- တုံကျွန်	၁၉၅၄ ခုနှစ်	၃၅- သေမင်းတမန် လမ်းပေါ်ဝယ်	၁၉၆၄ ခုနှစ်
၆- ဇေဘော့သာလျှင်	၁၉၅၅ ခုနှစ်	၃၆- သောင်းဒီပါမြေ	၁၉၆၅ ခုနှစ်
၇- လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ	၁၉၅၆ ခုနှစ်	၃၇- သမုဒယနေဘင်	၁၉၆၅ ခုနှစ်
၈- ကရုဏာလှိုင်း	၁၉၅၇ ခုနှစ်	၃၈- သက်စွန့်ဆံများ	၁၉၆၅ ခုနှစ်
၉- အမွေဆိုင်ညီအစ်ကို	၁၉၅၈ ခုနှစ်	၃၉- ယမုန်နာ တံငါဝတ္ထုတိုများ	၁၉၆၅ ခုနှစ်
၁၀- တရားခံ	၁၉၅၈ ခုနှစ်	၄၀- နှစ်ဦးဇေဘော့ ဆုံကြရာဝယ်	၁၉၆၅ ခုနှစ်
၁၁- လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း	၁၉၅၉ ခုနှစ်	၄၁- ရတနာဒီ	၁၉၆၆ ခုနှစ်
၁၂- နှင်းဆီဖြိုင်လူသတ်မှု	၁၉၅၉ ခုနှစ်	၄၂- စမင်းဆီပဲသို့ ရောက်လေသော်	၁၉၆၆ ခုနှစ်
၁၃- ရွှေရတုဂိုဏ်း	၁၉၅၉ ခုနှစ်	၄၃- လျှို့ဝှက်ဂေဟာ	၁၉၆၆ ခုနှစ်
၁၄- ရတနာစင်နှင့် လူသတ်ဂိုဏ်း	၁၉၅၉ ခုနှစ်	၄၄- စစ်သူလျှို့ဝှက်	၁၉၆၆ ခုနှစ်
၁၅- အသက် သွေး ခွေး	၁၉၆၀ ခုနှစ်	၄၅- ကပ္ပတိန်နဲ့အဒင်	၁၉၆၇ ခုနှစ်
၁၆- ချစ်သော မာမိ	၁၉၆၀ ခုနှစ်	၄၆- ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း	၁၉၆၈ ခုနှစ်
၁၇- မြေဆော်တင်ခဲမလေး	၁၉၆၁ ခုနှစ်	ကိုယ်တွေ့ခွေးတပ်မှတ်တမ်း	
၁၈- မိုးတစ်ညဝယ်	၁၉၆၁ ခုနှစ်	၄၇- ပင်လယ်တံငါ	၁၉၇၁ ခုနှစ်
၁၉- စပယ်ခြံလူသတ်မှု	၁၉၆၁ ခုနှစ်	၄၈- ပါးစပ်လိုက်လား လက်လိုက်လား	၁၉၇၃ ခုနှစ်
၂၀- သီတာသောင်ခြေဦး	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၄၉- ကျွန်ပြန် စိန်တစ်ပွင့်*	
၂၁- ဇေဘော့ရန် ပြယ်လေသော်	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၀- အိမ်ပေါ် မြေခင်*	
၂၂- စောနန်းမွန်	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၁- တိုဖိုးဒေါင်း*	
၂၃- ဘဝဇာတ်ဆရာထံတွင်	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၂- တို့ကျောင်းတော်သူ*	
၂၄- သမုဒယသံယောဇဉ်	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၃- ရွာခေါင်းဆောင်*	
၂၅- ဂလက်ဒီယေးတားဂိုဏ်း	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၄- ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်*	
၂၆- သေနတ်တစ်ချက် အသက်တစ်ချောင်း	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၅- သည်လယ်မြေ*	
၂၇- လျှို့ဝှက်ရတနာ	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၆- ဆောင်းလပြာသို့*	
၂၈- လူသတ်ပတ္တမြား	၁၉၆၂ ခုနှစ်	၅၇- အပြစ်နှင့် အမှန်*	
၂၉- ဇေဘော့ပုလဲပန်း	၁၉၆၃ ခုနှစ်		
၃၀- ခန္ဓမုနိင် ခင်လေး	၁၉၆၃ ခုနှစ်		

* စာမေးစာမိတ်ထုတ် ပြည်လူလက်ရှိ စာအုပ်များ-ထုတ်ဝေသူရက်စွဲ ၅၁၁-၅၅၂။

ပါဝင်သောအခန်းများ

▪ မှတ်တမ်း အမှာ	၉
▪ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်း	၁၃
၁။ စတင်ခရီးထွက်ခြင်း	၁၅
၂။ သေမင်း၏ခံတွင်းပေါက်	၂၃
၃။ နာမည်ကျော် သံဖြူစရပ်	၃၀
၄။ တစ်ညတာ၏အမှောင်ရိပ်ဝယ်	၃၇
၅။ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့	၄၈
၆။ ကျောက်တစ်လုံးစခန်း	၅၅
၇။ အုံမခန်းရက်စက်မှုများ	၆၆
၈။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ဆင်းကြရပြီ	၇၇
၉။ ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းရွေးတပ်သားများ	၈၆
၁၀။ ရွေးတပ်စခန်းနှင့် မွန်ဈေးသည်လှည်းများ	၉၆
၁၁။ ဆင်နှင့် ဆင်ညှိုးစီးရွေးတပ်သား	၁၀၃
၁၂။ တပ်ဒီနိုစခန်းနှင့် ဝမ်းရောဂါ	၁၁၁
၁၃။ အသေအပျောက်များပြားလှခြင်း	၁၂၂
၁၄။ ကျောက်ပေါက်သောရွေးတပ်သား	၁၂၇
၁၅။ တောတွင်းရောက်ပုပန်မကလေးများ	၁၄၀
၁၆။ ခါးသီးသောဒဏ်ခတ်မှု	၁၄၈
၁၇။ ရွေးတပ်သားနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများ	၁၅၆
၁၈။ ရွေးတပ်စခန်းနှင့် အပီပတီမင်းကြီး	၁၇၄
၁၉။ စခန်းပြောင်းရွှေ့ခြင်း	၁၈၆
၂၀။ ကျားနှင့် ရွေးတပ်သား	၂၀၃
၂၁။ အသေဆိုးသေရပြန်ခြင်း	၂၁၃
၂၂။ ဘုရား ၃ ဆူစခန်း	၂၂၂
၂၃။ ထူးခြားသောသရဏဂုံတင်ခြင်း	၂၃၄
၂၄။ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသောသုံ့ပန်းများ	၂၄၂
၂၅။ ဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်သွားရခြင်း	၂၄၆
၂၆။ ယိုးဒယားရွေးတပ်သား	၂၆၂
၂၇။ မိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း	၂၇၇

၂၈။ မမေ့နိုင်သောလက်ဆောင်	၂၈၄
၂၉။ စွန့်စားရသောအပြန်ခရီး	၂၉၃
၃၀။ မော်လမြိုင်တွင်ကြုံရသောအပြစ်	၂၉၈
၃၁။ ကျောက်တံတားဆိပ်တွင်	၃၁၇
၃၂။ အစီရင်ခံပါသည်	၃၁၀
၃၃။ စာရေးသူ၏ အမှာ	၃၁၂
၃၄။ တတိယမြောက် အပလုံ	၃၁၄
၃၅။ ကိုဘစိန်၏ ရှေ့ခရီး	၃၄၀
၃၆။ နောက်ဆုံးပိတ် ဘုရား ၃ ဆူ	၃၄၉
၃၇။ နောက်ဆက်တွဲ အမှာ	၃၅၁
၃၈။ နောက်ဆက်တွဲ	၃၅၂
- ကျွန်တို့၏ တစ်နေ့တာကာလ	၃၅၂
- ဂျပန်ဆရာဝန်	၃၅၂
- အလုပ်ခက်ကြောင့် မေ့မြောကျန်ခြင်း	၃၅၃
- ဂျပန်တို့ အကျပ်အတည်း	၃၅၃
- စစ်ကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ထူပြောလာခြင်း	၃၅၅
- နောက်ထပ် သုံးပန်းအလုပ်သမားများခေါ်ယူခြင်း	၃၅၅
- မီးရထားလမ်း အပြင်းအထန်ဖောက်လုပ်ခြင်း	၃၅၆
- ရထားလမ်းပြီးစီးခြင်းနှင့် ကျဆုံးသူများစာရင်း	၃၅၇
* ကျွေးမြစ်ပေါ်မှ တံတား	၃၅၈
* ဗုဒ္ဓစေတီတော် ဂျပန်စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦးက စီစဉ်နေ	၃၅၈
* ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော် ထုလုပ်ပြီးစီး	၃၅၈

မှတ်တမ်း အမှာ

■ ■ ■

ပြီးခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံသည် စစ်ဘေးစစ်ဘက်ကျရောက် ခံခဲ့ရသည့်နိုင်ငံ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစစ်ကြီးနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုးသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက်၊ နှစ်ကာလအတန်ကြာပင် လျှောက်တိုတိုင်းပြည်လူထုအပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ငြယ် ခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်စစ်တပ်တို့ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသော ဝေဖန်ကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများမှာလည်း စစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စနစ်ကြောင့်လည်းကောင်း သွေး၊ ရွေး မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပုံးလွှမ်းစိုစွတ်ခဲ့ရလေသည်။ ဝိုသ်ရှိုးကံသ်၊ ညည်းတွားရေရွတ်သံများအကြားမှ မြားမြောင့်စွာဆောနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတို့၏ အသက်၊ ခိုးဒိမ်း၊ စည်းစိမ်ပစ္စည်းများသည်လည်း ကောင်း၊ ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ စရပ် စသည်များသည် လည်းကောင်း၊ စာပေ ယဉ်ကျေးမှု ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် အနုပညာပစ္စည်းများသည်လည်းကောင်း သေကျပျက်စီးလောင်ကျွမ်းပြုန်းတီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အဆိုပါဖြစ်ရပ်များတွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ စစ်ရေးစစ်ရာအလိုကျဖောက်လုပ်ခဲ့သည့် 'ယိုးဒယား-မြန်မာစီးရထားလမ်းကြီး' မှာလည်း ကြီးမားသော ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုကြီးတစ်ခုအဖြစ် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤလမ်းမကြီးကို သမိုင်းမှတ်တမ်းတင် သုတေသီများနှင့် ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးရှိ ခေါင်းဆောင်ကြီးများက 'အရှေ့တောင်အာရှ၏ သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်း' တစ်နည်းအားဖြင့် THE RAILWAY OF DEATH ဟု၍ ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

■ ■ ■

'ယိုးဒယား-မြန်မာ စီးရထားလမ်း' ကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်ထိ ဂျပန်တို့ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ပေါင်(BAN PONG)ဘူတာမှ မြန်မာနိုင်ငံသံဖြူစရုပ်ဘူတာအထိ ၁၅၇ မိုင် ရှိလေသည်။

ပန်းတိုင်းစာအုပ်တိုက်

စတင်ဖောက်လုပ်ရာတွင် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ ကရာ(KRA)ကျွန်းဆက်ကိုဖြတ်၍ ချမ်ပုံ (CHUM PHON)မှ ဝိတိုရိယအငူမြောက်ဘက်ရှိ ပတ်ချန်(PAK CHAN)မြစ်ကမ်းနဖူးအထိ စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုခရီးအကွာအဝေးသည် ၅၅ မိုင် ရှိလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် အသုံးချရန်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အလုပ်သမားပေါင်း ၁၇၇,၀၀၀ (၁ သိန်း ၇ သောင်း ၇ ထောင်) စုဆောင်းခဲ့လေသည်။ ထိုအလုပ်သမားများကို 'ဈေးတပ်သား' ဟူ၍ ဂျပန်ခေတ်က ခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသွား၍ 'မဟာမိတ် စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်'က ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များကို စစ်ဆေးခြင်းပြုသည့်အခါ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ဈေးတပ်သားပေါင်း ၁၃၀,၀၀၀ (၁ သိန်း ၃ သောင်း)သာ စုဆောင်းခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအထဲမှ ၄၀,၀၀၀ (၄ သောင်း)သည် လမ်းခုလတ်တွင် ထွက်ပြေးခဲ့ကြောင်း၊ ဈေးတပ်သားပေါင်း ၁၃,၅၀၀ (၁ သိန်း ၃ သောင်း ၅ ရာ)တို့ကို ၎င်းတို့အလုပ်တာဝန်ပြီးဆုံးသဖြင့် နေရပ်သို့ ကောင်းမွန်စွာပြန်လွှတ်လိုက်ကြောင်း အစစ်ခံလေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တို့၏ အထက်ပါအစစ်ခံချက်သည် 'စိတ်ချယုံကြည်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းမရှိ' ဟု စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က မှတ်ချက်ချလေသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်နေ့စွဲနှင့် ထုတ်ပြန်ကြေညာသော လန်ဒန် ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံး၏ကြေညာချက်တွင်မှ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဈေးတပ်သားပေါင်း ၈၀,၀၀၀ (၈ သောင်းကျော်) သေကြေပျက်စီးသည်ဟူ၍ ခန့်မှန်းလေသည်။

စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်ကလည်း ၃၀,၀၀၀ (၃ သောင်း)မှ ၈၀,၀၀၀ (၈ သောင်း)အထိ သေကျေပျက်စီးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းလေသည်။

ဤသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ အရပ်သားဈေးတပ်သားများ၏ သေကျေပျက်စီးရမှု ခန့်မှန်းခြေစာရင်းမျှ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအထဲတွင် စစ်သုံ့ပန်းဈေးတပ်သားများနှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှဖြစ်သော မလေး၊ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ယိုးဒယား၊ တရုတ် စသော အရပ်သားဈေးတပ်သားများ၏ စာရင်း မပါဝင်သေးချေ။

စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်သည် စစ်သုံ့ပန်းဈေးတပ်သားများနှင့် ပတ်သက်၍ သေကျေဆုံးပါးရမှုကို အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြလေသည်။

သံဖြူဇရပ်စစ်သင်္ချိုင်းတွင် စစ်သုံ့ပန်း ဈေးတပ်သားများဖြစ်ကြသော ဗြိတိသျှစစ်သည်တော်ပေါင်း ၁၇၂၈ ယောက်၊ ဩစတြေးလျ ၁၁၆၃ ယောက်၊ ဒတ်ချ်စစ်သား ၆၂၁ ယောက်၊ သုံ့ပန်းဈေးတပ်သား အစုစုပေါင်း ၃၇၁၂ ယောက် ဖြစ်လေသည်။ (ယခု သံဖြူဇရပ်ကျိုက္ခမိကာလမ်းဘေးတွင်ရှိနေသော စစ်သင်္ချိုင်းမှာ ထိုသုံ့ပန်းစစ်သားများ၏ အရိုးမြေပုံများပင် ဖြစ်လေသည်။) တစ်ဖန် အထက်ပါစာရင်းတွင် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်၌မြုပ်နှံထားသော စစ်သုံ့ပန်းဈေးတပ်သားများ၏စာရင်း မပါဝင်သေးချေ။ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်တွင် ဗြိတိသျှ၊ ဩစတြေးလျ၊ ဒတ်ချ် စစ်သုံ့ပန်းဈေးတပ်သားပေါင်း ၈၄၀၀ ကျော် မြုပ်နှံခဲ့ရကြောင်း 'စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်'က ဖော်ပြလေသည်။

• စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်၏ ထပ်မံအဆိုပြုချက်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ

နိုင်ငံ သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ မြှုပ်နှံခြင်းပြုခဲ့ရသည့် စစ်သုံ့ပန်းအလောင်းများ အပါအဝင် 'ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်း'ကိုအကြောင်းပြုလျက် သေကျေပျက်စီးခဲ့ရသော စစ်သုံ့ပန်း ချွေးတပ်သားပေါင်းသည် ၁၃,၅၀၀ ထက်မနည်း ရှိလိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

[စစ်ကြီးပြီးသွား၍ စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများ၏အလောင်း များကို လိုက်လံတူးဖော်ရာတွင် အမှတ်အသားတွေ့သလောက်သာ တူးဖော်နိုင်လေသည်။]

ဂျပန်တို့သည် ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းကိုဖောက်လုပ်ရာ၌ ရန်ကုန်-မန္တလေး သံလမ်း တစ်လမ်းကို ဖြုတ်ယူအသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှလမ်းကို ပေါင် ၁ သန်းကျော်ဖြင့်ရောင်းချလျက် မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှလမ်းကိုမူ ပေါင် ၁၆ သန်းကျော်ဖြင့် ရောင်းချ လေသည်။ ထိုမှရငွေများကို အသက်မသေကျန်ရှိနေကြသော ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သား များအား ခွဲဝေပေးလေသည်။

သံဖြူဇရပ်စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို တနင်္သာရီသံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းတွင် ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။*

ထိုအခမ်းအနားဖွင့်ပွဲသို့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံဘက်ကားဘတ်ရန်စ် တနင်္သာရီတိုင်းမင်းကြီးဦးခင်မောင်ရင်၊ ဓရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီး လောဘီဇရာတ် စသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် အနီးမှ အဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါအချက်အလက်များသည် THE BURMA-SIAM RAILWAY (1942-45) စာအုပ်ငယ်မှရရှိသော 'ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း'နှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိအပ်သည့် အချက်များ ဖြစ်လေသည်။

စာရေးသူတင်ပြထားသော ယခုမှတ်တမ်းမှာမူ အထက်ပါစာအုပ်ငယ်တွင်မပါရှိသော အကြောင်းအချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် အဓိကကျသော မြန်မာ အမျိုးသားချွေးတပ်အလုပ်သမားတို့၏ဘဝကို အလေးအနက်ပြု၍ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် မြန်မာအမျိုးသားချွေးတပ်သားများနှင့် တပေါင်းတစည်းလုံးပြန်နေသော ဗြိတိသျှ စစ်သုံ့ပန်းများ၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အလုပ်တာဝန်နှင့် လုပ်ကိုင်ကြရာပုံ များကိုလည်းကောင်း၊ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်မှစ၍ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၏ ရောဂါဝေဒနာကျရောက်မှုများအထိ စာရေးသူကြိုခဲ့သလောက် တတ်စွမ်းသမျှ တင်ပြထားပါသည်။

* (စာပေဓိမာန်ထုတ် နှစ်ငါးဆယ်ကမ္ဘာ့ရေးရာ တတိယတွဲတွင်မူ '၁၉၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်'ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။)

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည် ‘ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း’အကြောင်းကိုသာမက-
 ၁-ကျူးကျော်စစ်ပြစ်ရသည့် နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခအပုံကို လည်းကောင်း။
 ၂-ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြစ်ရပ်ကိုလည်းကောင်း။
 ၃-ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ဆိုးသွမ်းကြမ်းကြုတ်မှုများကို လည်းကောင်း ထိုက်သင့်သလောက် ပြောနိုင်
 စွမ်းလိမ့်မည်ဟု စာရေးသူ ယူဆမိပါသတည်း။ ။

လင်းယုန်သစ်လွင်

ရန်ကုန်
 ၁၉၆၈ ခု ဩဂုတ်လ ၁ ရက်

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်
ကျိုက္ခမီခရိုင် သံဖြူစရပ် စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲ

လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်း

လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှာ စစ်ဘေးကြီး ကျရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ စစ်ဘေးကြီးနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့ရဲ့ ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုးကြီးဟာ လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။

ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့ဟာ သူတို့ရဲ့စက်ယန္တရားကြီး ဆက်လက်လည်ပတ်နိုင်ရေးအတွက် 'ယိုးဒယား- မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး' ကို ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးတွေဟာ ထောင်နှင့်သောင်းနှင့်ချီပြီး 'ရွေးတပ်' အဆွဲခံခဲ့ကြရတယ်။

ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ပြညဉ်းဆဲစေခိုင်း ခဲ့တဲ့အတွက် 'ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း' ဖောက်လုပ်ရာမှာ ရွေးတပ်အလုပ်သမားပေါင်း ၃၀,၀၀၀ (၃သောင်း)ကနေ ၈၀,၀၀၀ (၈သောင်း)လောက်ဟာ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲပြီး အသေဆုံး သေခဲ့ကြရတယ်။"

အဲဒီလို ထောင်သောင်းချီပြီးကျဆုံးခဲ့ရသူတွေရဲ့ ကျိန်ဆဲသံ၊ ညည်းတွားရေရွတ်သံများကိန်းဝပ်ရာ မြေပြင်ကို အခု ကျွန်ုပ်တို့ ခြေချနေကြရပါပြီ။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့်လည်း ဒီမြေ တစ်ခွင်ဟာ ညစ်နွမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စာနာတဲ့အသိတရား၊ စူးစမ်းသိရှိလိုတဲ့စိတ်ထား အပြည့်အဝနှင့် ရောက်လာကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နာကျည်းမှုကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပြည့်အဝ ခံစားကြရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့နိုင်ငံနှင့်လူသားတွေကို ဂျပန်ဖက်ဆစ်လူရိုင်းများဟာ အလွန်အမင်း တရားလက်လွတ် ပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုးယုတ် သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့မှိုက်ပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်ခံသွားရပြီဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် မြေသိမ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေဟာ ညီညာမျှမျှ နိုးကြားတက်ကြွခဲ့ကြတယ်။ ဖက်ဆစ်တွေကို လက်စားချေ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီအချက်ဟာ 'မိမိခိုက်ပျိုးသလောက် ရိတ်သိမ်းရခြင်း' ဆိုတဲ့သဘောလည်း ဖြစ်တယ်။ အမြဲတမ်းအခိုင်အမာတည်တဲ့နေတဲ့ လောကခံတရားသဘောလည်း ဖြစ်တယ်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ တခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် နှိပ်စက်ကလုပြုတယ်။ သွေးစုပ် ခြယ်လှယ်တယ်။ တရားမျှတမှုကို မျက်ကွယ်ပြုတယ်ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံတစ်ခုက အခြား

ပန်းချည်တူပီတိုက်

နိုင်ငံတစ်ခုအပေါ် ဖိနှိပ်ခြင်း၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်း၊ တရားမျှတမှုအဝဝကို ချိုးဖောက်ခြင်းပြုမယ်ဆိုရင်၊ ထိုလူ သို့မဟုတ် ထိုနိုင်ငံဟာ ထိုမတရားမှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ခတ်မှုကို မှုမလွှဲခံရမဖြစ် ပြစ်ပါ တယ်။

ဒီလို လူတစ်ဦးက တစ်ဦးအပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတစ်ခုက နိုင်ငံတစ်ခုအပေါ်မှာပဲ ဖြစ်စေ၊ ဖိနှိပ်ခြယ်လှယ်မှုတွေ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြလို့လည်း ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ် ဝေခဲတာဟာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ တရားမဲ့ခြင်း၊ ဖိနှိပ်ခြယ်လှယ်ခြင်း၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းတို့ ဆက်လက်တည်ရှိနေသရွေ့ တုံ့ပြန်လက်စားချေမှုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်နေဦးမှာ ပါပဲ။ ဒီအချက်ဟာဆိုရင် ကမ္ဘာရေးရာ အပြစ်အပျက်၊ အတွေ့အကြုံများထဲမှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ လောကပါလတရားလို့ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မှတ်သားခံယူပါတယ်။

ယနေ့ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျေးကျွန်ုပ်မာ အခိုင်းအစေခံရင်း သေဆုံးခဲ့ကြတဲ့ မဟာမိတ် တပ်သားများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံသား ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို အမှတ်ရတဲ့အနေနှင့် ဒီနေရာကို လာရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောင်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအပြစ်မျိုး၊ ဒီလို ချွေးတပ်ဆွဲခံရတာမျိုး၊ ဒီလိုကျေးကျွန်ပြုခံရတာမျိုး၊ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ မတွေ့ကြရစေဖို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သဘောပေါက် ထားကြရပါမယ်။

လူကို လူက ကျွန်ပြုမှု၊ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုတို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်မျှ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နောက်ထပ် ပေါ်မလာပါစေနှင့်လို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆန္ဒပြုကြဖို့ လိုပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကွယ်လွန်သူများရဲ့ မြင့်မြတ်သော ပိညာဉ်များနှင့် တွေ့ဆုံခိုက် သူတို့အတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းရုံသာမဟုတ်ဘဲ၊ 'ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအားလုံး အနောင်အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် များမှ အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်ကြပါစေ'လို့ ဆုတောင်းသင့်ကြပါတယ်။

ဒီလို ဆုတောင်းရင်းနှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လူအချင်းချင်းဖိနှိပ်မှု၊ သွေးစုတ်ခြယ်လှယ်မှု၊ လူမဆန်မှုစတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုတည်မြဲစေမယ့် ပက်ဆစ်စနစ်ဆိုးဟာ မည်သို့သောအသွင်မျိုးနှင့်ပဲ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်က အဖြစ်ပါမကျန် ပျောက်ပျက်သွားအောင် တော်လှန်တိုက်ဖျက် ကြဖို့ အလေးအနက်အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြပါစို့။

[THE BURMA-SIAM SAILWAY (1942-45) THANBYUZAYAT, BURMA ON DECEMBER 18 = 1946. စာအုပ်ငယ်မှ]

စတင်ခရီးထွက်ခွာခြင်း

ကြံ့တွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့် ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာကို မသိရသေးသောကြောင့်လည်း ထိုအချိန်ထိုအခါက ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်လျက်ရှိနေပါတော့သည်။

မရောက်ဘူးသောဒေသ၊ မသွားဘူးသော ခရီးလမ်းတစ်ခုကို လူအမြောက်အမြားနှင့် သွားကြရမည်ဖြစ်သော ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်စိတ်များသည် တက်ဘက်ကြုံကြုံဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမျှ ကျွန်တော် ပူရပင်ရမှန်း၊ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စကောင်းမှန်း မသိ။ ထိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် မတွေးတောမိ။ ကျွန်တော် စိတ်ကထင်နေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်များသည် တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်တစ်ခုခုကို သွားရောက်လုပ်ကိုင် ကြရန် ခရီးထွက်ကြရမည့် သဘောမျိုးလောက်ဟူသာ အထင်ရောက်နေမိလေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ အသက် အစိတ်ကျော်အရွယ် လူရွယ်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်လေသည်။ စွန့်စွန့် စားစားနှင့် ခရီးသွားရမည့်အလုပ်မျိုးကိုလည်း နှစ်သက်သူတစ်ယောက် ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကလည်း ကျွန်တော်၏စိတ်ဓာတ်များကို နှိုးဆွလျက်ပေးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် စစ်မက်၏ အရေးအခင်းများဖြင့် ဆူပွက်လှုပ်ရှားနေသည်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး စစ်ရေး စစ်ကြောင်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံး စစ်တလင်းစစ်မြေပြင်အဖြစ်၌ ရပ်တည်လျက်ရှိနေသည်။ လူငယ်လူရွယ်တိုင်းလိုလို စစ်ထဲသို့လိုက်ကုန်ကြသည်။ လူကြီးတိုင်းလိုလိုပင် စစ်မက်၏အကြောင်းများကိုသာ ပြောကြားလျက်ရှိကြသည်။ ဗုံးသံ၊ အမြောက်သံ၊ သေနတ်သံများနှင့် စစ်ချီစစ်တက်သံများကိုလည်း ကြံ့တွေ့နေရသည့် အခါသမယပင် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွား၍ ၅ပန်များ မြန်မာမြေပေါ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ၁ နှစ်ကျော်ခန့် ကြာရှိခဲ့သောအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ‘ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း’ [THE RAILWAY OF DEATH] သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းမကြီးကို ဂျပန်များ စတင်ဖောက်လုပ်နေသောအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ထို ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ရွေးတပ်သားပေါင်း ၁ သိန်း ၇ သောင်းကျော်ရရှိအောင် သိမ်းသွင်းစုစည်းခြင်းပြုခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဂျပန်များသိမ်းသွင်းခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် ရွေးတပ်သားများထဲတွင် ကျွန်တော်အမြင်ဖြင့် ပြောရသော် ၃ မျိုး ၃ စား တွေ့ရလေသည်။ ပထမအမျိုးအစားမှာ မိမိတို့သဘောဆန္ဒအလျောက် ရွေးတပ်ထဲသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြ သူများဖြစ်လေသည်။ ထိုလူစားမှာ လူနည်းစုမျှသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ ငွေကြေးအစား နားရပ်လျက် သူတစ်ပါးကိုယ်စားလိုက်ပါလာကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုလူစားမှာလည်း လူနည်းစုသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ တတိယအမျိုးအစားမှာမူ ရွေးတပ်ထဲသို့ လိုက်ပါလိုစိတ်လုံးဝမရှိရှာဘဲ အတင်းအဓမ္မ ပမ်းဆီး

ခေါ်ဆောင်လာသည့်အတွက် လိုက်ပါခဲ့သူများ ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။ ချွေးတပ်သားများထဲတွင် ထိုလူစားမျိုးမှာ အများဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပထမလူစားမျိုးထဲက ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သာမန်ချွေးတပ်သား တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘဲ၊ ဂျပန်တို့၏ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတစ်ယောက်အဖြစ် ချွေးတပ်သားများကို ကွပ်ကဲလျက် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာသို့လိုက်ပါခဲ့ရသော ချွေးတပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခရီးစတင်ထွက်ခွာသော အချိန်မှာ မေလ၏စတုတ္ထရက်ပတ် ကုန်ဆုံးလုလုဆဲဆဲ အချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်အားဖြင့်မူ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ဝံ့ကျွန်းပေါ် ဒေသများ၌ မိုးဦးကျစအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးသေးမိုးဖွဲလေးများသည် ခပ်ပါးပါးကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ မုတ်သုန်လေသည် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားလျက် ညောင်တုန်းမြို့တွင်းဆီသို့ တ်ကဲခတ်လာသည်။ မြစ်ဆိပ်ကမ်း တာရီးကလေးပေါ်တွင်မူ ချွေးတပ်သား လူပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ကျော် ၃၀၀ ခန့်တို့မှာ ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီလျက်ရှိနေကြလေသည်။

အချိန်မှာ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် နေရောင်ကိုကား မမြင်ရပါချေ။ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခွင်လုံးမှာ အုံ့ပိုင်းရိဝေနေသောမိုးရိပ်မိုးသားများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေသည်။ အနောက်တောင်ထောင့်ဆီမှ မည်းမည်းချိပ်ချိပ်ရှိသောမိုးသားတိမ်တိုက်များသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း၌ တအုံးအုံးတဖြုန်းဖြုန်းရွာချလေမလား ဟု ထင်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် လေပြင်း၏တိုက်ခတ်ချက်ကြောင့် မိုးသားမိုးရိပ်များက တရွေရွေ လွင့်ပါးနေကြ သည်။ ဤအဖြစ်ကြောင့် ရုတ်တရက် မိုးပြင်းထန်စွာမရွာသွန်းသေးဘဲ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တန်းစီနေသောချွေးတပ်သားများကို ဂရုထားကာကြည့်လိုက်မိသည်။ အချို့သည် ဦးထုပ် များကို ဆောင်းထားသည်။ အချို့ကား ဝါးပင်ခမောင်များကို ဆောင်းထားသည်။ အချို့မှာ လုံကွင်းများကို ရစ်ပေါင်းထားကြလျက်။ အချို့လည်း ဟောင်းနွမ်းညစ်စေးသောတဘက်များကို ပေါင်းထားကြသည်။ အချို့မှာမူ ဦးခေါင်းဆောင်းဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမပါကြပါချေ။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ချွေးတပ်သားများကို ပို၍သတိပြုမိလေသည်။ ချွေးတပ်သားအချို့တွင် အိပ်ရာလိပ် ကလေးများအစ၊ လွယ်အိတ်ကလေးများအစ ပါရှိလာကြသော်လည်း၊ များစွာကုန်သောချွေးတပ်သားများတွင်မူ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုဆိုသလို ဖြစ်ကြလေသည်။ အမှန်ပင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်၌ ‘ခါးဝတ်ခါးစား’ဆိုသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့ဝတ်ထားသောအဝတ်များမှာလည်း အတော်ပင်ဟောင်းနွမ်းပေရေနေသည့် အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ။ တချို့လူတွေမှာ အဝတ်အစားအဖိုအလျှံတို့၊ အိပ်ရာလိပ်ကလေးတို့တောင် ပါမလာကြဘူး။ သူတို့က တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ နေချင်းပြန်ခရီးသွားတယ်များ ထင်နေသလားမသိဘူး။”

ကျွန်တော်က အနီးတွင်ရှိနေကြသော ဘုန်းထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်နှင့် ဟန်ချိုကိုချစ်တီး ဆိုသူကို ပြောလိုက် ပါသည်။ သူတို့ ၂ ဦးစလုံးပင် ကျွန်တော်ထက်အသက်ကြီးသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုမောင်စိန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းသားဖြစ်လျက်၊ ကိုချစ်တီးဆိုသူမှာ ညောင်တုန်းအနီး ကွမ်းသီးပင်ရွာသစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်လေ သည်။

“ဟိုရောက်ရင် အားလုံး လိုချင်တာရမှာပဲဗျာ။ ဒီကယုသွားတော့ တာဝန်တောင်ပိုလေးသေးတယ်။ ကျွန်တော် တောင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် အဝတ်စား ၄-၅ ထည်ပါယူလာတယ်”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးက ပြောပါသည်။

“ဘယ်ရောက်တော့လဲ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့လား။”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ယိုးဒယားရောက်တော့ပေါ့ဗျာ။ ဟိုမှာ အဝတ်အထည်၊ အစားအသောက် သိပ်ပေါ့ဆိုပဲ။ ဂျပန်က ဒါတွေ အားလုံးပေးမှာပဲ”

ကျွန်တော် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခွေးတပ်ထဲသို့ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် လိုက်ပါလာသူများမှာ ကိုချစ်တီးပြောသလိုပင် ယူဆထားကြသူတွေ များလှပေသည်။ ဂျပန်များနှင့် ဂျပန်တို့၏အလိုတော်ရှိမျှကလည်း ခွေးတပ်သားများအား ဤအတိုင်းပင် ဝါဒဖြန့်ထားကြလေသည်။

‘အဝတ်ကောင်းကောင်း ရမယ်။ အစားကောင်း ရမယ်။ ပိုက်ဆံကြေးငွေ အခစားနားကောင်းကောင်း ရမယ်။ ဂျပန်နိုင်ငံလိုပင်ရောက်လိုက ရောက်လိမ့်ဦးမည်’ဟု ဆိုလေသည်။ ပြီးလျှင် ‘ဒါ နှစ်ပြည်မြောက်သည်အခါ မိမိတို့မြို့ရွာသို့ ပြန်ပို့ပေးမည်’ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုအခါ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိဖြစ်နေသူများ၊ စွန့်စားလိုသူ များနှင့် တိုင်းတစ်ပါးသို့ရောက်လိုသူ လူငယ်လူရွယ်အချို့သည် ဂျပန်တို့၏စကားကို အယုံကြီးယုံကြည်လျက် ခွေးတပ်ထဲသို့လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များသည် ထိုသူထိုသူများအား ပညာအရည်အချင်းကို အသင့်အတင့်မေးမြန်းဆန်းစစ်လျက် ‘ဘွန်ထိုက်ချို၊ ‘ဟန်ချို’ စသောအလုပ်သမားများအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ‘ဘွန်ထိုက်ချို’၊ ‘ဟန်ချို’ ဟူ၍ ခန့်အပ်ပြီး သည့်အခါ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုလက်ပတ်များ၊ ဟန်ချိုလက်ပတ်များကိုထုတ်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုလက်ပတ်အဝတ် များကို သက်ဆိုင်သူက အလိုလက်မောင်းပေါ်တွင် ပတ်ထားရလေသည်။

ဂျပန်များသည် ညောင်တုန်းမြို့ဆိပ်ကမ်းမှ မထွက်ခွာမီပင် ကျွန်တော်တို့ခွေးတပ်သားများအား ဂျပန်ငွေ အနည်းအကျဉ်းကိုထုတ်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုအခါ၌မူ ‘ခွေးတပ်သား’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးဟူ၍ လည်းကောင်း အဆင့်အတန်းသတ်မှတ်လျက် ဆူကြွနှိမ့်မြင့် ပေးခြင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။ တပြေးညီ တစ်မျိုးစားတည်းပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကောင်းစွာမမှတ်မိသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်အထင်ကိုပြောရလျှင် ခွေးတပ်သားတစ်ယောက်လျှင် ငွေ ၂၅ ကျပ်ခန့်ပေးသည် ဟုအမှတ်ပြုမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခွေးတပ်သားများသည် ညောင်တုန်းမြို့ဆိပ်ကမ်း၌ပင် မှန်ပဲသရေစာ ဝယ်စားသူက စားကြသည်။ ဆေးလိပ်အစ ကွမ်းယာအစ ဝယ်ယူသူကဝယ်ကြသည်။ ၄ ယောက်တစ်တွဲ ငှက်တုတ်ထိုင်ရင်းမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စကားပြောသူကပြောလျက် ရှိကြသည်။ တစ်ခဏသောအချိန်ကလေးအတွင်း၌မူ ဖြစ်ဆိပ် ကမ်းနားတာရိုးကလေးပေါ်၌ လှည့်သွယ်များနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွစိစိညှပ်ညှပ်ရှိနေလေတော့သည်။

ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် ရိုင်းဖယ်သေနတ်များဆွဲကိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေကြ ပါသည်။ ရေညှိရောင်း စစ်ယူနီဖောင်းခတ်ထားသော၊ မားလွယ်ကို ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် မြို့ခံလူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ကာ ကျွန်တော်တို့ခွေးတပ်သားများအား ပို့ဆောင်ရေးအတွက် အစီအစဉ်ကိုပြုလုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ခရီးစဉ်ကိုမူ ကျွန်တော်သည် မြို့ခံလူကြီးများထံမှတစ်ဆင့် သိသင့်သလောက်သိရှိရပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ညောင်တုန်းမှ မအူပင်သို့သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။ မအူပင်မြို့၌လည်း ကျွန်တော် တို့ကဲ့သို့သောခွေးတပ်သားများ ရှိနေကြောင်း သိရလေသည်။ မအူပင်မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့သွားရမည် ဆိုသော်လည်း ရန်ကုန်မှနေလျက် ရှေ့ခရီးစဉ်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိပါချေ။ မြို့ခံလူကြီးများကလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောပြနိုင်ခြင်း မရှိကြပါချေ။

ဤလို ကျွန်တော်တို့ခွေးတပ်သားများ ဖြစ်ဆိပ်တာရိုးပေါ်တွင်ရှိနေကြသော်လည်း၊ မြို့သူမြို့သားများသည် လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာဆွေမျိုးသားချင်းများသည် လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားသို့ လာရောက်ကြ

ခြင်းမရှိပါချေ။ မည်သည့်ချွေးတပ်သားကိုမျှလည်း သူ၏အိမ်သူအိမ်သားများက လာရောက်၍နှုတ်ဆက်သည်ကို မတွေ့ရချေ။ ခရီးသွားခရီးလာများသည် ချွေးတပ်သားများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကွင်းရှောင်သွားကြလေသည်။

အချို့သည် တာရိုးကလေးပေါ်ရှိ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသောချွေးတပ်သားများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ကြပြီးနေကာ ထိုနေရာထိုအရပ်မှ သူတံခြေတင်လျက်ထွက်ခွာသွားတတ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မူ တပွဲပွဲကျဆင်းနေသောမိုးပေါက်ကလေးများလည်း ပျောက်ကွယ်ရပ်စဲသွားတော့သည်။ မိုးကောင်းကင်မှာလည်း အတော်အတန် ကြည်လင်စပြုလာသည်။ မြစ်ပြင်မှလည်းမူမှ ခပ်စောစောကထက် ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာလေသည်။

“သင်္ဘောမရဘူး။ အားလုံးသမ္ဗန်နှင့်သွားကြရမယ်”

ကျယ်လောင်သောထိုအသံများသည် မြို့ခံလူကြီးများရှိရာနှင့် ကေဘိုထိုင်တပ်သားများရှိရာမှ ပေါ်ထွက် လာလေသည်။

မကြာမီ မြို့အောက်ဘက်တစ်နေရာမှ ဂျပန်နေတံဆိပ်အလံထိုးစိုက်ထားသော ရှေ့ဆုံးမှသမ္ဗန်ကြီး ၁ စင်းနှင့် သူ့နောက်မှ သမ္ဗန် ၉ စင်းသည် တကွီဂျီလျော်ခတ်လျက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ့ရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့လာ နေသည်။ သမ္ဗန်များပေါ်၌လည်း လက်နက်ကိုင်စစ်သားတစ်ယောက်ကျ လိုက်ပါလာသည်။ သမ္ဗန်ကြီးများမှာ စပါး ၃-၄၀၀ ထက်မနည်းတင်ဆောင်နိုင်သော သမ္ဗန်ကြီးများဖြစ်လေသည်။ ဦးမှ ၂ ယောက်၊ ပွဲမှ ၁ ယောက် ခတ်ရလေသည်။

လှော်ခတ်လာသော သမ္ဗန်ကြီးများသည် မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆိပ်ကမ်းတည့်တည့်တွင် ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။

“ဘွန်ထိုက်ချီနှင့် ဟန်ချီတွေ။ ခင်ဗျားတို့လူတွေကို ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီခိုင်းဗျို့။ အားလုံး သမ္ဗန် တွေပေါ်တက်ကြရမယ်”

ကေဘိုထိုင်ဗိုလ်တစ်ယောက်က အော်ဟစ်၍ပြောလေသည်။

ကေဘိုထိုင်တပ်ပွဲမှာ ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်များအတွက်အကူအညီရရှိစေရန် ဂျပန်များက အသိအမှတ်ပြုလျက် ပွဲစည်းထားသော ဝါးရွှန်ကိုင်တပ်သားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တပ်ပွဲဝင်များသည် မြို့ပေါ်နေ လူလတ်တန်းစား များနှင့် ထိုလူလတ်တန်းစားများ၏သားများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့ပေါ်မှ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်များနှင့် အဆင်ပြေအောင်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဂျပန်များ၏အရေးပေးခြင်းကိုခံရသူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်အား ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူး ဖြစ်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးလိုက်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုရောက်ရင် စာထည့်လိုက်ပေါ့ကွာ။ မင်းအိမ်အတွက်လည်း ဘာမျှစိတ်မပူနှင့်။ အစစ ငါ စောင့်ရှောက် ပါမယ်” ဟု ထိုသူကဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကိုကြားလိုက်ရတော့မှလည်း ကျွန်တော်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ကာ သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

‘ဒီဘာ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်းနှံမှုများနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်။ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် ခွဲခွာရတော့ မည်။ မိမိမေးဖွားရာ ဒေသမြို့ပြနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်’ ဟူသောအသိက ကျွန်တော်၏နှလုံးသားအတွင်းသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

စိတ်မကောင်းသလို ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသူကို တစ်ချက်မျှ ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြ

လိုက်သည်။ နောက်ထပ်၍ သူသည် မည်သည့်စကားမျှမဆိုတော့ဘဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကမ်းနဖူးထိပ်တစ်ခုပေါ်မှရပ်လျက် မြို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုင်းမိုင်းညိုညို၊ သစ်ပင်ကြီးများအောက်ရှိ လူနေအိမ်အဆောက်အအုံများ၊ တိုက်တာစသည်များကို ဟိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက် မြင်တွေ့နေရသည်။ မြင်မြင်သမျှအရာအားလုံး စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် မရှိ။ ရိုဝေမှုနံ့ခါးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ဟိုနေရာက ကျောင်း၊ ဟိုဟာက ဈေး၊ ဟိုဟာက ဆေးရုံ၊ ဟိုဘက်က ငါတို့နေတဲ့ရပ်ကွက် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲက တမ်းမှန်းလိုက်မိလေသည်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရပ်နှင့် ကိုယ့်မိသားစုများကိုခွဲရမည်ဆိုတော့မှလည်း ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ပိုလိုက်စပြုလာသည်။

ကျွန်တော်၏ အိမ်သားများသည် ကျွန်တော်၏အပြုအမူကို မနှစ်သက်ကြသဖြင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော်ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုကြပါချေ။ ကျွန်တော်အမေ့လျှင် ကျွန်တော်အတွက် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်ပြစ်နေပါတော့သည်။ ထိုအထဲက ကျွန်တော်သည် ဇွတ်ပေလျက် ဈေးတပ်ထဲသို့ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဈေးတပ်သားများသည် ကမ်းထိပ်တစ်ခုပေါ်မှနေလျက် သမ္ဗန်ကြီးများဆိုက်ကပ်ထားရာ ကမ်းခြေရေစပ်သို့ ဆင်းသက်ခြင်းပြုကြလေသည်။ ၄ ယောက် ၁ တွဲ ဟုဆိုသော်လည်း တာရီးအမြင့်မှ ကမ်းခြေအနိမ့်ပိုင်းသို့ ဆင်းသက်လာကြသည့်အခါ၌မူ ၄ ယောက် ၁ တွဲလည်း မဟုတ်၊ ၂ ယောက် ၁ တွဲလည်း မဟုတ်။ ကျွဲအုပ်၊ နွားအုပ်ကြီးများကို မောင်းနှင်ချလိုက်သည့်အလား ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် အပြေးအလွှားဆင်းသက်ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူတို့နည်းတူ အပြေးအလွှားဆင်းသက်ခဲ့ရလေသည်။ မတ်စောက်ကြီးဖြစ်နေသော ကမ်းခြေမှာ ထိုနည်းအတိုင်းဆင်းသက်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေစီးနင်းလိုက်ပါရမည့် သမ္ဗန်များအားလုံးတွင် ‘ပေါင်းမှိုး’ ဟူ၍ တစ်စင်းတလေမျှ မပါရှိချေ။ ကျွန်တော်တို့သည် သမ္ဗန် ၁ စင်းလျှင် လူ ၂၀-၂၅ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် သင့်သလိုကြည့်ထိုင်ရလေသည်။ ထိုအခါ သမ္ဗန်များ၏ဝမ်းခေါင်းထဲတွင် ကြက်ခြင်းထဲကကြက်တွေလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။ သမ္ဗန်ပုံပိုင်းနှင့် ဦးပိုင်းတွင်မူ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်ကျစီက နေရာယူထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များသည် မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်သည်ဟု မပြောတတ်ပါချေ။ သမ္ဗန် ၁၀ စင်းကို ၁ စင်းနှင့် ၁ စင်းအရည်လိုက်ကြီး ကြိုးပစ်လျက်ချည်နှောင်ထားလေသည်။ ထိုအခါ သမ္ဗန်ကြီး ၁၀ စင်းမှာ မြစ်ထဲတွင် မြေလိမ်မြေကောက်ကြီးတွန့်လိမ်တွားသွားသလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သမ္ဗန်ကြီးများသည် ပန်းလှိုင်ချောင်းအတွင်းမှနေလျက် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အနောက်ဘက်ကမ်းသည် စက္ကောရွာငယ်ရှိ၍၊ အရှေ့ဘက်ကမ်းသည် မြေနုကျွန်းပေါ် သံသောင်များထွန်းသည့်နေရာ ဖြစ်လေသည်။ လယ်သမားကိုင်းသမားများ၏ ကိုင်းလွတ်ပြီးချိန်၊ ကိုင်းသိမ်းပြီးချိန် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း စိမ်းနီသောမြင်ကွင်းများကို ဟိုနေရာတစ်ကွက်သည်နေရာတစ်ကွက်သာ ကွက်တီကွက်ကြား မြင်ရလေတော့သည်။

“ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ဆက်ပြီးပို့မှာလဲဗျာ”

သမ္ဗန်ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ဈေးတပ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို လှမ်း၍မေးလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား ကိုအောင်သိန်း ဆိုသောဈေးတပ်သား ဖြစ်လေသည်။

“မြန်မာပြည်နှင့် ယိုးဒယားနယ်စပ်ကို ပို့မှာပေါ့။ အဆင်သင့်ရင် ယိုးဒယားထဲတောင် တို့တစ်တွေရောက်သွားဦးမယ်”

ကျွန်တော်က မည်သို့မျှအဖြေမပြုရသေးမီ ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်ထိုင်နေသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်က ဖြေလေသည်။ ခပ်စောစောကမူ သူသည် သိချင်းကလေးတည်းညည်း၊ လောကလေးတမြဲမြဲလျက် ရှိလေသည်။

“ဟိုမှာတော့ အဝတ်အထည်တွေ၊ အစားအသောက်တွေ ပေါများပုံနော်”
တစ်ယောက်သောဈေးတပ်သားက လှမ်းမေးလေသည်။

“သိပ်ပေါ့ပေါ့ကွာ။ အပြန်တော့ ဘန်ကောက်လုံချည်လေးဘာလေးတောင် သယ်ခဲ့ရဦးမယ်”
ကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။

“မော်လမြိုင်ကပြတ်သွားရင်တော့ ဒီအချိန် ခူးရင်းသီးပေါ့မယ်ဟေ့။ ခူးရင်းသီးအဝစားရမယ်ကွ”

ဦးထွန်းကျော် ဆိုသောဈေးတပ်သားကြီးက ပြောလေသည်။ သူသည် ညောင်တုန်းမြို့ပေါ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ဆားမလောက်ရွာငယ်မှ အင်းလှုပ်သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးတကားကားနှင့် ဖြစ်သည်။ မယားသေဆုံးပြီးနောက် ဈေးတပ်ထဲသို့ စိတ်ပျက်လက် ပျက်နှင့်လိုက်ပါလာခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မအူပင်မြို့သို့မရောက်မီ လမ်းခုလတ်ကြား၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မသိသေး သူများအဖြစ်မှ ရင်းနှီးကျွမ်းစပ်ပြုလာလေသည်။ တစ်ဦး၏အကြောင်းကို တစ်ဦးကမေးမြန်းခြင်း ပြုလာသည်။ တစ်ဦး၏အဖြစ်ကို တစ်ဦးကစုစမ်းခြင်း ပြုလာသည်။

သမ္ဗန်ကြီး ၁၀ စင်းတွင် ညောင်တုန်းမြို့နယ်မှ ခွေးတပ်သားများ သမ္ဗန်ကြီး ၆ စင်းတိတိအပြည့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သမ္ဗန် ၄ စင်းမှ ဈေးတပ်သားများမှာ ဓနုဖြူနယ်မှ ဖြစ်လေသည်။ ဓရိုင်အားဖြင့်မူ ညောင်တုန်းနှင့် ဓနုဖြူမြို့များသည် မအူပင်ခရိုင်အတွင်းအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

သမ္ဗန်ကြီးတစ်စင်းတည်းတွင်မူပေါင်း၍သွားကြရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကား ဆက်စပ်မိကြသောအခါမှလည်း တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက် သိလာရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် တစ်သမ္ဗန်တည်းပါလာသူများမှာ ငါးကြီးအိုင်ရွာသားများ၊ ကညင်ကောက်ရွာသားများ၊ ဆားမလောက်ရွာသားများ၊ နတ်ပေးရွာသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် တောနယ်များမှ တကယ့်တောင်သူ လယ်သမားကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျန်သော သမ္ဗန် ၉ စင်းမှဈေးတပ်သားများမှာလည်း တောင်သူ လယ်သမား ကြီးများသာလျှင် အများအပြားပါဝင်ကြောင်းနှင့် နောင်အခဲ တွင် ကျွန်တော်သိရပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုဈေးတပ်သားကြီးများနှင့် တစ်လေတည်းစီး၍ တစ်ခရီးတည်းသွားရသည့်အခါမှာလည်း ၎င်းတို့၏အဖြစ်ကို ရင်နှင့်စွာနားလည်ရလေသည်။ သူတို့သူကိုသည် ကျေးရွာသူကြီးများနှင့် မသင့်မြတ်ကြသဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေရှင်ငွေရှင်စသူများနှင့် အဆင်မပြေကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မြို့ပေါ်မှအစိုးရအရာရှိ များသည် ဈေးတပ်သားအရေအတွက် ပြည့်လျှင်ပြီးရောဆိုသည့်သဘောဖြင့် လည်းကောင်း တောင်သူလယ်သမား ကြီးများခဏမှာ မလိုက်ချင်ပါဘဲနှင့် ဈေးတပ်ထဲသို့ပါရှိလာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်က သူကြီးလုပ်တဲ့သူနှင့် မသင့်မြတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာကသူကြီးက အလွန်ဆိုတဲ့လူ။ သူ့ကြောင့် ခုလို ကျုပ် ဈေးတပ်ထဲပါလာရတာ” ဟူ၍ လည်းကောင်း။

“ကျုပ်ဖြစ်ရပ်ကတော့ မြေရှင်နှင့် မတည့်လို့ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို သူ့လယ်မှာ ပြန်ပြီးမချချင်ဘူး။ ပြောစရာ အပြစ်ကလည်း မရှိသလောက်ဖြစ်နေတော့ နောက်ဆုံး အစိုးရဘက်ကလူတွေနှင့် ငွေကုန်ခဲပေါင်းပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဈေးတပ်ထဲမပါ၊ပါအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”ဟူ၍ လည်းကောင်း။

“ဒီနှစ် အတော်ကလေးကြီးစားပြီးလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာဗျာ။ လယ်ထဲဆင်းခါနီးဆဲဆဲမှာ ခုလိုဖြစ်ရ တာပဲ” ဟူ၍ လည်းကောင်း။ သူတို့တစ်တွေ၏အဖြစ်အမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော် ကြားသိရလေ သည်။

တောင်သူလယ်သမားကြီးများကဲ့သို့ပင်၊ မြို့ပေါ်နေ ဆင်းရဲသားအောက်တန်းစားများမှာလည်း ဈေးတပ်ထဲ

သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရသူပေါင်း အမြောက်အမြားရှိကြလေသည်။ ဂျပန်များ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြ ပြီဖြစ်သော်လည်း ဗြိတိသျှကိုလိုနီစနစ်၏ အမွေဆိုးများမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်တော့မဟုတ်ပါချေ။ အလုပ် မရှိ ၁၀၉-၁၁၀ စသောပုဒ်များသည် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အမှုထမ်းဟောင်းကြီးများဖြစ်ခဲ့သော အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၊ ပုလိပ်ဘက်တွင် ကျင့်သုံးနေဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြို့ပေါ်နေအောက်တန်းစားများကို ချွေးတပ်ဆွဲ သည့်အခါ ထိုပုဒ်မ၊ ထိုအမြင်နှင့် ကြည့်၍ ဆွဲတတ်လေသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်မူ ထိုခေတ်ထိုအခါက ချွေးတပ်ကိစ္စမှာ မြို့ကြီးပြကြီးတိုင်းလိုပင် ရှောင်တိမ်းမရသည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဂျပန်များသည် ယိုးဒယား-မြန်မာစီးရထားလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း ၁ သိန်း ၇ သောင်းကျော်ကို စုဆောင်းခြင်းပြုသည့်အခါ၊ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်က တာဝန်ရှိသူ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များအား အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

‘မည်သည့်မြို့နယ်က လူဦးရေ မည်မျှပေးရမည်။ မည်သည့်နေ့မှစတင်လျက် မည်သည့်နေ့ကို နောက်ဆုံး ထားပေးရမည်’ စသောသတ်မှတ်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်အရာရှိများသည် မြို့ပေါ်နေ နိုင်ငံရေးသမားအချို့နှင့် ပူးပေါင်းလျက် ဂျပန်များ၏စိတ်တိုင်းကျ လှူစုပေးရလေသည်။ အချို့ အမြင်ကျယ်၍ သတ္တိကောင်းသော နိုင်ငံရေးသမားများလောက်ကသာ ထို ကိစ္စထိုတာဝန်ကိုမယူဘဲ ခေါင်းမာစွာငြင်းဆန်ကြလေ သည်။

မအူပင်ခရိုင်သည် ချွေးတပ်သား ထောင်နှင့်ချီစုဆောင်းပေးလိုက်ရသော နယ်တစ်နယ် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မအူပင်ခရိုင်အတွင်းအပါအဝင်ဖြစ်သော ပန်းတနော်၊ ညောင်တုန်း၊ စနေဖြူ စသည့်မြို့နယ်များ တွင် ချွေးတပ်ကိစ္စမှာ အကြီးအကျယ်ဆူပွက်လှုပ်ရှားနေပေတော့သည်။

ကျွန်တော် ချွေးတပ်ထဲပါသွားသည့်နောက်ပိုင်း၌လည်း ချွေးတပ်ဆွဲသောကိစ္စမှာ အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ဖြစ်နေ ကြောင်း နောင်အခါ၌သိရလေသည်။ ‘ချွေးတပ်ဆွဲပြီဟေ့’ဆိုလျှင် အသက် ၁၃-၄ နှစ်မှ ၆၀ ကျော်၊ ၇၀ ယောက်ျားကြီးများအထိ အိုးပစ်အိမ်ပစ်ထွက်ပြေးကြလေသည်။ သူတို့သည် ဘုရား-ကျောင်းကန်များအတွင်း၌ သော်လည်းကောင်း၊ တောထဲချောက်ထဲ၌သော်လည်းကောင်း သွားရောက်လျက်ပုန်းအောင်းနေကြရလေသည်။ အချို့မှာ ၃-၄ ရက်ထမင်းအငတ်ခံ၍ပင် ပုန်းလှည့်နေကြရလေသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကြုံခဲ့ရရသော ချွေးတပ်သားကြီး ဘကြီးစံမောင်က အောက်ပါအတိုင်း သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြလေသည်။

“ဂျပန်တွေနှင့် ဂျပန်အလိုရှိတွေ ရွာထဲကိုဝင်ပြီး ချွေး တပ်ဆွဲတော့ မိုးချုပ်စအချိန်ကလေးမှာပေါ့။ ချွေးတွေ တစ်စီနှင့် တစ်ရွာလုံးဆူညံပြီး တာလပျက်သလားအောက်မမှရတယ်။ အဲဒါနှင့် ကျုပ်လည်း ထမင်းစားနေရင် တန်းလန်းက တဲပေါ်ကနေ ဝန်းစန့်ခွန်ချပြီး မြေဦးတည့်ရာစွတ်ပြေးတော့တာပေါ့။ ၂ ရက်လုံးလုံး ကျုပ် တောထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေရတယ်။ ကျုပ်အိမ်ကလည်း ကျုပ် ဘယ်မှာရှိနေမှန်းမသိကြဘူး။ ကျုပ်ဟာ ထမင်းဆာဆာနှင့် ငှက်ပျောအူ တွေကို စားစားရတယ်။ ဒီလိုနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ဂျပန်တွေလည်း ပြန်သွားလောက်ပြီ ထင်ပြီး ရွာထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ တာပေါ့။ ရွာအဝင်လည်းရောက်ပါလေရော။ သူကြီးနှင့်သူလူတွေက ကျုပ်ကို ဆီးမမ်းပြီး ဂျပန်လက်အပ်လိုက်တာပဲ။ ‘အိမ်ကို ခဏပြန်ပါရစေ။ ကျုပ်သားမယား၊ သားသမီးကို မာချင်တာလေးတွေမှာပါရစေ’ လို့ ရှိခိုးပြီးတောင်းပန် တာတောင်မရဘူး။ ဒီတော့ ဂျပန်တွေဆိုးတာလည်း မပြောနှင့်လေ။ ကိုယ့်အမျိုးသားချင်းကတောင် ထောက်ထားမူ မရှိပါဘဲဟာလား။”

“သူကြီးနှင့် ဘကြီးစံမောင် မတည့်ကြဘူးထင်တယ်”
ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်က မေးလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်တည့်ပါ့မလဲ။ သူက ရွာထဲမှာ အင်မတန်အာဏာပြချင်တဲ့လူကွယ်။ နောက်ပြီး

မြို့ပေါ်ကအစိုးရအရာရှိတွေလာရင်လည်း ကျုပ်တို့မွေးထားတဲ့ ကြက်ကလေးဘဲကလေးတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာဆွဲတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူနှင့်ကျုပ်နှင့် တကျက်ကျက်ဖြစ်နေရတာပေါ့။ ဟော-ခုတော့ သူ့နိုင်ပေါက် လည်း ရရော၊ ကျုပ်ကို တွယ်တော့တာပေါ့လေ။”

ချွေးတပ်ထဲသို့ပါခဲ့ရသူများ၏အကြောင်းကို မေးကြည့်သည့်အခါ လူတစ်ယောက်လျှင် အဖြစ်တစ်မျိုး ဟူ၍ ပြောရမလိုရှိလေသည်။ အချို့သည် ချွေးတပ်လာဆွဲသည့်အခါ ပြေးမိပြေးရာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ထုပ်တန်းပေါ်သို့လည်းကောင်း တက်ရောက်ပုန်းအောင်းလေသည်။ သို့ရာတွင် အောက်မှနေလျက် ဂျပန်စစ်သား များက ဆေနတ်ပြု၍ခေါ်သည့်အတွက် အမိခံလိုက်ကြရလေသည်။ အချို့မှာလည်း အိမ်သာထဲဝင်ပုန်းကြသည်။ ဂျပန်များကလည်း ထိုသူ အိမ်သာထဲကမထွက်မချင်း ချောင်းမြောင်း၍ဖမ်းဆီးခြင်းပြုလေသည်။ အချို့မှာ ခပ်ရွတ်ရွတ် လူစားမျိုးဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ထဲသို့ဆင်းပြေးကြသည်။ ရေအောက်တွင် ငုပ်လျှိုးနေကြသည်။ ဂျပန်များကလည်း ထိုသူ ရေပေါ်သို့ပေါ်တက်လာသည်အထိစောင့်ဆိုင်းကာ ဖမ်းဆီးခြင်းပြုလေသည်။ ထိန်ကုန်းရွာမှ ကိုမြိုင်ဆိုသူ တစ်ယောက်မှာမူ မြစ်အတွင်းဆင်းပြေးရာမှ ရေနစ်၍သေဆုံးရရှာသည်။

ထိုအချိန်ထိုအခါက ချွေးတပ်ဆွဲသည်မှာ မြန်မာပြည်အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၌ လူဖမ်းပွဲကြီးများ ပြုလုပ်နေသည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

ငွေကြေးတတ်နိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသူများကမူ သူတို့သူတို့၏ သားများ၊ မောင်များ၊ တူများ စသူများကို ကျွေးတပ်ထဲသို့ မပါရလေအောင် ငွေလုံးပစ် အကုန်အကျခံလျက် ကြီးပမ်းကာကွယ်ကြလေသည်။ အချို့က ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ဂျပန်ဘက်တော်သားများအား တံစိုးလက်ဆောင်ပေးလေသည်။ အချို့ကလည်း ငွေကြေး ပေးလျက် လူစားဝယ်၍ ထည့်လေသည်။ ထိုစဉ်ထိုအခါက ချွေးတပ်သားတစ်ယောက် မြို့ပေါ်ပေါက်ဈေးနှုန်းမှာ ၃၀၀ ကျပ်မှ ၅၀၀ ကျပ်အထိ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ချွေးတပ်သားဆိုသူများကို စစ်တမ်းထုတ်ကြည့်လျှင်ကား တောနေ တောင်သူလယ်သမားကြီးများနှင့် မြို့ပေါ်နေအောက်တန်းစားအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင် ကြရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သေမင်း၏ ခံတွင်းပေါက်

ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများကိုတင်ဆောင်လာသော သမ္ဗန်ကြီး ၁၀ စင်းသည် ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော် အချိန်၌ပင် မအူပင်မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ညဉ့်ပိုင်း ၁၀ နာရီကျော်ကျော်အချိန်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သေးသော်လည်း မအူပင်တစ်မြို့လုံးမှာ အမှောင်ကြီး ကျလျက်ရှိလေသည်။ တစ်မြို့လုံးပင် လူသွားလူလာကင်းမဲ့လျက် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေလေသည်။ လျှပ်စစ် မီးရောင်များကို မတွေ့ရသလို၊ လူနေအိမ်ခြေအဆောက်အဦများ၏ မီးရောင်များကိုလည်း လုံးဝမတွေ့ရချေ။ ဒီကြောင့်မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သော မအူပင်သည် အသက်ကင်းမသောအဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့၏ သမ္ဗန်ကြီးများသည် ကမ်းခြေတွင်ကပ်ထားသော စရာဝတီဆိပ်ခံတွင်းအနီးသို့ ကပ်မိကြလေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဆိပ်ကဲတွင်ပေါ်မှ မလင်းတလင်းဖြစ်သောလက်ဆွဲမှန်အိမ်မီးရောင်များကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများ၏အိမ်နံရံသံများနှင့် အော်ဟစ်သံများကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ သော ချွေးတပ်သားများ၏အသံလေးများကို လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားရပြင်ရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မအူပင်ဆိပ်ကမ်း၌ အချိန်ကြာဖြင့်စူးမနေရပေ။ ဆိပ်ခံတွင်းပေါ်တွင်အသင့်ရှိနေသော ချွေးတပ်သား ၂၀၀ ကျော်လောက်ကို ကျွန်တော်တို့၏ သမ္ဗန် ၁၀ စင်းပေါ်သို့ လူစုခွဲလျက်တင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သမ္ဗန်ထဲတွင် ဂျပန်တို့တစ်တွေမှာ ငါးပိသိပ်ငါးချဉ်သိပ် ဖြစ်လာလေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ဟစ်သံ၊ ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်သံ၊ ကျွန်တော်တို့၏ ဆဲဆိုမောင်းမဲသံများမှာလည်း ပွက်ပွက်ညီလျက်ရှိနေလေ တော့သည်။

ဤလိုနှင့်သာ ကျွန်တော်တို့သည် မအူပင်မှ ခရီးတစ်ဖန်ထွက်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။ မအူပင်မှထွက်သည့် အခါ၌မူ ယခင်လို မဟုတ်တော့ပေ။ သမ္ဗန်ကြီး ၁၀ စင်းကိုရှေ့မှနေလျက် သင်္ဘောကလေးတစ်စင်းနှင့် ဆွဲဆောင် ခြင်းပြုလေသည်။ ချွေးတပ်သားများမှာလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသော သမ္ဗန်ကြီးများ၏ ဝမ်းခေါင်းထဲ၌ ပင် တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာဦးနှောက်အိပ်စက်ရင်းမှသော် လည်းကောင်း ကသိကအောက်နှင့်လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ ကြလေသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ချွေးတပ်သားများအားလုံးကို သမ္ဗန်ပေါ်မှ ကုန်းထက်သို့တက်စေပြီးနောက်၊ တန်းစီ ခြင်းပြုစေကာ ဝမ်းရောဂါကာကွယ်ဆေးများကို ထိုးနှံပေးခြင်းပြုလေသည်။ ထို့နောက်မှ ကြည့်မြင်တိုင် ဒေါ်ကြီးကြီး ကျောင်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလျက် ထိုကျောင်းအတွင်း၌နေရာချထားပေးခြင်း၊ ထမင်းထုပ်များပေးစေခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုစဉ်က ကြည့်မြင်တိုင်ဒေါ်ကြီးကြီးကျောင်းမှာ နယ် ၄ ရပ်မှ ရောက်ရှိလာကြသည့် ချွေးတပ်သား များအား ခဏအထွေနေရာချထားပေးရာစခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့မအူပင်ခရိုင်ခရိုင်မှ ချွေး တပ်သားများမရောက်ရှိမီကပင် အခြားမြို့နယ်ခရိုင်များမှ ချွေးတပ်သားပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်ကြီးကြီးကျောင်းစခန်းတွင် စခန်းမှူးများ၊ ထမင်းမင်းချက်ပြုတ်သူများ၊ ရိက္ခာရှိခေါင်များ၊ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အဆောက်အုံများ၊ ဆေးပေးခန်းများ စသည်ဖြင့် ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ချွေးတပ်သားများ ခေတ္တခဏနားနေရာစခန်း ဟုသည်မှာလည်း ဤနေရာတစ်ခုတည်းမဟုတ်ပေ။ မျက်မမြင်ကျောင်း၊ စလင်းကွင်း၊ ဆုံ့အနားမကြားကျောင်း စသည်များမှာလည်း ချွေးတပ်သားများအား ခေတ္တထားရှိရာစခန်းများ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထိုခေတ်ထိုအချိန်က ချွေးတပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင် အများဆုံးမှာမည်သို့ထွက်ကြသူများထဲတွင် 'စခန်းမှူး' ဆိုသူများမှာလည်း ထိပ်တန်းကပါဝင်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဂျပန်စာလုံးများရေးထိုးထားသော လက်ပတ်အနီကို ပတ်ထားသည့် စခန်းမှူးများသည် ချွေးတပ်သားများအပေါ် အလွန်တရာ တန်ခိုးအာဏာပြုကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ဗြိတိသျှခေတ်က ထောင်မှူးထောင်ပိုင် စသူနှင့်လည်း အလွန်တရာတူလှပေသည်။ အဆိုပါဆုံးဖြစ်သော ၎င်းတို့၏အပြုအမူမှာ ဂျပန်များကိုအလိုလိုက်ကာ အကြိုက်ကိုရအောင် ရှာဖွေဆောင်ကြဉ်းပေါင်းသင်းလျက် ချွေးတပ်သားများအတွက် ပေးကမ်းသော ရိက္ခာပစ္စည်းများကို အကြီးအကျယ်ဘုံးကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ငါးခြောက်ငါးခြမ်းများ၊ ပဲများ၊ အာလူးများ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်စသောပစ္စည်းများ၊ ဤအရာများကို စခန်းမှူးများက သူတို့၏တပည့်တပန်းများနှင့်ခိုးထုတ်ကာ အပြင်တွင်ရောင်းစားခြင်း ပြုကြလေသည်။ ချွေးတပ်သားများကိုမူ ဝတ်လျှောက်ကုန် ဖြစ်သလိုနည်းနှင့်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်း ပြုလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားခမျာများမှာ ခွေးစာလောက်မျှမကောင်းသည့် ထမင်းမင်းများကိုပင် မဝရေစာစားသောက်ခြင်း ပြုရရှာလေသည်။ သို့ရာတွင် စခန်းမှူးဆိုသူတွေမှာလည်း သိပ်မသက်သာကြချေ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကာလပီပီကံ နောက်ပိုးတက်တတ်လာသည်။ ဂျပန်တို့ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် စခန်းမှူးများအားနားရင်းအုပ်ခြင်း၊ လက်ဝါးစောင်းခုတ်ခြင်း၊ ပါးများကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်ခြင်း၊ စစ်ဖိနှိပ်နှိပ်ကန်ကြောက်ခြင်းများ လုပ်ကြလေသည်။

ဤနေရာတွင် အကြောင်းဆက်စပ်မိ၍ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိပြီးနောက် ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတစ်ယောက်ထံမှ တစ်ဆင့်ကြားသိရသော စခန်းမှူးတစ်ယောက်၏ဖြစ်ပုံကို တင်ပြလိုပါသည်။

ချွေးတပ်စခန်းကြီးကြီးတစ်ခုတွင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကွဲရသော 'ကိုဘာ' ဆိုသူ စခန်းမှူးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူသည် အမည်ရှေ့က သခင်တပ်ထားလျက် သူ့အမည်ကို 'သခင်ဘ' ဟူ၍ တံဆိပ်စပ်နှိပ်ထားလေသည်။

သူသည် ချွေးတပ်သားများအတွက်ရရှိသော စားနပ်ရိက္ခာများကို အတော်မြောက်မြောက်မြားမြားပင် အပြင်အပသို့ထုတ်လျက် ရောင်းချခြင်းပြုလေသည်။ သူ့နေအိမ်တွင်လည်း သူ့မယားက ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင် တည်ထားလေသည်။ ဤလိုနှင့်သာ မကြာမီ ၁ နှစ်လောက်အချိန်အတွင်း ကိုဘာ၏ဇနီးတွင် ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက်ကောက်များနှင့် ဖြစ်လာတော့သည်။ ကိုဘာမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကိုလည်း ကပ်ပေါင်းထားသူဖြစ်သောကြောင့် မည်သူကမျှ အနှောင့်အယှက်မပြုပုံဘဲရှိလေသည်။

ဤလိုနှင့် တစ်နေ့တွင် ကိုဘာမရှိခိုက် သူ့အိမ်သို့ ဂျပန်စစ်သားများရောက်ရှိလာလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် အိမ်ထက်သို့ ရောက်မဆိုက်ပဲ ကိုဘာ၏မယားကို ပါးရင်းနားရင်းရိုက်နှက်လျက် ကိုယ်ပေါ်ရှိ ရွှေများအားလုံးကို ပြုတ်ယူသွားကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုရွှေများအားလုံးကို ပြည့်တန်ဆာအိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားရောက်၍ ပြုန်းတီးပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ကိုဘာသည် ထိုအဖြစ်ကို မကျေနပ်၍ သူ့အားကိုးနေသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား တိုင်ကြားခြင်းပြုလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က 'သူ့ဂျပန်စစ်သားများသည် ဤသို့ပြုလုပ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိုဘာ လိမ်လည်တိုင်ကြားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်' ဟုဆိုကာ ကိုဘာအား ထောင်ထဲသို့ထည့်ထားလိုက်သည် ဟုဆိုလေသည်။

ပန်းချွန်သစ်ကွင့်

ညနေ ၅ နာရီထိုးသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများအား စခန်းတွင်ထမင်းကျွေးမွေးခြင်း ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင်မှ ရွေးတပ်သားများ ထမင်းစားနေခိုက်ပင် အခြားခရိုင်တစ်ခုမှ ရွေးတပ်သားများ ထပ်မံကာရောက်ရှိလာကြပြန်လေသည်။ အားလုံးပေါင်း ၂၃ ၁၀၀၀ ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှရွေးတပ်သားများလိုပင် ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးလိုပင် အဝတ်တစ်တည်ကိုယ်တစ်ခုသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ အချို့မှာ ဘောင်းဘီရှည်ကြီးများကို အချိုးအစားမကျဝတ်ဆင်ထားကြပါသည်။ အချို့မှာလည်း စစ်ဖိနပ်ကြီးများနှင့်ဖြစ်လေသည်။ လူတစ်ယောက်မှာမူ ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း၊ တုတ်ကောက်၊ မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်လျက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်လေသည်။ နောင်အခါမှသိရသည်မှာ ထိုသူမှာ စိတ်မနံ့သူတစ်ဦးဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

ရွေးတပ်ထဲတွင် လူပေါင်း ခုံလင်လှလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ပေါကြောင်ကြောင်လူများ၊ ရူးနှမ်းနှမ်းလူများ၊ စကားမပြောတတ်သူများ၊ နားမကြားသူများစသည်ဖြင့်ပါရှိလာလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆီသလို ဖြစ်ရလေတော့သည်။

“မအူပင်ခရိုင်- မအူပင်ခရိုင်။ ထွက်ကြ၊ ထွက်ကြ။ အားလုံးတန်းစီကြ။ ဘွန်ထိုက်ချိုတွေ၊ ဟန်ချိုတွေ ရှေ့ဆုံးကထွက်ရပ်ကြ။”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးစီး၍ တအောင့်လောက်အကြာ၌ပင် စခန်းပေါက်ဝမှ ဤအသံပေါ်ထွက်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၃-၄ ယောက်၊ ဂျပန်စစ်သား အစိတ်-၃၀ နှင့် စခန်းမှူးများ၊ စကားပြန်စသူများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ခရီးဆောင်အထုင်းအပိုးများ၊ ရေဘူး၊ သေနတ်စသည်များကိုလည်း အသင့်လွယ်ပိုးထားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှ ရွေးတပ်သားများသည် စခန်းအပြင်ဘက်မြေကွက်လပ်တွင် ၄ ယောက် ၁ တွဲတန်းစီလိုက်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများသည် ရွေးတပ်သားများ တန်းစီနေသည့် ရှေ့ဆုံးမှ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၃-၄ ယောက်နှင့် စကားပြန်သူငယ် စခန်းမှူး စသူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ခြေကိုစုံရပ်လျက် အလေးပြုလိုက်ကြလေသည်။

“မင်းတို့အားလုံး ကောင်းကောင်းနားထောင်ပါ။ ခု အရေးကြီးတဲ့စကားကိုပြောဖို့ ရှိတယ်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က မြန်မာစကားကိုအသုံးပြုလျက် ပြောလေသည်။ ပြီးလျှင် သူက ရှေ့စကားကို ဆက်၍မပြောချေ။ စခန်းမှူးလုပ်သူက ပြောလေသည်။

‘ပိုးဒယား-မြန်မာစီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာသို့ သွားရောက်သည့်အခါ၌ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် အဆင့်ဆင့်တာဝန်ယူလျက် ရွေးတပ်သားများကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ရွေးတပ်သားများကလည်း ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးများ၏ စကားကို နားထောင်လျက် အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး လုပ်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

‘ယခု သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်ကို အာရှတိုက်သားများအားလုံး ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားလက်အောက်မှ ထာဝစဉ်လွတ်လပ်မှုရှိစေရန်နှင့် အာရှတိုက်သားများအားလုံး၏ သာတူညီမှုကောင်းစားရေး ရရှိမှုအတွက်ဖြစ်ကြောင်း။ အာရှတိုက်သားများ၏ကောင်းစားရေး သာတူညီမျှရှိစေရေးအတွက် အချို့သောမြန်မာလူငယ်လူရွယ်များနှင့် မြန်မာ

လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးက နောင်တော်ဂျပန်များနှင့်တွဲလျက် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့မိစ္ဆာကောင်များအား တိုက်ခိုက် ပြိုခွင်းခြင်းပြုသည့်အခါ၊ နောက်ပိုင်းမှ ချွေးတပ်သားများကလည်း အာရှစစ်ကြီးအောင်မြင်စေရေးအတွက် မီးရထား လမ်းကြီးကို အင်တိုက်အားတိုက် ဖောက်လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

‘ထိုလမ်းမကြီး ပြီးစီးသွားသည့်အခါ ဂျပန်နိုင်ငံမှ အဝတ်အထည်များ၊ အစားအစာများ၊ စက်မှုပစ္စည်းများ မြန်မာနိုင်ငံသို့ခိုင်းသားများအတွက် ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် လမ်းခုလတ်မှ သော်လည်း ကောင်း၊ ချွေးတပ်စခန်းအလုပ်ခွင်များမှ သော်လည်းကောင်း ထွက်မပြေးကြစေလိုကြောင်း။ အကယ်၍ ထွက်ပြေး ခြင်းပြုခဲ့ပါလျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူအပြစ်ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း’ စသည်ဖြင့် အချိန်မီနစ် ၂၀ လောက် ကြာသည့်အထိ ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးအက်ဖြစ်သူသည် စခန်းမှူးက ထိုစကားများကိုပြောကြားနေချိန်၌ သူလွယ်ထားသော ဘားရှည်ပေါ်တွင် လက် ၂ ဖက်တင်လျက် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ရှိနေပါတော့သည်။

စကားပြော၍ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ စခန်းမှူးဖြစ်သူက ရှေ့မှတိုင်းပေးသဖြင့် ချွေးတပ်သားများက နောက်မှ လိုက်လျက် “နိပွန်ဘိမော ဘန်ခိုင်း၊ နိပွန်ဘိမော ဘန်ခိုင်း” ဟူ၍ ၃ ကြိမ်တိတိ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများသည် မီးရထားဘူတာရုံရှိရာသို့ ဂျပန်အစောင့်အကြပ်များနှင့် ဆင်းသက်ခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်အစောင့်အကြပ်များမှာ မအူပင်မှလာစဉ်ကထက် ပို၍များပြားနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိလေသည်။ ချွေးတပ်သားများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့မအူပင်တစ်ခရိုင်တည်း မဟုတ်တော့ ပေ။ နောက်ရောက်လာသောချွေးတပ်သားများလည်း ဝါရှိလေသည်။ စုစုပေါင်းချွေးတပ်သား ၁၀၀၀ ထက်မနည်း ရှိလိမ့်မည် ဟုခန့်မှန်းရလေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများမှာလည်း ယခင်ကလို ချွေးတပ်တပ်သားများနှင့် အရောရောအနှောနှော မဟုတ်တော့ချေ။ သူတို့သည် တန်းစီလျှောက်နေသောချွေးတပ်သားများ၏ဘေးမှထွက်ကာ ဂျပန်များနှင့်အတူ တွဲလျက် ချွေးတပ်သားများအား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါခြင်းပြုရလေသည်။

ချွေးတပ်သားများသည် မြောင်လက်နက်မှောင်သောကတ္တရာစေးခင်းလမ်းဘေးမှကပ်လျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်နေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏လမ်းမီးတိုင်များမှာလည်း ယခင်အချိန်များကလို ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်း မရှိ။ ခပ်ဖုန်ဖုန်ခပ်ဝါးဝါး ဖြစ်နေတော့သည်။ လမ်းမကြီးများနှင့် လမ်းသွယ်ကလေးများပေါ်၌လည်း ကားအသွား အလာ၊ ယာဉ်အသွားအလာများ မြောက်ကပ်လှလေသည်။ လူသူ ၄ ပါး အသွားအလာ ဟူ၍လည်း မြောပလောက် အောင်မတွေ့ရ။ စစ်ဒဏ်ကို တစ်ကြိမ်ခံလိုက်ပြီးသောရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ ညဉ့်ပိုင်းအချိန်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖွယ်နှင့် အားငယ်လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှလေသည်။

ချွေးတပ်သားများ၏ခြေလှမ်းများသည် တစ်ခါတစ်ခါ လေးထေးတွဲတွဲဖြစ်နေတတ်သည်။ ဤလိုဖြစ်သည့် အခါ ဂျပန်စစ်သားများ “ခူးရူး ခူးရူး”ဟူ၍ အော်ဟစ်ရေရွတ်လေသည်။ လက်လှမ်းတမီ အနီးတွင်ရှိနေသော ချွေးတပ်သားများ၏ ကျောကုန်းကိုလည်း သေနတ်ပြောင်းနှင့်ထိုးလေသည်။ ထိုအခါ ဘွန်ထိုက်ချိုများနှင့် ဟန်ချို စသည်သူများကလည်း “ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြဟေ့၊ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြလေကွာ” ဟု နှိုးဆော်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြည့်မြင်တိုင်မှနေလျက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအရောက် ချီတက်ခဲ့ကြရလေသည်။ ရံဖန် ရံခါ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်သွားသောဂျပန်စစ်ကားများကို တွေ့ရသည်မှအပ ကတ္တရာစေးလမ်းများမှာ တိတ်ဆိတ် ချောက်ချားလျက်ရှိလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရန်ကုန်မြို့ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ခဲ့သည့်အထိ ယခင်ကလို

ဆိန်လင်းသာယာသောမီးရောင်များကို လည်းကောင်း၊ စည်ကားသိုက်မြိုက်သောမျှော်လင့်ကန်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်၊ ညဈေးတန်းစသည်များကို လည်းကောင်း ရွှင်မြူးစရာတစ်ကွက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။ ရန်ကုန်သည် မြို့ပျက်ကြီး တစ်ခုနှင့်မခြား ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီးနောက်၊ ကျွန်တော် တို့အားသယ်ယူသွားမည့် မီးရထားတွဲများထက်သို့တက်ရောက်ခြင်း ပြုခဲ့ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အား သယ်ယူတင်ဆောင်သွားမည့် ရထားသည် ချွေးတပ်သားများအတွက် သီးသန့်ပို့ဆောင်သောရထားပင် ဖြစ်လေသည်။ ရထားတွဲများပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသည့်အခါ တွဲများပေါ်တွင် အခြားသော ချွေးတပ်သားများသည် ရောက်ရှိ နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရထားတွဲတိုင်းပေါ်တွင် ချွေးတပ်သားများနှင့် ပြည်ကျပ်လျက်ရှိနေလေ တော့သည်။

ရထားတွဲများ၌လည်း ယခင်ကလို မီးလုံးများ အများအပြားတပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိချေ။ ရထားတွဲတစ်တွဲ လျှင် မီးလုံးကလေး တစ်လုံးသာလျှင် တပ်ဆင်ထားလေသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအတွင်း၌လည်း ယခင်ကလို မီးရောင်များ လင်းထိန်မနေပါချေ။ မထွန်းလျှင်မဖြစ်သော နေ့ရာလောက်ကိုသာ မီးလုံးကလေးများ ၁ လုံးစ ၂ လုံးစ ထွန်းညှိထားလျက်၊ အပေါ်မှ လုံခြုံသောအုပ်ဆောင်းများနှင့် ခုံးအုပ်ထားခြင်းပြုလေသည်။ ကွမ်းခြံဘူတာကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ကား မှောင်ကြီး ၉ ပါးကျလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိပြီး၍ အချိန်တစ်နာရီခန့်အကြာ၌ပင် ရထားသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ စတင် ထွက်ခွာခြင်းပြုလေသည်။ ရထားခုတ်မောင်းသည်မှာလည်း ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် တရွေ့ရွေ့တလှုပ်လှုပ် ခုတ်မောင်းနေခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ဘူတာများ၌လည်း ရထားသည် ရပ်နားသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ စိတ်ပျက်စရာ တလှုပ်လှုပ်တအိအိခုတ်မောင်းလျက်သာ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သွားရမည့်ခရီးမှာ ရန်ကုန်မှ မုတ္တမသို့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကမှတစ်ဆင့် မော်လမြိုင်မြို့ဘက်သို့ ကူးပြီးနောက် မော်လမြိုင် တောင်ဘူတာမှနေလျက် သံဖြူဇရပ်သို့ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မှနေလျက် မော်လမြိုင်ကိုကား ရောက်မှူးပျားပျားခြင်းရှိခဲ့လေသည်။ ဤသို့သွားခဲ့ဖူးသည်မှာလည်း စစ်ကြီး မဖြစ်မီအချိန်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မော်လမြိုင်မှနေလျက် ရှေ့ဆက်သွားရမည့်ခရီးကိုမူ တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက်မျှသွားရောက်ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ရထားသည် တဖြည်းဖြည်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် တရွေ့ရွေ့ခုတ်မောင်းနေခြင်းသာဖြစ်သောကြောင့် မိုးစင်စင် လင်းခဲ့သည့်တိုင် စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရခြင်းမရှိသေးဘဲ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ရထားကြီးသည် မနက် ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် စစ်တောင်းတံတားကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြတ်ကျော်ခုတ်မောင်းသောတံတားမှာ ဗြိတိသျှတို့ဆောက်လုပ်သွားသော သံတံတားကြီး မဟုတ်ပါချေ။ သံတံတားကြီးမှာ ဝှံးကြံချခြင်းခံရသဖြင့် ပျက်စီးနေလေပြီ။ ယခုမီးရထားခုတ် မောင်းခြင်းပြုနေသောတံတားမှာ ဂျပန်တို့ဆောက်လုပ်ထားသောတံတားပင် ဖြစ်လေသည်။

တံတားပေါ်၌ ရထားခုတ်မောင်းနေသည့်အခါ မီးရထားအရှိန်မှာလည်း ခပ်စောစောကထက် ပို၍နေ့ကွေး လေးတွဲလာလေသည်။ တံတားကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း တောင်ယိုင်မြောက်ယိုင်နှင့် ယိမ်းထိုးနေတော့သည်။ ကျွန်တော် သည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တမမ ဖြစ်နေရလေတော့သည်။ 'တစ်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ရထားကြီး အမြန်ဆုံးရောက်ပါစေတော့' ဟူ၍လည်း ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

ရထားကြီးမှာ ဖြည်းဖြည်းလေးလေးခုတ်မောင်းနေရာမှ တစ်ခါတစ်ခါ 'တံတားကြီးတစ်ခုလုံးပြိုကျသွား လေမလား' ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။ ရထားနှင့် တံတားမှာ စစ်တောင်းမြစ်အလယ်ခေါင်တွင် ဒန်းလွှဲနေသလား

ထင်မှတ်ရလေသည်။ ဤလို အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တခုန်ခုန်နှင့်ပင် ရထားကြီးမှာလည်း တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအခါမှပင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

မော်လမြိုင်သို့ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများသည် ရှေ့ခရီးကိုမဆက်ရသေးဘဲ၊ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းအဆောက်အဦကြီးတစ်ခုတွင် စခန်းချရပ်နားခြင်း ပြုကြရလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုနေရာ ထိုအဆောက် အဦကြီးမှာလည်း ချွေးတပ်သားများ ခေတ္တခဏစခန်းချရပ်နားရန်ပြုလုပ်ထားသော ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်တော်သည် မော်လမြိုင်မြို့ကြီး၏ ယခင်နှင့်ယခု အခြေအနေကို သတိထားအက်ခတ်လိုက်မိလေ သည်။ မော်လမြိုင်တစ်မြို့လုံးမှာလည်း ဂျပန်စစ်သားများ၊ ဂျပန်စာလုံးများရေးထိုးထားသောလက်ပတ်များ ပတ်ထားသည့် မြန်မာများ၊ ကုလားဒိန်၊ ကုလားကပြားများနှင့် ရွပ်ယုက်ခတ်နေလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများကို လည်း ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲလျက်တစ်မျိုး၊ ကလေးတွေတန်းရုံးနှင့်တစ်သွယ်၊ ခွေးတွေတစ်စီနှင့်တစ်ဖုံ အမျိုးစုံအောင် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤအတွင်းကပင် ဆိပ်ခံဘောတံတားထိပ်များ၌လည်း ချွေးတပ်ခြံပျားကို စောင်ပမ်းနေသော ဂျပန်အလိုတော်ရှိများကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးထိုးလက်မှတ်များ စစ်ဆေးနေသော လူများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင် ရလေသည်။ ကျွန်တော် သတိပြုမိသလောက်ဆိုရလျှင် မြင်တွေ့ရသောအဖြစ်များအားလုံးသည် စိတ်လက်ရွှင်ပျ ကြည်နူးစရာဟူ၍ တစ်ကွက်တလေမျှ မရှိပါချေ။ အားလုံးသည် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများချည်း ဟူ၍သာ ဆိုရပေမည်။

ထိုအတွင်းက ကျွန်တော် ထပ်မံသတိပြုမိသောအချက်အရပ်မှာ ဂျပန်များ၏အပြုအမူ၊ အဆက်အဆံပင် ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်မှလိုက်လာသော ဂျပန်စစ်သားများသည် အထက်ကကျွန်တော်ဆိုခဲ့သော မော်လမြိုင် အင်္ဂလိပ် ကျောင်းချွေးတပ်စခန်းကိုရောက်ရှိသည့်အခါ၌ ကျွန်တော်ကိုအားတန်းစီစေလျက် လူများ စစ်ဆေးရေတွက်ပြီးနောက် မော်လမြိုင်ရှိ ဂျပန်စစ်သားများလက်တွင်းသို့ စာရင်းအင်းနှင့်တကွ လွဲပြောင်းပေးအပ်ခြင်း ပြုလိုက်ကြလေသည်။ ဤတွင် မော်လမြိုင်ချွေးတပ်စခန်းရှိဂျပန်များကလည်း စာရင်းအင်းနှင့်တကွ သေချာဂဏစစ်ဆေးခြင်းပြုလာ လက်ခံလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ဂျပန်များ၏ဆက်ဆံရေးမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲလာပါလေတော့သည်။

မော်လမြိုင်ချွေးတပ်စခန်းမှဂျပန်များသည် ချွေးတပ်သားများအပေါ်တွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအုပ်ချုပ်လေ တော့သည်။ မပြောပလောက်သည့်အပြစ်ကလေးမျှလောက်နှင့် ချွေးတပ်သားများအား ပါးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ရိုက်နှက်ခြင်း၊ စစ်မိနပ်နှင့်ကန်ကျောက်ခြင်း၊ မျက်ခွက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြတ်၍ ရိုက်နှက် ထိုးကြိတ်ခြင်း စသည်များကို ပြုမူလာလေတော့သည်။

စခန်းမှူးများ၊ ဘွန်ထိုက်ချို စသူများကလည်း မိမိတို့အမျိုးသားချင်းဟူ၍ ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်းမရှိဘဲ၊ ဂျပန်စစ်သားများနှင့်တူ ချွေးတပ်သားများအပေါ် နှိပ်စက်ကလွဲ ပြုမူကျင့်သုံးလာလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကုလား ကပြား၊ ကုလားဒိန်များမှာ အဆိုးရွာဆုံး၊ အကောက်အကျစ်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်များ၏အပြုအမူနှင့် စခန်းမှူးများ၊ ဘွန်ထိုက်ချို စသူများ၏အပြုအမူကို ထိုအခါမှ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ကြည့်မိလေသည်။

ထိုအခါ အောက်ပါအတိုင်းသိရလေသည်။

မော်လမြိုင်ကိုရောက်သည့်အခါ ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် ပြေးပေါက်ပြေးလမ်းမလွယ်တော့ချေ။ အစောင့်အကြပ်များထူထပ်ခြင်း၊ မြစ်ကူးချောင်းဖျားခရီးလမ်းများ ဖြစ်ခြင်း၊ တောတွင်းအလုပ်စခန်းများနှင့်လည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်ခြင်း စသောအကြောင်းများကြောင့် ဂျပန်များသည် သူတို့လက်ခုပ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ချွေးတပ်သားများအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ပြတ်ပြတ် နှိပ်စက်လာသည့်သဘောပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများရှိရာသို့ မရောက်မီအတွင်း ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းကြိုတွေ့ခဲ့ရသော

ချေးတပ်စခန်းများအနက် မော်လမြိုင်နှင့် သံဖြူဇရပ်ချေးတပ်စခန်းများမှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အနေအထိုင် အကြံ့ဆုံး နှင့် စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးစခန်းများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစခန်းများကို ရောက်သည့်အခါမှလည်း ချေးတပ်သား များမှာ ချေးတပ်ပုံစံနှင့် ချေးတပ်အကြောင်းကို တစ်စစသိရှိလာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မော်လမြိုင်ချေးတပ်စခန်းတွင် တစ်ရက်ခန့်နားနေခြင်း ပြုရပြီးနောက်၊ ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်၍ထွက်ခွာခြင်း ပြုခဲ့ကြရပြန်လေသည်။ ရှေ့ခရီးစခန်းမှာ သံဖြူဇရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သံဖြူဇရပ်သည် ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး ချေးတပ်နှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး၊ လူတွေအကြောက်ရှိဆုံး နေရာဒေသ တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ရပ်အမှန်အကန်မှာမူတော့တွင်းချေးတပ်စခန်းများကသာ သံဖြူဇရပ်ထက် ပို၍ အဆိုးရွားဆုံး၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်အရှိဆုံးနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု အထူးပြောဆုံး နေရာဒေသများ ဖြစ်လေသည်။ ကြမ်းတမ်းဆိုးရွားသောအလုပ်ဒဏ်ကို ခံကြရခြင်း၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံကြရခြင်း၊ အစားအစာ၊ ဆေးဝါးမလုံလောက်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာ ထူပြောခြင်း၊ ဂျပန်များ၏ လူ့မဆန်သောနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ခါးစည်း လျက်ကုန်းရုန်းခံရခြင်း စသော ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုအပုံပုံတို့မှာ တောတွင်းချေးတပ်စခန်းများတွင် တွေ့ကြုံခံစားရသည့် အဖြစ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်မျိုး၊ ထိုအကြောင်းမျိုးများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ချေးတပ်သားများသည် ကြိုတင်ကာသိရှိကြသည် တော့ မဟုတ်။ တောတွင်းချေးတပ်စခန်းများသို့ ရောက်ရှိမှသာ ဘီလူးတွေ၊ နဖူးတွေတွေ့လျက် သိရှိကြရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်တော်တို့ချေးတပ်သားများအနေဖြင့် 'ပြေးပေါက်' ဟူ၍မရှိတော့ပါချေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ဂျပန်များလက်တွင်း၌ ပိတ်မိခြင်းခံနေကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရှေ့ခရီးသို့ သွားလာချီတက်နေသောခြေလှမ်းများသည် သေမင်း၏ ခံတွင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွားရောက်နေသောခြေလှမ်းများ ဟူ၍ ပြောရန်မှတစ်ပါး၊ အခြားမည်သို့မျှ ပြောနိုင်ရန် အကြောင်းမမြင်မိပါချေ။

နာမည်ကျော် သံဖြူဇရပ်

ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများသည် မော်လမြိုင်မှတစ်ဆင့် သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းသည် ယိုးဒယား-မြန်မာရထားလမ်း၊ ကားလမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ အရေးအပါဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးဖြစ်သည့် ရွေးတပ်စခန်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များသည် ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းကြီးကို ဖောက်လုပ်ခြင်းပြုရာ၌ ဦးစွာပထမ ကားလမ်းတစ်ခုကိုဖောက်လုပ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ပြီးမှ မီးရထားလမ်းကိုဖောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းသည် ကတ္တရာစေးခင်းလမ်းလည်း မဟုတ်။ ကျောက်ခင်းလမ်းလည်း မဟုတ်ပေ။ မြေပြင်လမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလမ်းခရီးတစ်လျှောက်ရှိမြေများသည် အတော်အတန်မာကျောသောမြေများဖြစ်ရုံမျှမက၊ အချို့နေရာများဆိုပါလျှင် ကျောက်သားကျောက်တုံးများ ရောပြွမ်းနေသောမြေအမျိုးအစား ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကားလမ်းမှာ ကတ္တရာစေးခင်း ကျောက်ခင်းလမ်းမဟုတ်သည့်တိုင် ကားများမောင်းနှင် သွားလာခြင်းပြုနိုင်ပေသည်။

သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းသည် သံဖြူဇရပ်မြို့အနီးတွင် ရှိလေသည်။ မီးရထားလမ်း၏အနောက်ဘက် ခရီး ၂ ဖာလုံခန့်အကွာ ဟုခန့်မှန်းရလေသည်။ ထိုနေရာ၊ ထိုဒေသသည် တနင်္သာရီတိုင်းအတွင်းအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ရာသီဥတုမှာလည်း မိုးဦးကျစအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အမြဲတမ်း ရိစေမှုန့်မှိုင်းလျက် စိုစွတ်အေးမြလှသော အနေအထားမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ရထားဆိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများသည် ရထားတွဲများပေါ်မှ အလှအယက်တိုးစေ့ဆင်းသက်ကြလေသည်။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရသောကြောင့် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်ကိစ္စအတွက် ရထားလမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီးများရှိရာသို့ ဝင်ပြေးသူပြေး၊ တောစပ်ရှိရာသို့ သွားထိုင်သူထိုင် ဖြစ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအတွင်းကပင် ဂျပန်စစ်သားများ၏ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံ၊ ထုသံရှိကံသံ၊ စစ်ဖိနပ်နှင့် ကန်ကြောက်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရွေးတပ်သားများ၏ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သံနှင့် ဆူညံပြေးလွှားသံများကိုလည်း ကြားလိုက်မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးနောက် ထိုအဖြစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် မီးရထားသံလမ်းဘေးကို ရိုင်ဖယ်ကိုယ်စီ၊ တုတ်ကိုယ်စီနှင့် ၂ ဘက်ညှပ်လျက် ဝိုင်းပတ်ထားလေသည်။ အချို့ဂျပန်စစ်သားများသည် တောစပ်သို့ပြေးသွားသော ရွေးတပ်သားများနှင့် သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ဝင်ရောက်ကျင်ငယ်စွန့်နေသောရွေးတပ်သားများအား တဘိုးဘိုးတပြန်ဖြန်းထုလိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ကုပ်ပိုးမှဆွဲ၍ လည်းကောင်း မီးရထားလမ်းဘေးသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွေးတပ်သားအတော်များများတို့ပင် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်သည့်ကိစ္စကို ပြီးဆုံးအောင် မပြုရတော့ဘဲ၊ ဂျပန်စစ်သားများဆွဲရာနောက်သို့ ယက်ကန်ယက်ကန်ပါလာလေတော့သည်။

“ဘိဓမာ- ဘိဓမာ။ အားလုံးရှိတက။ ထိုင်ပါ-ထိုင်ပါ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်အင်္ဂါနီလက်မောင်းပေါ်က လက်ပတ်ကိုကြည့်လျက် ကျွန်တော်ကို လှမ်းခေါ်လေသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍လည်း ‘ချွေးတပ်သားအားလုံးကို တန်းစီ၍အထိုင်ခိုင်းပါ’ ဟု ဆိုလေသည်။

“ဟိုက်။ မာစတာ၊ ဟိုက်”

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အားလှမ်းပြောလိုက်ပြီးနောက် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုအားလုံးကိုလည်း ဟစ်အော်လျက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ထိုမျှများပြားလှသော ချွေးတပ်သားလူအုပ်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲ၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ပြီးလျှင် ချွေးတပ်သားများ ပရိယတ္တနှင့် အကွဲကွဲအပြားပြားဖြစ်နေ သလောက် ဂျပန်စစ်သားများကလည်း တုတ်တဝင့်ဝင့် သေနတ်တကားကားနှင့် လိုက်လံရိုက်နှက်နေဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

“ဘွန်ထိုက်ချိုတွေ့၊ ဟန်ချိုတွေ့။ လာကြ လာကြ။ အားလုံး ဒီကိုလာကြဗျို့။”

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့်အတူ မီးရထားလမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်ရပ်လျက် အော်ဟစ်ခြင်းပြုလိုက်ပါသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်၊ ဟန်ချိုကိုချစ်တီး စသူများသည် ကျွန်တော်အသံကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ကျွန်တော် ရှိရာသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ကလည်း လက်များကိုငှေ့ယမ်းလျက် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အော်ဟစ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်ထိအောက်ပင် ချွေးတပ်သားအချို့နှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာ ထွေးထွေးရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေဆဲ ရှိလေသည်။ ဂျပန်တွေကနောက်မှနေလျက် ဝါးရင်းတုတ်များနှင့် လိုက်လံရိုက်နှက်သည့်အခါ ချွေးတပ်သားအချို့မှာ ဟိုပြေး သည်ပြေးဖြစ်နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ချွေးတပ်သားများမှာလည်း မီးရထားဝင်းအပြင်သို့ ထွက်ပြေးနိုင်ကြခြင်း တော့မဟုတ်ပါ။ သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သားများသည် မီးရထားဝင်းပတ်ပတ်လည်ကို ခပ်စိပ်စိပ်ပိုင်ထားကြလေ သည်။

သို့ရှိနေခိုက် ကျွန်တော်နှင့် အတူယှဉ်ရပ်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့ဂျပန်စစ်သားများအား တစ်စုံတစ်ရာ ကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်လေသည်။ သူနည်းတူပင် ဂျပန်စစ်သား ၃-၄ ယောက်ကလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲအော်ဟစ် လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါမှ ချွေးတပ်သားများအား လိုက်လံရိုက်နှက်နေသောဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း အရိုက် အနှက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မကြာမီ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချို ၂၀ လောက်မှာလည်း သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေ သည်။ ဂျပန်စစ်သားအချို့လည်း သူတို့စစ်ဗိုလ်အနီးတွင် ခြေစုံရပ်လျက်ရှိနေကြလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် သေနတ်မကိုင်ဘဲ ဝါးစိမ်းတုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ထားသော အသက် ၁၃-၄ နှစ်အရွယ် ဂျပန်ကလေးတစ်ယောက် ပါရှိလာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

ရုတ်တရက်သော် ကျွန်တော်သည် အတော်ဘုံခြင်ခြင်းဖြစ်မိပါသည်။ ‘အင်မတန်ငယ်ရွယ်သော ထိုဂျပန် ကလေးသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏သားကလေးများပေလော။ သို့မဟုတ် စစ်ထဲသို့ပါလာသော စစ်သားကလေး တစ်ယောက်ပေလော’ဟူ၍ တွေးလိုက်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခိုက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုသူငယ်အား ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ်-မာစတာက ပြောတယ်။ မင်းတို့လူတွေကို ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီပြီး အထိုင်ခိုင်းပါတဲ့။ လူစစ်ပြီးရင် စခန်းရှိရာကို သွားကြရမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရမှ သူငယ်ကလေးမှာ ဂျပန်စစ်သားလိုဝတ်ဆင်ထားသော စကားပြန်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုသူငယ်က သူ့အဖေလောက်နီးနီးရှိသောကျွန်တော် တို့ကို 'မင်း'၊ 'ငါ'ဟုသော အသုံးအနှုန်းနှင့် အကြောက်အလန့်မရှိပြောလေသည်။ သူ့စကားသံမှာ ခပ်ဝဲဝဲဖြစ်နေ သည်ကိုထောက်၍လည်း မွန်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသူငယ်သည် ဂျပန် စစ်သားများနှင့် အတော်ပင် အနေကြာလာဟန်တူလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆောင့်ကြားကြားညစ်ကျယ်ကျယ် ဖြစ်လေသည်။

“က- ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုတွေ။ ခင်ဗျားတို့လူတွေကို ငှ ယောက် ဝ တွဲ တန်းစီပြီးအထိုင်ခိုင်းကြဗျာ။ ခပ်မြန်မြန်လုပ်ကြဗျ။ အတော်ကြာရင် မိုးရွာလာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။
မကြာမီ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် သစ်ပင်အောက်မှထွက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ချွေးတပ်သား များအား လိုက်လံထိန်းသိမ်းခြင်းပြုကာ ငှ ယောက် ဝ တွဲကျ တန်းစီအထိုင်ခိုင်းလေသည်။
ချွေးတပ်စခန်းအသီးသီးတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ လက်ကသုံးတောင်းဆေးပြုသည့် ထို စကားပြန်လူငယ်ကလေး များမှာလည်း ၂ ယောက်-၃ ယောက် ရှိလေသည်။ သူတို့သည် မွန်ကလေးများနှင့် ကုလားဒိန်ကလေးများ ဖြစ် ကြသည်။ အသက်အရွယ်မှာလည်း ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကလည်း ချွေးတပ်စခန်းများတွင် တဖောင့်၊ တဒုက္ခဖြစ်လေသည်။ စကားပြန်လူရိုင်းကလေးများသည် သူတို့အဖေလောက်၊ သူတို့အဖိုးလောက် အရွယ်ဝုဒ္ဓိရှိသော ချွေးတပ်သားကြီးများအား ခြေထောက်နှင့် ကန်ကြောက်ခြင်း၊ မအေးနုမ စသည်ဖြင့် ဆဲရေး တိုင်းထွားခြင်းစသည်များ ပြုတတ်ကြလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့သည် ဂျပန်များထံမှတစ်ဆင့် အတုပြင်အတတ်သင်သဘောမျိုး ဖြစ်ဟန်ရှိ လေသည်။

ချွေးတပ်သားခမျာများမှာမူ ဂျပန်ကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ စခန်းမှူးစသူများကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကိုလည်း ကြောက်ကြရသည်။ သူတို့လိုစကားပြန်ကလေးများကိုလည်း ကြောက်ရရာ လေသည်။ ချွေးတပ်သားတို့၏ဘဝမှာ အပင်ခန်းခဲ၊ အညှင်းဆဲခဲ၊ အထုအရိုက်ခဲသက်သက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်သားများ တန်းစီလူနေခိုက် ကျွန်တော်သည် သံဖြူစရပ်သူတစ်ဦးပတ်ဝန်းကျင် ငှ ဘက် ငှ တန်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခြင်း ပြုလိုက်မိလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်များသည် တောရိုင်းတောင်ရိပ်များ ဝန်းရံထားလေသည်။ ထက်ကောင်းကင်မှ မိုးသား တိမ်လိပ်များ ဆင်နေသောကြောင့်လည်း တောတောင်အားလုံးမှာ ညိုမှိုင်းရိုစေလျက် ရှိလေသည်။ လေတဖြူဖြူ တိုက်ခတ်နေခြင်းနှင့်အတူ ဟိုမှသည်မှမြန်လွင်လာသော တောကျေးတောငှက်ကလေးများ၏ အသံကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရလေသည်။

နေရာဒေသကား လွမ်းဆွတ်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့် ခရီးရောက် မဆီကံ ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်စစ်သားများ၏ အထုအထောင်းအရိုက်အပုတ်ကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ရွာ ခံစားနေရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ချွေးတပ်သားခမျာများအနေဖြင့် လွမ်းရဆွေးရ ကြေကွဲရမည့် အတွေးများကို တွေးတောမိခြင်း ပြုမိကြလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့ရာတွင် အချိန်ကာလ အတန်ကလေး ကြားရှိလာမည်ဆိုလျှင်ကား ထိုအခြေ၊ ထိုအတွေးများသည် သူတို့ သူတို့၏ နှလုံးသားများကို လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲစေလိမ့်မည်။ ပူဆွေးလောင်ကျွမ်းစေလိမ့်မည်မှာ မုချ ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

မကြာမီ ချွေးတပ်သားများအားလုံးပင် စနစ်တကျတန်းစီထားပြီးဖြစ်သွားသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်ကို

ယုန်ကျည်စာတပ်တိုက်

သူနှင့်အတူခေါ်ငြိပြီးနောက်၊ နောက်ပါဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ ချွေးတပ်သားများကို စစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ပင်ခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားများမှာ အတိအကျပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အခြားခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားအချို့မှာ စာရင်းပါအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ၆ ယောက်တိတိလျော့နေလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဟန်ချို တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်နေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုကိစ္စကို မကျေနပ်ဖြစ်လေတော့သည်။ လူပေါင်း ၅၀၀ ကျော်လောက်ကို ထပ် တလဲလဲရေတွက်လိုက်၊ သူ့လက်ထဲရှိစာရင်းကို ထပ်ခါထပ်ခါကြည့်လိုက်နှင့် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာတော့သည်။ ချွေးတပ်သား ၅ ယောက်နှင့် ဟန်ချို ၁ ယောက် ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာမှ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ ရေတွက်ရေတွက် မည်မျှလောက် စစ်ဆေးစစ်ဆေး လှ ၆ ယောက်လျော့နည်းနေခြင်းမှာ သေချာနေလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ချွေးတပ်သားများအား မော်လမြိုင်မှ တာဝန်ယူကာလိုက်လံပို့ဆောင်သော ဂျပန်စစ်သား များအား ရထားလမ်းဘေးတွင် တန်းစီမတ်တပ်ရပ်စေလျက် ဒေါသတကြီးနှင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးပါတော့သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ထပ်တလဲလဲ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်းပြုလေသည်။ နောက်ဆုံး၌မူ ဂျပန်စစ်သား ၁၄-၅ ယောက်ထံမှ တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သော ဂျပန်စစ်သား၏ပါး ၂ ဘက်ကို ဘယ်ရောညာရောပါ ရိုက်နှက်ခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအပြစ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေလျက် ကြည့်နေမိသည်။

တပ်ကြပ်ဂျပန်မှာ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာပါသည်။ ခူးဆစ် ၂ ဘက်မှာလည်း တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် တဆတ်ဆတ်ရိုက်လျက် မကြာမီ လဲကျသွားတော့မည့်အလား ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အသံကုန်အောင်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ၊ ဂျပန်တပ်ကြပ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ခပ်တောင့်တောင့်ထားလျက်၊ ရင်ကိုကော့ကာ မြေစုရပ်ပေးရသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလည်း တပ်ကြပ်၏ ပါး ၂ဘက်ကို တစ်အားတစ်အားလွှဲလျက် ရိုက်လေသည်။

ချွေးတပ်သားအားလုံးမှာလည်း တုပ်တုပ်မျှ မလှင်ဝံ့ချေ။ အားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ငြိမ်သက်နေ ကြလေသည်။

ဤလိုနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်အား ရိုက်နှက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက်၊ စကားပြန် သူငယ်မှတစ်ဆင့် လူလျော့နေသောချွေးတပ်အုပ်စုများမှ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကို အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်လိုက် သည်။ ထိုသူများအားလုံးကို စီတန်းမတ်တပ်ရပ်နေစေသည်။ ထိုလူစုမှာ ဘွန်ထိုက်ချိုရော ဟန်ချိုပါ ၁၀ ယောက် ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မရှိဘူးတကား။ မရှိဘူးတကား။”
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ သည်။

“မင်းတို့ထဲက ချွေးတပ်သား ၆ ယောက် လိုနေတယ်။ ဘယ်မှာလဲ”
စကားပြန်သူငယ်က မေးလေသည်။

သို့ရာတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏အမေးကို လည်းကောင်း၊ စကားပြန်သူငယ်၏ အမေးကို လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာဖြေကြားခြင်း မရှိကြချေ။ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေကြလေသည်။

“မင်းတို့ မသိဘူးလားကွ။ မင်းတို့လူတွေထွက်ပြေးရင် မင်းတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

စကားပြန်သူငယ်ကပင် ပြောလေသည်။ ထိုသူငယ်သည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများရှေ့တွင် ခါးထောက် လျက် မောက်မောက်မာမာခိုက်မျိုးဆိုက်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်။ မင်း မသိဘူးလား”

စကားပြန်သူငယ်သည် တန်းစီရုပ်နေသောလူများထဲမှ ရှေ့ဆုံးထိပ်ဆုံးမှရုပ်နေသော ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်လေသည်။ အမေးခံရသူမှာ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် ဦးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ် မသိပါဘူးကွယ်”

ဘွန်ထိုက်ချို ဦးကြီးက ဖြေလေသည်။

ထိုဦးကြီး၏စကားအဆုံး၌ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ‘ဗူးအနီးရှိဂျပန်စစ်သားများဘက်သို့လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုက်လေသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၃-၄ ယောက်သည် ရိုင်ပယ်ဆေနတ်များကို ပခုံးထက်သို့ ရွှေပြောင်းချိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကြံကြီးများနှင့်လျှောက်လာကြပြီးနောက်၊ ‘မသိဘူး’ဆိုသော ဘွန်ထိုက်ချို ဦးကြီးအား လူအုပ်တွင်းမှ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်း မသိဘူးလား”

စကားပြန်သူငယ်က မေးမြန်းခြင်းပြုပြန်ပါသည်။

ဦးကြီးခမျာ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိဘဲ မြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့-မေးတာဖြစ်စမ်း”

“ဦးကြီး မသိပါဘူးကွယ်”

‘ဖျန်း’ခနဲ မြည်သွားသောအသံနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်သားများ၏ ကြမ်းတမ်းမာကျောသောလက်ဝါးသည် အဘိုးကြီး၏ပါးပြင်ထက်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုဦးကြီး၏ မျက်နှာသည် တစ်ဘက်သို့ လည်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ပင် ကျန်သောဂျပန်စစ်သား၏လက်တစ်စက်ကလည်း ဘွန်ထိုက်ချိုကြီး၏ ကျန်ပါးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ‘ဖျန်း’ခနဲကျရောက်သွားပြန်သည်။ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုဦးကြီးအား ၂ ဘက်ညှပ်လျက် ရိုက်နှက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုဦးကြီးပြီးသည့်အခါ ဒုတိယမြောက်ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးပြန်လေသည်။ ထိုသူမှာ အသက်အစိတ်ရွယ် ဟန်ချိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“မင်းကော မသိဘူးလား”

“သိတယ်”

ထိုလူရွယ်က ခပ်မာမာခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြေလေသည်။

“သိတကား၊ သိတကား”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုလူရွယ်၏အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ ပြီးသော် စကားပြန်သူငယ်အား တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းသိရင် အဲဒီလူ ၆ ယောက် ဘယ်မှာလဲ။ ပြောစမ်း”

စကားပြန်သူငယ်က ဆိုလေသည်။

“သူတို့ ထွက်ပြေးကြပြီ။ လမ်းမှာ မီးရထားပေါ် ခုန်ချပြေးကြတယ်”

ဟန်ချိုလူငယ်က ဖြေလေသည်။

ဂျပန်စကားပြန်ကလည်း စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သူအား ပြန်လည်ကာ ပြောပြပြန်လေသည်။ ဤတွင် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် နောက်ထပ်ဆင့်လျက် မေးခွန်းထုတ်ပြန်လေသည်။

“မင်း သူတို့ထွက်ပြေးတုန်းက သိရက်သားနှင့် ဂျပန်မာစတာတွေကို ဘာကြောင့်မပြောတာလဲ”

ဟန်ချိုလူရွယ်မှာ မည်သို့မျှမဖြေတတ်ဘဲ ကြွင်းအမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့-ပြောလေကွာ”

ဟန်ချိုလှရွယ်မှာ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် အရိပ်အကန်းများလည်သော ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် ဟန်ချိုလှရွယ်အား လူအုပ်အတွင်းမှ တစ်အားအဆောင့်လျက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် လှရွယ်ရှိရာသို့ ခုန်လွှားလာပြီးနောက် ရင်ဝဆီသို့ စစ်ဖိနပ်နှင့်လှမ်းကန်လိုက်သည်။ လှရွယ်သည် ဘေးသို့ ပုံရက်သားလဲကျသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သား ၂ ဦးက ဆွဲထုလိုက်သည့်အခါ ချက်ချင်းပြန်ထလာသည်။

“မင်း ဘာပြုလို့မပြောတာလဲ”

စကားပြန်က မေးပြန်သည်။

“ကျုပ်မသိဘူး။ ဘာမျှမသိဘူး။”

လှရွယ်က အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် ဂျပန်စစ်သား၏လက်များမှာလည်း ဟန်ချိုလှရွယ်၏ပါး ၂ ဘက်ပေါ်သို့ တဖျန်းဖျန်းကျ ရောက်သွားပြန်လေသည်။

ထိုအခိုက် အံ့မှိုင်းရိဝေနေသောမိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာသွန်းစပြုလာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့မအူပင်ခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားများမှာမူ လူအရေအတွက် လျော့နည်းခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း၊ ရိုက်နှက်ကန်ကြောက်ခြင်းကို မခံကြရသော်လည်း၊ မိုးတဖွဲဖွဲအောက်၌ပင် ငုတ်တုတ်မည်းတည်း တိုင်နေကြရသဖြင့်ဖြစ်လေသည်။

စကားပြန်သူငယ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများသည် တတိယမြောက်ဖြစ်သူအား စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပြုပြန်လေ သည်။ ထိုသူမှာလည်း ဘွဲ့ခံထိုက်ချို့တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အသက် အစိတ်အရွယ်ခန့် ဖြစ်သည်။ ဗလ ကောင်းကောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသသောအသွင်ရှိလေသည်။

“မင်းကော မသိဘူးလား”

စကားပြန်သူငယ်က ရှေးနည်းအတိုင်းမေးလေသည်။

“ဘာကွ”

ထိုသူက စကားပြန်သူငယ်ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်ထားသည်။ စကားပြန်ကိုလည်း အလွန်အမင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေဟန်တူလေသည်။ သူ့အမူအရာသည် ‘ဖြစ် ချင်တာဖြစ်စေတော့’ဟူသော နှလုံးရိုက်ထားဟန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

သူ့အဖြေ သူ့အပြောကြောင့် စကားပြန်သူငယ်မှာလည်း မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားသည်။ အနီးတွင်ရှိနေကြ သောဘွဲ့ခံထိုက်ချို့၊ ဟန်ချိုများနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အတော်ပင်အံ့ဩလိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများမှာမူ ပြန်မာစကားကို မတတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏အဖြစ်ကို နားလည်ရိပ်မိဟန် မရှိပါပေ။

“မင်း မသိဘူးလား”

စကားပြန်ကလေး၏အသံကလည်း ထန်လာလေသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး။ ငါဟာ မင်းအဖေပေးလက်ရှိတယ်ကွ။ ဟို-အဘိုးကြီးဟာ မင်းဖိုးအေးလောက် ရှိတယ်။ မင်းမေးစရာရှိရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မေးပါလား။ ဟင်-ခွေးသားလေး”

ထိုသူသည် မခံမရပ်နိုင်လွန်းသဖြင့် အသားများဆတ်ဆတ်တုန်လျက် အော်လိုက်လေသည်။

“အို- သည်းညည်းခဲပါ လူလေးရာ။ သားတို့အဖေတို့က သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေပဲ”

ခပ်စောစောက အရိုက်အနှက်ခံရသော ဘွဲ့ခံထိုက်ချို့ဦးကြီးက လှမ်းပြောလေသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်သည် ဦးကြီးနှင့် အမေးအဖြန်းခံရသော ဘွန်ထိုက်ချိုမှာ သား၊အဖဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ကား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ သူ့စကားပြန်ကလေးနှင့် ချွေးတပ်သားဘွန်ထိုက်ချို၏အဖြစ်ကို ရိပ်မိသိရှိသွားဟန်တူလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း ၄-၅ လှမ်း တိုးလာပြီးနောက် “မကောင်းဘူး တကား၊ မကောင်းဘူးတကား။ ခူးရား၊ ခူးရား၊ ဘာကားရိုး”ဟု နှုတ်တဖွဖွအော်လျက် ဘွန်ထိုက်ချို၏မျက်နှာ တည့်တည့်ပေါ်သို့ လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုမှာလည်း တစ်ဘက်သို့ ငိုက်ခနဲ ယိုင်လဲသွား တော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သတိကြီးစွာထားလျက် ခြေပြင်တွင် ခြေ ၂ ဖက်ကို ခိုင်ခံ့စွာ ရပ်တန့်ထားလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၏နှာခေါင်းပေါက်ထဲမှဆွေးများသည် ပါးစပ်ထဲရောက်သည်အထိ ကျဆင်း လာလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့စကားပြန်အား တစ်စုံတစ်ရာမေးလေသည်။ စကားပြန်သူငယ်ကလည်း ဖြစ်သမျှ အကြောင်းထက်ပို၍ ပုံကြီးချဲ့ပြောဟန်တူလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏လက်ဝါးစောင်းများသည် ဘွန်ထိုက်ချို၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဆက်ကာဆက်ကာ ကျရောက်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကရာတေးသမား ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အရိုက်အနှက်ခံရသော ဘွန်ထိုက်ချိုလူရွယ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆွေးချင်းချင်းရဲသွားလေသည်။ သို့ရှိနေစဉ်၌ပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မည်သို့မျှမထင်မှတ်သော၊ မျှော်လင့်ခြင်းလုံးလုံးမရှိသောအဖြစ်တစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဖြုတ်ခနဲ တိုတောင်းသောအချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် ဘွန်ထိုက်ချိုဖြစ်သူသည် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးတစ်လုံးကို တစ်အားပင့်လျက် ထိုးနှက်လိုက်လေသည်။ လူရွယ်၏လက်သီး ဒဏ်ကြောင့် အလစ်တွင်ခံလိုက်ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာလည်း နောက်သို့ပုတ်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုလူရွယ်သည် ဆုတ်ဆိုင်းလေးကျွေးနေခြင်းမရှိပါဘဲ မီးရထားလမ်းဘေးမှဖြတ်လျက် သံဖြူစရပ် ဖြို့ဆီသို့ စွတ်၍ တရကြမ်းပြေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာဆိုးလှသော ထိုသူမှာ ဂျပန်များလက်တွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင်မပြေးနိုင်ရှာပါချေ။ သေနတ်သံ ၃-၄ ချက်ကို ဆက်ကာဆတ်ကာကြားလိုက်ရပြီးနောက် ထိုသူမှာလည်း ခွေကျသွားရှာလေတော့သည်။

တစ်ညတာ၏ အမှောင်ရိပ်ဝယ်

မိုးနှင့်လေပြင်းသည် တဖြုန်းဖြုန်း တအုံးအုံး ရွာချလိုက်လေသည်။ လေပြင်း၏အရှိန်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီး ငယ်တို့သည်လည်း ခါးကျိုးကျမတတ် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လဲရာမှထလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေ့ ရေတွေ့ပေလျှံကုန်လေသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာလည်း ချက်ချင်းပင် ပိုးရောင်လာလေသည်။

မိုးက အဆက်မပြတ် အပြင်းအထန်ရွာချနေပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင်ရွေးတပ်သားများအား ဂျပန်စစ်သားအစောင့်ဖြင့် သံဖြူရေရပ်ရွေးတပ်စခန်းရှိရာသို့ သွားခွင့်ပြုလိုက် လေသည်။ ပြဿနာပေါ်နေသော ရွေးတပ်သားများကိုမူ စခန်းရှိရာသို့ မလွှတ်သေးဘဲ၊ မိုးရွာကြီးထဲ၌ပင် ငုတ်တုတ် ထိုင်ခိုင်းထားလေသည်။

သူတို့ ဘာတွေဆက်လက်၍ဖြစ်ကြလေမည်နည်း။ သေနတ်ထိမှန်သွားသော ဘွန်ထိုက်ချို သေလေပြီလား။ သူ့ဖခင်သည် အဘယ့်ပုံရှိလေမည်နည်း။ ဂျပန်များနှင့်ပင် ဆက်လက်၍ ပြဿနာပေါ်နေဦးမည်လော။

ကျွန်တော်သည် မြေလှမ်းကို ခပ်မှန်မှန်လှမ်းရင်း ထိုအကြောင်းများကို တွေးလိုက်မိလေသည်။ ထိုအတွေးများ ကျွန်တော်ဦးခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့်လည်း၊ ကျွန်တော်သည် ခပ်စောစောက သေနတ်မှန်ကာ လဲကျသွားသော ဘွန်ထိုက်ချိုလူရွယ်ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်လျက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ထိုသူသည် မိုးရေမိုးပေါက်များ အောက်တွင် စန့်စန့်စင်းစင်းကြီး လဲကျနေသည်။ ထိုသူ လုံးဝမလှုပ်ရှားလေတော့။ ကျွန်တော် စိတ်အထင်ပြောရလျှင် 'အသက်မရှိလေတော့' ဟူ၍ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ထွက်ခွာလာသည့်တိုင် ကျန်ရစ်သော မီးရထားလမ်းဘေးရွေးတပ်သားများရှိရာမှ ဂျပန် စစ်သားများ၏ဆီဆိုရေရွတ်သံ၊ တဖုန်းရုန်းထုထောင်းရိုက်နှက်သံ၊ ရွေးတပ်သား ၁ ယောက်စ-၂ ယောက်စ၏ 'အမယ်လေးဗျ'ဟူသောအော်သံများကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ မကွဲမပြားကြားနေရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

သံဖြူရေပုံ ရွေးတပ်စခန်းကိုလည်း ကျွန်တော်သည် အဝေးမှပင်လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ ရွေးတပ်စခန်း ကြီးကို ခြံဝင်းများပမာ ဆားပတ်ပတ်လည်မှ ဝင်းခတ်ထားသည်။ အတွင်းတွင် တံတန်းလျားကြီးများအမြောက်အမြား ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ ဝင်းပေါက်ဝ၌မူ ဂျပန်စစ်သားများ၏အစောင့်အိမ်ကလေးများနှင့် မြင့်မားသောအလံတိုင် တစ်ခုထိပ်၌လွင့်ထုထားသည့် ကြီးမားသော ဂျပန်နေတံဆိပ်အလံကြီးကို လှမ်း၍တွေ့ရလေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် ၄ ယောက် ၁ တွဲ စီတန်းလျက် စခန်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းပြုခဲ့ကြသည်။ အဝင်ပေါက်ဝရှိ အစောင့်စစ်သား၏အိမ်ငယ်ကလေးအတွင်း၌မူ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် တစ်ဘက်လျှင်တစ်ယောက်ကျ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိနေသည်။

စခန်းအတွင်းရှိ တံလှိုင်းကြီးများထဲတွင်မူ ကျွန်တော်တို့အရင်ရောက်ရှိနေကြသည့် ရွေးတပ်အဖွဲ့များကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ လူတွေက များပြားလှသည်။ စကားသံများမှာလည်း ညည်းစိစိ ဖြစ်နေလေတော့သည်။ မိမိ

တို့လူကို အော်ဟစ်သံများ၊ ကြိမ်းမောင်းခြင်းပြုသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ ချွေးတပ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆူဆူညူညူ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မိုးရေဦးပေါက်များအောက်၌ပင် တန်းစီကာလူစစ်ဆေးခြင်း ခံကြရသည်။ ဂျပန်များမှာ မိုးကာအင်္ကျီများရှိနေသဖြင့် တော်သေးသော်လည်း၊ ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့်မူ ရွဲရွဲခိုနေလေတော့သည်။

မကြာမီ လူစစ်ဆေးခြင်းကိစ္စမှာ ပြီးစီးသွားလေသည်။ စခန်းမှူးသည် ကျွန်တော်တို့လူခုအား တံတန်းလျားကြီးတစ်လုံးတွင် နေရာချထားပေးလေသည်။ ပြီးလျှင် 'နောက်နာရီဝက်ခန့် အချိန်အတွင်း၌ ထမင်းဆွဲရန်အတွက် ထမင်းချက်ခေါင်းက ခေါ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ခေါ်ချိန်တွင်မရှိပါက ထမင်းစားရလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း' ပြောကြားပြီးနောက် တဲလှိုင်းကြီးအတွင်းမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်သက်ဆိုင်သော ချွေးတပ်သားများအား စနစ်တကျ နေရာချထားပေးခြင်း၊ အပြင်အပတ် အရမ်းကာရာထွက်ခွာသွားခြင်းမပြုရန်နှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စည်းစည်းလုံးလုံးညီညွတ်ညွတ် ကြင်နာစောင့်ထိုင်ကြရန် ပြောကြားရပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့အပူပင်ခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားအားလုံးပင်လျှင် ခပ်စောစောက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ၏အပြုအမူကြောင့် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျဆင်းလျက်၊ အကြောက်ကြီးကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြောင်း ကျွန်တော် လေ့လာမိပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း 'ဆရာလေး၊ ဆရာလေး' ဟူ၍ အားကိုးတကြီးနှင့် ဆက်ဆံလျက်ရှိကြပါသည်။ ထိုအချိန်၌မူ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကပင် 'ဆိုးရွားကြမ်းကြုတ်သော ဖက်ဆစ်များ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း' သဘောပေါက်မိကြပြီဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏အခြေအနေမှာ မည်သို့မျှ နောက်ဆုတ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းကိုလည်း အားလုံးပင် နားလည်လိုက်ကြပါလေသည်။

မကြာမီအချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ပင် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းပေါက်ဝမှာလှသံများကို ဆူဆူညူညူ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဂျပန်များ၏အော်ဟစ်ဆဲရေးသံ တဘုံးဘုံးတခိုင်းခိုင်းရိုက်နှက်သံများကလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တံတန်းလျားအပေါက်ဝမှနေ၍ စခန်းပေါက်ဝအသံကြားရာသို့ လမ်းမျှော်ကာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ခပ်စောစောက ရထားလမ်းဘေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ချွေးတပ်သားများအား ကျွဲများ၊ နွားများကိုရိုက်နှက်သည့်အလား ရိုက်နှက်ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ချွေးတပ်သားအားလုံး မိုးရေတွေ စိုစိုရွံ့နေသည်။ သူတို့သည် ၄ ယောက် ၁ တွဲပင် ဖြစ်ကြသော်လည်း၊ ခြေလှမ်းများမှာမူ တည်တညွတ်မရှိကြဘဲ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်လျက်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူအုပ်ကြီးအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို မျက်လုံးများဖြင့် ရှာဖွေကြည့်ရှုမိသည်။ သေနတ်ထိမှန်ခြင်းခံရရာသော ဘွန်ထိုက်ချိုလူရွယ်၏ဖခင် ဘွန်ထိုက်ချိုဦးကြီးအား ရှာဖွေကြည့်ရှုမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟိုလူကြီးတော့ ပါလာတယ်ဗျာ ဆရာလေး”
ကျွန်တော်အားတွင် ရပ်နေသော ဟန်ချိုကို ကိုချစ်တီးက ပြောလေသည်။
“သူ့သားတော့ မတွေ့ဘူးဗျာ”
ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ပါသည်။
“ခုလောက်ရှိ သေရောပေါ့ဗျာ”
အနီးရှိဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် နွေးတပ်စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိကြလေသည်။ သူတို့တစ်တွဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ နည်းတူပင် မိုးကြိုးထဲ၌တန်းစီရပြီးနောက် လူစစ်ဆေးခြင်းကိုခံကြရလေသည်။ ထိုကိစ္စပြီးစီးသွားသည့်အခါ မှပင် စခန်းမှူးဖြစ်သူများသည် ထိုခွေးတပ်အဖွဲ့သားများအား ကျွန်တော်တို့တံတန်းလျားကြီးနှင့်ဆေးချင်းယှဉ် ဖြစ်သော တန်းလျားအတွင်းသို့ နေရာချထားပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ညကျရင် အိပ်တန်းလျားဘက်ကိုကူးသွားပြီး၊ ဦးကြီးကို သူ့သားအကြောင်းမေးကြည့် ရအောင် ဆရာလေး။”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုထွန်းမြတ်ဆိုသည် မည်သို့စိတ်ကူးရလေသည်မသိ။ ကျွန်တော်အား ထိုကဲ့သို့ပြောလေသည်။

“ကောင်းသားပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကိုကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဂျပန်တွေ သိပ်စွပ် နေရင်တော့ သွားလို့ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

သံဖြူစရပ် ခွေးတပ်စခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကိုက် ၃-၄၀ အကွာတစ်နေရာတွင်မူ ဂျပန်စစ်တပ်စခန်း ချထားသောအဆောက်အဦငယ်များ ရှိလေသည်။ ကြီးမားသောအဆောက်အဦတစ်ခုနှင့် အိမ်ငယ်ကလေးများ ၆ လုံး-၇ လုံး ရှိသည်။ တစ်ဖန် ခွေးတပ်စခန်း၏အရှေ့ဘက်တစ်နေရာနှင့် အနောက်ဘက်တစ်နေရာ၌လည်း ဂျပန်စစ်သားများနေသောတန်းလျားများ ရှိလေသည်။ ဂျပန်တို့၏အနေအထားသည် ခွေးတပ်စခန်းအား ၃ ဘက် ၃ တန်းမှကာရံထားသည့်အနေအထား ဖြစ်လေသည်။

ခွေးတပ်စခန်းမှာမူ တံတန်းလျားကြီးပေါင်း ၆ လုံးတိတိ ရှိသည်။ ထမင်းစားရုံကြီးတစ်ရုံနှင့် ထမင်းချက်ဖို့ တံတန်းများလည်း ရှိသည်။ ‘ထမင်းစားရုံ’ ဟုဆိုရသော်လည်း အမိုးသာရှိလျက်၊ အကား၊ အခင်း ဟူ၍မရှိချေ။ ကျွန်တို့ကိုင်ငယ်စွန့်ရန်အတွက် အိမ်သာများမှာမူ တံတန်းလျားကြီးများ၏ နောက်ပိုင်းခပ်ကျကျ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်ရှိလေသည်။ ဆေးရုံအဆောက်အဦတစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ‘ဆေးရုံ’ ဟူ၍ဆိုရသော်လည်း လူနာများရှိသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ ဆေးပေးခန်းသက်သက်မျှသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ထမင်းစားရုံမှနေလျက် “မအူပင်ခရိုင်၊ မအူပင်ခရိုင်”ဟုသောအော်ဟစ်သံကို ကြားရလေသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ခွေးတပ်သားများ မှာမူ တံတန်းလျားကြီးပေါ်၌ပင် စုစုဝေးဝေးထိုင်လျက် ဣန္ဒြေရစွာရှိနေကြလေသည်။

ယခုအချိန်၌မူ ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှ ခွေးတပ်သားအတော်များများပင် သတိကြီးစွာထားလျက် ဘဝစေအရာရာ၌ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်ကြရှာပါသည်။ သူတို့သူတို့သည် ဂျပန်များ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို မကြာမီအချိန် ကလေးအတွင်းမှပင် မျက်စားထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ကြပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း ၎င်းတို့အပေါ်ကျရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို တွေးတောစိုးရိမ်နေကြဟန်ရှိလေသည်။

“ဆရာလေး။ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်နေပြီဗျ”

ဟန်ချိုတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။

“၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီခိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဣန္ဒြေရနှင့် စနစ်တကျသွားကြတာပေါ့။ အစစအရာရာ စည်းတမ်းနှင့်နေကြထိုင်ကြဖို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့လူတွေကို သတိပေးကြဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီကြသည်။ ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများက ဘေးမှနေလျက် ကြပ်မတ်ပေးကြသည်။ မိုးမှာ ရွာနေဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့်သာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ထမင်းစားရုံကြီး အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထမင်းကျွေး သည့်မှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ များကြမ်းများပေါ်တွင် အင်ဖက်များခင်းလျက်။ ချစ်တီးကုလားဆိုင်

တွင် ထမင်းစားရသလို ဖြစ်လေသည်။ ဟင်းလျာမှာလည်း ပဲကြီးနှင့် ကန်စွန်းဥများ ရောနှောချက်ပြုတ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းကျွေးရုံတွင်တာဝန်ကျသော ချွေးတပ်သားများသည် အလွန်တရာ အပြောအဆိုဆိုးဝါးလျက် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သောသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အလကားနေရင်းမှ မအေးအနမ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေ ကြသူများဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါချင်းမိုးမွန်အောင် ဆဲရေးတတ်သည်။ ထမင်းရုံတာဝန်မှူး ဆိုသူကလည်း ရိုက်လား၊ နက်လား၊ ထိုးလား၊ ကြိတ်လားနှင့် လက်ဝါးစောင်းထက်လှလေသည်။

အကာအရံကင်းမဲ့သောထမင်းစားရုံဖြစ်သောကြောင့်လည်း လေပြင်းတိုက်ခတ်လိုက်သည့်အခါ၊ မိုးရေမိုး ပေါက်များသည် တဲရုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ ချွေးတပ်သားများ၏ ထမင်းပုံး၊ ဟင်းပုံ များထဲသို့ မိုးရေမိုးပေါက်များက ဒလဟောဝင်ရောက်လာသည်။ ချွေးတပ်သားများ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့လည်း မိုးရေမိုး ရွတ်စိုကုန်လေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မတတ်သဘာပါချေ။ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သလိုစားကြရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်းခွေးသား။ ဒါ နင့်အမေလင်အိမ် မဟုတ်ဘူးကွ။ ထမင်းမဝတိုင်း တောင်းလို့မရဘူးကွ။”

ကျွန်တော်သည် အသံကြားရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညောင်တုန်းနယ် ငါးကြီးအိုင်ကျေးရွာမှ ကိုစတော် ဆိုသောချွေးတပ်သားကြီးအား ထမင်း ကျွေးရုံတာဝန်ကျ ချွေးတပ်သားက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ကိုစတော်မှာ ဗလကောင်းသလောက် အစားကောင်းဟန်ရှိသော တောင်သူလယ်သမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထမင်းမရ၍ ထပ်တောင်းရာမှာ ယခုကဲ့သို့ အဆဲအဆိုခံရရာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လှမျိုးခြား ဖက်ဆစ်ဂျပန်များက မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိလူမျိုးချင်းလည်း ဖြစ်ရုံသာမက ဘဝတူချွေးတပ်သားချင်း လည်းဖြစ်သူတစ်ယောက်က ထိုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် နှင့်သီးစွာပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲဖြစ်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားနေရင်းမှ ဆတ်ခနဲ ထမင်းလိုက်ပါသည်။

“မဝသေးလို့ ထပ်တောင်းတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီလိုဆီဖို့မကောင်းပါဘူး။”

ထမင်းကျွေးရုံတာဝန်ကျ ချွေးတပ်သားသည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူသည် လက်တွင်းမှ ထမင်းတောင်းကို ဒေါသတကြီးနှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

“မင်းနှင့်ဘာဆိုလဲ ဟေ့ကောင်”

ထိုသူသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း ဒေါသအရှိန် ကြောင့် နီမြန်းနေသည်။ အနီးရှိ ထမင်းစားနေသောတွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်တို့လူစုသည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် အနီးသို့ စုရုံးလာကြသည်။

“ဒါ ကျုပ်အုပ်ချုပ်လာတဲ့ ကျုပ်နယ်ကလူဗျ”

“ဟင်- မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ဘာကောင်လဲဆိုတာ ကြည့်ပါလား။”

ထိုသူသည် ကျွန်တော်လက်မောင်းပေါ်ရှိ ဂျပန်လက်ပတ်ကိုငြင်းသွားသည့်အခါ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ချွေးတပ်စခန်းများတွင် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုနှင့် ဝါဒပြန်ချိုရေးမှူး၊ စခန်းမှူး၊ ဆေးမှူး စသူ တွေမှာ သာမန်ချွေးတပ်သားများထက် အခွင့်အရေးရှိသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုသူများမှာ ချွေးတပ်သားများကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ရခြင်းလည်း မရှိပေ။ ချွေးတပ်သားများအပေါ် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကွဲရန်နှင့် ဂျပန်များနှင့် တွဲဖက်လျက် တာဝန်ယူကြရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးသော် ဂျပန်များသည် စစ်သားများသာ ဖြစ်လေသောကြောင့် ‘ကြီးသူကို ငယ်သူက လေးစားရုံသေရမည်’ ဟူသောအယူအဆရှိသူများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုသဘောကြောင့်လည်း

ထမင်းကျွေးရုံတာဝန်ကျ ချွေးတပ်သားမှာ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားဟန်တူပါသည်။

“ထမင်းမဝပေမယ့် ထပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ခုဟာ ပုံစံအတိုင်းပေးတာ။ ပုံစံထက် ဘယ်သူမျှ ပိုမစားရဘူး”

ချွေးတပ်သားသည် ထိုစကားပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လူစုအပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ချွေးတပ်စခန်းများတွင် ဂျပန်များအနေဖြင့်သာ ဆိုးရွားကြသည်မဟုတ်ပေ။ မိမိတို့ချွေးတပ်သားအချင်းချင်း မှာလည်း ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းပြုတတ်ကြလေသည်။ အချို့ကလည်း ဂျပန်နှင့်လှည့်၍ တိုက်ပေးတတ်သည်။ ဂျပန် စကားပြန်မှာ ဤမှာဘက်တွင် ပို၍ဆိုးလေသည်။ ချွေးတပ်သားကပြောသည်က တစ်မျိုး၊ ဂျပန်ကိုပြန်ပြောသည်က တစ်မျိုးနှင့် ချွေးတပ်သားခမျာ ဒုက္ခဖြစ်သင့်ဘဲဖြစ်ရရာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အပိုင်ခရိုင်မှချွေးတပ်သားများ ဆက်လက်၍ ထမင်းစားနေခိုက်၌ပင် ထမင်းကျွေးရုံတာဝန်မှူးနှင့် သူ့နောက်ပါး လူ ၄-၅ ယောက် ရောက်ရှိလာကြပြန်လေသည်။ သူတို့သည် ချွေးတပ်သားများအား ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်စားသောက်ကြရန် လိုက်လံအော်ဟစ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အပြင် နောက်ထပ် ကျွေးရမည့်သူများ အများအပြားရှိသေးသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ထမင်းစားသောက်ရသည်ကပင် ကသောကမောနနှင့် သေပြေးရှင်မြေးစားသောက်ကြရ လေသည်။ မိုးဒဏ်လေဒဏ်တစ်မျိုး၊ ထမင်းကျွေးရုံမှူးက တစ်သွယ်၊ ဂျပန်များ၏ရန်ကိုကြောက်ရသည်က တစ်ဖုံနှင့် အကြောင်းမျိုးစုံ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသူများသည် မိမိတို့ဖက်ကို မိမိတို့ယူဆောင်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိကျင့်ကြီးတစ်ခု ထဲတွင် သွားရောက်စုနံ့ပစ်ရသည်။ ပြီးမှ မိမိတို့တံတန်းလျားကြီးများရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုအပြီးတွင် ‘သရက်ခရိုင်-သရက်ခရိုင်-ဟူသော အော်ဟစ်သံများကို ကြားရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့တံတန်းလျားကြီးနှင့်ဆားချင်းယှဉ်နေသော ခပ်စောစောက ဘွန်ထိုက်ချိုဦးကြီးများအုပ်စုသည် ၄ ယောက် ၁ တွဲတန်းစီလျက် ထမင်းကျွေးရုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှလည်း ခပ်စောစောက ဦးကြီး များမှာ သရက်ခရိုင်မှဖြစ်ကြောင်း သိရပါလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားလာသောချွေးတပ်သားများ အုပ်စုထဲတွင် ခပ်စောစောကဦးကြီးကို တွေ့လို တွေ့ငြားကြည့်မိလေသည်။ ထိုဦးကြီးကို လုံးဝ မတွေ့ရပါပေ။

မိုးမှာ တဝုန်းဝုန်း ရွာသွန်းနေရာမှ တိတ်သွားပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် တံတန်းလျားကြီး၏အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အရင်ရောက်ရှိနေသော ချွေးတပ်သား ၄-၅ ယောက်သည် တံပေါက်တွင် ရစ်ဝရစ်ဝဖြစ်နေကြသည်။ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဘဲလည်း ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟေ့- ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ခပ်စောစောကဦးကြီးကို ဂျပန်တွေလာခေါ်သွားတယ် ဆရာလေး”

“ဘယ်ဦးကြီးလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ သရက်ခရိုင် ချွေးတပ်သားများ၏ တံတန်းလျားကြီးရှိရာသို့လည်း လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟို- သူ့သားကို သေနတ်ပစ်ခံရတဲ့ဦးကြီးပေါ့။ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

ကျွန်တော်တို့နယ်မှ ချွေးတပ်သားဘိုနီသည် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်းမှ ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘိုနီညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်စောစောက တံတန်းလျားကွယ်နေသဖြင့် မမြင် ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း၊ ယခုမြင်လိုက်ရသောဖြစ်ရပ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထမလောက် တုန်လှုပ်သွားရသောမြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်၊ စကားပြန်သုဇယ်နှင့် သံဖြူဇရပ်စခန်းမှာ ချွေးတပ်သား ၂ ယောက်တို့သည် ခပ်စောစောကဦးကြီးအား လက်ပြန်ကြီးတပ်လျက် ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက်အဦတစ်ခုရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဆေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်လျက် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဂျပန်များသည် ထိုချွေးတပ်သားဦးကြီးအား အဘယ်မျှ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကြလေဦးမည်နည်း။ သတ်၍များပင် ပစ်ကြလေမလား။ သားဖြစ်သူမှာလည်း လူ့လောကတွင် ရှိနေဆေးသလား။ သေပဲ ဆေးလေပြီလား’

ဤအတွေးများကို ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

အတန်ကြာ၌ တဲများနှင့် သစ်ပင်များကွယ်သွားသည်အခါ၊ ထိုအမြင်မှာလည်း ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများ အတွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်မကောင်း လက်မကောင်းဖြစ်လျက်၊ တဲတန်းလျား အတွင်းရှိ ကျွန်တော်၏နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှလူများကိုလည်း မိမိတို့နေရာတွင် မိမိတို့ စနစ်တကျနှင့်ကောင်းမွန်စွာ လဲလှောင်းနေထိုင်ကြရန် ပြောကြားရလေသည်။ ဤအတွင်းကပင် ဂျပန်များခေါ်ဆောင် သွားသော ချွေးတပ်သားဦးကြီးကိုလည်း ‘ဘေးမသိရန်မခတ် လွတ်မြောက်လာပါစေ’ ဟု ဆုတောင်းခြင်းပြုရပါ လေသည်။

ဤသို့နှင့် အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းတစစ ညစိုးချုပ်လာလေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ပြုလုပ်ခြင်းနှင့်အတူ အမှောင်ရိပ်များကလည်း လွမ်းခြုံစွာပြုလာသည်။

ချွေးတပ်သားများနေထိုင်ကြရသော တဲတန်းလျားအားလုံး၌ပင် မီးတိုင်မီးခွက် ဟူ၍ အလျင်းမရှိပါချေ။ အမှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေလေသည်။ မီးတိုင်မီးခွက်ကလေးများ၏ အတန်မျှသောအလင်းရောင်ကလေးများ ရှိနေသည်မှာ ‘စခန်းမှူး’ဆိုသူများနေထိုင်သော အဆောက်အဦများနှင့် ဂျပန်စစ်သားများနေထိုင်သော အဆောက် အဦများသာ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူများသည် ဤကိစ္စ၌ အတော်ပင်သတိရှိကြသူများ ဟူ၍ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် သံဖြူဇရပ်ဘူတာမှ ဖယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်၊ ကညင်ဆီတိုင်၊ ဆေးလိပ် စသည်များကို ညရေးညတာအတွက် အပြေးအလွှားဝယ်ခြမ်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ယခုမူ ဤပစ္စည်းကလေးများမှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ များစွာပင် အသုံးဝင် အရာရောက်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တဲလှိုင်းကြီးအလယ်ပဟို၌ ကညင်ဆီချောင်းတစ်ချောင်းကို စိုက်ထူလျက် မီးထွန်းညှိ ထားကြပါသည်။ တဲတန်းလျားတစ်ခု၏အရှည်အလျားမှာ ပေ ၆၀ ထက်မနည်း ရှိလေသည်။ အလယ်တည့်တည့် တွင် လူသွားလမ်းတစ်လမ်း ချန်လှပ်ထားပြီးနောက်၊ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လူများနေထိုင်ရန် အဆင့်ပြုလုပ် လျက်ထားလေသည်။ ချွေးတပ်သားများသည် ထိုအဆင့်ပေါ်၌ တန်းစီလျက်အိပ်ကြရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကညင်ဆီမီးတိုင်ကို ထွန်းညှိခြင်းပြုရာ၌ တဲတန်းလျား၏အလယ်ပဟိုတစ်နေရာတွင် ဝါးလုံးတစ်လုံးကို စိုက်ထူလိုက်ကြ၏။ ပြီးမှ ထိုဝါးလုံးထိပ်တွင် ကညင်ဆီမီးတိုင်ကို ချည်နှောင်ထားကြပါသည်။ စင်စစ် ဤလိုကျွန်တော်တို့မီးထွန်းညှိထားကြသည်မှာလည်း ညဦးပိုင်း အချိန်ကလေးအတွက်သာ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ညလုံး မီးစင်စင်လင်းသည်အထိကား မထွန်းနိုင်ကြချေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝယ်ယူလာသောကညင်ဆီတိုင် များကိုပင် ‘ချွေးချွေးတာတာအသုံးပြုကြရလိမ့်မည်’ ဟု သဘောပေါက်ထားကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်ဘေးချင်းကပ်ဖြစ်နေသော တဲတန်းလျားတစ်လုံးမှာ မွန်အမျိုးသားချွေးတပ်သားများ၏ တဲကြီး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အမှောင်တွင်း၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် မွန်စကားသံများကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဆူညံစွာပြောနေကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စခန်းမှူးများသည် သူတို့နေထိုင်ရာတဲအတွင်းမှနေလျက်၊ မွန်

ရွေးတပ်သားများအား ဆော်ဟစ်ဆဲရေးခြင်းပြုလေသည်။ ထိုအခိုက်၌သာ စကားသံဆူဆူညံညံများ ရပ်စဲသွားလျက်၊ မကြာခင် ဆူညံမြဲ ဆူညံနေပြန်လေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ကလေးဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ဂျပန်များ၏ နှိပ်စက်ကလုပြုကျင့်မှုနှင့် မိမိတို့ထက်ရွေးတပ်ဝါရင့်သော စခန်းမှူး၊ စခန်းတာဝန်ကျ စသူများ၏ အာဏာပြမှု၊ ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်မှုများကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းမှာ ယခုအခါ ကျောချင်းကပ် ဖြစ်လာကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထွေရာ ၄ ပါးစကားများကိုပြောရင်းမှ ရှေ့ခရီးအတွက်ကို လည်းကောင်း၊ ရွေးတပ်သားများအပေါ်၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညီအစ်ကို သွေးသားချင်းကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲခြင်းပြုရန်ကို လည်းကောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း ပြုကြရလေသည်။

ထိုအတွင်းမှပင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်သည် စကားဟောကလျက်၊ ခပ်စောစောက ဂျပန်များ ခေါ်ဆောင် သွားသော ရွေးတပ်သားဦးကြီးအကြောင်းကို ပြောပါလေတော့သည်။

“အဲဒီအဖိုးကြီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလား မသိဘူးဗျာ ဆရာလေး။”

“လွှတ်လိုက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတာပဲဗျာ။ သူတို့တဲကမှောင်နေတော့ ဘာမှလည်း မတွေ့ရဘူး။ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် အဲဒီတဲကိုသွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်က ကိုကောင်းစိန်ကို သွေးတိုးစမ်းသလိုပြောကြည့်ပါသည်။

ကိုကောင်းစိန်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်ရွယ် တရုတ်ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဓနုပြုနယ်မှ ဖြစ်သည်။ သတ္တိကောင်းပုံလည်း ရှိလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို တရင်းတန်းပေါင်းသင်းလိုဟန်ရှိလျက်၊ မည်သည့်ကိစ္စမဆို လာရောက်၍တိုင်ပင်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်းလိုက်ခဲ့မယ် ဆရာလေး။”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးနှင့် ရွေးတပ်သားကလေးသာဆင်က ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုကောင်းစိန်ရယ်၊ သာဆင်ရယ်၊ ၃ ယောက်သွားကြမယ်။ သာဆင်ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ယူခဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ‘သာဆင်’ ဆိုသောသူငယ်မှာ ကျွန်တော်တို့မအုပ်စုပင်ခရိုင် ရွေးတပ်သား များထဲတွင် အသက်အရွယ်အငယ်ဆုံးသော ရွေးတပ်သားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ငါးကြီးအိုင်ရွာသား ကရင်မြန်မာကပြားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးကောင်း၊ မျက်ခုံးကောင်းနှင့် လူချောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူငယ်ကလေးမှာမူ ညောင်တန်းမှထွက်လာစဉ်အခါကစ၍ပင် ကျွန်တော်အနီးတွင် တတ်တင့်နှင့် မခွဲဘဲ ဖြစ်နေရှာလေသည်။ အသက်ငယ်သော်လည်း သတ္တိကောင်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး။ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

သာဆင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုထိုင်ရာမှထလျက် သိမ်းဆည်းထားသောဖယောင်းတိုင်ထုပ်ကလေးနှင့် မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူလာလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီကစောင့်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာရင် အကြောင်းစုံသိရမယ်”

ကျွန်တော်က ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကို ပြောလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကောင်းစိန်၊ သာဆင်၊ ဤ ၃ ဦးတို့သည် တဲတန်းလျားအတွင်းမှ တဲပေါက် ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အချိန်မှာ ည ၉ နာရီခန့် ရှိလေသည်။ ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုလုံးသည် ကြီးမားသောအမှောင်ထုအောက်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သယောင် ရှိနေသည်။ မိုးသ.ည် တဖွဲဖွဲတဖျောက်ဖျောက်ရွာသွန်းနေသည်။

ကျွန်တော်သည် တံပေါက်ဝတွင် ရှေ့ဆုံးမှရပ်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်နောက်ပါးမှ ကရင်ကလေးသားဆင်ဖြစ်၍၊ နောက်ဆုံးသူမှာ သွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံသည် အမှောင်ထဲတွင် မှန်းဆလျက် သံဖြူစရပ်ချွေးတပ်စခန်းပေါက်ဝရှိ အစောင့်အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ဂျပန်စစ်သားအစောင့်ကို လှမ်းမျှော်ကာကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်သား၏ အိမ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ တံတန်းလျားနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့် အကွာအဝေးလောက်တွင် ရှိလေသည်။ မှောင်နေလေသည်။ ဘာကိုမျှမမြင်ရဘဲ ရှိနေသည်။ စခန်းများ၏ အိမ်ငယ်ကလေးမှာမူ ကျွန်တော်တို့ တံတန်းလျားနှင့် ကိုက် ၃၀ အကွာအဝေးတွင် ရှိလေသည်။ နီကျင်ကျင်နှင့် မ ဝက်မလင်းရှိသော လက်ဆွဲ မှန်အိမ်ငယ်တစ်လုံးကို တံအတွင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

“သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုတိုခပ်တိုတိုးပြောပြီးနောက် ရှေ့ဆုံးမှထွက်ခွာလေသည်။ ကျန်လူ ၂ ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာကြလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်မူ ဤအပြုအမူသည်ပင် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် စွန့်စားလုပ်ဆောင်ရသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဂျပန်များ၏လက်တွင်း၌ နေထိုင်ကြရသည့်အခါ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ရလေအောင် နေရာခပ်သိမ်း၌ သတိထားဆင်ခြင်ကြရပါသည်။ ဂျပန်များသည် ချွေးတပ်သားများအား ‘တံတန်းလျားတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အကွားအသန်းအသွားအလာ မရှိစေရ။ တစ်ခရိုင်နှင့်တစ်ခရိုင် ချွေးတပ်သားအချင်းချင်း အဆက်အဆံမပြုလုပ်ရ ဟူ၍ကား အမိန့်ထုတ်ထားခြင်း မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခုခက်သည်မှာ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာထုတ်ပြန်ထားခြင်း မရှိသည့်တိုင် ဂျပန်များသည် သူတို့သဘော၊ သူတို့အယူအဆနှင့်မတွေ့ခဲ့လျှင် ‘အပြစ်ကျူးလွန်သည်’ ဟူ၍မှတ်ယူကာ ဘေးကင်းစေတတ်သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ၃ ပေကပ်သည် သတိကြီးမားစွာထားလျက် သရက်ခရိုင်ချွေးတပ်သားများ၏ တံတန်းလျားကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤအတွင်း အမှောင်ထုနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ကြီးစိုးနေသည့်အခါ၊ ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ဓာတ်များသည် ပို၍ပင် ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် သူတို့၏တံလှိုင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြပါသည်။ ချွေးတပ်သားတစ်အုပ်စုသည် တံတန်းလျားအပေါက်အဝ အမှောင်နှင့် မည်းမည်းအောက်တွင် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်လျက် စကားပြောနေကြလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မီးလည်းမထွန်းဘူးလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကမျှ စကားခွန်းတုံပြန်ခြင်းမရှိချေ။ သူတို့ချင်း ပြောနေသောစကားပင် ရပ်တန့်သွားကြပါသည်။

“သာဆင်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကွာ”

ကျွန်တော်က သာဆင်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

မီးရောင်ကလေးလင်းလာခိုက်၌ပင် ကျွန်တော်က စကားဆက်လက်၍ပြောရလေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်အား ‘ဂျပန်စစ်သားတွေလား။ ဂျပန်၏လှည့်တော်တွေပေးလား’ ဟူ၍ ထင်မှတ်နေဟန်တူပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဟိုဘက် တဲကပါ။ မအူပင်ခရိုင်က ချွေးတပ်သားတွေပါ။ ခင်ဗျားတို့နှင့် အပြစ်တူ ဘဝတူရုံသာတွေ့ပေါ့ဗျာ”

ထိုအခါမှ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ဥ ယောက်၏မျက်နှာများကို စေ့စေ့စပ်စပ်အကဲခတ်ပြီးနောက် စိတ်ချ ယုံကြည်သွားဟန် ပေါ်လွင်လာပါသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း သူတို့ မှတ်မိသွားကြဟန်တူလေသည်။ သံဖြူစေ့စပ်မီးရထားဘူတာရုံတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့်အတူတူလူများ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအား စုရုံးစေရန် ပြောကြားခဲ့သည့်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ထိုင်ကြပါဗျာ ၂ ကျုပ်တို့က သရက်ခရိုင်ကပါ”

သူတို့လူစုထဲမှ ခပ်သွက်သွက်လှတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဥ ယောက် သူတို့အနီးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံလှိုင်း အဆင့်ပေါ်ရှိ ချွေးတပ်သားများကို ခပ်မှန်မှန်ခပ်ဝါးဝါးမီးကောင်အတွင်းကပင် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကြရာမှ အားလုံးပင် တရှူးရှူးအိပ်မောကျနေကြလေသည်။

“ညနေက ဂျပန်တွေဖမ်းသွားတဲ့ဘွန်ထိုက်ချိုဦးကြီး ပြန်လွတ်လာပြီလားဗျာ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဦးမြိုင်လား။ ဦးမြိုင်ကို သူတို့ဂျပန်တွေစစ်ရုံးရှေ့မှာ ကြီးနှင့်တုပ်ထားတယ်။ ခုအတိုင်းဆိုရင် အအေးမိပြီး မနက်ဆို သေမှာပါပဲ”

သူတို့လူစုထဲမှ တစ်ယောက်ကပြောပါသည်။

“ဪ- ဖြစ်ရလေဗျာ။ သူ့နာမည်က ဦးမြိုင်တဲ့လား။ နို့- သူ့သား သေနတ်မှန်တာကရော”

ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍မေးမြန်းခြင်းပြုပါသည်။

“ပွဲချင်းပြီး သေတာပေါ့ဗျာ။ အလောင်းကို ခွေးဆွဲသလိုဆွဲပြီး မြှုပ်လိုက်ပါရောလား။ ဟင်း-ခွေးမသားဂျပန် တွေ။ ဒင်းတို့လည်း တစ်နေ့မှာ ခွေးသေသလိုသေရမှာပဲ”

ခပ်စောစောက လူကပင် မကျေမချမ်း ရေရွတ်လေးပည်။

“သားတစ်ယောက်လုံး သေနတ်ပစ်ခံရလို့သေသွားမှပာ အပေလုပ်တဲ့လူကို ဘာကြောင့် ကြီးတုပ်ထားရမှာ လဲဗျာ။ အတော် မတရားတဲ့ကိစ္စပဲ။ အပြစ်ကဘာရှိလို့လဲ”

ကိုကောင်းစိန်က မေးပြန်ပါသည်။

“ဦးမြိုင်တို့သားအဖဟာ သူတို့ဂျပန်မာစတာကို ခုခံဝယ်။ အမိန့်ကိုလည်း မနာခံဘူး။ အဲတော့ ‘အင်္ဂလိပ် လူဖြစ်ရမယ်’ ကို ဂျပန်စကားပြန်လုပ်တဲ့ကောင်ကလေးက ပြောတယ်ခင်ဗျာ။ အမှန်တော့ အဲဒီခွေးသားလေးပြုဟန်တွေ ကိစ္စပဲဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ ဥ ယောက်စလုံး သက်ပြင်းချလိုက်မိကြ လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ဂျပန်များသည် ဘွန်ထိုက်ချို ဦးမြိုင်အပေါ်တွင် အပြစ်မရှိအပြစ်ရှုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အထဲက ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အထိုးခံလိုက်ရသည့်အတွက် အခဲမကျေဖြစ်နေဟန် တူလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဘွန်ထိုက်ချိုဦးမြိုင်ခဗျာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိရာပါဗျေ။

သို့ရာတွင် ‘ဘွန်ထိုက်ချိုဦးမြိုင်တွင် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ’ ဟူ၍ မည်သူက ပြောပေးလေမည်နည်း။ ‘လူကြီးတွေ’ ဟု ဂျပန်များအသိအမှတ်ပြုထားသော စခန်းမှူးများက ပြောပေးလေမည်လော။ မည်သည့်ခွေးတပ် စုဆောင်းရေးတာဝန်ခံက ပြောပေးလေမည်နည်း။ ခပ်တိုတိုဆိုလျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မားမားမတ်မတ် ရပ်၍ ပြောပေးမည်မဟုတ်ပါဗျေ။ ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံကြရန်သာရှိပေသည်။

ဖုန်းချည်းတော့ပုံတိုက်

ထိုအဖြစ်ကိုတွေ့လိုက်မိသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သရက်ခရိုင်မှ ထို့ရွေးတပ်သားများအား စည်းလုံးညီညွတ်စွာနှင့် သတိထားလျက်နေထိုင်ကြရန် လည်းကောင်း၊ ဂျပန်များနှင့် တတ်နိုင်သလောက် စည်းကမ်း ရှိရှိနေထိုင်ခြင်းပြုကြရန်ကို လည်းကောင်း သတိပေးစကားပြောကြားခြင်း ပြုပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန် ကလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင်ပြောကြားခြင်း ပြုလေသည်။

ဤလိုစကားကောင်းနေကြသောကြောင့်လည်း ရွေးတပ်သားကလေးသားဆင်မှာ ဖယောင်းတိုင်များကို တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ထွန်းညှိလျက်ရှိနေရလေ သည်။ အချိန်မှာလည်း ၁၀ နာရီကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်ထိုအခိုက်၌ပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက်အဦးရှိရာမှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စူးစူးရှရှနှင့် ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်လိုက်သံ ဟို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညအခါ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ ထိုအသံသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့်အလား ဖြစ်ရလေသည်။

“ဟော- ဦးမြိုင်အသံနှင့်တူတယ်”

သူတို့အထဲမှ ရွေးတပ်သားတစ်ယောက်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် နားစွင့်လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲမှ ခရစ်ယာန်ကရင်အမျိုးသားတစ်ယောက်က မူ သူနားနှင့် ရင်ဘတ် ၂ ဘက်ပေါ်တွင် ထိတိုလိုက်ပြီး၊ မျက်လုံးကိုအတန်ကြားနိုက်လျက် နှုတ်ဖျားက တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

နောက်ထပ်လျက် ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်အသံဗလံကိုမျှ မကြားရတော့ချေ။ ဂျပန်စစ်ရုံးဆီမှလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသယောင် ရှိနေသည်။ သံပြုစေရ ရွေးတပ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာမှ အိပ်မောကျနေသောရွေးတပ်သား ပေါင်းများစွာတို့၏ ဇာကင်သံ၊ သက်ပြင်းရှူသံ၊ ညည်းညူသောင်းယမ်းသံများဖြင့် စိတ်နှလုံးနောက်ကိုဖွယ် ကောင်း နေလေတော့သည်။

“ဦးမြိုင်တစ်ယောက် သွားရှာပြီထင်ကယ်။ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံဟာ ဦးမြိုင်အသံပဲ”

ခပ်စောစောက ဘုရားသခင်တိုတလျှင် မျက်စိအစုံမို့တံထားသော ခရစ်ယာန်ရွေးတပ်သားက ပြောလေ သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဦးမြိုင်အသံပဲ”

တစ်ယောက်သောဟန်ချိုကပြည့်စွက်လျက် ထောက်ခံချက်ပေးလေသည်။

ကျွန်တော်၊ ကိုကောင်းစိန်၊ ကရင်အမျိုးသားကလေး မောင်သာဆင်တို့ကား မည်သို့မျှ ထင်မြင်ချက်မပေး နိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုဦးမြိုင်အသံ ဟုတ်၊မဟုတ် မပြောနိုင်ကြချေ။ ကျွန်တော် တို့နှင့်တွေ့ကြရသည်မှာ အချိန်တိုတောင်းလွန်းလှပါသည်။

“ခများ၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေရင်း အဖမ်းခံရတာ။ အမှန်ကတော့ တောင်သူလယ်သမားကြီးများ၊ မြို့ပေါ်မှာ အရောင်းအဝယ်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး၊ သရက်ဈေးထဲမှာ သားအပ ၂ ယောက် ဈေးရောင်းနေရတယ်။”

သူတို့နယ်မှရွေးတပ်သားတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် နောက်ထပ်လျက် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်မကုန်မီအတွင်း၊ သူတို့တစ်စုလို နှုတ်ဆက်လျက် ထိုင်ရာမှထခဲ့ကြသည်။

အပြင်အပတွင် ခပ်စောစောအချိန်က ထက် မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးမှာမစသေးဘဲ တစိမ့်စိမ့် ရွာနေဆဲဖြစ်သည်။ အင်ဖက်အမှီးပေါ်သို့ မိုး၊ မိုး၊ ပေါက်များကျဆင်းသံကပင် ထိုညအဖို့ ပို၍စိတ်ပျက်စရာ၊ အားငယ် စရာကောင်းလှလေသည်။

ထိုတစ်ညသည် 'အမင်္ဂလာ ညတစ်ည' ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် စိတ်အမှတ်ထားလိုက်မိသည်။
'ထိုကဲ့သို့သော ညမျိုးကို ရှေ့ဆက်၍ အဘယ်မျှ ကျွန်တော်တို့တွေ့နေရပေဦးမည်နည်း' သည်လိုလည်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

စခန်းမှူးများ၏ အိမ်ငယ်ကလေးရှိရာသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်စောစောကမီးရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့။ အမှောင်နှင့် မည်းမည်းသာ။ စိတ်အားငယ်စရာ ကောင်းလေစွ။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်များနေထိုင်ရာအဆောက်အဦရှိရာသို့လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်မှန်မှန် လက်ဆွဲမီးအိမ်၏ မသဲကွဲသောအလင်းရောင်မျှကိုသာ တွေ့ရသည်။ လူရိပ်လူရောင်ဟူ၍ကား အစမထင်။

တကယ့်အမင်္ဂလာညတစ်ည။

တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့

နောက်တစ်နေ့မနက်၌မူ သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့အရင်ရောက်ရှိနေကြသော ရွေးတပ်သားများအား တောတွင်းရှိရွေးတွင်းအလုပ်စခန်းအသီးသီးသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းပြုလေသည်။

ရွေးတပ်အဖွဲ့များမှာ မြို့နယ်အသီးသီး၊ ခရိုင်အသီးသီး၊ ဒေသအရပ်ရပ်မှဖြစ်ကြလေသည်။ မကွေး၊ ရေနံချောင်း၊ ချောက်၊ မုံရွာ၊ ပေါက်၊ မြိုင် စသော ဒေသများနှင့် ဖျာပုံ၊ ဒေးဒရ်၊ ကျိုက်လတ်၊ ဘိုကလေး စသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်များစသည်ဖြင့် မြန်မာပြည်မြို့ကြီးပြကြီးပေါင်းစုံ၊ ဒေသရပ်ရွာပေါင်းစုံမှ ဖြစ်လေသည်။

သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အော်သံဟစ်သံများ၊ ရွေးတပ်သားများ၏ လှုပ်ရှားသံများ၊ စခန်းမှူး၊ စခန်းတာဝန်ခံ စသူများ၏ အသံများ၊ ဂျပန်စစ်သားများ၏အသံဗလံများဖြင့် ဆူပွက်လျက်ရှိလေသည်။

သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်မှရွေးတပ်သားများအား တောတွင်းအလုပ်စခန်းအသီးသီးသို့ပို့ဆောင်ရန်အတွက်၊ စုစည်းသို့လှောင်ထားသော ပင်မရွေးတပ်စခန်းကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။ အမှန်စစ်စစ် 'သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်း' ဟူ၍မှာမည်ကြီးသော်လည်း၊ ရွေးတပ်သားပေါင်းများစွာသည် ထိုသံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းကြီး၌ အလုပ်လုပ်ကြရသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ တကယ်တမ်း ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာနှင့်လုပ်ကြကိုင်ကြရသည်မှာ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့ရောက်ရှိသည့်အခါမှသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

မနေ့ကမူ သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းသို့ရောက်ရှိလာကြသော ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင်မှရွေးတပ်သားများနှင့် အခြားခရိုင် ၁ ခု-၂ ခုမှရွေးတပ်အဖွဲ့သားများမှာမူ၊ ထိုနေ့အပို တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့ ထွက်ခွာသွားရခြင်း မပြုရသေးပါချေ။ သရက်ခရိုင်မှရွေးတပ်သားများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများကိုမူ မနက်စောစောအချိန်ကပင် ဂျပန်စစ်သားအချို့နှင့် စကားပြန်သူငယ်တစ်ယောက်ကလာရောက်ခေါ်ငင်သဖြင့်၊ သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အကြီးဆုံးထံသို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်၍ခေါ်ငင်သောစကားပြန်သူငယ်မှာ ယမန်နေ့က စကားပြန်သူငယ် မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာလည်း ယမန်နေ့က မီးရထားဘူတာရုံတွင်တွေ့ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မဟုတ်ပါချေ။ စကားပြန်သူငယ်မှာ ယမန်နေ့ကတွေ့ရသောစကားပြန်သူငယ်နှင့် အတော်ကလေးခြားနားလေသည်။ စကားအပြောအဆို ပြေပြစ်လျက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း ထိုက်သလောက်ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် စကားပြန်သူငယ်အား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က မည်သည့်ကိစ္စအတွက်ခေါ်သည်ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စိတ်သဘော ကောင်း၊မကောင်းဆိုသည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏အမည်ကိုလည်းကောင်း မေးမြန်းကြည့်မိလေသည်။

"ခင်ဗျားတို့ကိုခေါ်တာ တောထဲပိုမယ့်ရွေးတပ်သားတွေကို စစ်ဆေးဖို့အခေါ်ခိုင်းတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မာစတာက သဘောကောင်းပါတယ်။ သူ့နာမည်က 'ဟာတာချီတို'တဲ့"ဟု စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက်အအုံရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါက်ဝတွင် ဂျပန် စစ်သား ၂ ယောက် သေနတ်ကိုင်လျက်စောင့်ကြပ်နေသည်။ တစ်နေရာ၌လည်း ဂျပန်စစ်သား ၄-၅၀ ခန့် တန်းစီလျက် ရှိနေကြလေသည်။

စကားပြန်သူငယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်ဆောင်လာသောဂျပန်စစ်သားများသည် ကျွန်တော်တို့အား စစ်ရုံး အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်တွင် တန်းစီလျက် ရပ်နေစေပါသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်သူငယ်သည် အဆောက်အအုံ အတွင်းရှိရုံးခန်းငယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်အား သွားရောက်၍အကြောင်းကြားခြင်း ပြုလေသည်။

မကြာမီ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ရေညှိရောင်အဆင်းခွေးရှိုသောစစ်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသောဂျပန် စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြန်သူငယ်တို့ တွဲလျက်ထွက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား သတိထားလျက်အက်ခတ်မိလိုက်လေသည်။ သူသည် အရပ်အတော်ပင် ပူလေသည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လျက် အတော်ပင်ထူမြေ့ရလေသည်။

ရုံးပေါက်ဝမှာ အလေးပြုလိုက်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တည်တည်သို့ရောက်သည်အခါ၊ စကားပြန်သူငယ်နှင့်အတူ ရပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့အား အလုပ် တာဝန်အတွက် စကားပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘွန်ထိုက်ချိုတွေအားလုံး ဂျပန်မာစတာတွေနှင့်အတူ တောထဲသွားရမယ့်လူတွေရဲ့စာရင်းကို စစ်ဆေးရမယ်။ ဂျပန်မာစတာတွေကို ဘွန်ထိုက်ချို ၂ ယောက်လျှော့ပြီး အကူအညီပေးပါတဲ့”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောလေသည်။

ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဂျပန်သူငယ်အား စာစစ်ဆင်ပြောကြားလျက်၊ ကျွန်တော်ကို တစ်ယောက်တည်း သပ်သပ်ခွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လက်မောင်းပေါ်မှလက်ပတ်ကိုကြည့်၍လည်း၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက တောတွင်းသွားရမယ့်လူတွေကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွအောင်ဟောပြောပေးပါတဲ့။ ဒီလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်တာဟာ နိပုန်ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် နိပုန်တပ်မတော်ကြီးအဖို့ရော မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာလူမျိုးအတွက်ပါ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်တဲ့။ ဒီလမ်းကြီးပြီးစီးသွားမှ အရှေ့အာရှစစ်ပွဲကြီးဟာအောင်မြင်မယ်တဲ့”

စကားပြန်သူငယ်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဟာတာချီတိကပြောသည့်အတိုင်း အတော်ရှည်လျားသောစကားများကို ကျွန်တော်အား တစ်ဆင့်ပြောကြားလျက်ရှိနေပါသည်။ ထိုစကားများပြီးဆုံးသည့်နောက်ပိုင်း၌လည်း ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းကိုကွက်လျက်၊ ကိစ္စတာဝန်များပြီးလျှင် သူထံသို့ထပ်မံလာခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

အပေါက်ဝတွင်ရှိနေသော အစောင့်တပ်သားတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုညွှန်ပြလျက် တစ်ခုတစ်ရာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဆိုလိုသည်သဘောမှာ ကျွန်တော်လာလျှင် ဝင်ခွင့်ပြုရန်နှင့် သူထံသို့ခေါ်ခံရန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ကျွန်တော်မျက်နှာနှင့် လက်ပတ်ကိုလှမ်းကြည့်လျက်၊ ဟာတာချီတို့အား ဦးခေါင်းညွတ်ကာ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဟာတာချီတို့တို့၏အစီအစဉ်အရ မကြာမီအချိန်အတွင်း ဂျပန်စစ်သား ၅ ယောက်လျှင် ဘွန်ထိုက်ချို ၂ ယောက်ကျတွဲလျက် လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း သွားခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

ဤလိုနှင့်သာ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန် အစရှိသောသူများနှင့် ကျွန်တော်မှာ ဂျပန်စစ်သားအချို့နှင့် တွဲဖက်လျက် တောတွင်းသို့ပို့မည့်ရွေးတပ်သားများအား စစ်ဆေးရခြင်း၊ သွေးထိုးစကားများကိုဟောပြောရခြင်း စသည်များကို လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

ထိုအတွင်းကပင် ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကြီးဦးမြိုင်၏ ညကအဖြစ်ကို သတိရမိသဖြင့်၊ ဦးမြိုင်အား တွေ့လိုတွေ့ပြောသဘောဖြင့် တောင်မတောင်မြောက်မြောက်ကြည့်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးမြိုင်အား အစအန အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပေ။ ဦးမြိုင်ကိစ္စကိုဝေးမြန်းရန်အတွက် သရက်ခရိုင်ချွေးတပ်သားများရှိရာတစ်တန်း လျားသို့လည်း ကျွန်တော်သွား၍ မပြစ်သေးပါ။ ဂျပန်စစ်သားများ၊ စခန်းမှူး၊ စခန်းတာဝန်ခံ အစရှိသူများနှင့် တွဲလျက် တာန်ယူထားရသောကြောင့်လည်း မိမိသဘောအတိုင်း သွားချင်ရာသွား၍မပြစ်သေးဘဲ ရှိနေရလေသည်။

ထိုနေ့မနက်ခင်းမှာ မိုးလေကင်းရှင်းသောနံနက်ခင်း ဖြစ်လေသည်။

ထောင်နှင့်ချီကာများပြားသော ချွေးတပ်သားများသည် သံဖြူစရပ်ချွေးတပ်စခန်းကြီး၏ဝင်းအတွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ဝင်း၏အပြင်ဘက်၌သော်လည်းကောင်း ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြရလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများကလည်း ဂျပန်စစ်သားများ၊ စခန်းမှူးများနှင့်တွဲလျက် လူစစ်ဆေးခြင်း၊ လိုဏ်းဆေးသောမိမိတို့ချွေးတပ်သားများကို အော်ဟစ်ခေါ်ငင်ခြင်း၊ စနစ်တကျ မရှိသူများအား စခန်းမှူးနှင့် ဂျပန်စစ်သားများက ဆဲရေးတိုင်းထွာကာ တွန်းထိုးကန်ကျောက်ခြင်း စသည်ဖြင့် ချွေးတပ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး အဝီစိပျက်သည့်အလား သောသောညည်ဖြစ်နေသောတောသည်။

‘ဖျာပုံခရိုင်-ဖျာပုံခရိုင်’ဟူ၍ ‘သာယာဝတီ-လာယာဝတီ’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘မြိုင်-မြိုင်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘ပြည်ခရိုင်-ပြည်ခရိုင်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများ၏အသံမှာလည်း နားကွဲမတတ် ကြားနေရလေသည်။

ဤသို့ အော်ဟစ်ခေါ်ငင်ရခြင်းမှာလည်း အမှန်စင်စစ် လိုနေသောချွေးတပ်သားများ၏အမည်ကို အတိအကျ မသိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ရလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် မိမိတို့အဖွဲ့မှ လူငယ်နစ်ယောက် လျော့နေသည် စသောအဖြစ်လောက်ကိုသာ သိရှိနိုင်ကြပေသည်။ နယ်ပေါင်းစုံ၊ အရပ်ပေါင်းစုံမှ လူပေါင်းစုံတို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမည်နာမကိုသိရှိရန် ခဲယဉ်းလှလေသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းသား၊ တစ်ရွာတည်းနေသူများလောက်သာလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမည်နာမအတိအကျကို သိရှိနိုင်ကြလေသည်။

ဤကိစ္စ ဤအဖြစ်မှာလည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံတွင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သော မှတ်သားလောက်သောကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များသည် ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်ရေးအတွက် အလုပ်သမားများအလိုရှိသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာဗြိတိန်နယ်ဒေသမှ အာဏာပိုင်များနှင့်တိုင်ပင်ကာ ချွေးတပ်သားဦးရေ ပြည့်ဝစွာရရှိရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ အဓိကထားခဲ့ပေသည်။ ၎င်းတို့ခေါ်ဆောင်လာသော ချွေးတပ်သားသည် မည်သည့်မြို့နယ်မှဖြစ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မည်သူမည်ဝါဖြစ်၍၊ မည်သူ၏ဘဝ ဟူ၍လည်းကောင်း စာရင်းအင်းရေးမှတ်ထားခြင်း မရှိပါချေ။ စခန်းမှူးများ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများနှင့် ဂျပန်များ သူတို့သို့ စာရင်းစစ်ဆေးနေရခြင်းသည်ပင် ‘မည်သည့်ခရိုင်က ချွေးတပ်သားဦးရေ မည်မျှ’ ဟူသောအရေအတွက်လောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ လူစစ်ဆေး၍ပြီးစီးသွားသောချွေးတပ်သားများသည် အုပ်စုအလိုက်ဖွဲ့စည်းလျက် တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းများရှိရာသို့ ချီတက်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။ တစ်ခရိုင်ပြီးတစ်ခရိုင်၊ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ သေနတ်ကို ပခုံးထက်လွယ်ထားသော လက်များတွင်ဝါးစိမ်းတုတ်များကိုကိုင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများသည် ၂ ယောက်တွဲလျက်သော်လည်းကောင်း၊ ၃ ယောက်တွဲလျက်သော်လည်းကောင်း သူတို့အချင်းချင်း စကား

ပြောလျက်၊ ချွေးတပ်သားများအား ကွဲအုပ်၊ နွားအုပ်ကြီးများကိုမောင်းနှင်သည့်ပဟာ ခေါ်တောင်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စခန်းပေါက်ဝတစ်နေရာတွင်ရပ်လျက် ထိုအဖြစ်ကို ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မှီးမရွာသည့်အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိပြင်ကွင်းများလုံးလုံးသည် စိမ်းစိုညိုဖောင်းသောတောင်အုပ်ကြီးများနှင့် မင်းလွင်မြို့ခြံတွေဝေပိုင်းရစ်ဖွဲ့နေသော မြင်ကွင်းတွေချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ တောအလုံးမှာလည်း နံနက်ခင်း၏ ကျေးသံ၊ ငှက်သံကလေးများနှင့် စီစီညိုညိုရှိလေသည်။ ရဲဖန်ရဲချိဋ်ကား သမင်ကလေးများ၊ ချွေးသတ္တဝါကလေးများ၏ ဟောက်သံတောက်သံများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရပ်ဆီမှထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အသွင်အမျိုးမျိုး၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့်မျိုတက်သွားနေကြသော ချွေးတပ်သားအဖွဲ့များကို ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ သူတို့သည် ၄ ယောက် ၁ တွဲ အနေအထားဖြင့် စ၍ထွက်သော်လည်း၊ ၄ ယောက်တွဲ အနေအထားမဟုတ်လေတော့။ စခန်းနှင့် အတော်ကလေးလှမ်းသွားသည့်အခါ အနေအထားတွေပျက်ကုန်ကြလေသည်။ အချို့သည် ခြေလှမ်းမန်မန်လျှောက်နေကြသော်လည်း၊ အချို့ကား မတုန်မလှုပ်နှင့် တအိအိတနဲ့နဲ့ သွားနေလျှောက်နေကြလေသည်။ သူတို့ကို မြင်ကြည့်ရသည်မှာ ရှေ့ခရီးအတွက် သွားရမည်ကို ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေဟန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်သားများ၏အပြုအမူကိုလည်း သတိထားကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အချို့ဂျပန်စစ်သားများသည် စကားတပြောပြောနှင့် ခပ်အေးအေးသွားနေသော်လည်း၊ အချို့သောဂျပန်စစ်သားများမှာမူ ချွေးတပ်သားများအား ဝါးစိမ်းခက်များနှင့် တဖျန်းဖျန်းလိုက်ရိုက်နေလေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဆဲဆိုအော်ဟစ်နေလေသည်။ ထိုအခါ လေးလေးကျေးကျေးဖြစ်နေသောချွေးတပ်သားများသည် အနိုင်နိုင်အားတင်းလျက် ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ကြလေသည်။

စခန်းပေါက်ဝမှနေလျက် ကားလမ်းအတိုင်းမျှော်ကြည့်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ကားလမ်းမှာ ကွယ်ပျောက်နေလေသည်။ တောင် ၂ လုံးအကြားမှဖြစ်လျက် ဟောက်လှုပ်ထားခြင်းကြောင့်၊ ရှေ့ခရီးကို မျှော်ကြည့်၍မမြင်ရတော့ချေ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် ထိုနေရာတွင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ချေပြီ။

ရှေ့ဆုံးမှမျိုတက်သွားသော ချွေးတပ်သားအုပ်စုသည် တောင် ၂ လုံးအကြားသို့ တစ်စတစ်စ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။ ကြည့်ရသည်မှာလည်း ရင်ဆို့ရောကောင်းလှသည်။ ထိုသူ ထိုချွေးတပ်သားများသည် သေမင်းနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ကြရန်အတွက် သေမင်း၏ခံတွင်းပေါက်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်နေခြင်းနှင့် တူလှတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း ဘယ်နေ့သွားရမယ်မသိဘူး။ သွားကြရမှပင် ဆရာလေး”
ထိုအသံကြောင့် နောက်သို့ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
ကရင်ကလေးသာဆင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်အနီးသို့ ရောက်ရှိနေမှန်း မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်မမြေ့နိုင်သေးပါ။ မျိုတက်သွားသောချွေးတပ်သားများကိုကြည့်လျက် တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်နေရလေသည်။

“ဒီစခန်းမှာတောင် ဒါလောက်အနေအစားဆင်းရဲပြီး ဂျပန်တွေကနိပ်စက်သေးတာ။ တောတွင်းရောက်ရင် ပိုဆိုးမှာပဲဆရာလေး”

သာဆင်က နောက်ထပ်ပြောပါသည်။ အတော်ပင်သတ္တိကောင်းသူ လူငယ်တစ်ယောက် ဟုဆိုရသော်လည်း၊ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များရစ်ဝဲနေလေသည်။

“သွားတော့သွားရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေပါနှင့်။ တို့ဟာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းသဘောထားရမယ့်ဘဝကွာ။ ခုမှ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာလည်း သိပ်မလွယ်တော့ဘူးသာဆင်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သံဖြူဇရပ်ခွေးတပ်စခန်းအတွင်းသို့ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ထွက်ပြေးရန် မလွယ်လှတော့ပါ။ ထွက်ပြေး၍ ဖိလာသူများကိုလည်း ဂျပန်များက ကြိုးချည်ကြိုးတုပ် လျက် နှိပ်စက်နည်းအမျိုးမျိုးအပုံပုံနှင့် နှိပ်စက်ကြလေသည်။ ဤအထဲက ဂျပန်အလိုတော်ရှိ မြန်မာ၊ ဗွန်၊ ကုလားဒီနံစသော သစ္စာဖောက်အမျိုးယုတ်များကလည်း ဝင်ရောက်ကာခုကျွေးတတ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေ့လောက်သွားရမလဲ”

သာဆင်က ညှိုးငယ်စွာမေးလေသည်။

“သိပ်ကြာမယ်တော့ မထင်ဘူး။ တို့ ဒီမှာနေရလျှင် ၃-၄ ရက်ပဲ။ သူတို့က လူသစ်ရောက်ရင် လူဟောင်းကို ပို့တဲ့သဘောပဲ”

သာဆင်သည် ကျွန်တော့်အနီးတွင်ရပ်လျက်၊ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် တောတွင်းခွေးတပ်စခန်းများရှိရာသို့ ချီတက်သွားကြသော ခွေးတပ်အဖွဲ့များကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အချိန်အတန်ငယ်ကြာသွားည့်အခါ ကျွန်တော်သည် သာဆင်အား တံတန်းလျားရှိရာသို့သွားရောက်နေရန် ပြောကြားခဲ့ပြီးနောက်၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဟာတာချီတို့၏ ရုံးခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား တားမြစ်စစ်ဆေးခြင်းမပြုဘဲ ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ အခန်းပေါက်ဝတွင် ခပ်စောစောက စကားပြန်သူငယ်မှာ ခွေးမြေထဲတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်၊ ဂျပန်စကားသင် စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိလေသည်။ သူငယ်သည် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သည့်အခါ သူ့အနီးရှိကုလားထိုင် ငယ်တစ်လုံးထက်၌ ထိုင်ရန် ညွှန်ပြောဆိုခြင်းပြုလေသည်။

“ခဏနေဦးဗျ။ အထဲမှာ စည်သည်စစ်ဗိုလ် ၂ ယောက် ရောက်နေတယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုသူငယ်ညွှန်ပြသောကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ”

ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုသည့်သဘောနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“မောင်အေးချို”

“ဇာတိက ဘယ်ကလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော့်ဇာတိက ပျဉ်းမနားနယ်ဘက်ကပါ”

“ဒီရောက်တာ အတော်ကြာပြီလားကွယ့်”

“၃-၄ လလောက်ရှိပြီဗျာ”

မောင်အေးချိုမှာ အတော်ပင် ဆက်ဆံရေးကောင်းပါသည်။ ယမန်နေ့ကတွေ့ခဲ့ရသော စကားပြန်သူငယ် နှင့်ကား ဆီနှင့်ရေလောက် ကွဲပြားခြားနားလှသည်။ ကျွန်တော်က စကားအဆက်အစပ်ရ၍ မေးမြန်းကြည့်သော ကြောင့်လည်း၊ သူ့အဖြစ် သူ့အကြောင်းကလေးများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကျွန်တော်သိရလေသည်။

မောင်အေးချိုမှာ မိဘ ၂ ပါးစလုံးမရှိတော့ ဟုဆိုပါသည်။ သူသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောအဖွားနှင့် နေထိုင် ရာမှ အဖွားတို့ လုပ်တိုင်ကျွေးမွေးလိုသဖြင့်၊ ဂျပန်စကားသင်ကျောင်းတွင် တက်ရောက်သင်ကြားကာ စစ်တပ်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ သူ့အသက် ၁၄ နှစ်သာ ရှိပေသည်။ သူ စစ်တပ်ထဲသို့ရောက်သည့် အခါ၊ စစ်ဗိုလ် ဟာတာချီတို့၏စကားပြန်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မောင်အေးချို အဖို့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်မှာ ဂျပန်စစ်တပ်ထဲသို့ သူ့ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက်၊ ၃ လကျော် ၄ လလောက် အရပ်ပင် သူ့အဖွားမှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည် ဟုဆိုလေသည်။

ပန်းစေ့ပြည်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် မောင်အေးချိုအကြောင်းကိုမေးမြန်းပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းကိုစွဲများကိုလည်း သူ့ထံမှတစ်ဆင့် မေးမြန်းဆွဲခမ်းခြင်း ပြုရပါလေသည်။

ဤတွင် ခပ်စောစောက ကျွန်တော်တို့ထင်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များသည် နောက်ထပ်လျက်တောတွင်းသံဖြူစရုပ်စခန်းတွင် ၂ ရက်-၃ ရက်ခန့်နေပြီးလျှင်၊ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့ သွားရောက်ကြရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

“အရေးကြီးတာကတော့ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းရောက်ရင် ဆေးဝါး သိပ်ရှားတယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ သံဖြူစရုပ်မြို့ထဲက ဆေးဝါးရမယ်ဆိုရင်တော့ ဝယ်သွားပေါ့ဗျာ”

“ဝယ်လိုကောရပါမလား။ သံဖြူစရုပ်မြို့ထဲကိုရော သွားခွင့်ပေးပါမလားကွယ်”
“ရွေးတပ်သားတွေ မသွားရပေမယ့်၊ ခင်ဗျားတို့လို ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတွေနှင့် စခန်းမှူးတွေကတော့ သွားခွင့်ပေးပါတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆီက လက်မှတ်ယူသွားရတယ်။ မာစတာဟာတာဆီကလက်မှတ် ကျွန်တော်တောင်းပေးမယ်လေ”

မောင်အေးချိုက ပြောလေသည်။
“အေးကွာ။ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်အေးချို။ တောင်းပေးစမ်းပါကွာ”

ထိုအတွင်း၌ပင် စစ်ဗိုလ်ဟာတာ၏အခန်းတွင်းမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၂ ယောက် ထွက်လာသည်။ ၂ ယောက်စလုံးပင် ဖျက်မှန်နှင့်ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် ဟာတာထက်လည်း အရပ်အမောင်းကောင်းကြလေသည်။ ယူနိုဖောင်းများမှာလည်း မစွတာဟာတာ၏ယူနိုဖောင်းကဲ့သို့ပင် ရေညှိရောင်များ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေးချိုသည် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ဖြိုင်တူထလျက်အလေးပြုလိုက်ကြသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် မောင်အေးချို၏ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ “ဘီဇမာ ကောင်းတကား။ ကောင်းကောင်းရှိတကား”ဟု၍လည်း ဆိုလေသည်။

“ဟိုက် မာစတာ”
မကြာမီ စစ်ဗိုလ် ၂ ယောက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ‘နေကောင်းသလား’ မေးတဲ့စစ်ဗိုလ်က မကြာခင် တံတားဆောက်ဖို့ တောထဲသွားရမယ်။ သူကအင်ဂျင်နီယာ”ဟု မောင်အေးချိုက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စကားဆုံးလျှင်ပင် မစွတာဟာတာ၏ရုံးခန်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်အေးချိုတို့ စားပွဲရှေ့၌ရပ်လိုက်မိသည့်အခါ၌ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မစွတာဟာတာသည် ကျွန်တော် ရုတ်တရက်အံ့ဩလောက်အောင် မပီမသသောလေသံဖြင့် မြန်မာလိုပြောလေသည်။

“မင်းရဲ့အလုပ်တာဝန် ပြီးခဲ့တက”

“ဟုတ်ကဲ့ မာစတာ။ ပြီးခဲ့ပါပြီ”

“နီပွန်တပ်မတော်နှင့်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ ကောင်းတက”

“ကောင်းပါတယ် မာစတာ”

“ဘီဇမာနာမည် ဘာခေါ်တက”

“သက်ပန် လိုခေါ်တယ်”

“မာစတာပြောတာ နားလည်တက”

“နားလည်ပါတယ် မာစတာ”

မစွတာဟာတာသည် သဘောကျသလိုပြုံးလေသည်။ ပြုံးလျှင် ကျွန်တော့်အမည်နှင့် ကျွန်တော်၏ဇာတိကိုလည်း စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်တွင် ရေးမှတ်ထားလေသည်။

နောက်ထပ်လျက် ပြောကြားသောစကားများကိုမူ မစ္စတာဟာတာသည် စကားပြန်သူငယ်ကလေး မောင်အေးချိုမှတစ်ဆင့် ပြောလေသည်။ သူပြောသောအကြောင်းအရာများသည် ကျွန်တော်၏အလုပ်တာဝန်နှင့်ပတ်သက်သောစကားများ ဖြစ်လေသည်။ 'အရှေ့အာရှတိုက်သားများကောင်းစားရေး၊ နိဗ္ဗန်ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုတော်ကျ ဖြစ်စေရေး၊ နိဗ္ဗန်တပ်မတော်ကြီး စစ်အောင်မြင်ရေး' ဆိုသော စကားများမှာ သူတို့ဂျပန်များ၏ တာဝစဉ်လက်သုံးစကားများ ဖြစ်နေဟန်တူလေသည်။

စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်အေးချိုသည် သူ ပြောဆိုထားသည့်အတိုင်း ဂျပန်စစ်ဦးစီးမစ္စတာဟာတာထံမှ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား တောင်းပေးပါသည်။ ဇင်းအို တံဆိပ်တုံးရိုက်နိပ်ထား၍၊ ဂျပန်စာများရေးသားထားသောစာရွက်ငယ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် မစ္စတာဟာတာသည် လက်မှတ်ရေးထိုးလျက် ကျွန်တော့်အား ပေးလေသည်။

ထိုလက်မှတ်ကလေး၏တန်ခိုးကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် သံပြာရုပ်မြို့တွင်းသို့ သွားရောက်နိုင်ခွင့်ရရှိလျက်၊ ကျွန်တော်လိုချင်သောဆေးဝါးကလေးများ၊ ဆေးလိပ် စသည်ကလေးများနှင့် အခြားသောအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကို ဝယ်ခြမ်းနိုင်ခြင်းရှိခဲ့လေသည်။

ကျောက်တစ်လုံးစခန်း

တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ထွက်ခွာမသွားရသေးမီ နောက်တစ်နေ့၌ ဘွန်ထိုက်ကို ကိုကောင်းစိန်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ပေါက်လာပါလေသည်။

“ကိုသက်ပန် ခင်ဗျား သတင်းတစ်ခု ကြားပြီးပြီလား။”

ကိုကောင်းစိန်က ကျွန်တော်ကိုမေးမြန်းခြင်း ပြုလေသည်။ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းကြောင့် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဟန် ရှိလေသည်။

“ဘာလဲ ကိုကောင်းစိန်။ ဘာသတင်းထူး ကြားလို့လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

ကိုကောင်းစိန်သည် တောင်မြောက် ၄ ပါးကို ကြည့်လျက်၊ ကျွန်တော်ဘေးတွင် ဝင်ရောက်ကာထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟို- ဘွန်ထိုက်ချိုကြီးဦးမြိုင် သေသွားပြီ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ ကိုကောင်းစိန်”

“ခပ်တိုးတိုးပြောဗျာ။ ဒီပြင်လူတွေကြားသွားမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်တဲ့လူတွေက ဘယ်သူမျှပြန်မပြောဖို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်တယ်။ ဦးမြိုင်ရဲ့အလောင်းကို သွားမြှုပ်ရတဲ့အကောင်တွေကပြောတာဗျာ”

“သူတို့လူတွေရော သိကြပြီလား။”

“ဘယ်မှာသိပါ့မလဲဗျာ။ သူတို့သိတာက ပြန်မလာတာပဲ သိမှာပေါ့။ အဲဒီညက ဘက်နက်နှင့် တစ်ချက်တည်း ထိုးသတ်လိုက်သတဲ့ဗျာ”

“ကျွတ်-ကျွတ်။ ဖြစ်ရလေဗျာ။ သက်သက်မဲ့ အပြစ်မရှိအပြစ်လုပ်သတ်လိုက်တာပဲ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဟာတာကလည်း ဘာမျှမပြောဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က စုတ်သပ်လျက် ညည်းညူလိုက်မိပါသည်။

“ဘာပြောမှာလဲဗျာ။ သူတို့က ‘စပိုင်’ ဆိုပြီးစွပ်စွပ်သတ်ပစ်တာပဲ။ အမှန်တော့ သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ မဟုတ်လား။ စစ်ဖြစ်လာရင် ‘စပိုင်’ ဆိုတဲ့စွပ်စွပ်ချက်ဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ကိုသက်ပန်”

ကျွန်တော်သည် အချိန်အတော်ကြာ ငိုငံနေမိပါသည်။ ကိုကောင်းစိန် ကြားသိလာရသည်ဆိုသော ဘွန်ထိုက်ချိုကြီးဦးမြိုင်၏ကိစ္စမှာ မည်မျှလောက်မှားသည်၊ မှန်သည် ဟူ၍တော့မသိ။ ဦးမြိုင်မှာ ဂျပန်များခေါ်ဆောင်သွားချိန်မှစလျက်၊ သူတို့သရက်ခရိုင်ဈေးတပ်သားများ တောတွင်းစခန်းသို့ ထွက်ခွာသွားရချိန်အထိ ပြန်မပေါ်လာတော့ပါချေ။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေခိုက် ဂျပန်စကားပြန်လေးမောင်အေးချိုသည် တံပေါက်ဝမှ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်မှာလည်း ကျွန်တော့်အနီးမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဘာလဲဟေ့ မောင်အေးချို”

ကျွန်တော်ကပင် ဦးအောင်လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“မာစတာက ခေါ်နေတယ်ဗျ”

“ဘယ်မှာလဲကွယ့်။ ရုံးခန်းမှာလား”

ကျွန်တော်သည် ထိုအမေးကိုမေးရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသည်။

“ရုံးခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ချွေးတပ်သားတွေ ကြီးချည်ထားတဲ့နေရာမှာ”

မောင်အေးချို၏စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိပါသည်။ ချွေးတပ်သားများ

ကြီးတုပ်ကြီးချည်ခံကြရပြန်ပြီဆိုသည့်အတွက် စိတ်ကောင်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်အေးချိုတို့သည် တံတန်းလျားအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာ

ခဲ့ကြပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ချွေးတပ်သားတွေကို ကြီးနှင့်တုပ်ထားတာလဲကွာ။ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

တဲလိုင်းအပြင်သို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ငှ ယောက်ဗျာ။ ထွက်ပြေးတာကို မော်လမြိုင်ကနေစမ်းပြီး ပြန်ပို့လိုက်တယ်လေ။ မနေ့ညနေကတည်းက

ကြီးတုပ်ထားတာ”

ကျွန်တော်သည် မောင်အေးချို ခေါ်အောင်ရာရောက်သို့လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ချွေးတပ်သားများအားအပြန်ပို့၍ ကြီးတုပ်ခြင်းပြုသည့်အခါ ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက်အအုံ၏နောက်ဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာဟာတာနေသောအိမ်ငယ်မှာ ထိုနေရာနှင့် ၁၄-၅ ကိုက်အကွာအဝေး ရှိလေသည်။

ထိုကုန်း၏အောက်ခြေအနီးရှိပိုင်ခွဲလည်း ဂျပန်စစ်တန်းလျား ၂ လုံး၊ ရိက္ခာအိုင်များနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနေထိုင်သည့် အိမ်ငယ်ကလေးရှိလေသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ သံဆူးကြီးဝင်းခတ်ထားသည်။ ဝင်းအပြင် တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဗဟာထင်များထူထပ်လျက် စိမ်းစိုနေလေသည်။ ဤနေရာမျိုးသည် လေကြောင်းရန်အတွက် အကောင်းဆုံးသောအကာအကွယ်ပြုနိုင်သည့်နေရာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မကြာမီပင် ချွေးတပ်သား ၄ ယောက်အား ကြီးတုပ်ချည်နှောင်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ကြီးချည်ထားသည်မှာ ရာဘာပင် ၄ ပင်၌ တစ်ယောက်တစ်ပင်ကျချည်နှောင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြီးတုပ်ကြီးချည်ထားခြင်းကို ခံနေကြရရှာသော ချွေးတပ်သား ၄ ယောက်၏ရှေ့တွင်မူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မစ္စတာဟာတာနှင့်အတူ အခြားသောဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၃-၄ ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၁၄-၅ ယောက်တို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၃-၄ ယောက်အနက်၊ တစ်ယောက်သောစစ်ဗိုလ်မှာ ယမန်နေ့ မနက်ပိုင်းက မီးရထားလမ်းဘေးတွင်ပြဿနာပေါ်ခဲ့သောစစ်ဗိုလ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ မစ္စတာဟာတာက ထိုချွေးတပ်သား ၄ ယောက်မှာ သရက်ခရိုင် ချွေးတပ်သားအဖွဲ့သားများထဲမှ ထွက်ပြေးသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့အား မော်လမြိုင်မှတစ်ဆင့် ဖမ်းဆီး၍ ပြန်ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အား အပြစ်ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် ကြီးချည်ထားကြောင်း။ ချွေးတပ်သားများ ယခုကဲ့သို့ထွက်ပြေးခြင်းမပြုစေရန် ဟောပြောပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

မစ္စတာဟာတာ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှပင် ကျွန်တော်သည် ယမန်နေ့က သရက်ခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားများထွက်ပြေးသောကိစ္စကို ပြန်လည်ကာအမှတ်ရလိုက်မိလေသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ ဘွန်ထိုက်ချို

ဦးဗြိုင်နှင့် သူ့သားသေဆုံးရရှာသောအဖြစ်မှာ ထိုရွေးတပ်သားတစ်စုထွက်ပြေးသောအဖြစ်မှ စတင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုဖြစ်ရခြင်းအတွက် ထွက်ပြေးခြင်းပြုကြသောရွေးတပ်သားများအပေါ်၌လည်း အပြစ်ပြောမည်ဟု ဆိုပါက နည်းလမ်းကုလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါပေ။ သူတို့တစ်တွေမှာလည်း ဤမျှလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အဖြစ်မျိုး ဒုက္ခမျိုး၌ ဆက်လက်၍ သွားလာလိုကြလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါပေ။ အသက်စွန့်၍ ထွက်ပြေးလိုကြပေ လိမ့်မည်သာ။ သူတို့ထွက်ပြေးခြင်းအတွက် ကြားမှစားစားစားလိုက်ရရှာသော ဘွန်ထိုက်ချိုအားအဖအဖြစ်မှာမူ ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာဟာတာသည် ကြီးချည်ထားသော ရွေးတပ်သား ၄ ယောက်အား မကြာမီ လွတ်၍ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအား သူထံသို့ လွတ်လိုက်ရမည့်အကြောင်းနှင့် ရွေးတပ်သားများ ထွက်မပြေး ရေးအတွက် သူတို့နှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း ပြုစေလိုကြောင်း မှာကာ အချိန်အတန်ကြာ ပြောကြားပြီးနောက်၊ စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုနှင့် ဂျပန်စစ်သား ၂ ဦးတို့ကို ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မစ္စတာဟာတာအားအလေးပြုပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ရုံးဝင်းအတွင်းမှ စိတ်နှလုံးနောက်ကွဲရာ နှင့်ပင် ထွက်ခွာခြင်းပြုခဲ့ရလေသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံများကိုတွေ့ကြုံရပြီးနောက်၊ ၂ ရက်ခန့်အကြာ၌ပင် ကျွန်တော်တို့အပူပင်ခရိုင်မှ ချွေး တပ်သားများသည် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုသို့ ထွက်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့ကြရသော သရက်ခရိုင်ချွေးတပ်သားများမှာမူ ကျွန်တော်တို့ထက် တစ်ရက် စောလျက် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုခုသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါမှစ၍လည်း သရက်ခရိုင်မှချွေးတပ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ ထပ်မံလျက်မတွေ့ကြရတော့ပါပေ။

သံပြုစေရပ်စခန်းမှ ကျွန်တော်တို့ထွက်ခွာရသည့်အချိန်မှာ နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် တို့ရွေးတပ်သားများအား စခန်းအထွက်အပေါက်ဝမှစောင့်လျက်၊ ထမင်းရုံမှူးများနှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းများက လူတစ်ယောက်လျှင် ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ကျ ပေးလေသည်။

ဤတွင် အချို့သောရွေးတပ်သားများအနေဖြင့် မိမိတို့အတွက်ရရှိသောထမင်းထုပ်ကို သိုဝှက်ထားပြီး၊ နောက်ထပ် တစ်ပတ်ကြော့လျက် တန်းစီခြင်းပြုပြန်ပါသည်။ မိမိတို့အတွက်ရရှိသော ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်မျှဖြင့် မလောက်ခြင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့ပြုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းချက်ခေါင်းများနှင့် ၎င်းတို့၏တပည့်တပန်းများကလည်း လူလျှင်၊ လူပါးများဖြစ်ကြလေရာ၊ ထိုကိစ္စ ကြောင့် တခုဆူတပွက်ပွက်ဖြစ်ကြပြန်လေသည်။ အချို့သောရွေးတပ်သားများမှာမူ ထမင်းတစ်ထုပ်ရရှိနေအတွက် သွေးထွက်သံပျံ့ဖြစ်ရသည်အထိ အထိုးအကြိတ် အရိုက်အပုတ်ကိုခံကြရလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများကလည်း ရွေးတပ်သားများကို ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းခြင်းပြုရ သည်က တစ်မျိုး၊ ဖြစ်ပေါ်လာသောပြဿနာကို မဖြေရှင်းပေးရသည်က တစ်သွယ်နှင့် စိတ်ပျက်စရာအလွန်ကောင်း သည့်အဖြစ်မျိုးဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားစောင့်ကြပ်လိုက်ပါရသည့် ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် ထမင်းချိုင့် ကိုယ်စီ၊ ရေဘူးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာမူ ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီ၊ ဝါးဆစ်ရေဘူးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဟာတာသည် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများအား သံပြုစေရပ်သို့ရောက်ရှိချိန်ကပင် ‘ရေကို

ကျီချက်သောက်ကြရမည်' ဟု အမိန့်ထုတ်ဆင့်ထားပါသည်။ သံဖြူစရုပ်ချွေးတပ်စခန်းအတွင်း၌လည်း ရေစိမ်းကို မသောက်ရ၊ ကျီချက်၍ သောက်ရမည်။ အကယ်၍ ရေစိမ်းကိုသောက်ခဲ့သော်၊ ကြီးလေးသောအပြစ်ကို ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် စာတန်းများချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ပြီးလျှင် ထမင်းချက်ရုံအပြင်ဘက်၌ သံပုရာပိုင်းဒယ်အိုးကြီး များနှင့် ရေနွေးများ အမြဲမပြတ် ကျီထားလေသည်။ ထိုရေနွေးကိုမူ ချွေးတပ်သား မည်သူမဆို အလိုရှိသူလောက် သောက်ခွင့်ရှိလေသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းအတွင်း ထိုနေရာထိုဒေသမှာ ဝါးပိုးဝါးများ အလွန်တရာပေါများသည့်အရပ်ဒေသ ဖြစ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားများအဖို့ ဝါးဆစ်ရေဘူးများ၊ ဝါးဆစ်ထမင်းစားခွက်များကို အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဤလို ဝါးဆစ်ရေဘူး၊ ဝါးဆစ်ထမင်းစားခွက်များရရှိနိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ လည်း ထထကြွကြွနှင့် လုံ့လပီရိယာရှိ၍ အမြင်ကျယ်သောချွေးတပ်သားမှသာလျှင် ရရှိနိုင်လေသည်။ အမြင်လည်း မကျယ် အပျင်းလည်းထူနေသောချွေးတပ်သားအဖို့မှာမူ အများနည်းတူမရရှိနိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသည် သံဖြူစရုပ်စခန်းမှ ထွက်ခွာမိကြလေပြီ။ ရှည်လျားများပြားသော လူတန်းကြီးသည် ကားလမ်းအတိုင်း၊ ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီးများသွားနေသည့်အလား တရွေ့ရွေ့ချီတက်နေကြလေ သည်။ ကားလမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်သည် ကျောက်တုံးကျောက်တောင်များနှင့် စိမ်းစိုသောသစ်တောဝါးတော ကြီးများသာ ဖြစ်လေသည်။ အတော်အတန်ခရီးပေါက်ခဲ့သည့်အခါ၌မူ စမ်းချောင်းများ၊ သစ်သားတံတားများနှင့် ကားလမ်းဖောက်စဉ်အခါက တည်ဆောက်ထားခဲ့ဟန်တူသောတံတန်းလျားအပျက်အစီးများကို ဖံရိုဖရဲတွေ့မြင်ရ လေသည်။

- “ကျွန်တော်တို့သွားရမယ့်စခန်းဟာ အတော်ခရီးဝေးတယ်ထင်တယ်”
- ကျွန်တော်နှင့် အတူယှဉ်လျှောက်လာသောကိုကောင်းစိန်က ပြောလေသည်။
- “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထမင်းထုပ်တွေတောင် ဝေပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လားကိုသက်ပန်။ နောက်ပြီး ဂျပန်စစ်သားတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်းချိုင့်တွေနှင့်ဗျာ”
- “ခင်ဗျားတွေ့တာ သိပ်မဆိုဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လမ်းခုလတ်တစ်နေရာရာမှာ ထမင်းစားကြရလိမ့် မယ်”

ချွေးတပ်သားအချို့မှာ ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သလို၊ အချို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့သို့ ကြောသွားကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း အချို့က ရွေ့ရောက်သွားကြသည်။ အချို့ကား နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရံဖန်ရံခါများတွင်မူ ကားလမ်းပေါ်တွင် လော်လီကားကြီးများ ၁ စီးအစ-၂ စီးအစ မောင်းနှင်လာတတ် ကြလေသည်။ ထိုကားကြီးများပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်သားများ၊ စားနပ်ရိက္ခာ ပစ္စည်းများနှင့် အဆောက်အဦဆောက်လုပ် ရန်အတွက် သစ်များ၊ ဝါးများ အစရှိသဖြင့် ပါရှိလာတတ်လေသည်။

တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများသည် ကားလမ်းဘေးအတွင်းပိုင်းခပ်ကျကျ ဖြစ်လေသည်။ စခန်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကွာအဝေးသည် တညီတည်းကားမဟုတ်ကြပေ။ အချို့စခန်းများသည် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ၂ မိုင်မှ ၃ မိုင်ထိ အကွာအဝေးဖြစ်၍၊ အချို့ကား ၅ မိုင်-၆ မိုင်အကွာအဝေး ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ချွေးတပ် စခန်းများနှင့် ဂျပန်များနေထိုင်ရန်အတွက်ဆောက်လုပ်သော အဆောက်အဦများမှာမူ စမ်းချောင်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာကို ရွေးချယ်လျက်ဆောက်လုပ်ထားကြသည်က များလေသည်။

ဤနေရာတွင် ယိုးဒယား-မြန်မာစီးရင်းလမ်း၏ခရီးအကွာအဝေးကိုလည်း ဖော်ပြခြင်းပြုလိုပါသည်။ ခရီးအကွာအဝေးသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ပေါင်း(BAN PON)မှ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ်ဘူတာအထိ ၁၇၅ မိုင် ရှည်လျားလေသည်။

ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ ကရာ(KRA) ကျွန်းဘက်ကိုဖြတ်၍၊ ချမ်ပုံ(CHUM PHON)မှ စိတိုရိယအထိ မြောက်ဘက်ရှိ ပက်ချန်(PAKCHAN)မြစ်ကမ်းနဖူးအထိ စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုခရီးအကွာအဝေးမှာ ၅၅ မိုင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားအဖွဲ့များသည် ကားလမ်းအတိုင်းချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကားလမ်းသည် အချို့နေရာ၌ မြေပြစ်ညီညာသောအနေအထား ဖြစ်သည်။ အချို့နေရာ၌မူ ကုန်းအဆင်းအတက် ဖြစ်သည်။ အချို့နေရာ၌ကား တောင်ကြားလမ်းများ ဖြစ်သည်။ အချို့နေရာမှာမူ စမ်းချောင်းကူးတံတားများ၊ လျှိုမြောင်ချောက်ကမ်းပါးကူးတံတားများ ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ကြမ်းနှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့မတွေ့ရှိသေးဘဲ၊ ဘောတောင်စိမ့်စမ်းများကို ဖြတ်သန်းသွားလာနေရသော ခရီးလမ်းတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့်လည်း အချို့အချို့သော ဈေးတပ်သားများသည် သိချင်းတကြော်ကြော် ဟစ်အော်သီဆိုလျက် ချီတက်နေကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အချို့သောဈေးတပ်သားများမှာလည်း ပင်ပန်းနမ်းနယ်စ ပြုနေကြလေသည်။ ဤသူများသည် ဈေးတပ်ထဲသို့ ပါရှိလာခဲ့သည့် မှန်သော်လည်း အတော်အတန်မကုန်းမမာ ဖြစ်နေသူများ၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျန်းမာရေးမကောင်းသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တွင် ခပ်သေးသေးအိပ်ရာလိပ်တစ်ခုနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးအပြင်၊ သံဖြူဇရပ်ရောက်မှရရှိလာသော ဝါးဆစ်ရေဘူးတစ်လုံး ပါရှိလာပါသည်။ သို့ရာတွင် ရှည်လျားလှသောခရီးလမ်းကိုချီတက်နေရသည့်အခါ၊ ထိုပစ္စည်းကလေးမျှလောက်ကိုပင် မသယ်ပိုင်းနိုင်ဘဲဖြစ်နေရစေသည်။ ထိုအခါ ကရင်ကလေးသားဆင်သည် ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းကလေးများကို အလိုက်သိတတ်စွာနှင့် ကူညီသယ်ပိုးပေးလေသည်။ သူတွင်မူ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်စစ်သားသည် အလံ ခုကို လက်ကိုင်ထားလေသည်။ တစ်ခုမှာ အနီရောင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဈေးတပ်သားများအား ရပ်တန့်စုဝေးစေလို လျှင် အလံနီကိုဆွဲယမ်းလျက် အချက်ပြလေသည်။ ဆက်လက်၍ချီတက်စေလိုလျှင် အဖြူရောင်အလံကို ဆွဲယမ်းပြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်အဖွဲ့ကို ပို့ဆောင်ရသော ဂျပန်စစ်သားများထံ၌ သူသည် အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ခရီးမှာလည်း စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု၏ဘေးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ မြင့်မားဝေဆာသောသစ် အုပ်ကြီးများကလည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို မြန်ကျက်အုပ်မိုးလျက်ရှိလေသည်။

ထိုနေရာရောက်သည့်အခါ ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသောတပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်သည် သူ့လက်ရှိအလံနီကို ဝှေ့ယမ်းပြလေသည်။ ဈေးတပ်သားများနှင့် ဂျပန်စစ်သားများရှိရာသို့လည်း အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဘိဓမာ။ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ”
ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ခြေဟန်လက်ဟန်ပြုလျက် ကျွန်တော်ကိုပြောလေသည်။
“ဟေး-နားကြဦးဟေ့”
ဘွန်ထိုက်ချီနှင့် ဟန်ချီများက တစ်ပြိုင်တည်းလို အော်ဟစ်လိုက်ကြလေသည်။
ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် မနက်စာထမင်းစားကြံ့ရန်အတွက် သစ်ပင်ရိပ်များအောက်သို့ လည်းကောင်း၊ ခမ်းချောင်းနံဘေးသို့လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်တွင် လည်းကောင်း အုပ်စုဖွဲ့လျက်နေရာယူထိုင်လိုက်

ကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း စမ်းချောင်းတစ်နေရာတွင် သွားရောက်ထိုင်ကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် အချိန် နှာရီဝက်လောက်ကြာသည်အထိ ထမင်းစားရင်း အနားယူကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်မှာ မွန်းတိမ်းချိန်သို့ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောတွင်းအလုပ်စခန်းတစ်ခုတလေကို သော်လည်းကောင်း၊ ဈေးတပ်သားတစ်ယောက်တလေမျှကို သော်လည်းကောင်း မတွေ့ရသေးချေ။ ရှေ့ဆက်၍ အဘယ်မျှသွားရဦးမည်ဆိုသည်ကိုလည်း မှန်းဆခြင်းမပြုတတ် ကြပါချေ။

ဤလိုနှင့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူလက်တွင်းမှ အလံဖြူကိုမြှောက်ကာ တွေ့ယမ်းပြလေသည်။ “အဘိဓမာ ထပါ၊ ထပါ”ဟူ၍လည်း အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်ချီတက်ကြရပြန်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်ခုနှင့် တောနက်သည်အထိ နက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်သည့်အခါ၌မူ ဝါးတောကြီးများကလည်း အလွန်တရာထူပြောလာလေသည်။ စမ်းချောင်းသည် အချို့နေရာတွင် ကွေ့ကောက် လျက်၊ အချို့နေရာတွင် ကျဉ်းမြောင်းလျက် အစဉ်စာစိုက်စီးဆင်းနေလေသည်။ စမ်းချောင်း၏ တစ်ဘက်ကမ်းမှာမူ သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်များနှင့် တောအထပ်ထပ်တောင်းအထပ်ထပ်ကာရံလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

“တောက တဖြည်းဖြည်းနက်လာတယ် ကိုသက်ပန်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်စစ်သားတွေနှင့် ခပ်နီးနီးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အတွဲတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်၊ ကိုကောင်းစိန်၊ ဟန်ချိုကိုချစ်တီး၊ ကိုအောင်သိန်း၊ သာဆင် အစရှိလျှားပါဝင်ကြလေသည်။ လူတို့ ဟုဆိုရသော်လည်း၊ ငှက်အောက် ၁ တွဲ မဟုတ်ကြပါချေ။ တောလမ်း ခရီးသို့ သွားရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သလို ပုံပျက်ပန်းပျက်ချီတက်နေကြရလေသည်။ ထိုအချိန် ၌မူ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း မည်သို့မျှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်းမပြုကြတော့ပေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သလို ချီတက်နေကြရလေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်တုံးဗျာ”

ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်က ကိုချစ်တီးကို မေးလေသည်။

“တောနက်တော့ တောကောင်တိရစ္ဆာန် ရန်မူမှာကြောက်ရတာပေါ့။ ဂျပန်စစ်သားတွေကတော့ သေနတ် ပါနေတာပဲ”

ကိုချစ်တီးက သူ့ဆိုလိုချက်ကို ရှင်းပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါလောက်နက်တဲ့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ ကျားလည်း ရှိမှာပဲ။ ခပ်စောစော စမ်းချောင်း နားရောက်စကဆိုရင် သမင်တွေ့၊ တောဝက်တွေဖြတ်ပြေးတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ကိုအောင်သိန်းက ပြောလေသည်။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူးခင်ဗျာ။ တကယ်တမ်းကြောက်ရမယ့်ကိစ္စက ငှက်ဖျားရောဂါတို့၊ အူရောင်ဖျား ရောဂါတို့ပဲ”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်က ပြောလေသည်။ ကိုကောင်းစိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လူစုထဲတွင် အတော်ကလေး အစဉ်းစားအဆင်ခြင်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းလျက်၊ အတွေးအတောကိုယ်စီနှင့်လျှောက်နေကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုကောင်းစိန်ပြောသလိုပင် ငှက်ဖျားရောဂါ၊ အူရောင်ဖျားရောဂါ စသောအကြောင်း များကို တွေးလိုက်မိလေသည်။

“တောတွင်းအလုပ်စခန်းတွေရောက်တော့လည်း ဆေးရုံတို့၊ ဆရာဝန် ဆရာမတို့ ရှိမှပေါ့ဗျာ။ ဂျပန်ဆရာဝန် တွေ ဂျပန်ဆရာမကလေးခပ်ချောချောတွေတောင် တွေ့ချင်တွေ့ရမှာ။ ဘာမျှ စိတ်ပူမနေကြပါနှင့်ဗျာ”

ကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။

ထင်မိထင်ရာ စွတ်ပြောလာကြခြင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးတွင် ကိုမောင်စိန်ပြောလိုက် သောစကားမှာ တွေးစရာအကြောင်းတွေ ဖြစ်လာလေသည်။ စိတ်ကူးယဉ်စရာအကြောင်းတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာရ လေသည်။

‘နေနတ်နွယ်’ အမည်ခံ နို့ပွန်လူမျိုးများ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါ၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး နှင့် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ဘိုးဘိုးအောင်တို့၊ စကြာမင်းတို့နှင့်တွေ့ရသလောက်နီးနီး စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်ကြရလိမ့်မည် ဟု ရေဒီယိုမှ ဝါခဲဖြန့်ခဲ့လေသည်။ ပြီး တစပန် မလွဲမကင်းသာ၍ ဝဲကြံချရသဖြင့် မတော်တဆ ထိမှန်ပျက်ဆီးခြင်းခံကြရသော ဘုရားကျောင်းကန်များကိုလည်း မြေအုတ်တို့နေရာတွင် ရွှေအုတ်တို့နှင့် အစားထိုး တည်ဆောက်ပေးလိမ့်မည် ဟု ဝါခဲဖြန့်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ နိုင်ငံရေးအမြင်ကျယ်သော ကမ္ဘာ့မဟာသုတရှိကြသော မြန်မာအမျိုးသားလူနည်းစုတို့မှအပ၊ အသိ ပညာ မဟုတ်သနည်းပါးကြသော မြန်မာလူမျိုးတိုင်းကပင် ‘ရွှေဂျပန်၊ ငွေဂျပန်’ ဟူ၍ အယုံကြီးယုံခဲ့သည်။ အားအကိုးကြီး အားကိုးခံကြလေသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်အပေါ် စက်ဆုပ်ဖုန်းတီးနေသောအချိန်ကာလသည် ဖြစ် လေသောကြောင့် မြန်မာလူမျိုးအတော်များများပင် ဂျပန်တို့အပေါ် အထင်ကြီးခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုအယူအဆရှိသူများထဲတွင် ဈေးတပ်သားအချို့မှာလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဈေးတပ်ထဲသို့ပါရှိလာကြသူများမှာလည်း အမျိုးမျိုးအစားစားကွဲပြားနေသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အထဲမှ ဈေးတပ်သား အချို့သည် တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများသို့ရောက်သည့် အခါ၌ ဈေးတပ်သားအလုပ်သမားများအတွက် ဆေးရုံ ဝဆောက်အင်္ဂါများ၊ ဂျပန်အမျိုးသားဆရာဝန်ဆရာမ ကလေးများ စသည်တို့ကိုပင် စိတ်ကူးယဉ်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုမောင်စိန်က ထိုစကားကို ပြောလိုက်သည့်အခါ၊ သံဖြူဇရပ်ဈေးတပ်စခန်းမှ စကားပြန် ကလေးမောင်အေးချို၏ စကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိလေသည်။

တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများတွင် ဆေးဝါးရှားသည်။ ရောဂါဘယထူပြောသည် ဆိုသောစကားပင်ဖြစ်လေ သည်။ လူငယ်စကားပြန်ကလေး မောင်အေးချို၏စကားမျိုး အဘယ်ထိမှန်ကန်မည်ဆိုခြင်းကိုမူ တောတွင်းရောက်မှ သိရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများသည် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်ချီတက်နေရဆဲဖြစ်လေသည်။ အချိန်မှာလည်း ညနေ ၃ နာရီ ထိုးနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နေရမည့်အလုပ်စခန်းသို့ကား မရောက် သေးဘဲရှိလေသည်။

ဈေးတပ်သားအားလုံးပင် အတော် မြေလှမ်းလေ လာကြပေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများပင်လျှင် ခပ်စောစော ကလောက် မြေလှမ်းမသွက်တော့ချေ။ သူတို့လည်း ခင်မုန့်မှန်သားလျှောက်နေကြလေသည်။

ဤအချိန် ဤခရီးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည့်အခါ၌မူ၊ ကျွန်တော်တို့သည် တောတွင်းဈေးတပ်စခန်း ၃-၄ စခန်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဈေးတပ်စခန်းများမှာ ကားလမ်း၏အတွင်းဘက်ခပ်ကျကျ တွင်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဈေးတပ်စခန်းများ၏အနေအထားကို အတိအကျအသေအချာ

မလွဲလာခဲ့ရပါချေ။ နောက်တစ်ဖန် ထိုစခန်းများရှိရွေးတပ်သားများမှာ မီးရထားလမ်းပောက်လှုပ်သည့် နေရာများသို့ ရောက်ရှိနေကြချိန်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ရွေးတပ်သားများကို မမြင်မတွေ့ရသေးဘဲ ရှိလေသည်။

ညနေပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်တွင် မည်းမည်းချိုချိပ် မိုးရိပ်မိုးသားများ အုံ့ပိုင်းလာခြင်းနှင့်အတူ လေပြင်းကလည်း တစ်ဝီတိုက်ခတ်ခြင်း ပြုလာလေတော့သည်။

ညနေပိုင်းရောက်လျှင်မူ ဤအရပ်၌ ဒေသ၌ ဤလိုရာသီမျိုးတွင် မိုးရွာသွန်းလိမ့်မည်မှာ မလွဲတမ်းလို ဖြစ်လေသည်။ ယခုလည်း မိုးသားမိုးရိပ်များ တစ်ခဲနက်ဆင်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ခြေလှမ်းမုန်မုန်လျှောက်နေသောဂျပန်စစ်သားများသည် ရွေးတပ်သားများကို အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာတော့သည်။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများ ကိုလည်း 'မကြာမီ မိုးရွာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင့် နှင့် ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန်ချီတက်ကြရန်' လက်ဟန် ခြေဟန်ပြုလျက်ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများအနေဖြင့်မူ မိုးကာအဖိုများ ကိုယ်စီကိုယ်ပင်ပါရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သား များအားလုံးမှာ 'မိုးကာ' ဟူ၍လည်း မပါ၊ 'ထီး' ဟူ၍လည်း မပါကြရုံသာမက၊ အချို့မှာ တစ်ထည်စုံလိုပင် တစ်ထည်လဲစရာ မရှိကြသမျှသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ အဝတ်အထည်အပိုအလျှက်ကလေးများပါရှိလာကြသောသူများမှာ လည်း မိုးရွာချလိုက်သည်ဆိုပါက အားလုံးစုံ ဂုန်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအတွင်းမှ လေသည် ခပ်စောစောက ထက် ပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။ မကြာမီပင် လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးကြိုးသည်ထန်စွာ ရွာချလေတော့သည်။ ခပ်စောစောက သွေ့သွေ့ထပ်ထပ်လျှောက်နေရသောကားလမ်းမှာလည်း ချက်ချင်းပင် ရွံ့တွေ့ရေတွေ့ ဖြစ်လာပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာလည်း ပြင်းထန်စွာရွာသွန်းတိုက်ခတ်နေသော မိုးထဲလေထဲ၌ပင် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်၍ ချီတက်နေကြရလေသည်။ တနင်္သာရီတိုင်း၏ ရာသီဥတုမှာ မိုးရာသီကာလ၌ မိုးအားအလွန်ကောင်း သောဒေသ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မိုးရွာလိုက်သည်ဟုဆိုလျှင်ပင် လေပြင်းပါပရာပက်လျက် လုံးကြီးခဲကြီး ရွာသွန်းတတ်လေသည်။

ယခုလည်း မိုးမှာ ဤအတိုင်းပင် ရွာသွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လေပြင်းနှင့်မိုးပြင်းသည် အပြီးကြီးမားသည့် အလား ထောက်ထားညာကာခြင်းကင်းမဲ့စွာနှင့် ဝ ရကြမ်းရွာချလေသည်။ လေပြင်း၏ခက်ကြောင့်လည်း သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များမှာ မကြာခဏကျိုးပဲ့ပြတ်တောက်လျက် ကားလမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေသည်။ ကားလမ်း၏ ဝဲနှင့်ယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိသစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများမှာလည်း ဘယ်ညာယိမ်းထိုးနေတော့သည်။ ဝါးပင်ကြီးများ သည် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်ရှိက်ခတ်လျက် တဖျန်းဖျန်း အသံထွက်လေသည်။ လေပြင်း၏အသံမှာလည်း ထိတ်လန့် စရာကောင်းလောက်အောင် တဦးတီးအော်မြည်လှ လေသည်။

မိုးခက်လေခက်ကြောင့် ရွေးတပ်သားအားလုံးလိုလိုပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် တညည်းညည်းတညည်းညည်း ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ရွံ့ရွံ့စိကုန်တော့သည်။ လေပြင်းက တဟုဟုတိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် လည်း အားလုံးပင် နှိက်နှိက်တုန်လာပါလေသည်။ ပို၍ဆိုးရွားလှသည်မှာ တိုက်ခတ်သောလေသည် ကျွန်တော် တို့အား ရှေ့မှနေလျက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခတ်နေခြင်းဖြစ်လေရာ ရင်ဘတ်ကိုဆီးတွန်းပစ်သလို ဖြစ်နေပါ တော့သည်။ ပြီးလျှင် ကားလမ်းမှာလည်း ချက်ချင်းပင် ဗွက်ပေါက်ကုန်သောကြောင့် လျှောက်ရသည်မှာ ခြေကုတ်၍ မရအောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ရွေးတပ်သား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ခြေလှမ်းလေးလျက် နောက်တွန်မနေပဲကြပါချေ။ လေပြင်းမိုးပြင်းနှင့် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်းဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း လူအုပ်မစုစေရန် အများသူတကာနည်းတူ

ဖုန်းချည်စားအုပ်တိုက်

ခြေလှမ်းကို အမိလှမ်းနေကြရလေသော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အချို့သောဈေးတပ်သားခများမှာ ရွံ့ထဲရေထဲတွင် တဖုံးဖုံး တဖိုင်းဖိုင်းနှင့် မကြာခင်လဲရှာလေသည်။ ဤလိုလဲကျသွားလျှင်လည်း ကမနဲကတန်း လုံးလဲထရလျက် အများသူငါကိုမိအောင် အားတင်းလျက်လျှောက်ရပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် တစ်နာရီခန့်အချိန်ကြာသည်အထိ ကြီးမားသောဒုက္ခဆင်းရဲကိုခံကြရပြီးမှ မိုးရွာ သွန်းမှုမှာ အတော်ကလေး ရပ်စဲသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် လေမှာ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားစမြည်ပြောသည့်အခါ၊ လူမမာအများတက်သလို မေးရိုက်သံ၊ သွားချင်းထိသံများနှင့် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ခရီးလည်း ရောက်ခဲလိုက်တာကိုသက်ပန်ရယ်”

တစ်လမ်းလုံး မညည်းဘူးသောကိုကောင်းစိန်သည် အထက်သွားနှင့် အောက်သွား တဆတ်ဆတ်ရိုက်လျက် ညည်းတွားခြင်းပြုလေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း မိုးရေများနှင့် ရွံ့ရွံ့စိုနေပါသည်။ သူဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကြီးကြောင့်လည်း ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်သောသူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝန်လေးကို ထမ်းပိုးထားရသူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရှာလေသည်။

ကျွန်တော်တွင်လည်း အအေးဒဏ်မှကာကွယ်ရန် လိုရမည့်ရယူဆောင်လာသော ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ပါရှိလာပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ကုတ်အင်္ကျီမှာ သံဖြူစရပ်မှ ထွက်ခွာလာစဉ်အခါကပင် အိပ်ရာလိပ်ထဲ တွင်ခေါက်ထည့်ထားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင်မူ သာဆင်၏ပန်းထက်မှအိပ်ရာလိပ်မှာလည်း ရွံ့ရွံ့စိုနေလေပြီ။ မိုးရေ တွေပင် တပေါက်ပေါက်တစက်စက်ကျနေတော့သည်။ အိပ်ရာလိပ်အတွင်းရှိ အင်္ကျီရော ပုဆိုးရော စောင်များပါ မိုးရေများနှင့် စိုရွံ့နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်ကအဝတ်တွေချွတ်ပြီး ရေညှစ်ပစ်ကြရင်ကောင်းမယ်။ မိုးလည်း အတော်ကလေး ခဲသွားပြီ။ ဒါမှ သွားရင်းလာရင်းလေသလုပ်ပြီးခြောက်သွားမယ်”

ကျွန်တော်က ကိုကောင်းစိန်တို့ ဘွန်ထိုက်ချိုများအားလုံးကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးကြီးလားဗျာ”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးက ရုတ်သလိုပြောလေသည်။

“ဆိုဗျာ- အားလုံး ယောကျ်ားတွေချည်းပဲဟာ။ နောက်ပြီး တောကြီးထဲမှာ ရုတ်စရာမရှိပါဘူး။ ဂျပန် စစ်သားတွေဆိုရင် လူမြင်ကွင်းမှာတောင် ဗလာလျင်းပြီး ရေချိုးသေးတာ”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။ သူသည် ပြောရင်းဆိုရင်းမှပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိအဝတ်ပုဆိုးများ ကို ချွတ်လေသည်။

ထိုအခါ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအားလုံးပင် ရှေ့ဆက်မသွားကြသေးဘဲ၊ ကားလမ်းဘေး ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် ဝင်ရောက်ခိုက်လျက်၊ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှအဝတ်များကိုချွတ်လျက် ရေများကိုညှစ်ပစ်ကြလေ သည်။ ကျွန်တော်မှာ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့နှင့်ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ချွတ် လျက် ညှစ်ရလေသည်။ ပြီးမှ ပုဆိုးကိုပြန်ဝတ်လျက် ဘောင်းဘီတို့ကိုချွတ်၍ ညှစ်ရလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုအချို့ နှင့် ဟန်ချိုအချို့မှာလည်း ဘောင်းဘီတို့များပါရှိကြသဖြင့်၊ ကျွန်တော်လုပ်သည့်နည်းတူ လိုက်၍လုပ်ကြလေသည်။ ဈေးတပ်သားများသည် ကျွန်တော်တို့အပြုအမူကိုမြင်သည့်အခါ၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် အဝတ်ချွတ်ကာ ရေများညှစ်ပစ်ကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ကျွန်တော်တို့ကို ခေတ္တရပ်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးကမူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှစ်သောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့၏အပြုအမူကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်မှအဝတ်ပုဆိုးများကို ရေညှစ်ကြပြီးနောက်၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာလိပ်နှင့် လွယ်အိတ်ဆံ့မှအဝတ်များ၊စောင်များကိုလည်း ရေများညှစ်ထုတ်ပစ်ရလေသည်။ ကိုကောင်းစိန် နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်အား လာရောက်အကူအညီပေးလေသည်။ ကျွန်တော်လွယ်အိတ် ထဲရှိ ဆေးလိပ်များနှင့် ဆေးထုပ်၊ ဆေးဘူးကလေးများမှာလည်း မိုးရေများခွဲနေလေတော့သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း၍ မိုးချုပ်လှနိုးပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်လောလောခပ် သွက်သွက်လှုပ်ကြကိုင်ကြရလေသည်။ ဧရာဝတီအဝတ်ပုဆိုးစသည်များကိုမူ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ကြရမည့် အလုပ်စခန်းသို့ရောက်ပါမှ အခြေအနေကိုကြည့်လျက်၊ မီးကင်သင့်က ကင်ရတော့မှာပဲ ဟူ၍ စိတ်ဆီက ထွေးလိုက်မိ လေသည်။

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးသည် အပဲဖြူကိုငှေ့ယမ်းလျက် အော်ဟစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း "သွားတက၊ သွားတက။ ထပါ၊ ထပါ။ ထပါ"ဟူ၍ မပီမသအော်ဟစ်လေတော့သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် ရှေ့ခရီးသို့ချီတက်ကြသည့်အခါ၌မူ ချွေးတပ်သားအံတော်များများပင် အင်အားကို ပြန် မဝတ်တော့ကြတော့ပါချေ။ ကျိုးပဲ့၍ကျနေသော ဘသစ်ကိုင်းများ၊ ဝါးကိုင်းဝါးခက်များကို လမ်းပေါ်မှလိုက်လံ ကောက် ယူကြပြီးနောက် အင်အားကိုစွပ်လျှိုကာမြောက်ကိုင်လှကြလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ အလဲများ ကိုင်ဆောင်လျက် ချီတက်နေကြသလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အချိန်မှာ ၃ နာရီကျော်ကျော် ၄ နာရီခန့်ရှိသေးသော်လည်း တောကြီးတောင်ကြီးများအတွင်း၌ ဖြစ်သော ကြောင့် နေရောင်မှာ ကွယ်ပျောက်လျက်ရှိလေပြီ။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ခပ်စောစော တန်းကလို ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ခပ်လေးလေးခပ်အေးအေးမဟုတ်ကြတော့ပေ။ သူတို့သည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း၊ လက်တွင်းရှိ ဝါးစိမ်းတုတ်များကိုငှေ့မြှောက်ရင်းက ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြရန် ချွေးတပ်သားများအား နွားမောင်း သလိုမောင်းနှင်ခြင်းပြုလေသည်။

ချွေးတပ်သားများမှာလည်း တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းလျှောက်ခဲ့ကြရသူများဖြစ်သောကြောင့် တဖြည်းဖြည်း နှင့် ခြေလှမ်း လေးနေလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ပြတ်ကျန်ရစ်နေသော ချွေးတပ်သားများကိုမူ ဂျပန်စစ်သား များက လိုက်လံလျက် ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းပြုနေပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ချွေးတပ်သားများမှာ လည်း ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနှင့် တောင်ပြေးမြောက်ပြေးလွှားကြလေသည်။

ယခုအခါ မိုးသည် လုံးဝတိတ်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် လေမှာမူ အတော်အတန်တိုက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်လေ သည်။ လေတိုက်ခတ်ခြင်းအရှိန်ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားများကိုင်မြောက်ထားသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များမှ အင်အားများသည် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သွားရင်းလျှောက်ရင်းမှ ဂျပန်စစ်သားများကို သတိပြုကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကောင်းဘီ အောက်ပိုင်းမှစလျက် ဖိနပ်၊ခြေအိတ်စသည်များတွင် ရွံ့အလူးလူး ဇွက်အလူးလူးပေကျလျက် ရှိလေသည်။ သူတို့၏ မိုးကာအင်အားများမှာလည်း ကြီးမားသော လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကို လှုပ်အောင် ကာကွယ်နိုင်ဟန်မတူ။ သူတို့ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီများတွင် မိုးရေမိုးစက်များထိမှန်ထားလေသည်။

၅ မှာရီခွဲလောက်တွင်မူ ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသောတပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်နှင့် စစ်သား ၃-၄ ယောက်သည် ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင်တက်ရပ်ပြီးနောက် အပဲဖြူကို ငှေ့မြှောက်လျက် ကျွန်တော်တို့အား အမြန်ဆုံးချီတက်ခဲ့ကြရန် အချက်ပြလေသည်။

"ရောက်ပြီဟေ့၊ ရောက်ပြီ။ ခပ်သုတ်သုတ်လာကြဟေ့"

ဘဏ်ထိုက်ချိန်နှင့် ဟန်ချိန်များက အော်ဟစ်ခြင်းပြုကြလေသည်။ ချွေးတပ်သားများသည် တဝေးဝေးတဝေးဝေး အော်ဟစ်လျက် ထိုနေရာသို့ စုရုံးပြေးလွှားလာကြလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ကားလမ်း၏ဝဲဘက်လမ်းချိုးအတိုင်း ချီတက်သွားကြရန် ညွှန်ပြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၃-၄ ယောက်သည် ၁၅ ဆောင်ပြုလျက် ထိုလမ်းအတိုင်း ချီတက်သွားကြသည်။ ဘဏ်ထိုက်ချိန်နှင့် ဟန်ချိန်များသည် မိမိတို့ချွေးတပ်အဖွဲ့ သားများကို စနစ်တကျပြန်လည်စုစည်းပြီးနောက် ဂျပန်များ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ကျွန်တော်၊ တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်နှင့် ဂျပန်စစ်သား ၄-၅ ယောက်မှာမူ ထိုလမ်းကွေ့ အချိုး၏ထိပ်မှရပ်ကာ ဆက်လက်ချီတက်လာနေသော နောက်ပိုင်းမှချွေးတပ်အဖွဲ့သားများကို စောင့်ဆိုင်းနေရ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ နောက်ပိုင်းလျှောက်နေသောချွေးတပ်အဖွဲ့သားများကို ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းနေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို သတိထားလျက်အကဲခတ်မိလေသည်။ ထိုအခါမှပင် သစ်သားပြား ပေါ်၌ ဆေးနက်ဖြင့်ရေးသားစိုက်ထူထားသော ဆိုင်းကုတ် ၃-၄ ခုကို တစ်ချိန်တစ်ခု သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ဤနေရာတွင် ၁တစ်ချိန်စစ်သား ၆ ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်။ ဖမ်းဆီးမိအောင် သတင်းပေးနိုင်သူအား နိပုန်တပ်မတော်မှ ဆုတော်ငွေအမြောက်အမြားချီးမြှင့်မည်။

နောက်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုမှာ-
စမ်းချောင်းငှက်ကို အစိမ်းအတိုင်း မသောက်ရ။ တွေ့ခွဲလျှင် အမြစ်ကြီးလေးစွာပေးခြင်း ခံကြရမည်။

နောက်တစ်ခု။ ထိုနောက်တစ်ခုမှာ ဂျပန်စစ်သားနှင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘာတွေရေးသားထား သည်ဟူ၍ မသိရပေ။ နောင်အခါမှ သိရသည်မှ 'ကျောက်တစ်လုံးစခန်း' ဟုရေးသားထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေ သည်။

နောက်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုမှာ စာ ဟူ၍လုံးဝမပါပေ။ တံတန်းလျား ၄-၅ ခု၏ပုံသဏ္ဍာန်များကို ရေးဆွဲ ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သဘောမှာ ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုရှိကြောင်း ရေးသားထားခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ချွေးတပ်သားကလေးသားဆင်မှာ အများနှင့် ရောနှောလိုက်ပါသွားခြင်းမပြုဘဲ၊ ကျွန်တော်အနီးတွင် ကျွန်တော် နှင့်အတူရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူငယ်ကလေးမှာ ညောင်တုန်းမှထွက်ခွာလာသည့်အချိန်မှစတင်လျက် ကျွန်တော်အနီးတွင် တပူးကပ်ကပ်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သားဆင်အား သံယောဇဉ်တွယ်သလိုဖြစ်နေ လေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးမှာ တောတောင်များ အထပ်ထပ်ဝန်းရံလျက်ရှိလေသည်။ အချို့သောနေရာ ခပ်လှမ်း လှမ်းရှိ တောအုပ်များအတွင်းဆီမှလည်း တောတောင်သတ္တဝါများ၏ အော်သံဟစ်သံများကို ကြားနေရလေသည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေလာကြည့်ရှု ရခြင်းအားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် အတော်ပင်နက်ခေါင်သော တောကြီး တောင်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

ဤလိုနှင့် ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများအားလုံး ရောက်ရှိပြီးဆုံးသည့်အခါကျမှပင် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် တို့ကျန်သူများမှာလည်း ထိုလမ်းချိုးကလေးအတိုင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရလေသည်။

အဲ့မခန်းရက်စက်မှုများ

ကျွန်တော်တို့ နောက်ချန်၍နေရစိသူများသည် မကြာမီပင် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းအတွင်းသို့ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ဤနေရာ ဤစခန်းကို 'ကျောက်တစ်လုံးစခန်း' ဟု၍ မည်သည့်အတွက် အမည်ပေးထားသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ချက်ချင်းလိုပင် ကျွန်တော်သည် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ပါသည်။

စခန်းဘေးတစ်နေရာတွင် အမြင့်ပေ ၅၀ လောက်ရှိ၍၊ ၄ ပင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးလောက်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပါလေသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် ရေညှိများ အထပ်ထပ်တက်နေသဖြင့် ညှိမည်းမည်း ဖြစ်နေလေသည်။ စခန်းတစ်ခု ပုံး၏အကျယ်အဝန်းမှာလည်း အလွန်တရာကျယ်ဝန်းလှသည်။ ဂျပန်စစ်သား များနေထိုင်သော အိမ်ငယ်ကလေး များ၊ စစ်ရုံးပြုလုပ်ထားသောအဆောက်အဦများ၊ စားနပ်ရိက္ခာ ဂိုဒေါင်များနှင့် လက်နက်ပစ္စည်း [ရွေးတပ်ဖွဲ့ က်လုပ်ရာတွင်အသုံးပြုသောလက်နက်များ]ထားသော ဂိုဒေါင်သည်များကိုမူ ဝင်းခတ်လျက် သီးသီးသန့်သန့် ကာရံထားလေသည်။

ကျောက်တစ်လုံးရွေးတပ်စခန်းသည် အကော်အတန်ချိုင်စွမ်းသော အနိမ့်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံးပန်းများနေထိုင်ရသည့် တဲတန်းလျားများကသာ အနိမ့်ပိုင်းတွင်ဖြစ်လျက်၊ ဂျပန်များနေထိုင်သော အိမ်ငယ်နှင့် အဆောက်အဦများမှာမူ ကျောက်တောင်ကုန်းများနှင့် အတော်အတန်မြင့်မားသည့်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဖြစ်လေသည်။

ဤအချက်ကိုကြည့်သိသည့်အခါ ဂျပန်များသည် အရပ်သားရွေးတပ်သားများအပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ သုံးပန်းရွေးတပ်သားများအပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း စစ်မြေပြင်အနေအထားအရ အပေါ်စီး အထက်စီးယူထားကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ထိုထက်ထူးခြားလျက် ကျောက်တောင်ကုန်းကန်ခုပေါ်တွင် ဂျပန်အိမ်ငယ်များ၏ပုံသဏ္ဍာန်အရဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ငယ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ထိုအိမ်ငယ်၏ရှေ့မျက်နှာတွင် အလံတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို စိုက်ထူလျက် ကြီးမားသောနေတံဆိပ်အလံကြီးတစ်ခုကို လှိုင်ထူထားသည်။ သေတံတိုင်လျက်တာဝန်ကျနေသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်မှာလည်း ထိုအိမ်ငယ်၏ မျက်နှာစာအမိုးအောက်တွင် ဟိုမှသည်မှ လူးလာခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ ဂျပန်စစ်ရုံးဖြစ်သော ခပ်ရှည်ရှည်တန်းလျားသည် ထိုတောင်ကုန်းအမြင့်၏အောက်ခြေတွင် ဖြစ်လေသည်။ လက်နက်ရုံနှင့် စားနပ်ရိက္ခာဂိုဒေါင်မှာမူ စခန်း၏အရှေ့ဘက် တောစပ်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့်လည်း တောင်ကုန်းထက် အိမ်ငယ်ကား လေးပေါ်မှနေ၍ကြည့်လျှင်၊ အားလုံးသောအဆောက်အဦများကို ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် အထက်စီးမြင်တွေ့နိုင်လေ ပည်။ ထိုတောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိအိမ်ငယ်သည် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင်အကြီးအကဲဖြစ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏-နအိမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင်မူ ရွေးတပ်သားအားလုံး ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီလျက်ရှိနေပြီ။ အားလုံးပင် ကျောက်တစ်လုံး-ကျောက်တုံးကြီးအနီးရှိ မြေကွက်လပ်တွင် တန်းစီရပ်နေ

ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် မိမိတို့သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့သားများ၏ တန်းထိပ်မှရပ်လျက် ရှိနေကြသည်။ သူတို့အားလုံးရှေ့မှ လိုက်လံပို့ဆောင်သောဂျပန်စစ်သားများ ရပ်ကြသည်။ သူတို့သည် တပ်ကြပ်ကြီးအလားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကရင်ကလေးသားဆင်းအား သူနှင့်သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက်လျက် တန်းစီခိုင်းရလေသည်။ သူ့အဖွဲ့မှာ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်နှင့် ဟန်ချိုကိုအောင်သိန်းအဖွဲ့ပင် ဖြစ်လေသည်။ သားဆင်းကိစ္စ ပြီးလျှင်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘွန်ထိုက်ချိုများ၏ထိပ်မှ ဝင်ရောက်၍ ရပ်လိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့၏အနေအထားများကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်နှင့်အတူ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ 'ချွေးထပ်အဖွဲ့ သားများ ကောင်းမွန်စွာရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း' သက်ဆိုင်ရာအကြီးအကဲစစ်ဗိုလ်အား သွားရောက်လျက် သတင်းပေးပို့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအတွင်း ဂျပန်စစ်သားအားလုံး၏ စူးစူးပါးပါးဘော်ဟစ်လိုက်သကြီးကို အထိတ်တလန့်ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အနီးရှိ ဂျပန်စစ်သားများရော၊ စခန်းတစ်ခုလုံးရှိစစ်သားများအားလုံးပါ ခြေစုံရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ဦးအား အလေးပြုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်သားများအလေးပြုရာ တောင်ကုန်းမြင့်အိမ်ငယ်လေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် အိမ်ငယ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာပြီးနောက်၊ ထိုအိမ်ငယ်ကလေး၏ မျက်နှာစာ တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသည်တို့ တွေ့ရလေသည်။ ခပ်စောစောက တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်တကွ ရှိရှိသမျှဂျပန်များက ထိုစစ်ဗိုလ်အား အလေးပြုလိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုအစီရင်ခံလျက် ရှိလေသည်။ စစ်ဗိုလ်ကိုယ်တိုင်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ ချွေးထပ်သားများရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလျက်၊ တပ်ကြပ်ကြီး၏အစီရင်ခံချက်ကို နားထောင်နေဟန်ရှိလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးစကားဆုံးသွားသည်အခါ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်လည်ပြောကြားလျက် အမိန့်ပေးနေလေသည်။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ခြေစုံရပ်လျက်၊ ရင်ကော့လျက် တဟိုက်တည်းပုခိုက်နေရလေသည်။

မကြာမီ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် အိမ်ငယ်ကလေးအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် သူ့နောက်ပါ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်မှာလည်း ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်လှမ်းလျက် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ချွေးထပ်သားများရှိရာသို့ မလာကြသေးဘဲ၊ စစ်ရုံးအဆောက်အဦအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။ အတန်ငယ် အချိန်ကြာပြီးနောက်မှပင် တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်နှင့်အတူ၊ အခြားဂျပန်ဗိုလ် တစ်ယောက်နှင့် ဂျပန်စစ်သား ၁၀ ယောက်ခန့်၊ စကားပြန် တစ်ယောက်တို့ပါ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

အမှောင်ရိပ်များဝင် တစ်စထင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်အတွက် ဂျပန်များသည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများ၏ အကူအညီဖြင့် လျင်မြန်စွာ လူစစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့အား စကားပြောခြင်းပြုလေသည်။

ထိုစစ်ဗိုလ်မှာ လိုင်း ၃ လိုင်းနှင့်ဖြစ်လေသည်။ သူ့အမည်မှာ 'ကုမေကာ' ဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ၌ သိရလေသည်။ သူသည် ခပ်စောစောက တောင်ကုန်းမြင့်အိမ်ကလေးပေါ်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏လက်အောက် ဖြစ်လေသည်။

စကားပြန်ဖြစ်သူသည် ကျွန်တော်တို့ချွေးထပ်သားများ အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်ကြံရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကလည်း မိမိတို့ငယ်သားများအား အလုပ်ခွင်တွင် ကြီးစားလုပ်ကြံစေရန် ကွပ်ကဲကြပ်မတ် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ချွေးတပ်သားများထွက်ပြေးခဲ့လျှင် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများ အပြစ်ပေးခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ချွေးတပ်သားများသည် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများ၏ ပြောစကားကို နားထောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးနှင့် စခန်းမှူးများ၏အမိန့်ကို နားခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

တစ်ပန် အလုပ်လုပ်သူအားလုံးအတွက် ၇ ရက် ၁ ပတ်လျှင် ၁ ကြိမ်ကျ လုပ်ခငွေများကို ရှင်းလင်းပေး မည်ဖြစ်ကြောင်း။ အလုပ်ပျက်ကွက်ခဲ့သူများကိုမူ လုပ်ခမပေးရုံမျှမက အစားအသောက်များပင် ပေးလိမ့်မည်မဟုတ် ကြောင်း။ အလုပ်ပျက်ကွက်မှုများလာပါက တောနက်ရာ ထေးရုံတန်းလျားများတွင် ထားရှိခံရမည်ဖြစ်ကြောင်းမှ စလျက် စိတ်မသက်သာစရာကောင်းလှသောစည်းကမ်းချက်များကို ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ပြီးလျှင် စကားပြန်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ၏အမိန့်ပေးချက်အရ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ သည်။ စကားပြန်သည် လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ။ အသက်အစိတ်ခန့် ကုလားဒီနံ ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ သက်တူရွယ်တူဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် တဲလင်းဒေမှတ် ၅ နှင့် ၆ မှာ နေရာရမယ်။ မာစတာက ပြောတယ်။ ခင်ဗျား ဒီလူတွေကို ဟိုဘက်တဲလင်းကြီးမှာရှိနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်သံ့ပန်တွေနှင့် မထက်ဆံပါစေနှင့်တဲ့။ အဲဒါကို ဘွန်ထိုက်ချို တွေနှင့် ဟန်ချိုတွေကိုလည်း သတိပေးပါကဲ့”

စကားပြန် ကုလားဒီနံသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ သွန်ကြားသည့်အတိုင်း ပြောလေသည်။ သူက စကား အပြတ်လိုက်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မံလျက်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ သည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို စူးရှသောမျက် ပုံးအစုံပြင်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မာစတာပြောတာကို ခင်ဗျား နားလည်သလားတဲ့”
“ဟိုက် မာစတာ။ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်”

ကုမေကာသည် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ စကားပြန်ကုလားဒီနံအား ထပ်မံလျက်ပြောပြန် လေသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်ကပြောပြန်သေးသည်။

“ချွေးတပ်သားတွေဟာ အင်္ဂလိပ်သံ့ပန်းတွေနှင့် စကားပြောခြင်း။ ဆေးလိပ်တို့၊ မုန့်တို့၊ ပိုက်ဆံတို့ ပေးခြင်းလည်း မလုပ်ရဘူးတဲ့။ တကယ်လို ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် သူ့ဆီကို ချက်ချင်း ဖမ်းလာရမယ်တဲ့။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ခင်ဗျားနှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုတွေအားလုံးကို ကြီးတုပ်ပြီးအပြစ်ပေး မယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာ နှင့် ကုလားဒီနံစကားပြန်တို့၏ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေလေသည်။ ဤလိုနှင့် နာရီဝက်လောက်နီးနီးရှိသူ့အဖွဲ့သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာသည် ဂျပန်စစ်သား များအား ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ကြရမည့်တဲလင်း များရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းပြုစေပါသည်။

စကားပြန်ကုလားဒီနံသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ပါလာလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို များကို အသိပေးဆွဲခွင့်လျက်၊ သူ့အမည်မှာ လှပဖြစ်ကြောင်း၊ ဇာတိမှာ မော်လမြိုင်မှဖြစ်ကြောင်း၊ အစစအရာရာ အားမငယ်ရန်နှင့်တကွ မကြာမီ ထမင်းချက်ရုံမှ အမင်းချက်ခေါင်းက ညစာထမင်းအတွက် လာရောက်အကြောင်း ကြားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါလေသည်။

အစဉ်သော် ကျွန်တော်သည် ထိုစကားပြန်ကုလားဒီနံအပေါ်တွင် အတော်ကလေး ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် သီဟောင်းကျမ်းပေး ငါးမိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အားပေးစကား ပြောကြား သောကြောင့်လည်း အတော်ပင်ယုံကြည်အားထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် မသိနားမလည်သော ကိစ္စများ

ရှိပါက ပြောကြားပါမည်အကြောင်း၊ အကူအညီပေးပါမည်အကြောင်း ပြောရလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ရာရှင်ရမယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ရာရှင်ရဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ရာရှင်ရတော့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားပေါ့ဗျာ။ ဒါလည်း လွယ်ပါတယ်။ ချွေးတပ်သားထဲက တစ်ယောက်ယောက် ခင်ဗျားသဘောကျတဲ့လူကို တပည့်အဖြစ်နှင့်အချက်ခိုင်းပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ထမင်းချက်ခေါင်းကို အချက်ခိုင်းပေါ့” ဟု သူက ပြောပါလေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်က ဘာတွေ့ရမှာလဲဗျ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆရာတင်လျက် မေးမြန်းခြင်းပြုရလေသည်။

“အဖုံပေါ့ဗျာ။ ရိုက္ခာဂိုဒေါင်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် အကုန်လောက်နီးနီးရမှာပဲ။ ဆန်ရမယ်၊ ပဲရမယ်၊ သကြားရမယ်။ အာလူးတို့၊ ကြက်သွန်တို့ အစုံပေါ့ဗျာ။ အဲ-တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့ ဂျပန်တွေမစားတဲ့ ငန့်ပြာညှပ်တို့၊ ငါးပိတို့၊ ငရုတ်သီးတို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်တတ်ရင် ကူးဝါးစီးကရက်လည်း ရမယ်”

ကုလားဒိန်စကားပြန်သည် နောက်ထပ်လျက် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို များထံတွင်ပါရှိလာသော ဆေးလိပ်များကို တစ်ဦးတစ်ဦးစီမှ ၂ လိပ်အစ-၃ လိပ်အစတောင်းယူပြီးနောက် တံတန်းလျားအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သည် ကုလားဒိန်လူလည်က ကျွန်တော်တို့ထံမှ ဆေးလိပ်များလိုချင်၍ အသိမိတ်ဆွေလာဖွဲ့ကြောင်း ရိပ်စားမိလေသည်။

အချိန်မှာ အမှောင်ထုများလုံးပျမ်းလာသောအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့်တိုင်ပင်လျက် တံတန်းလျား ၂ လုံးအတွင်း ကျွန်တော်လူများကို နေရာချထားပေးခြင်း ပြုရလေသည်။

ချွေးတပ်သားအားလုံးပင် ခရီးကလည်းပင်ပန်း၊ ညစာထမင်းကလည်း မစားရသေးသောကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းလျက် လေးလေးကွေးကွေးဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့အားလုံးကိုပင် ချောမော့ဖျောင်းဖျလျက် အလျှိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောဆိုခြင်း ပြုရလေသည်။

ထိုအခါ၌လည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများမှာ သဘောပေါက်လက်ခံလျက် တစ်ယောက်တစ်လက်ဆိုသလို နေရာထိုင်ခင်းအတွက် စီမံလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နေရသော တံလှိုင်း ၂ ခုစလုံးပင် တစ်ကြိမ်သောအခါက အကြီးသောချွေးတပ်အဖွဲ့သားများ နေထိုင်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း လက်စလက်နက်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိရှိရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တံတန်းလျားကြီးအတွင်း၌ ကညင်ဆီမီးချောင်းများကို သံဖြူရောင်စခန်းတွင် ထွန်းညှိသည့်နည်းတူ ထွန်းညှိခြင်းပြုကြရလေသည်။ အချို့ချွေးတပ်သားများသည် ယခင်က လက်စလက်နက်ဟောင်းဖြစ်သော မီးဖိုကြီးများအတွင်းသို့ အသင့်တွေ့ရသောထင်းတုံး၊ သစ်တုံးများကိုထည့်လျက် မီးရွေးခြင်းပြုကြလေသည်။

လူအင်အားကများပြားလှသောကြောင့်လည်း ဤလို တစ်ယောက်တစ်လက်နှင့် မနီမကတ်လုပ်လိုက်သည့် အခါ တံတန်းလျား ၂ ခုစလုံးပင် အမှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေရာမှ လင်းလင်းချင်းချင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းရှုကောင်းဖြစ်သွားပါတော့သည်။ မီးဖိုကြီးများမှ မီးအပူငွေ့ကြောင့်လည်း တံကြီးများအတွင်း အတော်အတန်နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ခါးဝတ်ပုဆိုးများစိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသော ချွေးတပ်သားများသည် ပုဆိုးလုံကင်းများကို ချွတ်ခွာလျက် မီးဖိုကြီးများပတ်ပတ်လည်တွင် မီးကင်၊ မီးမြှိုက်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

ဟန်ချိုညှိစာအုပ်တိုက်

ကရင်အမျိုးသားကလေး သာဆင်နှင့် ဟန်ချိုကိုအောင်သိန်းတို့မှာ ထင်းကိုင်းခြောက်များကို မီးပုံထဲထည့် လျက် ကျွန်တော်အိပ်ရာလိပ်ထဲမှ စောင်များ၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးများ၊ အိပ်ရာခင်း စသည်များကို မီးကင်လျက်ရှိနေကြ လေသည်။

“ဝါဒမျိုး-ဝါဒမျိုး။ ဘွန်ထိုက်ချို-ဘွန်ထိုက်ချို”

အပေါက်ဝမှာ အော်ဟစ်ဝင်လာသော လူ ၄-၅ ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီမှာဗိုလ်၊ ဒီမှာ”

မကြာမီ ထမင်းချက်ရုံမှူးသည် ကျွန်တော်ရှိရာမီးပုံအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုသူနှင့် သူ့နောက်ပါတပ်ညွှတ်တပ်ခန်းများသည် ကိုယ်ပေါ်တွင်အင်္ကျီမပါဘဲ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထားကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးများရွဲရွဲစိုနေလေသည်။

“ဝါဒမျိုး။ ထမင်းချစ်၊ ခင်ဗျားလူတွေထဲက လူ ၂ ကျိပ်လောက် ကျွပ်တို့နှင့်ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ နောက်နေ့ နောက်ရက်တွေမှာ ထမင်းဘယ်လိုယူရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောလိုက်မယ်”

ထမင်းချက်ရုံမှူးက ကျွန်တော်ကို ပြောပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အား ခပ်တိုတိုခပ်လွယ်လွယ် အသုံး အနှုန်းဖြင့် ‘ဝါဒမျိုး’ဟူ၍ ခေါ်လေသည်။

ထမင်းချက်ရုံတာဝန်မှူးမှာ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဆံပင်ရှည်ရောင်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သဘောသကားက ကောင်းမွန်ဟန်ရှိလေသည်။

“ကဲ-ကိုမောင်စိန်နှင့် ကိုချစ်တီး။ ဟိုဘက်ဘဲက ၁၀ ယောက်၊ ဒီဘက်ဘဲက ၁၀ ယောက် ခပ်တောင့်တောင့် လူရွေးခေါ်ကြဗျာ။ ငြီးတော့ ဟန်ချို ၂ ယောက်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ၂ ယောက်လည်း ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်သည့်အခါ၊ ကိုမောင်စိန်နှင့် ကိုချစ်တီးတို့သည် ချက်ချင်းပင် ချွေးတပ်သား လူ ၂၀ နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ၂ ယောက်၊ ဟန်ချို ၂ ယောက်တို့ကို စုစည်းခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

“ကိုင်း-ပြီးပြီဗျာ။ သွားကြဖို့ပဲ”

ကျွန်တော်က ထမင်းချက်တာဝန်မှူးကို ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းချက်ရုံတာဝန်မှူးနှင့် သူ့နောက်ပါလူများသည် ကျွန်တော်တို့ကို ပြူးတူးကြောင်တောင် ကြည့်နေပါလေသည်။

“ထမင်းဟင်းထည့်ဖို့ ဘာနှင့်ထည့်ကြမှာလဲ”

ထမင်းချက်ရုံမှူးက မေးလေသည်။ -

“ဘာဗျာ။ ထမင်းဟင်းထည့်ဖို့။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကားအတိုင်း ပြန်မေးရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ထမင်းထည့်ဖို့ တောင်းကြီးကြီး ၂ လုံး-၃ လုံးလောက်ရယ်၊ ဟင်းထည့်ဖို့ ဝါးဆစ်ကျည် တောက် ခပ်ကြီးကြီး ၄-၅ လုံးရယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သံပုံးကြီးကြီးတစ်လုံးလောက် ရယ်၊ ဆဲဒါပါမှ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဘာနှင့်ထည့်ယူမလဲ။ လက်ခုပ်နှင့်ထည့်ယူမှာလား”

ထမင်းချက်ရုံတာဝန်မှူး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တွင် သူပြောသလို တောင်းတွေ့ပလုပ်တွေ့၊ ရေပုံးတွေ့၊ အိုးခွက်တွေ့ မည်သည့်နည်းနှင့် ပါလေမည်နည်း။ တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းသို့သွားလျှင် ထိုစခန်းများယူဆောင်သွားကြရမည်ဟု မည်သည့်ပုံစံနှင့် မည်သည့်စခန်းမှူး စသူများကမှ ပြောလိုက်ခြင်း၊ မေးလိုက်ခြင်းလည်း မရှိ။ ထိုအကြောင်း၊ ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်တို့က ကြိုတင်၍သိကြသူများလည်း မဟုတ်။

“ဒီလိုဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝါးဆစ်ဘူးဆိုလို့ ရေထည့်လာတဲ့ဘူးကလေးတွေလောက်ပဲ ပါလာတယ်”

ကျွန်တော်က ပြောရလေသည်။ ထမင်းဆာနေသော ချွေးတပ်သားများမှာလည်း တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရေရွတ်ကြလေသည်။

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်စခန်းက လာခဲ့ကြတာလဲ”

ထမင်းချက်တာဝန်မှူးက မေးပြန်လေသည်။

“သံဖြူဇရပ်ကဗျ”

ကိုကောင်းစိန်က ပြောလေသည်။

“ဒါကြောင့်ကိုးဗျ။ ဒီပြင်ချွေးတပ်သားအဖွဲ့တွေဆိုရင် ထမင်းထည့်ဖို့ တောင်းတို့၊ ဟင်းထည့်ဖို့ ရေနံဆီပုံးတို့၊ ဝါးဆစ်ဘူး ကြီးကြီးမားမားတို့ အဆင်သင့်ပါလာကြတယ်။ အေးလေး-သူတို့တွေက အလုပ်စခန်း တစ်ခုက တစ်ခုကို ပြောင်းလာကြတာကိုး။ အဲတော့ ပါလာကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ဟိုဘက်တဲလိုင်၊ ချွေးတပ်သားတွေဆီက တောင်း ၂ လုံး-၃ လုံးလောက်နှင့် ဟင်းထည့်ဖို့ပုံး ငှားပေးလိုက်မယ်။ ကိစ္စပြီးတော့ ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့”

ထမင်းချက်ရုံမှူးက ပြောပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤလို ဖြေရှင်းမှုမှာလည်း ယခုတစ်ညအတွက်သာ ဖြစ်လေသည်။ နောက်နေ့မနက်ဆိုလျှင် ခက်ချေဦးမည်။

“နောက်တစ်နေ့မနက်ဆိုရင် ခက်ဦးမယ်ဗျာ။ အဲဒီ တောင်းတို့၊ ပုံးတို့က ဘယ်မှာရနိုင်လဲဗျ။ ဂျပန်တွေ ဆီမှာ တောင်းရမှာလား။”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီဂျပန်တွေကလား ပေးမှာဗျာ၊ ဝေးပါသေးရဲ့။ ဒီလိုလုပ်ရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့သားတွေ မနက်ဖြန်တော့ အလုပ်ထဲ ဆင်းရဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဝါးသွားခုတ်ကြပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ တောင်း၊ ပလုံးရက်တတ်တဲ့သူ ပါမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ဟင်းထည့်ဖို့ကျတော့ ဝါးဆစ်ဘူးခပ်ကြီးကြီးလုပ်ထားပေါ့။ ရေနံဆီသုံးပုံးတို့ ဘာတို့တော့ ဖွန်ဈေးသည်လည်းတွေလာတဲ့ခါမှာ ပိုက်ဆံစုပြီးဝယ်ကြပေါ့”

ဤလိုနှင့် မကြာမီပင် ထမင်းချက်ရုံမှူးသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများကိုခေါ်ငင်ပြီးနောက် တဲတန်းလျားအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုညက သူ၏ကျေးဇူးကြောင့်ပင် တစ်ဘက်တန်းလျားမှ တောင်း ၃ လုံးနှင့် ဟင်းထည့်ရန်ဝါးဆစ်ကျည်တောက်ကြီးများကို ရရှိလာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့သောချွေးတပ်အဖွဲ့သားများမှာ တောင်းပလုံးများ၊ ဝါးဆစ်ဘူးများပင်မရှိကြ၍ ထမင်းကို ပုဆိုးလုံကွင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ဟင်းကိုမူ တောထဲတွင်အလေ့ကျပေါက်သော ဖက်ရွက်ကြီးများကိုချွေးလျက် ကန်တော့လုပ်၍လည်းကောင်း ထည့်သို့စားကြရသည် ဟုဆိုပါသည်။ ဝါးတောကြီးများရှိနေသော်လည်း အချိန်မတော်သွားခုတ်၍ မဖြစ်။ ကားလမ်းဘေးနှင့် ဖောက်လုပ်ဆဲရတားလမ်းတွင်ဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ်ကွာလှမ်းလေသည်။ ထိုခါခါ တောကောင်တိရစ္ဆာန်များ၏ဘေးရန်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ထမင်းချက်ရုံမှူးပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် အလုပ်စခန်းသို့ မဝင်ရောက်ကြရသေးပေ။ အခြားသောတဲတန်းလျားများရှိ ချွေးတပ်သားများမှာမူ မိုးလင်းစပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ ထကြရသည်။ ပြီးလျှင် တန်းစီကြရသည်။ လူစစ်ဆေးခြင်း၊ ကိုနိုင်ဆေးပြားကလေးများ တစ်ယောက်တစ်ပြားကျ ဝေငွေပေးခြင်းပြုပြီးနောက်၊ သက်ဆိုင်ရာအလုပ်ခွင်၏လက်နက်ပစ္စည်းများကို စတိုမှ စနစ်တကျထုတ်ယူကာ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြရလေသည်။ သူတို့သည် မိုးချုပ်လုနီးမှပင် နှမ်းရိပ်နီးလျှာနှင့် ပြန်ရောက်လာကြရလေသည်။

တောတွင်းချွေးတပ်စခန်း၏ ထမင်းဟင်းကိုမူ ယမန်ညကပင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မြည်းစမ်းကြည့်ကြရပြီ။

ဖြစ်လေသည်။ ပျော့သည်ပျော့၊ မာသည်မာနှင့် တူးစော်နံ့နေသောထမင်း။ ပဲကြားနှင့်ပိန်းဥလို အခွံမနွာဘဲ ဆားဖျား၊ နနွင်းမှုန့်များထည့်လျက် ရေနင့်ပြုတ်ထားသော စိမ်းဆတ်ဆတ်ဟင်း။ ဆီဆီ၍ အလျင်းမပါသလို ငရတ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ ငပြာရည် ဟူ၍လည်း လုံးဝမပါသော ပဲရေပြုတ်ဟင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“အချိန်မတော်ကြီးမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရောက်လာလို့ ခုလို မနပ်တဲ့ထမင်းဟင်းဖြစ်တာနှင့် တူပါ တယ်ဗျာ”ဟု ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်က ပြောလေသည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ လူကလည်း ၈၀၀-၁၀၀၀ စာလောက်အတွက် ချက်ရတာပဲ။ ထမင်းချက်ရုံမျိုးကတော့ သဘောသကယကောင်းဂှုပါတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုစံခ တဲ့ဗျ”

ကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။

“အဲဒါထားပါတော့ဗျာ။ ဟင်းထဲမှာ ဆီလည်းမပါဘူး။ ငရတ်သီးတို့၊ ကြက်သွန်တို့ဆိုတာလည်း မပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီတစ်မည်တည်းနှင့် စားရတာ။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း ဒီအတိုင်းစားသွားရမှာလား မသိဘူး”

တစ်ယောက်က ပြောပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများသည် ထိုနေ့နံနက်တွင် အိပ်ရာမှစောစီးစွာထပြီးနောက်၊ အလုပ်မဆင်းရကြောင်း သိရသည့်အခါ ထမင်းချက်ရုံမျိုးထဲတွင်သွားရောက်လျက် ဓားဖျားငှားရမ်းရလေသည်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ထံတွင်ပါရှိလာသော ဆေးလိပ်ကလေးများကို ပေါင်းကောင်းသင်းကောင်းဖြစ်အောင် လက်ဆောင်ပေးရလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများသည် လူစုခွဲလျက် ဝါးခတ်သူက ခုတ်ရသည်။ ရေခပ်သူက ခပ်ရသည်။ ညှေးညှမအတွက် ထင်းခတ်သူက ခုတ်ကြဲရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီသံပုံးမျိုး ၃-၄ လုံးလောက်ဝယ်ထားပါ။ ဒါမှ ရေခွေးကျိုလို့ရမယ်။ တစ်လုံးကို ဂျပန်ငွေ ၁၀ လောက်ပေးရတယ်။ မွန်ဈေးသည်လည်းတွေလာရင် ပါလာတတ်တယ်။ စမ်းချောင်းထဲကရေကို မကျိုဘဲသောက်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့လူတွေ ငှက်ဖျားဖျားမှာ သေချာတယ်။ နောက်ပြီး ဘာတဲ့ဗျာ။ အူရောင်ဖျား ဆိုလား ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းရောဂါဖြစ်မယ်။ ဂျပန်ကတွေ့ရင်လည်း ပါးနားရိုက်မှာသေချာတယ်။ ကြီးချည် ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ အရှင်လတ်လတ်ရဲရောက်တာပဲ မှတ်ပေတော့။ ဒီခွေးမသားတွေက သိပ်ရက်စက်တာဗျ။ ဟုမေကာဆိုတဲ့ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဟာ ကျားထက်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။”

ထမင်းချက်တာဝန်မှူးက ပြောပြလေသည်။ ကိုစံခသည် ဂျပန်များပေါ်၌လည်း အလွန်တရာစိတ်နာနေဟန် တူပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ မည်သို့တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ထွက်လည်းမပြေးဝံ့၊ ခံလိုက်လည်းမချဝံ့။

“လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့အတွက် သံပုံး ၂ လုံးလောက် ဝယ်ချင်တယ်ဗျာ။ နို့မို့ရင် ရေသောက်ဖို့ ခက်မယ်။ ညကတောင် ထမင်းစားပြီး ရေမသောက်ကြရဘူး။”

အမှန်ပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မနေ့ညက ထမင်းစားပြီး ရေမသောက်ကြရပါ။ သံဖြူရေပူထွက်ခွာလာ စဉ်က ကျွန်တော်တို့ယူဆောင်လာသောရေခွေးများမှာလည်း လမ်းခရီးအကြား၌ပင် ကုန်ခံကြပြီးဖြစ်လေသည်။

“တစ်လုံးတော့ ရမယ်။ ၁၀ ပဲ သွားပေးပါဗျာ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလုပ်ဗျ။ ညနေဘက်ကျရင် တချို့ခွေးတပ်သားတွေတို့ ထမင်းချက်ရုံမှာ ရေခွေးလအယူခိုင်းပေါ့။ ဝါးဆစ်ဘူးတွေထဲ ထည့်ထားကြရင် တစ်ညလုံး သောက်ဖို့ရမှာပဲ။ အလုပ်ဆင်းတဲ့ရက်ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲယူသွားပါဗျာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လည်း ဒယ်အိုးအားနေတုန်းလောက်သာ ရေခွေးကျိုနိုင်တာ။ နောက်ကျရင် မရတော့ဘူး။”

ထမင်းချက်ရုံသည် စမ်းချောင်းအနီးတွင် ဖြစ်လေသည်။ ရေမိုးကိစ္စအဆင်မပြေ၍ လွယ်လင့်တကူဖြစ်အောင် စမ်းချောင်းအနီး၌ တစ်ဆောင်လုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထမင်းချက်ရုံတွင် ထမင်းချက်အလုပ်သမားပေါင်း ၅၀ ခန့် ရှိလေသည်။ ရုံကြီး ၂ ရုံဆောက်ထားလေသည်။ အမိုးသာရှိ၍ အကာ အလျင်းမရှိပါပေ။

မီးဖိုခွင်များတွင် မီးပွန်းဟုန်းတောက်နေလေသည်။ သံပုရာပိုင်းဒယ်အိုးကြီးများကို နှင်ပေါ်တွင်တည်ထား ဆက် ချက်ပြုတ်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်သမားအားလုံး အင်္ကျီမဝတ်နိုင်ကြချေ။ မိုးရာသီဖြစ်သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် လူများစုအတွက် ချက်ပြုတ်ရသောကြောင့်လည်း ဆန်ကို ရေမဆေးနိုင်ကြ။ ရေနေ့ပွက်ပွက် ဆူလာလျှင် အိတ်ထဲမှဆန်များကို ဝါးဆစ်ခွက်နှင့်ခပ်လျက် ဒယ်အိုးထဲသို့ထည့်လေသည်။

ဟင်းကျွေးဟင်းလျာဟုဆိုသော ပဲကြီး၊ ပဲကြား၊ အာလူး၊ ပိန်းဥ၊ ဖျောက်ဥ၊ ကန်စွန်းဥ၊ စိမ်စားဥ စသည် များကိုလည်း အစွဲသင်နေကြသည်မဟုတ်။ စမ်းချောင်းထဲဆင်းလျက် ရေနှင့် ဝတ်ကျောတန်းကျဆေးကြောကာ ခပ်စောစောကလို့ပင် ပွက်ပွက်ဆူနေသောဒယ်အိုးထဲသို့ လောင်းသွန်ထည့်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဆားအိတ်ထဲမှ ဆားကို ဝါးဆစ်ခွက်နှင့် ခပ်ထည့်သည်။ နှစ်စင်းဖုန် ထည့်သည်။ ဤထမင်းဟင်းလျာများကိုပင် နပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မနပ်သည်ဖြစ်စေ ချွေးတပ်သားများ စားသောက်ရရှာလေသည်။

သည်လို ည့်ဖျင်းဆိုးရွားလှသော ထမင်းဟင်းများသည် ချွေးတပ်သားများအား အသို့လျှင် အင်အား ဖြစ်ပေါ်မည်နည်း။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကုန်ခမ်းဆုတ်ယုတ်သွားရှာသော ချွေးတပ်သားခမ္ဘာများ၏အသွေးအသားတို့ကို အသို့လျှင် ပြန်လည်ကာပြည့်စားနိုင်လေမည်နည်း။ စားကောင်းခြင်းမစားရ၊ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ၊ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းဟူ၍လည်း လုံးဝမရှိခြင်း မရှိရရှာသော အလုပ်ကြမ်းသမားချွေးတပ်သားများအဖို့ အသို့လျှင် အလုပ်ကို ကြီးစား၍ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိကြပါမည်နည်း။

သေနတ်ကိုင်ထားသောဂျပန်များအား ချွေးတပ်အလုပ်သမားများသည် ကာယကံပြုစောင့်စောင့်လှန်နိုင် ကြသော်လည်း။ ဝစီကံ၊ မနောကံအားဖြင့်မူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျိန်ဆဲရေရွတ်နေကြသည်သာဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်ရုံတွင် ကိုစံခနှင့် စကားပြောရင်း ကိုစံခနှင့် သူ၏လူများ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကိုလည်း သတိပြုကြည့်နေမိပါသည်။ သူတို့သည် သံပုရာပိုင်းဒယ်ကြီးများထဲမှ ထမင်းများကို အမှန်းအဆနှင့် ရေခမ်း ချက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ရေခမ်းသွားသည်ဆိုလျှင်ပင် မီးပေါ်တွင် အတန်ကြာတင်ထားပြီးနောက်၊ ယောက်မ ကြီးနှင့်ကော်လျက် ယိုင်ပတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်ကြလေသည်။ ထမင်းများကုန်သွားသည်အခါ ဒယ်အိုးတွင် ချိုးများ ကပ်ကျန်နေလေသည်။ ထိုချိုးများကိုမူ ယောက်မနှင့်ထိုးခွာလျက် တောင်းကြီးများတွင်ထည့်ပြီးနောက်၊ စမ်းချောင်းအတွင်းသို့သွန်ပစ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သွန်ပစ်သော ချိုးများမှာ နီနီရဲနှင့် စားစေပွယ် ရှိလှလေသည်။

“နပြောစရာဗျာ။ အဲဒီချိုးတွေ သွန်ပစ်မယ့်အစား ချွေးတပ်သားတွေကို မနက်စောစောအလုပ်ဆင်းခါနီး ဆားလေးပြူးပြီးကျွေးလိုက်ရင် အတော်ကောင်းမှာပဲခင်ဗျ”

ကျွန်တော်က နှုတ်အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိလေသည်။

“အမယ်လေး-အမယ်လေး-မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ။ ဒီချိုးအကြောင်း ခင်ဗျားက မသိသေးဘဲကိုး။ ဂျပန်တွေက 'ချိုးမစားရဘူး'လို့ ပညတ်ထားတယ်။ 'ချိုးကို စမ်းချောင်းထဲ သွန်ပစ်ရမယ်'လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ အဲဒါတောင် ချွေးတပ်သားတွေဟာ ငတ်လွန်းပြတ်လွန်းတော့ တိတ်တိတ်နိုးစားကြတယ်။ အဲ-ဂျပန်နှင့်လည်း ပက်ပင်းမိပါရော။ ပါးစပ်ထဲကထမင်းချိုး ပြန်ထွက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ သွေးအန်အောင် ရိုက်တော့တာပဲ။ ဒင်းတို့လည်း တစ်နေ့တော့ သွေးအန်သေရမယ့်အကောင်တွေ”

ကိုစံခသည် မကျေမချမ်းရေရွတ်ရင်း ချိုးစားမိသောချွေးတပ်သားတို့၏ ရာဇဝင်ကို ဆက်လက်၍ ပြောပြန် ပါသည်။

“တစ်ခါတုန်းကပေါ့။ ချွေးတပ်သားလေးတစ်ယောက်က ဆာလွန်းလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုဆို 'ထမင်း

ချိုးလေးနည်းနည်းရောင်းပါ'လို့ လာဝယ်တယ်ဗျ။ အဲဒါနှင့် ကျွန်တော်ကလည်းသနားပြီး ရောင်းတော့မရောင်း ပါဘူး။ သူ့ကို ထမင်းချိုးနည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဂျပန်တွေမမြင်အောင်စားဖို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ။ သူ့ခမျာ ကုသိုလ်ဆိုးချင်ရှာတော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမာကာနှင့် ပက်စင်းသွားတိုးပြီး ကြီးတုပ်ခံရတော့ တာပါပဲ"

"ကြီးတုပ်ခံရတဲ့သဘောကို ပြောစမ်းပါဦးဗျ"

ကျွန်တော်က မေးမြန်းခြင်းပြုလိုက်ပါသည်။

"ဈေးတပ်သားတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှိလို့ ကြီးနှင့်တုပ်ထားတဲ့သဘောကို ခင်ဗျား မသိသေးဘဲတိုး။ အေးလေ-ခင်ဗျားက မနေ့ကမှရောက်လာတဲ့လူသစ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးဦးမှာလဲဗျာ။ ဈေးတပ်သား တစ်ယောက်ကို ကြီးတုပ်ကြီးချည်ပြီးအပြစ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ သိပ်သက်သာလှတဲ့အပြစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ခပ်စောစောက ကျွန်တော်ပြောသလိုပေါ့။ ငရဲပြည်ကို အရှင်လတ်လတ်ရောက်တဲ့သဘောဗျ။ နေ့ဘင်တော့ ခင်ဗျား တွေ့ကောင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ခပ်တိုတိုပြောရရင်တော့ တချို့များ ကြီးလည်းပြည်ပေးလိုက်ရော ၃-၄ ရက်သာ ခံပြီး သေတော့တာပဲခင်ဗျ"

"ကျွတ်-ကျွတ်-ဒါလောက်တောင်ပဲလား"

ကိုစံခ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြက်သီးဈေးညင်းထလိုက်မိလေသည်။

"အင်း- ခင်ဗျားတို့က လူစိမ်းတွေပဲ။ တောတွင်းကို ခုမှရောက်စရှိသေးတာ ဘယ်မှာ ပြောလို့ယုံပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ။ ဂျပန်တွေအကြောင်းနှင့် တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းတွေအကြောင်း ခင်ဗျားတို့ လှတွေ့ သိရမှာပေါ့"

"ခုလည်း သိတန်သလောက်တော့ သိရပါပြီဗျာ။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဈေးတပ်သားတွေ ချိုးစားတာကို ဂျပန်က ဘာဖြစ်လို့ ခုလောက်ပညတ်ရတာလဲဗျ"

"ရောဂါဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက်လို့ ပြောတာပဲဗျ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူကြီးသူမတွေ ပြောသလို အပျင်းထူမှာစိုးလို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ"

ကိုစံခက သူ့စကား သူ သဘောကျသည့်အလား ပြောရင်းက ရယ်မောခြင်းပြုလေသည်။

"ခင်ဗျား ဒီစခန်းက အကြီးဆုံးစစ်ဗိုလ်နှင့် တွေ့ရပြီးပြီလား"

ကိုစံခသည် ရယ်မောခြင်းကိုရပ်လျက်၊ ကျွန်တော်ကို လှမ်းမေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်တွင် ကျွန်တော်က မီးဖိုများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကိုစံခမှာ ခါးတောင်းကိုမြှောင်အောင် ကျိုက်လျက်၊ အင်္ကျီမဝတ်နိုင်ရှာဘဲ မီးဖိုကြီးများအနီးတွင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့လူများသည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အလုပ်များနေ ကြပါသည်။

အချို့မှာ မီးဖိုများအတွင်းသို့ ထင်းများ ထိုးပေးနေကြသည်။ အချို့မှာလည်း နွင်ထက်မှ ရေခမ်းလုလှဖြစ်သော ထမင်းများကို အထက်အောက် မွေ့လျက်ရှိသည်။ အချို့ကလည်း ထင်းတုံးကြီးများကို အနေတော်အလောတော် ဖြစ်အောင် ပြတ်တောက်ခွဲစိတ်ခြင်းပြုကြသည်။ အချို့ကလည်း ပဲကြီးအိတ်ပိုင်းများ၊ ပိန်းဥတောင်းများကို စမ်းချောင်း အတွင်းမှထမ်းပိုးကာ တက်လာကြလေသည်။

"မတွေ့ရသေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ခပ်စောစောကပြောတဲ့ လူမေကာဆိုတာ အကြီးဆုံးမဟုတ်လား"

ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်ရုံ ၂ ရုံရှိ အလုပ်သမားများ၏ လှုပ်ရှားမှုပေါင်းစုံကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ကိုစံခ အား ပြန်၍မေးလိုက်ပါသည်။

"ကုမေကာ မဟုတ်ပါဘူး။ 'ကိုတရိုမ' လို့ ခေါ်တယ်။ သဘောမဆိုးလှပါဘူး။ ကုမေကာက သူ့လက်အောက်

ပေါ့။ ကြောက်စရာအင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဂျပန်တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ကိတဂျီမဟာ မြန်မာစကားလည်း အတော်ကလေးတတ်တယ်။ မြန်မာစာလည်း နည်းနည်းပါးပါးတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောထားမယ်နော်။ သူတို့ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေဟာ မြန်မာစကားတတ်ပေမယ့်၊ မတတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတတ်တယ်။ နောက်တော့မှ ပြောတော့တာပဲ”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုစံခတို့ စကားပြောနေခိုက်၊ ယမန်နေ့ညကတွေ့ရသော စကားပြန်ကိုလှပေမည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာထမ်းချက်ရုံသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာနေသည်။

“ကိုယ့်လူ- ခင်ဗျားကို မာစတာ ခေါ်နေတယ်။ ခပ်မြန်မြန်လာဗျို့။”
ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။
“ဘယ် မာစတာလဲဗျ”ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။
“မာစတာ ကိတဂျီမက ဒီစခန်းမှာ အကြီးဆုံးပေါ့”

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် အတော်ကလေး အေးချမ်းသွားပါသည်။ ကုမေကာ ဆိုသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် တွေ့ဆုံရမည်ကိုမူ အလိုလိုနေရင်း ကျွန်တော်တွင် ရင်ခုန်နေမိပါသည်။ ပြီးလျှင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော်သည် ကုမေကာကို ရွံ့မှန်းနေမိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုစံခကိုပင် နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ၊ စကားပြန်ကိုလှပေနှင့်အတူ စစ်ရုံးအဆောက်အဦရှိရာသို့ လိုက်ပါခြင်းပြုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိတဂျီမကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ‘အတော်အတန်စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်’ ဟူ၍ကား အကဲခတ်ခြင်းပြုလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်ကိုလှပေတို့ ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကိတဂျီမသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲပေါ်တွင်မူ မြေပုံလိပ်ကြီးများနှင့် စာအုပ်စာတမ်းများကို တွေ့ရသည်။ ကုမေကာကို မတွေ့ရသော်လည်း၊ လှိုင်း ၂ လှိုင်းအဆင့်ရှိသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် အခြားလှိုင်း ၃ လှိုင်းရှိသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ် ၂ ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ တယ်လီဖုန်းစကားပြောလျက် ရှိလေသည်။ အခြားတစ်ယောက်မှာ ကိတဂျီမစားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးသားလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံးသည် စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လျက်၊ ကိတဂျီမအား အလေးပြုလိုက်ကြပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကိတဂျီမသည် ကျွန်တော်အား အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်လျက် အကဲခတ်လေသည်။

ကိတဂျီမသည် ဂျပန်တစ်ယောက်ပီသစွာ အသားဖြူလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသားရောင်မှာ အခြားအခြားသောဂျပန်များနှင့် ကွဲလွဲလေသည်။ အဖြူရောင်တွင် ပန်းရောင်ရောစွက်ထားသည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။ မျက်နှာခိုင်းသည်။ နှာခေါင်းမှာလည်း သိပ်မပြားလှ။ အတန်အသင့် ပေါ်လွင်သည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ တောက်ပသော မျက်လုံးနှင့် ပါးလျားပိပြား၍ စေ့သောနှုတ်ခမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စကားပြန်ကိုလှပေမည် ခါးကိုညွတ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာသောကြောင်းကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့်ပြောဆိုလေသည်။

- “ဘီမောနာမည် ဘယ်လိုရှိတက”
- “ကျွန်တော့်နာမည် သက်ပန်ပါ”
- “သက်ပန်”
- “ဟိုက် မစာတာ”

“အသက် သယ်လောက်ရှိတာက”
 “၂၆ နှစ် မာစတာ”
 “အမေရှိတာက”
 “ဟိုက် ရှိတယ်မာစတာ”
 “အမေရှိတာက”
 “မရှိဘူး မာစတာ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကီတာဂျီမသည် မြန်မာသံမဏိမသနှင့် မေးခွန်း ၄-၅ ခွန်းမေးမြန်းခြင်း ပြုပါသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်ကိုလှပေမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်အား ချွေးတပ်သားနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဓာတ်မကျဆင်းစေရန် သွေးထိုး ဟောပြောရမည့်အကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ မီးရထားလမ်းကြီး ပြီးမြောက်အောင်မြင်ရေးအတွက် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကြစေရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပေးရမည့်အကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ချွေးတပ်သားများ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ရေကို ကျိုချက်၍သောက်ရန်နှင့် စည်းကမ်းသေဝပ်စွာနေထိုင်ရေးအတွက် ညွှန်ကြားခြင်း ပြုရန်ကိုလည်းကောင်း ပြောကြားပြီးနောက်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ရိက္ခာပစ္စည်းထုတ်ယူခွင့် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးခြင်းပြုလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ရိက္ခာရှိဒေါင်သို့ သွားရောက်လျက် သကြား၊ အာလူး၊ ကုလားပဲ၊ အကြမ်းသောက် လက်ဖက်ခြောက်၊ ကူးဝါးစီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ်စသည်များကို ထုတ်ယူရရှိခဲ့လေသည်။ ဆန်နှင့်ဆားကိုမူ ထမင်း ချက်ရုံအုပ်ချုပ်သောဂျပန်ထံတွင် ထုတ်ယူရလေသည်။

စကားပြန်ကိုလှပေသည် ဤကိစ္စများအဆင်ပြေစေရန် လိုက်လံကူညီခြင်း ပြုလေသည်။ ပြီးမှပင် သူသည် ကျွန်တော့်ထံမှ ကူးဝါးစီးကရက် ၂ ဘူးကို မိုက်ကြေးခွဲသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ဆင်းကြရပြီ

ထိုနေ့ကား ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှဈေးတပ်သားများ စတင်လျက်အလုပ်ဆင်းကြရမည့်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် မိုးနှင့် မည်သို့ရေစက်ပါလာသည်မသိ။ ညက တစ်ညလုံးရွာသွန်းနေသောမိုးသည် နံနက်လင်းသည်အထိ မရပ်စဲဘဲ တဖြုန်းဖြုန်းရွာသွန်းနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အခြားသော တံလှိုင်းများရှိ ဈေးတပ်သားများနည်းတူပင် မိုးရေမိုးခေါက်များအောက်၌သွားရောက်လျက် တန်းစီခြင်းပြုကြရ လေသည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများနည်းတူ မိုးရေထဲတွင် တန်းစီခြင်းပြုရလေသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် စကားပြန်ကိုလှပေသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့လျှောက်လာပြီးနောက်၊ မိုးကာအင်္ဂါတစ်ထည်ကို ပေးလေသည်။ ပြီးလျှင် စစ်ရုံးအဆောက်အဦရှေ့မျက်နှာစာ အမိုးကလေးအောက် ဂျပန်များရှိရာသို့ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။

“ဘားလုံး သူတို့တစ်တွေ တန်းစီလူစစ်ပြီးတဲ့အချိန်ကျမှ ခင်ဗျားက ၁၅ မိနစ်-မိနစ် ၂၀ လောက် တရား ဟောရမယ်။ နောက်တော့မှ အလုပ်ခွင်ရှိရာကို လိုက်သွားပေါ့ဗျာ။ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ လိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဂျပန်မာစတာတွေနှင့်တော့ တည်အောင်ပေါင်းပေါ့ဗျာ။ သူတို့မကျေနပ် ရင်လည်း မပြစ်ဘူး။”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ သူဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်တော်သည် ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူး တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဈေးတပ်သားများကဲ့သို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်စရာ မလို။ ဂျပန်နှင့် တည်အောင် ပေါင်း၍၊ ဝါးပါးနပ်နပ် ကျင့်သုံးနေထိုင်တတ်ရမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်စကားပြောနေခိုက် ကုမေကာကသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ပေါက်လာသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်သား ၄-၅ ယောက်နှင့်အတူ ဈေးတပ်သားများအား ကွိုင်ဆေးခြင်းများ လိုက်လံဝေငှပေးရန် အမိန့်ပေး လေသည်။

“လက်ထဲကိုပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဝါးစပ်ကိုဟခိုင်ပြီး တစ်ပြား၊ တစ်ပြား ပစ်ထည့်ပေးရမှာ။ နောက်ပြီး ချက်ချင်းမျိုချင်ရင်ချ။ မျိုမချဘဲထွေးထုတ်ပြီး ဝှက်ထားမယ်ဆိုရင် ဝါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် တီးထည့်လိုက်။ နို့မဟုတ်ရင် ဂျပန်က ကိုယ့်လူကိုတီးလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှ ဈေးတပ်သားများတန်းစီနေသည့်နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခွဲလေ သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်သား ၃-၄ ယောက်တို့ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကိုလှပေ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကိုယ့်ခရိုင်မှကိုယ်လူများကို အဓိကထားလျက်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ထေခြင်းပေးရန်နှင့် မသိသေးသည့်အန္တရာယ်အတွက်လည်း သတိပေးပြောကြားရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟ-ဟ၊ ပါးစပ်ဟ။ ဆေးပြားကို တစ်ခါတည်းမျိုချလိုက်”

ကျွန်တော်တို့လူများမှာ လူသစ်များဖြစ်သောကြောင့် သတိပေးစကားကိုလည်း ပြောကြားခြင်းပြုရလေသည်။

ထိုအတွင်းကပင် ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်အား ဂျပန်စစ်သားက ပါးနားကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ “ခူးရား ဘာကရိုး”ဟူသောအသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အသံကြားရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုကောင်းစိန်အုပ်စုထဲမှ ချွေးတပ်သားသန်းမောင် ဆိုသောသူငယ်ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူငယ်မှာ ဂျပန်က ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်လိုက်သောကြောင့် ရွံ့ထဲမှထဲသို့ ယိုင်လဲသွားရှာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကိိုနိုင်ဆေးပြားအပြုကလေးမှာလည်း ရွံ့ထဲသို့လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ခူးရား၊ ခူးရား။ အိန္ဒာ၊ အိန္ဒာ”

ဂျပန်စစ်သားသည် ဆဲဆိုရေရွတ်ရင်းက သန်းမောင်အား ကုပ်ပိုးမှကိုင်လျက် ဆွဲထုလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်ခြင်း ပြုပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်အားရလောက်အောင်ရိုက်နှက်ပြီးမှ ခပ်စောစောက လွင့်စဉ်သွားသောဆေးပြားကို ရွံ့ထဲမှ အကောက်ခိုင်းလေသည်။ ပြီးလျှင် မျိုချခိုင်းလေသည်။ သန်းမောင်မှာ မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုနိုင်ရှာချေ။ ရွံ့တွေပေလျှင်နေသော ထိုဆေးပြားကိုပင် မျက်လုံးစုံမှိုတ်လျက် မျိုချရရှာလေသည်။

ချွေးတပ်သားများမှာ တစ်စခန်းတစ်စခန်းတွင် ထောင်နှင့်ချီကာ များပြားလှသည်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ ဤလို ဖြစ်ရပ်မျိုးမှာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ဆိုသလို စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြံ့တွေ့ရသောဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ဆေးပြားဝေငုခြင်းကိစ္စနှင့် လူစစ်ဆေးခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကုမေကာ၏အမိန့်ပေးချက်အရ ကျွန်တော်သည် ချွေးတပ်သားများအား ၁၀ မိနစ်ခန့် သွေးထိုးစကား ပြောကြရပါသည်။ ပြီးလျှင် ကိိုနိုင်ဆေးပြားများပေးသည့်အခါ ချက်ချင်းပင်မျိုချလိုက်ကြရန်ကိုလည်း ကျွန်တော်စကားထဲတွင် ထည့်သွင်းပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စကားပြောရင်းမှလည်း ကုမေကာအား မသိမသာအက်ခတ်ရလေသည်။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုအပြည့်အဝပေါ်လွင်သော မျက်နှာအုအရာရှိသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာသည် ချွေးတပ်သားများအား ကျွန်တော်ကစကားပြောနေခိုက်၌ စကားပြန်လုပေအား သူ့အနီးတွင်ခေါ်ထားလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်ဘာစကားတွေပြောသလဲ ဆိုသည်ကိုလည်း တစ်ဆင့်ပြန်၍မေးလေသည်။

ထိုအချိန်၊ ထိုမိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ကား ပါးပြန်ချိရေးမှူးတစ်ယောက်၏အသက်မှာ စကားပြန်ဖြစ်သူ၏ လက်တွင်းတွင် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။ ကျွန်တော် စကားပြော၍ပြီးဆုံးသွားသည့်အချိန်၌ပင် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများအားလုံးပင် မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမည့်ဂျပန်စစ်သားများနှင့်တွဲလျက်၊ လက်နက်ကိရိယာများကို စတိုမှ သွားရောက်၍ ထုတ်ယူခြင်းပြုကြရလေသည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါ၌လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများက ဂျပန်စစ်သားများအား များစွာအကူအညီပေးရပါသည်။ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ ပေါက်ချွန်း၊ ရဲတင်း၊ ပုဆိန်၊ မြေသယ်သော ခြင်းတောင်း၊ ဂေါပြား၊ ဓားမစသော ပစ္စည်းများကို စတိုမှနှင့် သူ့လက်အောက်ဂျပန်များထံမှ အရေအတွက်နှင့် စာရင်းရေးမှတ်လျက် ထုတ်ယူကြရလေသည်။ ပြီးလျှင် တာဝန်ကျ ဂျပန်စစ်သားများက လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းပြုကြရလေသည်။

အလုပ်သိမ်း၍ ပြန်လည်တက်ရောက်လာသည့်အခါ၊ ပစ္စည်းများအားလုံးကို စနစ်ယောင်းကျကျ ပြန်လည်အပ်နှံခြင်း ပြုကြရလေသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသောပစ္စည်း ပျောက်ရှုမဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ထိုချွေးတပ်သားများအဖို့ အကူအညီပြုဟန်ဆိုး ကြီးမားစွာဝင်ရောက်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရချေမည်။

မိုးသည် အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ မိုးကာအင်္ကျီပါသော ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ကျွန်တော်မှတစ်ပါး ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများရော၊ ချွေးတပ်သားအားလုံးတို့မှာ ရွဲရွဲဖိုနေလေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့

ဈေးတပ်သားအဖွဲ့များသည် တပင် အခြားသောစရိုင်မြို့နယ်များမှ ဈေးတပ်သားအဖွဲ့များမှလည်း တဝန်းဝန်း နှာသွန်းနေသော မိုးရေမိုးပေါက်အောက်၌ပင် သက်ဆိုင်ရာကျပ်စစ်သားများ၏ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှုနှင့် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ သွားရောက်လျက် ရှိနေကြပါသည်။

ထိုသူများမှာ ကျွန်တော်တို့တို့သို့ မနေ့တစ်နေ့ကမှရောက်ရှိလာကြသည့် လူသစ်ဈေးတပ်သားများ မဟုတ်ကြပါချေ။ သူတို့သည် လွန်ခဲ့သော ၆ လကျော် ၇ လ အချိန်လောက်ကပင် ဤဈေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများလောက် မြေလှမ်းမသွက်လက်ကြတော့။ အားအင်ကုန်ခန်းနေဟန်၊ ပင်ပန်းမောဟိုက်နေဟန်၊ မြေမသယ်ချင် လက်မသယ်ချင်ဖြစ်နေဟန် ရှိရာကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် လက်တွင်းမှ ဝါးရင်းတုတ်များ၊ ဝါးစိမ်းချောင်းများ၊ သစ်ကိုင်သစ်ခက်များကို တိုင်မြှောက်လျက်၊ ထိုဈေးတပ်သားလူဟောင်းများအား ကျွဲ၊ နွားများကိုမောင်းနှင်ခြင်းပြုသည့်အလား၊ တပေးပေးတဟဟံနှင့် ရေရွတ်မောင်းမဲကာ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါ်ဆောင်သွားသည်။

မကြာမီ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ လူအုပ်ကွဲသွားကြသည်။ အလုပ်လုပ်ကြရမည်မှာ သူတို့ကတစ်နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကတစ်နေရာ ဖြစ်သည်။ ဈေးတပ်သားဟောင်းများသည် တစ်နေရာတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ငရုခရီးကို ဆက်လက်ချီတက်နေရသပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများသည် စခန်းမှနေ၍ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ခရီးတစ်မိုင်ခန့် သွားကြရလေသည်။ ထိုနေရာတွင်မူ ကျွန်တော်တို့အလုပ်စတင်လုပ်ဆောင်ရမည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ဂျပန်စစ်သားများသည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့် ကျွန်တော်ကို သစ်ပင်ကြီးများအောက်သို့ခေါ်ဆောင်ပြီးနောက်၊ လုပ်ရမည့်အလုပ်နေရာနှင့် အလုပ်လီစကို ညွှန်ကြားပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုနေရာသည် နေရာသစ်တစ်ခုကား မဟုတ်ပါချေ။ လုပ်လက်စနစ် မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေသောရထားလမ်းအတွက် မြေပေါက်မြေဖိုရမည့် နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။

ငုတ်တိုင်များစိုက်ထူလျက် ကြီးတားထားသောအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မြေများ ပေါက်တူးထားပြီးဖြစ်သော ကျင်းကြီးများ၊ ချိုင့်ကြီးများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုကျင်းကြီးများ၊ ချိုင့်ကြီးများအတွင်း၌ ခရများမှာ ပေါင်းလန်လျက်ရှိလေသည်။

ထို့ပြင် ကြီးတား၊ ငုတ်တိုင်လျက် မြေဖိုရန်သတ်မှတ်ထားသောနေရာမှာလည်း ကျွန်တော်စိတ်အထင်အားဖြင့် အရှည်မှာ ၂ ဟာလဲ-၃ ဟာလဲလောက်သာရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ မြေကြီးဖိုရမည့်အမြင့်သည် အချို့နေရာတွင် ၃ ပေ၊ အချို့နေရာတွင် ၅ ပေ၊ အမြင့်ဆုံးနေရာသည် ၁၀ ပေလောက် ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့လူအင်အားနှင့်ဆိုင်သော် အများဆုံး တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်နှင့် ပြီးစီးသွားမည့်အလုပ် ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။ သို့ရာတွင် ဤအမြင့်မှာ သာမန်မျှသာ အမြင့်ဖြစ်လေသည်။ အပေါ်ယံရှပ်ကြည့်၍ခန့်မှန်းသော ခန့်မှန်းချက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ တကယ်လက်တွေ့၌ကား ဤလိုဖြစ်မလာပါချေ။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှ ဈေးတပ်သားများသည် တာဝန်အသီးသီးခွဲဝေကြပြီးနောက် နေရာသစ်များပေါ်ရှိ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ခြင်းပြုကြရလေသည်။

သို့ရာတွင် ဤအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ သမင်မွေးရင်းကျားစားရင်း ဆိုသလိုဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဈေးတပ်သားများက မြေများကိုသယ်၍ ဖိုလိုက်၊ တစ်ခက်သောကျောက်တောင်ကြီးများပေါ်မှ ရေများက ဒလဟောစီးကျလာလိုက်၊ ဖိုထားသောမြေကြီးများ ရေအရှိန်နှင့်မျောပါသွားလိုက် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကျောက်တောင်ကြီးများပေါ်မှစီးကျလာသော ရေအားအရှိန်မှာ သေးငယ်သောအရှိန်အဟုန်မဟုတ်ပေ။

မြင့်မားသော တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဝါးလုံးကို တစ်အားထိုးချလိုက်သည့်အလား တဝေါဝေါအသံမြည်လျက် ကျဆင်းလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း မြေတွေးယူထားသောကျင်းများ၊ ချိုင့်များအတွင်းသို့ မိုးရေမိုးပေါက်များကစီးဝင်လျက်ရှိပေရာ မြေ ၃-၄ တောင်လောက်တူးမိလျှင်ပင် ကျင်းများ၊ချိုင့်များမှာ ရေပြည့်လျှံသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ မြေတွေးသမားရွေးတပ်သားအဖို့ ကျင်းအသစ်တူးဆွဲရန်အတွက် နေရာသစ်ရှာရပြန်လေသည်။

မြေပိုသမားများမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် လုပ်ငန်းမတွင်ဘဲ ဖြစ်နေလေတော့သည်။ သူတို့သူတို့သည် အကွာအလမ်းအားဖြင့် ကိုက် အစိတ်-၃၀ နေရာလောက်က မြေကြီးများကို တောင်းထဲတွင်ထည့်ရွက်ပြီး နောက်လိုအပ်သောနေရာသို့ သွားရောက်လောင်းသွန်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခေါက်ပြီး၍ နောက်တစ်ခေါက် လောင်းရန် ရောက်ရှိသွားသည်အခါ၊ ပထမလောင်းပစ်ခဲ့သောမြေများမှာ နေရာတွင် မရှိတော့ချေ။ ရေတိုက်စားသွားသဖြင့် မျောပါသွားလေတော့သည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အတော်အတန် မိုးလေလုံခြုံသောသစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ ၂ ယောက် ၁ တွဲ၊ ၃ ယောက် ၁ တွဲ ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် စကားပြောရင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ရင်းမှ ရွေးတပ်သားများကို လည်းကောင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချို့၊ ဟန်ချို့များကိုလည်းကောင်း လှမ်းအော်လေသည်။ ခိုကပ်နေသည့် ဟုအထင်ရှိသော ရွေးတပ်သားများကိုမူ အစေးမှနေလျက် ကျောက်ခဲများ၊ တုတ်များနှင့် လှမ်းပစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ ရွေးတပ်သားများရှိရာသို့ အော်ဟစ်လျက်ပြေးလွှားလာပြီးနောက်၊ ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ကျောပြင်ကို တဘုံးတုံးရိုက်နှက်ခြင်း၊ ခြေနင်းကန်ကျောက်ခြင်း စသည်ဖြင့်ပြုလေသည်။

မွန်းတိမ်းချိန် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ရွေးတပ်သားများမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေ့ရေတွေ့နှင့် တလိမ့်ထိုးပေကျလျက်ရှိလေသည်။ ဤအချိန်ရောက်ခဲ့သည်ထိ မိုးမှာလည်း ရွာကောင်းတုန်း၊ ရွာကောင်းဆဲ ဖြစ်လေသည်။ မိုး၏အအေးဒဏ်ကြောင့် အချို့ရွေးတပ်သားများမှာလည်း မေးရိုက်လျက် တခိုက်ခိုက်တုန်နေလေသည်။ အချို့မှာမူ အင်တိုက်အားတိုက်မြေပေါက်ထားရသောကြောင့် ပါးစပ်ပြုလျက် တရူး၊ဂျူးတရုံရှိဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်ရောက်သည်အခါ ဂျပန်များသည် ကျွန်တော်တို့ကို အလုပ်မှရပ်နားလိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ရပ်နားပေးလိုက်ခြင်းမှာ နံနက်ထမင်းစားသောက်ကြရန်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများထဲတွင် ၃တပ်ကြပ်အဆင့်အတန်းရှိသော မျက်မှန်တပ်ထားသည့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ပါ ရှိလေသည်။ ထိုဂျပန်စစ်သားသည် ကျွန်တော်တို့ကိုအုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲရသော ဂျပန်များထဲတွင် အကြီးအမှူးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ခွင်၌ အားလုံး ဂျပန်စစ်သား ၁၅ ယောက်တိတိ လိုက်ပါလာလေသည်။ ၃တပ်ကြပ်ဂျပန်နှင့် အခြားသောဂျပန်စစ်သား ၉ ယောက်သည် ထမင်းစားရန်အတွက် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ ပြန်လည်သွားရောက်ကြသည်။ လျန်သောဂျပန်စစ်သား ၅ ယောက်သည် အလုပ်စခန်း၌ပင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူနေရစ်လေသည်။ သူတို့အတွက် စခန်းမှဂျပန်ထမင်းချက်တစ်ယောက်က ထမင်းလာရောက်၍ပို့ပေးမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်အဖွဲ့သားများအတွက်ကိုမူ အုပ်စုအလိုက် လှေခွဲလျက် ထမင်းယူရန်စေလွှတ်ရလေသည်။ အသစ်စက်စက်ရက်လုပ်ထားသော ထမင်းတောင်းများကို အလယ်မှ ဝါးထမ်းပိုးလျှိုလျက် ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်ထမ်း၍ လည်းကောင်း၊ အသစ်စက်စက်ဖြစ်သော ဝါးကျည်တောက်ဘူးများကို ထိပ်တစ်ဘက်တစ်ချက်မှအပေါက်ဖောက်လျက် ကြီးတပ်ကာ ထမ်းပိုးလျှို၍ လည်းကောင်း ကျောက်တစ်လုံးစခန်းထမင်းချက်ရုံသို့ သွားရောက်ကြရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ထမင်းယူရွေးတပ်သားများနှင့်အတူ ထမင်းချက်ရုံသို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်မှာ ရိက္ခာရာရှင် သီးသန့်ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အတွက်ထမင်းဟင်းကို ထမင်းချက်ရုံခေါင်း ကိုစခက ချက်ပြုတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်အတွက် ထမင်းနှင့်ဟင်းလျာဆိုသည်မှာလည်း နူးနူးနပ်နပ်ရှိရုံ၊ အာလူးကို အခွံနှာရုံ၊ ဆားပြားအစပ် တည့်ရုံမှလွဲ၍ ချွေးတပ်သားများ စားသောက်ရသော ဆီမပါ၊ ကြက်သွန်မပါ၊ ငရုတ်သီးမပါ၊ ငပြာရည်မပါသည်ဟင်းလျာသာ ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်သားများအတွက်ထမင်းဟင်းပေးသည်မှာ အချိုးကျခန့်မှန်းလျက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ချွေးတပ်သားအဖွဲ့မျှ ပိုလျှံလင်သည် ဟူ၍ကားမရှိပါချေ။ အမြဲတမ်း မလောက်မငနှင့် လိုနေသည်ချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုဖြစ်ရသည်မှာလည်း ထမင်းချက်ရုံတာဝန်ကျ ကိုစခက သော်လည်းကောင်း၊ သူလူ တပည့်တပန်း များက သော်လည်းကောင်း စိတ်ကောင်းမရှိခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါပေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရိက္ခာရှိခေါင်မှ ဂျပန်များထုတ်ပေးသော ရိက္ခာပစ္စည်းအတိုင်းအတာအရ ချက်ပြုတ်ရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အကယ်၍ ချွေးတပ်သားအဖွဲ့တစ်ခုခုအတွက် ထမင်းဟင်း လိုနေမည်ဆိုပါမူ၊ ကိုစခသည် ထမင်းချက်ရုံတာဝန်ကျအဖြစ်မှ ပြုတ်ကျလျက် သာမန်ချွေးတပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သွားရပေလိမ့်မည်။ လူဦးရေအတိုးအပွားမရှိပါဘဲနှင့် ရိက္ခာ ပစ္စည်းကိုကား တိုး၍ပေးလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းချက်ရုံတာဝန်မှူးဆိုသူမှာလည်း ထမင်းဟင်းများ ဝေခြမ်းပေးသည့်ကိစ္စတွင် 'လိုသာ လိုစေ မလိုစေနှင့်' ဟူသောဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားလျက် ကျင့်သုံးရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာတွင် ချွေးတပ်သားများ ငါးပိ၊ ငပြာရည် မစားသောက်ရသောကိစ္စနှင့် ဆီ၊ ငရုတ်သီးစသော အာဟာရပစ္စည်းများ မစားရသည်ကိစ္စကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သဖြင့်ဖော်ပြလိုပါသည်။

ငါးပိနှင့် ငပြာရည်ကိစ္စမှာမူ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့မရောက်မီက ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကိစ္စထိုအဖြစ်ဟောင်းကို ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်ရုံခေါင်း ကိုစခထံမှတစ်ဆင့် ကြားသိရ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်များသည် ချွေးတပ်စခန်းများတွင်ရှိနေသော မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားများနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများစားသောက်ရန်အတွက် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို အဝယ်တော်များခန့်လျက်၊ ဝယ်ခြမ်းတင်သွင်းစေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်ကအဝယ်တော်ဖြစ်သော ရိက္ခာပေးသွင်းသူများသည် ဗြိတိန်၊ ထားဝယ်ဘက်မှ စိမ်းစားငါးများကို လည်းကောင်း၊ ငပြာရည်များကို လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ရာချွေးတပ်စခန်းများသို့ ပေးသွင်း ခြင်းပြုလေသည်။ ထိုအခါ 'ငါးပိ၊ ငပြာရည်ကို စားရပေတော့မည်' ဟူသောအတွေးနှင့် အလွန်တရာဝမ်းသာလျက် သွားရည်ယိုစီးနေကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေစဉ်အတွင်း စခန်း၏အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က 'ထိုပစ္စည်းများမှာ ချွေးတပ်အလုပ် သမားများအား ကျွေးမွေးခြင်းပြုရန် မသင့်။ အလွန်ပင် နံစော်သောပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ရောဂါဘယ ကျရောက်စေလိမ့်မည်' ဟု သဘောပိုက်ကာ ငါးပိခြင်းကြီးများနှင့် ငပြာရည်များကို စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ စွန့်ပစ်ခြင်း ပြုစေလေသည်။ 'ချွေးတပ်စခန်းရှိအလုပ်သမားများအတွက် နေရာအခါတွင် ဤလိုပစ္စည်းမျိုးများကို တင်သွင်းခြင်း မပြုစေရ။ ငရုတ်သီး၊ ဆီ အစရှိသောပစ္စည်းများကိုလည်း တင်သွင်းခြင်းမပြုစေရ' ဟု သတ်မှတ် ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများတွင် ငါးပိ၊ ငပြာရည် စသောအာဟာရများနှင့် ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ ဆီ စသောပစ္စည်းများမှာ ရွေ့ထက်ပင်ရှားပါးလှခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထက်ကဆိုခဲ့သော ငါးပိ၊ ငပြာရည်ကိစ္စမှာ ထိုမျှနှင့် မပြီးစီးသေးပါချေ။ ချွေးတပ်သားအချို့သည်

ညဘက်တွင် ဂျပန်များစွန့်ပစ်ထားသောငါးပိများကို စမ်းချောင်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဆင်းသက်လျက် ရေတွင် ငုပ်ကာ ဆယ်ယူခြင်းပြုကြလေသည်။ ဤတွင် ကင်းစောင့်ဂျပန်စစ်သားကမသက်၍ဖြစ်လျက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် ချွေးတပ်သားတစ်ယောက် သေဆုံးရရှာလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ထိုကိစ္စထိုအကြောင်းကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ် သိရှိသွားလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုငါးပိခြင်းကြီးများနှင့် ငါးပိအိတ်ကြီးများကို ချွေးတပ်သားများအား ရေတွင်ငုပ်လျက်ဆယ်ယူစေပြီးနောက်၊ ကျင်းနက်ကြီးများအတွင်းခိုင်းကာ မြေတွင်မြှုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့နှင့် ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုမှာ လည်း အဆုံးသတ်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားတွေကလည်း ဘယ်လောက်များ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ကိုခွဲလမ်းနေသလဲဆိုတော့ စမ်းချောင်းထဲကိုဆင်းပြီးအဆယ်ခိုင်းတော့တောင် ခွဲဝေပေးလိမ့်မယ်ထင်ပြီး အတော်ဝမ်းသာနေကြတာခင်ဗျ။ နောက်တော့ မြေကျင်းကြီးတွေအနက်ကြီးတူးပြီး အမြှုပ်ခိုင်းတော့မှ ခပ်မဲ့မဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပဲ”

ကိုစခက ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်တွင် သူတို့တစ်တွေ၏ဖြစ်ရပ်ကို ဖြည့်စွက်လျက်ပြောလေသည်။

“ဒါကတော့ဗျာ။ ချွေးတပ်သားတွေဆိုတာကလည်း များသောအားဖြင့်တော့ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ကြိုက်တဲ့ လူတွေပဲဗျ။ တစ်သက်လုံး အမေမေကတည်းက ငါးပိ၊ ငံပြာရည်စားပြီး ကြီးပြင်းလာကြတဲ့လူတွေပဲဟာဗျာ။ ပြီးတော့ ခုလို ထမင်းကလည်း မကောင်း၊ ဟင်းကလည်း ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရမရှိလေတော့ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ကို ပိုပြီးစားချင်ကြပေမှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ချွေးတပ်စခန်းတွင် ရှိကြသော အလုပ်သမားချွေးတပ်သားများတွင် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများကလွဲလျှင်၊ ကျန်သူများမှာ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်စားသောက်ကြသောလူမျိုးများသာ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာ၊ မွန်၊ ကရင်နှင့် ကုလားကပြားအနည်းအကျဉ်း၊ တရုတ်ကပြားအနည်းအကျဉ်း ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးထဲတွင် မြန်မာနှင့် ကရင်က အများဆုံးဖြစ်လျက်၊ မွန်အမျိုးသားများက တတိယများလေသည်။ ဤသူများမှာ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ကြိုက်နှစ်သက်သောသူတွေချည်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန် စသောပစ္စည်းများမှာမူ၊ ဂျပန်များကိုယ်တိုင်က မစားမသုံးခြင်းကြောင့်ပေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုခေတ်ထိုအခါက ရှားပါးလှသောပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့်ပေလား မပြောတတ်ပါချေ။ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများတွင် လုံးဝမတွေ့ရသောပစ္စည်းများ ဟု ဆိုရချေမည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းရက်များ၌မူ ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်ရုံမှ ကိုစခထဲတွင် ငရုတ်သီးကလေးများ၊ ကြက်သွန်ကလေးများ၊ မခလောထုပ်ကလေးများကို မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်က ရရှိသောရိက္ခာရှာရှင်ကို သူ့ လက်ထဲထိုးပေး၍၊ စီးကရက်ဘူးကအစ တစ်ဝက်ခွဲပေးသော ကြောင့်လည်း သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်အိုးတည်းစား ဖြစ်သည်အခါ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ငရုတ်သီးကလေး၊ ကြက်သွန်ကလေးများနှင့် မခလောနှင့်သင်းသည့် ပဲဟင်းကလေးများကို စားရပါသည်။

“အဲဒီငရုတ်သီး ကြက်သွန်ကလေးတွေက မွန်ဈေးလှည်းတွေလာတဲ့အခါ မှာလိုက်ရတာဗျ။ အဲဒါလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး။ သူ့ခမျာများ ဂျပန်တွေမတွေ့အောင် သို့မှက်ယူလာရတာ။ လူတိုင်းကိုလည်း မရောင်းဝံ့ဘူး”ဟု ကိုစခက ပြောပါသည်။

မနက်စာထမင်းယူရန်အတွက်ရောက်ရှိလာကြသော ချွေးတပ်သားအဖွဲ့များသည် ထမင်းချက်ရုံကြီးများ၏ အပြင်ဘက် သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ တန်းစီလျက်ရှိနေကြလေသည်။ အဖွဲ့မစုံသေးလျှင် ထမင်းဝေခြမ်းခြင်း

မပြုသေးချေ။ အဖွဲ့စုံမှသာလျှင် အမည်စာရင်းခေါ်လျက် ဆဲခြမ်းခြင်းပြုလေသည်။ ချွေးတပ်အဖွဲ့များ၏ လူဦးရေ မည်မျှ ဆိုသောစာရင်းသည် ထမင်းချက်ရိမ္မားကိုစစ်ဆေး၍ လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တုမေကာထံ၌လည်းကောင်း၊ ရိက္ခာကိုခေါင်းမှူးဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးထံ၌လည်းကောင်း ရှိလေသည်။

ထမင်းပေခြမ်းရမည့်အချိန်ဆိုလျှင် ရိက္ခာကိုခေါင်းမှူးတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တုမေကာသည် ထမင်းချက်ရုံသို့ ရောက်ရှိလာစေ၍ ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းယူရန်ရောက်ရှိလာကြသော ချွေးတပ်သားများမှာ မနုလင်သေးသဖြင့် ထမင်း၊ ဟင်းများကို ပေခြမ်းခြင်းမပြုရသေးပေ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာလည်း ရောက်မလာသေးပေ။ ထိုအခါ ရောက်နှင့်နေကြသည့် ချွေးတပ်သားများသည် သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှိုးရေထဲ၌ပင် ငုတ်တုပ်မည်းတည်းထိုင်လျက် ရှိနေကြရရှာလေသည်။

“ဆရာလေး ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စားမလား။ ဟိုကို ယုသွားမလား။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စားရင်တော့ နေသိပ်မြင့်နေမယ်။ အလုပ်တွေအားလုံးပြီးမှ စားရမှာ”

“ယုသွားတာကောင်းပါတယ် ကိုစံခ။ ကျွန်တော့်လူတွေနှင့်ပဲ အတူသွားစားမယ်ဗျာ။ နောက်ရက်တွေကျမှ ခင်ဗျားနှင့်ကျွန်တော် အတူစားတာပေါ့။”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှ ကျွန်တော်လူများကိုလည်း ကျွန်တော်က သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ တစ်ခရိုင်တည်းသားတွေဖြစ်၍၊ ခွဲခြားခွဲခြားမလုပ်သင့်၊ မလုပ်ထိုက် ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။ ပြီးလျှင် ထိုလူတွေထဲက သာဆင်မှာ ချွေးတပ်စခန်းတွင် ကျွန်တော်၏ ညီငယ်ကလေးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ရရှိမည့် ထမင်းနှင့် ဟင်းမှာ လူအများစု အတွက်မဖြစ်နိုင်သော်လည်း၊ သာဆင်တစ်ယောက်အတွက်ကား ပိုကောင်းပိုပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သာဆင်အတွက် ဝေခုရရှိသော ထမင်းနှင့် ဟင်းမှာ အခြား မဝသောချွေးတပ်သား ၁ ယောက်-၂ ယောက်အတွက် အကျိုးဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ဒီလိုဆို ယုသွားပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဆရာလေး မှီးထဲလေထဲမှာ စားရမှာပဲ”ဟု ကိုစံခက စိတ်မကောင်းသလိုပြောပါသည်။

“ဖြစ်သလိုပေါ့ဗျာ”

ထမင်းယူရန်လာကြသော ချွေးတပ်သားများထဲတွင် သာဆင်မှာ လူတို့တစ်ယောက်အဖြစ်ပါရှိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ရသင့်ရထိုက်သောထမင်းဟင်းများကို သာဆင်အား အယူခိုင်းရပါသည်။

ကိုစံခသည် သီးသီးသန့်သန့်ချက်ထားသော အာလူးဟင်းနှင့် ထမင်းများကို သာဆင်ကြိုက်သလောက် ထည့်ယူစေပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်ရရှိသောထမင်းမှာ ယိုင်ပတ်ကြီးထဲတွင်စုပုံထားသောထမင်း မဟုတ်ပေ။ သံပုရာရိုင်း ၁၅အိုးကြီးတစ်လုံးထဲမှထမင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုထမင်းမှာ ယိုင်ပတ်ထဲရှိထမင်းနှင့် ဆန်ချင်းအတူတူဖြစ်သော်လည်း၊ ကောင်းမွန်စွာနုပိထားသဖြင့် ‘နပ်သောထမင်း’ ဟုဆိုရပါသည်။ ယိုင်ပတ်ထဲမှ ထမင်းမှာမူ နုပိချင်မှနုပိပေမည်။ နပ်သည့်ထမင်းကနုပိလျက်၊ မနပ်ဘဲ ချိုးကပ်တွေးနေသောထမင်းများကလည်း ပါရှိလေသည်။

ဟင်းမှာလည်း ထိုနေ့က ကွဲပြားလေသည်။ ချွေးတပ်သားများအတွက်ဟင်းမှာ ပဲကြားနှင့် ရွှေပရံသီးများ ရောနှောကျိုထားသောဟင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မှာမူ အာလူးနှင့်ရွှေပရံသီးကို မဆလောခတ်လျက် ခပ်ပျစ်ပျစ်ချက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောင်အခါမှကျွန်တော်သိရသည်မှာ ကျွန်တော်အပါအဝင် ရိက္ခာရှာရင်သီးသန့်ရရှိသူများမှာ စကားပြန်

ကိုလှပေ၊ ထမင်းချက်ကိုခဲခဲ ရိက္ခာရှိဒေါင်တွင်ဂျပန်များနှင့် တွဲဖက်၍အလုပ်လုပ်ရသော ကိုဒေါင်စာရေး ကိုခင်ရွှေနှင့် ကိုသန်းမောင်၊ လက်နက်ရှိဒေါင်မှ စာရေးကိုချစ်ထွန်းနှင့် ကိုပွဲကြီး၊ ဆင်ဦးစီးခေါင်း ဦးနှစ်လွေ၊ စုစုပေါင်း လူ ၉ ယောက် ဖြစ်ကြလေသည်။

သာဆင်သည် ထမင်းများကို ဝါးဆစ်ကျည်တောက်ကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လေသည်။ ဟင်းကိုလည်း ဝါးဆစ်ကျည်တောက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ထည့်လေသည်။ ပြီးလျှင် ရေနွေးတစ်ဘူးကို ဝါးဆစ်ကျည်တောက်ထဲ သို့ ထည့်ပြန်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး။ ဆားယုသွားဦးကွ။ ဆား။ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်”

ကိုစံခက သာဆင်ကိုလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ထည့်စရာကျည်တောက် မပါတော့ဘူးဗျ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုစံခသည် နေရာမှထသွားပြီးနောက် ဝါးဆစ်ဘူးငယ်တစ်လုံးထဲသို့ ဆားများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထည့်၍ပေးလေသည်။ သူ့ဝါးဆစ်ဘူးကလေးမှာ အပုံးအပိတ်နှင့်လုပ်ထားသော ဝါးဆစ်ဘူးကလေးဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် သိုင်းလွယ်ရန်အတွက် ကြိုးတစ်ချောင်းတပ်ထားလေသည်။

“ခုလို ကျွန်တော်တို့က သီးသန့်ချက်ပြုတ်စားတော့ ဂျပန်က ဘာမျှမပြောဘူးလား”

ကျွန်တော်က မေးကြည့်ပါသည်။

“ဘာဆိုလဲဗျာ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့အတွက် သီးသန့်ရတဲ့ရိက္ခာပဲဟာ”

ကျွန်တော်သည် ကိုစံခကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အလုပ်စခန်းရှိရာသို့ သာဆင်နှင့်အတူ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အလုပ်စခန်းသို့ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင် ရောက်ရှိပြီးနောက် တအောင့်တနားကြာရှိသွားသောအခါ၌ပင် ထမင်းယု သွားကြသောရွေးတပ်သားများ ပြန်လည်ကာရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့၏ထမင်းတောင်းနှင့် ဟင်းထည့်သောဝါးဆစ်ကျည်တောက်များကို သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ချထားကြလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများသည် အဖွဲ့လိုက်ဖွဲ့လျက် လူဦးရေအချိုးအစားအလိုက် ထမင်းဟင်း များကို ခွဲခြမ်းခြင်းပြုရလေသည်။ ပြီးမှ ရွေးတပ်သားတစ်ယောက်စီအတွက် ခေခြမ်းခြင်း ပြုရပြန်ပါသည်။

ဤအခါ၌လည်း ရွေးတပ်သားများအဖို့ အခက်အခဲတစ်ရပ် ကြုံပြန်ပါတယ်။ ထိုအခက်အခဲမှာ တခြား မဟုတ်ပေ။ ရွေးတပ်သားများအတွက် ထမင်းပုံစားရန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်မရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ တဲတန်းလျားတွင် စားသောက်ကြစဉ်အခါကမူ အင်ဖက်များ၊ တောငှက်ပျောရွက်များ၊ တောသစ်ရွက်ကြီးများကို တဲတန်းလျားပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းလျက် ပုံစားခဲ့၍ဖြစ်လေသည်။ ယခုမူ မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီးရွာသွန်းနေသည်။ တဲတန်းလျားအတွင်း မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် အခက်အခဲတွေ့ရလေတော့သည်။

“တောငှက်ပျောတွေရော၊ ဝက်တွေရောရှိပေမယ့်၊ မိုးက ဒါလောက်တောင်ရွာပြီး ရွံ့တွေ့ ဗွက်တွေဖြစ်နေတာ ဘယ်နေရာ သွားစားရမှာလဲဗျာ”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။

ရွေးတပ်သားများမှာလည်း ဖက်ရွက်များကို လက်တွင်အသီးသီးကိုင်ကာ မိုးရေအောက်ရပ်လျက် အခက် အခဲတွေ့ကြရသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူ လောလောဆယ် ထမင်းထည့်စားသောက်ရန်အတွက် ယမန်နေ့ညကပင် ကိုလှပေ ထံမှ ဝါးခွက်တစ်လုံး ရထားပါသည်။ ထိုဝါးခွက်သည် ဝါးရိုးဝါးကို အဆစ် ၂ ဘက်ခံလျက် ထက်ခြမ်းခွဲကာ အချောသပ်ထားသောခွက် ဖြစ်လေသည်။ လွယ်လွယ်ဆိုရလျှင် လှေများတွင်အသုံးပြုသည့် ရေပက်ခွဲသဏ္ဍာန် ဖြစ်လေသည်။

“ဝါးတွေ အပေါသားပဲ။ အဲဒီတော့ ဝါးပင်တွေခုတ်ပြီး၊ ကိုသက်ပန်လက်ထဲကခွက်လို တစ်ယောက်တစ်ခွက် လုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်။ နောင်တော့ အမြဲတမ်းထည့်စားသွားရမှာပဲ”

ကိုကောင်းခိန်က အကြံပေးလေသည်။

မနေ့ကမူ ထမင်းစောင်းရက်ရခြင်း၊ ဝါးဆစ်ကျည်တောက်လုပ်ရခြင်း၊ ထင်းကိစ္စ၊ ရေကိစ္စလုပ်ရခြင်း များနှင့် ခရီးပန်းလာခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ ထမင်းစားခွက်လုပ်ကြရန် သတိမေ့လျော့နေကြ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ခုမှတော့ လုပ်မနေကြနှင့်တော့။ အချိန် မီတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဂျပန်တွေပြန်ရောက်လာရင် အလုပ်ပြန်ဝင် ရမှာ။ ဆာလည်း ဆာလှပြီများ။ ဒီမနက် ဖြစ်သလို ဖက်ထဲထည့်စားကြမယ်။ ညနေအလုပ်သိမ်းတော့မှ ထမင်း စားခွက် လုပ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့လည်း ပြီးသလောက်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဝါးအတိုင်းခုတ်ပြီး တဲလှိုင်းအရောက် ထမ်းသွားကြမယ်။ ဟိုကျမှ တစ်ညလုံးလုပ်ကြတာပေါ့”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးက အကြံပေးလေသည်။

ဤလိုနှင့် ချွေးတပ်သားများအားလုံးပင် ဖက်ထဲတွင် ထမင်းဟင်းများစုပုံပြီးနောက်၊ လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ကာ အတန်ငယ် မိုးရေမိုးပေါက်သက်သာသည့်သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျောက်တောင်ကြီး များဘေးတွင် လည်းကောင်း ဝင်ရောက်ခိုကပ်လျက် ဖြစ်သလိုစားကြရလေသည်။ ထိုအခါ မိုးရေမိုးပေါက်များသည် ထမင်းထဲသို့ တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းနေလေသည်။

ဤအဖြစ်မှာ မိုးရာသီတစ်ရာသီလုံး မိုးရွာသွန်းသောနေ့တိုင်း၌ပင် ချွေးတပ်သားများကြုံတွေ့ရသည့် မနက်စာ ထမင်းစားသောက်ရမှုဆင်းရဲဒုက္ခပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်း ချွေးတပ်သားများ

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက်၊ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ကျော်လောက် ရရှိသွားသော အခါ၌ပင် သံဖြူဇရပ်ချွေးတပ်စခန်းမှ စကားပြန်ကလေး မောင်အေးချိုနှင့်အတူ 'ကုမ္ပဏီယား' အမည်ရှိသော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်စိတ်တစ်ခု ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တစ်ဖန် ထိုအဖြစ်နှင့်မရေးမနောင်းပင် ကျွန်တော် အမည်နာမ အသေအချာမသိရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်နှင့် ၎င်း၏နောက်ပါတပ်စိတ်တစ်ခုအပြင် ကျွန်တော်တို့အရင်ရောက်ရှိနေသော တံလှိုင်းနံပါတ် ၁ နှင့် ၂ မှ ချွေးတပ်သား ၆၀၀ ကျော်တို့မှာလည်း အထက်စခန်းတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားရသောစခန်းမှာ 'ဘုရား ၃ ဆူစခန်း' ဟူ၍ ကိုစခက ကျွန်တော်အား ပြောလေသည်။ ထိုရွှေ့ပြောင်း သွားရသောဂျပန်စစ်တပ်နှင့်အတူ စကားပြန်ကိုလူပေးမှာလည်း လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သီဟောင်းကျွမ်းပောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သော စကားပြန်သူငယ်ကလေး မောင်အေးချိုနှင့် ထပ်မံကာတွေ့ကြုံရသောကြောင့် အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

မောင်အေးချိုထံမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ယခုရောက်ရှိလာသော ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်သည် မီးရထားလမ်း ပောက်လုပ်ရာတွင် တံတားဆောက်လုပ်ရေးအတွက်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ သို့ရာတွင် ယခုမိုးရာသီအတွင်း ၌မှ တံတားများကိုဆောက်လုပ်ခြင်း ပြုကြဦးမည်မဟုတ်ဘဲ မိုးအကုန်ဆောင်းအကူးရာသီ၌ ဆောက်လုပ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ စမ်းချောင်းကူးလမ်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ချောက်ကမ်းပါးများကို အခြေအနေ လေ့လာတိုင်းထွာခြင်း၊ တံတားအတွက် သစ်ပင်ကြီးများခုတ်လှဲခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိရှိရပါသည်။

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် လည်း ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းအခြေအနေကို လည်းကောင်း၊ စခန်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ၏အခြေအနေကို လည်းကောင်း၊ အခြားသောတန်လျားများရှိ ချွေးတပ်အဖွဲ့များမှ ချွေးတပ်သားတို့၏အခြေအနေကို လည်းကောင်း အတော်အတန်လေ့လာမိကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသည် အလုပ်ခွင်၏သဘော သဘာဝကိုလည်း အတော်ပင် သဘောပေါက်နားလည်လာကြလေသည်။

ဥပမာ ကျွန်တော်တို့သည် မည်သည့်အချိန်တွင် အိပ်ရာမှထလျက်၊ မည်သည့်အချိန်တွင် လူစုစေ တန်းစီကြ ရမည်ဆိုသည်ကို လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အချိန်တွင် နံနက်စာထမင်း ယူ၍၊ မည်သည့်အချိန်တွင် အလုပ်မှ တက်ကြရမည်ဆိုသည်ကို လည်းကောင်း။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သောလက်နက်ပစ္စည်းများကို အဘယ်ပုံထုတ်ယူ၍၊ အဘယ်နည်း ပြန်လည်အပ်နှံကြရမည်ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း။ ညရေးညတာအတွက်လှိုအပ်သော ထင်းမီးများကို အဘယ်ပုံ သိုမှီးကြရမည် ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း။ ရေမိုးကိစ္စမှစလျက် ညရေးညတာကိစ္စများအထိ မည်သို့ စီမံဆောင်ရွက်ကြရမည်၊ မည်သို့ တာဝန်ခွဲဝေကြရမည်ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း တပြည့်ပပြည့် တစ်စစ မုဆိုးစိုင့်သင် နားလည်လာကြရလေသည်။

ဤလို တောတွင်းဈေးတစ်စခန်းများနှင့် အလုပ်တာဝန်၏အကြောင်းများ၊ သဘောသကန်များကို နားလည်ထားပါမူလည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ ထိုကံသင့်သလောက် လိုယံ၊ စိတ် ၂ ပါး၏သက်သာရာသက်သာကြောင်းကို ရသိနိုင်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့မှ သဘောပေါက်နားလည်ထားခြင်းမရှိပါက ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ ဝိညိုဝိညို စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကြရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ပို၍ ရှင်းလင်းရန် ထပ်မံ၍ ဥပမာတင်ပြလိုပါသည်။ အလုပ်တာဝန်အရ မနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ တန်းစီရမည့်အချိန်မှာ ၆ နာရီတိတိတွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာဘွဲ့ရရှိသူနှင့် ဟန်ချို စသူများသည် ၅ နာရီထက်နောက်မကျဘဲ အိပ်ရာမှ ထကြရလေသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့သည် သက်ဆိုင်ရာသက်ဆိုင်ရာဈေးတပ်သားများအား အိပ်ရာမှ နှိုးကြရလေသည်။ ထိုအခါ ဈေးတပ်သားများလည်း အိပ်ရာမှလှလဲ၍ ထကြရလေသည်။ နောက်မှာသစ်ခြင်း၊ အခင်းကလေး၊ အခင်းကြီးသွားလာကြခြင်း၊ ဆေးလိပ်အစ၊ ရေနေ့အစသောကံကြခြင်း စသည်များကို ပြုကြရလေသည်။ ရေနေ့သောက်ကြရသည့်ဆိုသော်လည်း လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ထားသောရေနေ့ မဟုတ်ပေ။ ရေနေ့ရိုးရိုး အဖြူထည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါ၌လည်း လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ထားသော ရေနေ့ကြမ်းကို သောက်နိုင်ကြပါသည်။ ဤသို့သောက်နိုင်ကြသည်မှာ မွန်ဈေးသည်လည်းများလာ၍ ဝယ်ခြမ်းရနိုင်သောအခါမျိုးတွင် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် မွန်ဈေးသည်များထံမှဝယ်ယူထားသော ကြံသကာကလေးများနှင့် ညဇာထမင်းစားစဉ်က မြီးခြံသိမ်းဆည်းထားသော ထမင်းကြမ်းကလေးများကိုပင် စားသောက်ခြင်းပြုနိုင်ကြလေသည်။

ဤတွင် ဘွဲ့ရရှိသူချို့၊ ဟန်ချို စသူများက အလုပ်သဘောနှင့် တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများအကြောင်းကို မသိသဖြင့် ထင်သလိုအိပ်နေမည်ဆိုပါမူ၊ တန်းစီသည်အခါ နောက်ကျနေပါက ပါးနားအရိုက်ခံရခြင်း၊ စစ်ဖိနပ်နှင့် အကန်အကျောက်ခံရခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ပင် မစွန့်ရခြင်း စသောအပြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ဈေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မနက်ပိုင်း တန်းစီချိန်တွင် နောက်ကျနေမည်ဆိုပါက လူစစ်ဆေးသောဂျပန်သည် ဦးစွာပထမ ဘွဲ့ရရှိသူချို့နှင့် ဟန်ချိုကို ပါးနားရိုက်နှက်ခြင်း၊ ထိုင်ချည်ထချည်အလုပ်ခိုင်းခြင်း၊ စစ်ဖိနပ်နှင့်ကန်ကျောက်ခြင်း ပြုလေသည်။ ပြီးလျှင် အိပ်ရာထ နောက်ကျသော ဈေးတပ်သားအား ကြီးမားသောကျောက်တုံးကြီးကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင်ရွက်စေလျက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေစေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အပြစ်ပေးခံရသည့်အခါ ဈေးတပ်သားမှာ မကြာမီအချိန်အတွင်း တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ဝိုင်းခနဲ ပစ်လဲလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ ထိုမျှနှင့်မပြီးပါချေ။ ၃ဝတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် ထပ်တလဲလဲ လုပ်ခိုင်းလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌မူ ထိုအပြစ်ထက်ပို၍ဆိုးရွာသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို ပြုလေသည်။

တန်းစီနောက်ကျသောဈေးတပ်သားများအား ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိုက်ထားစေသည်။ ပြီးလျှင် မြေ ၂ ချောင်းကို ကားစေပါသည်။ ထိုနောက် ဝါးလုံးများကိုမီးရှို့ကာ မြေ ၂ ချောင်းအောက်မှနေလျက် မီးတိုက်ခြင်းပြုလေသည်။ လူအရှင်လတ်လတ်ကို မီးရှို့မီးဖြိုက်သည့်သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ဈေးတပ်သားခမျာ အဘယ်မျှ ထွန်ထွန်လှီး၍နေရာလေမည်နည်း။ တွေးကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ကြက်သီး မေးညင်းထလောက်သည့် လူမဆန်သည့်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် လိုအပ်သော ထင်းမီးကိစ္စ၊ ရေမှိုကိစ္စများကိုလည်း သူ့အထာနှင့်သူ သဘာဝကျအောင် ဆောင်ရွက်တတ်ရန် လိုလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်လိုင်းကြီးများအတွင်း၌ မီးဖိုကြီးများဖိုလျက်၊ မီးကို မပြတ်မလပ် ထည့်ထားရလေသည်။ နေ့ဘက်အလုပ်ဆင်းနေခိုက် မီးမပြတ်ရုံ၊ မီးမသေရုံထားခဲ့ကြပြီး ညနေ အလုပ်ကတတ်လာသည့်အချိန်များတွင်မူ မီးဖိုကြီးများတွင် မီးတောက်မီးလျှံဟုန်းဟုန်းတောက်သည့်အထိ မီးအားကောင်းကောင်း ထည့်ကြရလေသည်။ တဲတန်းလျားကြီးတစ်လုံးတွင် မီးဖို ၂ ဖိုမှ ၃ ဖိုအထိ ပြုလုပ်ထားကြရလေသည်။

ဤလို ထင်းမီးများကိုထည့်နိုင်စေရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာဘွဲ့ရရှိထားသူ ဟန်ချိုများသည် မိမိတို့ ငယ်သားများအား အလှည့်ကျ လူ့သတ်မှတ်လျက် ညနေအလုပ်မှအပြန်တွင် တောသစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲစေလျက် ထင်းအလိုမှာ ယူဆောင်နိုင်ရလေသည်။ စင်စစ် ဤကိစ္စ ဤတာဝန်မှာလည်း ညနေအလုပ်သိမ်းချိန်ရောက်မှ ထင်းခုတ်၍ မဖြစ်ပေ။ တာဝန်ကျသော ချွေးတပ်သားအုပ်စုသည် နံနက်စာ ထမင်းစားချိန်ကပင် ထမင်းကို ကမန်းကတန်စားသောက်ပြီးနောက် သင့်လျော်ရာရာသစ်ပင်များကို ထင်းအလိုမှာ ခုတ်လှဲထားရလေသည်။

ညနေပိုင်းအလုပ်သိမ်းချိန်မှာ ၅ နာရီတွင်ဖြစ်လေရာ၊ ထိုအချိန်မှာ တောကြီးမြိုင်ကြီးများအတွင်း၌ ဖြစ်လေ သောကြောင့် မကြာမီ အမှောင်ထုက လုံးလွှမ်းလာမည်အချိန် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထင်းအတွက် အချိန် ကြိုတင်ကာ စီစဉ်လုပ်ကိုင်ထားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

တဲတန်းလျားများအတွင်း၌ ဤလိုမီးဖိုကြီးများပိုလျက် ညနေ အလုပ်စခန်းမှအပြန်တွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက် ထည့်နိုင်သောကြောင့်လည်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြစ်နေကြသော ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် မိုးရေများ ဖိုရွာလာသော ခါးဝတ်ပုံဆိုးများကို ကိုယ်ပေါ်မှချွတ်ခွာလျက် ခြောက်ဆွေအောင် မီးကင်နိုင်ကြလေသည်။ ပြီးသော် ချမ်းချမ်းစိမ်းစိမ်းဖြစ်လာရခြင်းကိုလည်း မီးငွေ့လှုံကာကုစားရလေသည်။ နောက်တစ်ဖန် ရေနေ့ကျိုရသည့်ကိစ္စ၊ ညမူညတကာကိစ္စ၊ ထမင်းစားသောက်ကြရသောကိစ္စ စသည်တို့မှာလည်း မီးရိုမှ အဆင်ပြေသည့်ကိစ္စများ ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် တဲတန်းလျားများတွင် မီးထင်းအပြတ်မခန့်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မွန်ဇေးသည်လည်းများထဲတွင် ကညင်ဆီမီးတိုင်များဝယ်၍ရသည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ ကညင်ဆီချောင်းများမှာ မီးပုံကြီးများကဲ့သို့ ခရီးမရောက်ပါချေ။ မွန်တို့ထံမှ ကျွန်တော်တို့လိုသလောက် ကညင်ဆီချောင်းများလည်း ဝယ်မရ နိုင်ပေ။

တဲတန်းလျားကြီးများအတွင်း ဤလိုမီးဖိုကြီးများပိုလျက်၊ နေ့မီးညှမ်းမပြတ်တစ်ထည်ထားသော အပြုအမူ ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများထံမှ အတုယူရခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုရပါမူ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့အရင်ရောက်နေသော ချွေးတပ်သားများသည် သူတို့သူတို့၏ တဲတန်းလျားကြီးများအတွင်း၌ ပြောပလောက်အောင် မီးဖိုခြင်း၊ မီးထင်းများထည့်ခြင်းကို မတွေ့ရချေ။ ညဘက်များတွင် အမှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေလေတော့သည်။ သူတို့တစ်တွေ မီးထည့်ထားသည်မှာလည်း တော်စွ လျော်စွ ဆေးလိပ်မီးညှိ၍ရလောက်ရုံ သစ်တိုင်းခြောက်၊ ဝါးခက်ခြောက်ကလေးများနှင့် ထင်းတုံးအတိုအစ ကလေးများလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ သူတို့ကိုယ်ပေါ်ရှိအဝတ်အထည်များ မီးကြောင့်နိမ့်လာခဲ့လျှင် လည်း ကိုယ်လုံးတီးချွတ်လျက်ရေညစ်ချကာ သစ်ကိုင်းခြောက်အတိုအစကလေးများ အမှိုက်သရိုက်များလောက် ကိုသာမီးပုံရှိ လျက် တော်ရုံသဖြင့်မီးကင်ခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ သူတို့တစ်တွေ အလုပ်ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းသောကြောင့်ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် ချွေးတပ်သားများအပေါ်တွင် စီမံအုပ်ချုပ် လူကြီးလုပ်ရသောဘွဲ့ရရှိသူများ၊ ဟန်ချို စသူတွေကပင် အမြင်မကျယ်၍ မအုပ်ချုပ်မစီမံတတ်သောကြောင့်ပေလော။ မည်သို့ဟူ၍ မပြောတတ်ပါချေ။

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင် အရပ်သားချွေးတပ်သားများနေထိုင်ရန်အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲလှိုင်း ကြီးပေါင်း ၆ ခု ရှိလေသည်။ တဲလှိုင်းတစ်လှိုင်းတွင် ချွေးတပ်သား ၃၀၀ ခန့် နေထိုင်နိုင်သည်။ ၃၀၀ ခန့်အထိ လည်း ဂျပန်တို့က ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်အကန်နည်းနှင့် ထားသင့်ထားထိုက်သည်မှာ ၂၀၀ ခန့်သာ ဖြစ်သင့်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တံတန်းလျားနှင့် ကိုက် ၃-၄၀ ခန့်အကွာတွင် တံလှိုင်းကြီးတစ်လုံး ရှိပြန်ပါသည်။ ထိုတံလှိုင်းကြီးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့တံလှိုင်းကြီးများကဲ့သို့ မြေစိုက်ဆောက်လုပ်ထားသောတံကြီး ဖြစ်သည်။ အလျားအရှည် စသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့တံကြီးများနည်းတူဖြစ်လေသည်။ ထိုတံကြီးထဲတွင် စစ်သုံးပန်း ၂၀၀ ခန့် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ရောက်ရှိသွားပြီးနောက်၊ ၁ ရက်-၂ ရက်အကြာ၌ပင် စစ်သုံးပန်းများ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့အနေအထိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေလျက် အက်ခတ်လှေလာကြည့်မိလေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများတွင် အင်္ဂလိပ်၊ ဩစတေးလျ၊ ဒတ်ချ်၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားများ ဟူ၍တွေ့ရလေသည်။ ထိုအထဲတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားမှာ အတော်ကလေးနည်းလေသည်။ ဂျပန်တို့သည် ထိုဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများအား စင်ကာပူ၊ ဟောင်ကောင် စသောတိုက်ပွဲများမှ မှမ်းဆီးရမိလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုတံလှိုင်းကြီးရှိ သုံးပန်းစစ်သားများသည် သူတို့၏တံကြီးတွင် အမြဲမပြတ် မီးထည့်ထားလေသည်။ ညဘက်တွင် ပို၍ မီးထည့်လေသည်။ သူတို့သည် အလုပ်ကပြန်လာတိုင်း ထင်းတုံးများ၊ ထင်းကိုင်းများကို သယ်ဆောင် ထမ်းပိုးလာကြလေသည်။ ရေကိုဆုံလျှင်လည်း ချွေးတပ်သားများကဲ့သို့ပင် ဝါးကျည်တောက်ဘူးများနှင့် ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်လာကြလေသည်။

အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်မှစ၍ သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှမှာ စစ်တပ်တစ်တပ်၏ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်မှု ဖုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ရာထူးအဆင့်အတန်းအလိုက် ကြီးသူက ငယ်သူကို အဆင့်ဆင့်အုပ်ချုပ်သွားလေသည်။ ထမ်းပိုးစားလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အလုပ်ဆင်းလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အလုပ်တက်လာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အလုပ်လုပ်ရာ၌သော် လည်းကောင်း စနစ်တကျရှိလေသည်။ စစ်တပ်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် ထိုသုံးပန်းစစ်သားများ၏အပြုအမူကိုတွေ့လာလျက် သူတို့ကဲ့သို့ ပုံစံကျမနေတတ်သည့်တိုင် ထင်းမီးကိစ္စ၊ ငွေဖိုးကိစ္စကိုမူ သူတို့နှင့်မခြား အတုယူလျက်နေထိုင်ခြင်းပြုရန် တိုင်ပင်ကြကာ ထိုကိစ္စကို စီမံဆောင်ရွက်ကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရပ်သားချွေးတပ်သားများနေထိုင်သည့် တံလှိုင်းကြီး ၆ လှိုင်းရှိသည့်အနက် ကျွန်တော်တို့ခရိုင်မှအဖွဲ့သားများနေထိုင်သော တံလှိုင်းအမှတ် ၅ နှင့် ၆ သည် အခြားတံလှိုင်းများထက် အသန့်ရှင်းဆုံး၊ စနစ်တကျဆုံး၊ ပြဿနာအနည်းဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ကျွန်တော် သတိပြုလေ့လာမိသောအကြောင်းအချက်များလည်း ရှိလေသည်။ ဂျပန်များ၏လက်တွင်း၌ စစ်သုံးပန်းအဖြစ် အပမ်းအဆီးခံနေကြရရာသော ဗြိတိသျှစစ်သည်တော်များ၏ဘဝမှာလည်း မသက်သာလှပါချေ။ အချို့နေရာများတွင်မူ သူတို့သည် ချွေးတပ်သားများထက် အခြေအနေ ပို၍ဆိုးရွားလှသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့အရပ်သားချွေးတပ်သားများမှာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ လုပ်ခငွေရကြသော်လည်း စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားအနေဖြင့်မူ လုပ်ခကြေးငွေဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရရှိကြပါချေ။ ကျွန်တော်တို့အတွက်မှာမူ လုပ်ခကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ကျ ရှင်းလင်းပေးလေသည်။

ဤတွင် 'တောကြီးတောင်ကြီးများအတွင်း၌ဖြစ်လေသောကြောင့် အခကြေးငွေရရှိခြင်းကြောင့် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသလား' ဟူ၍ မေးစရာရှိလေသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ တောကြီးတောင်ကြီးများအတွင်း၌ ဖြစ်သော်လည်း ချွေးတပ်သားများရရှိသော ဂျပန်စက္ကူများသည် သူနေရာနှင့်သူ ထိုက်သင့်သလောက်ခရီးရောက်သည်ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

မွန်ဈေးလည်းများသည် ကျွန်တော်တို့၏ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများသို့ မကြာခဏ ရောက်ရှိလာတတ်လေသည်။ ထိုဈေးသည်လည်းများတွင် ပဲကြီးလှော်၊ ကုလားပဲလှော်၊ ကြံသကာ၊ မြေပဲယို၊ အပေါစားအညှစ်စား တရုတ်မှန်၊ ပွဲနုမှန်၊ ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်၊ ဆေးတံသောက်ဆေးမှုန့်၊ ဆေးရွက်ကြီး၊

လက်ဖက်ခြောက်၊ ကညင်ဆီချောင်း၊ ကောက်ညင်း၊ အရက် စသည်များ ပါရှိလာလေသည်။ ထိုအခါ လုပ်ငန်းငွေအဖြစ် ဘုရားနီစက္ကူကလေးများရရှိထားသော အရပ်သားရွေးတပ်သားများအနေဖြင့် အလိုရှိရာပစ္စည်းကဏ္ဍများကို ဝယ်ခြမ်းနိုင်ကြသော်လည်း၊ စစ်သုံးပန်းချေးတပ်သားများအနေဖြင့်မူ တစ်စုံတစ်ရာ ဝယ်ခြမ်းနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ သူတို့ခမ္မာများသည် အရပ်သားရွေးတပ်သားများ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ကြခြင်းကိုသာ တပျော်ပျော်တပေ့ပေ့ဖြစ်နေရာရလေသည်။ ရွေးတပ်စခန်းနှင့် မွန်ဈေးသည်လည်းများအကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ဆက်လက်၍ ဖော်ပြပါမည်။

ပြီးလျှင် များစွာသောသုံးပန်းစစ်သားတို့မှာလည်း ယူနီဖောင်းများ အစုတ်စုတ်၊ ဖိနပ်များအပေါက်ပေါက်ဖြစ်လျက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများ ထုလုပ်မှုနှင့် ခိုက်ပုန်ကား ခြေသလုံးသိမ်းဒူးကြီးလျက်ရှိနေကြလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် အလုပ်သက်သာ၍ သတိကြီးစွာထားလျက်ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေထိုင်သော စစ်ဗိုလ်များလောက်သာ မူလကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားမှ အတော်အတန်သာချို့ယွင်းသော်လည်း၊ ကျန်သောနောက်လိုက်ငယ်သားများမှာမူ နံရိုးကျကျ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နှင့် ပိန်ချိုးချည့်နဲ့လျက် ရှိကြလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အလုပ်ဆင်းသည့်အခါ၌သော်လည်းကောင်း၊ အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လည်တက်ရောက် လာသည့်အခါ၌သော်လည်းကောင်း၊ ၂ ယောက် ၁ တွဲ စနစ်တကျတို့လျက် စစ်ချီတက်သလို ချီတတ်ကြလေသည်။ ဤလို ချီတက်ကြသည်ဆိုသော်လည်း သူတို့သူတို့၏ ခြေလှမ်း၊ ခြေချမျှများတွင် အားမာန်ဟူ၍ အလျဉ်းမပါတော့ချေ။ ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်နှင့် မကြာမီလဲပြိုတော့မည့်ဟန်အမူအရာမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ပမာဆောင်ရလျှင် သူတို့သူတို့၏ ခြေလှမ်းများသည် တိုက်ပွဲတစ်ခုဆီသို့ အားနှင့်မာန်နှင့်ချီတက်သော စစ်သည်တော်များ၏ ခြေလှမ်းမျိုး မဟုတ်။ အကြီးအကွယ်တိုက်ပွဲခွဲနိမ့်သဖြင့် အားအင်ကုန်ခမ်းကာ နောက်ကြောင်းကိုပြန်ဆုတ်ခွာလာရသော ခြေလှမ်းမျိုးဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် အလုပ်ခွင်၏လက်နက်ကိရိယာများဖြစ်သော ပေါက်ချွန်၊ ပေါက်ပြား၊ လွှဲ၊ သံတူရွင်း၊ သံတူကြိုးများကိုလည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ပခုံးထက်တွင်ထမ်းပိုးလာသည့်အလား သယ်ဆောင်ထမ်းပိုးလာတတ်ကြလေသည်။ သူတို့၏အကြီးအကဲဖြစ်သူမှာမူ တုတ်ငယ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ဆောင်လျက် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ သော်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးမှနေလျက်သော်လည်းကောင်း လိုက်ပါလေ့ရှိလေသည်။

တစ်ဖန် သုံးပန်းချေးတပ်သားများထဲတွင် အချို့မှာ ဖိနပ် ဟူ၍အလျဉ်းမရှိတော့ချေ။ အချို့မှာလည်း ဦးထုပ် ဟူ၍မရှိတော့ချေ။ အချို့ကား အမြွှာမြွှာစုတ်ပြီနေသောအင်္ကျီနှင့်၊ အချို့မှာမူ ဘောင်းဘီများစုတ်ပြီနေချေပြီ။ ထိုအခါ ဖိနပ်မရှိသောသုံးပန်းစစ်သားများသည် အများစုကကုန်မီအောင် ခြေထောက်နှင့်ထောက်နှင့် ခြေလှမ်းကိုအားတင်းကာ လှမ်းရှာလေသည်။ ဦးထုပ်မပါသောသူမှာလည်း မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ နီကြန့်ကြန့်ဦးခေါင်းဆပ်ပြင် အအေးဒဏ်၊ အပူဒဏ်ကို ခံရရှာလေသည်။ ဘောင်းဘီထည်လဲ မရှိ၊ အင်္ကျီထည်လဲ မရှိသောသုံးပန်းချေးတပ်သားများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အရပ်သားရွေးတပ်သားများကဲ့သို့ပင် မိုးရာသီတွင် အဝတ်ကို မီးကင်မီးမြှိုက်ရလေသည်။

အရပ်သားရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံးပန်းချေးတပ်သားများတွင် မတူညီသောအကြောင်းအချက်များ ရှိလေသည်။ ဂျပန်များသည် သုံးပန်းချေးတပ်သားများအား နံနက်စာနှင့် ညစာအတွက် ရိက္ခာကိုခေါင်မှ ဆန်၊ ဆား၊ အာလူး၊ ပဲ၊ သကြား စသည်များကို အချိုးကျထုတ်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။

သုံးပန်းအကြီးအကဲသည် ထိုရိက္ခာပစ္စည်းများကို နေ့စဉ်ထုတ်ယူပြီးနောက် ၎င်း၏လူများထဲမှ သင့်တော်ရာ လူကိုရွေးချယ်လျက် အချက်အပြတ်တာဝန် ပေးလေသည်။ ချက်ပြုတ်စားသောက်သည့်ကိစ္စ၌မူ ၎င်းတို့သဘောအလျောက် ကြိုက်နှစ်သက်သလို ချက်ပြုတ်စားသောက်နိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွေးတပ်သားသုံးပန်းများသည် နံနက်စောစောတွင် အလုပ်မဆင်းမီ ဆန်ပြုတ်ခပ်ကျကျကို တစ်ကြိမ်သောက်နိုင်ကြလေသည်။ သို့သော်

သူတို့ရရှိသောစားနပ်ရိက္ခာဆိုသည်မှာလည်း လောက်လောက်ငငမဟုတ်ပါချေ။ မနက်စောစော ဆန်ပြုတ်ကို သောက်သည့်အတွက် မနက်ထမင်းနှင့် ညထမင်းကိုမူ လျော့ပေါ့၍စားသောက်ကြရရှာလေသည်။

ဤနေရာတွင် စစ်သုံးပန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျပန်တို့၏အပြုအမူမှာ စစ်မက်ရေးရာနှင့်ပတ်သက်သည့် အပြုအမူတစ်ရပ်ပေးဟူ၍လည်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

ဂျပန်များသည် ၎င်းတို့လက်တွင်း၌ ဖမ်းဆီးရမိထားသော စစ်သုံးပန်းများအား တမင်သက်သက် မဝရေစာ ကျွေးမွေးထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အဓိကလိုအပ်သည့် ဆားကဲ့သို့သော အာဟာရဓာတ် မျိုးကိုလည်း တမင်တကာလျှော့ပေါ့လျက် မလောက်မငပေးခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။

ဖမ်းဆီးရမိထားသောရန်သူများအား ဝဝလင်လင်ကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် တစ်နေ့တည်း ၎င်းတို့အား တော်လှန် တိုက်ခိုက်လာမည်လိုလည်း ဂျပန်များ စိုးရိမ်ဟန်တူလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် စိုးရိမ်ထိုက်သည့်အချက်လည်း ရှိလေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖက်ဖြစ်သောရန်သူသုံးပန်းအား ထိန်းသိမ်းထားရခြင်းဆိုသည်ကပင် မြေပွေး၊ မြေယောက်ကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားရခြင်းနှင့် မည်သို့မျှမခြားနားပါချေ။

ဤနေရာမျိုးတွင်မူ လူသားအချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငဲ့ညှာထောက်ထား ရမည်။ ကြင်နာသနားရမည် ဟူသောစိတ်ထားမျိုးကိုမူ မည်သည့်စစ်တပ်ကမျှ သဘောထားလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုကဲ့သို့သဘောထားလိုက်လျှင်လည်း မိမိလည်မျိုကို တစ်နေ့တည်းအညစ်အရှေးမရှိပေ။

သုံးပန်းခွေးတပ်သားများအား ယိုးဒယား-မြန်မာမိန်းရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် တာဝန်ပေးစေခိုင်းသည့် ကိစ္စမှာလည်း အရပ်သားခွေးတပ်သားများနှင့်မတူဘဲ ကွဲပြားမှုရှိလေသည်။

ဂျပန်များသည် စစ်သုံးပန်းခွေးတပ်သားတို့အားစေခိုင်းသည့်အခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှတစ်ဆင့် သုံးပန်းများထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်သူတစ်ဦးလိုသာ ခေါ်ယူလျက် အမိန့်ပေးခြင်းပြုလေသည်။ ဤတွင် သုံးပန်းအကြီးအကဲဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်သည် သူ့လူများအား ဂျပန်စစ်ဘက်မှညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စေခိုင်းခြင်း၊ သူကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်လျက် အလုပ်တာဝန်ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်လေသည်။

ထိုသဘောကြောင့်လည်း လက်နက်ကိုင်ဂျပန်စစ်သားများသည် သုံးပန်းခွေးတပ်သားများ အလုပ်လုပ်သော နေရာအနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ အစောင့်အကြပ်ပြုသည့် သဘောမျိုးလောက်သာဖြစ်စေတော့သည်။ သုံးပန်းခွေးတပ်သား များ၏အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း၊ အမိန့်ဩဇာပေးခြင်း၊ စိတ်အခန့်မသင့်တိုင်း ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ခြင်းစသည်များကို အရပ်သားခွေးတပ်သားများအပေါ်ပြုမူသည့်ကဲ့သို့ တူ မပြုလုပ်နိုင်ကြပါပေ။

သို့ရာတွင် ဤလို စိတ်ထင်တိုင်းမပြုကျင့်နိုင် ဆိုသောကြောင့် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် သုံးပန်းစစ်သားများမှာ အခါခပ်သိမ်း အဆင်ပြေနေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းရှိနေသည် ဟု မယုဆစေလိုပါပေ။ ဂျပန်များနှင့် ဗြိတိသျှ စစ်သုံးပန်းတို့အပေါ်ပင်ပူဇော်လည်း ရုံဖန်ရုံခါ မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသည်။ ဤလို ပင်ပူဇော်ဖြစ်လာသည့် အခါများ၌မူ ဒဏ်ရာအနာတရရှိမှု၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပွားမှုမှ အသက်သေရသည်အထိ အကြီးအမှားဖြစ်ပွား တတ်လေသည်။ ဤအကြောင်းကို စာအုပ်နောက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပါမည်။

ရုံဖန်ရုံခါများ၌လည်း ဂျပန်စစ်သားများသည် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများအပေါ်၌ မထေမမြင်ပြုတတ်ကြလေ သည်။ အချို့သောဂျပန်စစ်သားများကလည်း သုံးပန်းစစ်သားများအပေါ် လှောင်ပြောင်သရော်ခြင်း၊ မထိတထိ ကန်ကျောက်ရိုက်နှက်ခြင်းစသည်များကို ပြုမူတတ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤလိုအပြုအမူမျိုး ဤလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ဆိုသည်မှာလည်း အရပ်သားခွေးတပ်သားများနှင့်ဖြစ်ပွားသော အကြိမ်အခါပေါင်းလောက်ကား များပြားလှသည် တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်သားများသည် ဤလိုအပြုအမူမျိုး၌လည်း အရပ်စကားနှင့်ပြောရသော်

‘လှကြည့်လုပ်သည့်သဘောမျိုး’ ဟုဆိုရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သာမန်ဂျပန်စစ်သားများ သို့တည်းမဟုတ် တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်လောက်ရှိသော ဂျပန်စစ်သားသည် သုံးပန်းထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်သောစစ်ဗိုလ်များကိုမူ တော်ရံ တန်ခိုးအကြောင်းမျှလောက်နှင့် ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ခြင်း၊ ပါးစားရိုက်နှက်ခြင်းစသည်ဖြင့် မမြဲကြပါပေ။ ၎င်းတို့ လက်စွမ်းပြ၊ ခြေစွမ်းပြကြသည်မှာ သုံးပန်းများထဲမှ သာမန်စစ်သားလောက်ကိုသာ ဖြစ်လေသည်။

ဈေးတပ်စခန်းများတွင် အကြီးအကဲဖြစ်သောဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လည်းကောင်း၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လည်းကောင်း၊ စစ်သုံးပန်းတို့၏လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းကျွန်ကြား သည့်အတိုင်း ဖြစ်မဖြစ်၊ မှန်မမှန်ကိုမူ မကြာခဏပင် အလုပ်ခွင်သို့လာရောက်၍ ကြည့်ရှုခြင်းပြုလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌မူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကိုယ်တိုင်ပင် အလုပ်ခွင်အတွင်း၌ တစ်နေ့ကုန်သည်တိုင် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခြင်း၊ အမိန့်ထူးညွှန်ကြားခြင်းများ ပြုလေသည်။ များသောအားဖြင့်ကား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များသည် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းစစ်ဗိုလ် များနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ အလုပ်လုပ်ကြသည်က များပေသည်။ ဤနေရာ၌လည်း စာဖတ်သူ ပို၍သဘောပေါက် စေရန် ဥပမာတင်၍ ပြလိုပါသည်။

ဥပမာ ရထားလမ်းအတွက် ဇလီဖားတုံးချခြင်း၊ သံလမ်းခင်းခြင်း၊ သံလမ်းဆက်ခြင်း၊ ချောက်ကမ်းပါးကျား တံတားကြီးများ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ စမ်းချောင်းတံတားများဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ရေလွှဲတမံကြီးများ တည်ဆောက်ခြင်း၊ လမ်းမလွတ်သောကျောက်တောင်ကြီးများအား ဒိုင်းနမိုင်းဖြင့်ဖောက်ခွဲဖြိုခွင်းခြင်း စသော အဓိကအရေးပါသည့် လုပ်ငန်းစဉ်များ၌မူ အင်ဂျင်နီယာတပ်ဖွဲ့ များမှဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် သုံးပန်းဈေးတပ်သားထဲမှ စစ်ဗိုလ်အကြီးအကဲ များသည် တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်ဆောင်ကြသည်က များပေသည်။ ဤနေရာတွင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကလည်း အင်ဂျင် နီယာဗိသုကာအတတ်ကို တတ်ကျွမ်းထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပို၍အဆင်ပြေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် အင်ဂျင်စစ်ဗိုလ်မှာ တကွတည်းဖြစ်နေလေတော့သည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်မှာလည်း အခွင့်အရေး ပို၍ ရလေသည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ထိုအခါများတွင် သာမန်ဂျပန်စစ်သားများပင်မသောက်နိုင်သော ‘စားဝါး စီးကရက်’ (ဒီလစ်ပိုင်ဖြစ်)ကို သောက်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ပေးသော ‘ဆာကေ’အရက်ကိုလည်း သောက်ရလေသည်။ အကြောင်းအခွင့်သင့်လျှင် ဝက်သားကလေးများနှင့် ဂျုံမုန့် စသည်ကလေးများကိုပင် ရိက္ခာရာရင့်အဖြစ် ရရှိတတ် ပေသည်။

ဗြိတိသျှသုံးပန်းများသည် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာ၌ စနစ်ဇယားကျနကြောင်းနှင့် အထက်တွင် ကျွန်တော် ဖော်ပြ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံစနစ်ဇယားကျသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ပြည့်စွက်လျက်ဖော်ပြလိုပါသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ မြေပြင်လမ်းများကို အချို့နေရာများတွင် ဖောက်လုပ်၍ ပြီးစီးသွားသည့်အခါ၊ စိတ်ချရသော မြေအသားသေသွားသည့်နေရာများတွင် ဇလီဖားတုံးများခင်းခြင်း၊ သံလမ်းများ ချခြင်း ပြုလုပ်လေသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများကိုမူ ကျွန်တော်တို့အရပ်သားဈေးတပ်သားများ မလုပ်မကိုင်ရသလောက် ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှသုံးပန်းများသာ လုပ်ဆောင်ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်အား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကိတ်ဂျီမှ ခေါ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် စစ်သုံးပန်းများ ဇလီဖားချ၊ သံလမ်းခင်းနေသော ရထားလမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ထိုနေရာသည် တပ်ဒိန်စခန်းနှင့် ကျောက် တစ်လုံးစခန်းကြားတွင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင် ဗြိတိသျှသုံးပန်းများသည် ချခင်းပြီးသောဇလီဖားတုံးများနှင့် မီးရထားသံလမ်းကို သံစိုကြီးများနှင့်ရိုက်နှက်ကုပ်တွယ်ရန်လုပ်ဆောင်နေခိုက် ဖြစ်လေသည်။

အမှန်စစ်စစ် ကိတ်ဂျီမသည် မီးရထားသံလမ်းခင်းသောလုပ်ငန်းနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပါချေ။ သူသည် ဈေးတပ်စခန်းတစ်ခုလုံးကိုအုပ်ချုပ်ရသူ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သာဖြစ်သလှသည်။ သို့ရာတွင် ကိတ်ဂျီမမှာလည်း

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သုံးပန်းရွေးတပ်သားများ အလုပ်လုပ်သည့်နေရာသို့ လည်းကောင်း၊ အရပ်သားရွေးတပ်သားများ အလုပ်လုပ်သည့်နေရာသို့ လည်းကောင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ပြုလေ့ပြုထရှိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ လမ်းခင်းလမ်းချရန်တာဝန်လူဆောင်ရွက်ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ ထည်း ထိုနေရာတွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။ သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သားများကလည်း သုံးပန်းရွေးတပ်သားများအား ဘေးကြပ်လျက်ရှိလေသည်။ သေနတ်ကိုင်စစ်သားများသည် ၃ ယောက် ၁ တွဲ - ၄ ယောက် ၁ တွဲပြုလျက် သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးကြီးများအနီးတွင် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂုဏ်နိယာဂျပန်စစ်ဗိုလ် အနီးတွင် လည်းကောင်း ရှိနေကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် သေနတ်ကို ပခုံးထက်တွင်ချိတ်လွယ်ထားခြင်း မဟုတ်။ လက်တွင် အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်သုံးပန်းရွေးတပ်သားများ၏လှုပ်ပုံကိုင်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် သုံးပန်းရွေးတပ်သား ၆၀ ကျော်ကျော် ရှိလေသည်။ သူတို့သည် လက်ထဲတွင် ၃ ပေ-၄ ပေ ထက်မနည်း အရှည်ရှိသော လွန်ပူကြီးများကိုကိုင်လျက် မီးရထားသံလမ်း၏ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လှခဲ့ရပ်နေကြသည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်မှာမူ မီးရထားသံလမ်း ၂ လမ်း၏အလယ်တွင် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအတွင်း သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်က လက်မြောက်၍ အချက်ပေးလိုက်သည့်အခါ လွန်ပူကိုင်ထားသောသုံးပန်းစစ်သားများသည် တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ချက်တည်း ဇလီဖာတုံးများပေါ်တွင် လွန်ပူများကို ထိုးစိုက်ကြလေသည်။

သံလမ်း ၂ လမ်းကြားမှရပ်နေသော သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ပေကြီးတစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ခါးကို ခပ်ကိုင်ကိုင်ညှပ်၍ လည်းကောင်း သူ၏သုံးပန်းစစ်သားများ ဇလီဖာတုံးများပေါ်တွင် ထိုးစိုက်ထားသော လွန်ပူများ နေရာမှမမှန်နှင့် မြှောင့်မြှောင့်မတ်မတ်ရှိမရှိ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။

အားလုံး ညီညာဖြောင့်တန်းနေသည့်အခါ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်က မြောက်ထားသောလက်ကို အောက်ချလျက် အချက်ပေးခြင်းပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ သုံးပန်းစစ်သားများသည် 'ဝမ်း၊ တူး၊ သရိုး' ဟု တစ်ခွန်းချင်းဆိုလျက် လှန်ပူကို ၁ ပတ်ချင်းလှည့်လေသည်။ ၃ ပတ်ပြည့်သည့်အခါ ရပ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်က လက်မြောက်လျက်အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ စစ်သားများသည် လွန်ပူများကို တစ်ပတ်ချင်းပြန်လှည့်ထုတ်လေသည်။ ပြီးလျှင် သံမိုက်ကြီးများကို ထိုအပေါက်များအတွင်းသို့ ထိုးစိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဤကိစ္စပြီးသည့်အခါ လွန်ပူကိုင်သော သုံးပန်းရွေးတပ်သားများ၏နေရာတွင် သံတုကြီးများကိုင်ဆောင်သော ရွေးတပ်သားများက တစ်လှည့်ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ပြီးသော် သူတို့စစ်ဗိုလ် အချက်ပေးသည့်အတိုင်း သံတုကြီးများကိုပင်မြှောက်လျက် 'ဝမ်း၊ တူး၊ သရိုး' ဟုဆိုကာ အရှိန်မှန်မှန် အချက်လျှော့ ထုလိုက်ခြင်းပြုကြလေသည်။

သုံးပန်းရွေးတပ်သားများသည် သူတို့စစ်ဗိုလ်၏အမိန့်ပေးချက်မှန်သမျှကို တည်တညွတ်နာခံပြီးနောက် အလုပ်ကို စနစ်တကျ ဤသို့ဝင်လုပ်ဆောင်ခြင်း ရှိကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်သားများက ၎င်းတို့အပေါ်တွင် ခတ်ရုံ တန်ရုံကိစ္စနှင့် နှိပ်စက်ကလုပြုမှုခြင်း မရှိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ ဂျပန်များ ရွေးတပ်သားအဖြစ်အသုံးချခဲ့သော စစ်သုံးပန်းများအနက် ထိုယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ တောကြီးတောင်ကြီးများအတွင်း၌ပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးမားလှစွာဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြရရာသောစစ်သုံးပန်းရွေးတပ်သားများ၏စာရင်းဇယားကို 'မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်နှင့် လန်ဒန် ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံး' ၁၉၄၇ အောက်တိုဘာ ၇ ရက်နေ့စွဲထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တွင် အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားလေသည်။

ဖန်ရွှေမြည်စာအုပ်တိုက်

မှတ်ချက်။ ။ဤစာရင်းကိုမူ စာရေးသူသည် 'သမင်းတမန်လမ်းပေါ်ဝယ်' စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤစာအုပ်၌ ထပ်မံဖော်ပြသည်မှာ အရေးပါ၍ သိသင့်သိထိုက်အောင် အချက်အလက်တစ်ခုအနေဖြင့် ထပ်မံဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်နှင့် ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံးသည် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားသေဆုံးရမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြလေသည်။

'သံဖြူစရိပ်စစ်သင်္ချိုင်းတွင် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများဖြစ်ကြသော ဗြိတိသျှစစ်သည်တော်ပေါင်း ၁၇၂၈ (တစ်ထောင်ခုနစ်ရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်)ယောက်၊ ဩစတြေးလျစစ်သည်တော်ပေါင်း ၁၆၂ (တစ်ထောင်တစ်ရာခြောက်ဆယ့်သုံးယောက်)၊ ဒတ်ချ်စစ်သည်ပေါင်း ၆၂၁ (ခြောက်ရာနှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်)၊ အစုစုပေါင်း ၃၇၁၂ (သုံးထောင်ငါးရာတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်)၏ အလောင်းများကို မြုပ်နှံခဲ့ရကြောင်း' ဖော်ပြခြင်းပြုလေသည်။

ဤသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူစရိပ်စစ်သင်္ချိုင်းတွင် မြုပ်နှံခြင်းပြုရသော စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများ၏ စာရင်းကိုသာ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်ရှိ စစ်သင်္ချိုင်းတွင် မြုပ်နှံခြင်းပြုရသော စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများ၏ စာရင်း မပါရှိသေးချေ။

ယိုးဒယားနိုင်ငံ စစ်သင်္ချိုင်းတွင် ဗြိတိသျှ၊ ဩစတြေးလျ၊ ဒတ်ချ်စစ်သည်တော်ပေါင်း ၈၄၀၀ (ရှစ်ထောင်လေးရာ) မြုပ်နှံခြင်းပြုခဲ့ရကြောင်း စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က 'ယိုးဒယားနိုင်ငံစစ်သင်္ချိုင်း၌ လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူစရိပ်စစ်သင်္ချိုင်း၌ လည်းကောင်း မြုပ်နှံခြင်းပြုရသော စစ်သည်တော်ချွေးတပ်သားများအပြင်၊ အလောင်းကိုပင် ရှာဖွေမတွေ့ရှိရသဖြင့် စစ်သင်္ချိုင်းများ၌ မြုပ်နှံခြင်းမပြုရသော ချွေးတပ်သားစစ်သည်တော်များအားလုံးပေါင်း၏ အပျက်အစီးစာရင်းသည် စုစုပေါင်း ၁၃၅,၀၀ (တစ်သောင်းသုံးထောင်ငါးရာ)ထက်မနည်းရှိသည်' ဟု ဖော်ပြလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။အထက်ဖော်ပြချက်စာရင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံတိုက်ပွဲများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ဂျပန်များတောက်လုပ်သော ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကိုအကြောင်းပြုလျက် သေကျေပျက်စီးခဲ့ရရာ သည် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများ၏ စာရင်းဖွဲ့သော ဖြစ်လေသည်။

ဤလို စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများ၏ အသေအပျောက်စာရင်းကိုလည်းကောင်း၊ စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်၊ ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံး စသောအဖွဲ့အစည်းများနှင့် အစိုးရဘက်ဆိုင်ရာဌာနများ၏ ထုတ်ပြန်ချက်စသည်များကိုလည်းကောင်း ထုတ်ဖော်တင်ပြခြင်းပြုသည့်အခါ၊ အရပ်သားချွေးတပ်သားများ၏ဘဝနှင့် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများ၏ ဘဝချင်းမတူညီသည့်အချက်ကို လည်းကောင်း၊ စနစ်စယားကွားခြားမှုကို လည်းကောင်း ဤနေရာတွင် တစ်ဆက်တည်းဖော်ပြရန် လိုလားပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကွဲလွဲသော အဖြစ် ၂ ရပ်ကို တင်ပြခြင်းပြုရပေမည်။

တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများရှိ စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများသည် ၎င်းတို့အထဲမှ စစ်သည်တော်တစ်ဦးတစ်ယောက်သေဆုံးခဲ့လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အများအပြားသေဆုံးခဲ့လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အကြောင်းမည်သည့်ရောဂါဝေဒနာနှင့် သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ သက်ဆိုင်ရာဂျပန်များကို အကြောင်းကြားပြီးသည့်နောက် တောကြီးအတွင်း၌ပင် ဖြစ်သလိုနည်းနှင့် မြုပ်နှံသဖြိုဟ်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မြုပ်နှံသဖြိုဟ်ခြင်းပြုပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ဘာသာရေးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သေသု၏အလောင်းမြေပုံတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးများကို စနစ်တကျစိုက်ထူထားခြင်း၊ အလောင်းမြေပုံအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးများတွင်

ညွှန်ထက်သောအရာဝတ္ထု။ သို့မဟုတ် ဓား စသည်များနှင့် အမှတ်အသားပြုခြင်း စသည်များကို လုပ်ကိုင်ထားခဲ့ကြလေသည်။

လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုမူ ခိုင်ခံ့၍ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြာရှည်ကြာမြဲခံမည့်သစ်သားများနှင့် ပြုလုပ်ကြလေသည်။ အချို့အဖွဲ့တပ်စခန်းများရှိ စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများကဆိုပါလျှင် အလွန်တရာမှသေသပ်မကျောလှသော သစ်သားလက်ဝါးကပ်တိုင်များပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သူ၏ နာမည်အတိုကောက်၊ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်၊ စစ်တပ်အမှတ်အသား၊ တပ်နံပါတ် စသည်များကိုပါ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထွင်းထုရေးထိုးခြင်း ပြုလေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများတွင်လည်း ဤနည်းအတိုင်း ရေးထွင်းခြင်းပြုလေသည်။ သူတို့သည် ကွယ်လွန်သူ သူတို့၏ရဲဘော်ရဲဘက်အား နောက်ဆုံး ပြုစုခြင်းအနေဖြင့် ဂရုတစိုက်ပြုစုလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ဝမ်းရောဂါများ ကျရောက်သဖြင့် အမြောက်အမြားသေဆုံးခြင်းဖြစ်ခဲ့သည့်အခါ၌လည်း စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများသည် တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း၏အမည်များကို ရေးထိုးမနေနိုင်သည့်တိုင်၊ အလောင်းများ စုပေါင်း မြှုပ်နှံခြင်းပြုရသော ကျင်းကြီးများအနီး၌ ဆိုင်းဘုတ်များ စိုက်ထူခဲ့ခြင်း၊ လူဦးရေ မည်မျှကျဆုံးကြောင်း သစ်ပင်ကြီးများတွင် စာတမ်းရေးထွင်းခြင်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို အတိုကောက် စာလုံးပုံသဏ္ဍာန်များပြုလုပ်လျက် မြေကျင်းကြီးများပေါ်တွင် စီထားခဲ့ခြင်း စသည်များကို ဂရုတစိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားချွေးတပ်သားများအနေဖြင့်မူ မည်သို့ပင်သေသော မည်ရွေမည်မျှပင်သေသော အလောင်းကို တောစပ်ရှိရာသို့ ထမ်းယူသွားပြီးနောက် မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ပြီးလျှင် အမျှအတန်းပေးဝေခြင်း၊ “လွတ်ပြီဟေ့။ မင်း သွားလို့ရာ သွားပေတော့”ဟူသော စကားလောက်ကိုသာ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဝမ်းရောဂါအကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွား၍ လူပေါင်းအမြောက်အမြား သေဆုံးကြရစဉ်အခါကဆိုပါလျှင် ထိုစကားမျှလောက်ကိုပင် မပြောနိုင်ပါချေ။ ကျွန်တော်တို့အရပ်သားချွေးတပ်သားများ၏အဖြစ်မှာ ‘သေဆုံး လောင်တုံး’ဆိုသောအဖြစ်ဟု ဆိုရပါမည်။

[ချွေးတပ်စခန်းများနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ဆိုးရွားလှသော ဝမ်းရောဂါကျရောက်ဖြစ်ပွားမှုကိုလည်း နောက်ပိုင်း တစ်နေရာ၌ ဖော်ပြထားပါသည်။]

သို့နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံရှိ အစိုးရအဖွဲ့များနှင့်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးနောက် ‘စစ်သံချောင်းကော်မရှင်’တစ်ရပ်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်သည် တောတွင်း ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျဆုံးသူ စစ်သည်တော်များ၏အလောင်းမြေပုံများကို တူးဖော်ပြီးနောက် အရိုးများကိုယူဆောင်ကာ ‘သံဖြူစရပ် စစ်သင်္ချိုင်း’တွင် မြှုပ်နှံခြင်းပြုခဲ့လေသည်။

- မှတ်ချက်။ ။တနင်္သာရီခရိုင် သံဖြူစရပ်မြို့အပြင်ရှိ စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲကို ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။
- ထိုစစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားသို့ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက်ရောက်၍ မိန့်ခွန်းပြောကြားခဲ့လေသည်။

ဈေးတပ်စခန်းနှင့် မွန်ဈေးသည်လှည်းများ

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ၁ လ ကျော် ၂ လခန့်အချိန်အတွင်း၌ပင် ကျွန်တော်တို့သည် မွန်ဈေးသည်များနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆက်ဆံခြင်းပြုကြရလေသည်။ ထိုအခါမှလည်း ကျွန်တော်တို့သည် မွန်ဈေးသည်များ၏စိတ်နေသဘောထားကို လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏လှည်းများတွင်ပါရှိလာသော ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို လည်းကောင်း၊ မည်သို့မည်ပုံ ဝယ်ခြမ်းရသည်ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ထိုဈေးလှည်းများ၏ သက်စွန့်ဆံပျားလာရောက်ရောင်းချမှုကို လည်းကောင်း တစ်စတစ်စ သိရှိရလေသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်မူ မွန်ဈေးသည်များနှင့်ပတ်သက်၍၊ ကျွန်တော်သိလိုသောအကြောင်းအချက်များရှိပါက ထမင်းချက်ခေါင်း ကိုစခအား မေးမြန်းခြင်းပြုရလေသည်။

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင် ၁ လကျော် ၂ လခန့်နေထိုင်မိသောအချိန်၌မူ၊ ထမင်းချက်ခေါင်း ကိုစခနှင့် ကျွန်တော်မှာ ရှေးကထက်တိုး၍ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်း ရှိလာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထမင်းချက်ခေါင်း ကိုစခ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်၊ ကိုသာမြိုင်နှင့် ကရင်အမျိုးသားကလေး သာဆင် စသူတို့မှာ ကျွန်တော်အတွက် ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင်သူများ ဖြစ်နေပါလေတော့သည်။ ဤသူများထဲမှ ကိုစခနှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ ၂ ဦးမှာမူ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းရောက်မှ ရင်းနှီးခင်မင်ရသူ ၂ ဦး ဖြစ်ကြလေသည်။

မွန်ဈေးသည်လှည်းများ၏အကြောင်းကိုဆိုရလျှင် ထိုဈေးသည်လှည်းများသည် ကျိုက္ခမီ၊ မုပုံ၊ မော်လမြိုင်၊ သံပြု၊ဇရပ် စသောမြို့ကြီးများမှနေလျက် ဈေးတပ်သားများရှိရာ တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများသို့လာရောက်၍ ဈေးရောင်းချသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ မွန်ဈေးသည်လှည်းများသည် ထိုကဲ့သို့ လာရောက်ရောင်းချနိုင်ရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဂျပန်စစ်ဘက် အာဏာပိုင်တို့ထံတွင် ခွင့်တောင်းခြင်းပြုရလေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ စစ်ဘက်အာဏာပိုင် တို့ထံမှ ခွင့်ပြုကြောင်းလက်မှတ်များ ရရှိမှသာလျှင်၊ တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများသို့ လာရောက်ရောင်းချခြင်း ပြုနိုင်လေသည်။

ဈေးသည်လှည်းများသည် ကြမ်းတမ်းဆိုးရွာသော ရာသီဥတုနှင့် ပင်ပန်းခက်ခဲသောလှည်းလမ်းခရီးကို ညအိပ်ညနေပြုလျက် လာရောက်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဈေးလှည်းများသည် တစ်လှည်း တစ်စီးတည်း လာရောက်ပုံကြသည်တော့ မဟုတ်။ ၃ စီးမှ ၅ စီး၊ ၆ စီး စသည်ဖြင့် စုပေါင်းအဖော်ဖွဲ့လျက် လာရောက်ရောင်းချကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့သည် ကြုံရာသည် ရာနေရာတွင် စခန်းချရပ်နားခြင်း ပြုကြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ပင် ချက်ပြုတ်လျက်စားသောက်ကြသည်။ တစ်ညပတ်လုံး မီးထင်းပုံကြီးများထည့်လျက် ညရေညတော့ကို အလှည့်ကျစောင့်ကြရလေသည်။ ကြမ်းတမ်းဆိုးရွာသော တောလမ်းခရီးဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း သူတို့၏လှည်းများတွင် မိန်းမသား ဟူ၍ကား တစ်ယောက်တလေမျှမပါရှိပါချေ။

ဤလို ခရီးလမ်းကြမ်းတမ်း၍၊ ညအိပ်ညနေလာရခြင်း စသောအကြောင်းများသာမက စိတ်အခန့် မသင့်သောဂျပန်များနှင့်တွေ့ရလျှင်လည်း ထုထောင်းရိုက်နှက်ခြင်း၊ လှည်းပေါ်တွင်ပါရှိလာသော မုန့်ပဲသရေစာနှင့်

အရက်၊ ဆေးလိပ် စသည်များကို အနိုင်အထက်လှယက်ယူငင်ခြင်း စသောအဖြစ်ဆိုးနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်လေသည်။ ဒီအတွင်းကပင် တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများရှိရာသို့ ဖြစ်သလိုနည်းနှင့်လာရောက်လျက် ဈေးအရောင်းအချပြုကြလေသည်။ သူတို့၏ ခွဲသတ္တိကား အတစ်ပါးချီးကျူးလောက်ပေသည်။

ရွေးတပ်စခန်းများသို့ မွန်ဈေးသည်များ ရောက်လာကြသည့်အခါ ရွေးတပ်သားများမှာလည်း အုံးအုံးကျွက်ကျွက်စုစုရုံးရုံးနှင့် ဈေးလှည်းများရှိရာသို့ ပြေးလွှားဝိုင်းအုံကြလေသည်။ မွန်ဈေးလှည်းများသည် ရွေးတပ်စခန်းအတွင်းသို့ကား မည်သည့်အခါမျှ ဝင်ရောက်ရောင်းချခြင်းမပြုပေ။ စခန်းနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသောသစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် လှည်းကိုနွားပြုတ်လျက် ရပ်တန့်ထားတတ်လေသည်။

ရွေးတပ်သားများသည် မွန်ဈေးလှည်းများတွင်ပါရှိလာသောကုန်ပစ္စည်းများကို သူတစ်မျိုးငါတစ်ဖုံနှင့် အလှအယက်ဝယ်ခြမ်းကြလေသည်။ ပွဲတော်ကြီးကြိုတုန်း အလကားနေနေသလား ဟူ၍ပင် ထင်ရလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် ရွေးတပ်သားများကိုလည်း အပြစ်မဆိုထိုက် ဟု ထင်ပါသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနပ်သော ထမင်းနှင့် စိမ်းဆတ်ဆတ် ပဲတင်း၊ အခွံမသင် ဆီပြားအလျဉ်းမပါသော ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥဟင်းတို့ကို စားနေရသည့်ရွေးတပ်သားများအဖို့ ရရာရကြောင်းဖြစ်သော အညှစ်စားအပေါစားပဲကြီးလှော်၊ ဖွဲနုနုများကိုပင် အလှအယက်ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် လှည်းပေါ်ပါပစ္စည်းအားလုံးမှာလည်း တက်တက်စင်ပြောင်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုပစ္စည်းများအနက် ကျွန်တော်တို့ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများ၌ တကယ်တမ်းအသုံးဝင်အရာရောက်သော ပယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်၊ ဆေးတံသောက်ဆေး ဆေးရွက်ကြီး၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ကညင်ဆီချောင်း၊ ကောက်ညှင်းအရက်၊ ကြဲသံကားအရက် စသည်များမှာမူ မွန်ဈေးလှည်းများတွင် အများအပြားပါရှိလာခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့ထံတွင် အများအပြားပါရှိလာတတ်သည်မှာ ပဲကြီးလှော်၊ ကုလားပဲလှော်နှင့် ကြဲသံကား စသည်များသာ ဖြစ်လေသည်။ ကြဲသံကားမှာမူ ဝ ပိဿထုပ်၊ ၅၀ သားထုပ်စသည်ဖြင့် အင်ဖက်ခြောက်များနှင့် ထုပ်ထားတတ်လေသည်။

မွန်ဈေးသည်လှည်းများ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ အတော်အတန်လှူရည်လည်သော ရွေးတပ်သားများသည် ပဲကြီးလှော်၊ ကြဲသံကား စသောအစားအစာများထက် အရက်ကို အလှအယက်ဝယ်ယူကြလေသည်။

မွန်ဈေးသည်များသည် အရက်ကို ရေနံဆီသံပုံးကြီးများတွင် ထည့်ယူလာတတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ယူဆောင်လာသောအရက်မှာလည်း များများစားစားမဟုတ်ပေ။ လှည်းတစ်စီးတွင် အများဆုံး သံပုံး တစ်လုံးလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအရက်ကိုလည်း ဂျပန်များမသိအောင် တင်ဆောင်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် မွန်ဈေးသည်အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါသည်။ မွန်အဘိုးအို၏ အဆိုမှာမူ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း အရက်ကိုမြင်လျှင် အလှအယက် တောင်းတော့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဈေးလှည်းများ ရောက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် အထက်ကကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လှူရည်လည်သော ရွေးတပ်သားများသည် ဝါးဆစ်ဘူးများကိုယူဆောင်လျက် လှည်းရှိရာသို့ပြေးလေတော့သည်။ မွန်ဈေးသည်က ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ချင်တွယ်၍ရောင်းချသောအရက်ကို ရွေးတပ်သားများက ဝါးဆစ်ဘူးတွင်ထည့်ယူရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤနေရာတွင် ရောင်းသူရော ဝယ်ယူသူပါ ဂျပန်များကို အထူးသတိထားရလေသည်။

ရွေးတပ်သားများသည် တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများ၌ အနေကြာလာသည့်အခါ၊ ဝါးဆစ်ဘူးအမျိုးမျိုးကို လက်ရာပြောင်မြောက်စွာဖြင့် စနစ်တကျလုပ်တတ်ကြလေသည်။ ရေထည့်သောဝါးဆစ်ဘူး၊ အရက်ထည့်သော ဝါးဆစ်ဘူး၊ ရေနေထည့်သောဝါးဆစ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံထည့်သောဝါးဆစ်ဘူး ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ရေထည့်သုံးသောဝါးဆစ်ဘူးမှာ ထိပ်ပွင့်ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးဝါးဆစ်ဘူးတစ်လုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ ပိုက်ဆံ

[ဂျပန်စက္ကူကို ဆိုလိုပါသည်။] ထည့်သောဝါးဆစ်ဘူးမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ်သည်။ ကြိုတင်သတ္တန်အဖုံးအပိတ်လစ်လျက်ထိပ်တွင် အပေါက်ငယ်ကလေးဖောက်ထားသည်။ ချွေးတပ်သားတိုင်း၏လည်ပင်းတွင် တစ်လုံးကျ စွပ်ဆွဲထားလေသည်။ မည်မျှလောက် မိုးရွာသည်ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသို့ မိုးရေမဝင်နိုင်ပေ။ ရေငွေးထည့်သော ဝါးဆစ်ဘူးနှင့် အရက်ထည့်သောဝါးဆစ်ဘူးမှာ အတူတူလိုပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဝါးဆစ်ဘူးမှာလည်း အဖုံးအပိတ်နှင့် ဖြစ်လေသည်။ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်လျှင် ထိုအဖုံးမှာ အရက်ထည့်သောကပ်သည့်ခွက်ငယ် ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာဓိရာရလျှင် ဓာတ်ဘူးနှင့် ဓာတ်ဘူးအဖုံးကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အရပ်သားချွေးတပ်သားများမှာ လုပ်ခအဖြစ်ရရှိထားသော ဘုရားနီစက္ကူကလေးများ ရှိသောကြောင့် မွန်ဈေးသည်များမှ စားစရာပစ္စည်းကလေးများနှင့် ဆေးလိပ်၊ အရက် စသည်များကို ဝယ်ယူနိုင်ကြသော်လည်း၊ အချို့ကလေးစားလိုက်၊ ပဲလှော်ကလေးဝါးလိုက်၊ ဆေးလိပ်ကလေးဖွာလိုက်၊ အချို့ကလည်း အလုပ်မှ ပြန်တက်လာသော မိုးအေးသည်နေ့များတွင် အရက်သောက်လိုက်နှင့် ထိုပစ္စည်းကလေးများမကုန်မချင်း အတော်ကလေးစိမ်ကျသလို ဖြစ်နေကြလေသည်။

စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများမှာမူ အရပ်သားချွေးတပ်သားများကဲ့သို့ 'ဘုရားနီစက္ကူ' ဟူ၍လည်းမရှိ။ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးလည်း မရှိသဖြင့်၊ မွန်ဈေးလှည်းများလာသည့်တိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အငေးအမောရှိနေကြရသည်မှလွဲ၍ မည်သို့မျှ အကျိုးမထူးရှာကြပါချေ။

ထိုဖြစ်ရပ်ထဲမှ အဆိုဝါးဆုံးအဖြစ်မှာ ဆေးလိပ်ပြဿနာပင် ဖြစ်လေသည်။ အရပ်သား ချွေးတပ်သားများသည် မွန်ဈေးလှည်းများမှဝယ်ယူရရှိလိုက်သော ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ် ကလေးများကို အလုပ်ခွင်အတွင်း၌ မီးနိုးထောင်းထောင်းထအောင်သောက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ အလုပ်ခွင်အလုပ်စခန်းများတွင် ရံဖန်ရံခါ အနီးကပ်တွဲလျက် အလုပ်လုပ်ကြသော စစ်သုံ့ပန်း ချွေးတပ်သားများမှာ ဆေးလိပ်သောက်ချင်မှုကြောင့် ဣန္ဒြေပျက်၊ သိက္ခာပျက်ပင် ဖြစ်ကြရရှာလေသည်။

အလုပ်ခွင်အတွင်း၌ အရပ်သားချွေးတပ်သားများ ဆေးလိပ်သောက်ကြသည်ကိုမြင်သည့်အခါ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများသည် အသံပြုလျက် သော်လည်းကောင်း၊ လက်ဟန်အမူအရာပြုလျက် သော်လည်းကောင်း ဂျပန်စစ်သားများမမြင်အောင် ဆေးလိပ်တောင်းကြလေသည်။ ဤတွင် အရပ်သားချွေးတပ်သားများကလည်း ဂျပန်များအလင်တွင် ဆေးလိပ်များကို ပစ်၍ပစ်၍ ပေးတတ်လေသည်။

အရပ်သားချွေးတပ်သားများဖြစ်ကြသော မြန်မာအမျိုးသားများသည် ဘဝတူဖြစ်သည့် ဆင်းရဲဒုက္ခစားနေကြရရှာသော စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများအပေါ်၌ သနားကရဏဖြစ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာချွေးတပ်သားများသည် ကြီးမားသောစေတနာ၊ ထောက်ထားညှာတာသောမေတ္တာစိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဂျပန်စစ်သားများကိုပင် ကြောက်ရလန့်ရစကောင်း ဟူ၍မေ့ပျောက်လျက် ထိုကဲ့သို့ပေးကမ်းကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်စခန်းသို့ မွန်ဈေးလှည်းများရောက်ရှိလာသည့်အခါ၊ ကျွန်တော်တို့ထက် ချွေးတပ်ဝါးရင်နေပြီဖြစ်သော ဝယ်ခင်းချက်ခေါင်းကိုစံခနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြိုင်တို့က ကျွန်တော့်အား 'မွန်ဈေးလှည်းမှအရက်တစ်ပုလင်းကို ဝယ်ဖြစ်အောင်ဝယ်ထားပါ' ဟူ၍ပြောလေသည်။

"ဆေးဝါးဆိုတာက သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးဗျဆရာလေး။ ဒီတော့ အရက်တစ်ပုလင်းတော့ ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ဆောင်ထားပေတော့။ သိပ်ပြီးမီးများလာလို့ အေးလာမယ်ဆိုရင် တစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး များချင်သလိုလိုဖြစ်လာရင်လည်း တစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်။ ခုလို တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ မီးတောက်အရက်ဟာ အကောင်းဆုံးဗျ"

ကျွန်တော်သည် ကိုစံခနှင့် ကိုသာမြိုင်တို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကိုသာမြိုင်ပေးလိုက်သော အရက်ထည့်ရ

ထည့်ဝါးဆစ်ဘူးကို ယူငင်ကာ၊ သာဆင်နှင့် ၂ ယောက်အတူ မွန်ဈေးလှည်းများစခန်းချရာ စမ်းချောင်းအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးများအောက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

အချိန်မှာ ည ၆ နာရီထိုးပြီး၍ အတော်ပင်မှောင်နေလေပြီ။

ဤအချိန်ဆိုလျှင် ဈေးတပ်သားများမှာ စခန်းအပြင်အပသို့ မထွက်ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်မှာ ဝါးကြွန်းချိတ်များဖြင့် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ စစ်ဗိုလ် ကိတဂျီမ၏ အမိန့်လက်မှတ်ကို ရရှိထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုတစ်ရာရှိခဲ့လျှင် ဈေးတပ်စခန်း၏အပြင်အပသို့ ခပ်လွယ်လွယ်ထွက်ခွင့်ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်သည် အခန်းတွင်းမှထွက်ခဲ့သည်တိုင် အပေါက်ဝတစ်နေရာတွင်ရှိနေသော ကင်းစောင့် ဂျွန်စစ်သားကိုကား မတွေ့အောင် ရှောင်ကွင်း၍ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် ထွက်ပေါက်မဟုတ်သော ဝါးရုံပင်ကြီးများအကြားမှထွက်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အတော်ပင် မှောင်ရုံပင်များပျံ့လွန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဤနေရာဤခရီးမှာ နေ့စဉ်သွားနေကျလမ်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ကားလမ်းပေါ်သို့ အခက်အခဲမရှိ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် စမ်းချောင်းအနီးသစ်ပင်ကြီးများအောက်မှ မီးရောင်တစ်ခုကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်နေရပါသည်။ ထိုမီးရောင်မှာ မွန်ဈေးသည်များထည့်ထားသော မီးဖိုမှမီးအလင်းရောင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်သည် မီးရောင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီပင် မွန်ဈေးလှည်းများရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆူဆူညူညူပြောနေသော မွန်စကားသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ မွန်လိုပြောဆိုခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘာတွေပြောနေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မသိပါ။ အနားရောက်မှပင် သုံးပန်းစစ်သား ၂ ယောက်နှင့် မွန်ဈေးသည်ယောက်ျားကြီးများ ပြဿနာပေါ်နေကြောင်း သိရလေသည်။

သုံးပန်းစစ်သား ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါ၊ မွန်ဈေးသည်များအပါးမှ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်ကိုမြင်သွားသော မွန်အဘိုးအိုက ကျွန်တော့်ကို မြန်မာသံမပီမပြင်နှင့် စကားတစ်ခွန်းပြောပါသည်။

“ဒီ ၂ ကောင် ဘာလိုချင်မှန်းလည်း ငါမသိဘူး။ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံလည်းမပါဘူးတဲ့။ သူတို့ပေးတာလည်း ငါမယူချင်ပါဘူးဟယ်”

ကျွန်တော်က ရှေ့သို့အတန်ငယ်တိုးလျက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ၊ သုံးပန်းစစ်သား ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို နဖူးပေါ်လက်တင်လျက် အလေးပြုကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးဖိုမှ မီးအလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့ ၂ ဦး၏အဖြစ်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်မိလေသည်။ တစ်ဦးသောသုံးပန်းသည် ခါးပေါ်တွင် တိုက်နံ့ဗျာသာရှိသော အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်တံဘောင်းဘီရှည်မှာမူ သူလက်ထဲတွင် မသေမသပ်ခေါက်လျက် ကိုင်ထားသည်။ လျန်တစ်ယောက်မှာမူ လက်ထဲတွင် ဝါးဆစ်ဘူးကို ကိုင်ထားလေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် သုံးပန်းစစ်သား ၂ ဦးသည် တစ်ဦးက လက်ထဲရှိ ဘောင်းဘီကို မြှောက်ပြ၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးက ဝါးဆစ်ဘူးကို မြှောက်ပြ၍ လည်းကောင်း နှုတ်မှလည်း တာတွတ်တွတ်ပြောဆိုကာ သူတို့အား ဆေးလိပ်နှင့်အရက်ကိုပေး၍၊ ဘောင်းဘီကို ယူပါမည့်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောလေသည်။

“အဘိုး၊ သူတို့က ပြောနေတယ်။ သူတို့ကို အရက်နှင့်ဆေးလိပ် ပေးပါတဲ့။ ဘောင်းဘီကို ယူပါတဲ့”

ကျွန်တော်က မွန်ဈေးသည်များထံမှ မွန်အဘိုးအိုကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ဒင်းတို့ဘောင်းဘီလိုယူလိုက်ရင် ဂျပန်က ငါ့လိုသတ်မှာပေါ့။ သွား-သွား၊ ပရဘူး မွန်အဘိုးကြီးက အော်လေသည်။ အခြားသောမွန်အမျိုးသားများကလည်း မွန်လို ခေါင်းခါခါလည်ခါခါနဲ့ ပြောလျက် မီးပုံရှိရာသို့ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သုံးပန်း ၂ ဦးကို ကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ ၂ ဦးစလုံး အရိုးပေါ် အရေတင်လျှက် လှုပ်မပေါ်သည့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေကြရှာသည်။ သူတို့တွင် အားမာန်ဟူ၍လည်း ရှိကြတော့မည်ဟု မထင်ပါ။ မကြာမီ လူအဖြစ်၊ လူဘဝမှ စွန့်ခွာသွားကြရမည် ပုံပန်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့လိုကြည့်၍ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရှိလွန်းသောကြောင့်လည်း၊ ခါးပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသောဘောင်းဘီကိုပင် ဆေးလိပ်၊ အရက် စသည်များနှင့် အလဲအလှယ်ပြုခြင်း ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်ပါသည်။ ဤအထဲ ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်မှာ ဘောင်းဘီချွတ်၍ အလဲအလှယ်ပြုရသောစစ်သုံးပန်းအဖို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဘောင်းဘီအစား ပြန်၍ရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ စစ်သုံးပန်းသည် ဘောင်းဘီ သော်လည်းကောင်း၊ အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်၊ ဒီဇင် စသည်များကို လည်းကောင်း ဂျပန်များထံမှ ရရှိစရာအကြောင်း မဖြစ်ပါချေ။ တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများတွင် ကြီးကြီးမားမားဂျပန်စစ်ဗိုလ်များမှလွဲလျှင် ဂျပန်စစ်သားများပင် ဘောင်းဘီအစုတ်စုတ်၊ အင်္ကျီအပြုံပြုံ ဖြစ်နေ ကြလေသည်။

သုံးပန်းစစ်သား ၂ ယောက်သည် သနားစဖွယ် တတူတူတတ်ပြောလျက်၊ သူတို့လိုချင်သော အရက်နှင့် ဆေးလိပ်ကို ထပ်တလဲလဲတောင်းခံနေလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့ ၂ ဦးသည် ဂျပန်များမသိအောင် စခန်း အတွင်းမှ ဖိတ်တဆိတ်ခိုးထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ဂျပန်စစ်သားများသာ တွေ့ခဲ့သော်၊ ဤအဖြစ်သည် သုံးပန်းစစ်သား ၂ ယောက်အဖို့ တွေးခုံစရာ အကြောင်းမရှိသော ကြီးမားသောအန္တရာယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

“အရက်ရောရှိရဲ့လား အဘိုး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

မွန်အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လေသည်။ သူသည် လက်ပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာကို လည်းကောင်း အတန်ကြာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လေသည်။ ပြီးလျှင် မီးဖိုအန်းရှိ မွန်အမျိုးသားတစ်ယောက် အား တစ်နံတစ်ရာလှမ်းမေးလိုက်သည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်ကပြန်ပြောလိုက်မှပင်-

“နည်းနည်းတော့ ရှိတယ်”ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ဘူးထဲကို ၂ ပုလင်းထည့်ပါ။ သူတို့ဘူးထဲကိုလည်း ၂ ပုလင်းထည့်ပေးပါ။ ဆေးလိပ်စည်း တစ်စည်းလည်း သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါ။”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားပြောရင်း မွန်အဘိုးအိုအား ဂျပန်ငွေစက္ကူများကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သုံးပန်းစစ်သား၏လက်ထဲမှ ဝါးဆစ်ဘူးလိုလှမ်းယူကာ မွန်အဘိုးအို၏လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီပင် မွန်အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်ပေးသောဂျပန်ငွေစက္ကူများကို ရေထွက်ပြီးနောက် လှည်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဝါးဆစ်ဘူးများထဲသို့ အရက်များကိုခြင်ထွန်းကာ ထည့်လေသည်။

ဘောင်းဘီကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသောစစ်သုံးပန်းသည် ကျွန်တော်ထံသို့ သူ့လက်မှဘောင်းဘီကို လှမ်းပေး နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က မယူလိုကြောင်းငြင်းဆန်သည့်တိုင် အတန်တန်ပေးနေသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းပယ် ရလေသည်။

သုံးပန်းစစ်သား ၂ ဦးစလုံးပင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်၏စေတနာကို သဘောပေါက်နားလည်သွားကြလေ

သည်။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်ကတွေ့ရှိက်ထုတ်လျက် ဝယ်ခြမ်းပေးကြောင်း နားလည်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ သုံးပန်း ၂ ယောက်စလုံးသည် ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်အား ထိုင်၍ရှိခိုးတော့မလောက် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်တလဲလဲ အနီးအသေပြုနေပါသည်။

ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းတို့ရောယှက်နေသောအရိပ်အရောင်သည် သူတို့ ၂ ဦး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ မီးဖိုမှမ်းအလင်းရောင်သည် သူတို့ ၂ ဦး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တစ်ဝက်တပျက် ထင်ဟပ်နေသည်။ ထိုအခါ ပြုံးနေသောနှုတ်ခမ်းနှင့် ရိုဝေမှုန်မှိုင်းနေသော ပြာလုံလုံမျက်လုံး ၄ လုံးသည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို ကြေကွဲချောက်ချားစေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အကြောင်းတစ်ခုကို ချက်ချင်းပင် သတိရလိုက်ပါသည်။ ‘စစ်သုံးပန်းများနှင့် မပတ်သက်ရ။ စစ်သုံးပန်းများအား ကူညီအားပေးခြင်း မပြုရ။ စစ်သုံးပန်းများအား ကူညီအားပေးလျှင် အပြစ်ကြီးလေးစွာပေးခြင်းကို ခံရမည်’ ဟူသော ချွေးတပ်သားများနှင့်ပတ်သက်သည့် ထိပ်တန်းပညတ်ချက်ကို ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

ပိုက်ဆံကုန်ရသည်က အရေးကြီး။ ‘ခုနေ ဂျပန်စစ်သားများလာခဲ့လျှင်’ ဟူသောအတွေးတစ်ခုကလည်း ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မွန်အဘိုးအို၏လက်တွင်းမှ အရက်ထည့်ထားသော ဝါးဆစ်ဘူးနှင့် ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ် စည်းကို လျင်မြန်စွာလှမ်းယူလိုက်ရသည်။ ပြီးလျှင် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သား ၂ ဦး၏လက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန်လှမ်း၍ပေးလိုက်ရသည်။ ပြီးသော် သူတို့ ၂ ဦးအား ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားစေရန် လက်ပြု၍ နှင်ထုတ်ရလေသည်။

စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သား ၂ ဦးမှာလည်း ကျွန်တော်၏ဝမ်းတွင်းစိတ်ကို နားလည်ရိပ်မိသွားဟန်တူလေ သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်အား အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်အလေးပြုပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။

“ဂျပန်မာစတာသိရင် အားကြီးစိတ်ဆိုးမယ်”

အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ် ဟုခန့်မှန်းရသော မွန်ဈေးသည်ထံမှတစ်ယောက်က ကျွန်တော်၏အပြုအမူကို မကျေမနပ်လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သနားပါတယ်ဗျာ”

သာဆင်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မွန်ဈေးသည်၏စကားကို မကြားယောင်ပြုလျက် ထွက်ခွာသွားသောစစ်သုံးပန်း ၂ ဦးကို လှမ်းမျှော်ကာကြည့်နေမိလေသည်။ သုံးပန်းစစ်သား ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ထွက်လာကြသော ဝါးရုံတောများဘက်သို့လျှောက်သွားပြီးနောက် အမှောင်ထုအတွင်း ဝင်ရောက်ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်မှာ ‘ဟင်းခနဲ’ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

“သူတို့ကိုသနားတာ အရေးမကြီးဘူး။ ဂျပန်မာစတာသိရင် ကျုပ်တို့ကို ကြီးတုပ်မှာ။ သူတို့ကို မရောင်း ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်။ သူတို့ဆီကပစ္စည်းကို မယူရဘူးလို့လည်း ပြောထားတယ်”

ခပ်စောစောက မွန်အမျိုးသားသည် အတော်ပင်မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေပြန် ပါသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့နားမလည်သော မွန်စကားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကျိန်ဆဲရေရွတ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

“အိုဗျာ။ ခင်ဗျာ။ အတော်လျှာရှည်တဲ့လူ”

သာဆင်က စိတ်တိုသလိုပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာရည်ရမလဲ။ မင်း ဘာသိတဲ့ကောင်လဲ။ တစ်ခါတည်း ငါတို့နားရော လှည်းရော ဂျပန်သိမ်းသွားမယ်။ သိလား။ လူကိုလည်း ကြီးတုပ်မယ်။ နွားကိုလည်း သိမ်းသွားမယ်။ လှည်းကိုလည်း မီးရှို့ပစ်မယ်”

မွန်အဘိုးအိုကလှမ်းအော်လိုက်မှပင် ထိုသူမှာ မီးပုံအနီးရှိ သူ့အဖော်ထံ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် မကြားတကြားလေသံနှင့် ဆက်လက်ရေရွတ်နေဆဲဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်တို့က ဆေးလိပ်နှင့် မှန်ပုံကလေးများကို ဝယ်ခြမ်းခြင်းပြုနေသောအချိန်၌ပင် ဈေးလှည်းမှ မွန်အဘိုးအိုသည် ဂျပန်များနှင့်ဆက်ဆံရသော သူတို့မွန်ဈေးလှည်းများ၏အဖြစ်ကို ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

သူတို့မွန်လှည်းများသည် တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းများ၌ ဈေးနားရောင်းချခြင်းပြုရန် အမိန့်တောင်းခံစဉ် အခါကပင်၊ ‘တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများရှိ ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းတို့အား ရောင်းချခြင်းမပြုပါ’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘စစ်သုံ့ပန်းများထံမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ဝယ်ယူခြင်းမပြုပါ’ ဟူ၍ လည်းကောင်း တာဝန်ခံကြရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ပြီးလျှင် စစ်သုံ့ပန်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာစကားပြောဆိုခြင်း၊ စားစရာပစ္စည်းများ အလကားပေးခြင်း စသည်များကိုလည်း ကြပ်တည်းစွာ တားမြစ်သတိပေးထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ကြိမ်သောအခါက အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ တခြားမဟုတ်ပေ။ မွန်ဈေးလှည်းတစ်စီးမှ မွန်အမျိုးသား ၃ ယောက်တို့သည် ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုတွင် စစ်သုံ့ပန်းများအား အစားအသောက်နှင့် ဆေးလိပ်များရောင်းချခြင်း ပြုမိသည်။ စစ်သုံ့ပန်းများက ငွေကြေးပေး၍ ဝယ်ခြမ်းခြင်း မဟုတ်။ ပစ္စည်းပေး၍ အလဲအလှယ်ပြုခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိစ္စကို ဂျပန်များသိသွားသဖြင့်၊ မွန်ဈေးလှည်းမှ ဈေးသည် ၃ ဦးအား ဖမ်းဆီးလျက် ကြီးတုပ်ချည်နှောင်လေသည်။ ပြီးလျှင် လှည်းကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။ နွား ၂ ကောင်ကိုလည်း ကိစ္စတုံးပစ်လိုက်လေသည်။ ကြီးတုပ်ချည်နှောင်ထားသော မွန်ဈေးသည် ၃ ယောက်တို့ကိုလည်း ထမင်းမကျွေး၊ ရေမတိုက်ဘဲ ပစ်၍ ထားသည်ဟုဆိုလေသည်။ ဤသို့နှင့် ဂျပန်များက ကြီးဖြည့်လိုက်သောအခါ၌မူ၊ မွန်ဈေးသည် ၃ ဦးအနက် တစ်ဦးသာလျှင် အသက်ရှင်တော့သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုအသက်ရှင်သူ တစ်ဦးမှာလည်း စိတ်နှလုံးချောက်ချားလျက် ရူးသွပ်သွားတော့ကြောင်းနှင့် မွန်အဘိုးအိုက ပြောပြပါသည်။

မွန်အဘိုးကြီး၏ ထိုစကားကိုကြားရသည့်အခါမှပင် ကျွန်တော်သည် ခပ်စောစောက စိတ်တိုလျက် ရေရွတ်နေသော မွန်ဈေးသည်၏အဖြစ်ကို သဘောပေါက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏အပြုအမူအတွက် ထိုသူမကျေမနပ်ဖြစ်သည်မှာလည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်ပါပေသည်ဟု သဘောပေါက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မွန်အဘိုးကြီးအား နောက်ထပ်ပေးရန်ရှိသော ဆေးလိပ်ဖိုးနှင့် မှန်ဖိုးများကို ရှင်းလင်းပေးပြီးနောက်၊ အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်လျက် ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ထုများ ပုံးလွှမ်းနေလေပြီ။ တောနက်ရာမှ တောကောင်တိရစ္ဆာန်များ၏အော်ဟစ်သံ၊ ပြေးလွှားသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဝါးပင်ဝါးတောများမှ အပင်ချင်း ပွတ်တိုက်သံ၊ အကိုင်အခက်ချင်း ထိရိုက်သံများကလည်း တဖျပ်ဖျပ်တရဲရဲ အသံထွက်နေလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မျှော်ကြည့်လျှင် ကားလမ်းတစ်လျှောက်လုံးသည် မြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အမှောင်ထုဖြင့် ပုံးအုပ်နေလေသည်။

ဆင်နှင့် ဆင်ဦးစီးချွေးတပ်သားများ

မိုးလယ်ရာသီတွင်မှ တံတားဆောက်လုပ်မည့်ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်သည် အလုပ်ကို ခပ်လောလော လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်နှင့် တွဲကြရလေတော့သည်။ ကျွန်တော် တို့ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် ခပ်စောစောအချိန်ကထက် အလုပ်ကြမ်းဒဏ်ကို ပို၍ခံကြရလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လေပြင်းမှန်တိုင်းတိုက်ခတ် နေသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်နေ့မပြတ် မိုးဆက်ကာဆက်ကာ ရွာသွန်းနေသည် ဟူ၍လည်းကောင်း အလုပ်မှ အနားမရကြပါချေ။ ကျွန်တော်တို့တွင် စနေနေ့တစ်ဝက်ဟူ၍လည်း အနားမရချေ။ တနင်္ဂနွေဟူ၍လည်း အလုပ်မဆင်းဘဲ မနေကြရပေ။ နေ့စဉ် နီစွာဝတ်သောဝတ္ထုများမှာ မနက် ၅ နာရီတွင် အိပ်ရာမှထက်လျက်၊ ညနေ ၆ နာရီ အလုပ်ကတက်ရသော ဝတ္ထုများတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

အင်ဂျင်နီယာတပ်နှင့် တွဲကြရသည့်အခါ ဦးစွာပထမ ကျွန်တော်တို့သည် တပ်ဒိန်စခန်းနှင့် ကျောက်တစ်လုံး စခန်းအကြားတစ်နေ့ရ၌ တောမှတ်တောရှင်းခြင်းလုပ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ၁ ချက်မှတ် ၂ ချက်ပြတ်သဘောဖြင့် အလုပ်အစီအစဉ်ကိုချမှတ်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ တောမှတ်တောရှင်းရသည်မှာ အင်ဂျင်နီယာတပ်အတွက် လိုအပ်သောအဆောက်အဦများကို ဆောက်လုပ်ပေးရန် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုကဲ့သို့ တောမှတ်တောရှင်းခြင်းပြုရာမှ ဆောက်လုပ် ရမည့် တံတားများအတွက် သစ်ပင်ကြီးများကိုခုတ်လှဲခြင်း ပြုစေပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးများသည် တံတားတိုင်များ၊ တံတားဘောင်များ၊ လက်ရန်း စသည်များနှင့် အောက်ခံတန်းကြီးများအဖြစ် အသုံးချရန်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ ဆင်များ၊ ဆင်ဦးစီးများ၊ ဆင်တာဝန်ခံများ [ဆင် ဦးစီးခေါင်းဟူ၍လည်း ခေါ်လေသည်။]စသောတို့လည်း ပါဝင်လာကြလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ယိုးဒယား-မြန်မာ ရထားလမ်းကြီးကို ဖောက်လုပ်ခြင်းပြုရာ၌ တနင်္သာရီတိုင်းတစ်လျှောက်ရှိ ဆင်နှင့်ဆင်ဦးစီးများကိုလည်း ချွေးတပ်ခွဲကြံလေသည်။ ဆင်အင်အား၊ ဆင်ဦးစီးအင်အားမှာလည်း မနည်းလှ ပါချေ။ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းတိုင်းလှည့်ပင် ဆင်စခန်းများရှိကြလေသည်။ ဆင်ဦးစီးများသည် သူလူ၊ သူ့အုပ်စုနှင့် နေကြစားကြလေသည်။

ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်အတွက် တောမှတ်တောရှင်းရသောအလုပ်မှာလည်း ချွေးတပ်သားများနှင့် ဆင်သမား များအဖို့ မသက်သာလှပါချေ။

ရွံ့ထဲရေထဲ မိုးလေထဲ၌ပင် ချွေးတဒီးဒီးကျဆင်းအောင် လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ ချွေးတပ်သားများက သစ်ပင်ကြီးများကိုခုတ်လှဲခြင်း၊ သစ်မြစ်ကြီးများကိုပေါက်ထုတ်ပစ်ရခြင်း၊ ဝါးတောများနှင့် ဝါးမြစ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရခြင်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ကမမှ စသည်များကို တူးဖော်ရွှေ့ပြောင်းပစ်ရခြင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းကျသော နေရာများကို ကျောက်တုံးနှင့်မြေများ ပို့ရခြင်း၊ မိုမောက်နေသောနေရာများရှိ ကျောက်သားမြေပြင်ကို တူးထုတ်

ပစ်ရခြင်း စသည်စသည်ဖြင့် အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်ကြရလေသည်။

တောတောင်က ထွန်ကလေးလှည့်က တစ်ကြောင်း၊ မြေပြင်မှာလည်း ကျောက်တောင်ကျောက်တုံးများ ရောပြွမ်းသောနေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ချွေးတပ်သားများမှာ အလုပ်ခွင်အလုပ်စခန်းအတွင်း၌ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရမှု၊ သွေးထွက်သံယိုမှု၊ အနာတရဖြစ်မှု စသည်များမှာလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဖြစ်ကြရလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ရသောချွေးတပ်သားအတွက် ဆေးဝါးဟူ၍ လုံးဝမရှိပါချေ။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ရသောဒဏ်ရာများပေါ်တွင် ဝါးရွက်မှအရည်ကို ညှစ်ချရခြင်း၊ တောသစ်ပင်ကြီးများမှ အရွက်များကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့်ထောင်းထုကာ သိပ်၍ထားရခြင်း၊ ဆေးရွက်ကြီးများကို တံတွေးဆွတ်၍ လည်းကောင်း၊ မီးကင်၍လည်းကောင်းကပ်ထားရခြင်းစသော ပြီးကပ်ပြီးစလွယ်အဖြစ်မျိုးကိုသာ လက်လှမ်းမီ သလောက် လုပ်ကြရလေသည်။

တောခုတ်တောရှင်းပြုရာမှ ချွေးတပ်သားများ တူးဖော်၍မနိုင်မနင်းဖြစ်သောကျောက်တုံးကြီးများကို လည်းကောင်း၊ တံတားဆောက်လုပ်ရာတွင်အသုံးပြုရမည့် သစ်ပင်သစ်တုံးကြီးများကို လည်းကောင်း၊ သစ်ဆွဲဆင်ကြီးများက လွတ်ကင်းရာတစ်နေရာရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ်ဆောင်ရခြင်း၊ ကျောက်တုံးကြီးများကိုမူ ဦးကင်းနှင့်တွန်းလျက် ရွှေ့ပြောင်းရခြင်း စသည်များကိုလည်း ဆင်ဦးစီးနှင့် ဆင်ကြီးများက မနိုင်မနင်းလုပ်ကြကိုင်ကြရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ၌မူ အလွန်တရာကြီးမားလေးလံသော ကျောက်တုံးကျောက်ကမုကြီးများကို ရွှေ့ပြောင်းရခြင်း၊ တွန်းရ ထိုးရခြင်းများကြောင့် ချွေးတပ်သားဆင်ကြီးများသည်ပင် ဝမ်းခေါင်းသံပါသည်အထိ တအားကျိုးအော်ဟစ်ခြင်း ပြုရှာကြလေသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်လေ့လာမိသလောက်ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများလုပ်ကြ ရသော အလုပ်များတွင် အချို့အချို့သောအလုပ်များသည် လူအင်အားနှင့်ချည်း လုပ်၍မဖြစ်နိုင်သော၊ စက်ကိရိယာ စသည်များနှင့် တွဲဖက်၍လုပ်ကိုင်သင့်သော အလုပ်များ ဟူ၍ ကျွန်တော်သဘောရပါသည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်များကမူ မည်သည့်စက်ကိရိယာပစ္စည်းကိုမျှ အသုံးမပြုဘဲ လူအင်အားတစ်ခုတည်းကိုသာ မညာမတာ ဖိလျက်စေခိုင်း အသုံးပြုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်ခွင်အတွင်း၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိကြခြင်း၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ကြခြင်း၊ လူ၏အားအင်ကို မတန်တဆအသုံးပြုရခြင်း စသည်ဖြင့် သဘာဝထက်လွန်ကျသောအဖြစ် မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်သော နှစ်နာဆုံးရှုံးရသည့် အဖြစ်မျိုးများကို ဖြစ်ကြရလေသည်။

ပြီးလျှင် ရာသီဥတုကလည်း မိုးရာသီမိုးဥတုဖြစ်ပေရာ ခြေခင်းလက်ခင်းအနေနှင့် ကြည့်ပြန်ပါကလည်း သွေ့ခြောက်ကောင်းမွန်ခြင်း အလျဉ်းပင်မရှိပါချေ။ တစ်ဖန် တောနက်တောင်ခေါင်ခေါင် လူသူ ၄ ပါးတို့အရောက် အပေါက်နည်းပါးလှသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်ခြင်းကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ထုတက်လျက်ရှိသော ရေညှိများ၊ မျှောကြီးကျွတ်ကြီးများ၊ ကြီးထွားချင်တိုင်းကြီးထွားနေသော တောခြင်ကြီးများ၊ ပြုတ်ကောင်နှင့် မှက်သတ္တဝါများ ကလည်း အမျိုးမျိုးအပုံပုံ အနှောင့်အယှက်ပေးပြန်ပါလေသည်။

ထိုအခါ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုင်ကြတွယ်ကြရခြင်းမှာလည်း ခြေမြဲလက်မြဲမဖြစ်တော့ချေ။ သွားလာ လှုပ်ရှားကြရခြင်းမှာလည်း စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါဘဲ မှန်းချေမပေါက်တော့ပါချေ။ ပြီးလျှင် မိုးက တဝုန်းဝုန်း တပြုန်းပြုန်းရွာသွန်းနေသည့်အထဲမှ ညနေ ၃ နာရီလောက်ရောက်လာသည့်ဆိုလျှင်ပင် အနှစ်နှစ်အလလက ငတ်ပြတ်နေကြဟန်တူသော ခြင်များ၊ ပြုတ်များ၊ မှက်များသည် အတင်းတရကြမ်းဝင်ရောက်လျက် ချွေးတပ်သား များ၏ သွေးသားကို ကိုက်ခဲစုပ်ယူလေတော့သည်။

ဤလို ခြင်များ၊ ပြုတ်များ၊ မှက်များက ကိုက်ခဲနေသည့်အကြားမှ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း တမှောင်ပင် ဖြစ်ပြန်ပါသည်။ တာဝန်ကျဂျပန်စစ်သားများသည် ထိုမျှလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲရွာလုပ်ကိုင်နေကြရရှာသော

ချေးတပ်သားအလုပ်သမားများအပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ သက်ညှာထောက်ထားခြင်းမရှိကြပါချေ။ အနည်းငယ် လေးငှေးသွားသည်ဆိုလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီးစွန့်သွားသည်မှာ အချိန်ကြာမြင့်သည်ဟုယူဆလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အင်တိုက်အားတိုက်မလုပ်ဘဲ ခိုကပ်နေသည်ဟုထင်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့သူတို့၏ လက်တွင်းရှိ ဝါးစိမ်းချောင်းများ၊ ဝါးရင်းတုတ်များ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်အစရှိသည်များနှင့် တဘုံးဘုံးတအုံးအုံး ရိုက်နက်ညှဉ်းပန်းခြင်း ပြုပြန်ပါတော့သည်။

ထိုအဖြစ် ထိုအကြောင်းများကို စာရှာသူများ ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းရှိနေစေရန်အတွက် မအူပင်ခရိုင်မှ ချေးတပ်သားတစ်စု၏ လုပ်ကိုင်လုပ်ရှားနေသောလုပ်ငန်းတစ်ကွက်ကို အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြခြင်း ပြုလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့နံနက်သည် မိုး ပြင်းထန်စွာရွာသွန်းနေသော နံနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ မိုးရွာသွန်းနေသည်မှာ အဆက်မပြတ်ပါပေ။ ၃-၄ ရက်ခန့်ရှိနေပြီတော့ ဖြစ်လေသည်။ ယမန်နေ့ညကလည်း မိုးသည် အပြင်းအထန် ရွာသွန်းခဲ့လေသည်။ ယခုလည်း ရပ်တန့်မသွားပါပေ။ ရွာကောင်းတုန်း ရွာကောင်းဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင်မှ ချေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် အပြင်းအထန် ရွာသွန်းနေသော မိုးရေဖိုးပေါက် များအောက်၌ပင် စခန်းအတွင်းမှ ချေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် အပြင်းအထန် ရွာသွန်းနေသော မိုးရေဖိုးပေါက် တောများခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရခြင်းနှင့် အဆောက်အအုံများဆောက်လုပ်ပေးခြင်းပြုရသော အလုပ်ခွင်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့နေရသော ကျောက်တစ်လုံးစခန်းနှင့်ဆိုလျှင် ခရီးအကွာအလမ်းအားဖြင့် မိုင်ဝက်ခန့် အကွာအဝေး ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ ထိုခရီးလမ်းအကွာအဝေးရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ချေးတပ်သားများသည် စိတ်အား တက်ကြွမှုအလျဉ်းကင်းမဲ့သော ခြေလှမ်းများနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ချေးတပ်သားများအားလုံးသည် ခပ်စောစောပိုင်းဖြစ်သော လွန်ခဲ့သည့် ၃ လကျော်လောက်က ခြေလှမ်းမျိုးတွေ့ မျက်နှာအမူအရာမျိုးတွေ့ စကားအပြောအဆိုမျိုးတွေ့ မဟုတ်ကြတော့ပါချေ။ ဘယ်သူ ဘယ်ချေးတပ်သားကိုပင် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အင်အားဆုတ်ယုတ်လျက် မကြာမီယိုင်လဲတော့မည့်အဖြစ်မျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

သူတို့သူတို့သည် အချင်းချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်သွက် လျှာသွက်နှင့် စကားပြောခြင်းကိုမူ မပြုကြပါချေ။ စကားတစ်ခွန်းပြောရမည့်အရေမှာ အလွန်တရာဝန်လေးနေကြ ဟန်၊ ပင်ပန်းနေကြဟန်မျိုးတွေ့သာ ဖြစ်နေကြရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ စကားမဆိုကြ၊ လှည့်စောင်း၍သော်မျှပင် ကြည့်ဖော်ရှုဖော် မရကြ။ ဦးခေါင်းကြီးများ အောက်သို့ ငုံ့လျှိုးကာ မိုးထဲလေထဲတွင် တအိအိတနဲ့နဲ့သွားနေကြလေသည်။

“ခူးရား-ဘိဓမာ-မကောင်းဘူးကသွားတက-သွားတက”

မိုးကာအင်္ကျီကြီးတဖားဖားနှင့် တုတ်ကြီးများတကားကားဖြစ်နေသော ဂျပန်စစ်သားများသည် သူတို့၏ လက်တွင်းရှိသော တုတ်များကိုဝင်လျက် သော်လည်းကောင်း၊ ချေးတပ်သားများ၏ကျောပြင်ထက်သို့ တဘုံးဘုံး ထုထောင်းရိုက်နက်လျက်သော်လည်းကောင်း အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြစေရန် အတင်း အဓမ္မ မောင်းနှင်ခြင်း ပြုလေသည်။

ထိုအခါ လူအုပ်၏နောက်ပိုင်းတွင် အတန်ငယ်ပြတ်ကျန်ရစ်သော အင်အားချညနဲ့သည့်ချေးတပ်သားများ၊ အတော်အတန်မမာမကျန်ဖြစ်နေသော ချေးတပ်သားများ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုဖြစ်နေသော ချေးတပ်သားကြီးများမှ စလျက် အလုပ်ခွင်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိထားသောချေးတပ်သားခဗျာများသည် တတိန်ဒ်သလောက်အားစွမ်း ကလေးမျှနှင့် ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြပြန်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မချီတရီနှင့် မြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြရာမှ အချို့အချို့သော အားအင်ကုန်ခမ်းလှ ဖြစ်နေသည့် ချွေးတပ်သားဓမ္မာများမှာ မြေချော်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးများ၊ သစ်ငုတ်များနှင့် တိုက်မိ၍ သော်လည်းကောင်း တဘိုင်းဘိုင်းလဲကျကြလေသည်။

“ဘီမော-မကောင်းဘူးက-မကောင်းဘူးက ခွီးရီတက၊ ခွီး-ခွီး”

ဂျပန်စစ်သားများသည် တဘိုင်းဘိုင်း လဲကျသွားသော ချွေးတပ်သားကြီးများအား နှုတ်မှတဖွဖွ ဆဲရာ တိုင်းထွာလျက် သူလက်တွင်းရှိ ဝါးစိမ်းချောင်းဖြင့် တဖြန့်ဖြန့် ရိုက်နှက်လေသည်။ အချို့သော ဂျပန်စစ်သားများက လည်း လဲနေသောချွေးတပ်သား၏ ကျောပြင်နှင့် ဦးခေါင်းကို စစ်ပိန်ပိန်ဖြင့် ကန်ကျောက်ခြင်း ပြုလေသည်။

“ကြည့်စမ်းဗျာ။ ရိုက်လိုက် နှက်လိုက်တာ ခွေးမသားဂျပန်။ ဒီအဘိုးကြီးတော့ မကြာခင် သေမှာပဲဗျ” ကျွန်တော်နှင့်အတူလျှောက်လာသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်က ပြောလေသည်။

“ကြည့်စမ်း-ဆရာလေး။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ဒီလူကြီးဟာ ကောင်းကောင်းမမာရှာဘူးဗျ” ဘန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်ကလည်း တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြလျက် ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တဘိုးဘိုး အသံကြားနေသော လူဘုပ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရွံ့ထဲ၊ ဗွက်ထဲတွင် လဲကျနေသော ချွေးတပ်သားကြီးတစ်ယောက်အား ဂျပန်စစ်သားက သူလက်ရှိဝါးရင်းတုတ်နှင့် တဖုန်းဖုန်းရိုက်နှက်နေခြင်း ပြစ်လေသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲဗျ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးထွန်းရုံလေ။ ကောင်းကောင်းမမာနေတဲ့ ဦးထွန်းရုံပေါ့။ ကိုမောင်စိန်အုပ်စုထဲက။ ဆရာလေး သွားပြောပါ ဦးဗျာ။ အဘိုးကြီးသေလိမ့်မယ်”

ကိုချစ်တီးက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်သားနှင့် လဲကျနေသောဦးထွန်းရုံရိုရာသို့ မြေကိုထိန်းလျက် ခပ်သွက်သွက် မြေသွားရလေသည်။ အနီးသို့ရောက်သည့်အခါ ဂျပန်စစ်သားကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်လျက် လဲနေသော အဘိုးကြီးဦးထွန်းရုံကို ရွံ့ထဲဗွက်ထဲမှ ဆွဲထုလိုက်ရသည်။ ဦးထွန်းရုံမှာ တဟီးဟီး ညည်းတွားနေလေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မိုးရေများ ရွဲနေသည်ကြားမှ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ နေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးထွန်းရုံအဖျားတက်နေကြောင်း ကျွန်တော်သိရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် တခူးခူးဆဲဆို ရေရွတ်လျက် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဘကြီးထွန်းရုံ ဖျားနေပါကလားဟင်။ ဖျားနေလျက်နှင့် ဘာလို့ အလုပ်ထဲလိုက်ခဲ့ရတာလဲ။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောပါလား”

“လမ်းရောက်မှဖျားတာ ဆရာလေးရာ”

ဦးထွန်းရုံသည် တဟီးဟီးတဟွတ်ဟွတ်ချောင်းဆိုးရင်းညည်းရင်းမှ အပြေပေးလေသည်။

“ခု စခန်းကို ပြန်မလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ သူ ပြန်မည်ပြောလျှင် ကျွန်တော်က ပြန်လွတ်ပေးနိုင်ပါသည်။ ပြီးလျှင် စစ်ဗိုလ်ကုမကထံ ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်ဖျားနာကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်နှင့် သက်ဆိုင်ရာဘွန်ထိုက်ချိုက အကြောင်းကြားခြင်းပြုရမည်။

“ဟီး-ဟီး မပြန် မပြန်ဘူး။ ဘယ်လိုမျှ မပြန်ဘူး။ ကျုပ် ကျုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာလေး”

ဦးထွန်းရုံသည် စခန်းသို့ပြန်ရန်အတွက် ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်ခြင်းပြုလေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်

ဆတ်တန်နေရာမှ အလုပ်ကိုလုပ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောရလေသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားဘကြီးထွန်းရုံရယ်။ ဒီထက် ပိုများနေပါ့မယ်။ စခန်းကိုပြန်ပါလားဗျာ”

“မပြန်ဘူး။ မပြန်ဘူး။ ကျုပ် ကျုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအတွင်း သူ့ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်သည် ကျွန်တော်တို့အပါးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပါတယ်ဆရာလေး။ သူ့ဆေးရုံအပို့ခံရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မဆင်းနိုင်ဆင်းနိုင်နှင့် ဆင်းလိုက်လာတာ”

ဈေးတပ်သား ဘကြီးထွန်းရုံမှာ အသက် ၆၀ မှ ၁ နှစ်-၂ နှစ် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ သူသည် ညောင်တုန်းမြို့နယ် ကွမ်းသီးပင်ကျေးရွာမှ တောင်သူလယ်သမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ယခုကား ဘကြီးထွန်းရုံမှာ အဖျားဝေဒဏ် ဝင်ရောက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့မလိုက်မပါဘဲ စခန်းသို့ပြန်ရန် ပြောသော်လည်း ပြောမရဘဲဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်ကလည်း စခန်းသို့ပြန်ရန် တဖွဖွ ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောပါသည်။ မည်သို့မျှ ပြော၍မရပါပေ။

“ကျုပ် ကျုပ် လုပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားလုပ်ပါ့မယ်”

ဘကြီးထွန်းရုံသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြေလှမ်းစ ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန် ဘကြီးထွန်းရုံ၏ဆန္ဒကို မည်သို့မျှ တားမြစ်၍မရဘဲ ပေးပေးမပြုကာ အလုပ်ခွင်အရောက် ခေါ်ခဲ့ရလေသည်။

ဈေးတပ်သားအတော်ခပ်များများသည် အတော်အတန်များနာရုံမျှဖြင့် စခန်းရှိတဲ့လှိုင်းများပေါ်တွင် မနေခဲ့ လိုကြပါပေ။ ဤလိုဖြစ်ရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိလေသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ တခြားမဟုတ်ပေ။ ဈေးတပ်သား တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖျားနာ၍ အလုပ်မဆင်းနိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဂျပန်များသည် ‘ထိုဈေးတပ်သားအား လုံးဝ ထမင်းမကျေးရ’ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုဈေးတပ်သားအား တဲလှိုင်းပေါ်တွင် ၃ ရက်ထက် ပိုမထားတော့ပါပေ။ ၃ ရက်ပြည့်မြောက်၍ ၄ ရက်နေ့ရောက်လျှင်ပင် တောတွင်းဆေးရုံရှိရာသို့ ပို့ပစ်လေတော့ သည်။

တောတွင်းဆေးရုံသို့အပို့ခံရသော ဈေးတပ်သားဆိုပါလျှင် မပြန်လမ်းသို့သွားရခြင်းနှင့် မည်သို့မျှ မခြား တော့ပါချေ။ ဈေးတပ်သားပေါင်းများစွာသည် တောတွင်းဆေးရုံများသို့အပို့ခံရပြီးနောက် ပြန်မလာသည်က များလှပေသည်။ ၁၀၀ လျှင် ၁ ယောက်ပင် မပြန်လာနိုင်ကြ ဟုဆိုရချေမည်။ ထိုအခါ အတော်အတန် ဈေးတပ်အဝါးဝလာသောသူများသည် တောတွင်းဆေးရုံများသို့အပို့ခံရမည်ကို ကြောက်လန့်သည့်အတွက် တူထူ ထောင်ထောင်နှင့် ထန်ကြွဲနိုင်အခြေအနေရှိနေသရွေ့ကာလပတ်လုံး ဖျားသည်ဖြစ်စေ၊ နှာသည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်ခွင် အတွင်းသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။ အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌မူ မိမိတို့အချင်းချင်းဖြစ်ကြသော ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သမျှ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးမပေးနိုင်ကြလေသည်။

တစ်ဖန် အကြောင်းတစ်ခု ရှိပြန်ပါသည်။ ဈေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်ဖျားနာလျှင် တဲလှိုင်းတွင် ၃ ရက်ထားသည် ဟုဆိုရသော်လည်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ တဲလှိုင်းအတွင်းသို့ ဂျပန်များ လာရောက်စစ်ဆေးခိုက်နှင့် ဖက်ပင်းတိုးနေပါက ချက်ချင်းပင် တောတွင်းဆေးရုံများရှိရာသို့ အပို့ခံရလေတော့သည်။ မည်သူက မည်မျှလောက် ဝင်ရောက်ပြောဆိုကာမူ အကြောင်းမထူးပါချေ။ ဝင်ရောက်၍ပြောကြားသူကိုပင် ပါးနားကိုရိုက်လေတော့သည်။ ခပ်ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများကလည်း မည်သို့မျှ အကာအကွယ် မပေးနိုင်ကြပါချေ။

[ဈေးတပ်သားများ အဘယ်ကြောင့် တောတွင်းဆေးရုံများသို့ မသွားလိုကြသည် လည်းကောင်း၊ တောတွင်း ဆေးရုံများအကြောင်းကို လည်းကောင်း နောက်ပိုင်းတွင် အသေးစိတ်ဖော်ပြထားပါသည်။]

ဤလို လဲလှလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ နာသူနာနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆင်နှင့် ဆင်ဦးစီးများမှာလည်း အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့ ရောက်နှင့်နေကြပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့အဖို့ ရောက်ရှိလာကြသော ဆင်နှင့် ဆင်ဦးစီးများမှာ အခါတိုင်းနေ့များကလောက် မများပါချေ။ အားလုံးပေါင်းမှ ဆင် ၆ ကောင်၊ ဆင်ဦးစီး ၆ ယောက်နှင့် ‘သာဂျမ်း’အမည်ရှိ ဆင်ခေါင်းတစ်ယောက်တို့သာ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်ဦးစီးနှင့် ဆင်ခေါင်း စသူတို့မှာ အားလုံးလိုလိုပင် ကရင်အမျိုးသားများနှင့် မွန်အမျိုးသားများသာလျှင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ကရင်အမျိုးသားများမှာ တောင်ရိုးကရင်များ၊ တောင်ပေါ်နေကရင်များ ဟူ၍ပြောပါသည်။ အချို့အချို့သောဆင်ဦးစီး ကရင်အမျိုးသားများနှင့် မွန်အမျိုးသားများမှာ မြန်မာစကားကို လုံးဝမပြောတတ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ မြန်မာစကားတတ်သော မွန်နှင့် ကရင်အမျိုးသားဆင်ဦးစီးများသည် ငါးပိ မစားရသောကြောင့် တညည်းညည်းတညါညါဖြစ်နေကြလေသည်။

ဆင်ခေါင်းသာဂျမ်းမှာ မြန်မာစကားပြောတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့်၊ ဆင်အရေအတွက် နည်းနေသည့်အကြောင်းကို မေးကြည့်သည့်အခါ အခြားသောအလုပ်ခွင်များသို့ ခွဲပို့ရကြောင်း။ ဆင်များ ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်ကြောင်း။ ယခုအတိုင်း သာဆိုပါလျှင် ဆင်တွေ မကြာခင် သေကုန်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပါလေသည်။

တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများတွင် ဆင်ခေါင်း ဆိုသူများမှာလည်း တစ်ဒုက္ခပင်ဖြစ်လေသည်။ ဆင်ခေါင်း ဘွန်ထိုက်ချိုသည် ဆင်ဦးစီးများနှင့် ဆင်များကို ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲခြင်းပြုရသူဖြစ်လေသည်။ သူ့လူဆင်ဦးစီးများမှာ မတန်တစေး အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းသည်အခါ ဂျပန်များကို မတော်လှန်ခံသော်လည်း၊ ဆင်ခေါင်းနှင့်ကား တဆူဆူ တပူပူဖြစ်နေတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မကျေနပ်၍သူကြူပူကြလျှင် ထ၍ပင် သတိကြလေမလား ဟူ၍ ထင်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့အားလုံး၏လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်၊ ချွန်း၊ ဓားမ စသော လက်နက်များကလည်း အဆင်သင့် အမြဲတမ်းရှိနေကြလေသည်။ သူတို့တစ်တွေ ပြောကြဆိုကြသောစကားများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ နားမလည်သောစကားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဂျပန်များကိုလည်း သူတို့ ဆဲကြဆိုကြ ကျိန်စာတိုက်ကြမည်မှာကား ယုံမှားဖွယ်မရှိပါချေ။ ဂျပန်သည် ဆင်ဦးစီးများနှင့် ဆင်ခေါင်းများအတွက် ရွေးတပ်အဖွဲ့သားများအားပေးသည့်နည်းတူ ဆန်၊ ဆား၊ ပဲ၊ ပိန်းဥ စသည်များကိုသာ ပေးလေသည်။ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မပေးချေ။ ဆင်များအတွက်လည်း အစားအစာ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးပစ္စည်း ဟူ၍လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာမရပေ။

အမှန်စင်စစ် ခပ်နင့်နင့်ဆိုရလျှင် ရွေးတပ်စခန်းများတွင် လူတွေကိုရော၊ တိရစ္ဆာန်များကိုပါ မသေရုံကျွေးမွေး လျက် အစွမ်းကုန်စေခိုင်းခြင်းပေးတည်း။

ဂျပန်ပက်ဆစ်တွေနားလည်ထားသည်မှာ ယိုးဒယား-မြန်မာ ရထားလမ်းကြီးပြီးစီးရေး ကိစ္စတစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဆင်ဦးစီးများနှင့် ရွေးတပ်သားများ ငါးပိကလေးမျှ မြက်မြက်မစားရခြင်း၊ ဆီကလေးပြားကလေး များမှ မမြင်မတွေ့ရခြင်းသည် အရေးတကြီးကိစ္စမဟုတ်။ ထိုထိုပစ္စည်းများကို မမှီဝဲမစားသောက်ရသဖြင့် အားအင် ကုန်ခမ်းလျက် ခိုင်းခနဲသွားလျှင်လည်း၊ ဤသူဤသူများအား မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ရရှိသည် ဟူ၍ သဘောထား ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများသည် မကြာမီ လူစုတွဲလျက် သက်ဆိုင်ရာရာလက်နက်ကိရိယာများကို ကိုင်ဆောင်ကြရပြီးနောက် လုပ်ငန်းအတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လုပ်ကြကိုင်ကြရသည့်အလုပ်များမှာ ယမန်နေ့ကများက မပြီးပြတ်ဘဲကျန်ရစ်နေ သောလုပ်ငန်းများပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤတွင် တူးလက်စနှင့် မပြီးမပြတ်ရှိနေသေးသော သစ်မြစ်၊ ဝါးမြစ်ကြီးများကို ဆက်လက်၍ တူးဖော်ခြင်း ပြုသူများက ပြုရလေသည်။ ခုတ်လှဲထားသောသစ်ပင်ကြီးများကို ဆင်များအကူအညီနှင့်

အပြင်သို့ တွန်းထုတ်သူများက တွန်းထုတ်ရလေသည်။ အချို့ကလည်း ကျောက်ခဲကြီးများကို သံတွဲရွင်းများ၊ ကုတ်များနှင့်ကော်လျက် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများအတွင်းသို့ တွန်းချရလေသည်။ အချို့သောအုပ်စုများမှာမူ ဂျပန်များနေထိုင်ရန် တံအိမ်များ၊ ရွက်ဖျင်တဲများ၊ လက်နက်ကိရိယာပစ္စည်းများ သို့လှောင်ရန် ဂိုဒေါင်တန်းလျားများ၊ စားနပ်ရိက္ခာထားသိုရန် နေရာများ စသည်များကို ဆောက်လုပ်ခြင်းပြုလုပ်ကြရလေသည်။

အဆိုပါလုပ်ငန်းရပ်များအားလုံးမှာ သက်သက်သာသာလုပ်ကိုင်ကြရသော အလုပ်ဟူ၍ကား တစ်ခုမျှ မရှိပါချေ။ လုပ်ငန်းအားလုံး အားတိုက်အင်တိုက်လုပ်ကြရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ဆင်ကြီးများနှင့်တွဲဖက်၍ လုပ်ကြ ရသည့်အခါ၌လည်း ချွေးတပ်သား ၁၄-၅ ယောက်မှာ ထိုဆင်ကြီးများကဲ့သို့ အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်ကြရလေသည်။ ခုတ်လှဲပြီးနောက် အကိုင်းအခက်များဖယ်ရှားပြီးသောသစ်တုံးကြီးများ၊ တံတားတိုင်ကြီးများကို အပြင်အပသို့ သယ်ထုတ်သည့်အခါ၊ ဆင်ကြီးများက သူတို့စွမ်းအားရှိသလောက် တစ်ဘက်မှနေလျက် တွန်းရွေသည်နှင့်အမျှ ချွေးတပ်သားများကလည်း သံတွဲရွင်းကြီးများ၊ ကုတ်များနှင့်ကော်လျက် အားကုန်တွန်းရွေခြင်း ပြုရလေသည်။ ဤသို့မဟုတ်ပါဘဲ မိမိဘက်က ရေသာခိုနေလိုက်မည်၊ ညှာဝါးနေလိုက်မည်ဆိုပါက ဂျပန်၏တုတ်ချက်က မိမိတို့ ကျောပြင်ထက်သို့ မဆိုင်းမတွဲ ကျရောက်လာပေမည်။ သို့မျှမဟုတ်လျှင်လည်း သစ်တုံးကြီးကလည်ထွက်လာကာ မိမိတို့အဖို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် အလုပ်တာဝန်ကို မခိုမကပ် လုပ်ကြရသည်သာမက၊ ရှိရှိသမျှအားစွမ်းကို ဖြစ်ညစ်ထုတ်လျက် အကြိတ်အနယ်လုပ်ကြရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်သော သစ်မြစ်တူးရသူများ၊ ကျောက်တုံးကြီးများကိုကော်ထုတ်ရသူများမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖန် တဲလှိုင်းဆောက်သူများမှာလည်း သက်သာလှသည် မဟုတ်ပါပေ။ ဂျပန်များ၏ အဆိုအဆဲ အကန်အကျောက်ကိုခံရကာ၊ ခပ်သွက်သွက်ခပ်မြန်မြန်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်နေကြရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခပ်သွက်သွက်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်သူကိုမှလည်း ဂျပန်များက သဘောကျလေသည်။

တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းတွင် ဤလို အလုပ်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်ကြရသည့်၌ ကျွန်တော်မှတ်မိသော ချွေးတပ်သား ၃ ယောက်နှင့် ဆင်ဦးစီး ၁ ယောက် ရှိလေသည်။

ဆင်ဦးစီးမှာ 'အုန်းသာ' ဆိုသူ မွန်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဆင်မကြီး၏အမည်မှာ 'ပုလဲစိန်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မော်လမြိုင်သစ်စက်တစ်စက်မှ တရုတ်သူဌေးတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်မကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အုန်းသာသည် ဂျပန်များ၏အဆဲအဆို၊ အရိုက်အနှက်ကိုမခံ ဟူသော စိတ်ထားရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ သည်။ သူ့အသက်မှာ ၂၇-၂၈ နှစ်လောက် ရှိပေမည်။ ဂျပန်များသည် ဆင်ဦးစီးများအား စိတ်တိုင်းမကျလျှင် အောက်မှနေလျက် ဆဲဆိုအော်ဟစ်ကာ တွေ့ရာတုတ်များ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် ပစ်ပေါက်ခြင်းပြုလေသည်။

ထိုအပြုအမူကိုမခံချင်သော အုန်းသာသည် သူ့ဆင်မကြီးပုလဲစိန်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခိုင်းလေသည်။ အလုပ် ပင်ပန်းလှ၍ ဆင်မကြီးက ပေကတ်ကတ်လုပ်နေလျှင် သူ့လက်တွင်းရှိဓားမြှောင်နှင့် ဆင်မကြီး၏ဦးကင်းကို တစ်အား တစ်အားထိုးစိုက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆင်မကြီးပုလဲစိန်နှင့် ဆင်ဦးစီးအုန်းသာ၏အပြစ်မှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာကောင်းလှသည်။ အသည်းထိတ်ရင်တုန်စရာ ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ၊ အုန်းသာအနေဖြင့်ကလည်း အသက် အန္တရာယ်နီးကပ်လှလေသည်။

သို့ရာတွင် ဆင်မကြီးပုလဲစိန်မှာ အုန်းသာကိုကား မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မပြုရာပေ။ ကြီးမားလေးလံသော ကျောက်တုံးကြီးများ၊ သစ်တုံးကြီးများ၊ သစ်မြစ်ကြီးများကိုသာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် တစ်အားကော် တစ်အားဆွဲပစ်လေ သည်။ မချိမဆုံနှင့် မခိုမနင်းလုပ်ရသောအခါ၌မူ၊ ဆင်မကြီးပုလဲစိန်သည် တစ်တောလုံးဆွဲညှာအောင် မိုးချွန်း သည့်အလား တအားကုန်အော်ဟစ်ခြင်း ပြုလေသည်။ အလွန်တရာမာကျော၍ အလွန်တရာကြမ်းတမ်းသော

ဦးကင်း အရေများပင် စုတ်ပြတ်လျက် ဖူးဖူးရောင်ရောင်ဖြစ်လာရာလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် အုန်းသားကို ဆင်ခေါင်းက သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က သော်လည်းကောင်း ဆင်မကြီးပုလဲစိန်အား သက်သက်ညာညာစေခိုင်းရန် ပြောသော်လည်း၊ အုန်းသားက မနာယူပါချေ။ 'မြန်မြန်သေ မြန်မြန်အေးမည်။ ဒါမှ ဒုက္ခငြိမ်းမည်' ဟုသောသဘောမျိုးကို အုန်းသားက ပြောတတ်လေသည်။

ဆင်ဦးစီးအုန်းသားကဲ့သို့ပင် စိတ်သဘောထားသည့် ချွေးတပ်သား ၃ ယောက်မှာ ကိုဇတော်၊ ရွှေလူကြီးနှင့် ကိုချန်ထွန်း ဆိုသူများဖြစ်လေသည်။ သူတို့ ၃ ယောက်စလုံး ပညာင်တုန်းနယ် ဝါးကြီးအိုင်ရွာသားများချည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ၃ ယောက်စလုံး ကရင်အမျိုးသားလယ်သမားကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ၃ ယောက်ကလည်း 'ဂျပန်များ၏အရိုက်အနှက်ကို မခံ။ အလုပ်ကို သေသေကြေကြေ အင်တိုက် အားတိုက်လုပ်မည်' ဆိုသောအစားထဲက ဖြစ်ကြလေသည်။ လုပ်လည်း တကယ်တမ်းလုပ်ကြလေသည်။ ထို ၃ ယောက်သည် ချွေးတပ်သား ၁၀ ယောက်လောက်ထမ်းရမည့်တိုင်ကြီးများကို သူတို့ ၃ ကောက်တည်း ထမ်းဖိုးလေ သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ကုမ္ပဏီကြီးများကိုလည်း မချီမဆုံတုံးဖော်ရွေပြောင်းပစ်ကြလေသည်။ ဝါးမြစ်ကြီးများ၊ သစ်မြစ်ကြီးများကိုလည်း ခါးတွင်ကြီးချည်လျက်၊ ကျွဲရုန်း၊ နွားရုန်း ရုန်းပစ်ကြလေသည်။ သူတို့ ၃ ယောက် လုပ်ကြံပြုဆိုလျှင် မတန်မဆအလုပ်များချည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ဂျပန်များက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ဩဘာပေးကြလေသည်။ "အဘိဓမ္မာ ကောင်းတကား၊ အားကြီးကောင်းတကား။ နွားရိုတက" ဟူ၍ပင် ကျွဲ၊ နွားနှင့်နှိုင်းလျက် ချီးမွမ်းထောပမှာပြုကြလေသည်။

ရွှေလူကြီး၊ ကိုဇတော်၊ ကိုချန်ထွန်း၊ ဤ ၃ ယောက်စလုံးမှာ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်များချည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ၃ ယောက်စလုံး ခေါင်ကောင်းကောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် ကျန်းမာရေးအလွန်ကောင်းကြ သူတွေ ဖြစ်လေသည်။ ပုံစံနှင့်ဝေမျှပေးသောထမင်းကိုလည်း သူတို့ ဘယ်အခါမျှ မဝကြပါချေ။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရ သော်လည်း တစ်ခု တော်ပေးသေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပုံစံအတိုင်းရရှိသောထမင်းကိုပင် ကုန်အောင်မစားနိုင်သည့် ချွေးတပ်သားများ အတော်ကလေးများပြားလာသည့်အတွက် ထိုအပိုအလျှံ ထမင်းဟင်းများမှာ သူတို့ ၃ ယောက် အတွက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ရွှေလူကြီး၊ ကိုဇတော်နှင့် ကိုချန်ထွန်းတို့ ၃ ယောက်မှာ ဤအတိုင်း ရေရှည်မခံတော့ပါချေ။ သူတို့ ၃ ယောက်၏ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အားအင်ဆုတ်ယုတ်လာသည်ကို ကျွန်တော် သတိထား မိပါသည်။ ကိုဇတော်မှာ မျက်နှာများ တစ်နေ့တခြားချောင်းကျလာသည်။ အလွန်တရာတောင့်တင်းမာကျောနေ သော လက်မောင်းလက်ရုံးကြီးများ၊ ရင်အုပ်ကြီးများမှာလည်း ပျော့ပျော့အိအိ ဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့လျက် ခပ်မွန်မွန်ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ကျန်သူ ၂ ယောက်မှာလည်း သူ့လောက်မဟုတ်သည့်တိုင် အထလေး၊ အသွားလေး ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ အရင်ကလောက် ထမင်းမစားနိုင်တော့ပေ။

ဤလိုနှင့် မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ကိုဇတော်နှင့် ဘကြီးထွန်းရုံတို့ ၂ ယောက် သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် 'ဘကြီးထွန်းရုံနှင့် ကိုဇတော်တို့သေဆုံးကြောင်းကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာအား အကြောင်းကြားပြီးနောက်၊ တောစပ်တစ်နေရာတွင် သွားရောက်မြှုပ်နှံခြင်း ပြုလိုက်ကြပါသည်။

နာရီပိုင်းအချိန်ကလေးလောက်သာခြား၍ သေဆုံးသွားသော ထို ၂ ယောက်၏ အသုဘအတွက် ကျွန်တော် တို့သည် ဖျာအစုတ်ကလေးတစ်ချပ်ကိုသာ အလဲအလှယ်ပြုလျက်ရစ်ပတ်ကာ တောစပ်အရောက် ထမ်းသွားကြရ လေသည်။ လူ ၂ ယောက် သေဆုံးရသောကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ကား ဂျပန်များထံမှ မည်သည့်အကူအညီ၊ မည်သည့် အခွင့်အရေးကိုမျှ မရပါချေ။ တစ်လုံးသို့လာရောက်၍ပင် ကြည့်ဖော်ရှုဖော်မရပေ။ 'သေရင် ခပ်မြန်မြန်မြှုပ်နှံ လိုက်' ဆိုသောသဘော ရှိလေသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းနှင့် ဝမ်းရောဂါ

နောက်ရက်များမကြာမီအတွင်း၌ပင် ကျွန်တော်တို့တံလိုင်းအမှတ် ၃, ၄, ၅, ၆ ရှိ ချွေးတပ်သားအဖွဲ့များသည် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းမှ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း ပြုခဲ့ကြရလေသည်။ ကုမေကာအပါအဝင်ဖြစ်သော ဂျပန်စစ်သားအချို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ထက် တစ်ရက်စေ့၍ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အိပ်ရာလိပ်များ၊ ဝန်စည်အထုပ်အပိုးများကိုမူ ဆင်များနှင့် တင်ဆောင်သွားလေသည်။ အချို့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် စစ်သားများမှာ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းရှိချွေးတပ်သားများနှင့် ကျွန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းမှ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာရသည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်အနေဖြင့် တစ်ခုတော့ လေ့လာမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့စခန်း ရွှေ့ပြောင်းရသည့်အခါ၌မူ အောက်ဘက်သို့ပြန်ဆင်းခြင်း မဟုတ်။ အထက်သို့ တစ်ဆင့်ပြန်တက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသည် '၃-၄ လနှင့် နေ့ရပ်သို့ ပြန်ခွင့်ရလိမ့်မည်၊ ပြန်လွှတ်ပေးလိမ့်မည်ဆိုသော စကားမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အမှန်အကန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိလာသည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင်လေ့လာမိသော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို အစရှိသူများကလည်း ထိုအတိုင်း သဘောထားကြလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုကောင်းစိန်၊ ကိုသာမြိုင်နှင့် ကိုမောင်စိန်တို့ကမူ 'ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ဤတောကြီးမြိုင်ကြီးထဲ၌ပင် သေဆုံးကြရလိမ့်မည်' ဟု ယူဆထားကြလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုများထဲမှ ခပ်အအခပ်ထိုင်းထိုင်း ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုစိန်မောင် ဆိုသူတစ်ယောက်ကသာ '၆ လပြည့်လျှင် ပြန်ခွင့်ပေးလိမ့်မည်' ဟု ယူဆထားသူဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းပြောင်းရာတွင် ထမင်းချက်ရုံခေါင်း ကိုစခတို့လူစုမှာမူ မပါလာတော့ပေ။ သူနှင့်သူ အဖွဲ့သားများမှာ ကျောက်တစ်လုံးစခန်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အဖွဲ့သားများမှာလည်း မကြာမီပင် စခန်းတစ်ခုခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကိုစခက ပြောပါသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းသည် ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးအဖြစ်နေခဲ့ရသော ကျောက်တစ်လုံးစခန်းထက် ကျယ်ဝန်းလေသည်။ စခန်းအနေအထားကံ့ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ တံတန်းလျားကြီးများမှာလည်း ကျောက်တစ်လုံးစခန်းထက် ချဉ်လျားကျယ်ဝန်းသောတံတန်းလျားကြီးများ ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သား စသူများ၏အနေအထိုင်မှာလည်း ကျောက်တစ်လုံးစခန်းထက် ကောင်းလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အကြီးအကဲနေထိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်ငယ်ကလေးမှာလည်း ကျောက်တောင်ကုန်းထက်တွင်ရှိလျက်၊ ဂျပန်အိမ်ငယ်ကလေးတစ်အိမ်၏ပုံစံအချိုးအစား ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ တံတန်းလျားကြီးများအတွင်း၌ ချွေးတပ်သားများကို မတွေ့ရသော်လည်း၊ ထိုတံတန်းလျားများမှ မကြာမီကပင် ချွေးတပ်သားများ ထွက်ခွာရွှေ့ပြောင်းသွားကြောင်းကိုမူ မြေရာလက်ရာကို

ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိရလေသည်။ သူတို့တစ်တွေ မည်သည့်ခခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားရလေသည်ဆိုခြင်းကိုကား ကျွန်တော်တို့ မသိပါချေ။

တပ်ဒီနိုခခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများအနေဖြင့် မည်သို့မျှ ထူးခြားကောင်းမွန်သည့်အဖြစ်မျိုးကို မခံစားရပါချေ။ ပိုမိုကား ကြမ်းတမ်းခါးသီးသောအလုပ်ခွင်၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုဒဏ်ကိုသာ တွေ့ကြုံကြရပါတော့သည်။

ဂျပန်များသည် တပ်ဒီနိုခခန်းနှင့် ၃-၄ ဖာလုံခန့် အကွာအဝေး၌ရှိသော မီးရထားလမ်းတစ်နေရာ၌ စမ်းချောင်းကူးတံတားကြီးတစ်ခုကို မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးရာသီလောက်တွင် ဆောက်လုပ်ရန်စီစဉ်ထားကြလေသည်။ ထိုစမ်းချောင်းတံတားကြီးသည် သံဖြူရောင်မှ ဘုရား ၃ ဆူခခန်းအထိ ဂျပန်များဆောက်လုပ်ကြရမည့်တံတားများအနက် အကြီးဆုံးနှင့် အရှည်ဆုံးတံတားကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများသည် ထိုတပ်ဒီနိုတံတားသစ်ကြီးဆောက်လုပ်ရေးအတွက် လိုအပ်သော တိုင်ကြီးများ၊ အောက်ခံတံတားပေါင်ကြီးများနှင့် အခြားသော တံတားနှင့်သက်ဆိုင်ရာရာ သစ်တိုင်၊ သစ်သားများကို ဂျပန်များစေခိုင်းသလို လုပ်ကိုင်ပေးရမည်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ရထားလမ်းအတွက် တောရှင်းခြင်း၊ မြေညှိမြေဖို့ခြင်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖို့ပေးခြင်း ပြုရပေမည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုမူ တံတားဆောက်လုပ်မည့် စမ်းချောင်းကမ်းခြေအနီးတစ်ဝိုက်တွင် မြေများမပြုစေရန်အတွက် ရေကာတာသဘောမျိုးလောင်းဖို့ပေးခြင်း၊ ဝါးများ သစ်များကို ရေကာတာတည်ဆောက်လျက် ကျောက်များလောင်းသွန်ချပေးခြင်း စသည်များကို လုပ်ကိုင်ကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် မီးရထားသံလမ်းများကိုလည်း ကားများနှင့်သယ်ယူလာပြီးနောက် လမ်းဘေးတွင်ချထားခဲ့သည့် ဖြစ်လေရာ၊ တံတားဆောက်လုပ်မည့်နေရာအရောက် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ရသည်။ ပြီးသော် အချို့သောသံလမ်းများကို ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာတပ်ကပေးသည့် အတိုင်းအထွာအတိုင်း သံဖြတ်လွှာများနှင့် ဖြတ်တောက်ခြင်းပြုရသည်။ တံတားပေါင်များ၊ တံတားလက်ရန်း စသည်များကိုလည်း ဂျပန်များကစေခိုင်းသည့် အတိုင်း ဖြတ်တောက်ရခြင်း၊ ရွှေ့တော်ထိုးရခြင်း၊ ပဲကွပ်ဖြင့် ရွှေ့ရခြင်း စသောအလုပ်များကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုကြရသည်။

ကြမ်းတမ်းသောအလုပ်များကို နေ့ရှိသရွေ့ လုပ်ကိုင်လာကြသော ရွေးတပ်သားများမှာလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တိုး၍တိုး၍ အလုပ်ဒဏ်သင့်လာလေတော့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် မြေမသယ်ချင်လက်မလှုပ်ချင်ဖြစ်နေသည့် အမူအရာမျိုးတွေသာ ဖြစ်လာကုန်ကြပါသည်။

ဤတွင် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်သည့်ပြဿနာများနှင့်လည်း ကြုံရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများမှာ များသောအားဖြင့် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုအဖြစ်နှင့် ရွေးတပ်ထံသို့လာကြသူများသာလျှင် ဖြစ်ကြပေသည်။ တစ်ဖိုးတွင်းလုံး ရွံ့ထဲ၊ မိုးထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်ကိုင်ကြရသူများ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ခါးဝတ်ခါးစားများမှာ ရိုပြုစုတ်ပြတ်ကုန်ကြလေသည်။ အချို့သောရွေးတပ်သားများမှာလည်း ဂုန်နီပိုင်းများကို ခါးတွင်ရစ်ပတ်ထားရသည့် အဖြစ်မျိုး ဆိုက်ရောက်ကုန်ကြပါသည်။

ပို၍ ရင်နာရင်နာငိုဖြစ်စရာကောင်းသည်မှာ ထိုဂုန်နီပိုင်းများကိုပင် ရွေးတပ်သားများမှာ ခပ်လွယ်လွယ် ရကြသည် မဟုတ်ချေ။ ဂျပန်များသည် အလုပ်ကို ကြီးစားပန်းစားလုပ်ကိုင်သူ ရွေးတပ်သားများကိုသာလျှင် ထို ၁ လ ၁ မိုက်သာသာမျှရှိသော ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများကို ဆုချခြင်းပြုလေသည်။ သို့ရာတွင် ထို ၁ လ ၁ မိုက်သာသာမျှရှိသော ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးတစ်ခုကို ရရှိနိုင်ရေးအတွက် တော်ရုံသဖြင့် အလုပ်ကို ကြီးစားလုပ်ကိုင်သည် ဆိုဖုံမျှနှင့်လည်း မရရှိနိုင်ပြန်ပါချေ။ ရွေးတပ်သားတစ်ယောက်သည် ထိုဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးကိုရရှိနိုင်ရေးအတွက်

တစ်လသေသေ တစ်လဆန်ဆန်းဆိုသလိုပင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်ကြမ်းများကို မတန်တဆလုပ်ကိုင်ရလေသည်။

တစ်ဖန် တစ်ခုခက်ပြန်သည်မှာလည်း ချွေးတပ်သားအတော်များများသည် ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများကို လိုချင်သောကြောင့် အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် သေဆေးကျော့လုပ်ကိုင်မည်ဆိုပါကလည်း ထိုကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်သူ ချွေးတပ်သားတိုင်းပင် ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများကို ရရှိနိုင်လိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပြန်ပါပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ဂျပန်များထံ၌ပင် ချွေးတပ်သားများအား လူစေတက်စေ ပေးရန် သော်လည်းကောင်း၊ လူများစုအတွက်ပေးရန် သော်လည်းကောင်း ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများ အလုံအလောက်မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို ၁ လံ ၁ ဝိုက်သာသာမျှသာရှိသော ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ တောတွင်းချွေးတပ် စခန်းများတွင် အင်မတန်တန်ဖိုးရှိ၍ အလွန်တရာ အသုံးဝင်အရာရောက်လှပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ကြမ်းတမ်းသောအလုပ်ခွင်အလုပ်စခန်းများအတွင်းမှ မိုးအရွံ့ရွံ့ ရွံ့ညွှန်အလိမ်းလိမ်းပေးကျစိုစွတ်လျက် မောမောပန်းပန်းနှင့်တက်ရောက်လာရသော ချွေးတပ်သားတိုင်းပင်လျှင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာကြသူများချည်း ဖြစ်လာသောကြောင့် သူတို့သူတို့၏ခါးဝတ်ပုဆိုးများကို ချက်ချင်း မီးကင်း-မီးမြှောက်လုပ်နိုင်ကြသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ပြီးလျှင် ဖိုထားသောမီးဖိုကြီးက ၇-၄ ဖိုသာရှိသည်။ လူအင်အားက အလွန်တရာများပြားလှသည့်အတွက် ပထမ ခါးဝတ်ပုဆိုးများကို မီးကင်းမီးမြှောက်ကာ အခြောက်ပြုလုပ်နိုင်ရေးထက် ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်လာသော မိမိတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အပူစေတတ်ရရှိရေးက အဓိကဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထိုအခါ မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက်၏အကျိုးကို ကြည့်လုပ်၍မဖြစ်ပါချေ။ ထိုကဲ့သို့ တစ်တိုက်ကောင်းလုပ်လျှင်လည်း မည်သူကမျှ သည်းညည်းခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများရရှိထားသော ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့်က တဲတန်းလျားသို့ ပြန်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ခိုလှုံလာသောခါးဝတ်ကိုချွတ်လျက် ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးကို ခဏတပြတ် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ထားနိုင်လေသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှသာ ခိုလာသောခါးဝတ်ပုဆိုးကို မီးကင်းခြင်းပြုကြလေသည်။

ဤလို ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးများပင် ရှားပါး၍တန်ဖိုးရှိသလို၊ ဂုန်နီအိတ်ပါးကို မည်သူမည်ဝါ မည်သည် တဲလိုင်က ခိုးယူထားပါသည် ဆိုသောကိစ္စ၊ မိမိ၏ဂုန်နီအိတ်ပါးကို မည်သူထံ၌ အတိုးမရှိ ၁၀ နှင့်ပေါင်နှံထားရာမှ သွားရောက်ရှေးယူသည့်အခါ ဂုန်နီအိတ်ပြန်မပေးသောကိစ္စ စသည်စသည်များမှာလည်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ဆိုသလို ဖျန်ဖြေရှင်းလင်းပေးရပါလေသည်။

တချို့တချို့သော စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်သည့်ချွေးတပ်သားများမှာလည်း ဂုန်နီအိတ်ပါးကိစ္စနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုးကြသတ်ကြဖြစ်လျက်၊ နောက်ဆုံး ဂျပန်များထံသို့ပင် ပြဿနာက ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရလျှင်မူ ချွေးတပ်သား ၂ ဦးစလုံး မည်သူမျှ မသက်သာတော့ပါချေ။ ဂျပန်က ၂ ဦးစလုံးကို ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ဒဏ်ပေးခြင်းစသည်ဖြင့် ညည်းဆဲခြင်းပြုလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများတို့လည်း ခေါ်ယူကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် တော်ရုံသဖြင့် ချွေးတပ်သားများအချင်းချင်း ဖြစ်ပွားသောကိစ္စများကို ဂျပန်များထံ အရောက်မခံဘဲ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးကြရလေသည်။

ချွေးတပ်သားများတို့လည်း 'တော်ရုံသဖြင့်ကိစ္စများတွင် ဂျပန်ထံ သွားရောက်တိုင်ကြားခြင်းမပြုရန်နှင့် ကြီးမားသောကိစ္စများဖြစ်ပွားခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား အသိပေးပြောကြားပြီးမှသာ ဂျပန်များထံ တိုင်ကြားခြင်းပြုရမည်' ဟု အမိန့်ထုတ်သလို ပညတ်ထားရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်ဒီနိုစခန်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ထံသို့ အဝတ်အထည်များ ရောက်ရှိလာပါသည်။ အဝတ်အထည်များဆို၍ အများအပြားမဟုတ်ပါပေ။ ချွေးတပ်သားအင်အားနှင့်ဆိုပါလျှင်

ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်သည့်အနေလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ရောက်ရှိလာသောအထည်များမှာ အရောင်အသွေးအားဖြင့် နီနီရဲရဲကြီးတွေ၊ စိမ်းစိမ်းပြာပြာကြီးတွေ၊ ဝါဝါဝင်းဝင်းနှင့် နှင်းရောင်ကြီးတွေ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးသော် ထိုအထည်များမှာ ချည်ထည်များ မဟုတ်ပါ။ ပါးပါးလုပ်လုပ်နှင့် နာနုတံလျှော်၊ ငှက်ပျောလျှော်ကဲ့သို့သောအထည်များသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဝတ်အထည်များသည် 'အလုပ်ကြိုးစားသောရွေးတပ်သားများအား ဆုလာဘ်အဖြစ်ပေးလိမ့်မည်' ဟူ၍လည်း ဂျပန်များကြေညာခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများထံမှ အချို့သောသူတို့ကမူ ဂျပန်များကပေးမည်ဆိုသော ထိုအဝတ်အထည်များကိုပင် လိုချင်မှုရှိကြသောကြောင့်လည်း၊ အလုပ်ကို အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ အချို့အချို့သောရွေးတပ်သားများမှာမူ မည်သို့မျှ ထူးခြားလာခြင်းမရှိကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်လေ့လာမိပါသည်။ အမှန်စင်စစ် သူတို့သည် ဂျပန်များကပေးမည်ဆိုသော အဝတ်အထည်များကို မလိုချင်၍တော့ မဟုတ်ကြပါ။ သူတို့သူတို့တွင် ထိုအဝတ်အထည်များကို ရရှိစေရန်အတွက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နိုင်လောက်သည့် အားအင်ဟူ၍ မရှိရှာကြတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သူတို့ကိုယ်အနွှာမှ ရှိသမျှသာဖြစ်သောလုပ်အားစွမ်းများကို ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းမကြီးက စားသောက်မျှဝါးလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့်ဟူ၍သာဆိုရပေမည်။

တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့်ကြာသည့်အခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဒိန်ခဲခန်းရှိ ရွေးတပ်သားများအားလုံးကို ကွက်လပ်တွင်တန်းစီစေပြီးနောက် အထက်က ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သောအထည်များကို 'အလုပ်ကြိုးစားသည်' ဟု ၎င်းတို့အထင်ရှိသည့်ရွေးတပ်သားများအား ဆုလာဘ်အဖြစ်ပေးလေသည်။

ဤလိုပေးရာတွင် ဂျပန်များက မူတစ်ခုသတ်မှတ်လျက် ပေးဝေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုမူမှာ အလုပ်ခွင်တွင် တာဝန်ယူ၍ ရွေးတပ်သားများကို ကြပ်မတ်စေခိုင်းခြင်းပြုရသော ဂျပန်စစ်သားများက တန်းစီနေသောလူအုပ်ထဲမှ ၎င်းနှစ်သက်သဘောကျသည့်ရွေးတပ်သားကို တန်းအပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုသူများအားလုံးကို ရွေးထုတ်ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရှေ့မှောက်တွင် သွားရောက်ယူငင်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ကိုလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတိုက စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ရွေးတပ်သားများအားပြောကြားရမည့်စကားများကို ပြောဆိုမှာကြားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ပြောရသောစကားများမှာ 'အဝတ်အထည်မရရှိသော ရွေးတပ်သားများသည် အဝတ်အထည်ရရှိသော ရွေးတပ်သားများကဲ့သို့ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ကြိုးစားလုပ်ပါက နောက်တစ်ကြိမ်ပေးဦးမည့် အဝတ်အထည်များကို ရရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ထပ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံမှ အဝတ်အထည်များ အများအပြားလာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤမီးရထားလမ်းကြီးပြီးစီးသွားခဲ့လျှင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အဝတ်အထည် အစားအသောက်များမှစ၍ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ၊ စက်ကိရိယာပစ္စည်းများ ပေါများကြွယ်ဝလာမည်ဖြစ်ကြောင်း' စသော ဝါဒဖြန့်စကားများပင်ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များထံမှ ဆုလာဘ်အဖြစ်ရရှိခဲ့သော အဝတ်အထည်များကို ရွေးတပ်သားများသည် အချို့က လုံကွင်းလုပ်၍ဝတ်သည်။ အချို့သောရွေးတပ်သားများကလည်း ကျောပေါ်တွင် အင်္ကျီကဲ့သို့သဘောထားလျက် လက်ကန်တော့ထိုးလျက် ခြုံကြလေသည်။ အချို့ကလည်း ညအိပ်ရာဝင်သည့်အခါ စောင်ကဲ့သို့သဘောထားလျက် ခြုံကြလေသည်။ အချို့သောရွေးတပ်သားများမှာ လုံကွင်းလုပ်၍ဝတ်ကြသည်ဆိုရသော်လည်း အပ်ချည်မရှိ၊ အပ်မရှိသောတောကြီးထဲတွင်ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သူမျှ ကွင်းချုပ်ကာ ဝတ်နိုင်ကြသည်တော့မဟုတ်ပေ။ ခါးပေါ်တွင် ပတ်ထားရုံသက်သက်မျှသာဖြစ်လေသည်။

ယခင်အခါများကဆိုပါလျှင် ရွေးတပ်စခန်းများသို့ မွန်ဈေးသည်လှည်းများ မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိသည်။ ယခုလို မိုးအားကောင်းသောနောက်ပိုင်းရက်၊ နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌မူ မွန်ဈေးလှည်းများမှာလည်း

စတုဂံလားတော့ပါပေ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အပ်နှင့် အပ်ချည်ကို မဆိုထားဘိ၊ ကွမ်းသီးပက်ဆေးလိပ်ကလေးများကို အလျှင်အမြင်အောင် မရှုရမရှိက်ရပါတော့ချေ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ယခင်အခါများကရခဲ့သော နီးကရက်ရှာရင်ဆိုသည်မှာလည်း လုံးဝမရတော့ချေ။ ကျွန်တော်သာ မဟုတ်။ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်း နိုလ်မှာလည်း မရတော့ပါချေ။

တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည့်အခါ၌မူ ဘွန်ထိုက်ချိုအုပ်စုအသီးသီးမှ ချွေးတပ်သားအတော်များများပင် မကျန်းမမာဖြစ်လာကြတော့သည်။ အချို့မှာလည်း ညနေဘက် အလုပ်ကတက်လာစဉ်အခါတွင် အတော်အတန် ဇွားနားခြင်းဖြစ်ပြီး မှောက်တစ်နေ့မနက် အလုပ်ဆင်းခါနီးအချိန်၌မူ အိပ်ရာမှနိုးမရဘဲ အသက်ပျောက်နေသည်ကိုသာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာတွေ့ရှိရလေသည်။

တောတွင်းဆေးရုံများသို့ သွားရမည်ကိုကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် ပျားနာနေသည့်အထဲကပင် အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့ ဆင်းသက်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော ချွေးတပ်သားမျိုးဆိုသည်မှာလည်း ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်များကသာ ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင်မူ မည်သည့်ချွေးတပ်သားမျှ ဤလိုစိတ်ထားမျိုး၊ ထိုကဲ့သို့သောအမူအကျင့်မျိုး မရှိနိုင်ကြတော့ပါပေ။ သူတို့သူတို့သည် နာမကျန်းမှုဖြစ်သည်ဆိုလျှင်ပင် တံလှိုင်းထက်တွင် ဖုန်းခနဲ ပစ်လဲပါလေတော့သည်။ ဤလိုပစ်လဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ၁ ရက်-၂ ရက်အတွင်း၌ပင် အသက်ပျောက်သွားကြရပါ တော့သည်။ အချို့မှာလည်း တောတွင်းဆေးရုံများသို့မသွားလိုဘဲ အတင်းအဓမ္မ အပိုအလွတ်ခံကြရလေသည်။

ချွေးတပ်သားများ ဤလို ကြောက်ကလေးပျောက်၊ ငှက်ကလေးပျောက်ဖြစ်လာ သေဆုံးခြင်းနှင့် တောတွင်းဆေးရုံများစခန်းများရှိရာသို့ အပိုအလွတ်ခံကြရခြင်း စသောအဖြစ်များမှာလည်း အလွန်တရာ ရင်ဆိုင်စရာ၊ တရားသဝေဂရစရာ ကောင်းလှသောအဖြစ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းပြောလျှင်လည်း ကမ္ဘာ့စစ်စစ်ဘေးဆိုးကြီးတစ်ခု၏ ကြောက်ဖွယ်လိလိရှိအပ်သောအဖြစ်ဆိုးကို အထင်အရှားဆုံးပြသလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလောက်လေသည်။ ဥပမာ ချွေးတပ်သားအချို့မှာ နေ့ဘက်တွင် အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့ တုန်တုန်ချည်ချည်နှင့် ဆင်းသက်လိုက်ပါခဲ့သော်လည်း၊ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခါ အသက်မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အနီးရှိ ချွေးတပ်သားသည် ထိုသူနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်အိပ်နေသည်မှာမှန်သော်ငြားလည်း၊ ထိုချွေးတပ်သားသူအဖော်သည် မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နာရီက သေဆုံးသွားသည်၊ အသက်ထွက်သွားသည် ဟူ၍ပင် မသိရှိလိုက်ပါချေ။ ဖြစ်ရသောအဖြစ်မှာ တစ်နေ့လုံး ကျွဲ၊ နွား၊ မမာရုန်းကန်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူချင်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း အိပ်မိပြီးဆိုလျှင် ဘာမှန်းမျှမသိတော့ပေ။ တစ်ဦးလိုတစ်ဦး ဖေးမေးမမ မေးလားမြန်းလားလုပ်မနေနိုင်တော့ပေ။ လုပ်လိုစိတ်လည်း မရှိပါချေ။

ဤလိုနှင့် သေဆုံးသူချွေးတပ်သားမှာ မနက်မိုးလင်းသည့်အခါ တစ်လိုယံလုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေပါတော့သည်။ သူ့လိုယံပေါ်၌လည်း အင်္ကျီ ဟူ၍ အလျှင်းမရှိ။ ခါးပေါ်တွင်မူကား တိုနုနုနုနုဖြစ်သောဂုန်နုအိတ်ပိုင်းကလေးမျှကိုသာ မလှမလဲဝတ်ဆင်ထားလျက် ဖြစ်သည်။ ပြီးသော် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပိုး၊ ခပ်ဆံထည့်သော ဝါးဆစ်ဘူးကလေးမှာ ခလောက်ဆွဲထားသည့်အလား တွဲလောင်းကလေးရှိနေလေတော့သည်။

တဲတန်းလျားပေါ်၌ ချွေးတပ်သား ၁၀၀ သေဆုံးပျက်စီးခဲ့လျှင်၊ ၅၅ ယောက်သောချွေးတပ်သားတို့၏ အလောင်းပုံစံမှာ ဒီအတိုင်းပင်ကြုံခဲ့ရလေသည်။

ထိုအတွင်းကပင် ချွေးတပ်သားများတွင် 'နုရာဝဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်း' ဆိုသကဲ့သို့ ဖက်ခွက်အနာကြီးများကလည်း ဖြစ်လိုက်ချေသေးသည်။ ထိုအနာအဆာကြီးများဖြစ်ရသည့်သဘောမှာ အလုပ်ခွင်အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထိခိုက်မိရာမှ မပြောပလောက်သောပွန်းပဲ့မှုများကပင် စတင်ဖြစ်ပွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပွန်းပဲ့ထိခိုက်ခဲ့ရသောအနာကလေးအတွင်းသို့ ထုံးကျောက်ရေများဝင်ရာမှ ထိုအနာကလေးမှာ နေ့ချင်း

ညချင်း ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးဖြစ်လာလေသည်။ အနံ့အသက်မှာလည်း အပုပ်နံ့ထွက်လာလေသည်။ ဤတွင် ဆေးဝါးဟူ၍ကလည်း တစ်ရွေးသားမျှ မရှိ၊ အလုပ်ကလည်း အပြင်းအထန်ပင်ပန်းဆိုးရွားလှ၍ ဂရုတစိုက်မရှိဘဲ ဖြစ်သလိုနေလိုက်သည့်အခါ အနာထဲတွင် လောက်ကောင်များတွယ်လာလေတော့သည်။ ထို့နောက် တပြည်းပြည်း တစ်စတစ်စကြီးလာပြီး၊ အချို့အချို့သောရွေးတပ်သားများမှာ ထိုအနာကြောင့်ပင် အသက်သေဆုံးကြရပါလေသည်။

နောက်ပိုင်းအချိန်များသည် ရွေးတပ်သားများအဖို့ အကြီးအကျယ် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရောက်သည့်အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်များသည် ရွေးတပ်သားများအတွက် ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ။ စားရေး သောက်ရေးအတွက်လည်း ထိုအတူပင်ဖြစ်လေသည်။ အဝတ်အထည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာလာပြီး နောက် နောက်ထပ်၍ မမြင်မတွေ့ရတော့ချေ။ ဆေးဝါးမှာလည်း ကိုိုင်ဆေးပြားလောက်ကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသည် ပုတ်ဝင်နေသောသစ်ရတနာများ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် နေရာဒေသတစ်ခု ကဲ့သို့ အမက်လာအပေါင်းနှင့်ပြင်းတီးနေလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေခဲ့ရာမှ မိုးကုန်လှလှအချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့်အချိန်၌မူ ဂျပန်များသည် တပ်ပိန်တံတားကြီး၏ တိုင်ကြီးများကို စမ်းချောင်းအတွင်း စတင်ကာစိုက်ထူခြင်း ပြုလေသည်။

တံတားတိုင်ကြီးများစိုက်ထူရသည်မှာ တသွင်သွင်တဟောဟောစီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းရေအတွင်း၌ စိုက်ထူခြင်းဖြစ်လေရာ၊ တကယ်တမ်းအနေနှင့်မူ သက်သာလွယ်ကူသည့်အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါချေ။

စမ်းချောင်းရေအတွင်း အောက်ခံမြေသားမှာလည်း မြေရိုးရိုး မဟုတ်။ အလွန်တရာမာကျောလှသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကျောက်မြေများဖြစ်လေသည်။ ရေစီးမှာလည်း မိုးအခါ တောင်ကျရေများကျဆင်းနေသည့် အချိန်အခါ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စမ်းချောင်းရေ၏အစီးအလျင်နှုန်းသည် လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်နှင့်ဆွဲဆောင် သွားနိုင်သည့်အခွမ်းသတ္တိ ရှိလေသည်။ တော်ရုံတန်ခိုး ရေကူးတတ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် စမ်းချောင်းရေစီးတွင် မျောပါသွားမည်ဟုဆိုပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းမရှိပါချေ။ ထိုသူ၏အလောင်းကိုပင် ပြန်လည်၍ရနိုင်စရာ အကြောင်းမပြင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ‘စမ်းချောင်းအတွင်း ရေကန်ရာ၌ဆင်းသက်၍ အလုပ်လုပ်ကြရမည် ဖြစ်သောရွေးတပ်သားများကို ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်သား ရေကူးရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူများအား စေခိုင်းတာဝန်ပေးပါရန်’ စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုနှင့် မောင်ပြုံးတို့မှတစ်ဆင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမှီတို့နှင့် သဘောပေါက်အောင် ဆွေးနွေးပြောကြားခြင်း ပြုရလေသည်။ ထိုကိစ္စကိုမူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမှီတို့က အလွယ်တကူပင် သဘောပေါက် လက်ခံခြင်း ပြုပါသည်။ ဤလို ခပ်လွယ်လွယ် သဘောပေါက် လက်ခံခြင်းပြုသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိထား တာကြောင့် ဖြစ်လေသည်။’

တံတားတိုင်များကိုစိုက်ထူကြရန် စတင်စီမံကြသော ပထမဦးဆုံးနေ့တစ်နေ့တွင် မွန်ရွေးတပ်သားတစ်ယောက် နှင့် ဘွန်တိုက်ချို ကိုသာမြိုင်၏အုပ်စုထဲမှ ရွေးတပ်သားသန်းမောင်ဆိုသူမှာ စမ်းချောင်းရေစီးတွင် မျောပါသွား ခဲ့လေသည်။ မိုးသက်ကလည်း အပြင်းအထန် ရွာသွန်းနေခိုက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ ၂ ယောက် ရေထဲမျောပါ သွားသည်မှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် အတန်ကြာဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကမ်းပေါ်ရှိနေသော ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သား များရော၊ စစ်သုံ့ပန်းရွေးတပ်သား ဗြိတိသျှစစ်သားများကပါ ထိုသူ ၂ ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း အကြောင်းမထူးတော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် သုံ့ပန်းစစ်သားများက ကြိုးစူးများပစ်ချပေး လိုက်သော်လည်း လိုရာသို့မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

မိုးသက်က အပြင်းအထန်ရွာသွန်းနေပြီး၊ လေပြင်းကလည်း တဟဲဟဲမြည်လျှောက် အပြင်းအထန်တိုက်ခတ် နေသည့်အခါ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များထက်မှ မိမိကိုယ်ကိုပင် လိမ့်ကျမသွားစေရန် အထူးသတိထားရ

လေသည်။ ဤလိုနှင့် ဗွန်အမျိုးသားရွေးတပ်သားရော၊ 'သန်းမောင်'အမည်ရှိ ရွေးတပ်သားတို့ပါ ရေလုံးရေယက်ကြီးများ၏ ရိုက်ခတ်ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် ထွေးလုံးပါသွားပြီး နောက်ဆုံး၌မူ စုန်းစုန်းမြှုပ်သွားလေတော့သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတို သည်လည်းကောင်း၊ 'အိနားမတ်ဆု' ဆိုသော ကပုတိန်အဆင့်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်သုံ့မန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများသည် လည်းကောင်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြတော့ပါချေ။ အားလုံးပင် လက်လျှော့လိုက်ကြရလေသည်။

ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတိုသည် ကျွန်တော်ပေးသည့်အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးလျှင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကိုပြောကြားလျက် တံတားတိုင်များထူရမည့်အောက်ဘက်ကိုက် ၂၀-အစိတ်အကွာလောက်တွင် ဝါးပိုးဝါးလုံးကြီးများကိုကြိုးချည်လျက် တန်းသဘောများ ပြုလုပ်ပေးလေသည်။ သူ့အကြံသို့တိုက်ရုံးမှာလည်း မဆိုပါပေ။ အကာယံ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောရွေးတပ်သားသည် မြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ကာ ရေစီးတွင်ပျော်ပါသွားမည်ဆိုပါက ထိုဝါးပိုးဝါးလုံးကြီးများကိုပက်တွယ်ထားပြီးနောက် ကမ်းခြေအရောက်ကူးနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တံတားတိုင်ကြီးများကို စိုက်ထူခြင်းပြုရန်အတွက် ဦးဆုံးပထမ စက်သီးတပ်ကြီးများနှင့်တိုင်များကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဆင်ကြရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စက်သီးကြီးများ ဆင်ပြီးနောက်မှ အလေးချိန်အင်အားအလွန်တရာကြီးမားသော သံတုံးကြီးတစ်တုံးကို ကြိုးတွင်ဆွဲချည်ထားရသည်။ ပြီးမှ စိုက်ထူလီသော သစ်သားတိုင်ကြီးကို ကြိုးများဆိုင်ကြပြီးနောက် ရွေးတပ်သားအချို့က ကုန်းပေါ်မှနေလျက် စက်သီးကြီးကို ဆွဲလိုက်၊ ချလိုက်လုပ်ကြရလေသည်။ ထိုအခါ ကြိုးတွင်တပ်ဆင်ထားသောသံတုံးကြီးက စိုက်ထူသောတိုင်၏ ထိပ်တည့်တည့်ကို တွန်းခုန်းထုနှက်ခြင်းဖြင့် မာကျောလှသောကျောက်မြေအတွင်းသို့ တအိအိ ဝင်သွားလေသည်။ စိုက်ထူသောတိုင်၏ အောက်ခြေကိုမူ အချွန်ပြုလုပ်ထားလေသည်။

တံတားတိုင်ကြီးများကို ဤလိုစိုက်ထူခြင်းပြုရာ၌ ရေစီးအလွန်ကြမ်းသော နေရာများတွင်မူ တစ်လုံးတည်း စိုက်ထူခြင်းမဟုတ်ပါပေ။ တစ်နေရာတွင် တိုင် ၃ တိုင်ကျ စိုက်ထူခြင်း ပြုလေသည်။ စိုက်ထူရာ၌မူ ၁ တိုင်ပြီး ၁ တိုင် စိုက်ထူလေသည်။

သို့ရာတွင် စမ်းချောင်းတံတားကူးအတွက် အောက်ခံတိုင်မကြီးများကို စိုက်ထူခြင်းပြုရာ၌ လည်းကောင်း၊ တံတားဘောင်များကို သံစိုရိုက်ခြင်း၊ မူလိတွယ်ခြင်းပြုရာ၌ လည်းကောင်း စစ်သုံးပန်းရွေးတပ်သားများမှာ အများဆုံး တာဝန်ယူလျက် လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ ဤအလုပ်များမှာ အတိုင်းအထွာမှစလျက် ပညာပါသော အလုပ်များဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အနေဖြင့်လည်း မသက်သာလှချေ။ အားလုံးပင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တံတားဆောက်လုပ်ခြင်းအလုပ်ကိုလုပ်ကြရသည့်အခါ၌ ယခင်အခါများကလို ညနေ ၆ နာရီအလုပ်သိမ်း၍ စခန်းသို့ပြန်ရသည့်အဖြစ်မျိုး မဟုတ်တော့ပါချေ။ မိုးမရွာသောနေ့များဆိုပါလျှင် ည ၁၀ နာရီ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ၁၂ နာရီအထိ ခိုင်းစေခြင်းပြုလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ စေခိုင်းခြင်းပြုလေသည်။ သည်လို တံတစ်ညလုံး မိုးအလင်းခိုင်းစေသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် စခန်းသို့ ပြန်လွှတ်ခြင်းကိုလည်း မပြုချေ။ တစ်နေ့လုံးအလုပ်ခိုင်းပြီး ညနေ ၆ နာရီ ၇ နာရီအချိန်ရောက်မှ ပြန်လွှတ်လေသည်။

ညတစ်ညလုံး တံတားဆောက်လုပ်ခြင်းပြုသည့်အခါ၌မူ အလင်းရောင်ရရှိစေရန်အတွက် ကာဘွန်မီးတိုင်ကြီးများကို ထိန်လင်းစွာထွန်းညှိထားလေသည်။

မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းခြင်းအဖြစ်မှ မိုးအတော်ကလေး အရွာအသွန်းရပ်စဲသွားသည့်အချိန်တစ်ချိန်တွင်မူ

ဂျပန်တို့သည် တံတားဆောက်ခြင်းကိစ္စကို အမှုတပြင်းလုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုပါလေတော့သည်။ စစ်သုံးပန်းများကို လည်းကောင်း၊ ချွေးတပ်သားများကိုလည်းကောင်း တံတန်းလျားစခန်းရှိရာသို့ လုံးဝပြန်ခွင့်မပေးဘဲ စေခိုင်းခြင်း ပြုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် ၂ နေ့နှင့် ၂ ညတိတိကြာရှိခဲ့သည့်တိုင် စခန်းရှိရာသို့လည်း မပြန်ကြရ။ အိပ်လည်းမအိပ်ရ ဖြစ်ကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် တချို့တချို့သော ချွေးတပ်သားများသည် ညဘက် အချိန်သို့ရောက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် လူအုပ်ထဲမှလစ်ထွက်သွားလျက် သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌လည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်းကျောက်ဆောင်များထက်၌လည်းကောင်း ဂျပန်များမသိအောင် သွားရောက်လျက်အိပ်စက်ကြလေသည်။

ဤအဖြစ်ကိုမူ လူအင်အား အလွန်တရာများပြားလှခြင်းကြောင့် ဂျပန်များမှာ ရုတ်တရက်မသိဘဲ ဖြစ်နေ ကြလေသည်။ ပြီးသော် တပ်ဒီနံတံတားကြီးကို မိုးကုန်၍ ဆောင်းလယ်ရာသီအရောက်တွင် အပြီးအစီး ရောက်လုပ် ကြရန် ဂျပန်များ ရည်ရွယ်သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။ ထိုတံတားကြီးပြီးလျှင်လည်း နောက်ထပ်လျက် တံတား ကလေးများ အမြောက်အမြားဆောက်လုပ်ရပေဦးမည်။ တစ်ဖန် ဆောက်လုပ်ပြီးတံတားများ အတော်အတန် အသားကုသွားလျှင် ဇလီဖားခင်းခြင်း၊ သံလမ်းချခြင်း ပြုရပေလိမ့်မည်။ ရထားလမ်းအားလုံး ပြီးစီးရမည့်အချိန်သည် ဆောင်းရာသီလောက် ဟူ၍ ဂျပန်များ ခန့်မှန်းသတ်မှတ်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်စစ်သားအချို့မှာလည်း သူတို့နှင့် တန်ရာတန်ရာဖြစ်သောကိစ္စများကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သား အချို့ ပုန်းလျှိုးအိပ်ကြသည်ကို ဂျပန်များမသိရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ချွေးတပ်သားများအား ၂ ရက်-၃ ရက် နေ့ညမအိပ်မနားရဘဲ ဆက်တိုက်စေခိုင်းခြင်းပြုသည့် အခါ၌ကား၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတိုသည် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများအား ၂ ဆိုင်း ခွဲထားလေသည်။ ဤသို့ အဆိုင်း ၂ ဆိုင်း ခွဲလိုက်သည်မှာလည်း ဇောဇောပိုင်းအချိန်ကမဟုတ်ပေ။ နောက်ပိုင်းအချိန်၌သာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပိုင်းအချိန်၌မူ တံတားတိုင်ကြီးများအားလုံးလှိုပင် စိုက်ထူ၍ပြီးစီးသွားပေပြီ။ တံတားပေါင်ကြီးများ လည်း တချို့တစ်စက်ပြီးစီးသွားပြီတော့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ လူအင်အားက အလွန်တရာများပြားနေသောကြောင့် ၂ ဆိုင်းခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ဆိုင်းက တံတားဆောက်လုပ်ခြင်းကိစ္စကို လုပ်နေရသည့်အချိန်တွင် ကျန် ၁ ဆိုင်းက ကျောက်ထုခြင်း၊ မီးရထားထင်းအတွက် သစ်ပင်များကိုခုတ်လှဲလျက် ထင်းတုံးများဖြတ်တောက်စုပုံခြင်း ပြုရလေသည်။ ထိုအဆိုင်းမှာမူ ညနေ ၆ နာရီဆိုလျှင် အလုပ်ခွင်မှ တစ်လှိုင်းစခန်းရှိရာသို့ ပြန်ကြရစေပေ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာ မအူပင်ခရိုင်ချွေးတပ်သားအဖွဲ့နှင့် လိုက်သည့်အခါလိုက်ရလျက် ဘုန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်တို့ အဖွဲ့နှင့် လိုက်သည့်အခါ လိုက်ရလေသည်။ ဤသို့ အလှည့်ကျလိုက်နေရသည့်မှာလည်း စင်စစ် ကျွန်တော်သဘောနှင့် ကျွန်တော် မဟုတ်ပါပေ။ ကုမေကာ၏အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နေရခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့မှာ မအူပင်ခရိုင်မှချွေးတပ်သားများ တံတားဆောက်လုပ်ရာ၌တာဝန်ကျနေသည့်မှာ ၃ ရက်ပြည့် မြောက်သောနေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။ အချိန်မှာ ညနေ ၆ နာရီမှပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။

အခါတိုင်းကဆိုပါလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတိုသည် တံတားဆောက်လုပ်သည့် ချွေးတပ်သားအဆိုင်းအား ၃ ရက်ထက်ပို၍ မခိုင်းပေ။ ၃ ရက်ပြည့်လျှင် ကျန်သောအဆိုင်းနှင့် အလှည့်ချင်းပြောင်းပေးလေ ရှိလေသည်။ ထိုအခါ တံတားဆောက်ရာလုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်ရမည့်အဆိုင်းသည် ညနေ ၅ နာရီလောက်ကပင် တံတား ဆောက်လုပ်သည့်နေ့ရာသို့ ရောက်ရှိလာစေခြင်းဖြစ်သော်လည်း၊ ယနေ့တွင်မူ ၆ နာရီကျော်လွန်ခဲ့သည်အထိ မရောက်လာ ကြသေးဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ၃ ရက်လုံးလုံး နေ့မနားညမနားလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရသော ချွေးတပ်သားများမှာလည်း အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြကာ တညည်းညည်းတညညျ ဖြစ်လာကြပါတော့သည်။ အချို့မှာလည်း တောင်ကပ်မြောက်ကပ်

တောင်ရောင်မြောက်ရောင် လုပ်လာကြပါတော့သည်။ ခွေးတပ်သားများသာ မဟုတ်။ ဘွန်ထိုက်ချို ဟန်ချို စသူများပင်လျှင် ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုလုပ်နေကြလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ဖြစ်နေခိုက်၌ပင် စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ခေင်ငံကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်အား လာရောက်၍ပြောကြားခြင်း ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်တို့လူစုအား ထိုအကြောင်းကိုပြောကြားခဲ့ပြီးနောက် မောင်အေးချိုနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရှိရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

တံတားဆောက်လုပ်နေသည့်အချိန်အတွင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတို နေထိုင်သည်မှာ ရွက်ဖျင်တဲငယ် တစ်လုံးအတွင်း၌ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတဲငယ်မှာ ဆောက်လုပ်နေသောတပ်ဒိန်တံတားကြီးနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် ရှိပါသည်။ ဂျပန်စစ်သားများနေသော တံတားလျားများနှင့် လက်နက်ကိရိယာရှိခေါင်၊ စားနပ်ရိက္ခာရှိခေါင် စသည်များ မှာမူ ရာမာမိုတို၏ ရွက်ဖျင်တဲကလေးနှင့် အတန်ငယ်မျှအကွာအလှမ်းတွင် ဖြစ်လေသည်။

ရွက်ဖျင်တဲကလေးအတွင်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတို၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်သည် ကုမေကာနှင့်အတူ အခြားသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား ၄-၅ ယောက်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များထံတွင် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှမတွေ့မမြင်ဘူးသော ဂျပန်ဆရာဝန် ၂ ယောက်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတို မျက်စိမျက်နှာမကောင်းသလို ဖြစ်နေသည်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ယူဆချက် မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် သိရပါသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းရှိ ခွေးတပ်တဲလင်းများတွင် ဝမ်းရောဂါဖြစ်နေကြောင်း ရာမာမိုတိုက ပြောပါသည်။ ပြီးလျှင် ခွေးတပ်သားများအား ရေကိုမကျိုမချက်ဘဲ သောက်သုံးခြင်းမပြုရန်နှင့် တံတားလျားများအတွင်း မီးမပြတ် ထည့်ထားရန်နှင့် ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရေငွေ့များကျိုးပြီးနောက် တဲလင်းများကိုဆေးကြောပစ်ရန် ခွေးတပ်သားများအား နိုင်းစေရရှိ ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက ‘ဆေးများပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထို ပေးသောဆေးရည်များကို ရေငွေ့နှင့်ရောစပ်ပြီးနောက် တံတားလျားများ၏ အတွင်းအပြင်များကို ပက်ဖျန်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ စားကြင်း စားကျန်များနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းမီးရှို့ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ခွေးတပ်သား တစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့လျှင် အမြန်ဆုံးထွပ်ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ဂျပန်မာစတာများထံ အကြောင်းကြားခြင်းပြုနေရန်မလိုကြောင်း’ စသည်များကို ပြောလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဒိန်စခန်းရှိ ခွေးတပ်သားများအား အလုပ်မှ ၃ ရက် အနားပေးလိုက်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဤကိစ္စများပြီးစီးသည့်အခါ ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကုမေကာနှင့် အခြားသောဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဆရာဝန် ၂ ဦးနှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာမူ ရွက်ထည်တဲကလေးအတွင်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကုမေကာကမူ ရွက်ဖျင်တဲကလေးအတွင်းမှ ကျွန်တော်ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ၌ပင် ‘ခွေးတပ်သားများအားလုံး အလုပ်မှ ရပ်နားခွင့်ပေးလိုက်ကြောင်း။ အားလုံး စခန်းရှိရာသို့ပြန်ကြရန်အတွက် စီစဉ်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထင်းချောင်းများ ဝါးချောင်းများကိုလည်း မီးစည်းမီးတိုင်များ အသင့်လုပ်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း’ ပြောဆိုအမိန့်ပေးခြင်း ပြုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုမေကာအမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ခွေးတပ်သားများအားလုံးကို စုစည်းခြင်းပြုလိုက် ပြီးနောက် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကိုလည်း ‘စခန်းတွင် ဝမ်းရောဂါဖြစ်နေသည့်အကြောင်းနှင့် မကြာမီ စခန်းသို့ ပြန်ကြရန်အတွက် မီးစည်းမီးတိုင်များပြုလုပ်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း’ ပြောကြားခြင်းပြုရပါလေသည်။ စခန်းတွင် ဝမ်းရောဂါဖြစ်နေကြောင်း သတင်းကိုကြားသိရသော ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုတိုင်းပင် မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းဘဲ ဖြစ်ကြပါလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခွေးတပ်သားများကိုမူ ထိုသတင်းထိုအကြောင်းကို

လုံးဝမပြောကြားဘဲ တညီတညွတ်ပင် အုပ်ဆိုင်းထားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ 'ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်နေကြောင်း ချွေးတပ်သားများသိရှိသွားလျှင်လည်း မည်သို့မျှ အကြောင်းထူးလိမ့်မည်မဟုတ်။ စခန်းရောက်မှပင် အသိပေးပြောကြားမည်။ ယခုကား စိတ်သက်သာခွင့် ရှိသလောက်ရှိကြပါစေတော့' ဟုသောသဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်ကြာသွားသောအချိန်တွင် ကုမေကာနှင့် အခြားဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်၏လက်တွင် ကညင်ဆီချောင်းများ ၂၀- အစိတ်ခန့် ပါရှိလာလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ကုမေကာ၏အမိန့်အရ ကညင်ဆီချောင်းအချို့ကို ဘွန်ထိုက်ချို နှင့် ဟန်ချိုဖြစ်သူများအား တစ်ဦးလျှင်တစ်ချောင်းကျ ဝေငှပေးလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် မီးစည်းမီးတိုင်များကိုခံဆောင်ခြင်းပြုကြလျက် ဂျပန်များက ရှေ့ဆောင် စခန်းရှိရာသို့ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

အမှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသော တောကြီးတောင်ကြီးထဲ၌ မီးတိုင်မီးစည်းများကိုကိုင်းဆောင်ကာ တပြည်း ပြည်းချင်းထွက်ခွာလာကြသော ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားအုပ်စုကြီးမှာ ကြည့်ရမြင်ရသည်ကပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းသွားသောမြို့ကြီးရွာကြီးများကို စွန့်လွှတ်လျက်၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြသောလူအုပ်လူဝေး ကြီးနှင့်ပင် တူနေသယောင်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိပါသည်။

ကုမေကာ အဖျူရှိသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများမှာမူ ကညင်ဆီချောင်းများကိုမီးထွန်းညှိလျက် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှ အလျင်သွားနှင့်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများသည် သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို အမိမလိုက်နိုင် ကြပါပေ။ မကြာမီ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏အမြင်မှ ကွယ်ပျောက်၍သွားကြလေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုကောင်းစိန်၊ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးနှင့် ကိုအောင်သိန်း စသူများသည် ကျွန်တော်အနီးသို့ ကပ်လာပြီးနောက် စခန်းတွင်ဖြစ်ပွားနေသော ဝမ်းရောဂါနှင့်ပတ်သက်သည့် အခြေအနေကိုပေးမြန်းခြင်း ပြုကြပါ လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မေးမြန်းသောကိစ္စကို ကျွန်တော်ကလည်း ဘာတစ်ခုမျှ အတိအကျအပြေမပေးနိုင် ပါချေ။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်ကလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတိုထံမှ ပြောကြားချက်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များကိုသာ မောင်အေးချိုထံမှတစ်ဆင့် ကြားခံသိခဲ့ရခြင်းသာလျှင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသည် တပ်ဒီနိုစခန်းအနီးသို့ တပြည်းပြည်းနှင့် ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ စခန်းအနီးသို့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးခြားနေသော စခန်း၏အနေအထားကို လှမ်းမြင်ကြရ လေသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး မီးပုံများ၊ မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်တောက်လျက်ရှိလေသည်။

မီးပုံမီးအလင်းရောင်များသည် ချွေးတပ်သားများနေထိုင်သည့် တဲတန်းလျားများရှိရာမှလည်းကောင်း၊ စစ်သုံ့ပန်း ချွေးတပ်သားများနေထိုင်သည့် တဲတန်းလျားမှလည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများနေထိုင်ကြသည့် တဲအိမ်ငယ် များနှင့် စစ်တန်းလျားအဆောက်အအုံများမှလည်းကောင်း၊ စခန်းတစ်ခုလုံး ဟိုနေရာသည်နေရာ စသည်များမှ လည်းကောင်း အနံ့အပြားလင်းထိန်နေပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းအဝင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် အဝင်ပေါက်ဝမှစောင့်လျက်၊ ကျွန်တော်တို့အား သစ်သားခွက်ကြီးများအတွင်း၌ လက်ဆေးခြင်းပြုစေပါသည်။ သစ်သားခွက်ကြီးများအတွင်း၌မူ ကာဘော်လစ်ဆီများကို ရေနှင့်ရောစပ်လျက်ပျော်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

လက်ဆေးကြောပြီးသောချွေးတပ်သားများသည် တဲတန်းလျားအဝင်ပေါက်ဝသို့ ၂ ယောက် ၁ တွဲ သွားကြ ရပြန်ပါသည်။ ဤလိုသွားကြရပြီးနောက် စခန်းအဝင်ပေါက်ဝသို့ရောက်သည် ဟုဆိုလျှင်ပင် ခါးပေါ်တွင် ဝတ်ဆင် ထားသော လုံကွင်းကို လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဂုန်နီပိုင်းဖြစ်လျှင် ဂုန်နီပိုင်းနံငယ်ကို လည်းကောင်း ခါးအထိ

မ.တင်လျက် ရှေ့သို့ ကုန်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ထိုအခါ အပေါက်ဝတွင် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ဆေးတပ်ဖွဲ့မှ ဂျပန်စစ်သားက ချွေးတပ်သား၏ စအိုအတွင်းသို့ ကာပေါ်လစ်ရည်စိမ်ထားသော ဝါးချောင်းကလေးကို ဖြုတ်ခနဲ ထိုသွင်းလိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင် စအိုတွင်းမှ ပြန်နုတ်လျက် ကာဘော်လစ်ရည်နှင့် ရေများရောစပ်ထားသော သံပုံးအတွင်းသို့ ပြန်ပစ်ချလိုက်လေသည်။

သံပုံးအတွင်း၌လည်း ထိုကဲ့သို့ဆေးရည်စိမ်ထားသည့် ဝါးချောင်းကလေးများ အမြောက်အမြားရှိနေပါသည်။ ထိုဝါးချောင်းကလေးများမှာ ထိပ်ဖျားမှ ဓားဖြင့်ချွန်ထားလေသည်။ ဝါးချောင်းကလေးများသည် အတွင်းမှ အူထိုင်အခေါင်းပေါက်ပါရှိလေရာ၊ သံပုံးထဲမှ ဆေးရည်မှာ ထိုအူချောင်းကလေးများအတွင်း စိမ့်ဝင်နေလေသည်။ ချွေးတပ်သား၏ စအိုတွင်းသို့ ထိုဝါးချောင်းကလေးကို ထိုးသွင်းလိုက်သည့်သဘောမှ ထိုဆေးရည်များ စအိုအတွင်းသို့ ဝင်သွားစေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

များပြားလှသော တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းရှိ ချွေးတပ်သားများအား ဂျပန်တို့သည် 'ဝမ်းရောဂါကာကွယ်ဆေး' ဟူ၍ကား စနစ်တကျထိုးမပေးနိုင်ပါပေ။ ထိုးပေးရန်လည်း ဆေးဝါး ဟူ၍ အလုံအလောက်ရှိဟန်မတူပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မဖြစ် ဖြစ်သည်နည်း မရ ရသည့်ဆေးဝါးပစ္စည်း စသည်များနှင့် လုပ်ကိုင်ကာကွယ်ပေးရသည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

အသေအပျောက် များပြားလှခြင်း

စခန်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဘက်သောတဲတန်းလျားမှ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ဦးဘအုန်း၊ ဦးခွေးလေး စသူများသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ အူယားဖားယား ပေါက်လာကြသည်။ ၎င်း ယောက်လုံး၏ မျက်နှာအမူအရာသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကြီးမားစွာဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ခုတစ်ရာသောအကြောင်းကိစ္စကို ပြောလိုဟန်ရှိနေကြပါသည်။

“ကျွန်တော့်လူအုပ်ထဲကတော့ အားလုံးပေါင်း ၆၀ ကျော်လောက်ချောသွားပြီ ဆရာလေး။ တစ်နေ့က တစ်နေ့တည်း လူ ၃၀ ကျော်တယ်ခင်ဗျ”

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော့်အခန်းကလေးထဲသို့ဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ထိုစကားကို စတင်ကာပြောလေသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်ကစ၍ပင် ကျွန်တော့်မှာ တဲလှိုင်းထိပ်တစ်နေရာရှိ ၁၀ ပေပတ်လည် စခန်းကလေးတစ်ခုကို သီးသန့်ရရှိထားပါသည်။ ထိုအခန်းငယ်တွင် ကျွန်တော့်အရင် ငါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတစ်ယောက် နေထိုင်သွားကြောင်း သိရလေသည်။

“ကျုပ်တို့ တဲ ၂ လုံးကတော့ ၉၀ ကျော်သွားပြီ ဆရာလေး။ မနေ့ညက အများဆုံးပဲ” ဟု ဦးဘအုန်းက ပြောပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ပြောရင်းမှ ဦးဘအုန်းသည် နောက်ကြောင်းမအေးသလို သူတဲတန်းလျားရှိရာသို့ လမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“မွန်ချွေးတပ်သားတွေနေတဲ့ တဲလှိုင်းကရော”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟာ-သူတို့က ပိုများမှာပေါ့။ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ခု ကျုပ်တို့ ဒီဘက်လာတုန်းမှာပဲ ၃-၄ လောင်းထမ်းချနေသေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချို ၎င်း ယောက်ထံမှ စိတ်မချမ်းသာစရာအလွန်ကောင်းလှသော စကားများကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ ၃ ယောက်အား ရာမာမိုတိုမှာကြားလိုက်သောညွှန်ကြားချက်များကို တစ်ဆင့် ပြန်လည်ပြောကြားနေခိုက်၌ပင် တစ်ဘက်တန်းလျားမှ ဟန်ချို ၄-၅ ယောက် အရေးတကြီးရောက်လာကြပြန်ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေလိုက်လာကြသည်မှာ နောက်ထပ်သေဆုံးသော လူသေအလောင်းကောင်းများကို မြှုပ်နှံရေးကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟာကွာ-ကြည့်ရူပြီးတော့ပဲ မြှုပ်လိုက်ကြပါကွာ။ ငါတို့များ လာပြောနေလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ” ဘွန်ထိုက်ချိုဦးခွေးလေးက သူလူများကို လှည့်မာန်နေလေသည်။

“မကြည့်ချင်တော့ဘူး ဆရာလေးရာ။ ကြာရင် သွေးပျက်ပြီး ရူးလိမ့်မယ်ဗျ” ဟူ၍လည်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ညည်းညူလေသည်။

“ထမ်းမယ့်လူမရှိဘူးဗျ။ ဘယ်သူမျှ မထမ်းချင်ဘူး”

ဟန်ချိုတာချို့က ပြောလေသည်။

“တယ်ခက်တာပဲကိုး”

ဦးခွေးလေးက ရေရွတ်ခြင်းပြုရှာလေသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လှမ်း၍ “ဆရာလေးမှာ အရက်ရှိသေးသလားဗျ” ဟု မေးနေပြန်ပါသည်။

သူပြောမှပင် ကျွန်တော် သတိရပါသည်။ ကျွန်တော်အခန်းကလေးထဲတွင် ခပ်စောစောက ကျွန်တော်ဝယ်ထားသောအရက်များ ရှိနေပါသည်။ လိုရမည်ရပြန်စေရန် သာဆင်က ဝါးကျည်တောက်များနှင့်ထည့်လျက် သိမ်းဆည်းထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာဗိုတိုကပေးသော ရာရှင်အရက်တစ်လုံးလည်း ရှိနေပါသည်။

“ကဲ-သာဆင်။ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ”

ကျွန်တော်က သာဆင်ကို ပြောရလေသည်။ သာဆင်ကိုမူ ကျွန်တော်က အခန်းကလေးထဲတွင် အတူခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အတွက်ရရှိသော ရာရှင်ပစ္စည်းကလေးများကိုလည်း ဆားမှစ၊လျက် သာဆင်သည် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသူ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ-သွားကြကွာ။ ငါတို့ ခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်”

ဦးဘအုန်းနှင့် ဦးခွေးလေးက သူတို့ဟန်ချိုများကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဟန်ချိုအုပ်စုများသည် ကညင်ဆီမီးချောင်းများကိုထွန်းလျက် တဲလိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မကြာမီ ကိုကောင်းစိန်၊ ကိုမောင်စိန်၊ ကိုချစ်တီး၊ ကိုအောင်သိန်း စသူများမှာလည်း ကျွန်တော်အခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ကလည်း အရက်တောင်းရန်အတွက် ရောက်လာကြသူများဖြစ်လေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုကောင်းစိန်ကမူ ‘ဂျပန်များသည် ချွေးတပ်သားများအတွက် ဝမ်းရောဂါကာကွယ်ဆေးများကို မပေးနိုင်ခဲ့လျှင် အရက်ကိုပေးသင့်သည်’ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလေသည်။ အချို့ကလည်း မွန်ဈေးသည်လည်းများ ရောက်လာခဲ့လျှင် အလွန်တရာ ကောင်းလေစွဟု တမ်းတနေကြလေသည်။

မကြာမီ သာဆင်ချပေးသော အရက်ဝါးကျည်တောက်တစ်လုံးမှာလည်း တစ်ယောက်လျှင် နည်းနည်းကျစီနှင့် ချောသွားလေသည်။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများအားလုံး တစ်ဘက်သောတဲတန်းလျားများရှိရာသို့ မီးစည်းမီးတိုင်များကိုင်လျက် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မဖြစ်မကျွယ် အရက်ကလေးသောက်ထားသဖြင့် သွေးအနည်းငယ်ပူနေသောကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ‘အတော်ကလေးပင်သတ္တိကောင်းလိမ့်မည်’ ဟု အထင်ရောက်နေသော်လည်း တစ်ဘက်တဲတန်းလျားကိုရောက်ရှိ၍ သေဆုံးနေရသော ချွေးတပ်သားများ၏ အလောင်းများကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ၌မူ အတော်ပင် သွေးလန့်ချောက်ချားသွားမိပါသည်။

တဲတန်းလျားပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးသေဆုံးနေသော ချွေးတပ်သား၊ ခွေခွေကလေးသေနေရာသော ချွေးတပ်သား၊ ကိုယ်တစောင်းဖြစ်လျက် သေနေသောချွေးတပ်သား၊ မျောက်ခုံကြီးသေနေသော ချွေးတပ်သားများ၏အလောင်းများကို ဟိုနေရာတွေ့သည်နေရာတွေ့ တွေ့လိုက်ရပါလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသေဆုံးသူ ချွေးတပ်သားများ၏အလောင်းတွေ့ကို ကြာရှည်ကြာမြကြည့်နေ၍ကား မဖြစ်သေးချေ။ အကြောင်းမထူးသည့်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံးရှင်းလင်းပစ်ရန် တွေးလိုက်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် တဲလိုင်နှင့် မီးပုံကြီးဆားတစ်ခုကိုရှိချွေးတပ်သားများကို စုရုံးခေါ်ငင်ပြီးနောက် အမြန်ဆုံး ကိစ္စပြုတ်အောင် စီစဉ်ခိုင်းရလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ဦးခွေးလေးကိုလည်း တောစပ်သို့ သွားရောက်လျက် ချွေးတပ်သားအချို့နှင့် ကျင်းအတွင်းခိုင်းရလေသည်။

“လူစေကျင်းစေတူးနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဆရာလေး။ ကျုပ်တို့ ကျင်းကြီးတစ်ခုတည်း ခပ်ကြီးကြီး တူးလိုက်မယ်။ အားလုံးစုမြုပ်လိုက်မယ်”

ဦးရွေးလေးသည် တံလှိုင်းအငြင်းဘက်မှနေလျက် အော်ဟစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုကောင်းစိန်၊ ကိုသာမြိုင်တို့မှာ သေဆုံးရှာသူ ရွေးတပ်သားတို့၏ အလောင်းများကို ရွေးတပ်သားအချို့က နွယ်ကြိုးများ၊ ဝါးလုံးများနှင့် တုပ်စည်းချည်နှောင်နေသည်ထိ ကြည့်မနေကြတော့ဘဲ တစ်ဘက်သော တံလှိုင်းသို့ ကူးခဲ့ကြလေသည်။

ထိုတံလှိုင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါမှည့်မှု ရွေးတပ်သား ၃-၄ ယောက်၏အလောင်းများကိုပင် ထမ်းထုတ်သွားကြလေပြီ။ အချို့က မီးစည်းမီးတုတ်များကိုင်လျက် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်က လိုက်ကြသည်။ ထမ်းသူများက တောစပ်သို့ရောက်သည်အထိ တစ်ယောက်တစ်လဲပြုလျက် ရှေ့တစ်ယောက်နောက်တစ်ယောက် ထမ်းသွားကြသည်။ သေဆုံးသူရွေးတပ်သားများ၏အလောင်းများကို ဖျာစုတ်ကလေးများနှင့်မျှ မပတ်မလိပ်နိုင် ကြပါ။ ဝက်များကို ကြီးနှင့်တုပ်သလို ခြေ ၂ ဖက်၊ လက် ၂ ဖက်ကိုကြီးတုပ်လျက် အလယ်မှ ဝါးလုံးလျှိုကာ ထမ်းသွားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုညကအဖြစ်မှာ စိတ်နှလုံးမချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးသောအဖြစ် ဟူ၍ ဆိုရပါတော့မည်။ ညဉ့်သန်းခေါင် ကျော်ခွဲ၍ အရက်အချိန်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်အထိ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုကောင်းစိန်တို့ လူစုမှာ တစ်မေးကလေးမျှ မအိပ်စက်ကြရချေ။ ဟန်ချိုများမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ရလေသည်။ မီးပုံများ အတွင်းသို့ မီးထင်းထည့်သူက ထည့်ရသည်။ သေဆုံးသူများ၏အလောင်းကို သွားရောက်မြှုပ်နှံခြင်းပြုသူများက ပြုကြရသည်။

ဝမ်းရောဂါမဖြစ်သော သို့မဟုတ် ကူးစက်ခြင်းမခံရသော ရွေးတပ်သားအတော်များများ၏အဖြစ်မှာလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလှလေသည်။ သူတို့သည် မီးပုံကြီးများဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် တရူးရှူးအိပ်စက်ကြသည်။ အချို့ကလည်း တဲတန်းလျားပေါ်၌ပင် အကြောက်အရွံ့ကင်းမဲ့စွာနှင့် တခေါခေါဟောက်လျက် အိပ်စက်ကြသည်။ အဘယ်ထိ အိပ်ကြပါသနည်းဆိုလျှင် သူတို့ဘေးမှရွေးတပ်သား သေဆုံးသည်ကိုပင် ထ၍ကြည့်ဖော်မရတော့ပေ။ သူတို့ကိုပြောလျှင်လည်း အကြောက်အလန့်မရှိကြ။ “မြန်မြန်သေရင် အေးတာပဲဗျ” ဟု ဆိုကြလေသည်။

မနက်စောစောတွင် စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်ရှိရာတံလှိုင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား ကုမေကာက ခေါ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုကောင်းစိန်၊ ကိုသာမြိုင် စသူများကိုစုရုံးခေါ်ငင်ပြီးနောက် စကားပြန်သူငယ်နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာရှိရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

“ဆရာလေးတို့ ကြီးတန်းထားတဲ့ဟိုဘက်ကို မဝင်နှင့်နော်”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။ သူဆိုလိုချက်သဘောကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် ကုမေကာရှိရာ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌မူ စကားပြန်သူငယ်၏ဆိုလိုချက်ကို ချက်ချင်းပင် နားလည်ရလေသည်။

စစ်ရုံးအဆောက်အအုံရှေ့ မြေကွက်လပ်တစ်ဝိုက်တွင် ငုတ်တိုင်ရိုက်လျက် ကြိုးတွေတာထားလေသည်။ ရွေးတပ်သားများနေသော တဲတန်းလျားကြီးများတွင် ဝမ်းရောဂါကျရောက်နေသဖြင့် ရွေးတပ်သားများ ဂျပန်စစ်ရုံး အဆောက်အအုံအနီးသို့မချဉ်းကပ်စေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်များသည် သူတို့ကို ဝမ်းရောဂါပိုးကူးစက်မှာ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ကာကွယ်ဖွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ‘စည်း ၃ တန်တားသည်’ ဆိုသောသဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုကောင်းစိန်တို့အားလုံး ကြီးစိုင်းအထဲကို မဝင်မိကြစေနှင့်နော်”

ကျွန်တော်က အားလုံးကို ပြောလိုက်ရသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် စစ်ရုံးအဆောက်အအုံရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် စီတန်းရပ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံးပေါင်းမှ ကျွန်တော်အပါအဝင် လူ ၁၀ ယောက်ခန့်သာဖြစ်လိမ့်မည် ဟုထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးစည်းပိုင်းအပြင်တွင်ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်လို စီတန်းရပ်နေကြရာမှ ကျွန်တော်သည် ဂျပန်များ၏အနေအထိုင်အပြုအမူကို လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း အကဲခတ် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

နေ့ခင်းပိုင်းအချိန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အဆောက်အအုံများပတ်ပတ်လည်တွင် မီးများထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တဖြေ့ငွေ့လောင်နေသောမီးပုံများမှာ ဟိုနေရာတစ်ပုံ သည်နေရာတစ်ပုံ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကားတော်လစ် ရည်များထည့်ထားသော ဝါးဆစ်ခွက်များကိုလည်း နေရာအနှံ့အပြား တွေ့ရသည်။ ကားတော်လစ်နဲ့ များကလည်း ထောင်းထောင်းထနေသည်။

ကုမေကာသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား ‘ညက ချွေးတပ်သားအသေအပျောက်ကို ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ’ ဟူ၍မေးလေသည်။ သို့ရာတွင် အလေးအနက်ထား၍ မေးဖြန်းသည့်သဘောမျိုး မဟုတ်ပေ။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ချွေးတပ်သားများသေဆုံးခဲ့လျှင် အမြန်ဆုံးမြှုပ်နှံပစ်ရန် ပြောလေသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့ တံတန်းလျားများတွင် ပက်ဖျန်းရန်အတွက် ကားတော်လစ်ဆေးရည်များကို ပေးသည်။ တံတန်းလျားများနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရန်နှင့် အမှိုက်သရိုက်များကိုမီးရှို့ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ စကားပြောကြားသည်မှာ အခါတိုင်းကလို အချိန်မကြာမြင့်ပေ။ ခပ်မြန်မြန်ပြောလေသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့ဂျပန်များအားလုံးပင် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ မချဉ်းကပ်ကြပါချေ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောဝမ်းရောဂါဆိုးသည် နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ပင် တစ်ဘက်တံလှိုင်းများမှ ကျွန်တော်တို့တံလှိုင်းသို့ ကူးစက်လာလေသည်။ အစပထမ၌မူ ၁ ယောက်-၂ ယောက်စသောဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်ကား ၄ ယောက်-၅ ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ရာမှ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေကျေကြလေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဝမ်း ၁ခါ-၂ခါသွားပြီးလျှင် အသက်ပါ ပါသွားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ငါးကြီးအိုင် ရွာသားများဖြစ်သော ရွှေလူကြီး၊ ဦးချန်ထွန်း၊ စသူများမှာလည်း နေ့မြင်ညပျောက် ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုကောင်းစိန်မှာလည်း သေဆုံးရရှာလေသည်။

အခြေအနေမှာ တစ်စတစ်စဆိုးရွားလာလေသည်။ အသေအပျောက် များပြားလာသည့်အခါ ရောဂါမဖြစ်ပွားသောချွေးတပ်သားများသည် သေဆုံးသောချွေးတပ်သားများ၏အလောင်းကိုပင် မသယ်ချင်မမြှုပ်ချင်အောင် ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် အတော်ပင်ဖျောင်းဖျလျက် နားဝင်အောင်ချော့မော့ပြောရလေသည်။

ကျွန်တော်၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ကရင်ကလေး သာဆင်တို့မှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်သတိပေးလျက် တံတန်းလျားကြီးအတွင်း ထင်းမီးမပြတ်လပ်ရအောင် လုပ်ကြရလေသည်။

ထိုအတွင်း အချို့သောချွေးတပ်သားများသည် သေဆုံးသူချွေးတပ်သားများ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဂုန်နီအိတ်ပိုင်း ကလေးများကို လည်းကောင်း၊ စုတ်ပြတ်ရိပြီနေပြီဖြစ်သောအဝတ်အထည်များကို လည်းကောင်း ချွတ်ခွာယူငင်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

အစ၌သော် ကျွန်တော်မှာလည်း ဟိုတံပြေးရ၊ ဒီတံပြေးရဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုအဖြစ်ထိုက်စွာကို လုံးဝ မသိရှိပါပေ။ ဂုန်နီအိတ်ပိုင်းကိုသော်မျှ တစ်ထည်စုံ၍ တစ်ထည်လဲစရာမရှိဖြစ်နေသော ချွေးတပ်သားခမုများမှာ ဘာကိုမျှ ကြောက်ရလန့်ရကောင်းမွန်း မသိကြပေ။ ၎င်းတို့အပို့ ‘အလဲအလှယ်ပြုရန် ဂုန်နီအိတ်စုတ်နံငယ်ပိုင်း ကလေးလောက်ကိုရလျှင်ပင် တော်လှပြီ’ ဟူသောသဘောနှင့် ယခုကဲ့သို့ချွတ်ခွာလျက် ယူငင်ထားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်၊ ထိုကိစ္စကို ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြင်ကပြော၍သိရသဖြင့် ‘သေဆုံးသူများ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဂုဏ်နိဇိတ် ပိုင်းများကိုဖြစ်စေ၊ အထည်အဝတ် တစ်စုံတစ်ရာကိုဖြစ်စေ ချွတ်ခွာယူငင်ခြင်းမပြုရ’ ဟု အပြင်းအထန်တားမြစ်ခြင်း ပြုရပါသည်။

ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအားလုံးကို စုရုံးခေါ်ငင်၍လည်း သေဆုံးသူချွေးတပ်သားများ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဂုဏ်နိဇိတ် သို့မဟုတ် အဝတ်အထည် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထိုသူ၏အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမှန်သမျှကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ် ရမည်။ ဤလိုမဟုတ်ပါဘဲ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားသူ၏ပစ္စည်းပစ္စယများကို အသုံးပြုခဲ့လျှင် ဝမ်းရောဂါပိုးမွှားများ ကူးစက်၍ မိမိတို့ပင် ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားနိုင်ကြောင်း ပြောရပါလေသည်။

၂ တပ်ဒိန်စခန်းတွင် ဝမ်းရောဂါကျရောက်ဖြစ်ပွားလိုက်သည်မှာ အလွန်ဆုံး တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့်သာ ကြာမြင့် လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် လူအသေအပျောက်ကား မနည်းလှချေ။ ၃၀၀ နှင့် ၅၀၀ အကြား ဟူ၍ ထင်ပါသည်။ ဝမ်းရောဂါသည် ကျွန်တော်တို့တပ်ဒိန်စခန်းတစ်ခုတည်းသာမက၊ ကျောက်တစ်လုံးစခန်း၊ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းနှင့် ၇ ခွေစခန်းများ၌လည်း ဖြစ်ပွားကြောင်း၊ လူအသေအပျောက်များပြားလှကြောင်းနှင့် နောင်အခါမှ သိရလေသည်။

ဂျပန်တို့ကား ဝမ်းရောဂါအခြေအနေကို သော်လည်းကောင်း၊ ထိုရောဂါဝေဒနာကြောင့် လူပေါင်းမည်မျှ သေဆုံးရသည်ဆိုခြင်းကိုသော်လည်းကော

ောင်း မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်းပင်မပြုပါပေ။ ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်နေကြလေသည်။

ကျောက်ပေါက်သောရွေးတပ်သား

ဂျပန်များသည် ဝမ်းရောဂါကိုသာကြောက်ကြသည် မဟုတ်။ ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားခဲ့လျှင်လည်း အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့ကြသူများဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားသော ရွေးတပ်သားကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်မဲ့သည့် ဂျပန်များ၏ ရင်နာစရာကောင်းလှသောအပြုအမူကို ကျွန်တော်သည် ယခုထက်တိုင် မှတ်မိ၍နေပါသေးသည်။

ထိုအဖြစ်မှာ တပ်ဒိန်စခန်းနှင့် ကျောက်တစ်လုံးစခန်း တစ်ခုခုတွင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ စခန်းကိုကား ကျွန်တော အတိအကျမမှတ်မိတော့ပါ။ အချိန်မှာမူ ဆောင်းနှောင်းရာသီဖြစ်ပါသည်။

ရွေးတပ်သားများအဖို့ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသည့်ရိုးရာသီနှင့် ဆောင်းရာသီ၏အအေးဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ကြရပြီး နောက်၊ ပူလောင်ခြောက်သွေ့သည့် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံစားကြရပြန်သည့်အခါသမယ ဟူ၍ဆိုရပါမည်။

တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများတွင် လပေါင်းအတော်ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်လျက်၊ အလုပ်၏ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ဒဏ်ကိုလည်း တစ်နေ့မပြတ်ခံစားခဲ့ကြရသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပိန်လိုခြောက်ကပ်လျက် လူလုံးလူရပ်မပေါ်သော အခြေအနေမျိုး ရောက်ရှိနေကြရှာပေသည်။ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် ကရုဏာသက်စရာကောင်းလှသည်ထက် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာအဖြစ် ဦးစွာပထမ မြင်ရပေမည်။ ကြည့်ပါ။

သူတို့သူတို့၏ကျောပြင်ပေါ်တွင် အင်္ကျီဟူ၍ အလျှင်းမရှိ၊ ခါးထက်တွင်လည်း ဂုန်နီပိုင်းကို လံကွတ်တီ သဖွယ် ရစ်ပတ်ထားရလေသည်။ အသားအရေမှာ မည်းကြွတ်ခြောက်သယောင်းကာ ဗိုက်ပူနံ့ကားနှင့် ခြေသလုံး ကြွက်သား မရှိ၊ ခူးဆစ်က ကြီးထွားနေလေသည်။

အသေအချာထပ်၍ကြည့်လျှင် ဆံပင်က ရှည်ချင်တိုင်းရှည်နေသည်။ အချို့ကား မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ချိုင်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူလပျစ်နှင့်၊ တစ်ကိုယ်လုံး၌လည်း အပ်ချစရာ နေရာမရှိလောက်အောင် အဖုအပိမ့်များ၊ အနာအဆာများ တင်းကြမ်းပြည့်လျက်ရှိလေသည်။ ဟောင်စော်၊ ပုပ်စော်၊ ချဉ်စော်သောအနံ့အသက်မျိုးစုံကလည်း သူတို့သူတို့၏ကိုယ်မှ ထောင်းထောင်းထနေလေသည်။

ထိုအတွင်း တစ်နေ့တွင် ဟန်ချိုကိုချစ်တီးသည် သူ့အုပ်စုထဲမှ အလုပ်သမားကလေးတစ်ယောက် အပြင်း အထန်ပျားနေကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်အား လာရောက်ပြောပါသည်။ အချိန်မှာ ည ၈ နာရီခန့် ဖြစ်လေသည်။

“ပျားနေရင် ဆေးဝါးမျှရှိတာ။ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဗျ။ မနက်ကျတော့ ဆေးရုံစခန်းပို့လိုက်ပေါ့။ ဂျပန်ကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်ကကိုချစ်တီးကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခက်တာက ဆေးရုံစခန်းကို မသွားချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ‘သေရင်လည်း ဒီအလုပ်သမားလိုင်းပေါ်မှာပဲ သေပါစေ။ မသွားရပါစေနှင့်’ လို့ စွတ်ငိုပြီးပြောနေတယ်”

ကိုချစ်တီးသည် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ချုံသံပါအောင်ညည်းပါသည်။
“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပဲဗျာ။ ဆေးရုံစခန်းကိုဆိုရင် ဘယ်သူဘယ်ရွေးတပ်သားကမျှ မသွားချင်ကြဘူး။ သွားချင်စရာလည်းမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒါ ဆရာလေး တစ်ဆိတ်လောက်လိုက်ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ”

ကိုချစ်တီးက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောပြနုပါသည်။ သူတို့အလုပ်သမားအဖွဲ့ စုနေကြသည်မှာ ကျွန်တော် နေသောတဲတန်းလျား၏ မြောက်ဘက်တံကြီးတွင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်အား ကိုချစ်တီး မရမကခေါ်နေခြင်းမှာလည်း သူ့အဖို့ အကြောင်းရှိလေသည်။ ရွေးတပ်သား တစ်ဦးတစ်ယောက်များနာမူ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့သော် သူတို့ ဟန်ချိန်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများတွင် တာဝန်ရှိလေသည်။ ထိုတာဝန်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့်တာဝန်တော့ မဟုတ်။ သက်ဆိုင်ရာဂျပန်အား အကြောင်းကြားပြီးနောက် ဆေးရုံစခန်းသို့ အမြန်ဆုံးပို့ရန်ဖြစ်လေသည်။

အချို့အချို့သော စိတ်ကောင်းသဘောကောင်း ရှိကြသည့် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချို စသူများသည် မိမိတို့ ရွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ဂျပန်များအားမပြောဘဲ ပုံးဖိထားလျက်၊ အလုပ်တာဝန် ချထားခြင်းပြုသည့်အခါ၌လည်း သက်သာသည့်နေရာများတွင် ရွေး၍ချထားပေးတတ်လေသည်။ ပြီးလျှင် တတ်နိုင် သမျှလည်း ပြုစုမှုရှိလေသည်။ ဤလိုနှင့် အချို့သော နာမကျန်းမှုကလေးများမှာလည်း ပျောက်ကင်းသွားတတ်ကြ ပါသည်။

“ကဲ-ထပ်ဆရာလေးရာ။ လိုက်ပါဦးဗျာ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏကလေးပါ”

ကျွန်တော်သည် 'ဝတ္ထုရားတစ်ခု' ဟူ၍သဘောထားကာ သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

အပြင်တွင် လရောင်က မှိုင်းပျပျသကနေသည်။ ထိုအချိန်၌မူ တဲတန်းလျားများအသီးသီးရှိ ရွေးတပ်သားများ၏ အသံကို သိပ်မကြားရပါချေ။ အလုပ်ခွင်၌ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သဖြင့် အိပ်မောကျ နေဟန် ရှိလေသည်။

ကိုချစ်တီးနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားမဆိုကြဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်လျှောက်ခဲ့ ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောတန်းညိုညိုကြီးသည် မှိုင်းပျပျလရောင်အောက်၌ မချောက်မလှုပ် ငြိမ်သက်နေသည်။ တဲတန်းလျားကြီးများအနီးရှိ မြင့်မားသီခေါင်သောသစ်ပင်ကြီးများသည် ရွေးတပ်သားများ အဖြစ်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ဦးခေါင်းငုံ့ကြည့်နေဘိသည့်အလား မားမားမတ်မတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာရပ်တည်နေကြ သည်။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုချစ်တီးသည် မြောက်ဘက်တဲတန်းလျားကြီးရှိရာသို့ ဆက်လက်ကာလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်တောင်ကုန်းတစ်ခုထက်မှ ဂျပန်ကင်းသမား၏ခြေလှမ်းသံသည် ကျွန်တော်နားတွင်းသို့ မကွဲမပြားဝင်ရောက် လာသည်။

မှုန်မွှားဖွားလရောင်အောက် တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ ဤလိုပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြီးမားစွာတိတ်ဆိတ် နေလျက် ကြီးကြားကြီးကြား စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်ကလေးအတွင်း၌သာ ဂျပန်စစ်သား၏ ဖိနပ်သံ တဖျောက်ဖျောက်ကို ကြားနေရသည့်အခါ၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းတစ်ခုမှ ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက်နှင့် တူနေလေတော့သည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် ကိုချစ်တီးတို့သည် တဲလှိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် သည် တပျစ်ဖျစ်တောက်လောင်နေသော ကညင်ဆီမီးချောင်း၏အလင်းရောင်ဖြင့် လှမမာ၏မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်၏နှာခေါင်းပေါက်နှင့် ပါးစပ်ပေါက်ကိုလည်း ချက်ချင်းပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

လူမမာသည် ၁၇ နှစ်-၁၈ နှစ်ဟုခန့်မှန်းရသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူငယ်မှာ ကျောက်ပေါက်နေသည်။ နံ့စော်သောအနံ့အသက်တို့ကြောင့် သူ့အနီးတွင် မည်သူမျှနေနိုင်ကြချေ။ အချို့မှာ နံ့စော်သောတံလှိုင်းပေါ်တွင် မအိပ်လိုကြသဖြင့် တံလှိုင်းဘေးမြေကြီးပေါ်တွင် သစ်ရွက်များခင်းလျက် ဆင်းအိပ် နေကြလေသည်။

“သူနာမည် မောင်ထွန်းရွှေ။ နေရပ်က အိမ်မဲ”

ကိုချစ်တီးက ပြောလေသည်။

သူက ဒါပဲပြောနိုင်ပေမည်။ ထိုထက်ပို၍ ပြောနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အကယ်၍ များ မောင်ထွန်းရွှေမှာ သူနှင့် တစ်မြို့တည်းတစ်ရွာတည်းအတူနေ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ အဖအမည်၊ အမိအမည်စသည်လောက် ကို ပြည့်စွက်လျက် ပြောနိုင်ကောင်းပြောနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဒီထက်ပို၍ကား ဘာမျှပြောနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ လူနာသည် ကယောင်ကတန်းပြောလျက် အပြင်းအထန်ညည်းလေသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း ပြည်ဖုကလေးများ၊ ပြည်စေးများနှင့် တွတ်တွတ်ရဲနေသည်။ ပြည်ပေါက်ပြီးအနာများနှင့် အိုင်းထနေသည်။ “နေစမ်းပါဦး။ ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းဗျာ။ မညာ နှင့်နော်”

ကျွန်တော်က ကိုချစ်တီးလိုမေးရလေသည်။

အမှန်ဆိုရသော် ဂျပန်များသည် အခြားအခြားသောရောဂါဘယများထက် ကျောက်ရောဂါနှင့် ဝမ်းရောဂါ ဆိုလျှင် ထူးထူးခြားခြားကြောက်ကြလေသည်။ ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက် ကျောက်ပေါက်လေသော်၊ ချွေးတပ်စခန်း၌ ဆော်လည်းကောင်း၊ ဆေးရုံ စခန်း၌ ဆော်လည်းကောင်း မည်သည့်နေရာမှာမျှ မထားလိုတော့ပါချေ။ ထိုချွေးတပ်သားအတွက် နေစရာမရှိ ဖြစ်ရရှာတော့သည်။ “ပြန်တော့”ဟူ၍ ခပ်တိုတိုပြောလျက် ထိုချွေးတပ်သား အား ချွေးတပ်စခန်းများအတွင်းမှ အပြင်းအထန် မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဖြစ်တာတော့ ၁၀ ရက်လောက်ရှိပါပြီ ဆရာလေး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်စကတော့ သူကလည်း အလုပ်ထဲ ဆင်းလိုက်နေသေးတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း သနားတာနှင့် ဆေးရုံစခန်းကို မပို့မိတော့ပါ။ ဒီလို ကျောက်ပေါက် တယ်ဆိုတာလည်း အစကမသိလိုပါ”

“အင်း-ခက်တာပဲဗျာ။ ခု ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒီတဲပေါ်ဆက်ထားလို့ ဂျပန်မိသွားရင်လည်း ခက်တယ်။ ရမှ ဆေးရုံစခန်းကိုပို့မယ်ဆိုရင်လည်း ခက်တယ်”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ကိုချစ်တီးရော အနီးရှိချွေးတပ်သားများပါ ဝိုင်ကျသွားကြပါသည်။

ဤတွင် တစ်ခုပြောရန် ရှိပြန်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌မူ (ဝမ်းရောဂါအကြီးအကျယ်ဖြစ်သည့် နောက်ပိုင်းကို ဆိုလိုပါသည်။) ဂျပန်များသည် ချွေးတပ်သားများနေထိုင်ရာတစ်တန်းလျားကြီးများရှိရာသို့ အဝင် အထွက် အသွားအလာ နည်းပါးသွားသည်။ ပြီးလျှင် အလုပ်ခွင်အတွင်း၌လည်း ယခင်ကလောက် အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းမထူတော့ပါချေ။ သို့ရာတွင် တံလှိုင်းကြီးများအတွင်းသို့မူ မသင်္ကာစရာအကြောင်းရှိလာခဲ့ပါက အလစ်အလစ်တွင် ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခြင်းပြုတတ်ပြန်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် အသိပဲ။ ကိုယ့်လူကို ကိုယ်က ဘယ်လိုပံ့ပိုးထား၊ ဝန်ထမ်းထား။ ဂျပန်ကမသင်္ကာရင် နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် အလစ်-အလစ် ဝင်စစ်တာဗျ”

မောင်ထွန်းရွှေကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အတော်အကြံရကျပ်နေပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်ထံသို့ မောင်ထွန်းရွှေကိစ္စကို ကိုချစ်တီးလာရောက်ပြောခြင်းကပင် သူ့အနေဖြင့် ကြံရာမရသောကြောင့်ဟု ကျွန်တော် နားလည်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် အကူအညီတောင်းခြင်း၊ အကာအကွယ်

ရှာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်က သူ့အပေါ်တွင် လူ့နာထိမ်ရှက်မှုနှင့် အရေးယူခဲ့သော် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုကာ အကာအကွယ်ပေးခြင်းဖြင့်၊ သူ့အဖို့ သက်သာမှုရရှိနိုင်သည် ဟူ၍လည်း ကိုချစ်တီး အတွေး ပေါက်ဟန်တူလေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလားဆရာလေး။ ကျွန်တော်တို့”

ကိုချစ်တီး စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ပေ။ တဲလိုင်၏ဟိုမှာဘက်ထိပ်နှင့် သည့်မှာဘက်ထိပ်မှ ၂ ဘက် ညှပ်ပိတ်လျက် ကညင်ဆီမီးချောင်းများကိုင်ကာ ဆူဆူညူညူဝင်ရောက်လာသောဂျပန်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လိုင်းစစ်ရန်လာကြသော ဂျပန်တွေဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသလို၊ ကိုချစ်တီးတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်ခါးလျှပ်ရှားသွားသည် ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ကြရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ထူထူပူပူနှင့် စိတ် လှုပ်ရှားနေသည့်ကြားကပင် ‘ထိုကိစ္စ၊ ထိုအခက်အခဲကို အဘယ်ပုံ ကျော်လွန်ရပါမည်နည်း’ဟူ၍ ထွက်ပေါက်ရှာမိ လေသည်။ ယခုအချိန်၌မူ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်မှာ ကျောက်ပေါက်နေသော ချွေးတပ်သားကလေး မောင်ထွန်းရွှေအတွက် သာမက၊ ဟန်ချီအတွက်ရော၊ ကျွန်တော်အဖို့ပါ အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ဂျပန်များသည် ကျောက်ပေါက်နေသည့် မောင်ထွန်းရွှေကိုတွေ့ခဲ့လျှင် မောင်ထွန်းရွှေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချွေးတပ်စခန်းအတွင်းမှ မောင်းနှင်ထုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ဟန်ချီကိုချစ်တီးနှင့် ကျွန်တော်ကိုပါ အပြင်းအထန် အရေးယူပေးလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စ ဤအပြုအမူမှာ မုချဆတ်ဆတ် မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဖြစ်ရမည့် ကိစ္စဟူ၍လည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

‘ဂျပန်က အရေးယူခဲ့သော်’

ကျွန်တော်ဦးနှောက်သည် ထိုအတွေးကိုလည်း လျင်မြန်စွာတွေးလိုက်မိသည်။

ဤတွင် ချွေးတပ်စခန်းများ၌ ဂျပန်တွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အပြစ်ဒဏ်ခတ်သည်ငဲ့ရဲခန်းများအကြောင်း ကိုလည်း အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြလိုပါသည်။

ချွေးတပ်သား တစ်ဦးတစ်ယောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ရှိပြီဟု ဆိုကြပါစို့။ ဂျပန်များသည် ထိုချွေး တပ်သားအား တောစပ်တစ်နေရာရာ သော်လည်းကောင်း၊ စစ်ရုံးအဆောက်အဦရှေ့ သော်လည်းကောင်း ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်ကာ ရိုက်နှက်လျက်ခေါ်ဆောင်သွားပေးလိမ့်မည်။ ပြီးလျှင် ကြိုးတုပ်လျက် စမ်းချောင်းအတွင်း ပစ်ချ၏။ ထိုသူ ရေမွန်းသတိမေ့ချောသည်အထိ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်-၃ ယောက်က အပေါ်မှတက်နှင်းထား၏။ မေ့ချောလောက်ပြီဆိုလျှင် ကမ်းထက်သို့ဆွဲတင်လျက် ဗိုက်ပေါ်၊ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ခုန်၍ခုန်၍ နင်း၏။ သတိရပြန် သော် နောက်တစ်ဖန်ရေသို့ချလျက် ရှေ့နည်းအတိုင်း ပြုကြပြန်လေသည်။ ဤအတိုင်း စိတ်ရှိသလောက်ညှဉ်းပန်းပြီးမှ ကမ်းစပ်တွင်ထားခဲ့ကြလေသည်။ ဤသည်မှာ အကြင်ချွေးတပ်သားအား ရေတွင်ချ၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသောနည်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ချွေးတပ်သားအချင်းချင်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာဆိုက်သဖြင့် ပြောင်လှောင် ပြက်ရယ်ပြုလိုသည့်အခါ “ဟေ့ကောင်။ စမ်းချောင်းထဲဆင်းပြီး ပုစွန်ငုပ်ချင်သလားကွ”ဟု ဆိုတတ်ကြလေသည်။

တစ်ဖန် ဒုတိယနှိပ်စက်နည်းမှာ အထက်ပါအပြုအမူကဲ့သို့ပင် ယုတ်မာရိုင်းရိုင်းလှလေသည်။ အကြင် ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် စမ်းချောင်းရှိရာသို့ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းကို မခံရဘဲ၊ တောစပ်တစ်နေရာရာသို့

ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းကို ခံရသူဖြစ်ကြားသုံး ထိုသူအား လက် ၂ ပက်ကို နောက်ပြန်ထားလျက် လက်ကောက်ဝတ် တွင် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် သီးသန့်ချည်နှောင်၏။ ပြီးလျှင် လက်ကောက်ဝတ်ကိုချည်သည့်နည်းတူ ခြေ ၂ ချောင်း ကိုလည်း ပူးတွဲလျက်ချည်နှောင်၏။ ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံးကို သစ်ပင်နှင့်ကပ်လျက် ချည်နှောင်ထားလိုက်လေ သည်။ ထိုသူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးရှိလျှင် လည်းကောင်း၊ ဂွန်အိတ်ပိုင်းလန်ကွတ်တီရှိလျှင် လည်းကောင်း ဘာတစ်ခုမျှမထား။ အားလုံး ချွတ်ခွာထားလေသည်။ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသည့် ထိုချွေးတပ်သားအား အဖြစ်ကြီး သည်ဟုထင်လျှင် ထင်သလောက် ၃ ရက်မှ ၇ ရက် သော်လည်းကောင်း၊ မသေမချင်း သော်လည်းကောင်း အစာငတ်ရေငတ်ပစ်ထားလေသည်။

ထိုအခါ အကြင်ချွေးတပ်သားသည် ထမင်းမစားရ၊ ရေမသောက်ရ ဒုက္ခဆင်းရဲကိုသာမက၊ တောခြင်၊ တောမှက်ကြီးများ၊ ပုရွက်ဆိတ်၊ ခါချဉ် စသော သတ္တဝါများ၏ ကိုက်ခဲခြင်းကိုလည်း သွေးစက်စက်ယိုစီးလျာသည် အထိ အလုံးအလဲခံရရှာလေသည်။ ထိုသူ ထိုချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် ကျင့်ကြီးကျင့်ငယ်စွန့်ကောဓမ္မတာမှုကိုပင် မတ်တတ်ကပြုရရှာလေသည်။

အကယ်လို ထိုသူအား ၃ ရက်နှင့် ကြိုးပြည်ပေးလိုက်သည့်တိုင် ထိုသူမှာ တံလှိုင်းရှိရာသို့ မလျှောက်နိုင် တော့ချေ။ အခြားသောချွေးတပ်သားများက လာရောက်ကာတွဲခေါ်ခြင်း ပြုရလေသည်။ ထိုသူမှာ တံပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ၁၄-၅ ရက်နှင့် အိပ်ရာထက်မှမထနိုင်တော့ပေ။ ပြီးသော် ထိုသူ၏လက်ကောက်ဝတ် ၂ ပက်နှင့် ခြေချင်းဝတ် ၂ ပက်မှာလည်း ဂျပန်တို့က အပြင်းအထန် ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်လိုက်သည့်အကြောင့် အပေါ်အရေပြားများစုတ်ပြတ်လျက် သွေးချင်းချင်းရဲကာ၊ အကွင်းလိုက် အရစ်လိုက်ဖြစ်သောအနာကြီးများသည် လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေချင်းဝတ်ပေါ်တွင် ကြည့်ရက်စရာမြင်ရက် စရာမရှိအောင် ဖြစ်နေရရှာလေသည်။

ထိုချွေးတပ်သားအဖို့ ကံကောင်းထောက်မမပြုငှါ ထိုအနာများပျောက်ကင်းသွားသည့်တိုင် ခရသင်းစွဲသလို ဖြစ်သော အကွင်းအရစ်ဖြူဖြူကြီးများသည် သေရာပါမည့်အမေ့အနှစ်အပြစ် စွဲထင်လျှန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသူအား အဖြစ်ပေးကြိုးချည်ထားစဉ်က အခြားသောချွေးတပ်သားများက သော်လည်းကောင်း၊ ဟန်ချို၊ သွန်ထိုက်ချို၊ စကားပြန်နှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးစသူများက သော်လည်းကောင်း မည်သို့မျှ သွားရောက်၍အကူအညီ မပေးဝံ့ကြပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ အမြဲထာဝစဉ် အလဲအလှယ်ဖြင့်ရှိနေသော ကျောက်တောင်ကုန်းထက်မှ ဂျပန်ကင်းစောင့်သည် ထိုသူနှင့် ထိုသူ၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အထင်းသားဖြင့်နေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော ချွေးတပ်သားသည် ကြိုးတုပ်ထားသူ၏အံနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားမိလျှင် သေနတ်ကို မောင်းတင်လျက် အသံကုန်အော်ဟစ်ဆဲရေးလေသည်။ ထိုမျှနှင့်မလျော့ပီလျှင် ထိုသူအား ချက်ချင်းခေါ်စစ်၏။ ကျေနပ်လောက်သောအဖြေကို မရခဲ့ပါမူ ထိုသူထိုချွေးတပ်သားသည် ဒုတိယမြောက်ကံဆိုးသူပေတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်များလက်တွင်းတွင် လက်နက်မဲ့များသာဖြစ်ကြရသည့် ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် ဂျပန်များကို မဆန့်ကျင်ဝံ့၊ စိတ်ကူးယဉ်သည့်အလုပ်မျိုးကိုလည်း မည်သည့်ချွေးတပ်သားကမျှ မလုပ်ရဲကြ။

ဤအကြောင်းကို ဤမျှနှင့်ပြတ်ကာ မောင်ထွန်းရွှေနှင့် ကျွန်တော်တို့တစ်စု၏အဖြစ်ကို ဆက်လက်၍ တင်ပြရပေမည်။

မီးတုတ်မီးစည်းနှင့် ဝါးရင်းတုတ်များ၊ သေနတ်များကိုလှိုင်းလွယ်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများနှင့် စကားပြန် သူငယ်ကလေး ၂ ယောက်တို့သည် တံလှိုင်းကြီး၏အဝင်ပေါက်တစ်ဘက်တစ်ချက်ထိပ်ရှိ ချွေးတပ်သားများအား အိပ်ရာမှနှိုးလျက် စတင်စစ်ဆေးခြင်းပြုနေကြလေသည်။

မောင်ထွန်းရွှေနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိနေကြသည့်မှာ တံလှိုင်း၏အလယ်ခေါင်လောက်တွင် ဖြစ်၏။ ထိုလိုင်း

တစ်ခု၏အရှည်မှာ ပေ ၁၀၀ နီးပါးခန့် ရှိလေသည်။ အနံ့မှာ ပေ ၃၀-၃၅ ပေခန့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုတံလင်းအတွင်းတွင် အလယ်မှ လူသွားလမ်းချွန်လုပ်လျက် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ပါးများနှင့် အဆင့်တိုးထားလေသည်။ ထိုအဆင့်၏အမြင့်မှာ ၄ ပေခွဲကျော်ကျော်-၅ ပေခန့်ရှိအံ့ ထင်၏။ ထိုအဆင့်များပေါ်၌ ချွေးတပ်သားများအိပ်ကြရ၊ နေထိုင်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တို့တောင်းလှသောအချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် ကျွန်တော်သည် ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို တွေးလိုက်မိလေသည်။ ထိုမည်သော အကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလွတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဤတစ်လမ်းသာ လုပ်ဆောင်နိုင်မည်နည်း ဖြစ်လေသည်။ ငြိမ်ခံခြင်း၊ ၎တ်တုတ်မဲတဲနေခြင်းထက် ကြံပန်ကြိုးစားခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ယူဆမိလေသည်။

ပြီးလျှင် ဤအတွေးအတောသည် စိတ်လူးယဉ်သည့်အတွေးအတော မဟုတ်။ သဘာဝကျ၍ လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုချစ်တီးအဖို့ အကျပ်အတည်းထဲမှလွတ်မြောက်နိုင်သော လမ်းပေါက်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ကိုဖိုးဖိုး၊ ခင်ဗျားမီးတိုင်ကို တစ်နေရာရာ ယူသွား။ ခပ်မြန်မြန်လုပ်ဗျာ။ ခပ်မြန်မြန်ရင်လည်း မီးငြိမ်းပစ်လိုက်” ဟု ကျွန်တော်အနီးတွင် မီးချောင်းကိုကိုင်ကာ တွေ့တွေ့ငိုင်ငိုင်ကြီးရပ်နေသော ချွေးတပ်သားဖိုးဖိုးအား ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဲ-ကိုချစ်တီး။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ မောင်ထွန်းရွှေကို လူ ၂ ယောက်-၃ ယောက်ကပွေ့ပြီး၊ ဟောဒီအဆင့်အောက်ကို သွင်းထားကြရအောင်။ ဂျပန်တွေ ဒီနားမရောက်ခင် ခပ်မြန်မြန်လုပ်ကြမဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်”

ကညင်ဆီမီးချောင်းကိုင်ထားသော ဖိုးဖိုးသည် ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာအရောက်တွင် ဂျပန်များ၏အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်လျက် မီးတိုင်ကိုငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်စုမှာလည်း မောင်ထွန်းရွှေအား ဦးခေါင်းနှင့်ခြေမှ ပွေ့မလျက် အဆင့်အောက်သို့ ခဲရာခဲဆစ်သွင်းရလေသည်။ မီးရောင်မရှိသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့တစ်စု၏အနီးတစ်ဝိုက်၌ အမှောင်ရိပ်ကမ်းလွှမ်းထားလေသည်။ တဲလင်းကြီး၏ဟိုမှာဘက်ထိပ်နှင့် သည်မှာဘက်ထိပ်တွင် ဂျပန်စစ်သားများ၏ မီးတုတ်မီးတိုင်များက ရှိနေသော်လည်း၊ သူတို့လက်တွင်းမှ ကညင်ဆီမီးတိုင်များ၏အလင်းရောင်သည် ကျွန်တော်တို့လူစုရှိရာသို့ ပြောပလောက်အောင် အရောင်ဟပ်မလာပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ထွန်းရွှေအား မညည်းမညူဘဲ ခေတ္တ အောင်အည်းကြိတ်မှိတ်နေရန်ကိုလည်း သတိပေးပြောကြားရလေသည်။ မောင်ထွန်းရွှေ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် အထိအကိုင်မခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်စုက သူ့ကိုပွေ့မလျက် တဲလင်း၏အဆင့်အောက်သို့ ခဲရာခဲဆစ်သွင်းသည့်အခါ မောင်ထွန်းရွှေသည် တပီးဟီးညည်းတွားရှာပါသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်များ လာရောက်စစ်ဆေးကြောင်း သိသည်နှင့် မောင်ထွန်းရွှေမှာ အညည်းရပ်သွားပါသည်။ သူသည် ရှိသမျှအင်အားဖြစ်ညစ်လျက်၊ သူ့အလိုအလျောက်လည်း အဆင့်၏အတွင်းဘက်ခပ်ကျကျသို့ သူ့ကိုယ်ကို လိုမိဝင်လိုက်လေသည်။

“ဖြစ်ပါမလား ဆရာလေး”

ကိုချစ်တီးက ကျွန်တော်ကိုမေးလေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ အသာကူမြေပျက်နေပေါ့။ မဖြစ်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လုပ်ဖို့က ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျား ဂျပန်တွေလိုက်စစ်တာကလည်း ‘နေမကောင်းတဲ့လူရှိလား။ ညစာစားဖို့ ထမင်းယူထားတဲ့လူ

ရှိသလား။ မသက်တော့ကြောင်း ရှိသလား’ ဆိုတာလောက် လိုက်စစ်တာပါ။ လူ ၁၀၀ ကျော်-၂၀၀ လောက်ကို ပြည့်တယ်၊ မပြည့်ဘူးလို့ကံရေနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

ထိုအခိုက်၌ပင် ဂျပန်စစ်သားများရှိရာ တစ်ဘက်သောတစ်လှိုင်းထိပ်မှ “ဟန်ချိုတွေ၊ ဟန်ချိုတွေ” ဟုသော စကားပြန်သူငယ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကိုချစ်တီးတို့ကြားတွင် ဟန်ချို ၅ ယောက်ရှိသည်။ တစ်ဘက်သောတစ်ကြီးမှ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်မှာ ထိုအချိန်၌ ဂျပန်တွေနှင့်အတူရှိနေသည်။

“လာ လာ၊ သွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်သည် ကိုချစ်တီးကိုခေါ်ငင်ကာ တစ်လှိုင်းတစ်ဘက်ထိပ် ဂျပန်များရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ လေသည်။ အခြားဟန်ချို ၄ ယောက်တို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့နောက်ပါးမှ လိုက်လာကြလေသည်။

“မင်းတို့အထဲမှ လူမမာ ရှိသလား။ ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်တဲ့လူ ရှိသလား။ မာစတာက မေးတယ်” ဂျပန်များအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသည်အခါ၌ပင် စကားပြန်သူငယ်က မေးလေသည်။ ဟန်ချို ၅ ယောက်စလုံးက ‘မရှိကြောင်း’ ပြောလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အိပ်နေသော ချွေးတပ်သားများအား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နှိုးလျက် “ကောင်း တကား-ကောင်းတကား” နှင့် တွင်တွင်ကြီးမေးလေသည်။ ထိုအထဲမှ စိတ်ယနေမကင်းသူများဖြစ်ခဲ့လျှင် မျက်နှာကို ကညင်ဆီမီးတိုင်ထိုးတော့မတတ်ကပ်လျက် ဘီလူးသရဲစီးသည့်အလား မေးမြန်းခြင်းပြုလေသည်။

တစ်လှိုင်းများကိုလှည့်ရောက်စစ်ဆေးသော ဂျပန်များအထဲတွင် ကုမေကာမှာ ခေါင်းဆောင်အကြီးအမှူးဖြစ် လေသည်။ သူက ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုလုံးရှိ ချွေးတပ်သားများအပေါ်အုပ်ချုပ်ရာ၌လည်း တာဝန်အရှိဆုံး ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကုမေကာကို ချွေးတပ်သားများက ခပ်လွယ်လွယ်ခေါ်တတ်သလိုနည်းဖြင့် ‘သုမေဓာ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကုမေကာသည် ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ကိုသို့ သူတော်ကောင်းသူဖြစ်လောင်း တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။ ဒေဝဒတ်ထက် ၂ ပြန်လောက်ဆိုးဝါးလှသည့်ကုမေကာ ဖြစ်လေသည်။

ကုမေကာနှင့် ဂျပန်စစ်သားများ၊ စကားပြန်ကလေး ၂ ယောက်တို့ပါ တစ်တစ်လျှောက်ရှိချွေးတပ်သားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်စုပြီးတစ်စု စစ်ဆေးလာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်လှိုင်းအလယ်လောက်သို့ ဟိုဘက်ထိပ်သည်ဘက်ထိပ်မှ ညှပ်ပိုးညှပ်ပိတ်ဝင်လာသော ဂျပန်များ ရောက်လုနီးလေပြီ။ ထိုအခါ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအနေဖြင့် မညီသို့ရှိလိမ့်မည် ဟူ၍မဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်မူ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဟန်ချိုများသည် ဂျပန်စစ်သားများ၏နောက်ပါးမှ ကပ်၍လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာ၊ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်၊ စကားပြန်ကလေး မောင်အေးချို၊ ဤ ၃ ယောက်မှာ ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်ထွန်းရွှေအားဝှက်ထားသည့် တံအဆင့်အောက်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကျွန်တော်နား ၂ ဖက်ကိုလည်း အာရုံစိုက်လျက်သတိပြုလိုက်မိလေသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ မည်သည့်ညည်းတွား သံကိုမှလည်း မကြားရ။ အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် ပုံမပျက် ပန်းမပျက် ပကတိအတိုင်းရှိနေသည်။

မကြာတော့ပါချေ။ မောင်ထွန်းရွှေအားသို့ဝှက်ထားသည့် နေရာတည်တည်သို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၃-၄ ယောက်သည် ထိုနေရာရှိချွေးတပ်သားများအား အိပ်ရာမှထစေလျက် စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း ပြုလေသည်။

ထိုအခိုက် ရှေ့ဆုံးမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်လျှောက်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာ၏ ခြေထောက်များသည် တုံ့ခနဲရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ ကုမေကာရပ်တန့်သည့်နေရာမှ

မောင်ထွန်းရွှေအား ကျွန်တော်တို့ဝှက်ထားသည့်နေရာတည်တည်တွင် ဖြစ်လေသည်။

တဖျစ်ဖျစ် တောက်လောင်နေသော ကညင်ချောင်းမီးအလင်းရောင်ဖြင့် ကုမေကာမျက်နှာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုအနံ့ခံနေသလို သူ့နှာခေါင်းကိုလည်း ဖွစ်ဖွစ်လုပ်လေသည်။ သူသည် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိချွေးတပ်သားများကိုလည်း စူးစူးတောက်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရှုလေသည်။

ကျွန်တော်ထင်သည်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ၏နှာခေါင်းထဲတွင် ညှို့ဖို့အနံ့အသက်များ ဝင်ရောက် နေသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုမသက်သာခြင်း ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ကျောက်ပေါက် နေသော မောင်ထွန်းရွှေ၏အနံ့အသက်များသည် အော်ဂလီဆန်လောက်အောင် ညှိဟောင်ဟောင်ရှိလှလေသည်။ ကုမေကာကဲ့သို့သော ချွေးတပ်သားများနှင့်အတူတွဲနေသော ကျွန်တော်အဖို့ပင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ညှိစော် ဟောင်စော် နံလှပါသည်။

ကုမေကာသည် အတော်ပင်မသက်သာမကင်းဟန် ရှိနေလေသည်။ သူ့နှာခေါင်းကိုလည်း လက်နှင့်ပိတ်ထား သည်။ မျက်လုံးများကလည်း ကျိုးငှက်တစ်ကောင်၏မျက်လုံးကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေဟန် ဖြစ် လေသည်။

ဤလိုအချိန်နှင့် ဤလိုအခြေအနေမျိုးတွင် မောင်ထွန်းရွှေကသာ အနည်းငယ်မျှ ညည်းတွားခြင်းပြုလိုက်လျှင် ကိစ္စအားလုံးမှာ တွေးပေါ်သည့်အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရဈေမည်။

သို့ရာတွင် မကြာမီ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာနှင့် ဂျပန်စစ်သားများသည် ကိုချစ်တီးတို့တဲလင်းအား စစ်ဆေး၍ ပြီးစီးသွားလေသည်။ ထိုအခါ တဲလင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလျက် တဲလင်းအပြင်တွင် အိပ်နေကြသော ချွေးတပ်သားများအား စစ်ဆေးခြင်းပြုပြီးနောက်၊ တစ်ဘက်သောတဲလင်းအတွင်းသို့ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ပြုလျက် ဝင်ရောက် သွားကြပြန်လေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ထိုတဲလင်းများစစ်ဆေးခြင်းပြုရာနောက်သို့ ဝတ္တရားအနေနှင့် လိုက်သွားသင့်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပါသည်။

ဤနေရာတွင် တစ်ခုဖော်ပြရမည်မှာ ဂျပန်များနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ စခန်းမှူးများ၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးများ၏ ဆက်ဆံရေးပုံစံပင် ဖြစ်လေသည်။ အဆိုပါ လူ ၃ စားသည် ယခုကဲ့သို့ ဂျပန်များလှိုင်းစစ်ခြင်း၊ လူစီတန်း စစ်ဆေးခြင်း စသောကိစ္စများရှိသည့်အခါ၊ သူတို့နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လျက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းပြုပါမှ ဂျပန် များက သဘောကျလေသည်။

သူတို့တစ်တွေ ယခုလို တဲလင်းများကိုစစ်ဆေးနေပါလျက် ကျွန်တော်လို ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတစ်ယောက်က ရောင်ပယ်ပယ်လုပ်နေခဲ့လျှင်မူ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ လုပ်လာတတ်လေသည်။

နိပုန်တို့၏ မဟာစစ်ပွဲကြီးအောင်မြင်ရေးကို မလိုလားသောကြောင့်လော။

ဒုတိယစစ်မျက်နှာတစ်ရပ်ကဲ့သို့ အရေးပါလှသော ဤယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး အောင်မြင် ပြီးစီးရေးကို မလိုလားသောကြောင့်လော။

သင်သည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ သူလျှို(စပိုင်)တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပေလော။

ဤမေးခွန်းများဖြင့် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ အပြစ်ပြုလာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အဖို့ (အပြစ်ရှာခံရသူအဖို့)ပုံပုလွေနှင့် သိုးငယ်ပမာ လည်ကိုစင်း၍ ခံကြဖို့ရန်သာ ရှိလေသည်။ စစ်ကာလစစ်အတွင်း ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ၏လက်တွင်း၌ 'စပိုင် သူလျှို' ဟူ၍အစွပ်အစွဲခံရသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သေလမ်းသို့သွားရမည်မှလွဲ၍ အခြားမဲ့ဖြစ်သောလမ်းတစ်လမ်းသည် လုံးဝမရှိနိုင်တော့ပါပေ။

“ကဲ- ဆရာလေး ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုထက်လုပ်ကြမလဲဗျ”
 ဂျပန်များ တဲတန်းလျားအတွင်းမှထွက်ခွာသွားလျှင်ပင် ကိုချစ်တီးက ကျွန်တော့်ကို မေးမြန်းခြင်းပြုလေသည်။
 “ဆေးရုံစခန်းကို တစ်နည်းနည်းနှင့်ပို့မဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်ကို ဒီကိစ္စ ပြောမပြောလား”
 ကိုချစ်တီးတို့တဲလိုင်ရှီ ဟန်ချို ၅ ယောက်အပေါ်တွင် ကိုမောင်စိန်မှာ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ရသူဖြစ်လေသည်။
 “သူ့ကို ကျွန်တော် အစကတည်းက ပြောပါတယ်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကြောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
 တဆူတည်းဆူနေတယ်။ ကဲပါ ဆရာလေးရာ။ ခုညတွင်းချင်းပဲ ဆေးရုံစခန်းကိုပို့လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား။
 ဓနကကျမှ ဂျပန်ကိုပြောတာပေါ့။ အင်း-ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကိုချစ်တီးကား ညည်းရှာလေသည်။
 “ခုမှတော့ ညည်းမနေနှင့်တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဂျပန်တွေနောက်ကို လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့
 ပြန်လည်ခဲ့မယ်။ ဟုတ်လား။ ကိုမောင်စိန်ရယ်၊ ကိုသာမြိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်တိုင်ပင်ပြီး တစ်နည်း
 နည်းလုပ်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ကိုချစ်တီးကို အားပေးစကားပြောကြားပြီးနောက် ဂျပန်များရှိရာ တစ်ဘက်သော်တဲလိုင်
 ကြီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

ထိုညက ချွေးတပ်သားများနေထိုင်သည့် တဲလိုင်ကြီးများအားလုံးကို စစ်ဆေးပြီးသည့်အခါ၊ ဂျပန်များသည်
 စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများနေထိုင်ရာ တဲလိုင်ကြီးကို သွားရောက်စစ်ဆေးခြင်းပြုကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်၊ ဩစတြေးလျ၊ ဒတ်ချ် စသောစစ်သုံ့ပန်းများနေထိုင်သည့် တဲလိုင်ကြီးကို စစ်ဆေးရန်သွား
 ရောက်သည့်အခါ၌မူ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက စကားပြန်သုငယ်ကလေးများနှင့် သူ့နောက်ပါဂျပန်စစ်သား
 များမှအပ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများကို မခေါ်တော့ပေ။

ဂျပန်များသည် မြန်မာအမျိုးသားချွေးတပ်သားများနှင့် ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းတို့ ကူးလူးထက်ဆဲခြင်းမရှိစေရန်
 တတ်နိုင်သလောက်သတိကြီးစွာထားကြကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည့်အခါ၌ပင် ကိုသာမြိုင်၊ ကိုမောင်စိန်
 စသူများအား မောင်ထွန်းရွှေကိစ္စကိုဖွင့်ဟတိုင်ပင်ပြီးနောက်၊ ကိုချစ်တီးရှိရာတဲလိုင်အတွင်းသို့ သူတို့ ၂ ဦးကို
 ခေါ်ဆောင်ခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်မှာ ခပ်စောစောက ကိုချစ်တီးပြောထားသည့်အတိုင်း
 ထိုကိစ္စအတွက် သူ့အပေါ်တွင် တာဝန်ကျရာရောက်လာမည်ကို အလွန်တရာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကြောင်း ကျွန်တော်
 သိရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်၊ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးနှင့် ကျွန်တော်တို့က အကြောင်းအကျိုး
 အမျိုးမျိုးပြုလျက် ပြောကြားခြင်းပြုရပါသည်။ အမှန်စင်စစ် မောင်ထွန်းရွှေမှာ ကိုမောင်စိန်၏ဟန်ချိုအုပ်စုထဲမှ
 ချွေးတပ်သားကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ၊ ထိုအစီအစဉ်ထိုက်စွာထဲတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန် ပဲကျန်နေ
 လျှင်လည်း ကောင်းလိမ့်မည်မဟုတ် ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ကိုယ့်လူကိုယ်
 အချင်းချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဆိုသလို ဂျပန်ကိုသတင်းပေးခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်
 တို့တွင် ဒုက္ခရောက်ရန် အကြောင်းရှိသောကြောင့်ပင်။

ဤလိုနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ကိုမောင်စိန်မှာမနေသာတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့၏အစီအစဉ်ထဲတွင် ပါဝင်ရလေ
 သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ထွန်းရွှေနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စတစ်ခုခုကိုလည်း တညီတညွတ်တည်း
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏အစီအစဉ်မှာ နံနက်မိုးလင်းစ ချွေးတပ်သားများ တန်းစီခြင်း
 မပြုသေးမီအချိန်အတွင်း မောင်ထွန်းရွှေအား ဆေးရုံစခန်းသို့ ဂျပန်များအလစ်တွင် ပို့ဆောင်ကြရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မိုးချပြည်စာပေတိုက်

ထိုအချိန်ဆိုလျှင် ကျောက်တောင်ကုန်းထက်မှ ကင်းစောင့်တာဝန်ကျ ဂျပန်စစ်သားသည် ကင်းစောင့် အိမ်ငယ်ကလေးအတွင်း၌ သော်လည်းကောင်း၊ အနီးအနား၌ သော်လည်းကောင်း ရှိနေလိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ သူသည် ကင်းစောင့်ခြင်းအလုပ်ကို ခေတ္တရပ်နားလျက် အခြားသောဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ ဆန်ပြုတ်သောက်ခြင်း၊ ရေရှေးသောက်ခြင်း၊ အစားအစာတစ်ခုတစ်ခုကို စားသောက်ခြင်း ပြုရန်အတွက် တောင်ကုန်းမြင့်အောက်ခြေရှိ ဂျပန်များစုဝေးရာတဲတန်းလျားရှည်ကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းသက်၍လာပေးလိမ့်မည်။ ပြီးလျှင် တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများတွင် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ မနက်လင်းလာသည်အချိန်၌မူ ညအမှောင်အချိန်ကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် သိပ်မရှိပေ။ ဤအချိန် ဤအခွင့်အရေးကလေးကို မလွတ်တမ်းအရယူကာ မောင်ထွန်းရွှေအား တဲလှိုင်းအတွင်းမှ တွဲ၍ထုတ်သွားကြရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုချစ်တီးတို့လူစုနှင့် ဤအတိုင်းစီစဉ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာတဲလှိုင်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်သော တဲလှိုင်းသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်ရသေးဘဲ၊ ဈေးတပ်သားအချို့စုဝေးထိုင်နေသော မီးပုံကြီးတစ်ပုံအနီးသို့ ဆက်လက်၍လျှောက်ခဲ့လေသည်။ မီးပုံမှာ တဲလှိုင်းအပြင်ဘက် တဲလှိုင်းနှင့်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာအဝေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ဆောင်းရာသီဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဈေးတပ်သားများသည် တစ်ညမပြတ်ဆိုသလို မီးဖိုကာ မီးထင်းများထည့်ထားကြသည်။

ကျွန်တော် မီးပုံဘေးသို့ ဝင်ရောက်၍ထိုင်လိုက်မိသည့်အခါ၌ပင်၊ ဈေးတပ်သားများသည် မောင်ထွန်းရွှေအကြောင်းကို အမေးအမြန်းထူကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောသင့်ပြောထိုက်သမျှကို ပြန်လည်ကာပြောကြားခြင်း ပြုရလေသည်။ မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်နေကြသော ဈေးတပ်သားအုပ်စုမှာ ၂ အုပ်စုပုံ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ၆ ယောက်-၇ ယောက်မှာ ဗမာဈေးတပ်သားများဖြစ်လျက်၊ တစ်စုမှာ ၁၀ ယောက်ထက်မနည်းသော မွန်အမျိုးသားဈေးတပ်သားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ရင်း မွန်အမျိုးသားဈေးတပ်သားများ၏ အပြုအမူကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဗမာဈေးတပ်သားများသည် နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌ ထိုတောတွင်းအရပ်၌ပင် ရရာရကြောင်းဖြစ်သော အိုးပဲ့ခွက်ပဲ့များ၊ ပုံးရတံပုံးဟောင်းများဖြင့် ၎င်းတို့အတွက် ညစာအဖြစ်ရရှိထားသော ထမင်းဟင်းများကို သိုငှက်သိမ်းဆည်းခြင်းပြုကာ၊ ထိုကဲ့သို့ အချိန်မတော်ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဂျပန်များအလစ်တွင် ပြန်လည်ကာချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလေသည်။

မွန်အမျိုးသားများမှာမူ ထမင်းများကို အလုံးအဆုပ်ကြီးများပြုလုပ်လျက် မီးထဲတွင်ထည့်၍ ဖုတ်နေကြလေသည်။ ဤထမင်းဟင်းများသည် ညနေပိုင်းက ညစာအတွက်ရရှိထားသော ထမင်းဟင်းများပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ မနူးမနပ်ဖြင့် စိမ်းဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ မီးဖုတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မွန်အမျိုးသားကမူ ထိုထမင်းများကို မီးကျွမ်းအောင် ဖုတ်ပြီးနောက် အပေါ်သားကို ဖယ်ရှားပစ်ကာ အတွင်းသားကို ဆားဖြူး၍စားသောက်ကြလေသည်။

မိုးတွင်းတုန်းကဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများသည် တောကြီးများအတွင်းမှ မျှစ်များကိုချိုးပဲ့ယူငင်လာကြပြီးနောက်၊ ထိုမျှစ်များကိုပြုတ်ကာ ဆားရည်နှင့်တို့လျက် စားသောက်ခြင်းပြုကြလေသည်။ ဤသည်မှာ မိမိတို့၏အသက်တစ်ချောင်းကို တည်မြဲနေနိုင်စေရေးအတွက် ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း၊ ရရာရကြောင်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြံဖန်လျက် အသက်မွေးကြရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းကိစ္စကို ထပ်၍ဆိုရပါသော်၊ ထမင်းဟင်းများကို နူးနူးနပ်နပ်ဖြစ်သည်အထိ ပြန်လည်ကာချက်ပြုတ်စားသောက်ခြင်းပြုရသည်မှာလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ခပ်လွယ်လွယ်ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါချေ။ အကယ်တော့ ထိုအလုပ်၊

ထိုအပြုအမူကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ သိရှိသွားခဲ့လျှင် အရိုက်အနှက်အကန်အကျောက်ခံကြရခြင်း၊ စားအိုး စားခွက်များကို ကန်ကျောက်ပစ်ခြင်း၊ ထမင်းဆုပ်ထမင်းခဲများကို ခြေနင်းလျက် ပျက်ဆီးပစ်ခြင်း၊ ဟန်ချို ဘွန်ထိုက်ချိုများအားခေါင်ကာ ပါးရိုက်ခြင်း စသည်များကိုပင် ပြုလုပ်တတ် လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံသားတွင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ကုန်သည်အထိထိုင်သောက်ပြီးနောက် တံလှိုင်း ကျွန်တော်အခန်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်ရာတွင်းသို့ရောက်သည်အခါ၌လည်း တော်တော်နှင့်အိပ်မော့ရှင် ပါ။ ကျောက်ပေါက်နေသော မောင်ထွန်းရွှေ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတောနေမိလေသည်။ သို့နှင့် နောက် ထပ်လျက် အချိန် ၁ နာရီလောက် ကုန်လွန်သွားမှ ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ကျွန်တော်အားရှိ သာဆင်က "ဆရာလေး၊ ဆရာလေး" ဟု အတွင်းခေါ်လျက် ကျွန်တော်အား ကိုင်လှုပ်၍နိုးလိုက်သည့်အတွက် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲကာ ထလိုက်ရလေသည်။

"ထွန်းရွှေကို ဂျပန်တွေတွေ့သွားပြီဆရာလေး။ ကိုချစ်တီးကိုလည်း ဂျပန်တွေရိုက်နှက်နေတယ်ဗျ"

သာဆင်က ပြောပါသည်။

"ဟေ-ဟုတ်လား"

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထလျက် သာဆင်ကိုခေါ်ငင်ပြီးနောက် တံလှိုင်းအတွင်းမှထွက်ခွာခြင်း ပြုခဲ့လေ သည်။ တံလှိုင်းအပြင်သို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်၍မသွားဝံ့သေးဘဲ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးတို့ တကြီးရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

အပြင်တွင် လရောင်မှာ ညဉ့်ဦးခင်းကလို မှိုင်းပျူပျူမှုန်ဝါးဝါး မဟုတ်။ ထိန်ထိန်သာနေလေသည်။ သက်ရှိ သက်မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုခြပ်အားလုံးသည် ထိန်လင်းသောလရောင်အောက်၌ လှုပ်ရှားမှုမရှိ။ ပကတိအတိုင်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ ထိုအတွင်း ဂရုတစိုက်နားထောင်လျှင်ကြားနိုင်လောက်သော ဂျပန်စစ်သားများ၏အသံဗဗလ များကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဤလို ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ကြည့်နေခိုက်၌ပင် လူ ၂ ယောက် သဏ္ဍာန်သည် တံအတွင်းမှထွက်လျက် ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်တို့ရှိရာသို့ တည်မတ်ခွာလျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ သိပ်အချိန်မကြာလှ။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်နှင့် စကားပြန်ကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

"ခင်ဗျားကို မာစတာခေါ်နေတယ်"

စကားပြန်သူငယ်က ပြောလေသည်။

"အေး-အေး။ လာခဲ့မယ်"

စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်မှာ ကျွန်တော် အနီးတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမောင်စိန်"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေသည်။

"ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကုမေကာက အင်မတန်ပါးတာပဲဗျ။ ခပ်စောစောတုန်းက လာစစ်ကတည်းက မသင်္ကာ ဘူးထင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ အိပ်ပျော်နေတုန်း နောက်တစ်ချီ အလစ်ဝင်ဖမ်းတာပေါ့"

ကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။

မှန်ပေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် ခပ်စောစောကပင် ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအုပ်စုက လူများအပေါ်တွင် ဇီဝိတယနမကင်း ဖြစ်သွားကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ ဤကိစ္စကိုလည်း ခုမှပင် ကျွန်တော်က သဘောပေါက်မိ

လေသည်။ ထိုစဉ်က ကညင်ဆီမီးရောင်အတွင်းမှ မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ၏ နှာခေါင်းတံရှုံ့ရှုံ့ မျက်နှာကိုလည်း ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိလေသည်။

“ခု-ဘယ်လိုလုပ်ထားလဲ ကိုမောင်စိန်”

ကျွန်တော်က ကိုမောင်စိန်ကို မေးရပြန်ပေသည်။

“မောင်ထွန်းရွှေကို တံအပြင် ခပ်ဝေးဝေးထုတ်ထားတယ်။ ကိုချစ်တီးကိုတော့ ရိုက်နှက်ပြီးကြိုးတုပ်လိုက်ပြီ”

“ကြိုးတုပ်လိုက်ပြီ” ဆိုသောစကားသည် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများအဖို့ ‘ကြိုးမိန်းပေးလိုက်ပြီ’ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုမောင်စိန်သည် သာဆင်ကိုထားခဲ့ကြပြီးနောက် ကိုချစ်တီးနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ တို့ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ၂ ဦးစလုံးပင် နောက်ထပ်လျက် စကားတစ်စုံတစ်ရာမဆိုနိုင်ကြသော်လည်း အသီးသီး၏ ရင်ထဲတွင်မူ စိုးရိမ်စိတ်များဖုံးလွှမ်းနေကြပါသည်။

‘မောင်ထွန်းရွှေကိစ္စသည် ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအပေါ်၌သာမက ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်နှင့် ကျွန်တော်အပေါ် တွင်လည်း အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကျရောက်လာလေမလား’ ဟူသော တွေးတောစိုးရိမ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမောင်စိန်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာနှင့် ဂျပန်စစ်သားများရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ ကြသည်။ တွေ့လိုက်ရသည်ဟုဆိုလျှင်ပင် ကုမေကာသည် ကိုမောင်စိန်နှင့် ကျွန်တော်ကို မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်လေသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် မောင်ထွန်းရွှေ ကျောက်ပေါက်သည့်ကိစ္စကို သိမသိ မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုမောင်စိန်တို့ကလည်း ‘လုံးဝမသိကြောင်း’ ဘူးကွယ်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ကုမေကာ သည် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦး၏ ဖြေကြားချက်ကို လုံးဝကျေနပ်ဟန်မရှိချေ။ လက်ပူးလက်ကျပ်မမိသောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောကြားသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နောင်အခါတွင် ချွေးတပ်သားများ၏အခြေအနေကို ဂရုတစိုက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်းပြုရန် ပြောရ လောက်နှင့်ပင် ထိုကိစ္စမှာ ဖြီးစီးသွားလေသည်။

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးကိုမူ တံလှိုင်းကြီးအပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြိုးတုပ်ချည်နှောင် ထားကြောင်းသိရလေသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအဖို့ အတော်ကလေးကုသိုလ်ကောင်းသည် ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကြိုးတုပ်ကြိုးချည်ခြင်းခံရသော်လည်း တောစပ်ရာရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသော် လည်းကောင်း ခံရသူတစ်ဦးမဟုတ်သောကြောင့်ပင်။ သို့ဆိုလျှင် ကုမေကာစိတ်ဆိုးပြေခဲ့သော် ကြိုးဖြည့်ပေးကောင်း ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ကိုမောင်စိန်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့က ယူဆလိုက်ကြလေသည်။

အချိန်မှာ မိုးလင်းလုနီးပေပြီ။ လင်းရောင်ခြည်သည် အရှေ့လောကဓာတ်တစ်စွင့်မှ နီမြန်းဝင်းစိုလာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်လက်၍အိပ်ချိန် မရကြတော့ပေ။ ၅ နာရီ-၅ နာရီခွဲဆိုလျှင် တံလှိုင်းအသီးသီးရှိ ချွေးတပ်သားများအားလုံးပင် အိပ်ရာမှ ထကြပေလိမ့်မည်။

ဤလိုနှင့်သာ လင်းရောင်ကလေးများယှက်ဖြာကျဆင်းလာ၍ တောကျေးတောငှက်ကလေးများ တစာစာ မြည်ကြွေးနေသောအချိန်၌ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာနှင့် ဂျပန်စစ်သား ၆ ယောက်တို့မှာ စကားပြန်သူငယ်ကလေး နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုနောက် မကြာမီပင် ကျွန်တော်အပါအဝင်ဖြစ်သော ဘွန်ထိုက်ချိုများအားလုံး၊ ဟန်ချိုများအားလုံးကို ခေါ်ငင်ပြီးနောက်၊ ချွေးတပ်သားကလေးမောင်ထွန်းရွှေအား စခန်းအတွင်းမှ မောင်းနှင်၍ထုတ်လေသည်။

နံနက်ခင်း၏ အေးမြလန်းဆန်းသော လင်းရောင်ခြည်သည် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ပို၍ တောက်ပပွင့်သစ် လာသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ကျောက်ရောဂါသည်ကလေး မောင်ထွန်းရွှေမှာလည်း ဝါးတောင်ငွေးတစ်ချောင်းကို တနဲ့နဲ့ ထောက်လျက် ဆန်ထုပ်ကလေးနှင့် ဝါးကျည်တောက်ရေဘူးကို ပန်းတစ်ဖက်တွင်ချိတ်လျက် ချေးတပ်စခန်းအတွင်းမှ ကားလမ်းရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း၊ တရွေ့ရွေ့ချင်း၊ တလှုပ်လှုပ်ချင်း၊ တစ်လှမ်းချင်းလျှင် ထွက်ခွာသွားရှာလေ တော့သည်။

ဤသူငယ်သည် သူ့စာတီအိမ်မဲသို့ ပြန်ရောက်ပါလေမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် တောကြီးခေါင်ခေါင် ဖြစ်သော ကားလမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ သော်လည်းကောင်း၊ ရထားလမ်းဘေးတစ်နေရာရာ၌ သော်လည်းကောင်း သူ့ဘဝ သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရလေမည်လော။ ‘မည်သို့’ ဟူ၍ကား အတိအကျမပြောနိုင်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် သူ့ရှေ့ဖြစ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြ။

ကျွန်တော်သည် တစ်စတစ်စ ဝေးမှန်းမသိဝေးသွားပြီဖြစ်သော မောင်ထွန်းရွှေ၏ကျောပြင်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်းမှ နောက်ဆုံး လှလုံးပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ၌မူ ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

တောတွင်းရောက် ဂျပန်မကလေးများ

ဤလိုနှင့် မောင်ထွန်းရွှေကိစ္စ ပီးသည့်နောက် ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက ညနေဘက်တွင် ကြိုးဖြည့်၍ပေးလိုက်လေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့် ချွေးတပ်သားအားလုံးတို့ကပင် 'ဟန်ချိုကိုချစ်တီးမှာ အလွန်ကုသိုလ်ကောင်းသုတစ်ယောက်' ဟူ၍ ပြောကြလေသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ထိုအချိန်ထိုအခါက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာမှာ စိတ်ကောင်းဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအား ကြိုးဖြည့်၍လွတ်ပေးလိုက်ခြင်း၊ ကုမေကာစိတ်ကောင်းဝင်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်စခန်းတွင် ထိုနေ့က ကြံတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကိုလည်း အဆက်အစပ်ပြုလျက် ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် အထက်ကဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကုမေကာမှာ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်စခန်းတွင် အကြီးဆုံးသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါပေ။ သူတို့ဂျပန်များအားလုံးထဲတွင် ရာမာမိုတိုမှာ အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ရာမာမိုတိုမှာ အမှုအရာမှစလျက် ရုပ်ရည်ရူပကာအထိ အခြားအခြားသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သား များနှင့် ကွဲပြားခြားနားသောအမူအကျင့်ရှိသူတစ်ယောက် ဟုဆိုရပါမည်။

သူသည် အရပ်ပုသလောက် အသားအရေနူးညံ့သည့်အသွင် ရှိလေသည်။ ဝန်းဝိုင်းသောမျက်နှာတွင် တောက်ပ ကြည်လင်သောမျက်လုံးနှင့် ပိပြားနီဖြန့်သောနှုတ်ခမ်း ရှိလေသည်။ ခက်ထန်မာကြောသည့်အမူအရာသည် သူတွင် မရှိ။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်လည်း မဟုတ်။ ချိုချိုသာသာနှင့် ခပ်အေးအေးခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးသော် ကျွန်တော် သတိပြုမိသလောက်ပြောရလျှင် သူသည် ချွေးတပ်သားများအပေါ်၌ ကြိမ်းမောင်း ဆဲရေးခြင်းလည်း မရှိ။ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ခြင်းဆို၍လည်း မည်သည့်အခါမျှ မပြုတတ်ပေ။ စစ်သုံးပန်း အကြီးအကဲနှင့် ဆက်ဆံ ခြင်းပြုရာ၌ပင် အလေးအနက်ထားလျက်ဆက်ဆံတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင်ရှိကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားအားလုံးတို့ကမူ ရာမာမိုတိုအား အလွန်တရားစားကြပါသည်။ ချွေးတပ်သားတို့အပေါ် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းသောအပြုအမူကိုလည်း ရာမာမိုတို၏ ရှေ့မှောက်တွင်ဆိုလျှင် တန်ရုံသဖြင့်သာပြုမူကြလေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခုဆိုရန်ရှိပြန်ပါသည်။ လူက မည်မျှလောက်ကောင်းပါသည်ဆိုသော်လည်း စနစ်က မူမမှန် မကောင်းသည့်အတွက် ကိုလူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်၏အပြုအမူဆိုသည်မှာလည်း ခရီးမရောက်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။ ပြီးလျှင် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်သည့်ကိစ္စမှာလည်း သာမန်ရထားလမ်းတစ်လမ်း အနေဖြင့် ဖောက်လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ စစ်မက်၏အရေးအခင်းအတွက် ဖောက်လုပ်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ 'စစ်မက်နှင့် ဖက်ဆစ်စနစ်'တို့ ပေါင်းစပ်မိသောကြောင့်လည်း ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ရုန်ရင်းကြမ်း တမ်းမှုတွေ့ နှိပ်စက်ကာလူညည်းဆဲမှုတွေ့ကာ ရလဒ်အဖြစ် အမြဲထွက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်ဆိုချင်သည်မှာ 'ဂျပန်တွေအားလုံး မကောင်း' ဟူ၍တော့ မဟုတ်။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း

ရှိသော ဂျပန်များလည်း ရှိသည်သလောက် ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤလို စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိသော ဂျပန်က အင်မတန်မှ နည်းပါးလှလေသည်။ ပြီးလျှင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဂျပန်များဝင်ရောက်လာကြသည်မှာ 'မိတ်ဆွေဖြစ်ရေး၊ ချစ်ကြည်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုပလ္လင်ရေး၊ စီးပွားရေးပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု' စသော ကောင်းသော အကြောင်းတရားများနှင့် ဝင်ရောက်လာကြခြင်း မဟုတ်ပါပေ။ စစ်ရေးစစ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဝင်ရောက်လာကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပြီးသော် ညူတို၏စနစ်၊ ဝါဒ စသည်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ဝင်သွားများ လုံးဝမနှစ်မျိုးနိုင်၊ လက်မခံနိုင်သည့် ဖက်ဆစ်ဝါဒ၊ ဖက်ဆစ်စနစ် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စစ်နှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့ပူးပေါင်းမိသည့်အခါ အလွန်တရားနည်းပါးလှစွာသော ဂျပန် လူကောင်းသူကောင်းတို့၏ ကောင်းသောအပြုအမူသည်ပင် တိမ်မြုပ်ပျောက်သွားရသည် ဟု ဆိုလိုခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စပြီးသည်နောက် ထိုနေ့က ရွေးတပ်စခန်းတွင် ကြံ့ရသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းမှ ကျောက်ပေါက်သော ရွေးတပ်သားကလေးမောင်ထွန်းရွှေအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း၌မှာပင် စကားပြန်ကလေး မောင်အေးချိုသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကိုတို့က ခေါ်နေကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက်ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ထိုအတွက် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် အတော်ကလေး တွန်လုပ်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ မောင်ထွန်းရွှေ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အတွက်တွင် ရာမာမိုတိုက အရေးယူအပြစ်ပေးခြင်းများ ပြုလေမလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုကိစ္စ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်အား အခြားသောစခန်းတစ်ခုခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းပစ်ရန်ပင် ဖြစ်လေမည်လား ဟုသောအတွေးအတောဖြင့် ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

"ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုခေါ်တာလား မောင်အေးချို။ ဘာအကြောင်းလဲကွ"

ကျွန်တော်က မောင်အေးချိုကို မေးလိုက်ပါသည်။ မောင်အေးချိုမှာ ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတို၏ သီးသန့်စကားပြန်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

"ဆရာလေးတစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်တာပဲဗျ။ ဘာအကြောင်းဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။"

မောင်အေးချိုက ပြောလေသည်။

သို့နှင့်သာ တိုတောင်းသော အချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတိုနေထိုင်သော ကျောက်တောင်ကုန်းကလေးဘက်ရှိနေအိမ်ငယ်သို့ စကားပြန်သူငယ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွေးတပ်သားများမှာ အလုပ်စခန်းသို့ပင် မသွားကြသေးပါပေ။ ကျောက်တောင်ကုန်းအောက် ဖြေရှိ ဖြေပြောင်းပြောင်းကွက်လပ်တွင် လူစိတန်းလျက် အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေနေကြဆဲဖြစ်လေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသည့် အလုပ်သမားအုပ်စုခေါင်းဆောင်များသည် မိမိတို့နှင့်တွဲ၍ အလုပ်တာဝန် ကျသည့် ဂျပန်စစ်သားများအမိန့်အရ လက်နက်ကိရိယာကိုဒေါင်အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ရွန်း၊ သံတူရွင်း၊ သံကေပြား၊ လှေ၊ ပုဆိန် အစရှိသည်များကို စာရင်းအင်းနှင့်ရေးသားလျက် ထုတ်ယူနေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။

ထိုပစ္စည်းများကို ဂိုဒေါင်တာဝန်များဂျပန်များက အလုပ်စခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းသက်လိုက်ပါသွားမည် ဂျပန်စစ်သားများအား အရေအတွက်နှင့် စနစ်စယားကျကျထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ပန် အလုပ်တာဝန်ကျဂျပန်စစ်သားများက အလုပ်သမားခေါင်းဖြစ်သော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူ များလက်သို့ စာရင်းအရေအတွက်နှင့်ပေးအပ်ပြန်လေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများက ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ရွေးတပ်သားများ၏လက်တွင်းသို့ ပေးအပ်ခြင်းပြုလေသည်။ ဤအတိုင်း ညနေအလုပ်စခန်းမှ ပြန်တက်လာသည်အခါ၌လည်း စာရင်းအင်းနှင့် ပြန်လည်အပ်နှံခြင်း ပြုရလေသည်။ မှန်ကန်တိကျမှုရှိပါမှလည်း

ဂိုဒေါင်မျိုး ဂျပန်များက လက်ခံခြင်း ပြုလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်အေးချိုတို့သည် ရာမာမိတို့နေထိုင်သော ကျောက်တောင်ကုန်းထက်အိမ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေးချိုတို့သည် ရာမာမိတို့အား အလေးပြုလျက် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်လိုက် ကြပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိတို့၏အိမ်ငယ်သည် ကျောက်တောင်ကုန်းထက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ငယ်ကလေးတစ်အိမ် ဖြစ်ရုံသာမက၊ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသောအိမ်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ အဆောက်အအုံပုံသဏ္ဍာန်သည် ဂျပန်အိမ်ငယ်တစ်အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်သည်။ သစ်နှင့် ဝါးကိုအသုံးပြုလျက်ဆောက်လုပ်ထားသော်လည်း ဆေးရောင်ကလေးများသုတ်ထားသဖြင့် ကြည့်နူးစဖွယ်ရှိလေသည်။ အိမ်ငယ်၏ အမိုးနှင့်အကာမှာလည်း ဝါးကပ်များဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အမိုးမှာ မိုးအားကောင်းသော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ၂ ထပ်မိုးထားလေသည်။ အိမ်ငယ်အတွင်း၌ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များ၊ မြေပုံလိပ်များ၊ စားရည်များ၊ မှန်ပြောင်းများ၊ မြေတိုင်းကိရိယာနှင့် မှန်ပြောင်း စသည်များ အမျိုးပေါင်းစုံ တွေ့ရလေသည်။ သူ့အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့် အခါ၌မူ ချွေးတပ်စခန်းတော်ကြီးမြှောက်မည့်ထဲသို့ ရောက်နေသည့် ဟုမထင်ရ။ 'ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်နေလေသလား' ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင် ကုမေကာနှင့် အခြားသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ၂ ယောက်တို့ကိုလည်း ရာမာမိတို့နှင့်အတူ တွေ့ရလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ မျက်နှာစိမ်းဂျပန်ဖြစ်သော်လည်း၊ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့စခန်းမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကုမေကာနှင့် တန်းတူဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများက 'ရွှေမျက်မှန်'ဟူ၍ ခေါ်ကြလေသည်။ သူသည် မျက်မှန်တပ်ထားရသောဂျပန်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ရာမာမိတို့သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်တို့ရပ်နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ရာမာမိတို့ စားပွဲမှထလိုက်သည့်အခါ မျက်နှာစိမ်းစစ်ဗိုလ်မှာလည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။ ရွှေမျက်မှန်နှင့် ကုမေကာတို့မှာမူ မြေပုံလိပ်တစ်ခုကို ဖြန့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ရာမာမိတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေးချိုကိုခေါ်ငင်ပြီးနောက် အိမ်ငယ်၏ တစ်ဘက်သောပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျက် တောင်ကုန်းအောက်ခြေတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြခြင်း ပြုလေသည်။

ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်မှာ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင်ဆောက်လုပ်ထားသော ဂျပန်အိမ်ငယ်ကလေး ၃ လုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ငယ်ကလေးများမှာ စမ်းချောင်းဘေးတွင် ဖြစ်လေသည်။ စမ်းချောင်းရေတသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်ကိုပင် လှမ်း၍မြင်နေရသည်။ ကြည့်ရသည်ကပင် စိတ်ဘဝင် ကြည့်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

အစက သည်နေရာတွင် သည်အိမ်ကလေးတွေရှိမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော်သာမဟုတ်။ ဘွဲ့နုထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများနှင့် ချွေးတပ်သားများလည်း သိရှိကြဟန်မတူ။ ဘွဲ့နုထိုက်ချို ကိုသာဖြိုင်၊ ကိုမောင်စိန်၊ ဟန်ချို ကိုချစ်တီးစသော ကျွန်တော်နှင့်အရင်းနှီးသူများကလည်း တစ်ခါမျှစကားစပ်၍ မပြောကြပါပေ။

အိမ်ငယ်ကလေးများသည် သစ်ပင်တောအုပ်များအကြား၌ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း နေပြောက်ပင် မထိုးသလောက်ဖြစ်၏။ ကားလမ်းနှင့် ဖောက်လုပ်နေဆဲ မီးရထားလမ်း၏အတွင်းဘက်ခပ်ကျကျတွင် ဖြစ်လေသည်။

ရာမာမိတို့သည် ထိုအိမ်ငယ်ကလေး ၃ လုံးကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြပြီးနောက် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်အား စကားဆိုခြင်း ပြုလေသည်။ ဤတွင် အိမ်ငယ်ကလေးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ အံ့သြခြင်း

ဖြစ်ရသကဲ့သို့၊ ရာမာမိတိုဇကားများကို ကြားသိရသောအခါ၌လည်း ကျွန်တော်အနေဖြင့် အံ့ဩခြင်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ သူ့အဆိုအားဖြင့်မူ 'ထိုနေ့ မကြာမီအချိန်အတွင်း ဂျပန်အမျိုးသမီးစဉ့်ညည်များသည် ဤစခန်းသို့ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အားလုံး ၁၀ ယောက် ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုအမျိုးသမီးစဉ့်ညည်များသည် ဤအိမ်ကလေးများတွင် တည်းခိုနေထိုင်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ သူတို့တစ်တွေ နေထိုင်ကြမည်မှာ တစ်လခန့် ကြာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုကြောင့် ဂျပန်အမျိုးသမီးစဉ့်ညည်များရောက်ရှိလာသည့်အခါ ဤအိမ်ကလေးများ၏ အနီးအနားသို့ ချွေးတပ်သားများ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချို စသူများ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖြတ်သန်းသွားလာမှု မပြုစေရန် သတိပေးပြောကြားထားစေလိုကြောင်း' ပြောလေသည်။

ရာမာမိတိုက ကျွန်တော်အား ထိုစကားများပြောကြားခြင်းပြုနေခိုက်တွင် မျက်နှာစိမ်းစစ်ခိုလ်မှာလည်း အနီးတွင်ရပ်လျက် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ မနီးမဝေးစားပွဲတွင် ရှိနေကြသော ကုမေကနှင့် ရွှေမျက်မှန်တို့မှာလည်း ရာမာမိတို၏နောက်ကွယ်မှနေလျက် ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြလေသည်။

ဤအချက်ကို ကျွန်တော်သည် သဘောလည်း မပေါက် ရိပ်စားမိခြင်းလည်းမရှိဘဲ အတွေးခေါင်နေမိပါသည်။ 'ဒီနေ့အဖို့ ဂျပန်တွေကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ' ဟူ၍သာ ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိပါသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် အတွေးက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ 'ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များသည် သူတို့ဂျပန်နိုင်ငံမှ စစ်ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလ အတော်ပင် ကြာညောင်းလှပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့သူတို့၏စနိုးမယားများ ဂျပန်နိုင်ငံမှလိုက်ပါလာခြင်း' ဟူ၍သာ ထင်မှတ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်စစ်စစ် ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။ ဂျပန်မများသည် ပြည်တန်ဆာမများသာဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါမှ သိရလေသည်။ ထိုပြည်တန်ဆာမများအား မည်သည့်အရပ်၊ မည်သည့်နေရာမှနေလျက် မည်သူက မည်သို့မည်ပုံ ပို့လိုက်သည် ဟူ၍ကားမသိ။

ထိုနေ့နံနက် ၁၀ နာရီခန့်လောက်တွင် ဂျပန်မ ၁၀ ယောက်တို့သည် ကားကြီး တစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူတို့တွင် အိပ်ရာလိပ်များ၊ အဝတ်အထည်သေတ္တာများလည်း ပါရှိလာလေသည်။ ကားထက်မှဆင်းလာကတည်းက ဣန္ဒြေသိက္ခာ မရှိကြ။ တဟားဟားတခစ်ခစ်နှင့် ကားထက်မှ ဝရန်းသုန်းကားဆင်းသက်လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်ကလည်း ကျွန်တော်မှာ ရာမာမိတိုကခေါ်ယူထားသောကြောင့် စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုနှင့် အတူ ရာမာမိတို၏အနီးတွင် ရှိနေပါသည်။

ဂျပန်မများသည် သူမတို့၏ ဝန်စည်ပစ္စည်း အိပ်ရာလိပ်စသည်များကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် သယ်ယူကြပြီးနောက် မျက်နှာစိမ်းစစ်ခိုလ်၏ရှေ့ဆောင်မှဖြင့် အိမ်ငယ်ကလေးများရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က ရာမာမိတို၏အမိန့်ပေးချက်အတိုင်း ဘွန်ထိုက်ချိုများနှင့် ဟန်ချိုများက ချွေးတပ်သားများအားစုရုံးစေပြီးနောက်၊ 'ဂျပန်မများနေထိုင်သော အိမ်ငယ်ကလေးများအနီးသို့ သွားရောက်ခြင်းမပြုကြရန်နှင့် တတ်နိုင်သလောက် ထိုနေရာအနီးအနားကို ရှောင်ကွင်းခြင်းပြုကြရန်' ပြောကြားခြင်းပြုရလေသည်။

ဤလိုနှင့်သာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် အချိန်ကြာမြင့်လာသည်အထိ မည်သို့မျှအကြောင်းထူးခြားခြင်း မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါချေ။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့် ချွေးတပ်သားများလည်း အသွားမပျက်၊ အစားမပျက် နဂိုအခြေအထားအတိုင်းရှိနေကြလေသည်။

သို့ရာတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှ ကျော်လွန်လာသည့်အချိန်၌မူ ချွေးတပ်သားအချို့သည် ဂျပန်မများ ရေချိုးသည်ကို တိတ်တဆိတ်သွားရောက်လျက် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကြကြောင်း၊ ဂျပန်မများသည် ရေချိုးခြင်းပြုကြသည့်အခါ ဂျပန်စစ်သားများကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးတီးချွတ်လျက်ရေချိုးလေ့ရှိကြောင်းနှင့် ချွေးတပ်သားအချို့ထံမှ ကျွန်တော် သိကြားရလေသည်။

ဤတွင် ထိုသတင်းထိုစကားအတွက် ကျွန်တော့်တွင် စိတ်ပူခြင်း ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်သာ မက ချွေးတပ်သားများအတွက်ပါ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ရလေသည်။ 'ချွေးတပ်သားများသည် ရာမာမိတ်ကိုယ်တိုင်က ကြိုတင်ပြောကြားထားပါလျက်၊ ဤလိုအပြုအမူမျိုးကိုပြုမူ၍ ဂျပန်များတွေ့ရှိခဲ့လေသော် အကြီးအကျယ်ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံကြရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်၌လည်း ချွေးတပ်သားများအား မထိန်းသိမ်းရကောင်းလား ဟူ၍ အပြစ်ပြောခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်းခံရပေလိမ့်မည်' ဟူသောအတွေးအတောများသည် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြင့် ကိုအုန်းကျော်၊ ကိုမောင်စိန် စသူများအား ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောကြားလျက် သူတို့နှင့် တိုင်ပင်ခြင်းပြုရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချွေးတပ်သားများနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကိစ္စပေါ်ပေါက်လာတိုင်း သက်ဆိုင်ရာဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများနှင့်ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးမှ ထိုသူထိုသူများ၏အကူအညီကို ရယူကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် 'ချွေးတပ်သား' ဆိုသူများမှာ အရပ်ဒေသပေါင်းစုံ၊ မြို့နယ်ပေါင်းစုံတို့မှ မ ၁၀၀ သားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ လူမျိုးစုံ၍လည်း စရိုက်အမူအကျင့်ပေါင်း ထွေးပြားလှလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများအနေဖြင့် လက်နက်ကိုင်ထားသူများဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ခြင်းရှိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း အုပ်ချုပ်ရလွယ်ကူသလောက် ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူ အုပ်ထိန်းရမလွယ်လှပါချေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမဟုတ်သော ကိစ္စကလေးလောက်နှင့် ပြဿနာတက်နေတတ်လေသည်။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာ ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ထိုသူထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကူအညီကိုရယူကာ အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ အကောင်းဆုံးသော လုပ်ဆောင်မှု ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချို ၃ ယောက်နှင့် ကျွန်တော်သည် သတင်းရရှိထားသည့်အတိုင်း ထိုနေ့ညနေဘက်တွင် ၂ ယောက် တစ်တွဲလမ်းခွဲကြပြီး၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများမသိရအောင် သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ကျောက်တောင်ကြီးများကို အကာအကွယ်ယူလျက် ဂျပန်မများရှိရာအိမ်ငယ်ကလေးများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းပြုခဲ့ကြလေသည်။

၂ ယောက်တစ်တွဲ လူစုခွဲကြသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြင့်က တစ်တွဲ၊ ကိုမောင်စိန်နှင့် ကိုအုန်းကျော်တို့ကတစ်တွဲ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာဖြင့်မှာ အလွန်တရာအေးဆေးစွာနေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အသက် သည် ၄၀ ထက်မကျော်သေးဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ ဆံပင်အရှည်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်လျက် သူ့ခေါင်းကို တဘက်တစ်ထည်နှင့် အမြဲတမ်းရစ်ပေါင်းထားတတ်လေသည်။ စကားပြောလျှင် ခပ်လေးလေးခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောတတ်သည်။ အလွန်ရိုးသားလျက် အလွန်တရာကြောက်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်မများ ရှိရာသို့သွားရောက်လျက် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကြသည်ဆိုသော ချွေးတပ်သားများအား သွားရောက်၍ စောင့်ဖမ်း ရမည့်ကိစ္စ၌ပင် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ၂ ယောက် ဇွတ်အဓမ္မခေါ်သဖြင့်သာ ခမ္မာသည် တာဝန်ကိုကြောက် သဖြင့် မလိုက်ပါလိုဘဲ လိုက်ပါလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသာဖြင့်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှသွားဘဲ ကျွန်တော့်နောက်ပါးမှ ကုပ်ချောင်းချောင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အားမရစရာနှင့် သမားစရာကောင်းနေပါတော့သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် မကြာမီပင် အင်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်နေသောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤနေရာမှ ရှေ့ဆက်၍မသွားသေးဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။ ၂ ဦးသားသည် အင်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏ပင်ခြေရင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ခိုကပ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်တို့ကို ဂျပန်ကတွေ့သွားလို့လည်း ဒုက္ခဖြစ်နေဦးပါမယ်ဆရာလေး”

ကိုသာမြိုင်ကပြောပါသည်။ သူ့အသံမှာ သိသိသာသာကြီးတုန်သင်နေရာပါသည်။

“ကိုစွမရိုပါဘူး ကိုသာမြိုင်။ ဒါလောက်တောင် ကြောက်မနေပါနှင့်ဗျာ။ ဂျပန်နှင့်တွေ့တော့လည်း ‘ကျွန်တော် တို့ဟာ ချွေးတပ်သားတွေများလာသလားလို့ လိုက်ချောင်းတယ်’ ပြောရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်ဗျာ”
ဘွန်ထိုက်ချို၊ ကိုမောင်စိန်နှင့် ကိုအုန်းကျော်တို့ ၂ ယောက်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ သူတို့က စမ်းချောင်း၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှသွားကြ၍၊ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့က အနောက်ဘက်ကမ်းမှလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ရောက်ရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှနေ၍ ကြည့်လျှင်၊ စမ်းချောင်းအနီးရှိ ဂျပန်မများနေသောအိမ်ငယ်ကလေး ၃ လုံးကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။ တသွင်သွင်တလက်လက်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းရေအလျဉ်ကိုလည်း အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ တောင်ကုန်းငယ်ထက်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတို နေထိုင်သော အိမ်ငယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများနေထိုင်သော စစ်တန်းလျားအဆောက်အအုံအချို့ ကိုလည်းကောင်း သစ်ပင်တောအုပ်များအကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ထိုအမြင်များအားလုံးကိုမြင်နေရသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်တို့ ရောက်ရှိနေသောနေရာမှာမူ စိတ်ချလောက်သော နေရာတစ်နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ကမူ များစွာသည် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးအား ကောင်းစွာပင် အကာအကွယ်ပြုလျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်မများနေသော အိမ်ငယ် ၃ လုံးရှိရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အစဉ်သော် အိမ်ငယ်ကလေး ၃ လုံးစလုံးပင် လူသူမရှိသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း ဌိပင် ဂျပန်မများ၏ စီစဉ်ညီညွတ်အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကိုလည်း မျက်လုံးလှည့်ပတ်လျက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ‘ချွေးတပ်သား’ ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ သို့ရာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း စမ်းချောင်းအနီးရှိဝါးရံတော များမှာမူ တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ အလုပ်တာဝန်ပြီးသည့်အခါ ဆင်ဦးစီးများသည် သူတို့၏ဆင်ကြီးများကိုလွှတ်ထားတတ်ပေရာ ဆင်ကြီးများသည် ဝါးရွက်၊ ဝါးညွန့်များ၊ မွှစ်များကို ချိုးယူစားသောက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် ဂျပန်မများရှိရာ အိမ်ငယ်ကလေး ၃ လုံးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သည်တစ်ကြိမ်၌ တဘက်ကြီးများကို ခါးတွင်ရစ်ပတ်လျက် ရေချိုးရန် အိမ်ငယ်ထက်မှ ဆင်းသက်လာသော ဂျပန်မ ၂ ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဂျပန်မ ၂ ယောက်စလုံး ခါးပေါ်တွင် တဘက်ကြီးများပတ်ထားသည်မှ လှဲ၍ ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းတွင် မည်သည့်အဝတ်အထည်မျှ မရှိ။ ထိုအခါ ဖွဲ့ဖွဲ့ကားကား သူတို့၏ရင်သားများသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့ရေချိုးကြသည်မှာ စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ဆင်းသက်၍ ချိုးကြသည်မဟုတ်ပါချေ။ စမ်းချောင်းကမ်းစပ် တစ်နေရာတွင် ခါးပြတ်သံစည်ပိုင်းကြီးများရှိသည်။ ထိုသံစည်ပိုင်းကြီးများထဲတွင် စမ်းချောင်းရေကို ကျိုးချက်ပြီးမှ ချိုးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်မ ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်တို့ကြည့်နေခိုက်၌ပင် ခါးထက်တွင်ပတ်ထားသော တဘက်ကြီးများကို ချွတ်ပစ်ခြင်းပြုလိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ရေစည်ကြီးများထဲမှ ရေများကို တဖွမ်းဖွမ်းခပ်၍ ချိုးကြလေသည်။ သူတို့ရေချိုးကြသည်မှာ မည်သည့်အကာအကွယ်မျှ မရှိ။ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဘာအဝတ်အထည် ကိုမျှ ဝတ်ထားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့၏ဝတ်လစ်စလစ်ရေချိုးကြခြင်းအမူကို ချွေးတပ်သားအချို့က လာရောက်လျက်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကြခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ဤနေရာတွင် ချွေးတပ်သားများ၏အဖြစ်၊ ချွေးတပ်သား၏ဘဝကိုလည်း ကျွန်တော် အနည်းငယ် ထပ်မံတင်ပြချင်ပါသည်။

ရွေးတပ်သားဆိုသူများမှာ သားကွဲ၊ မယားကွဲနှင့် တောကြီးမြက်မည်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများပါဝင်သလို၊ အချို့မှာလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားမရှိသော လူပျိုလူငယ်တစ်ဝန်းနှင့် ရွေးတပ်ထဲသို့ ပါရှိလာကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တောတွင်း ရွေးတပ်စခန်းများသို့ သူတို့တစ်တွေ ရောက်ရှိနေကြသည်မှာလည်း တို့တောင်းသောနေ့ရက် မဟုတ်၊ လပေါင်းများစွာ ကြာရှိနေကြသူများနှင့် နှစ်နှင့်ချီလျက် ကြာရှိခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ သူတို့သူတို့မှာလည်း သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် လူများဖြစ်ကြပေရာ လူသားတိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သောဆန္ဒမျိုး ရှိနေကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတွက် သူတို့အပေါ်တွင် အပြစ်တင်၊ အပြစ်ပြောရန်မသင့်ဟူ၍ ကျွန်တော် ယူဆမိလေသည်။

သည်အတွင်း နောက်ထပ်လျက် ဂျပန်မ ၃ ယောက်တို့ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးထက်မှ ဆင်းသက်လာကြပြန်ပါသည်။ ထို ၃ ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကသာ ခါးထက်တွင် ပိတ်ဖြူအဝတ်ကြီးပတ်ထားသော်လည်း၊ ၂ ယောက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာအဝတ် ဟူ၍ မပါပါချေ။ တစ်ကိုယ်လုံးဗလာကွင်းလျက် ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ထိုအပြုအမူအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်စနိုးစနောင့်ဖြစ်ဟန် မရှိ။ သူတို့အချင်းချင်းကိုလည်း အနည်းငယ်မျှ ဂရုစိုက်ရန်မတူ။ ပတ်စန်းကျင်ဆိုသည်ကိုလည်း လှည့်စောင်း၍သော်မျှ ကြည့်မော်မရ။ သူတို့သူတို့၏ ကိုယ်ကာယများကို ကျီးထိုးထိုးခွေးစားစား ဟူ၍ သဘောထားကြဟန်တူလေသည်။

ရေစည်ကြီးများအနီးတွင် ၅ ယောက်သားဆုံမိကြသည့်အခါမှာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားတွေပြောလျက် သောသောညနေကြသည်။ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြသည်ကို ကျွန်တော်မသိရသော်လည်း တဟားဟားတဝါးဝါး ဖြစ်နေကြပုံနှင့် တစ်ယောက်တပေါက်ပြောဆိုနေကြပုံကိုထောက်ချင့်၍လည်း တစ်ယောက်တစ်ဖျားစီ၏ အတွေ့အကြုံများကို ဖောက်သည်ချနေကြဟန်တူလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်ဘေးမှ ကိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော်ကိုလက်ကုတ်လိုက်ပြီး “ဟိုမှာ-ဟိုမှာ ဆရာလေး” ဟု ခပ်အုပ်အုပ် အသံပြုလိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကို တစ်စုံတစ်ရာလက်ညှိုးထိုး၍လည်း ပြလေသည်။

သူညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရွေးတပ်သားတစ်စုတို့သည် ကျောက်တုံးကြီးများနှင့် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ပြုလျက် ဂျပန်မတစ်စု ရေချိုးနေကြသည်ကို အလှအယက်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူတို့တစ်စုသည် ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်ကို တွေ့ပင်တွေ့ကြလေသလား၊ ဂျပန်မတွေ့ပေါ်တွင် အာရုံရောက်နေသဖြင့် မတွေ့ဘဲ မတွေ့ကြလေသလားမပြောတတ်။ ကျွန်တော်တို့ရှိနေကြသည့်နေရာနှင့် ၁၀ကိုက်အကွာလောက်သာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်အပေါ် လုံးဝ သတိထားအရေးစိုက်ဟန် မရှိကြပေ။ ဂျပန်မများအပေါ်၌သာ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

“လာဗျာ ကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်သည် ကိုသာမြိုင်အား လက်တို့ခေါင်ပြီးနောက် ရွေးတပ်သားများရှိရာဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးမှာ ၁၀ ကိုက်လောက်အကွာအဝေးဟုဆိုသော်လည်း ထိုအကွာအဝေးမှာ ခပ်လွယ်လွယ်သွား၍ရောက်သည့် အကွာအဝေးမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် မြေညီမြေပြန့်မဟုတ်။ အချွန်အတက်များ တင်ကြမ်းပြည့်လျှမ်းနေသော ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ကမ္မများထူပြောလှသည့်နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကျောက်ကမ္မ၊ ကျောက်တုံးများပေါ်၌ ရေညှိများသည် အမွှေးပေါက်လျက် အင်မတန်ချောချောကျိကျိ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် သူတို့လူစုရှိရာသို့ ကွေ့ကောက်လျက်လမ်းရွေးကာ သွားနေရလေသည်။

“ရွှေမျက်မှန်နှင့် ဂျပန်တစ်ယောက် ဆရာလေးရေ။ ဒီဘက်များ လာနေသလားမဆိုနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင် သူနှင့်ကျွန်တော် ၂ ယောက်စလုံး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

၂ ယောက်စလုံး အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုမြဲကြ။ ကားလမ်းဘေးမှ စကားတပြောပြော လျှောက်လာနေသော ‘ရွှေမျက်မှန်’ဟု ကျွန်တော်တို့ခေါ်သည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် အခြားဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကို လမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူတို့ ၂ ဦးမှာ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့လာနေကြခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အလုပ်သိမ်းချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်ခွင်မှစခန်းသို့ ပြန်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကားလမ်းဘေးမှ သူတို့ ၂ ဦးကပ်လျှောက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောတောစပ်နှင့် ဆိုသော် အတော်ကလေးနီးကပ်နေလေသည်။

သူ့ရာတွင် သာမန်အကြည့်မျိုးဖြင့်လှမ်းကြည့်၍ကား ချွေးတပ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကို ဖြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ကုမုများသည် ကာဆီးဝိုင်းရံနေလေသည်။ လူရိပ်လှသကြား၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပါမှ မြင်တွေ့ပေလိမ့်မည်။

ရွှေမျက်မှန်နှင့် သူ့အဖော်ဂျပန်စစ်သားသည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လက်၍ လျှောက်ကြလေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက် အတော်ကလေးလွန်သွားမှပင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်မှာ နေရာမှထလိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေသော ချွေးတပ်သားများရှိရာသို့ အရောက်သွားမနေကြတော့ဘဲ သူတို့ကို အသံပြုလျက် လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှပင် ကိုယ်တော်မြတ်တစ်စုံမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလျက် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ မျက်စိမျက်နှာ အမှုအရာပျက်ပျက်နှင့် လျှောက်လာကြသည်။ ဤတွင်မှလည်း ဂျပန်မများ ကိုယ်လုံးတီး ချွတ်လျက်ရေချိုးကြသည်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကြသူတွေမှာ ထိုတစ်ခုသာမကဘဲ၊ သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထွက်လာသော ချွေးတပ်သားတစ်အုပ်စုကိုပါ ထပ်မံလျက်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် သူတို့အားလုံးကို စုရုံးခေါ်ငင်ပြီးနောက် ကားလမ်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားလမ်းအနီးရောက်သည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်တို့ရှိရာတောစပ်ဘက်သို့ ခြေဦးတည်လာနေကြသော ချွေးတပ်သား ၄-၅-၆ ယောက်တို့ကိုလည်း တွေ့နေရပြန်သည်။ သူတို့ ၄-၅-၆ ယောက်တို့မှာလည်း ဂျပန်မများအားချောင်းမြောင်းကြည့်ရန် လာရောက်ကြသူများပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ရုတ်အမ်းအမ်းအမှုအရာဖြင့် မလှမလဲဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစု ကားလမ်းပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ကြ၍ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌မှာပင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်၊ ကိုအုန်းကျော်တို့နှင့်အတူလာနေသော ချွေးတပ်သားအချို့ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုချွေးတပ်သားတစ်စုတို့မှာလည်း ဂျပန်မများကို ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းကြသူများပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုမောင်စိန်၊ ကိုသာမြိုင်၊ ကိုအုန်းကျော်စသော ဘန်ထိုက်ချို ၃ ယောက်တို့သည် ဖမ်းမိလာသော ချွေးတပ်သားများအား ကားလမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ပင် စုရုံးစေရပါသည်။ ဤကိစ္စကား စခန်းရောက်မှ ဖြေရှင်း၍မဖြစ်။ တောစကား တောပျောက်၊ တောင်စကား တောင်ပျောက် ပွဲပြီးမီးသေလုပ်ရပေမည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ချွေးတပ်သားများအား ‘နောင်အခါတွင် ဤလိုအပြုအမူမျိုးကို မပြုလုပ်ကြရန်နှင့် အကယ်၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာ တွေ့ရှိသွားခဲ့လျှင် ကြီးတုပ်ကြီးချည်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကိစ္စကိုလည်း စခန်းသို့ပြန်ရောက်လျှင် မည်သည့်ချွေးတပ်သားကိုမူ ပြောကြားခြင်းမပြုကြရန်’ သတိပေးစကားဆိုပြီးနောက် တစ်စုတစုပင် စခန်းရှိရာသို့ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ခါးသီးသောဒက်ခတ်မှု

အထက်၌ ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြခဲ့သောအကြောင်းများထဲတွင် 'အပြစ်ရှိသည်'ဟု ဂျပန်တို့ကထင်မြင်ယူဆသော ချွေးတပ်သားများအား ကြီးချည်ကြီးတုပ်ပြုလုပ်ခြင်း၊ စမ်းချောင်းရေထဲသို့နှစ်မြုပ်ထားစေခြင်း၊ ကျောက်တုံးအလေးကြီးများကို ထမ်းရွက်ထားစေခြင်း၊ မီးတုတ်စီးလျှံဖြင့်ရှို့မြိုက်ခြင်းစသည်တို့ကို အလျဉ်းသင့်သလို ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါသည်။

ယခုတစ်ဖန် အလုပ်ခွင်များအတွင်း၌ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခု မတော်တဆပျောက်ရှုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ချွေးတပ်သားများအပေါ်တွင်ပြုမူသော ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတစ်ခုကိုလည်း ပြည့်စွက်လျက် တင်ပြခြင်းပြုလိုပါသည်။ ဤအဖြစ်၊ ဤကိစ္စမှာ မိုးအခါမိုးရာသီက ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်စခန်းတွင်ကြုံခဲ့ရသော 'ခားမကြီးတစ်ချောင်း' ပျောက်ဆုံးရသည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။

'ခားမကြီးတစ်ချောင်းပျောက်ဆုံးရသော ကိစ္စ'ဟုဆိုသဖြင့် စာရှုသူများစိတ်၌ ထူးခြားသောအကြောင်းတစ်ရပ် မဟုတ်ဟူ၍ ယူဆကောင်းယူဆမိကြပါလိမ့်မည်။ အမှန်မှာ 'ခားမကြီးတစ်ချောင်း' ပျောက်ဆုံးရသောကိစ္စ' မှာလည်း မမေ့နိုင်လောက်သော ချွေးတပ်စခန်း၏အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြည့်စုံသော 'ချွေးတပ်မှတ်တမ်း' တစ်ခုအဖြစ်သို့ရောက်ရှိစေရန် ထည့်သွင်းတင်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကိစ္စဖြစ်ရသည့်အချိန်မှာ မိုးအား အလွန်အမင်းကောင်းနေသော ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလ ၂ လအနက် တစ်လလ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်လ ဟူ၍ကား အတိအကျမမှတ်မိတော့ပါ။

ထိုအချိန်ထိုလများအတွင်းက ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတစ်လျှောက်၌ နေ့ဆက်ရက်ဆက်ပင် မိုးရွာသွန်းလျက်ရှိနေလေသည်။ စမ်းချောင်းရေများကလည်း ပေါင်းလန်လျက် အဟုန်အရှိန်ကြီးမားစွာ စီးဆင်းနေသည့်အခါ ဖြစ်လေသည်။ တောင်ကျရေများသည် တောင်ပေါ်မှ ဝါးလုံးကိုထိုးချလိုက်သည့်အလား အရှိန်ပြင်းစွာ အော်ဟစ်လျက်စီးကျလာသည်။ လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းများအတွင်း၌လည်း မိုးရေများပြည့်လျက် ဖွေးဖွေးလျံလျံ ရှိနေသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ တောကောင်သတ္တဝါများသည်ပင် တောင်ကျရေတွင် တလိမ့်တိုက်လျက် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ စီးဆင်းမျောပါလာလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများနေထိုင်သော တဲတန်းလျားကြီးများ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ တောအုပ်တောတန်းကြီးများသည်ပင် ဘယ်အခါကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် မိုးရေမိုးပေါက်များအောက်တွင် မှုန်မှုန်ဝါးဝါးမှိုင်းမှိုင်းညှို့ညှို့ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာရပ်တည်လျက်ရှိနေကြသည်။ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း သာယာကြည်လင်သည် ဟူ၍မရှိ။ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များဖြင့် မည်းမည်းချိပ်ချိပ်ရှိနေလေတော့သည်။

“ဘိမော-မကောင်းဘူးတကား။ မိုး-မိုး-အားကြီးရှိတကား”
မိုးတသံသံရွာသွန်းနေသည့်အခါ ရွှေမျက်မှန်ဂျပန်သည် ကျွန်တော်ကို ဤသို့ပြောတတ်လေသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း 'မိုးရွာသည်မှာအလွန်ကောင်းကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မိုးရွာမှသာ ဆန်ရေ

စပါးများစိုက်ပျိုးနိုင်ကြောင်း' ပြန်လည်ကာ တတ်သလောက်မှတ်သလောက်ပြောကြားခြင်း ပြုရလေသည်။
ရွှေမျက်မှန်ဂျပန်မှာ မိုးရွာလာပြီဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်မှီးကာအင်္ကျီကြီးထိုးထိုးပြီး သစ်ပင်ကြီးကြီးအောက်၌ သွားရောက်လျက် စိုလှနေတတ်လေသည်။ သူထိန်းကွပ်စေခိုင်းရသောအလုပ်သမားများအား ထိုသစ်ပင်ကြီး အောက်မှနေလျက် ကြည့်ရှုလေ့ရှိပေသည်။

သူသည် တပြန်းပြန်းရွာသွန်းနေသော မိုးရေမိုးပေါက်များကြားလို့ လမ်းမျှော်ငေးတွေကြည့်ရင်း သီချင်း ကလေးတည်းညည်း ဂီတတတ်သည်။ သူ့သီချင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကိုကား ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာအမှအရသည် ထိုသီချင်းသံနှင့်အတူ ပူဆွေးလောင်ကျွမ်းနေသော သူ့ဝမ်းတွင်းနှလုံးသား၏ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုကား အထင်အရှားဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် သူတိုင်းပြည် သူ့နိုင်ငံနှင့် ဝေးကွာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောသံယောဇဉ်နှောင်းပွဲမှုများအား တအောက်မေ့မေ့ တလွမ်းတတ၊ ဖြစ်နေဟန်တူလေသည်။

ထိုနေ့သည် မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသောနေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။
ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်အလုပ်သမားများမှာလည်း သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသော မိုးရေမိုးပေါက်များ အောက်၌ပင် သက်ဆိုင်ရာသက်ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတာဝန်များကို အသီးသီးလုပ်ကိုင်နေကြရလျက် ရှိလေသည်။

ဤနေရာတွင် တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ရွှေမျက်မှန်ဂျပန်စစ်သား၏ မိုးတစ်စုံ စိမ့်၌ သူ့အိမ်၊ သူ့နိုင်ငံသို့ လွမ်းဆွတ်တသကြောင်းဖော်ပြသည့်အခါ ကတ်ကတ်သတ်သတ်နှင့် အပြစ်ပြော ဝေဖန်လိုသူ အချို့က 'ဤနေရာတွင် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်၏အလွမ်းအဆွေးဆေးဆေးကို ဖော်ပြနေရမည်လော၊ မြန်မာရွေးတပ်သားတစ်ယောက်၏အလွမ်းအဆွေးကိုမူ အဘယ်ကြောင့်မဖော်ပြရလေသနည်း' ဟူ၍ အပြစ်ဆိုကောင်း ဆိုကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ပြောချင်သည်မှာ ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြနေသောအကြောင်းအချက်များသည် ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် နီးစပ်နိုင်သလောက်နီးစပ်စေရန် ကျွန်တော်မှတ်သားမိသမျှကို ကြိုးပမ်းတင်ပြနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းအားဖြင့်လည်း 'ဂျပန်စစ်သားဆိုသည်မှာ ဆွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် ဖွဲ့စည်းပေါင်းစပ် ထားသော လူသားတစ်ဦးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူသားသည် လူသားနှင့်စပ်ဆိုင်သော သုခ၊ဒုက္ခဝေဒနာ များကို လူပီပီတွေ့တောတတ်၊ ခံစားတတ်ခြင်းရှိပါသည်' ဟူ၍ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် ယခုလိုအခါမျိုးတွင် ရွေးတပ်သားခမျာများအနေဖြင့် အလွမ်းအဆွေးစိတ်တွေ ပိုမိုနေနိုင်ကြရှာ ပါပေ။ တပြန်းပြန်းတလှမ်းလှမ်းနှင့် အပြင်းအထန်ရွာသွန်းနေသော မိုးသက်မှန်တိုင်းများအောက်၌ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ ပမာ ကုန်းရုန်းလုပ်နေကြရရှာသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ့်ရွာနီသို့ လွမ်းဖို့ဆွေးဖို့ဆိုသော စိတ်ဓာတ်မှာလည်း ဘယ်လိုမျှ ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ကြရှာပါပေ။

ဤလိုနှင့် ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးလုံး မိုးရေမိုးပေါက်များအောက်၌ အလုပ်ကိုလုပ်ကြရလေသည်။ ထမင်း စားသောက်ရသည့်မှာလည်း သစ်ပင်ကြီးများအောက်နှင့် ဝါးပင်ကြီးများအောက် မိုးထဲလေထဲ၌ပင် ဖြစ်သလိုနည်းနှင့် စားသောက်ခြင်းပြုကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သာမဟုတ်။ သာမန်ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း အလုပ်ခွင်နှင့် လူနေစခန်း ဝေးကွာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များအောက်၌ ဖြစ်သလိုကြီးသလို စားသောက်ကြရသည်။ အလုပ်ခဲခန်းနှင့် လူနေစခန်းနီးကပ်ခဲ့လျှင်မူ ဂျပန်များသည် စခန်းတွင် ပြန်လည်စားသောက်ပြီးပါမူ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ပြန်လာကြ လေသည်။

ထမင်းစားချိန်နာရီဝက်ခန့်သည် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သံပန်းရွေးတပ်သားများအဖို့ အနား ရကြသောအချိန်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းကလေး ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

‘ရွှေမျက်မှန်’ ဟု ကျွန်တော်တို့ကအမည်ပေးထားသောဂျပန်သည် လိုင်း ၁ လိုင်းနှင့် ကြွယ်ပွင့် ၂ပွင့်ရှိသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်အတူတွဲ၍တာဝန်ကျသော ဂျပန်စစ်သားမှာ လိုင်း ၁ လိုင်းနှင့် ကြွယ်ပွင့် ၁ ပွင့် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ၂ယောက် ၁တွဲပြုလျက် ဘွန်ထိုက်ချီအုပ်စုတစ်စုမှ ချေးတပ်သားများကို ဘွန်ထိုက်ချီ ဖြစ်သူနှင့်အတူ ကြီးကြပ်စေခိုင်းခြင်းပြုရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ခွင်တစ်နေရာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘွန်ထိုက်ချီ ၁ ယောက်၊ ဂျပန် ၂ ယောက်၊ ဟန်ချီ ၃ ယောက်မှ ၅ ယောက်အထိ ပေါင်းစပ်ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤသည်မှာ ခပ်စောစောအချိန်နှင့် ခပ်စောစောရက်ပိုင်းလပိုင်းများကအခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်း အချိန်များ၌မူ ဤလိုမဟုတ်တော့ပါချေ။

ရွှေမျက်မှန်ဂျပန်မှာ မြန်မာစကားကို ၁ လုံးစ-၂ လုံးစနားလည်၍ ကျွန်တော်နှင့် အတော်အတန် သဘောပေါက်အောင်ပြောဆိုနိုင်သည့်ဂျပန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်သားများထဲတွင် အတော်အတန် စိတ်သဘောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်ခွင် သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကမူကျောက်တုံးကြီးများထက်တွင် လည်းကောင်းထိုင်ကြရင်း စပ်မိစပ်ရာစကားများကို ပြောတတ်ကြလေသည်။

မိုးတွေ သိပ်ရွာလာသည့်အခါ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမေးကြည့်မိသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင်ရှိနေသော သားမယား များနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ပြန်လိုစိတ် ရှိမရှိဆိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေမျက်မှန်သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံ ၂ ပုံကို ထုတ်ပြသည်။ ထိုဓာတ်ပုံ ၂ ပုံကို စက္ကူအထူများ၊ ပလတ်စတစ်အိတ်များဖြင့် အသေအချာရစ်ပတ်ထားသည်။ တစ်ပုံမှာ သားသယ်မိခင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို စင်ခွင်တွင်ပွေ့ချီထား သည်။ ဘေးတွင်လည်း ကလေး ၂ယောက်က ရပ်လျက်၊ ရှေ့မှာလည်း ကလေး ၂ယောက်ကထိုင်လျက်ဖြစ်လေသည်။

ထိုပုံမှာ ရွှေမျက်မှန်၏ ကြင်ရာသက်ထားနှင့် သားသမီးငယ်ကလေးများ၏ပုံပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘေးတွင် ရပ်နေသော ကလေး ၂ ယောက်နှင့် ရင်ခွင်ထဲမှကလေးသည် သားကလေးများဖြစ်၍၊ ရှေ့မှ ၂ ယောက်သည် သမီးကလေးများဟု ပြောပါသည်။ သို့ရာတွင် ရင်ခွင်ထဲမှကလေးမှာ သူ ဂျပန်နိုင်ငံမှထွက်ခဲ့၍ စင်ကာပူရေတပ်ကို သိမ်းပြီးသည့် ၂ ရက်အကြာ၌ မွေးဖွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူရွှေမျက်မှန်သည် ထိုသားငယ်၏မျက်နှာကိုပင် မမြင်မတွေ့ရသေး ဟု ဆိုရပေမည်။ မိခင်၏ရင်ခွင်တွင်း၌ ရှိနေသည်မှာလည်း အဝတ်များနှင့်ထွေးလျက် ချီပွေ့ထားသောပုံသာ ဖြစ်သည်။ ကလေး၏မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုသာ ခပ်ဝါးဝါးတွေ့ရ လေသည်။

နောက်တစ်ပုံမှာ ရွှေမျက်မှန်တို့မိသားစုပုံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ရွှေမျက်မှန်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်နေ သည်။ အားလုံးပေါင်း ၉ ယောက် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်လယ်သမား အိမ်ထောင်စုတစ်စုပင်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုကပင် သိသာနိုင်ပေသည်။

‘အရှေ့တောင်အာရှမှာ ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့ စစ်စိတ်စိတ်သွေးကြွလျက် စစ်ရေးစစ်ရာခင်းကျင်းသည့်အခါ ဂျပန်ပြည်သူတောင်သူလယ်သမားများမှာလည်း ကောက်ဆွနှင့် တံစဉ်ကိုလက်လွှတ်လျက် လှသတ်လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ စစ်မြေပြင်ရှိရာသို့ထွက်ခဲ့ရရှာပါကလား’ ဟူ၍ တွေးစရာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးပင် မိုးရွာသွန်းနေလေသည်။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် မိုးမှာ ရပ်စဲမသွားဘဲ တစ်မိမိမ့်တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဤလို မိုးတစ်မိမ့်မ့်တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသည့်အခါ၌လည်း အခြေအနေမှာ ပိုမိုကာ ဆိုးရွားလာသည်။ မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းနေစဉ်အခါက မည်သို့မျှမဖြစ်သော်လည်း မိုးပါးသွား၍ တစ်မိမိမ့်မ့်

တဖွဲ့လောက်ရွာသွန်းသည်အခါ မှ ဖြုတ်များနှင့်တောခြင်ကြီးများသည် တစ်စီပုံသန်းလာလျက် ကျွန်တော်တို့အား ကိုက်ခဲခြင်းပြုကြလေသည်။ ထိုအခါ ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် အလုပ်ကိုလုပ်ကြရသည်က တစ်ဘက်၊ ဖြုတ်နှင့် ခြင်များကို ရိုက်နှက်ရသည်ကတစ်ဘက် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဤလိုနှင့် ၅ နာရီခွဲသည်အခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ကိုယ်အဆိုးနှင့်ကိုယ် လူတွဲလျက် အလုပ်ခွင်အတွင်းမှ တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

စခန်းရောက်သည့်အခါ ချွေးတပ်သားများအားလုံးပင် တံတန်းလျားကြီးများရှိရာသို့ ချက်ချင်းမသွားရသေး။ ထုံးစံအတိုင်း လက်နက်ပစ္စည်းရှိခေါင်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် အတွဲလိုက်၊ အုပ်စုအလိုက် လုခုခွဲလျက် တန်းစီနေကြ ရသည်။

နံနက်ပိုင်းက မိမိတို့ထုတ်ယူသွားကြသော ရဲဒင်း၊ ပုဆိန်၊ လွှ၊ စားမ၊ ပေါက်ချွန်း၊ သံတူရွင်း စသော ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာအလုပ်ခွင်ကြီးကြပ်ရေး ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ ရိုခေါင်တာဝန်ခံဂျပန်များထံ ပြန်လည် အပ်နှံခြင်း ပြုကြရလေသည်။ ဤလို ပစ္စည်းအပ်နှံခြင်းပြုကြသည့်အခါ၌ပင် အလုပ်ဆိုင်းတစ်ဆိုင်းမှ မားမကြီး တစ်ချောင်းလိုနေသည့် အတွက် ပြဿနာပေါ်ပါလေတော့သည်။

ရိုခေါင်တာဝန်ကျ ဂျပန်စစ်သားမှာ 'ရာတာနာရီ'ဟူ၍ ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ၁ လိုင်း ကြယ် ၂ ပွင့်အဆင့် ဟူ၍ထင်သည်။

အစဦး၌သော် ထိုစားမကြီးတစ်ချောင်းလိုနေခြင်းအတွက် သူတို့ဂျပန်အချင်းချင်း ပြဿနာပေါ်လေသည်။ နောက်တော့ အချင်းချင်း ပြဿနာပြီးငြိမ်းသွားလျက် သိုးငယ်များဖြစ်ကြသောချွေးတပ်သားများဘက်သို့ ထုံးစံ အတိုင်း မြားဦးလှည့်လာလေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုအချို့တို့မှာ တဲလိုင်းကြီးများသို့ပင် ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုစားမကြီးတစ်ချောင်းကိုစွဲအတွက် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများကို စကားပြန်သူငယ်က လာရောက်၍ခေါ်ငင် သဖြင့် ချွေးတပ်သားများစုဝေးနေရာမြေကွက်လပ်သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ဟန်ချို စသူများကိုလည်းကောင်း၊ ချွေးတပ်သားများ အားလုံးကိုလည်းကောင်း အုပ်စုခွဲလိုက်ပြီးနောက် ရိုခေါင်အဆောက်အအုံရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ရပ်တန့်နေစေပါသည်။

ထိုအချိန်က မိုးမှာ သဲလိုက်ဖွဲလိုက်ဖြစ်နေပါသည်။ အမှောင်ရိပ်များကလည်း ဝင်ရောက်စပြုလေပြီ။ ထိုအမှောင်ရိပ်များနှင့်အတူ ခြင်များ၊ ဖြုတ်များ၊ မှက်များကလည်း တစ်စီရောနှောလိုက်ပါလာလျက် ကျွန်တော်တို့အား ကိုက်ခဲခြင်းပြုကြလေသည်။

ဂျပန်များသည် ကုမေကာကိုစောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ကို မိုးရေအောက်၌ မဟုတ်ကြပါ။ စစ်တန်းလျားပုံဆောက်လုပ်ထားသော ဘေးကာမရှိသည့် တဲလိုင်း ထဲတွင် တချို့၊ ရိုခေါင်ရှေ့မျက်နှာစာအမိုးအောက်တွင် တချို့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာများတွင် ဝါးကိုလှုပ်ထားသော တန်းလျားထိုင်ခုံများ၊ မီးဖိုကြီးများရှိလေသည်။ အချို့သော ဂျပန်များသည် တန်းလျားထိုင်ခုံထဲတွင် ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေကြသည်။ တချို့မှာ ဖိနပ်နှင့် မိုးကာများကို မီးကင်လျက်ရှိနေကြသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် မိုးမှာလည်း အပြင်းအထန်ရွာသွန်းလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် မိုးရေမိုးပေါက် များအောက်ဝယ် ခြင်ကိုက်၊ ဖြုတ်ကိုက်ကိုခံရလျက် ရပ်နေကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်သည် အရှင်လတ်လတ် ငရဲရောက်နေသလား ထင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ မိုးရေမိုးပေါက်များအောက်၌ ရပ်မြဲရပ်နေကြရလေသည်။ ကျွန်တော်အထင် ပြောရသော် ဤအဖြစ်သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ တစ်နာရီထက် အချိန်မနည်းလေတော့ဟု ကျွန်တော်တွက်ဆ

မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သားများအနေဖြင့်မူ ကျွန်တော်တို့တစ်စုအား သူတို့မျက်မှောက်၌ရှိနေသည်ဟူ၍ပင် သဘောပိုက်ဟန်မတူပါချေ။

ယခင်သခင်အခါများကမူ ချွေးတပ်သားများတွင် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရှိသဖြင့် ဒဏ်ပေးဒဏ်ခတ်ခြင်း ပြုသည့် အခါ အပြစ်ရှိသူချွေးတပ်သားများကိုသာ ဒဏ်ပေးဒဏ်ခတ်ခြင်းပြုတတ်ကြသော်လည်း ယခုမူကား ဤသို့မဟုတ် လေတော့။ ဓားမကြီးတစ်ချောင်းပျောက်ရှုခြင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့စခန်းတစ်ခုလုံးရှိ ဘွန်ထိုက်ချိုဖျား၊ ဟန်ချိုဖျား၊ ချွေးတပ်သားများကိုသာမက၊ ဝါဒပြန်ချိုရေးမျိုးဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကိုပင် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း ပြုပါလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်စခန်းများ၌ လက်နက်ကိရိယာ တစ်စုံတစ်ရာပျောက်ရှုခဲ့လေသော်၊ ဂျပန်များ အဘယ်အထိ အရေးတကြီးသဘောထားကြသည်။ ချွေးတပ်သားများအပေါ် အဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အပြစ်ဒဏ် ပေးကြသည်ဆိုခြင်းကို ဓာပတ်သူများသဘောပေါက်လေအောင် အပြစ်အမှန်အတိုင်း တင်ပြရခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကြာညောင်းလာသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစီးလာလေသည်။ ခြေသလုံးကြွက်သားများပင် တောင့်လျက်ကိုက်ခဲလာရတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဂျပန်ကပေးထားသော မိုးကာအင်္ကျီကြီးကို ကိုယ်ပေါ်တွင်လွှမ်းခြုံထားနိုင်သော်လည်း အချိန် ကြာလာသောအခါ၌မူ ထိုအပြစ်သည်ပင် ပို၍မသက်မသာရှိလှသည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်ရှိ ဂျပန်မိုးကာကြီးကပင် တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန်မ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ပို၍ လေးလံလာလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကြီးမားသောဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုကို ထမ်းပိုးထားရသူတစ်ယောက်ပမာလည်း ဖြစ်နေပါ လေတော့သည်။

အမှောင်ရိပ်များသည် ခပ်စောစောအချိန်ကထက် ပိုမိုရင့်ကျက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးများမှာလည်း ပြင်းထန်သောမိုးသက်လေပြင်း၏အဟုန်အရှိန်ကြောင့် တသိမ်သိမ်တုန်၍ ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်း လျက်ရှိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေစဉ်၌ပင် ကျောက်တောင်ကုန်းထက်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတို၏အိမ်ငယ်ဆီမှ ဆင်းသက် လာသော ကုမေကာကို မြင်လိုက်ရသည်။ မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း၌မှာပင် ကုမေကာသည် ကျောက်တောင်ကုန်း ဆဲအာင်မြေရှိ စစ်တန်းလျားအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ထိုင်ရာမှထလျက် ကုမေကာအား အလေးပြုလိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့သည် ကုမေကာအား အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို အစီရင်ခံပြောကြားခြင်း ပြုကြသည်။ သူတို့ပြောကြားသောအကြောင်း အရာသည် ဓားမကြီးပျောက်ဆုံးကြောင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ကယူဆလိုက်မိပါသည်။

အချိန် သိပ်မကြာလှ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာသည် သူ၏နောက်ပါ ဂျပန်စစ်သားများအတူ စကားပြန်သူငယ် ကိုပါခေါ်ဆောင်လျက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စီတန်းရပ်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

ကုမေကာသည် လူအုပ်အတွင်းမှ ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်ကိုရွေးထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စစ်တန်းလျား အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍နေစေပါသည်။ သဘောမှာ 'ကျွန်တော်သည် ဝါဒပြန်ချိုရေးမျိုးတစ်ယောက် သာလျှင်ဖြစ်သောကြောင့် ဓားမကြီးပျောက်ဆုံးသောကိစ္စ၌ မည်သို့မျှ အကျိုးမဝင် မသက်ဆိုင်' ဟူသောသဘောပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ပြီးလျှင် ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချို စသူများကိုလည်း လူအုပ်ထဲမှ ခွဲထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ သူတို့ကိုမူ တသီးတခြားရပ်နေစေပါသည်။ ထို့နောက် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ဟန်ချိုနှင့် ဟန်ထိုက်ချိုများအား ဓားမ ပျောက်ဆုံးခြင်းအကြောင်းကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပြုလေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကမျှ ၎င်းတို့အဆိုင်းအတွဲကြောင့် ပျောက်ရှုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်' ဟူ၍ကား ဝန်ခံခြင်းမပြုကြပေ။ အားလုံးကပင် မိမိတို့

အပေါ်သို့ကျရောက်လာမည့်အပြစ်အတွက် 'ဘူး'ကွယ်ခြင်းပြုကြလေသည်။

စင်စစ် ဤလိုဖြစ်ရသည်မှာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ မူလပထမ လက်နက်ကိုင် စတိုအတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးခြင်းပြုလိုက်စဉ်အခါကပင် စာရင်းအင်း ဟူ၍ရှိပင်ရှိသော်လည်း ထိုစာရင်းသည် စုပေါင်းလျက် ရေးမှတ်ယူငင်ထားလိုက်သည့် စာရင်းမျှသာဖြစ်လေသည်။ 'မည်သည့်ဟန်ချို၊ မည်သည့်ဘွန်ထိုက်ချို အဆိုင်းက ဓားအဘယ်မျှထုတ်သည်။ လွှာဘယ်နှစ်ချောင်းယူသည်။ ပေါက်ဆိန်၊ မေါက်ပြား၊ ပေါက်ချွန်၊ အဘယ်မျှအဘယ်မျှ ယူသည်၊ ဆိုခြင်းကိုမူ ခွဲခြားရေးမှတ်လိုက်သောစာရင်း မဟုတ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ၁ ကြိမ်က ၂ ကြိမ်၊ ၂ ကြိမ်က ၃ ကြိမ်၊ ၃ ကြိမ်က ၄ ကြိမ် စသည်ဖြင့် ထပ်တလဲလဲ မေးမြန်း စစ်ဆေး၍ တရားခံပေါ်သည့်အခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာကြီးနိုးမြန်းလာလေ သည်။ ကုမေကာ၏ နှုတ်ဖျားမှ ဆဲရေးတိုင်းထွာသော အသံများမှာလည်း ကျားတစ်ကောင်၏ ဟိန်းယောက်သံနှင့် မခြား ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကုမေကာ၏လက်တစ်ဖက်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများ၏ပါပေါ်သို့ တဖျန်းဖျန်း ကျရောက်လေတော့သည်။

ဤလိုနှင့် အားမရသောကုမေကာသည် သူ့အနီးတွင်ရှိသော ဂျပန်စစ်သားများအား တစ်စုံတစ်ရာကို အမိန့်ပေး ပြောကြားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်သည် တံတားလျားအတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ရောက် သွားကြလေသည်။ သူတို့အတွင်းမှပြန်ထွက်လာသည့်အခါ၌မူ လက်ထဲတွင် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကျစီ ပါရှိလာလေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခုရှိသည်မှာ ဤအချိန်အထိအောင်ပင် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများ နောက်ပိုင်းတွင် တန်းစီ ရပ်နေကြရရှာသော ချွေးတပ်သားအများကြီးကိုမူကား တစ်စုံတစ်ရာမေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်းမပြုပေးချေ။ မကြာမီပင် ကုမေကာသည် ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်း ပြုပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများကလည်း သူတို့အုပ်စု၊ သူတို့အဆိုင်းကြောင့် ပျောက်ရှုရခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ရှေးနည်းတူ မဖြေကြားခြင်းပြုကြပြန်လေသည်။

ဤလို မဖြေကြားသူတိုင်းကိုလည်း ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ထားသော ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်တို့က တစ်အားလွဲ၍ လွဲ၍ ၃ ချက်တိတိ တင်ပါးထက်သို့ရိုက်နှက်ခြင်း ပြုလေသည်။ အရိုက်အနှက်ခံရရာသူ ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချို များကလည်း ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်ကြလေသည်။

ထိုအပြစ် ဖြစ်စဉ်အခါက ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်စခန်းတွင် ဟန်ချို ၁၄-၅ ယောက်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ၅ ယောက် - ၆ ယောက်ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ လူစေတက်စေ တစ်ပတ်ပြီးသွားတော့သည်။ အချိန်မှာလည်း လုံးဝပင် အမှောင်ဖုံးသွားလေပြီ။ မိုးသည် အပြင်းအထန်ရွာသွန်းခြင်းမှရပ်စဲလျက် တစ်မိမိစိမ့်တဖွဲရွာသွန်းနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာမှာလည်း ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား နောက်ထပ်တစ်ဖန် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ပြုပြန်လေသည်။ သူသည် 'ဘွန်ထိုက်ချိုများထဲမှ ထိပ်ဆုံးတွင်ရှိနေသောဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်အား စတင် မေးမြန်းခြင်း ပြုပြန်လေသည်။ အမေးအဖြန်းခံရသူမှာ ဘွန်ထိုက်ချို လူနိုးကြီးကိုသာမြိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသာမြိုင်ကလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းပင် သူ့အဖွဲ့မှလူများကြောင့် ဓားမကြီးပျောက်ဆုံးရခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ထပ်မံပြောဆိုခြင်း ပြုပြန်လေသည်။ ဤတွင် ဝါးရင်းတုတ်ကိုင် ဂျပန်စစ်သားများထံမှ တစ်ဦးသောဂျပန်စစ်သား ကလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ကိုသာမြိုင်၏တင်ပါးထက်သို့ ချိန်စွယ်လျက် ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် တဖုံးဖုံးရိုက်နှက်ခြင်း ပြုပြန်လေသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လူကုန်သွားပြန်လေသည်။

ဤအချိန် အထိအောင်လည်း ဓားမကြီးကိုစွဲမှာ တရားခံမပေါ်ဘဲရှိနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

'ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာသည် ဤလိုပင် ဓားမကြီးပျောက်ဆုံးမှု တရားခံမပေါ်သမျှ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေလေမလား။ ဤလိုနှင့် မိုးစင်စင်လင်းလင်းသည်တိုင် မိုးရေမိုးပေါက်များအောက်၌ ဝဋ်ဒုက္ခအခံနိုင်ထားလေမလား' ဟူ၍ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်တန်းလျားထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရာမှ ထိုဖြစ်ရပ်ထိုက်စွဲအတွက် ထွက်ပေါက်ရလိုရငြား၊ အဖြေ တွေ့လိုတွေ့ငြား အကြံဉာဏ်ထုတ်လိုက်မိလေသည်။

'တရားခံသည် ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်ကြောင်း။ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပင် ထိုဓားမကြီးသည် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ကျသွားသည်' ဟုပြောရလျှင် ကောင်းလေမလား။ ဤလိုလည်း ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိပါသည်။

စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်သော လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရမည့်အရေးကိစ္စများသည် စိတ်ကူးသလို ခပ်လွယ်လွယ်နှင့် လုပ်ဆောင်၍ကား မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ပြောသည့်တိုင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် ခပ်လွယ်လွယ်လက်ခံပါမည်လော။ ပြီးလျှင် ထိုကိစ္စတွင် ကျွန်တော်ထက်တာဝန်ရှိ၍ ကျွန်တော်ထက် ဖြစ်နိုင်၊ ယုံကြည်နိုင်ရန် အကြောင်းယူဖို့ ရှိကြသော ဘွန်ထိုက်ချိုများကပင် သူတို့အပေါ်ကျရောက်လာမည့်အပြစ်အတွက် ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်အထင်ကို ပြောရပါလျှင် 'ထိုကိစ္စ၌ ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်ယောက်က သော်လည်းကောင်း၊ ဟန်ချီတစ်ယောက်ယောက်က သော်လည်းကောင်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် 'သူ့အပြစ်ပါ' ဟူ၍ ဓားစာခံလုပ်လိုက်လျှင်လည်း ကျန်သောချေးတပ်သားပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် ကျန်သော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများမှာ ယခုလို မိုးရေမိုးပေါက်အောက်တွင် အချိန်ကြာမြင့်လှစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေရသောအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်သွားပေလိမ့်မည်' ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် ဤလို ထင်မြင်ယူဆချက်မှာလည်း ကျွန်တော်အထင်၊ ကျွန်တော်အတွေးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးသလို ပြောလိုက်သည်အတွက် ထိုတရားခံအဖြစ် တာဝန်ယူလိုက်သူအပေါ်တွင် နောက်ထပ်လျက် ကျရောက်လာမည့်အန္တရာယ်မှာမူ အဘယ်ထိနက်ရှိုင်းလိမ့်မည်၊ အဘယ်ထိ ကြောက်ဖွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုခြင်းကိုကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း တပ်အပ်သေချာ မတွေးတောမသိရှိနိုင်သည့်အဖြစ်မျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ခုချိန်ထိ တဲလိုင်များပေါ်သို့ မတက်ရောက်ကြရသေးချေ။ ညစာထမင်းလည်း မစားသောက်ရသေးချေ။ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုအပါအဝင်ဖြစ်ကြသော ချေးတပ်သားများအားလုံးမှာလည်း မိုးရေမိုးပေါက်များအောက်၌ အကြောအချဉ်များတောင့်လျက် သွေးအသွားအလာများရပ်ဆိုင်းမလောက် ရပ်နေကြရတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအတွင်း ကုမေကာသည် နောက်ထပ်၍ အစီအစဉ်တစ်ခုကိုပြုလုပ်ပြန်လေသည်။

သူသည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုစသူများနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပါ ကညင်ဆီချောင်းများနှင့် ဝါးလုံးများကို မီးရှို့မီးညှို့ခြင်းပြုစေပြီးနောက် အလုပ်တာဝန်ကျသောဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ နေ့ဘက်က ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော တောကြီးမြက်မည်းထဲသို့ ဓားမပျောက်ကိုရှာဖွေခြင်းပြုစေရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ချေးတပ်သားများမှာမူ တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသော မိုးရေမိုးပေါက်များအောက်၌ပင် မူလအတိုင်း ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများသည် ကျောက်တောင်ကြီးများအနီးတစ်ဝိုက်၌ လည်းကောင်း၊ ရထားလမ်းဟောက်လုပ်ခဲ့သော နေရာတစ်ဝိုက်၌ လည်းကောင်း၊ ဇလိဟားတုံးများနှင့် တံတားတိုင်များခုတ်ထွင်

ဖြတ်တောက်သောနေရာတစ်ဝိုက်၌ လည်းကောင်း၊ ဓားမပျောက်ကို လှူစွဲလျက် လိုက်လံရှာဖွေခြင်း ပြုကြရလေသည်။

ကျွန်တော်၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြိုင်၊ ကိုမောင်စိန်နှင့် ဟန်ချိုကိုချစ်တီး၊ မောင်အေး၊ ထွန်းကြွဦး စသူများမှာ အတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်လေသည်။ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသည့်အခါ ကျွန်တော်၏လက်တွင်းရှိ ကညင်ဆီမီးချောင်းများနှင့် ဝါးစည်းမီးတုတ်များမှာလည်း တဖျစ်ဖျစ်တရှိရှိ အသံဖြည့်တောက်လောင်လျက်ရှိလေသည်။

ဝါးလုံးအခြောက်များနှင့် သစ်ကိုင်းအခြောက်များကို မီးရှို့ထားသော မီးစည်းများမှာမူ ကြာရှည်စွာမခံပါချေ။ မကြာခဏအတွင်း၌ပင် မီးငြိမ်းမီးသေ၍သွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ကညင်ဆီမီးချောင်းများကို အားကိုးအားထားပြုရလျက် စမ်းတဝါးဝါး မမြင်မစမ်းနှင့်ပင် ဓားမပျောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေခြင်း ပြုကြရလေသည်။

မိုးက တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသည်။ ဖြတ်များ၊ ခြင်းများကလည်း တစ်စီပျံသန်းလာလျက် ကိုက်ခဲခြင်းပြုလေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူလိုက်ပါလာသော အလုပ်တာဝန်ကျပုဂံစစ်သားများကလည်း ဝါးရင်းတုတ်များကိုယ်စီ ကိုင်လျက် တခူးစူးတကားကား ဆဲဆိုရေရွတ်ခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်တစ်နာရီခန့်နီးနီး ဓားမပျောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေခြင်းပြုကြရသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ အကြောင်းထူးခြားခြင်းမရှိပါချေ။ အချည်းနှီးအဖြစ်နှင့်ပင် စခန်းသို့ နောက်ဆုံး ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်သွားသောအချိန်၌ပင် ခပ်စောစောကကွက်လပ်ကြီးတွင် တန်းစီနေကြရသော ချေးတပ်သားများကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သူတို့အားလုံးပင် တံတန်းလျားကြီးများအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

ချေးတပ်သားများ တံတန်းလျားပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြသည်မှာလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာ သဘောနှင့် ပြန်လွတ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါချေ။ စစ်ဗိုလ်ရာမာဗိုတို၏ အမိန့်ပေးပြောကြားချက်အရ သွားခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုထံမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် သိရလေသည်။

ကုမေကာသည် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအား ဆဲဆိုရေရွတ်ခြင်းပြုပြီးနောက် သွားခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ‘ပျောက်နေသောဓားမကြီးကို မနက်ဖြန်တွင် ပြန်လည်ရရှိအောင် ရှာဖွေခဲ့ရမည်’ ဟူ၍လည်း စကားပြန်သူငယ်မှ တစ်ဆင့် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအား ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ချေးတပ်သားများ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရာတွင်ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသော ဓားမကြီးတစ်ချောင်းပျောက်ရှာသည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

ဈေးတပ်သားနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများ

မိုးကုန်ပြီး၍ ဆောင်းဦးပေါက်သို့ရောက်ခဲ့သောညတစ်ညပင် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာ ည ၁၁ နာရီထက်မနည်းတော့ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဈေးတပ်သားများအားလုံးမှာလည်း ထိုအချိန်တွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်မောကျနေသောအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင် ခိုးရာသီနှင့် နွေရာသီကလောက် ဈေးတပ်သားများ မများတော့ပါပေ။ ဆောင်းဦးရာသီတို့ ဝင်ရောက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် ဂျပန်တို့သည် ဈေးတပ်သားများအား အသုတ်လိုက် အသုတ်လိုက် လူစုခွဲလျက် အလုပ်စခန်းအသီးသီးသို့ ဖြန့်ပို့ကြလေသည်။

ဂျပန်တို့၏သဘောမှာ မိုးကုန်၍ ဆောင်းပေါက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း မီးရထားလမ်းကြီးကို အားတိုက် စွန့်တိုက်ဖောက်လုပ်ခြင်းပြုကြမည့်သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အလုပ်များပြားသည့်စခန်းများသို့ ဈေးတပ်သားများအား နေ့စဉ်နေ့တိုင်းအပြောင်းအလဲလုပ်လျက် လူစုခွဲပို့နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်သော တပ်ဒီနီစခန်းရှိ တဲလှိုင်းကြီးများပေါ်၌လည်း ယခင်ခိုးရာသီတုန်းအခါကလောက် ဈေးတပ်သားများနှင့် ပြွတ်သိပ်ကျပ်မနေတော့ပါချေ။ အတော်ပင်လူနည်းပါးသွားလျက် အတော်အတန် အသက်ရှူပေါက် ရောင်ချိုသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်း၏အနီးအပါးတစ်ဝိုက်တွင်မူ တံတားကြီးများဆောက်လုပ်ရန် ကျန်ရှိနေသေးခြင်းနှင့် ဇလီဖားတုံးများချခြင်း၊ သံလမ်းခင်းခြင်း၊ ကျောက်တုံးများခင်းခြင်းစသောအလုပ်များ ကျန်ရှိနေလေသည်။

သို့ရာတွင် 'သံလမ်းချခြင်းနှင့် ဇလီဖားချခြင်း အလုပ်တာဝန်များကိုမူ ဈေးတပ်သားများကလုပ်ရသည် နည်းလျက်၊ စစ်သုံ့ပန်းများနှင့် ဂျပန်များကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်သည်က များလေသည်' ဟု အထက်က ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖန် တံတားကြီးများဆောက်လုပ်သည့်ကိစ္စ၌မူ ဂျပန်များနှင့် စစ်သုံ့ပန်းတို့ချည်း ပြီးစီးသောကိစ္စ မဟုတ်ပြန်ပါချေ။ ကြီးမားလေးလံသော တံတားတိုင်ကြီးများကိုဖိုက်ထူခြင်း၊ သယ်ယူခြင်း၊ ထမ်းပို့ခြင်းပြုရာ၌မူ အလုပ်ကြမ်းသမားများဖြစ်ကြသော ဈေးတပ်သားများနှင့် ဆင်ဦးစီးများ၊ ဆင်ကြီးများကို အသုံးချခြင်းပြုကြရလေသည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ည ၁၁ နာရီကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်တွင်လှဲလျက် အိပ်ပျော်တစ်ချက် မပျော်တစ်ချက် ရှိနေလေသည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် ကျွန်တော်နေသော တဲတန်းလျားကြီး၏အဝင်ပေါက်ဝ တစ်ဘက်မှနေလျက် မီးစည်းမီးတိုင်များ ကိုင်ဆောင်ဝင်ရောက်လာသော ဂျပန်များနှင့်အတူ စစ်သုံ့ပန်းဈေးတပ်သားများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းရှိ စကားပြန်သူငယ်ကလေးကလည်း ကျွန်တော်၏အမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ဟစ်ခေါ်လျက် ဝင်ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်ရသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

"စစ်သုံးပန်းတွေအတွက် နေရာပေးရလိမ့်မယ်။ ဆရာလေးတို့လူတွေကို တစ်ဘက်ပြောင်းပေးပါ လို့ မာစတကာ ပြောတယ်"

စကားပြန်သူငယ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။ သူ့အနီးတွင်ရပ်နေသောကုမေကာကလည်း ဦးခေါင်း ဆတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြိုင်၊ ကိုမောင်စိန် စသူများလည်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ဘက်တံတန်းလျားကပြင်ပေါ်တွင်အိပ်ပျော်နေကြသော ဆွေးတပ်သားများအား လိုက်လံကာနီးပြီးနောက် တစ်ဘက်ကပြင်ပေါ်သို့ စုပေါင်းပေးလိုက်ကြပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် စစ်သုံးပန်းထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်သူအား တစ်ဘက်ကပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် စစ်သုံးပန်းများနေထိုင်ရန် ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားဖြစ်သော သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ၎င်း၏ နောက်ပါသုံးပန်းစစ်သားများအား တဲလိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းပြုကြရန် အော်ဟစ်လျက်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ တဲလိုင်အတွင်းရပ်ကျန်နေကြသော သုံးပန်းစစ်သားများသည် ၂ ယောက်တစ်တွဲပြုလျက် တဲလိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် စုစုပေါင်း ၅၀ လောက်ရှိလိမ့်မည် ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ သူတို့၌ အိပ်ရာလိပ် ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ စောင်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ပါးသော အသုံးအဆောင်အဝတ်အထည်ဟူ၍လည်းကောင်း အထူး အထွေမပါရှိ။ စစ်သုံးပန်းတိုင်းတွင် ပါရှိလာကြသည်မှာ ထမင်းစားချိုင့်ကလေးများနှင့် သံပန်းကန်ပြားကလေးများက အစ၊ ရေဘူးကလေးများအစသာ ဖြစ်လေသည်။ အချို့စစ်သုံးပန်းများလက်တွင်ပါရှိလာသော ရေဘူးကလေးများမှာ ဆွေးတပ်သားများအသုံးပြုသည့် ဝါးဆစ်ရေဘူးကလေးမျိုးတွေပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအထဲတွင် စစ်သုံးပန်း ၅၀ လောက်အနက် ၁၀ ယောက်တွင်သာ လောင်းကုတ်အင်္ကျီအစ၊ စစ်လွယ်အိတ် ကလေးအစ ပါရှိလာပေသည်။ ၅ ယောက်-၆ ယောက်သော စစ်သုံးပန်းများ၏လက်ထဲတွင်မူ ကျပ်ခိုးများ၊ မီးခိုး မှိုင်းများထုတက်နေသော ရေနံဆီသုံးပုံးကြီးများနှင့် နှုတ်ခမ်းသားများစုတ်ပြတ်ပိန်လိမ်နေသော သတ္တုချိုင့်ကြီး ၃ လုံး ပါရှိလာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့အားလုံးလောက်ကိုပင် သိမ်းကျူးလျက်အကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မျှ လူချင်းမတူတော့။ ခါးထက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဘောင်းဘီများသည် လည်းကောင်း၊ ရှပ်အင်္ကျီများသည် လည်းကောင်း၊ ခါးတို အပေါ်ဝတ်စစ်အင်္ကျီများသည် လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်မှ မိနပ်များ၊ ခြေအိတ်များသည်လည်းကောင်း အစုတ်စုတ်အပြိုင် အမြွှာမြွှာအပေါက် ပေါက် ဖြစ်နေကြပေပြီ။

တချို့မှာ ဖိနပ်ပင် မရှိကြတော့ချေ။ လမ်းလျှောက်ရာ၌ပင် ထောင့်နှင့်ထောင့် ဖြစ်နေလေသည်။ တချို့မှာ ဘောင်းဘီအရှည်နှင့်ဖြစ်သော်လည်း၊ တချို့ကား ဘောင်းဘီအတိုနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ဘောင်းဘီအရှည်သမားများ မှာလည်း ခူးဆစ်မှနေ၍ လည်းကောင်း၊ ပေါင်လယ်မှ လည်းကောင်း၊ အနားနပတ်များသည် လည်းကောင်း ပေါက်ပြုစုတ်ပြုတ်လျက် ရှိဆွေးနေလေပြီ။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ထူလပျစ် ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ ခိုက်ပူပူ ငှု၍သလုံးသိမ်သိမ် ခူးခေါင်းကြီးကြီးဖြစ်လေသည်။

သူတို့အထဲတွင် တစ်ခုကွက်၍ပြောရမည်ဆိုလျှင် အကြီးအကဲသုံးပန်းစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးရှည်သော်လည်း သူ့ရှပ်ရည်မှာ ကြည့်ရှု၍ကောင်းသူတစ်ယောက် ဟု ဆိုရပေမည်။ သူသည် ဥပစိရုပ် အားဖြင့် ခွဲညားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာတွင် ချွေးတပ်သားချင်းအတူတူဖြစ်ပါလျက် အကြီးအကဲဖြစ်သူ၏ ကျွန်းမာရေးအခြေအနေက တခြားတစ်ပါးသော ချွေးတပ်သားများနှင့်မတူဘဲ ကွဲလွဲချက်ရှိနေခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ပေ။ အကြီးအကဲ ဖြစ်သူမှန်လျှင် တောတွင်းချွေးတပ်ခခန်းများ၌ အလုပ်ကြမ်း၏ ဒဏ်မှ သက်သာမှုရရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများသည် ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားချွေးတပ်သားများထက် အချိန်စော၍ပင် ဂျပန် လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြရာသုံးများ ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများအား ယောင်ကောင်တိုက်ပွဲ၊ စင်ကာပူ တိုက်ပွဲ၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ပွဲ စသည်များမှ ဂျပန်တို့ဖမ်းဆီးရမိလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း လူရပ်လူယောင်မပေါ်ဘဲ လူစဉ်မမီသည့်အဖြစ်မျိုးရောက်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ် လေသည်။ သူတို့ကို ယခု ကျွန်တော်မြင်တွေ့ရသည်မှာ အနီးကပ်မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ တဲတန်းလျား တစ်လုံးတည်း အတူနေလေရာရချက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သုံ့ပန်းများ၏အခြေအနေကို အနီးကပ် လေ့လာရချက်အဖြစ် ထပ်မံ၍တင်ပြရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်သားများမှာမှ အချိန်မတော်တွင်ရောက်ရှိလာကြသော စစ်သုံ့ပန်းများအပေါ်၌ အထူးအထွေ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ဂရုပြုနိုင်ခြင်းမရှိကြပါချေ။ သူတို့သည် တစ်ဘက်သောတဲကပြင်အဆင့်ထက်မှ တစ်ဘက်သော တဲကပြင်အဆင့်ထက်သို့ ဂမိုးရှူးထိုးနေရာရွေ့ပြောင်းခြင်းဖြင့်ကြပြီးနောက် တဲရှူးရှူးနှင့်ပြန်အိပ်ကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာသည် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်အား 'မြန်မာအမျိုးသား ချွေးတပ်သားများနှင့် ဗြိတိသျှသုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းမပြုစေရန်' ကိုလည်းကောင်း၊ 'အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခုစူးခြားခဲ့သော် သူ့ထံသို့ အလျင်အမြန်အကြောင်းကြားသတင်းပို့ရန်' ကိုလည်းကောင်း အမိန့်ပေးခြင်း ပြုပါသည်။

ထို့နောက် စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများအား နောက်ပါဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ လိုက်လံစစ်ဆေးခြင်း ပြုပြီးမှ တဲလှိုင်းကြီးအတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍ သွားလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာနှင့် သူ့နောက်ပါဂျပန်စစ်သားများ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်တို့သည် သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် သုံ့ပန်းစစ်သားများ၏ အခြေအနေကို တစေတစောင်းလေ့လာခြင်း ပြုမိကြ လေသည်။

မကြာမီကမှ ကျွန်တော်တို့၏ တဲလှိုင်းအတွင်းသို့ရောက်ရှိလာကြသော သုံ့ပန်းများအနက် အကြီးအကဲ ဖြစ်သူ စစ်ဗိုလ်နှင့် ၄-၅ ယောက်သော စစ်သုံ့ပန်းတို့မှာမှ အခြားသောသုံ့ပန်းများကဲ့သို့ အိပ်စက်မှုမပြုကြသေးဘဲ ရှိလေသည်။ သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် သူ့လူ ၄-၅ ယောက်သည်လည်း တစ်ဘက်သောတဲအဆင့်ထက်တွင် တုံးလုံးပက်လက် အိပ်စက်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခြင်း ပြုလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် တဲလှိုင်း၏အလယ်ရှိ မီးပုံကြီးအနီးတွင်ထိုင်ကာ ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကလေးများကို တစ်ယောက်တစ်လိပ်မီးညှိသောက်ရင်း တွေ့ရာ ၄ ပါးစကားပြောနေကြပါသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်ရှိရာသို့ မြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လာနေ လေသည်။ သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ပင် ပါးဖြိုင်းမွေးများနှင့် မှတ်ဆိတ်မွေးများအကြားမှ ဖြူမွေးသောသွားများကို အဆင်းသားပေါ်စေလျက် ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်အား ခပ်ပြုံးပြုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပြုလေသည်။

“အင်္ဂလိပ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကိုလာနေတယ်ဆရာလေး”

ကိုသာမြိုင်က မတိုးမကျယ်လေသံပြု ပြောလေသည်။

“လာပေစေဗျာ။ သူဟာသူ လာတာပဲ။ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။”

“ဂျပန်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြီးတုန်နေဦးမယ်ဆရာလေး”

ကိုသာမြိုင်သည် ‘သို့ပန်းများနှင့်အဆက်အဆံမလုပ်ရ’ ဟူသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကော၏အမိန့်ကို တွေးတော၍ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ဟန်တူလေသည်။

“ဘာဆိုလဲဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကြီးတုပ်ရမှာလဲ။ တဲလိုင်တစ်လိုင်တည်းနေရတဲ့ဟာ။ သူ့သဘောနှင့်သူ လာတာပဲ။ ဒီလောက်တော့ ကိစ္စမရှိတန်ပါဘူး။”

ထိုအခိုက်၌ပင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှလည်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာမီးပုံအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် နဖူးထက်သို့ လက်တစ်ဖက်ကိုတင်လျက် အလေးပြုနှုတ်ဆက်လေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုင်းရာမထ သူနည်းတူ ပြန်လည်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ ရုတ်ခြည်းပင် အတွေးအတောတစ်ခုကလည်း လျှပ်ပြက်သည့်နယ် ဝင်ရောက်လာသည်။

သစ်ငုတ်မြင့်တိုမြက်မြင့်တိုနှင့် မတည်မြဲသောပြောင်းလဲတတ်သည့် လောကဓံတရားသဘောကိုလည်း ချက်ချင်းခဏ၌ပင် သတိသံဝေဂရလိုက်မိလေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်လှည့်သောအခါကမူ သည်လို အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ ကြီးများသည် ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေအပေါ်၌ ဗိုလ်ကျကာအုပ်စိုးခဲ့သူတွေပင် မဟုတ်ပါလား။ ယခုကား သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖက်စစ်ဂျပန်များလက်တွင်း၌ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်လောက်မျှ မလွတ်လပ်သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရပါမိချေပြီ။ ပြီးလျှင် သူတို့သည် တောတွင်းခွေးတပ်စခန်းများတွင် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေကြ ရရှာသော ခွေးတပ်သားများကိုပင် စတင်နှုတ်ဆက်လျက် အလေးပြုဆက်ဆံနေရလေသည်။

မှတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွေးများထူပြောသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးပြုလျက်ကပင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံမှအလင်းရောင်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာကို အသေအချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက် မိပြန်ပါသည်။ ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် မှတ်ဆိတ်မွေးများအကြားမှ ဥပမိရုပ်သွင်ကောင်းမွန်သော ထိုစစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာသည် ဆင်းရဲဒုက္ခပေါင်း မြောက်မြားလှစွာကို အတော်ပင် ကြံကြံခိုင်ခိုင် စိတ်အားတင်းလျက် ခံနိုင်ရည်ရှိဟန် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုသို့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် စိတ်နေသဘောထား ကောင်းမွန်ဖော်ရွေပုံရသော အမူအရာမျိုးဟူ၍လည်း ကျွန်တော် သူ့ဆလိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ဟောက်ပက်နေသောမျက်ကွင်း၊ ပြာလုံသောမျက်လုံးနှင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကြောင့် နေလောင် ခံထားရသောအသွင်များမှာလည်း သူ့မျက်နှာပြင်၌ ပေါ်လွင်နေလေသည်။ သူ၏ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများ မှာလည်း သူ့မျက်နှာအသားအရောင်ကဲ့သို့ပင် နီကျင်ကျင်ဖြစ်လေသည်။ သူ၌ ပေါ်လွင်သောနှာတံနှင့် ကားသော မေးရိုးရှိလေသည်။

သူသည် ကျွန်တော်လက်ကြားထဲမှ သောက်လက်စဖြစ်သောကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်တို့ကို တပ်မက်သော မျက်လုံးပြာလဲလဲဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လေသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းကိုလည်း လျှာဖြင့်လိမ်းသပ်သည်။ သူသည် ‘စီးကရက် စီးကရက်’ဟူ၍ နှုတ်ဖျားကရေရွတ်လျက် ကျွန်တော်ထံတောင်းခံခြင်း ပြုလေသည်။

သူ၏အလိုဆန္ဒကို ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင်သိလိုက်ပါသည်။ သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်ထံမှ ဆေးလိပ်ကိုတောင်းခံနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏လက်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာပင် အိတ်ထဲရှိကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်ကလေး ၃ လိပ်ကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်ကလည်း ကျွန်တော်နည်းတူပင် သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ် ၂ လိပ်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်ထုတ်လျက် ပေးလိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် အလွန်အမင်းကျေးဇူးတင်လျက် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့အား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဆလံပေးသလို ပြုလေသည်။ နှုတ်မူအသံထွက်ကာ “ကျေးဇူးတင်ဒယ်-ကျေးဇူးတင်ဒယ်” ဟု အလှူတံသံကြီးနှင့် ပြောလေသည်။

သူ့အပြုအမူသည် ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်တို့ ၂ ဦးအား အလွန်တရာ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်စေပါသည်။ အားတုံအားနာမူကိုလည်း ရင်နှင့်စွာဖြစ်စေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘေးဒုက္ခကို အတုတကွ ကြံ့တွေ့နေကြရသည့်အခါ၌ လှူမျိုးကွဲ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ကြိမ်တစ်လှည့်က မတရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်စိုးမိုးသည့် လူတန်းစားများ ဟူ၍လည်းကောင်း ဘာဘာညာညာမတွေ့မိကြ။ ကျွန်တော်တို့နည်းသား၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ လူသားအချင်းချင်း ကြင်နာသနားခြင်းစိတ်ဓာတ်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီပင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်ရော ကိုသာမြိုင်တို့ပါ သူ့အပြုအမူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့ထံမှရရှိသွားသော ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်ကလေးများကို မအိပ်သေးဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသောသူလူများအား တစ်လိပ်ကျစီ ဝေမျှပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ခုတစ်ရာကိုလည်း နှုတ်ကတဖွဖွပြောနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့သောက်နေသောလက်ကြားမှဆေးလိပ်တို့ကိုပင် ၃-၄ ကြိမ် ခပ်ပြင်းပြင်းဖွာလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဦးသောသုံးပန်းလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“သူက အားလုံးထဲမှာ အကြီးဆုံးနှင့်တူတယ်”

ကိုသာမြိုင်က ကျွန်တော်ကိုပြောလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ သုံးပန်းအားလုံးထဲမှာ သူဟာ အကြီးအကဲပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ရသွားတဲ့ ဆေးလိပ် ၄-၅ လိပ်ကို ဝေပေးလိုက်တာပေါ့။”

ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများကိုမူ ကျွန်တော်တို့သည် တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့ရောက်ခဲ့သည့်အချိန်မှ စတင်လျက် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့နှင့် အတူတွဲ၍ပင် အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြီးဖြစ်ကြောင်း အထက်၌လည်း ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သုံးပန်းများ၏အနေအထိုင်အပြုအမူနှင့် တပ်ဖွဲ့သဘောမျိုး အုပ်ချုပ်ထိန်းကွပ်ထားခြင်း စသည်များကိုလည်း တင်ပြခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်ချက် ကျွန်တော် လေ့လာမိသလောက်ပြောရလျှင် သူတို့သည် ရန်သူများ၏လက်တွင်း၌ စစ်သုံးပန်းများအဖြစ်ရှိနေကြရသည့်အခါ ပို၍ပင် စည်းကမ်းစနစ်ကျစွာနေထိုင်ကြပေသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ပြီးသော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပို၍ပို၍သက်ညှာထောက်ထားခြင်း ရှိကြသည် ဟူ၍လည်း ဆိုရပေမည်။

သူတို့အထဲတွင် နာမံကျန်းဖြစ်စပြုနေသော အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည့်သူများလည်း ပါရှိလေသည်။ သည်လို နာမံကျန်းဖြစ်စပြုနေသော အားအင်ကုန်ခမ်းနေသူသုံးပန်းများမှာလည်း အများနည်းတူပင် အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ကြရရှာလေသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုး၌လည်း သူတို့သည် တာဝန်ကိုအလစ်ဟင်းမခံဘဲ တတ်နိုင်စွမ်းသလောက် စိတ်အားတင်းလျက်လုပ်ကြကိုင်ကြသူများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤတွင် အားအင်ကုန်ခမ်းနေသော နာမံကျန်းဖြစ်နေသော စစ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် ကျန်ရှိသော ရဲဘော်ရဲဘက်များက ပို၍တာဝန်ယူကာ ထိုစစ်သားအတွက်အလုပ်ကို ပို၍လုပ်ကြလေသည်။ သူတို့သူတို့သည် ရန်သူများလက်တွင်း၌ ပို၍ပို၍ ရဲဘော်စိတ်ရှိကြသည် ဟုဆိုရပေမည်။

ဂျပန်များဖမ်းဆီးရမိထားသော ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများထဲတွင် သာမန်စစ်သားများချည်း မဟုတ်ပေ။ စစ်ဗိုလ်များ၊ တပ်ကြပ်များ စသည်များဖြင့်လည်း အဆင့်အတန်းအနိမ့်အမြင့်အမျိုးမျိုးပင် ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ကြသော

ကြောင့်လည်း စစ်သုံးပန်းများသည် ၎င်းတို့အချင်းချင်း စစ်တပ်တစ်တပ်၏ အုပ်ချုပ်ပုံ အုပ်ချုပ်နည်းအတိုင်း အုပ်ချုပ်တွေးကံသွားကြသည်ဟု အထက်ကကျွန်တော်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်သုံးပန်းများသည် ဂျပန်တို့၏ လက်တွင်း၌ အညှဉ်းပန်းအနှိပ်စက်ခံရခြင်းမှ အတော်အတန်သက်သာမှု ရရှိကြခြင်း ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ပြီးလျှင် ဤလိုကွပ်ကဲခြင်းနှင့် ဤလိုစိစစ်ထားခြင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စစ်သုံးပန်းများအပိုရော ဂျပန်များအပိုပါ ပို၍အလုပ်လုပ်ရအဆင်ပြေခြင်း ရှိလေသည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများအနေဖြင့်လည်း ပို၍ နှစ်ခြိုက်စရာကောင်းသောအပြုအမူပင် ဖြစ်လေသည်။

ခပ်စောစောပိုင်း နွေဦးပေါက်စအချိန်ကမူ ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းအချို့သည် ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်း ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုအဖြစ်သည် 'ကျောက်တစ်လုံးစခန်း'၌ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား ၃ ယောက်၊ ဘတ်ချီအမျိုးသား စစ်သား ၂ ယောက်နှင့် ဩစတြေးလျအမျိုးသား ၂ ယောက်တို့သည် အလုပ်တာဝန်ကျရာစခန်းမှ ဂျပန်စစ်သားများအလစ်တွင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် စစ်သုံးပန်းများထွက်ပြေးသွားသည့်အကြောင်းကို တစ်နာရီခန့်အတွင်း၌ပင် သိရှိသွားကြလေသည်။ ထိုအခါ ချွေးတပ်စခန်းအသီးသီးတွင်ရှိနေသောသူတို့၏ စစ်စခန်းများသို့လည်းကောင်း၊ ကင်စခန်းကင်းဂိတ်အသီးသီးသို့လည်းကောင်း၊ သံဖြူဇရပ်ရှိ ကင်ပေတိုင်စစ်ရုံးနှင့် ဂျပန်စစ်ရုံးချုပ်သို့လည်းကောင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ်ပြုလုပ်လျက် သတင်းပေးပို့လေသည်။

ကျောက်တစ်လုံးစခန်းရှိ ဂျပန်စစ်တပ်ကလည်း စစ်သုံးပန်းများထွက်ပြေးလိမ့်မည် ဟုယူဆရသောနေရာများသို့ လူစုစုကာတောနင်းလျက် တရကြမ်းလိုက်ကြလေသည်။

ဤလို စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများ ထွက်ပြေးခြင်းပြုသည့်အခါ ဂျပန်များသည် အရပ်သားချွေးတပ်သားများအပေါ်၌ ဂရုတစိုက်မရှိနိုင်ကြတော့ဘဲ တောအထပ်ထပ်တောင်အထပ်ထပ်ကိုကျော်၍ဖြတ်လျက် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားများနောက်သို့လိုက်ကြလေသည်။

ဤကိစ္စမှာ သူတို့ဂျပန်များအနေဖြင့် အလွန်တရာအရေးကြီးသည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။ စခန်းရှိ ဂျပန်စစ်သားများ၊ စစ်ဗိုလ်များအားလုံးပင် မျက်စိပျက်နာပျက်ကုန်ကြလေသည်။ ခေါင်းမီးတောက် ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ စခန်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အကြီးအကဲဖြစ်သူမှာလည်း ထိုသုံးပန်းစစ်သားများ ထွက်ပြေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်ရှိသော ဂျပန်စစ်သားများအား တန်းစီစေပြီးနောက် ပါးနားကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်ခြင်း ပြုလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဤကဲ့သို့ရိုက်နှက်ခြင်းပြုသည့်အခါ အရိုက်ခံရသော ဂျပန်စစ်သား ၅ ယောက်သည် ခြေကိုစုံရပ်လျက် တပ်တပ်မျှလှုပ်ရှားဝံ့ဘဲ ငြိမ်သက်တောင့်မတ်စွာ ခံနေကြရလေသည်။ စစ်သား ၅ ယောက်စလုံးပင် တစ်ကိုယ်လုံး အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူတို့ ၅ ယောက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်မှာ လဲကျသွားလေလား ဟူ၍ ထင်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် သူတို့အထက်အကြီးအကဲများအား အလွန်တရာကြောက်ရွံ့လေးစားကြရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်သုံးပန်းများ၏ အခြေအနေနှင့် သူတို့တစ်တွေ၏ အမူအရာကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိလေသည်။

စစ်သုံးပန်းများအားလုံးပင် ထိုနေ့က အထူးသဖြင့်ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် အခါတိုင်း နေ့များကလို သွက်သွက်လက်လက်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိကြ ဟုကျွန်တော်ထင်သည်။ သုံးပန်းများအားလုံးပင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သောအသွင် ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် အခါတိုင်းနေ့များကလောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောခြင်း၊ ပြုံးဟယ်ရယ်ဟယ် ပြုမှုခြင်းများကိုပင် မတွေ့ရပေ။ ခပ်တည်ထူညစ်ညစ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေကြလေသည်။

ဤသည်မှာ ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများ၏ ဗဟိုဒွန္တာန်အမြင်အတွက် လေ့လာသိရှိသလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ် သူတို့သူတို့၏အစွဲအတွင်းသဏ္ဍာန်၌မူ ထွက်ပြေးသွားကြသော ဘဝတုဖြစ်သည့် သူတို့ သူတို့၏ရဲဘော်ရဲဘက်များအတွက် 'လွတ်ပါစေ၊ ကျွတ်ပါစေ' ဟူ၍ ဝမ်းတွင်းကျိတ် ဆုတောင်းနေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းအကြီးအကဲဖြစ်သူ၏မျက်နှာမှာ ထိုနေ့ထိုအချိန်က ပို၍ပင် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အမူအရာ ရှိလေသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်သည် သူ့အပေါ်၌ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်တစ်ခုတစ်ခုအတွက်လည်း ကြိုတင်ကာ စိတ်အားတင်းထားဟန်ရှိသည်။ သူသည် လုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အထူးသတိထားလျက် ပြုမှုနေကြောင်း ထင်ရှားလှလေသည်။ ယုတ်စွအဆုံး လမ်းလျှောက်သည်ကပင် ခြေလှမ်းကိုမှန်မှန်လှမ်းလျက် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် လျှောက်သည်။ တောင်မြောက်ဝဲယာကိုလည်း လှည့်စောင်း၍မူ သူ မကြည့်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် သူ့ခရီးလမ်း၏ရှေ့တူစွာဆိုသာ စူးစိုက်၍ကြည့်လေသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စခန်းရှိဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။ တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းတော့ မဟုတ်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်အကြီးအကဲအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အကြီးအကဲနှင့် စစ်ဗိုလ် ၃-၄ ယောက်က စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖန် သံဖြူဇရပ်မှ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကြီးများ ကားနှင့်ရောက်လာသည်။ သူတို့ကလည်း သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်အတွက် စိုးရိမ်မကင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ 'ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော ဂျပန်များသည် ဗြိတိသျှသုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများအား မသေရုံတစ်မည် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကြတော့မည်မှာ မလွဲ ဟူ၍ယူဆလိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများမှာ ထိုကိစ္စအတွက် မည်သို့မျှ အထွေအထူး အရေးယူအပြစ်ပြုခြင်း မခံရပါပေ။ သူ့အတွက် ဘုရားသခင်စောင်မခြင်း ဟူ၍ဆိုရပေမည်။

စင်စစ် ထွက်ပြေးသွားကြသော စစ်သုံးပန်း ၇ ယောက်တို့မှာ စစ်သုံးပန်းများထားရာတဲလိုင်ကြီးမှ ထွက်ပြေး ကြခြင်း မဟုတ်ပေ။ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်ဆင်းနေရာမှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အကြီးအကဲပေါ်တွင် မည်သို့မျှ တာဝန်သက်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်ခွင် အတွင်း၌အစောင့်တာဝန်ကျသည့် ဂျပန်စစ်သားအချို့အပေါ်၌သာ အပြစ်မကင်းဖြစ်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့်သာ အချိန်မှာလည်း တပြည်းပြည်းတစစ နေဝင်မိုးချုပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စခန်းမှထွက်ခွာသွားကြသော ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း တပ်စုအလိုက်၊ တပ်စိတ်အလိုက် စခန်းသို့ပြန်လည် ကာ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သို့ရာတွင် နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်ကထွက်ပြေးသွားကြသော စစ်သုံးပန်းများကိုမူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ကိုမျှ ပမ်းဆီးရမိလာခြင်းမရှိပါချေ။

ဤလိုဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းရက်များ၌မူ ဂျပန်များသည် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သားတို့၏အပေါ်၌ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြုစုပေးလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလုပ်ခွင်စခန်းများ၌လည်း သေနတ်အတွင်းသို့ ကျည်ဆံ အသင့်ထိုးလျက် လည်းကောင်း၊ သေနတ်ဖျားတွင် လှဲစွပ်တပ်လျက် လည်းကောင်း တောင့်ကြပ်ခြင်းပြုလာကြလေသည်။

ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော စစ်သုံးပန်း ၇ ယောက်တို့နှင့်ပတ်သက်၍မူ ထိုသူများအား ပမ်းဆီးပေး နိုင်ပါက ဆုငွေအမြောက်အမြားချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သစ်သားပြားပေါ်တွင် စာတန်းရေးထိုးလျက် ကားလမ်း ဘေးတစ်နေရာရှိ တောင်ကမူငယ်ထက်တွင် စိုက်ထူထားလိုက်လေသည်။

(ထိုအကြောင်းမှာ ဗြိတိသျှသုံးပန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သောအကြောင်းတစ်ချက်ကို ကြားညှပ် လျက်တင်ပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။)

ကျွန်တော်နှင့် ဘွဲ့ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်တို့ ၂ ဦးသည် မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်ရင်းမှ စကား တပြောပြောရှိနေကြပါသည်။ ထိုအချိန်ထိုအခိုက်၌ပင် ခပ်စောစောကသဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ရှိရာသို့ ထပ်မံကာ ရောက်လာပြန်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်ရောက်လာသည့်အခါမှ သူ့လက်ထဲတွင် သတ္တုရေခွက်ငယ် ၂ လုံး၊ သတ္တုဇွန်း ၂ ချောင်း၊ သားလုံးစားငယ်ကလေး ၃ ချောင်းနှင့် စီးကရက်ထည့်သော ရွှေရောင်ဘူးကလေးတစ်ဘူးတို့ ပါရှိလာသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ရှေးနည်းအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညှပ်လိုက်ပြီးနောက် မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွဲ့ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်တို့သည် သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏ မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ရာနားမလည်သလို ၂ ယောက်ပြိုင်တူ မော်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် သူ့လက်တွင်ပါရှိလာသော ပစ္စည်းကလေးများကို ပြုံးရွှင်သောအမူအရာအပြည့်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေးနေပါသည်။ သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်က သူ့အား ဆေးလိပ် ၄-၅ လိပ် ပေးလိုက်သောကြောင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်သဘောဖြင့် ထိုပစ္စည်းကလေးများကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်အား ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ရပါသည်။ ပြီးလျှင် ထိုပစ္စည်းကလေးများကိုလည်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ ၂ ဦး ခွဲဝေ၍ယူကြပါ ဟူသော သဘောကိုလည်း လက်ဟန်အမူအရာပြလျက်ပြောရာပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က သော်လည်းကောင်း၊ ဘွဲ့ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က သော်လည်းကောင်း သူပေးသော ပစ္စည်းများကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လက်လှမ်းယူငင်ခြင်းမပြုကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် ကြိုတင်လျက် တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား ၂ ယောက်စလုံးကပင် ခေါင်းခါခြင်းဆန်ကြပါသည်။

ဤတွင် သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်ကလည်း သုယုဆောင်လာသောပစ္စည်းကလေးများကို အကြိမ်ကြိမ်အတန်တန် ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ကလည်း အခါခါခြင်းပယ်သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်မှာ မီးပုံဘေးတွင် ပြဿနာရှုပ်နေကြလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတဲလှိုင်းပေါ်ရှိ သဲ့ပန်းစစ်သား ၄-၅ ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ပေးလိုက်သော ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကလေးများကိုသောက်ဖွားရင်း ကျွန်တော်တို့ ၃ ဦးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် အားနာစိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်လောက်အောင် သုယုဆောင် လာသောပစ္စည်းကလေးများကို ဇွတ်အတင်းပေးနေရှာလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ကလည်း ဇွတ် အတင်းပင် ငြင်းနေမိလေသည်။ သည်လို ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်က အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ငြင်းဆန်နေသည့်အခါ သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာမှာလည်း ခပ်စောစောအချိန်ကလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မဟုတ်တော့ဘဲ အတော်ကလေး ညှိုးနွမ်း သွားသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

စင်စစ် သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏အယူအဆမှာ သူကကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောပစ္စည်းကလေးများကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်က လက်မခံသည့်အတွက် ချောမော စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်ရှာဟန်တူပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ဘေးတွင်ရှိနေသော ကိုသာမြိုင်မှာလည်း သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏ အဖြစ်ကို သဘောပေါက်သွား ဟန်ရှိလေသည်။ ကိုသာမြိုင်သည် သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ကိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏ပစ္စည်းကလေးများကို လက်ခံယူငင်ခြင်းမပြုဘဲ ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်နေသည့်အခါ သူ့အနေဖြင့်ကလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ခံဝံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်၏လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကို အဘယ့်ကြောင့် ထိုမျှလောက်

ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်နေရလေသနည်း။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အားနာမှုမဖက်ရလေသနည်း ဆိုသော ကိစ္စမှာလည်း အကြောင်းအချက်ရှိလေသည်။

သူယူဆောင်လာသော သတ္တုရေခွက် ၂ လုံး၊ သတ္တုစွန်း ၂ ချောင်း၊ သားလှိုင်းစားငယ်ကလေး ၃ ချောင်းနှင့် ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးကလေးတစ်ဘူး စသည်တို့သည် သူ့အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်အပေါ် မေတ္တာထားလျက် ကျေးဇူးဥပကာယတုံ့ပြန်သော ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများ၊ တစ်နည်းဆိုရသော် 'လက်ဆောင်မွန်ကလေးများ'သာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့စဉ်းစားမိပါသည်။

သူ့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် သူပေးသောပစ္စည်းကလေးများကို မက်မော၍ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ၏စေတနာ၊ မေတ္တာကို အားနာခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ လက်ခံယူငင်ခြင်းပြုလိုက်ကြမည်ဆိုပါက မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်တို့ အပေါ်၌ မုချဆတ်ဆတ်ကျရောက်လာမည်မှာ မလွဲပါ။

ဤလိုအဖြစ်မျိုးကိုကား ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်မှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျမခံစားခဲ့ရဖူးသည့်တိုင်၊ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်၌ကား ၂ ယောက်စလုံး ကြုံခဲ့ကြရဖူးလေပြီ။

ထိုအကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်လျက် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာအမျိုးသား ချွေးတပ်သားများ၏အနေအထားကို လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများ၏အနေအထားကို လည်းကောင်း အတန်ငယ်မျှ ထပ်မံလျက်ဖော်ပြလိုပါသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများအား တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၌ ဂျပန်များကပေးကမ်းခြင်းပြုသည်မှာ စားနပ် ရိက္ခာရာရင့်ပစ္စည်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ လုပ်ခကြေးငွေ ဟူ၍ကား အလျှင်းပင်ပေးခြင်း မရှိပါချေ။ တစ်ဖန် ထိုပစ္စည်းများကိုပေးခြင်းပြုသည်မှာလည်း လောက်လောက်ငငပြည့်ပြည့်ဝဝပေးကမ်းခြင်းတော့ မဟုတ်။ မလောက်မင မမျှမတဖြစ်သော မဝရေစာပစ္စည်းမျှကိုသာ ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သေးသည်။

- ပြီးသော် ကျွန်တော်တို့ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၌ နောက်ပိုင်းအချိန်၊ နောက်ပိုင်းရက်များတွင် အစားအစာပစ္စည်းများမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သိသိသာသာရှားပါးချို့တဲ့လာပါသည်။

ထိုအခါတွင်လည်း စစ်သုံ့ပန်းတို့မှာ အများဆုံးပင် ဒဏ်သင့်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ယုတ်စွ အဆုံး သုံ့ပန်းစစ်သားများသည် ဆားကိုပင် လုံလောက်ပြည့်ဝအောင်မစားရသည့်အခြေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်စေ ခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာလူသားအားလုံးအတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနှင့် ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာကောင်းလှသော စစ်မက်၏ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲပြိုင်ငြင်မှုများသည် လည်းကောင်း၊ လုမဆန်သော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ သည် လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၌ဖြစ်ရပ်ကို မီးမောင်းထိုးပြသည့်အလား ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းနှင့် အထင်အရှားဖြစ်တွေ့နိုင်သည်ဟု ဆိုချင်လှပါသည်။

အထက်ကလည်း ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပြီပါပြီ။ အာဟာရဓာတ်ကင်းမဲ့လှသော၊ ဩဇာရသာဓာတ် ချို့တဲ့လှသော အစားအသောက်များကိုသာ မနူးမနပ်စားသောက်ရခြင်း၊ ဆားကိုပင်ပြည့်ဝလောက်ငှအောင် မမှီဝဲကြရခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့် ချွေးတပ်သားအတော်စပ်များများပင် သူ့ဘိသူနာရပ်ပေါက်နေကြလေသည်။

ဥပမာ ထိုသူ ထိုချွေးတပ်သားတစ်ယောက်သည် ပိုးဟပ်ဖြူတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကြွေလူလူဆစ် အမှည့်လွန်သစ်သီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆေးရုံပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော နာလန်ထူစ လူမမာကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်ကွက်ကလေးမျှ ကြည့်ကောင်းရှုကောင်းမရှိပါချေ။ သူတို့သူတို့ကိုမြင်ရသည်မှာ အနိဋ္ဌာရုံအတိသ္မာလွန် ဖြစ်ချေသည်။

ဤနေရာတွင် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်နည်းအားဖြင့် တွေးစရာအကြောင်းတစ်ချက် ရှိပြန်လေသည်။ ဂျပန်များသည် ၎င်းတို့လက်တွင်း၌ဖမ်းဆီးရမိထားသော 'စစ်သုံးပန်းများအား တမင်သက်သက်ပင် မဝရေစာ ကျွေးခြင်းပေးလား' ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ဖမ်းဆီးရမိထားသောရန်သူများအား ဝဝလင်လင်ကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် တစ်နေ့နေ့တွင် ၎င်းတို့အား တော်လှန် တိုက်ခိုက်လာမည်ကိုလည်း ဂျပန်တို့ ဖိုးရိမ်ဟန်တူလေသည်။ ထိုဖိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ပင် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းလား မပြောတတ်။ ပြီးလျှင် ထိုကိစ္စထိုအပြုအမူများသည် စာရေးသူမသိ နားမလည်သည့် စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် အကျိုးပိုင် သက်ဆိုင်အကြောင်းခြင်းများလည်း ဖြစ်တန်ကောင်းပေသည်။

ဤနေရာတွင်မူ မြန်မာ့ဈေးတပ်သားနှင့် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများ၏ အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ကွဲပြား ခြားနားလှပါသည်။

ဤ ယိုးဒယား-မြန်မာ စီးဝရထားလမ်းမကြီးကိုဖောက်လုပ်ခြင်းပြုရာ၌ ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များနှင့် ဒေါက်တာ ဘမော်အစိုးရတို့ မည်သို့မည်ပုံ သဘောတူညီမှုရှိခဲ့ကြသည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော်စာရေးသူ မသိရှိပါပေ။

သို့ရာတွင် ယိုးဒယား-မြန်မာ စီးဝရထားလမ်းမကြီးကိုဖောက်လုပ်ခြင်းပြုရာ၌ မြန်မာ့ဈေးတပ်သား အမည်ခံ ဝရထားဖောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားများမှာမူ ဂျပန်တို့ထံမှ လုပ်ခငွေအဖြစ် ဂျပန်စက္ကူများရရှိခဲ့သည့်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို ဂျပန်စက္ကူများဆိုသည်မှာ ဂျပန်ခေတ်က တစ်ပြည်လုံးတွင် ဂျပန်တို့ထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးလိုက်သော ဘုရားနီတံဆိပ်စက္ကူများပင် ဖြစ်လေသည်။

တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများ၌ ထုတ်ပေးသောထိုစက္ကူများသည် ထိုစဉ်အခါက မြို့ကြီးပြကြီးများပေါ်ရှိ လူတိုင်း၏ပါးစပ်များ၌ ခြေလှေ့ပြောထရိကြသော 'ထောင်မလဲ သဲကော်'စက္ကူတွေပင် ဖြစ်လေသည်။ တောတွင်း ဈေးတပ်စခန်း၌ ကျွန်တော်တို့ရရှိသောထိုစက္ကူများမှာ အချို့သည် ဆေးပင် ကောင်းကောင်းမခြောက်သေး။ စက္ကူများအပေါ်တွင် ဝါးမျှင်ဝါးကြောကလေးများနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အမွှေးအမျှင်ကလေးတွေပင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင်ရှိနေတတ်ပေသည်။ (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစီးသွားသည့်အခါ မြန်မာတစ်မျိုးလုံးသားပင် ထိုဘုရားနီ စက္ကူများ၏ဒဏ်ကို အကြီးအကျယ်ခံလိုက်ရပေသည်။)

အရပ်သားဈေးတပ်သားများသည် ဘဝတူဖြစ်သည့် ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေကြရရှာသော စစ်သုံးပန်းဈေးတပ်သား များအပေါ်၌ သနားကရုဏာရှိကြလေသည်။ အရပ်သားဈေးတပ်သားများသည် ကြီးမားသောငှာထောက်ထား စိတ်ဖြင့် ဂျပန်များကိုပင် ကြောက်ရဲ့လန့်ရကောင်းမှန်းမသိကြဘဲ ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများအား ဆေးလိပ်များ ပေးခြင်း၊ မုန့်ပဲသရေစာ စသည်များကိုပေးကမ်းခြင်း စသည်ဖြင့်ပြုကြလေသည်။

ဤတွင် မြန်မာ့ဈေးတပ်သားများ၏ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိမှုကိုတုံ့ပြန်သော ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်း တို့ကလည်း ၎င်းတို့ထံတွင်ရှိနေသော စီးကရက်စွပ်ကလေးများ၊ ရင်ထိုးတံဆိပ်ကလေးများ၊ ဆေးတံ၊ ရေဘူး စသောပစ္စည်းကလေးများကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပြန်လည်ကာ ပေးကမ်းခြင်းပြုကြလေသည်။ ထိုပစ္စည်း ကလေးများထဲမှ အချို့အချို့သောပစ္စည်းကလေးများမှာမူ စစ်တပ်တစ်တပ်နှင့်သက်ဆိုင်သော ရင်ထိုးတံဆိပ် ကလေးများပင်ပါရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မမျှော်လင့်သောနေ့တစ်နေ့ ညအချိန်မတော်တွင်မူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာ သည် သူ့နေ့ကပ်ပါစစ်သားများနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများနေထိုင်သော တဲတန်းလျားကြီးများပေါ်သို့ တက်ရောက်လျက် ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းပြုပါလေတော့သည်။ ဤတွင် စစ်သုံးပန်းဈေးတပ်သားများထံမှ တောက်တိုမည်ရ ပစ္စည်းကလေးများကို ရရှိသိမ်းဆည်းထားသော ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများနှင့် ဈေးတပ်သားအချို့တို့မှာလည်း အကြီးအကျယ်ပင် ပြဿနာပေါ်ပါလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် ထိုသူ ထိုချွေးတပ်သားများအားလုံးကို တဲလိုင်ကြီးများအပြင်သို့ ထုတ်ထားလျက် တန်းစီကားရပ်နေစေပါသည်။ တွေ့ရှိသောပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကို မည်သို့မည်ပုံ ရရှိကြောင်း၊ မည်သူထံမှ ရရှိခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်များကိုလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပြုလေသည်။

စင်စစ် ကုမေကာမေးမြန်းသော မေးခွန်း ၂ ခုစလုံးသည်ပင် ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် အတော်ပင် အဖြေပေးရ ကျပ်လှသော မေးခွန်း ၂ ခု ဟူ၍လည်း ဆိုရပါမည်။ ထိုမေးခွန်း ၂ ခုကို အဘယ်ပုံ သူတို့ဖြေကြားခြင်း ပြုကြလေမည်နည်း။ အနောင်အသွားမလွတ်သော မေးခွန်း ၂ ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးသော် မည်သည့်စစ်သုံးပန်း ထံမှရရှိပါသည် ဟူ၍ အဘယ်နည်းနှင့် သူတို့ ပြောတတ်လေမည်နည်း။

ထိုအခါ ချွေးတပ်များကလည်း ယေဘုယျသဘောမျိုးဖြင့် 'ထိုပစ္စည်းကလေးများသည် သုံးပန်းစစ်သားများထံမှ ရရှိခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း' မလွယ်မထောက် ဖြေကြားခြင်းပြုကြလေသည်။ သူတို့သူတို့၏အဖြေမှာ အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားခြင်းဟူ၍ပင် ဆိုရပါမည်။ ချွေးတပ်သားများ၏အဖြေကိုကြားရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် ထိုသူများ အားလုံးအား (၁၄-၅ ယောက်ခန့်ရှိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။) ကြီးချည်ကြီးတုပ်ခြင်း ပြုစေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ကုမေကာသည် ထိုသူ ထိုချွေးတပ်သားများအပေါ်၌ စွဲချက်တစ်ရပ်ကို တင်လိုက်လေသည်။ ကုမေကာတင်သော စွဲချက်မှာ-

'ထိုသူများသည် နိပ္ပန်တပ်မတော်ကြီးကိုဆန့်ကျင်လျက်၊ ရန်သူ ဗြိတိသျှသုံးပန်းတို့နှင့် အဆက်အသွယ် ပြုသည်။ ရန်သူတို့ကိုအားပေးအားမြှောက်ပြုသည် ဟူသော စွဲချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤစွပ်စွဲချက်သည် တရားဥပဒေမဲ့နယ်မြေဒေသပမာဖြစ်နေသော တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၌ အဘယ်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ အဘယ်ထိ အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်သည်ဆိုခြင်းကိုမူ ချွေးတပ်သားအားလုံးလောက်နီးနီး သိရှိသဘောပေါက်ထားကြပြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကုမေကာ၏ ထိုစွပ်စွဲချက်သည် စကားပြန်သူငယ်ကပြောကြားလိုက်သည့်အခါ၊ သက်ဆိုင်သူကယက်ရှင် ချွေးတပ်သားများ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကိုမဆိုထားဘိ။ ကြားလိုက်ရသောကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ကြက်သီးထလျက် ကျောချမ်းမိကြလေသည်။

ကုမေကာသည် ထိုချွေးတပ်သားများကို ထိုအချိန် ထိုညမှစ၍ပင် တဲတန်းလျားများနှင့်မနီးမဝေးရှိ မြေတွက်လပ်ကြီး၌ ကြီးချည်ကြီးတုပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ထိုသူထိုချွေးတပ်သားများအား ကြီးချည်ကြီးတုပ်ပုံကိုလည်း အတန်ငယ် ကျွန်တော် ဖော်ပြလိုပါသည်။

မြေတွက်လပ်အတွင်း၌ ဝါးလုံးတိုင် ၂ တိုင်ကို တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်းခပ်ကွာကွာစိုက်ထူထားလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုဝါးလုံးတိုင် ၂ တိုင်တွင်တန်းစီလျက် ဝါးလုံးတစ်လုံးကို အလျားလိုက်ချည်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။ ခပ်လွယ်လွယ်ပြောရပါမူ အဝတ်လှမ်းသောတန်းကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အမြင့်မှာ ၇ ပေ-၈ ပေခန့် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် လက် ၂ ဖက်ကို ကန့်လန့်တန်းထားသောဝါးလုံးထက်တွင် ၇ ဖက်စလုံး တင်ထားစေပြီးနောက် လက်ကောက်ဝတ်မှနေလျက် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကြိုးချည်ခံရသော ချွေးတပ်သားများသည် မတ်တပ်ရပ်လျက် လက် ၂ ဖက်စလုံးကို အထက်သို့ မြှောက်ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူမှာ ထိုင်ချင်၍လည်း ထိုင်မရ၊ သူ့ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်၍လည်း မရနိုင်ပေ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ယားယံ၍မျှလည်း ကုတ်လို့မရ။ ခါးဝတ်ပုဆိုးကျွတ်၍မျှလည်း ဝတ်မဖြစ်ပေ။ ထိုသူ၏ လက် ၂ဖက်စလုံးကို လက်ကောက်ဝတ်မှနေလျက် ဝါးလုံးတန်းထက်တွင်းချည်ထားခြင်းဖြစ်လေရာ လက် ၂ဖက်စလုံးမှာ အသုံးမဝင်အရာမရောက် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကုမေကာသည် ထိုသူများအားလုံးကို ထိုညတစ်ညလုံးမှနေလျက် နောက်တစ်နေ့ညမှူးချုပ်ထံ ဤလိုပင် ကြီးတုပ်ထားလေသည်။ ကြီးတုပ်ထားစဉ်အချိန်အတွင်း အချို့သူများမှာ မတ်တတ်ကပင် သေးတဖျန်းဖျန်း ပါကြလေတော့သည်။ အချို့တို့ကား ခါးဝတ်ပုဆိုးများပင် ကွင်းလုံးကျွတ်ကျလျက် အမြင်မတော်အောင်ရှိလေသည်။ အချို့ကား မတ်တတ်ကြီး ဦးခေါင်းကို ပန်းနှင့်လက်မောင်းရင်းတွင်မှေးတင်ကာ မျက်စိကိုစုံမှီလျက် တဟီးဟီး ညည်းတွားရှာလေသည်။ ထိုသူများသည် ကြီးချည်ကြီးတုပ်ခံနေရစဉ်အတွင်း အစားအသောက် ဟု၍ အလျှင်းမစား ကြရချေ။ ရေကိုပင် သောက်ခွင့်မရကြပါပေ။

သုံးပန်းစစ်သားများပေးကမ်းသော ပစ္စည်းကလေးများကို ယူမိခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုအဖြစ်မျိုးမြင်ပူး ကြသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်မှာ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကမ်းလာသောပစ္စည်းကလေးများကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သူပေးတဲ့ပစ္စည်းကလေးတွေမယူလို့ စိတ်မကောင်းရှာဘူးနှင့် တုပါတယ်”

ကိုသာမြိုင်ကပြောလေသည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူဝံ့မှာ လဲဗျ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုချစ်တီးတို့အဖြစ်ကို မြင်ပူးတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ဆရာလေး။ ဟို ဘုရား ၃ ဆူစခန်းကိုပြောင်းသွားတဲ့ စစ်သုံးပန်းတွေပေးတဲ့ ပစ္စည်းကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြီးတုပ်ခံရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား”

ကိုသာမြိုင်မှာလည်း ထိုကိစ္စထိုအဖြစ်ကို အမှတ်ရနေဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုစကားများကိုပြောနေသည့်အခါ သုံးပန်း စစ်ဗိုလ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကိုစူးစိုက်ကြည့်လျက် ခပ်ငေးငေးရုံနေပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ပြောနေသောစကားများကို နားမလည်သောကြောင့်လည်း အတွေးတစ်မျိုးပေါက်နေ ဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့စကားအပြတ်တွင် အားတက်သရောအမူအရာဖြင့် သူလက်တွင်းမှ ပစ္စည်းကလေးများကို လက်ကမ်းလျက်ပေးပြန်ပါလေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်အသစ်ဖြင့် ထပ်မံ ရွှင်ပြုံးလာပြန်လေသည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်၏အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ခပ်စောစောကလိုဦးခေါင်းခါလျက် မငြင်းဆန်ရက်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် နောင်ခါလာမှ ‘နောင်ခါရောက်ရား သူပေးသောပစ္စည်းကလေးများကို လက်ခံလိုက်ရသော် ကောင်းလေမလား’ ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်စိတ်တွင် အတွေးဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့အားဖြင့်ကား ဒီအပြုအမူကိုမပြုဝံ့ကြောင်း ခပ်ရိုးရိုးဝန်ခံရပေမည်။ ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာ၏မျက်နှာ သည် ထိုအတွေးကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိသည့်အခါ၌ပင် ကျွန်တော်၏စိတ်များကို ကြီးမားစွာချောက်ချားစေ ပါသည်။

ဤလိုဖြစ်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိပါသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်း လည်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဤကိစ္စတွင် သူပေးသောပစ္စည်းကလေးများကို ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်သည် လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ဟုဆိုလျှင်လည်း ထိုအဖြစ်ထိုအကြောင်းကို သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သဘောပေါက်နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြ ထိုက်လေသည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြောပြရန်ဝတ္တရားလည်း ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်တွင် တာဝန်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည်လည်းကောင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် လည်းကောင်း အင်္ဂလိပ်စကား တတ်ကြ

သူများမဟုတ်သလို၊ သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မြန်မာစကားတတ်သူတစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်နှင့် သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်တို့၏ အဆက်အဆက်စွာမှာ မပြေမလည်မရှင်းမလင်းနှင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကြုံတွေ့နေကြရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်၏အလယ်တွင်ရှိနေသော မီးပုံမီးသည် အရှိန်ကောင်းစွာရလျက် တောက်လောင်နေလေသည်။ မီးပုံအတွင်းမှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားထွက်လာသော မီးပွင့်မီးပွားကလေးများသည် မီးခိုးတန်းနှင့်အတူ ရောထွေးလျက် တဲတန်းလျား၏အမှီးရှိရာသို့ လွင့်တက်သွားသည်။ အပြင်အပတ်တွင်မူ ဆောင်းနှင်းများက ရီဝေသိပ်သည်းလျက် ဆောင်းနှင်းသမီးသည် 'နှင်းဝတ်ကမ္မလာကြီးကို လွှမ်းခြုံထားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာသာခြားစကားတွင် ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကို အတော်အသင့်ပြောတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကို ပြောကြားနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦး ၂ ဘက်၏ဆက်ဆံရေးသည် ထိုက်သင့်သလောက် အဆင်ပြေသွားနိုင်စရာအကြောင်းရှိသည်ဟူသော အတွေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိလေသည်။

ထိုအတွေး ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာသည်မှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်။ ခပ်စောစောပိုင်း အချိန်က 'ဘုရား ၃ ဆူ' စခန်းသို့ရှေ့ပြောင်းသွားကြသော ဗြိတိသျှစစ်သို့ပန်းများထံမှ အကြီးအကဲစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား ၄-၅ ယောက်တို့သည် ဟိန္ဒူစတန်နီစကားကို ကောင်းမွန်စွာပြောနိုင်ကြသဖြင့် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အတော်ပင်အဆင်ပြေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရှေ့မှောက်တွင်ရှိနေသော သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်အား "ဟိန္ဒူစတန်နီစကားတတ်ပါသလား" ဟု မေးမြန်းခြင်းပြုလိုက်ပါသည်။ သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် သူ့ဦးခေါင်းကို ခပ်လွယ်လွယ်ညိတ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း ဟိန္ဒူစတန်နီစကားတတ်ကြောင်း ပြောလေသည်။ ဟိန္ဒူစတန်နီစကားပြောသောသူအသံသည် ခပ်အစ်အစ်ခပ်သြဩနှင့် လုံးကြီး ခဲကြီးပြောသောလေယူလေသိမ်း ဖြစ်သည်။

အနီးတွင်ရှိနေသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏ အဆက်အဆံကို ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် ဟိန္ဒူစတန်နီစကားပြောတတ်ကြောင်း ကိုသာမြိုင်သိသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အနီးသို့ ထိုင်ရာမှ မထ တိုးကပ်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တို့၏ ရှေ့အဆက်အဆံကို သိချင်စိတ်ထက် သန်နေဟန် ရှိလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်ကလည်း သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်အား သူပေးသောပစ္စည်းကလေးများကို အဘယ်ကြောင့် လက်ခံယူငင်ခြင်းမပြုခဲ့ကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောကြားရလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့တပ်ဒီနီစခန်းတွင် ယခင်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော စစ်သို့ပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သားများ၏အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တတ်သလောက် ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာဖြင့် ပြောဆိုခြင်းပြုရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်မှလည်း သို့ပန်းစစ်ဗိုလ်မှာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် စိတ်ကျေနပ်သွားဟန် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကို မပေးနိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်မကောင်းဟန်တော့ ရှိရာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မီးပုံကြီးဘေးတွင်ထိုင်ကာ ဤလိုစကားတောင်းကြနေခိုက် တဲလိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်အား အနီးသို့ရောက်မှပင် သတိပြုလိုက်မိကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားသည် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပန်းထက်တွင် ချိတ်လွယ်ထားသည်။ သေနတ်ပျားတွင် လှံစွပ်တပ်ထားသည်။ သူသည် တဲလိုင်တစ်ပိုက်တွင် ကင်းတာဝန်ကျနေသော စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံမျှနှင့် သိရလေသည်။ ထိုစစ်သား၏ခြေထောက်တွင် ဂျပန်စစ်သားစီးကင်းဘတ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထို စစ်သား၏ခြေလှမ်းသံ၊ ခြေချသံကို ကျွန်တော်တို့မကြားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာတွင် ‘ဂျပန်စစ်သားစီးကင်းဘတ်ဖိနပ်’ ဟု ဆိုထားသဖြင့်၊ ထိုကင်းဘတ်ဖိနပ်အကြောင်းကိုလည်း အနည်းငယ်ပြောလိုပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားများစီးနင်းသော ကင်းဘတ်ဖိနပ်များသည် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ယခုအသုံးပြု တွေ့မြင်နေကြရသည့် ကင်းဘတ်ဖိနပ်များနှင့် မတူချေ။ ထိုစဉ်အခါက ဂျပန်စစ်သားများအသုံးပြုသော ကင်းဘတ်ဖိနပ်သည် အနက်ရောင်များ ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်၏ဦးခေါင်းပိုင်းမှာလည်း ယခု ကျွန်တော်တို့အသုံးပြုနေသောကင်းဘတ်ဖိနပ်များနှင့် ကွဲလွဲလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများစီးသော ကင်းဘတ်ဖိနပ်ဦးပိုင်းလည် ခြေချောင်း ၅ ချောင်းနေရာ၌ ခြေမနှင့်ကျန်သော ခြေချောင်း ၄ ချောင်းနေရာတွင် အကွဲအစိုက်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ပါရှိလေသည်။ ဖိနပ်ဦးသည် အချွန်း သို့မဟုတ် အပိုင်းဟူ၍ တပြေးညီတစ်သားတည်းမဟုတ်ပေ။ ပြီးလျှင် အောက်ခံရာဘာမှာလည်း ဟီးလ်ခေါ် ပနောင့်နံမြင့် မရှိပေ။ အားလုံး တစ်သားတည်းတပြေးညီဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် သာမန်စစ်သားများအတွက် စစ်ယူနီဖောင်းများကို လည်းကောင်း၊ စားနပ်ရိက္ခာစသည်များကို လည်းကောင်း နည်းနည်းကျကျ အသုံးပြုကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲအတွက် စစ်အောင်နိုင်ရေး တစ်ခုတည်းကိုသာ အဓိကထားဟန်တူလေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားများလို ယူနီဖောင်းအကျအနု၊ စားနပ်ရိက္ခာရာရှင်ပစ္စည်းအကျအနု ဟူ၍လည်း ဇီစာချဲ့နေခြင်းမရှိပေ။

ကျွန်တော်လေ့လာမိသလောက်ပြောရလျှင် တိုက်ပွဲတွင်အသုံးပြုသော လက်နက် ဟူသည်မှာလည်း အပေါ့စား၊ အသေးစားလက်နက်များသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများကိုင်ဆောင်သော ရိုင်ဖယ်သေနတ်များမှာ ဗြိတိသျှစစ်သားများအသုံးပြုသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်များထက် ပေါ့ပါးလေသည်။

ကင်းဘတ်ဖိနပ်ကိုစီးနင်းကာ ခြေသံမကြားအောင်ဝင်ရောက်လာသော ဂျပန်စစ်သားကိုတွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်လည်း သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်မှာ အတော်အတန် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အနည်းငယ် စိတ်ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် လူချင်းကပ်လှမတတ်ရှိနေသော သွန်ထိုက်မျိုကိုသာမြိုင်မှာလည်း မျက်နှာပျက်လျက် ကျွန်တော့်ကိုလက်ကုတ်လိုက်သည်။

အမှန်ပြောရသော် ဂျပန်စစ်သားသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာမီးပုံသို့ အဘယ့်ကြောင့်ဝင်လာသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ သဘောပေါက်နားလည်လေသည်။ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဂျပန်စစ်သားဝင်ရောက်လာသည်မှာ ‘ဆေးလိပ်တောင်းရန်အတွက် ဝင်ရောက်လာခြင်း’ ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်တွက်ဆမိပြီး ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်ထံတွင် ဆေးလိပ်တောင်းခံခြင်း ပြုတတ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သားကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကထင်မိသည်မှာ သုံးပန်းဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာ ကျွန်တော်တို့အနီးတွင်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ထိုအမြင်ထိုအတွေ့ကြောင့် ‘ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်အပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ သုံးပန်းဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း ရန်ရှာလေမလား’ ဟူသော ပုပန်ကြောင့်ကြမှုဖြစ်မိလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကိုမျက်နှာမူလျက် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်၍ရပ်လိုက်လေသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို ခါးတွင်ထောက်ထားသည်။ ပါးလျားသောမျက်ခုံးမွှေးများအောက်မှ ပြူးကြောင်သေးငယ်သောမျက်လုံးအစုံသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အား စူးစူးတောက်တောက်ကြည့်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကလည်း ထိုင်ရာမှနေလျက် ဂျပန်စစ်သားအား တစ်ချက်မျှမော်ကြည့်လေသည်။ ပြီးသော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို အောက်ပြန်၍ ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အနေဖြင့် ဂျပန်စစ်သားကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း မီးပုံဘေးမှထွက်ခွာသွားရန်ကိုကား ရည်ရွယ်ဟန်မတူပေ။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်လျက် ကျွန်တော်မှာ တိုတောင်းသောအချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် အတွေးအတောဟောင်း မြောက်မြားစွာတို့ကို တွေးတောခြင်းပြုလိုက်မိပါလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် ၊ ဂျပန်စစ်သား။

အောင်နိုင်သူနှင့် ရုံးခိုခိုသူ

ဤအတွေး ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သာမန်စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ရာထူးအဆင့်အတန်းအားဖြင့်မူ အတော်ပင်ကွာခြားလှပေသည်။

ပြီးလျှင် လူပုပန်းကွာခြားမှုကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ တစ်ဦးက ကိုယ်ကာယဖွံ့ဖြိုးပြီး ကြံ့ခိုင်မှုတွင် လည်းကောင်း၊ ဥပစိရုပ်ခံ့ညားမှုတွင်လည်းကောင်း ရည်မွန်သောသွင်ပြင်ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်သေးသေး ပုကွကွကလေးဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားတို့၏ ရင်ထဲတွင် မည်သို့မည်ပုံရှိနေကြမည် ဟူ၍ကား ကျွန်တော် မပြောတတ်။ မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်မူ ‘ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခု’ဟူ၍ အထင်ရောက်နေမိပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားသည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသောအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ မလှမ်းမကမ်း တဲတန်းလျားထက်တွင် ငုတ်တုတ်မဲတဲ ထိုင်နေကြသော သုံးပန်းစစ်သား ၄-၅ ယောက်ရှိရာသို့လည်းကောင်း အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် “အင်္ဂလိပ် အင်္ဂလိပ်”ဟု အသံမပီမသပြုသည်။ ခြေ ၂ ချောင်းကို ခုန်ဆွခုန်ဆွလှုပ်လျက် ဖိနပ်သံ တဘုံးဘုံးမြည်အောင် ပြုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်သား၏ ထိုအပြုအမူကို ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်မိပေ။ နောက်မှ သူ့အပြု အမူကိုသိရသည်မှာ သူသည် ဖိနပ်သံတဘုံးဘုံးမြည်စေလျက် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အား မော်ကြည့်စေရန်ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ရလေသည်။

ဂျပန်စစ်သား၏ ထိုအပြုအမူကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာလည်း ဦးခေါင်းငုံ့ထားရာမှနေလျက် ဂျပန်စစ်သား အား မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂျပန်စစ်သားသည် တဲလိုင်ပေါ်သို့လက်ညှိုးညွှန်ပြုလျက် “ဂိုး ဂိုး”ဟူ၍ နှုတ်မှရွတ်ဆိုလေသည်။ သူ့ဆိုလိုသည်မှာ မီးပုံအနီးတွင်ထိုင်နေသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အား တဲလိုင်ထက်ရှိ သူ၏နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားရန် မောင်းနှင်လွှတ်သည့်သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် ချက်ချင်းပင် ဂျပန်စစ်သား၏ ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်သွားလေသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာမှာ ခပ်စောစောက ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆက်ဆံသည့်အသွင်မျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ တင်းမာတည့်ငြိမ်သော အမူအရာမျိုးသို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားလေသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က ထိုင်နေရာမှထလိုလိုလည်းအခါ ဂျပန်စစ်သားနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ရော အနိမ့်အမြင့်ပါ အပြတ်အသတ်ကွာခြားလှကြောင်း ပို၍ထင်ရှားနေလေသည်။ ထိုအတွင်းကပင် ကျွန်တော်သည် သူတို့ ၂ ဦး၏ အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း ‘တစ်စုံတစ်ရာများဖြစ်ကြမည် လောဟူသော’ အတွေးဖြင့် စိုးရိမ်မကင်းရှိမိလေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက်ယှဉ်ရပ်နေကြသည်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခြေတစ်လှမ်းအကွာ လက်တစ်ကမ်းအလိုမျှသာဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်စစ်သား၏လက်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏ပါးပေါ်သို့ကျရောက်သွားပါက အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်မှာ သုံးပန်းအကျဉ်းသမားပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခေါင်းငုံ့မခံ ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍သေချာသည်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတဲလိုင်ထက်တစ်နေရာတွင် စုစုဝေးဝေးနှင့် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေသော

သုံးပန်းစစ်သား ၄-၅ ယောက်တို့၏အခြေအနေပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေကြသော သုံးပန်းစစ်သား ၄-၅ ယောက်သည် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလျက် အချင်းချင်း စကားတီးတိုးပြောကာ မီးပုံဘေးတွင်ဖြစ်ပွားလာမည့်အရေးအခင်းကို စူးစိုက်လျက် အကဲခတ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ် လေသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏အကြီးအကဲဖြစ်သောစစ်ဗိုလ်အား စော်ကားမော်ကားပြုလုပ်ပါက ငြိမ်ခံနေကြလိမ့် မည်မဟုတ် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။

ထိုအခါ ဂျပန်စစ်သားမှာလည်း တစ်ဦးတည်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါပေ။ သူ့အဖော် ၂ ယောက်သည် တံတန်းလျားပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက်ရှိနေလေသည်။ ထိုဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် ရိုင်ဖယ်ကို လက်တွင် ကိုင်ထားလေသည်။ ထို ၂ ဦးသောစစ်သားတို့၏အနေအထားမှာလည်း အရေးအခင်းကြုံခဲ့သော် အသင့်ဖြစ်နေ ခေရန်ပြုလုပ်ထားသော အခဲအထားမျိုးဟူ၍ ကျွန်တော်ယူဆမိလေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ထွေးထင်မိသည်မှာ အကယ်၍များ မီးပုံဘေးမှအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားသာ ပဒိုပကူ ဖြစ်ပွားမှုရှိခဲ့သော်၊ တံလှိုင်းပေါ်မှ ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းစစ်သားကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပြေးလွှားလာကြမည် မှာ သေချာပါသည်။ ထိုအခါ တံပေါက်ဝတွင်ရှိနေသော သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်တို့ကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပစ်လားခတ်လား လှုပ်လေမည်။ သို့ကြောင့် ‘ထိုအခြေအနေမျိုး မကျရောက်ပါစေနင့်’ဟု ကျွန်တော်ရင်ထဲက ဆုတောင်းမိလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားသည် လက်ညှိုးတယမ်းယမ်းပြုလျက် သူပါးစပ်မှ တံတွေးစက်တံတွေးပေါက်များ တဖွားဖွား စဉ်ထွက်လာသည်ထိ “ဂိုး ဂိုး”ဟု အဆက်မပြတ်ရေရွတ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ဂျပန်စစ်သား၏မျက်နှာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူသည် စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ စပ်တည်တည်ခြေခုံရပ်နေပြီး၊ ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ လက် တစ်ဖက်ကိုထိုးသွင်းလျက် သူ့လူများရှိရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

သို့နှင့် ထိုကိစ္စပြီးသွားပါမှ ဂျပန်စစ်သားသည် ကျွန်တော်ဘက်သို့မျက်နှာမလိုက်ပြီး “ဘီမော၊ ဆေးလိပ် ရှိတာကား”ဟူ၍ ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါလေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အမေးကို ခေါင်းဆတ်လျက် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ‘ခဏနေပါဦး’ ဟု လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ-ကိုသာမြိုင်၊ ဆေးလိပ် ၃-၄ လိပ် သွားယူပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုသာမြိုင်မှာ ကျွန်တော်ကလေးလှတ်သည်ကိုမငြင်းဆန်သာ၍ ထိုင်ရာမှထသွားရသော်လည်း ထိုကိစ္စအတွက် သိပ်ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ပါချေ။ စေတနာရှိဟန်လည်း မရ။ မပြောသာ မငြင်းသာသော အခြေအနေကြောင့်သာ မျိုသိပ်ထားရဟန်တူလေသည်။

အမှန်ကိုပြောရလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂျပန်စစ်သားကို ဆေးလိပ်ပေးရမည့်ကိစ္စ၌ အခါတိုင်း ကလို စေတနာမထက်သန်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။ မပေးဘဲနေလိုရလျှင်လည်း မပေးဘဲနေလိုက်ချင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသာမြိုင်တွင်ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်ထားကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်လိုပါချေ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် ဖက်ဆစ်စနစ်သည် ပီပီပြင်ပြင်ရပ်လုံးပေါ်ခဲ့လေသည်။ ကမ္ဘာလူသားပေါင်းများစွာ တို့အား ဖက်ဆစ်ဝါဒများသည် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဖက်ဆစ်ဝါဒီ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဖက်ဆစ်တပ်သားများအား ကမ္ဘာလူသားထုကြီးက တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာ၊ တစ်ကြောင်း မဟုတ်တစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဆိုသလို အော့နုလုံးနာခဲ့ကြလေသည်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

တောတွင်းခွေးတပ်စခန်းများ၌လည်း ထိုနည်းထိုသဘောမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ ခွေးတပ်သားများသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် လက်နက်ကိုင်လျက်တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြရန် အခြေအနေကမပေးသဖြင့် မတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရသော်လည်း၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒီများအပေါ်၌ကား ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ခြင်း၊ အကြည်ညိုကင်းမဲ့ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်တော်လှန်ခြင်းမျိုးကား အပြည့်အဝရှိခဲ့ကြလေသည်။

အချိန်သိပ်မကြာမီအတွင်း၌ပင် ကိုသာမြိုင်သည် ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ် ၂ လိပ်ကိုယူဆောင်လျက် ကျွန်တော်နှင့် ဂျပန်စစ်သားတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုသာမြိုင်၏လက်တွင်းမှ ဆေးလိပ် ၂ လိပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်သား၏ လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာစကားမဆိုဘဲ မီးပုံအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဂျပန်တွေဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲဆရာလေး။ ခွေးတပ်သားတွေအပေါ်မှာရော စစ်သုံးပန်းတွေအပေါ်မှာရော နည်းနည်းလေးမျှ သနားကြင်နာစိတ်မရှိကြဘူးနော်”

ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ဂျပန်စစ်သား ထွက်သွားသည့်အခါ ကိုသာမြိုင်က စတင်၍စကားဆိုလေသည်။ “ဂျပန်တွေဆိုးတယ်ဆိုတာထက် သူတို့တစ်တွေ လိုက်နာကျင့်သုံးနေရတဲ့စနစ်ကိုက ဆိုးတယ်ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်တယ်ကိုသာမြိုင်။ ခင်ဗျား တစ်ခုထွက်ကြည့်မှပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နှင့် စစ်သုံးပန်းတွေလောက်သာ ဒီတောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ ဒုက္ခတွေ့နေကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဂျပန်စစ်သားတွေကိုယ်တိုင်ဟာလည်း အင်မတန်ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြတာပဲဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ကိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ပြုလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ဆိုလိုချက်ကို သဘောတူလက်ခံဟန်ရှိလေသည်။

တောတွင်းခွေးတပ်စခန်းများတွင် ကျွန်တော်တို့သာလျှင် မဟုတ်။ ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ဘောင်းဘီအပြုပြီ၊ အင်္ကျီအစုတ်စုတ်၊ ဖိနပ်အပေါက်ပေါက်နှင့် ဖြစ်သလိုကျသလို စားသောက်နေထိုင်ကြရသူများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

“စစ်ကြီး ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲဆရာလေး”
ကိုသာမြိုင်သည် မည်သို့ စိတ်ကူးရလေသည်မသိ။ မည်သည့်အတွေးအတောကို တွေးတောလိုက်မိသည်မသိ။ ကျွန်တော့်အား အထက်ပါမေးခွန်းကို ရုတ်တရက်မေးမြန်းခြင်းပြုလိုက်ပါသည်။

ကိုသာမြိုင်၏မေးခွန်းသည် ကျွန်တော့်နလုံးသားကို ဖျပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားစေပါသည်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမတွေးတောမိ။

‘စစ်ကြီး ဘယ်တော့ပြီးသွားမလဲ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ဘယ်အချိန်ရမလဲ’
ဤသည်ကို ကျွန်တော်က တွေးတောစဉ်းစားသင့်ပေသည်။
ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်၏အမေးမှာ လေးနက်သည်။ ကျယ်ဝန်းနက်နဲသောသဘောကို ဆောင်သည်။ ဤအချက်ကိုကား ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

တောတွင်း ခွေးတပ်စခန်းများ၌ များလှစွာကုန်သောခွေးတပ်သားများ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချို စသူများသည် ထိုမေးခွန်းမျိုးကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ကိုသာမြိုင်လို မမေးမြန်းခဲ့ကြ။ သူတို့တစ်တွေ မေးလှေမေးထရှိကြသည်မှာ-

“မီးရထားလမ်း ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”
“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ”
ထပ်တလဲလဲ သူတို့မေးကြမြန်းကြသည်မှာ ဤမေးခွန်း ၂ မျိုးသာဖြစ်လေသည်။

“ကိစ္စတစ်ခုဟာ အစရှိရင်အဆုံးရှိရမှာပေါ့ဗျာ။ စစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေရှိသလို၊ စစ်ကြီးပြီးတဲ့ နေ့တစ်နေ့၊ အချိန်တစ်ချိန်ဟာလည်း မလွဲမသွေရှိရပေမှာပေါ့။”

ကိုသာမြိုင်ထံမှ နောက်ထပ်လျက် စကားတစ်စုံတစ်ရာထွက်မလာတော့ပေ။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးစလုံးသည် မီးငွေ့ကိုလုံရင်း အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် နောက်ထပ်လျက် မဆုံကြတော့ပေ။ ကျွန်တော် နှင့်ကိုသာမြိုင်သည် မီးပုံဘေးတွင် အချိန်အတန်ကြာ ဆက်လက်၍ထိုင်နေကြသော်လည်း၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ နောက်ထပ်မလာတော့ပါချေ။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာပြဿနာပေါ်လာမည်ကို တွေးတော စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်စစ်သုံးပန်းများနှင့် ရွေးတံပိသား များ၏ လွန်ခဲ့သောတစ်ချိန်ကဖြစ်ရပ်များကို ပြောလိုက်သောကြောင့်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင်ကျရောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သွားဟန် ရှိလေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့၏တံကြီးပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသော စစ်သုံးပန်းများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့တံကြီးပေါ် တွင် အကြာအရှည် မနေကြရပါချေ။ ဂျပန်တို့သည် ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများအား နောက်တစ်နေ့မနက်၌ပင် ယခင် စစ်သုံးပန်းများနေထိုင်သွားရာတဲလိုင်ကြီးအား ထပ်မံကာပြုပြင်စေပြီးနောက် ထိုတဲလိုင်ကြီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေး လိုက်လေသည်။

ဈေးတပ်စခန်းနှင့် အဓိပတိမင်းကြီး

နောက်ရက်များသည် ဆောင်းလယ်ရာသီအတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့သောရက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒီမိုးရာသီမိုးကာလမှလွန်မြောက်လျက် ဆောင်းရက်များဖြစ်သောကြောင့်လည်း တောတောင်ရေမြေအားလုံးသည် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ်ရှိနေလေသည်။

နံနက်လင်းသည်ဟုဆိုလျှင်ပင် ယခင်မိုးရာသီတုန်းကလို တအုန်းအုန်းတပြန်းပြန်း ရွာသွန်းနေသော မိုးရေပိုပေါက်များ၏ဒဏ်ကို ဈေးတပ်သားများမခံစားရတော့ပါချေ။ တောတောင်ရှိရေမြောင်းအားလုံးအား ရီဝေမှုန်ရှိုင်းစွာလွှမ်းခြုံရစ်သိုင်းထားသော ဆောင်းနှင်းများနှင့်ပိတ်ပုံးနေသည့် အမြင်အထိအတွေ့များကိုသာ ဈေးတပ်သားများ မြင်တွေ့ခံစားရလေသည်။

နံနက်စောစောဆိုလျှင် မည်သည့်အရပ်၊ မည်သည့်နေရာကိုပင် ကြည့်ကြည့်၊ ထူထဲသိပ်သည်းသောငွေသားကမ္မလာနှင့်တူသည့် ဆောင်းနှင်းထူကြီးများကိုသာ မိုးသားဖြူဖြူကြီးများအလား အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရလေသည်။

ဤလို ဆောင်းလယ်ရာသီ၏ရက်များ၌မူ ဈေးတပ်သားသည် မနက်အရုဏ်တက်ချိန်လောက်ကပင် အိပ်ရာမှ နိုးကြလေသည်။ သူတို့သည် မီးငွေ့ကိုလှုံ့ရန်အတွက် မီးပုံများရှိရာသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလှအယက် ရောက်လာတတ်ကြလေသည်။

မီးပုံကြီးများအနီးသို့ ရောက်ကြသည့်အခါ၌လည်း သူတို့သူတို့သည် မိမိတို့နှင့်သက်ဆိုင်ရာသက်ဆိုင်ရာ ဖြစ်ကြသော ရုပ်ရွာဒေသအကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ လုပ်ခင်းဆောင်တာများအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သားမယား၊ သားသမီး စသော ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏အကြောင်းကို လည်းကောင်း လူစုဖွဲ့လျက် ပြောကြားခြင်း ပြုတတ်ကြလေသည်။

အချို့အချို့သောဈေးတပ်သားများကဆိုပါလျှင် ဈေးတပ်ထဲသို့ ၎င်းတို့ပါလာသည့်အချိန်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားသမီးငယ်ကလေးများ၏အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မမွေးမဖွားသေးဘဲ ကိုယ်ဝန်နှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော သားသမီးကလေးများ၏အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မပြီးမပြတ်ဘဲကျန်ရှိနေသော စိုက်ပျိုးခင်းထွန်ယက်ခင်းများ၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးနှင့် တသသပြောတတ်ကြလေသည်။

အချို့အချို့သော ဈေးတပ်သားများသည် မိုးကုန်၍ဆောင်းပေါက်လာသည့်အချိန်ကပင် ၎င်းတို့၏ဒေသရပ်ရွာများ၌ ကျင်းပပြုလုပ်မြဲဖြစ်သော ကျောင်းကန်ဘုရားပွဲတော်များအကြောင်း၊ ကထိန်ပွဲ၊ မီးထွန်းပွဲတော်များအကြောင်း၊ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ပွဲ၊ ဆွမ်းကြီးလောင်းလှူပွဲများအကြောင်းမှစလျက် ထိုပွဲတော်လမ်းတော်များသို့ အိပ်သူသက်ထားများနှင့် သွားလာခဲ့ကြပုံ၊ ဆင်နွှဲပျော်ဖြူးခဲ့ကြပုံများကိုပါ စိကပတ်တိုးပြောတတ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ သူတို့သူတို့၏စကားများကိုကြားရသော ကျွန်တော်အနေဖြင့် အလွန်တရာ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်တွေ့၍လည်း စိတ်မချမ်းမမြေ့ခြင်းဖြစ်ရလေသည်။

လွမ်းစရာဆွေးစရာရှိ၍ လွမ်းတတ်ဆွေးတတ်သူများအဖို့ ဆောင်းဥတုဆောင်းရာသီမှာ ပို၍အလွမ်းကြွယ်ဝစေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

မီးပုံကြီးဆေးတွင် စုပုံကာထိုင်နေကြသောချွေးတပ်သားများသည် မီးငွေ့ကိုလှုံ့ရင်းမှ သူတို့၏အိမ်ရာများအကြောင်းကို အချိန်အတန်ကြာမျှသာ တစ်ယောက်လျှင်တစ်မျိုးပြောနိုင်ကြလေသည်။ အတော်ကလေးအချိန်ကြာသည့်အခါ နှုတ်ဆိတ်လျက် ငြိမ်သက်သွားကြရှာလေသည်။ သူတို့ခမျာများသည် သိပ်သည်းရိုစေနေသော နှင်းထုများအတွင်းသို့ အငင်းအမောကြည့်ရှင်း တဖောက်ဖောက် ကျဆင်းနေသော နှင်းပေါက်သံကို နားစွင်းရင်းအတွေးရေယဉ်ကြောဝယ် နစ်မျောလျက်ရှိကြလေသည်။

လှိုင်းဒဏ်-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရာ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပြစ်ကြောင်းပြစ်ရပ်ကလေးများသည် ကျွန်တော်အဖို့တစ်သက်သာတွင် မေ့ပျောက်မရနိုင်သော အကြောင်းရပ်များ ဟူ၍ဆိုချင်ပါသည်။

ဤတွင် 'ပြစ်ကြောင်းပြစ်ရပ်ကလေးများ' ဟူ၍ ဆိုရသော်လည်း၊ အချို့အချို့သော ကိစ္စရပ်များမှာမူ ယေယျာဆဆသဘောထားရမည့် သေးငယ်သောကိစ္စရပ်များ မဟုတ်ပါပေ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံရသူအဖို့ တစ်သက်တာတွင် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်လောက်သည့် သက်စွန့်ဆံဖျားကြုံဆုံရချက်များပင် ပြစ်လေသည်။

ဝမ်းရောဂါဆိုးကြီးများနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်း၊ တဲတန်းလျားကြီးများအတွင်းသို့ ညအခါ ကျားများ ဝင်ရောက်လာတတ်ခြင်း၊ ကျောက်တောင်ကြီးများကို ဒိုင်းနမိုင်းဖောက်ခွဲရခြင်း၊ ကျောက်ရောဂါများဖြစ်ခြင်း စသည် စသည်တို့မှာ အသက်ဘေးနှင့်နီးကပ်လှသောအဖြစ်များ ဟု ဆိုရပါမည်။

ထိုအတွင်း ရံပန်ရုံခါ မလုံမရှောင်သာကြုံရတတ်သော လုပ်မှားကိုင်းမှားနှင့် ခြေလှမ်းမှားသောအပြစ်များကြောင့် ဂျပန်များနှင့် ပြဿနာပေါ်ရသောကိစ္စဟူသည်မှာလည်း တကယ်တမ်းတွေးကြည့်လျှင် သေးငယ်သော၊ အမူမထားလောက်သော အပြစ်သင်္ချာများဟူ၍ ပြောမဖြစ်ပါချေ။

အဆိုဆုံးမှာ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများရှိဂျပန်တို့သည် (အားလုံးမဟုတ်သည့်တိုင် အများစုမှာ) ချွေးတပ်သားများအဖို့ ကျားနှင့် တောဆင်ရိုင်းများထက် သော်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းရောဂါနှင့် ကျောက်ရောဂါထက် သော်လည်းကောင်း ပို၍ပို၍ကြောက်စရာကောင်းနေခြင်းပင် ပြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်များအပေါ်တွင် ဂျပန်တို့၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ကား အထက်ကလည်း ကျွန်တော် တဖွဖွဆိုခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခုလည်း ထပ်မံ၍ဆိုရပါဦးမည်။ ဂျပန်များသည် ချွေးတပ်သားတို့အပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ အကြင်နာသနားမဖက်ဘဲ သူမတူအောင်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြသူများသာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်စခန်းများ၌ အလုပ်လုပ်ကြရသည်မှာ အခြားသောအလုပ်ကို လုပ်ကြရသည်ထက် ပို၍စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကြရသည် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးသည် ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံး၌ ဆေးဝါးရှားပါးခြင်း၊ အစားအသောက် ရှားပါးခြင်း၊ အဝတ်အထည် ရှားပါးခြင်း စသော ဆင်းရဲကျပ်တည်းမှုများနှင့် တစ်နိုင်ငံလုံးရင်ဆိုင်ကြရပေရာ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများ၌လည်း ထိုအပြစ်ထိုဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရပေသည်။

ထိုမျှမက ဤလို ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည့်အတွင်းမှ ဖက်ဆစ်စနစ်၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုက ပို၍လွန်ကဲလာသည့်အခါ ချွေးတပ်သားများအဖို့ ပြေးစရာ မြေမရှိ၊ ပေးစရာလည်းငွေမရှိ ဆိုသည့်စကားကဲ့သို့ အားကိုးစရာကင်းမဲ့လျက် အထူးပင် စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကြရလေသည်။

ထိုအကြောင်းမှာလည်း ချွေးတပ်သားများကြုံတွေ့ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခပေါင်းမြောက်မြားစွာအနက် တစ်ကြောင်းအပါအဝင်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

ဒီနေရာတွင် အကြောင်းတစ်ခုကို စကားဖြတ်လျက်ဆိုရပေဦးမည်။

ရက်၊လက်ကား ကျွန်တော် အသေအချာမမှတ်မိတော့ပါ။ နွေဦးပေါက်ရာသီ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများရှိရာသို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထိုစဉ်အခါက 'အဓိပတိအရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာဘမော် ကြွရောက်လာလိမ့်မည်။ ရွေးတပ်သားများအား လှည့်လည်စစ်ဆေးခြင်း ပြုလိမ့်မည်'ဟု သတင်းစကားကြားသိရ လေသည်။ ဤသတင်းသည် သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းမှနေလျက် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းအထိ တောမီးလောင်သည်ပမာ ပျံ့နှံ့လာလေတော့သည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ တာဝန်ယူရသည်မှာ သံဖြူဇရပ် မှနေလျက် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းအထိ ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် သံဖြူဇရပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရွေးတပ် စခန်း အစဖြစ်လျက် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ရွေးတပ်စခန်း အဆုံးဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် ယိုးဒယား (BAN PONG)ဘန်ပေါင်မှ မြန်မာနိုင်ငံ ဘုရား ၃ ဆူ စခန်းအထက်အထိ ယိုးဒယားဘက်မှ တာဝန်ယူရလေသည်။

၁၇၅ မိုင် ရှည်လျားသော ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာနှင့် ယိုးဒယား နိုင်ငံတို့သည် 'ဘုရား ၃ ဆူစခန်း'ကို ဗဟိုထားလျက် တာဝန်ခွဲဝေယူကြရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ ရွေးတပ်သားများမှာ ယိုးဒယားနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား ဆင်းရဲသားများနှင့် မလေးရှား လူမျိုးများ များပြားသည်ဟု သိရလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရွေးတပ်သားများသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၏ သည်မှာဘက်သို့ ကူးသန်မလာရသလို၊ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ရွေးတပ်သားများမှာလည်း ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၏ ဟိုမှာဘက်သို့ မကူးသန်းရပါချေ။ ထိုကိစ္စကိုမူ ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့သည် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ပင် တားမြစ်ခြင်း ပြုလေသည်။

ဤတွင် အထက်က စကားကို ဆက်လက်၍ ဆိုရပါမည်။

အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာဘမော် ရွေးတပ်စခန်းသို့ လာရောက်၍ ကြည့်ရှုလိမ့်မည်ဆိုသော သတင်းကို ကျွန်တော်တို့တော တွင်းသိရသည်မှာ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် စကားပြန်ကလေးများထံမှတစ်ဆင့် ကြားသိရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ရွေးတပ်သားများနှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများက ထိုသတင်း ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်အား မေးကြမြန်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုသတင်းကို ဂျပန်စစ်သားများနှင့် စကားပြန်များထံမှ ကြားသိရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဘယ်မျှ မှန်ကန်၍ အဘယ်မျှ တိကျလိမ့်မည် ဆိုခြင်းကိုမူ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရလေသည်။

ရွေးတပ်သားများမှာမူ တောတွင်း ရွေးတပ်စခန်းများသို့ အဓိပတိမင်းကြီး လာရောက်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး ခြင်း ပြုလိမ့်မည်ဆိုသည့်အတွက် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သူတို့တော လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သူတို့ ခမျာများသည် သူတို့၏အနေဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ အစားဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ အဝတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခမူ၍ ဖြစ်ဖြစ် သမျှသော ဒုက္ခပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကို အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီးအား တင်ပြ တိုင်ကြားကြမည်ဟု အားခဲ ထားကြလေသည်။

ဒီအထဲတွင် ကျွန်တော်၏ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်တစ်ယောက်မှာလည်း အပါအဝင်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူသည် အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီး လာရောက်မည်ဆိုသည့်အတွက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေရုံမျှမက သူကဲ့သို့ ရွေးတပ်စခန်း ၁ နှစ်ကျော်အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သူများကိုလည်း စုစည်းလျက်သွေးထိုးပေးနေပါလေတော့သည်။

“အဓိပတိအရှင်မင်းကြီးကြွလာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို တိုင်ကြားရမှာပဲ ဆရာလေး။ ကျွန်တော် ဒို့ပြင်လူတွေကိုလည်း ပြောထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးစုပြီးတော့ တည်တည့်တည်တိုင်ကြံမယ်ခင်ဗျ”
ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာဖြင့် ထိုစကားကိုဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုသာမြိုင်မျက်နှာကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်မိသည်။ မည်သည့်စကားကိုမျှ ကျွန်တော်က ပြန်မဆိုသေးပါ။ အခါတိုင်းနှင့်မတူသော လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည့်သူအမူအရာသည် တောတွင်းခွေးတပ်စခန်းတွင် ၁ နှစ်နီးပါး အတူတွဲလျက်နေခဲ့ရသောကျွန်တော်အဖို့ အံ့ဩမကုန်ဖြစ်ရလေသည်။

အလွန်တရာရိုးအလျက် အင်မတန်တည်ငြိမ်အေးစက်လှသော ကိုသာမြိုင်၏စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကိုလည်းကောင်း၊ ရွှင်ပျလန်းဆန်းနေမှုကိုလည်းကောင်း ဒီတစ်ကြိမ်ဒီတစ်ခါသာ ကျွန်တော်တွေ့ရဖူးပါသည်။

“ကျွန်တော်လူတွေကိုလည်း အားလုံးကို ဂုန်နီပိုင်းတွေပဲအပတ်ခိုင်းထားတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆင်းရဲခုက္ကူကို အဓိပတိမင်းကြီးသိသွားမယ်။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လည်းဖြစ်သွားမယ်”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သောကလေးသူငယ်တစ်ယောက်အလား ထိုစကားကို ထပ်၍ပြောပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို ခပ်တွေတွေငေးကြည့်နေမိသည်။ သူနှင့်အတူပါလာသော ခွေးတပ်သား ၄-၅ ယောက်တို့မှာလည်း သူ့လိုပင် အားတက်ရွှင်လန်းနေကြပါသည်။

သူတို့သည် မမြင့်ရဲ့မတွေ့ရသေးသောကိစ္စတစ်ခုအတွက် ကြီးစွာသောမျှော်လင့်အားထားချက်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်ဆိုခြင်းမှာမူ အထူးပင်ထင်ရှားလှပါသည်။ သူတို့အားလုံးသည် တစ်ညတည်းသော ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသလို ဂုန်နီပိုင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပါသည်။

ခါးပေါ်တွင်ဝတ်ထားသည်မှာ ဂုန်နီပိုင်းဖြစ်သလို၊ ကျောပေါ်တွင်လွမ်းမြဲထားသည်မှာလည်း ဂုန်နီပိုင်း ခုတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးပင် ဂုန်နီအိတ်ဝတ်၊ ဂုန်နီအိတ်ခြုံလျက် ဆံရှည်သမားများချည်းသာဖြစ်ကြလေ သည်။ ခွဲခွဲပြောင်ပြောင်အသားအရောင်များနှင့်ချည်းဖြစ်လေရာ၊ မသိလျှင် တောင်ပေါ်နေ ‘နာဂများ’ဟူ၍ အထင်မှားလောက်ပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်လာတုန်းက ၆ လပဲကြာမယ် ပြောတာ။ ခုဆိုရင် ၁ နှစ်နှင့် ၂ လ ရှိပြီ ဆရာလေး”
ကိုသာမြိုင်က ဆိုပြန်ပါသည်။ သူ့နောက်ပါလူများကလည်း တညီတည်းပင် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“အဓိပတိကြီးကြွလာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်ခွင့်ပေးဖို့ ပြောရမှာပဲ။ အဲလိုပြောတဲ့အတွက် ဂျပန်က ရိုက်လို့ သေချင်သေပါစေမှာ”

ကိုသာမြိုင်နှင့်အတူပါလာသော ခွေးတပ်သားတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့အားလုံးကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ အတွေးအတောတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

‘အဓိပတိအရှင်မင်းကြီးသည် သူတို့သူတို့၏ ဆင်းရဲခုက္ကူကို တကယ်တမ်း သိပါမည်လော။ တကယ်တမ်း ကယ်တင်နိုင်ပါမည်လော။ အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီးဆိုသူသည်ပင် ဂျပန်များအား အဘယ်မျှကြောက်ရွံ့နေရလေ သနည်း။ သွေး၊ ခွေး၊ မျက်ရည်တို့ဖြင့်ပိုးလွမ်းအပ်သော ဤနိုင်ငံတွင် အဓိပတိအရှင်မင်းကြီးနှင့်အပေါင်းပါ တို့သည် အဘယ်မျှ အစွမ်းထက်မြက်ကြသူတွေပေနည်း။’

ကျွန်တော်အနီးမှ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်တို့လူစု ထွက်ခွာသွားသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် ထိုအတွေးများကို စာရွတ်ကင်းလျှောက်တွေးတောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဤလိုနှင့် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း အချိန်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမမိုတိုက စကားပြန်သူငယ်ကလေးအား စေလွှတ်လျက် သူ့ရှိရာစစ်ရုံးအဆောက်အအုံသို့ ကျွန်တော်အားခေါင်းငြင်း ပြုလေသည်။

ရာမမိုတိုရှိရာသို့မရောက်မီ လမ်းခုလတ်တစ်နေရာတွင် စစ်သုံးပန်းများအလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် မိုးကုန်ပြီးစက ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများနှင့် ဆင်သမားများခုတ်လိုထားသော သစ်ပင်သစ်လုံးကြီးများကို လွှဲများ၊ ပုဆိန်မျိုးနှင့် ဖြတ်တောက်လျက်ရှိနေကြလေသည်။ ထိုသစ်တိုင်သစ်လုံးကြီးများသည် မကြာမီ ဆောက်လုပ်တော့မည်ဖြစ်သော 'တပ်ဒီနံတံတားကြီး'အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်လုပ်နေကြသော သုံးပန်းစစ်သားများထဲတွင် တစ်ညက ကျွန်တော်နှင့်ကိုသားမြိုင်တို့တွေ့ကြုံခဲ့ရသော စစ်ဗိုလ်မှာလည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အလုပ်တာဝန်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာမလုပ်ရသော်လည်း၊ တံတားတိုင်ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ တံတားတိုင်ရွေခြင်း၊ မူလီစုပ်ရန်အတွက် လွန်ပူပေါက်ဖောက်ရခြင်းစသော အတိုင်းအတွာအားလုံးမှာမှ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်၏အစီအမံအားလုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဆောက်လုပ်ရေးဘက်၌ ကျွမ်းကျင်သော အင်ဂျင်နီယာစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း၌ ဂျပန်များသည် 'ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး'ကို ဖောက်လုပ်ခြင်း ပြုရာ၌ နည်းနည်းနှင့်ကဲ့ကျင့်ခြင်းသည့်သဘောမျိုး ဖောက်လုပ်ခြင်းပြုသည်မှာ မှန်၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် 'ပြီးကပစ်ပြီးစလွယ်'ဟု ဆိုနိုင်၏။ သို့ရာတွင် တပ်ဒီနံတံတားကြီးကဲ့သို့ ရှည်လျားကြီးမားသော တံတားကြီးတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ခြင်းအမှု၌မူ ပြီးစလွယ်လုပ်၍မရနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားလှလေသည်။

ရှည်လျားကြီးမားသော တံတားကြီးတစ်ခုပေါ်မှ မီးရထားကြီးတစ်စင်းလုံး ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းခြင်း ပြုရမည့် ကိစ္စ၌မူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လုပ်၍မရနိုင်ကြောင်း ဂျပန်များသဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် နောက်တစ်ကြောင်း ဆိုရန်ရှိသည်မှာ ဒီလိုတံတားကြီးမျိုးသည် သံပေါင်များ၊ သံယက်မကြီးများ၊ ကွန်ကရစ်တိုင်ကြီးများနှင့် အခိုင်အခံအကျအခဆောက်လုပ်ခြင်းပြုရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သော်ငြားလည်း၊ ရရာရကြောင်းလျှင်ဖြစ်သော တောသစ်ပင်ရိုင်းများကိုသာ အသုံးချလျက် ဆောက်လုပ်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်နေလေရာ ဂျပန်တို့၏ ထိုတံတားကြီးဆောက်လုပ်ရေးတာဝန်မှာ အဘယ်မျှကြီးမားလှကြောင်း သိလာလောက်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်တို့၏ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်သည် ၎င်းတို့အတွက်အထောက်အကူ ရရှိစေမည့် ဗြိတိသျှသုံးပန်းများထံမှ ဆောက်လုပ်ရေးတွင်ကျွမ်းကျင်နားလည်သော အင်ဂျင်နီယာသုံးပန်းစစ်သားများအား တမင်ရွေးချယ်လျက် တပ်ဒီနံစခန်းသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းမှာလည်း ထင်ရှားလှလေသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်ကိုမြင်သည့်အခါ လက်မှပေးကြိုးကိုကိုင်လျက် ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကားဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှုတ်ဆက်ခြင်းပြုလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုပြန်လည်ကာ နှုတ်ဆက်ရလေသည်။ အနီးတွင်ရှိနေသောသုံးပန်းစစ်သား ၄-၅ ယောက်သည် သူတို့၏အကြီးအကဲစစ်ဗိုလ်နှင့် ကျွန်တော်၏အပြုအမူကို ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။ ထို ၄-၅ ယောက်သည် လွန်ခဲ့သောညတစ်ညက သုံးပန်းစစ်သားများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် တစ်ညသောအခါက ဆေးလိပ်ကလေးများပေးကမ်းသည့်ကျေးဇူးတရားကို ယခုထိ သတိရနေကြဟန်တူလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ရာမမိုတိုရှိရာ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် မြေပုံလိပ်ကြီးတစ်ခုကိုဖြန့်ကာ ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် အလုပ်များနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမမိုတိုကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့တွင် မြေစုံရပ်လျက် အလေးပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါ

ပန်းရွှေပြည်တော်တိုက်

ရာမာမိုတိုသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းမော်ကြည့်လေသည်။ ပြီးလျှင် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို စကားဆိုလေသည်။

ဦးစွာပထမ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ‘မနက်ဖြန်တွင် ချွေးတပ်စခန်းများအားလုံးအား အလုပ်မှ တစ်ရက် အနားပေးမည်’ဆိုသောစကားပင်ဖြစ်လေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းများသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁ နှစ်ပြည့်လှန်းလေပြီ။ ‘အလုပ်မှ အနားပေးမည်’ ဆိုသောစကားကို (ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်အချိန်မှအပ) ဒီတစ်ကြိမ်ဒီတစ်ခါသာ ကျွန်တော်ကြားရဖူးသည်။ ‘ဂျပန်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်’ ဟု ကျွန်တော် တွေးမရဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ချွေးတပ်သားအားလုံး တဲတန်းလျားတွေထဲမှာပဲ နေကြရမယ်။ ထမင်းစားရင်လည်း တဲထဲမှာပဲ စားကြရမယ်။ မာစတာတွေအမိန့်မပေးဘဲ ဘယ်သူမျှ အပြင်ကိုမထွက်ရဘူး။ အဲဒါနားလည်အောင် ပြောထားရမယ်”

စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုက ပြောလေသည်။ ထိုစကားများသည် စင်စစ် မောင်အေးချို၏စကားများ မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတိုကပြောသော စကားများကို မောင်အေးချိုက နှုတ်တိုက်ပြန်လည်ကာ ရွတ်ဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“နောက်ပြီး သန့်ဘက်ခါကျရာင့် ချွေးတပ်သားတွေနှင့် ဆရာလေးပါ ဒီစခန်းကပြောင်းရမယ်တဲ့။ ပြောင်းရမယ့် စခန်းက ‘ဒုနစ်ခွေစခန်း’။ အဲဒါ အားလုံးစီစဉ်ထားပါတဲ့။ လမ်းခင်းဖို့ကျောက်တွေ အရေးတကြီးလိုတယ်။ မီးရထားထင်းတွေ ဒုတ်ရမယ်။ ကျောက်ထုရမယ်တဲ့”

ရာမာမိုတို၏စကားအတိုင်း မောင်အေးချိုက ပြောလေသည်။ ‘ဒုနစ်ခွေစခန်း’သို့ ပြောင်းရမည်’ဆိုသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် စိတ်ပျက်မိပါသည်။ ဒုနစ်ခွေစခန်းသည် တောနက်ရာကျွန်း၏။ ဈေးလှည်းများ အရောက်အပေါက်နည်းပါးလှ၏။ ရောဂါဝေဒနာလည်း ထူပြောလှလေသည်။ သို့ရာတွင် အမိန့်ကား အမိန့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဂျပန်စစ်သားများ၊ စစ်တပ်များ၏အုပ်ချုပ်ကွပ်ကွဲမှုအောက်၌ နေထိုင်ကြရသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုပေးသောအမိန့်သည် စစ်တပ်ကပေးသောစစ်မိန့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ၏လက်တွင်း၌ ‘စေသည်ကျွန်၊ ထွန်သည်နွား’ ပမာ မဟုတ်ပါလား။

“မာစတာက မေးနေတယ်။ ဒုပြောတာတွေ နားလည်သလားတဲ့”

အဘယ်မျှ ကျွန်တော် ငိုငင်တွေငေးမောနေမိသည် မသိ။ စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုက ၂ ခါထပ်လျက် ပြောလိုက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သတိဝင်လျက် သူ့စကားကိုကြားလိုက်မိပါသည်။

“ဟိုက် မာစတာ၊ ဟိုက်”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကို ခပ်တောင့်တောင့်ပြင်ရပ်လိုက်သည်။ အသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတိုသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လျက် ပြုံးလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အပြုံး၏နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ချက်ကိုကား ကျွန်တော်နားမလည်ပါချေ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီးနောက် မောင်အေးချိုဘက်သို့လှည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ စကားဆိုပြန်ပါသည်။ ပြီးလျှင် မောင်အေးချို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ထပ်မံလျက်စကားဆိုပြန်ပါသည်။

“ချွေးတပ်သားတွေအားလုံး အပြင်မထွက်ဖို့ကိုတော့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ပြောထားပါတဲ့။ နားမထောင်တဲ့လူကို အရေးယူမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်ပြောလိုက်သော ရာမာမိုတို့၏ထိုစကားအတွက် အံ့ဩသည်ထက်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ စင်စစ် ရာမာမိုတို့မှာ 'ထိုက်သင့်သလောက် စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်' ဟူ၍ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့စခန်း၌သာမက၊ အခြား ကျန်သောဈေးတပ် စခန်းများကို အုပ်ချုပ်ရာ၌လည်း အတော်ပင်သက်ညှာသူ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ရံဖန်ရံခါ အနည်းငယ်ပြုံးတတ်သည်မှာအပ။ ကျန်သောအချိန်တွင် မျက်နှာထားတည်ကြည်စွာ နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏တည်ငြိမ်သော မျက်နှာပေါ်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်မရှိ။ သူ့တွင် ကုမေကာ ကဲ့သို့ ကျားတစ်ကောင်လို ကြမ်းကြုတ်သည့်အသွင်မရှိ။ စကားပြောလျှင်လည်း ညင်းညင်းညံ့ညံ့ ပြောတတ်လေ သည်။ ကုမေကာမှာမှ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာပြောတတ်သည်။ စကားပြောလျှင် ခြေ၊ လက်များသည် ဘယ်တော့မျှ အငြိမ်တရမရှိ။ ဤသည်မှာ သူတို့ ၂ ဦး၏ ကွဲလွဲချက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး ရာမာမိုထိုသူသည် ကျွန်တော်အား သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက် အဦရှိရာ တောင်ကုန်းငယ်ထက်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲ၌မှ ဝေခွဲမရနိုင်သော အတွေးအတောတစ်ခုမှာ ပါရှိလာပါသည်။ ထို အတွေးကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ခြေလှမ်းများသည် အလွန်တရာ နှေးကွေးလေးလံနေသည်ဟု ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်စခန်းရှိအလုပ်သမားအားလုံးကို အလုပ်ခွင်မှ ၁ ရက်တာမျှ အနားယူ ခွင့်ပြုပါပေမည်။

ကြုံတောင့်ကြုံခဲရရှိသော ထိုအခွင့်အရေးတစ်ခုကိုပေးလိုက်သည်တိုင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတို့သည် ကျွန်တော် တို့တစ်တွေအား အဘယ်အကြောင်းဖြင့် အပြင်အပသို့ထွက်ခွင့်မပြုလေသနည်း။ ဤမျှ တင်းကျပ်သောစည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်ကိုမူ မည်သို့မျှ ကျွန်တော်စဉ်းစား၍မရပါ။

တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းရှိ ဂျပန်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့တွင် တစ်ခုပြောရန်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော် တို့ဈေးတပ်သားများသည် ဂျပန်များအား အလွန်တရာကြောက်ရသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်တို့၏စကားကို 'ဘုရင့်စကား မိုးကြိုးသွား' ဟူသောအဖြစ်လောက်နီးနီး ဈေးတပ်သားများမှာ ကြောက်ရွံ့နာခံကြရလေသည်။ အဘယ်မျှကြောက်ရွံ့နာခံကြရသည်ဆိုခြင်းကိုမူ အထက်က ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြခဲ့သော အကြောင်းအချက် များအရ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းလောက်ပေပြီ။

ကျောက်တောင်ကုန်းအောက်ခြေရှိ မြေပြင်ညီသည့်နေရာသို့ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်သည် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတို့၏စကားများကို တွေးလာမိပါသည်။ မြီးလျှင် '၇ ခွေစခန်း' သို့ ရွှေပြောင်းရမည့်ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားခြင်းပြုလိုက်မိပါသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်အားလုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သော သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်၏အသံကိုကြောင့် တွေးလာသော ကျွန်တော်အတွေးမှာ မျက်ပြယ်သွားရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်သည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကိုလည်း ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများက လှည့်ပတ်ကာကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့တွင်ရပ်နေသောသုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကိုမူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်သေးပါပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့၏ဘဝကား အန္တရာယ်ကို ပထမဆုံးကြည့်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် တို့၏သွားမှု၊ လာမှု၊ စားမှု၊ သောက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှုအရပ်ရပ်မှန်သမျှ၌ ကျရောက်လာမည့်ဘေးအန္တရာယ်ကို ဦးစွာ ပထမသတိထားဆင်ခြင်ခြင်း ပြုရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ရန်သူများပတ်ပတ်လည်တွင် ကျရောက်နေသော သားကောင်များသာ ဖြစ်လေသည်။

လက်နက်ကိုင် ဂျပန်စစ်သား ၁၀ ယောက်လောက်ခန့် ၃ နေရာ-၄ နေရာခွဲလျက် ဟိုတစ်စုဒီတစ်စုနှင့်

သစ်ပင်အောက်များတွင် ရှိနေကြလေသည်။ သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆေးလိပ်သောက်သူသောကျလျက် သုံးပန်းစစ်သားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်မှာ သူတို့သည် အားလုံးထိုင်နေကြသည်တော့ မဟုတ်။ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်တို့တွေ့ကြသောနေရာသည် ဂျပန်စစ်သားများရှိနေကြသည့်နေရာနှင့် အနည်းဆုံး ကိုက် ၃-၄၀ ခန့်အကွာအဝေး ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးမှာလည်း ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ဂျပန်စစ်ရုံးမှ ကျွန်တော်ပြန်ဆင်းလာမည်ကို ဤသစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ကြိုတင် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အား ခပ်ပြုံးပြုံးနှုတ်ဆက်လေသည်။ ထိုနေ့က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ 'ကူးဝါး'စီးကရက် ဘူးကို ထုတ်ပေးလေသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်သောလက်တစ်ဖက်မှ ဘောင်းဘီ အိတ်ကိုနှိုက်လိုက်ပြီး၊ စက္ကူဖြင့် ရစ်ပတ်ထုတ်ထားသော ဂျပန်မုန့်လုံးကြီးတစ်လုံးကို ပေးခြင်းပြုပြန်ပါသည်။

ဤတွင် ကူးဝါးစီးကရက်အကြောင်းကို အထက်တွင်ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၍၊ ဂျပန်မုန့်လုံးကြီးအကြောင်း ကိုမူ စာရှုသူများအား ပြောကြားရပေဦးမည်။

လွန်ခဲ့သော ၂ လကျော် ၃ လလောက်အချိန်က ကူးဝါးစီးကရက်များကို ဂျပန်စစ်သားများအတွက်ပင် ရာရှင်မရခဲ့သော်လည်း၊ ယခုမူ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကိုပင် ကူးဝါးစီးကရက်များ ပြန်လည်ကာထုတ်ပေးနေပြန်လေသည်။ ဤအချက်မှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်ဘဲ၊ တပ်ဒိန်တံတားကြီး ဆောက်လုပ်ရေးမှာ လွန်စွာအရေးကြီးလှသဖြင့် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကိုပင် စီးကရက်ရာရှင်ထုတ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ဂျပန်မုန့်လုံးကြီးအကြောင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဂျပန်မုန့်လုံးကြီးမှာ တောတွင်းချွေးတပ်ခေခံ၌ပင် ဂျပန်တို့ လုပ်ကိုင်သော မုန့်တစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ကောက်ညင်းနှင့် ဆန်ကြမ်းကို ရောနှောကြိတ်နယ်ပြီးနောက် အတွင်းမှ ကြည့်ကာနှင့် ကုလားပဲ၊ သို့တည်း မဟုတ် သကြားနှင့် ကုလားပဲကို ဌာပနာအဖြစ်ထည့်ထားသော ပေါက်စီကဲ့သို့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မုန့်အလုံးကြီး ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာမုန့်လုံးကြီးကဲ့သို့ ဆီနှင့်ကြော်ထားခြင်းတော့ မဟုတ်။ ပေါက်စီ များပေါင်းသလို မပါင်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အလုပ်ကို - အလွန်အမင်းကြိုးစား၍လုပ်မည်ဆိုပါက တနင်္ဂနွေ ၁ပတ်ပြည့်သည့်အခါ ထိုမုန့်လုံးကြီးတစ်လုံးကို ဘောက်ဆူးအဖြစ်ရရှိလေသည်။

ဤဖြစ်ရပ် ဤအခွင့်အရေးမှာလည်း ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်ကသာ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်းအချိန်တွင်ကား ချွေးတပ်သားများအဖို့ မုန့်လုံးကြီးကိုဝေး၍၊ ထမင်းကိုပင် ဝဝလင်လင်မစားရတော့ပါချေ။ ချွေးတပ်သားများမှာ တောကြီးတောင်ထဲတွင် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နေရရှာသူများသာ ဖြစ်လေရာ၊ အချို့အချို့သော ချွေးတပ်သား များသည် ထိုဂျပန်မုန့်လုံးကြီးတစ်လုံးကို စားချင်လွန်းလှသဖြင့် အလုပ်ခွင်တွင် ၇ ရက်တိတိ အားတိုက်ခွန်တိုက် လုပ်ကိုင်တတ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့များ၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံရမှုနှင့် ဂျပန်မုန့်လုံးကြီးတစ်လုံးကိုစားသောက် ရမှုမှာ 'ဒိုခါမု' နေ့ ၁၀၀ ရှိဆိုသကဲ့သို့ မတန်တဆရှိလှပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤလိုအဖြစ်မျိုးမဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်တော်က ဘွန်ထိုက်ချိုများအား လက်သိပ်ထိုး ပြောကြားထားရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ပေးသော စီးကရက်ဘူးကိုသာ လှမ်းယူပြီးနောက်၊ မုန့်လုံးကြီးကိုမူ မယူလိုကြောင်းနှင့် ငြင်းဆန်ခြင်းပြုရလေသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် စဉ်းစားမိပါသည်။ ဂျပန်များသည် ယခုနောက်ပိုင်း တပ်ဒိန်တံတားကြီးကို ဆောက်လုပ်

ခြင်းပြုသည့်အခါမှပင် စစ်သူပုန်းများအား မှန်လုံးကြီးကလေးတစ်ခုတလေမျှ ကျွေးမွေးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤမှန်ကြီးကလေးတစ်လုံးရရှိရေးအတွက် သူပုန်းစစ်ဗိုလ်ခမျာ အဘယ်မျှ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းခံရရှာ လေသနည်း။ သူ့အတွက်ရရှိသော ထိုမှန်ကလေးတစ်လုံးကိုမူ ကျွန်တော်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မစားရက်မယူရက် ပါပေ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုကား ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲမှ ချီးကျူးမိပါသည်။ တစ်ဘက်သား၏ ပြုဖူးသောဆေးလိပ်ကလေး ကျေးဇူးကြောင့် သူ့ခမျာသည် သူ့စားမည့်အစာကိုပင်မစားသောက်ဘဲ ကျွန်တော့်အားပေးခြင်းပြုလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးသည် သစ်ပင်ကွယ်တွင်ရပ်လျက်၊ စကား ၁ ခွန်း-၁၂ ခွန်းစ ပြောလိုက်မိကြ လေသည်။ ကျွန်တော်က သန်ဘက်ခါတွင် ကျွန်တော်တို့ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောမိလေသည်။ သူက ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းကြောင်းနှင့် မကြာမီ ၁ ရက်-၂ ရက်အတွင်း အဓိပတိမင်းကြီး ဒေါက်တာ ဘဇော် ချွေးတပ်စခန်းမီးရထားလမ်းကို လာရောက်ကြည့်ရှုလိမ့်မည်ဟု ကြားသိရကြောင်းပြောပါသည်။

အဓိပတိမင်းကြီး လာရောက်မည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသာမက၊ စစ်သူပုန်းချွေးတပ် သားများပင် သိရှိနေကြပေပြီ။ ပြီးလျှင် သူပုန်းစစ်ဗိုလ်၏စကားကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တွင် အသိတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ ရလေသည်။ ထိုအသိကား တခြားမဟုတ်။ အဓိပတိအရှင်မင်းကြီး ကြွရောက်လာမည်ကိစ္စမှာ ချွေးတပ်သားများ၏ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်နှင့်အလုပ်အကိုင်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာခြင်းပြုရန် လာရောက်ခြင်းတော့မဟုတ်။ မီးရထားလမ်း၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှုရန်အတွက်လာရောက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိ ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူပုန်းစစ်ဗိုလ်သည် အချိန်အနည်းငယ်မျှစကားစမြည်ပြောကြားခြင်းပြုကြပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်သည် တဲလှိုင်းများရှိရာသို့ ထွက်ခွာခြင်းပြုခဲ့လေသည်။ အချိန်မှာ ညနေစောင်းနေပေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ချွေးတပ်သားအသီးသီးတို့မှာလည်း အလုပ်ခွင်စခန်းမှ ပြန်လည်တက်ရောက်လာကြပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုများအားလုံးနှင့် ဟန်ချိုများ၊ ချွေးတပ်သားများအား မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိရာသို့ စုဝေးခြင်းပြုလိုက်ပါသည်။ အားလုံးလူခုသလောက်ရှိသည့်အခါ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာမာမိုတို ပြောလိုက်သည့် ‘မနက်ဖြန် အလုပ်မှ ၁ ရက်တာ အနားရမည့်အကြောင်း’ ကြေညာခြင်းပြုလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကြိုတင် တွက်ဆထားသည်နှင့် မျက်မြင်အဖြစ်မှာမူ တခြားစီဖြစ်နေပါသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်လျက် ကျွန်တော့်မှာ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကထင်ထားသည်မှာ ချွေးတပ်သားများသည် အလုပ်ခွင်မှ တစ်နေ့တာ အနားရကြမည်ဆိုသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရလေလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် အော်ကြဟစ်ကြ၊ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ဩဘာ ပေးကြလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိထားပါသည်။ သို့သော် သူတို့သူတို့သည် ကျွန်တော့်စကားကိုကြားရ၍ ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းဟန် မပြ။ နှစ်သိမ့်အားတက် ဟန်လည်း မရှိ။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်သား ကျောက်ရုပ်များကဲ့သို့ပေတည်း။

လူပေါင်း ၅၀၀ ကျော်ကျော် ၆၀၀ ခန့်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်၌ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြလေသည်။ ချွေးတပ်သားများကို မဆိုထားဘိ။ သူတို့သူတို့အပေါ်တွင် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကွေရသူများဖြစ်ကြသော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူတွေသည်ပင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟ။ ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ အားလုံးကို ကြည့်ရမြင်ရသည်မှာ ဘားမရစရာလိုလို၊ စိတ်မချမ်းသာစရာလိုလို၊ စိတ်ချောက်ချားစရာလိုလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် သူတို့သူတို့၏အဖြစ်ကို တကယ်တမ်းသိရှိရသည့်အခါ၌မူ ရင်နာစရာကောင်းလှ ပေသည်။

သူတို့သူတို့သည် အလုပ်ခွင်မှ တစ်ရက်တာအနားရကြမည်ဆိုသော်လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ မဖြစ်နိုင်ရှာကြ။ အမှန်စင်စစ် သူတို့တစ်တွေ တကယ်တမ်းအလိုရှိကြ၊ တောင့်တကြသည်မှာလည်း အလုပ်ခွင်မှ တစ်ရက်တာ

အနားရရှိရေး မဟုတ်။ သူတို့သူတို့၏သားမယားများ၊ သားသမီးများ၊ ဆွေမျိုးညာတိများရှိရာ နေရင်းဇာတိသို့ ပြန်လည်ခွင့်ရရှိရေးကိုပင် ဖြစ်သည်။

တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးလှစွာဖြင့်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့လှပြီမဟုတ်ပါလား။ ထိုအခါ သူတို့ပြန်ချင်ကြပေပြီ။

“ကျွန်တော်ပြောတာ အားလုံး ကြားတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အော်ဟစ်၍မေးလိုက်သည်။

“ကြားပါတယ်။ ကြားတယ်ဗျို့။”

အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် အသံများအားလုံးစီးသွားသည့်အခါ လူတစ်ယောက် အသံက အော်ကြီးဟစ်ကြီး ပေါက်ကွဲ ထွက်လာလေသည်။

“ဆရာလေး။ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲဗျ”

ထိုသူကို ကျွန်တော့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဟင်္သာတနယ်သား ကိုသံချောင်း ဆိုသူဖြစ်လေသည်။ သူသည် သာမန်ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ချွေးတပ်သား ၆၀ ခန့်အပေါ်၌ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေရသော ဟန်ချိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကိုပြောစမ်းပါ ဆရာလေး။ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စ ဂျပန်မာစတာတွေဆီမှာမေးပေးပါလား၊ ဆရာလေး။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရမယ့်ရက်ကို အတိအကျမေးပေးစမ်းပါ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး အော်ကြဟစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကွက်လပ်အစွန်ဆုံးတစ်နေရာရှိ သစ်ငုတ်တို့ပေါ်တွင်ရပ်နေရာမှ အတန်ကြာပိုင်နေမိသည်။ စိတ်ပျက်စရာ၊ အားငယ်စရာ၊ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော အကြောင်းအချက်များသည် ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းထဲသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် မည်သို့ဖြေရလေမည်နည်း။ တာဝန်အရ ကျွန်တော် ပြောရမည့်စကားသည် သူတို့အားလုံးအပို စိတ်နှလုံးချမ်းသာရာ ရစေမည့်စကား မဟုတ်ပါပေ။ သူတို့သူတို့ကြား လိုသော စကားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် စကားကိုသာ ကျွန်တော်ကပြောရမည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစကားကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပြောလိုမထွက်။ ပြောလည်း မပြောချင်။ ပြောလည်း မပြောရက် ပါပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အချိန်အတန်ကြာ ကျွန်တော် ငိုနေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဤလိုရှိနေကြစဉ်အတွင်း၌ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာသည် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်၊ စကားပြန်ကလေး မောင်အေးချိုတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့လူစုရှိရာသို့လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကုမေကာလာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ချွေးတပ်သားအားလုံးပင် အတန်ငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဗြစ်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်၍ ပြောကြား ရမည့်စကားများကို ပြောရလေတော့သည်။

“နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားတို့အားလုံး မနက်ဖြန် အနားရကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး တဲတန်းလျားထဲမှာပဲ နေကြရမယ်။ အပြင်အပကို ဘယ်သူမျှမထွက်ကြရဘူး။ ထမင်းစားရင်လည်း တဲတန်းလျားထဲမှာပဲ စားကြရမယ်”

စကားအဆုံး၌ပင် ကုမေကာမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်ပြောကြားရမည့်ဖြစ်သော စခန်းပြောင်းရွှေ့ရမည့်ကိစ္စကိုလည်း တစ်ပါး ဘည်းဆက်လျက် ပြောကြားခြင်းပြုလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤလိုပြောစရာရှိသောကိစ္စများ

ပြောဆို၍ပြီးစီးသွားသော်လည်း၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမ္ပဏီက ရောက်ရှိလာပြန်သည့်အတွက် ချွေးတပ်သားများမှာ ကုမ္ပဏီ၏စကားများကို နားမထောင်ချင်ပါဘဲနှင့် ဆက်လက်၍ နားထောင်နေကြပြန်ပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမ္ပဏီပြောသောစကားများကိုမူ ထုံးစံအတိုင်း စကားပြန်သူငယ်က ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း ပြုရလေသည်။ ကုမ္ပဏီ၏စကားများမှာ ချွေးတပ်သားများအဖို့ မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်မရှိပါချေ။ နေမျိုးနွယ်နိပွန်တို့၏ မဟာအရှေ့အရှေ့စစ်ပွဲကြီးအောင်မြင်စေရန်အတွက် ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းလျက် အလုပ်ကို လုပ်ကြရမည်။ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးအောင်မြင်ပြီးစီးသွားပါက မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ဂျပန်ပြည်မှ အတတ်အထည်များ၊ အစားအစာများ၊ စက်ကိရိယာပစ္စည်းစသည်များ တောင်ပုံရာပုံရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံသည် ပစ္စည်းပစ္စွယ် အလွန်တရာပေါများကြွယ်ဝသောနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း စသည်များ ဖြစ်လေသည်။

ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးသတိပေးစကားပြောကြားသွားသော ကုမ္ပဏီ၏စကားများမှာ 'မနက်ဖြန် တဲလင်းများအပြင်သို့ နိပွန်နိမာစတာများ၏ အမိန့်ပေးချက် တစ်စုံတစ်ရာမရဘဲ ဓထွက်ကြရ'ဟု ဆော်အမိန့်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုစကားကိုမူ ကုမ္ပဏီသည် ၃-၄ ကြိမ်ထက်မနည်း ပြောလေသည်။ ဤကိစ္စပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလုပ်မှအနားရကြသောနေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်နေသူများအားလုံးတို့ပင် တဲတန်းလျားကြီးများထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေကြလေသည်။ လူတွေရှိနေကြသော်လည်း စကားသံဆူဆူညံညံဟူ၍ မကြားရချေ။ အထူးပင်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသေးသည်။ ချွေးတပ်သားများအားလုံးလိုလိုပင် အလုပ်ခွင်မှအနားရသော ထိုတစ်နေ့တစ်ရက်တာဖို့ မှေးမှိတ်အိပ်စက်နေကြသည်သာ များလေသည်။ ထမင်းစားရုံ၊ အခင်းကြီးအခင်းလေးသွားလာကြရုံမဲ့လျှင် တုံးလုံးပက်လက်လိမ်လျောင်းနေကြသူကသာ များလေသည်။

ဤလိုနှင့် နေ့လယ်တစ်နာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ထီးထီးပင်၊ စမ်းချောင်းငယ်ရှိရာသို့ ရေချိုးရန် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တဲတန်းလျားများရှိစခန်းအတွင်းမှ စမ်းချောင်းရှိရာသို့သွားသည့်အခါ ဦးစွာပထမ ဖောက်လုပ်နေဆဲ ရထားလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း ပြုရလေသည်။ ပြီးလျှင် ကားလမ်းကိုကျော်ဖြတ်ခြင်း ပြုရလေသည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ်သွားမီမှ စမ်းချောင်းသို့ရောက်ရှိလေသည်။

ဤနေရာတွင် တစ်ခုပြောစရာရှိလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ သာမန်ချွေးတပ်သားတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားများလိုမနေရဘဲ ထိုကံသင့်သလောက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုနှင့် ကားလမ်းကို ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်ကူးလို့ကိမ်သည့်အခါ၊ ဘုရား ၃ ဆူစခန်း ဘက်မှ မောင်းနှင့်ဆင်းသက်လာသော ကား ၄-၅ စင်းကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

ထိုကားများသည် ယခင်သွားလာနေကျကားများနှင့် မတူပေ။ တစ်မျိုးတစ်ပုံထူးခြားနေသည်ဟု ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ ရေ ဆူးကားတစ်စီးနှင့် နောက်ဆုံးကားတွင် လက်နက်ကိုင်အိစောင့်စစ်သားများပါရှိလာလေသည်။ အလယ်ကားတစ်စီးတွင်မူ နေတ်ဆိပ် ဂျပန်အလံများနှင့် ၃ ရောင်ခြယ် ဇဲဒါင်းအလံများထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုကားကြီးမှာ လော်လီကားကြီးဖြစ်လျက် ကားပေါ်တွင် ကုလားထိုင်များ၊ အမှီးအကာများနှင့် လှလှဝပ်ခြင်ဆင်ထားစေသည်။ ထိုကားကြီးကို ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ တရုတ်နစ်သစ်ကားပွဲတော်များတွင်

ယုန်သစ်ပွင့်အုပ်စုကို

ပြင်ဆင်ထားခြင်းနှင့် တူလှပေသည်။ ကားများသည် ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်နေခိုက်၌ပင် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်သွားကြလေသည်။

ထိုအခိုက် ဘယ်က ပေါ်လာမှန်းမသိရသော စကားပြန်သူငယ်ကလေး မောင်အေးချိုအသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဆရာလေး၊ ဆရာလေး။ တွေ့လိုက်လားဗျ”

“ဘာလဲ မောင်အေးချို၊ ဘာကိုတွေ့ရမှာတုန်း”

ကျွန်တော်သည် အသံလာရာသို့လှည့်ကြည့်ရင်း မောင်အေးချိုကို ပြန်၍မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟိုဒင်းလေ ဆရာလေး။ အဓိပတိမင်းကြီးဆိုတာ”

မောင်အေးချို၏ ထိုစကားမျှလောက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ခပ်စောစောကဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသော ကားများ၏အကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည်လာမိပါတော့သည်။ အဓိပတိအရှင်မင်းကြီးသည် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကို ဤပုံဤနည်းဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် စမ်းချောင်းအတွင်း၌ ရေဖိုးချိုးပြီး၍ တံတန်းလျားပြန်ရောက်ခဲ့သည့်အချိန် အထိ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြင်ကို သော်လည်းကောင်း၊ အခြား တစ်စုံတစ်စောက်သောရွေးတပ်သားကို သော်လည်းကောင်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြောကြားခြင်းမပြုခဲ့ပါပေ။ မနက်ဆုံး သူနှင့်ကျွန်တော် လူချင်းခွဲခွာသည့် အချိန်အထိလည်း ထိုအကြောင်းကို မပြောဖြစ်ခဲ့ပါပေ။

အမှန်စစ်စစ် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပို မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေခြင်းသည်ပင် အကောင်းဆုံးသော အခြေအနေ ဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအခါမှပင် ဂျပန်များက ရွေးတပ်သားများအား အလုပ်မှ တစ်နေ့တာအနားပေးခြင်း၏ သဘောကိုလည်းကောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ အနားရရှိသောအချိန်ကလေးအတွင်း တံထဲမှ အပြင်အပင်သို့မထွက်ရ ဟူသော ကြပ်တည်းစွာတားမြစ်ထားခြင်းကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာပင်သဘောပေါက်နားလည်ရလေသည်။

ရွေးတပ်သားအများစုကြီးမှာမူ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာသို့ အဓိပတိအရှင်မင်းကြီး လာရောက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို လုံးဝပင်မသိလိုက်ကြပါချေ။

စခန်းပြောင်းရွှေ့ခြင်း

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့မနက်၌ပင် ဂျပန်စစ်သားအစောင့်အရှောက်များနှင့် 'ခုနစ်ခွဲစခန်း'သို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုခဲ့ကြရလေသည်။ လူပေါင်း ၅၀၀ ကျော်သည် တပ်ဒီနံစခန်းအတွင်းမှ ၄ ယောက် ၁ တွဲ၊ ၅ ယောက် ၁ တွဲပြုလျက်၊ ကားလမ်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤတွင် အချို့အချို့သောဈေးတပ်သားများမှ မပြောပလောက်သော ၎င်းတို့၏အဝတ်စုတ်အထုပ်ကလေးများ၊ ဝါးပိုးဝါးကိုပြုလုပ်ထားသော ထမင်းစားခွက်ကလေးများနှင့် ဝါးကျည်တောက်၊ ရေဘူးစသည်ကလေးများကို လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရွာဒေသမှ ထွက်ခွာလာစဉ်အခါကပါရှိလာသော သင်ဖျာအစုတ်၊ သဗောဗျာအစုတ်၊ အိပ်ရာလိပ် စသည်ကလေးများကိုလည်းကောင်း ထမ်း၍ယူဆောင်လာကြလေသည်။

အချို့အချို့သော ဈေးတပ်သားများမှာမူ ဝဲတာတွင်းဈေးတပ်စခန်းများသို့ရောက်ရှိလာမှ ၎င်းတို့ရှာဖွေ ရရှိထားသော နုလင်ကျော်တုံးများ၊ တောင်တန်ကတိုးတုံးများကို တပင်တပန်းနှင့် ထမ်းပိုးလျက် သယ်ဆောင်လာကြ လေသည်။

ဒီအဖြစ်ကိုတွေ့မြင်ရသည်မှာလည်း တစ်မျိုးအားဖြင့် ရင်နှင့်စရာကောင်းလှပေသည်။ အဖြစ်မှာ တောတွင်း ဈေးတပ်စခန်းများသို့ရောက်ရှိလာကြသော ဈေးတပ်သားများသည် တောသစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်း ပြုကြရပေရာ တောင်တန်ကတိုး၊ နုလင်ကျော်စသည့် ဆေးပင်ဝါးပင်များကို တွေ့ရှိကြရသဖြင့် နေ့ရပ်သို့အပြန်တွင် ယူဆောင်သွားကြရန်အတွက် ခုတ်ယူသိမ်းဆည်းထားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အိမ်အဝင်တွင် 'သားပြေမယားပြေ မျက်နှာပန်းလှအောင်' ဟူသော သဘောမျိုးဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

သို့ရာတွင် ဈေးတပ်စခန်းများ၌ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်မှာ ၎င်းတို့မျှော်လင့်ထားသည်ထက် နေ့တွေ့ လတွေ့ ကြာညောင်းလာခဲ့သည်မျှမက အစားဆင်းရဲခြင်း၊ အဝတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ အနေဆင်းရဲခြင်း၊ အလုပ်ကြမ်းဒဏ်ကို တစ်နေ့မပြတ်ကြုံတွေ့ ခံစားလာခဲ့ရခြင်းများကြောင့် ခပ်စောစောအချိန်က လောဘတကြီးခုတ်ယူသိမ်းဆည်း ထားကြသော ထိုနုလင်ကျော်၊ တောင်တန်ကတိုးစသောပစ္စည်းများကိုပင် မမက်မောနိုင်ကြတော့ပါချေ။ ဟိုလူကို ပေးဒီလူကိုပေး ပေးပစ်ကြလေတော့သည်။ စခန်းတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းရတိုင်း မသယ်နိုင်မပိုးနိုင်ဖြင့် လွှင့်ပစ်သူကလွှင့်ပစ်လေသည်။ မီးရှို့ဖီးတိုက်ပစ်သူကလည်း မရှားပေ။

တစ်နေ့တခြား အင်အားချည်နဲ့လျက် အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်လာသော နောက်ပိုင်းအချိန်၌မူ စခန်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရသည်အခါ၌ပင် အချို့အချို့သော ဈေးတပ်သားများမှာ တောင်ဝေးကို တဒေါက်ဒေါက် ထောက်လျက် သွားကြရရှာလေသည်။ အချို့ကား ခြေလှမ်းကို ရေတွက်၍လျှောက်သလို၊ တလှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့ ချင်း တအိအိတနဲ့နဲ့ လျှောက်လျှောက်နေကြရရှာလေသည်။ ထိုအခါ မည်သည့်ဈေးတပ်သား တစ်ဦးတစ်ယောက် ကမျှ လေးလံသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုတစ်ခုကို သယ်ပိုးယူဆောင်ချင်စိတ် မရှိကြတော့ပါချေ။ သူတို့သူတို့များသည် အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှလွဲ၍လည်း အခြားအခြားသော မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ တပ်မက်ခြင်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သည့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်၏ တောင်တန်ကတိုးတုံးကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားလျက်အတိအကျခတ်မိလေသည်။ အစပထမ ကိုသာမြိုင်၏တောင်တန်ကတိုးတုံးမှာ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်၏ ပေါင်လုံးသာသာဖြစ်သည်။ အရှည်မှာ ၂ တောင်သာသာဖြစ်လေသည်။ ကိုသာမြိုင်သည် ထို တောင်တန်ကတိုးတုံးကို ဂုန်နီအိတ်အပါးတစ်ခုနှင့်ရစ်ပတ်လျက် အမြဲတမ်းပင် ခေါင်းအုံးလျက် အိပ်လေသည်။ (တောင်တန်ကတိုးတုံး ဟု သူတို့တစ်တွေပြော၍သာ သိရပါသည်။ ဟုတ်၊မဟုတ်ကိုကား ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ အနည်းငယ်တော့ မွေးသလိုလိုရှိလေသည်။) ကိုသာမြိုင်၏ ထိုတောင်တန်ကတိုးတုံးမှာ ရက်တွေ့ လတွေ့ အတော် ကြာညောင်း၍ ချွေးတပ်စခန်းပေါင်း တစ်ခုမှတစ်ခု၊ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ရွေ့ပြောင်းရပေါင်း များလာသည့်အခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေး၍သေး၍ လာလေတော့သည်။ တစ်စနှင့်တစ်စလည်း တို၍တို၍ လာလေတော့သည်။ ဤလိုဖြစ်ရသည်မှာ တောင်တန်ကတိုးက ခြောက်သွေ့ကြုံလှီလာသောကြောင့်လည်း မဟုတ်။ အလိုလိုနေရင်း တို၍တို၍သွားသောကြောင့်လည်း မဟုတ်။ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လျက် ဟိုလူဒီလူကို ဖြတ်တောက်လျက် ပေးပစ် ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းနှင့် ခုနစ်ခွေစခန်းမှာ ကျွန်တော်စိတ်ခန့်မှန်းချက်အရ ပြောရလျှင် ၆ မိုင်သာသာ ၇ မိုင်ခန့် အကွာအဝေးရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ အချိန်မှာ မိုးရာသီ၊ မိုးကာလမဟုတ်သောကြောင့်လည်း ကားလမ်းသည် အတော်ကလေးပင် သာယာကောင်းမွန်နေလေသည်။

စစ်အတွင်းအချိန်လည်းဖြစ်လျက် တောတွင်းကားလမ်းတစ်ခုလည်းဖြစ်သောကြောင့် ကမူကထစ်များ ကုန်းဆင်းကုန်းတက်များ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများ ရှိသည်မှန်သော်လည်း၊ လမ်းခေး ဝဲနှင့်ယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင် ဝါးပင်ကြီးများသည် ကားလမ်းတစ်လျှောက်ကို အေးမြသောအရိပ်အာဝါသဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်လျက်ရှိနေပေ တော့သည်။ တောတောင်ပတ်ဝန်းကျင်သာသာမှာလည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားများသည် စကားတပြောပြောပြုကြလျက် တလုပ်လုပ်တနဲ့နဲ့နှင့် သွားနေ ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများအား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာကြသော ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ၃ ယောက် ၁ တွဲ၊ ၄ ယောက် ၁ တွဲပြု၍ စကားတပြောပြောလျှောက်နေကြလေသည်။

စင်စစ် ဂျပန်စစ်သားများသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပခုံးထက်တွင် ချိတ်လွယ်ထားလျက်၊ လက်ထဲတွင်မူ ဝါးစိမ်းချောင်းများနှင့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူတို့သည် အလွန်အမင်း နှေးကွေးလေးလံလွန်းလှသော ချွေးတပ်သားများအား တုတ်တဝင့်ဝင့်လုပ်လျက် သော်လည်းကောင်း၊ တပေးပေး တဝါးဝါးအော်ဟစ်ရေရွတ်ခြင်း သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ကြလေသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းမှ နံနက်စောစောထွက်လာသော ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများမှာ ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ရောက်မှပင် နံနက်စာထမင်းကို စားကြရပေမည်။ ထမင်းချက်တာဝန်ကျသော ထမင်းချက်ခေါင်း အိုးသူကြီးနှင့် သူ့လူများမှာမူ ယမန်နေ့ညကပင် လော်လီကားကြီးတစ်စင်းနှင့် ဆင်များပေါ်တွင် ဆန်အိတ်များ၊ ဆီများ၊ ဆားအိတ်များကို တင်ဆောင်ကာ တပ်ဒိန်မှ ထွက်ခွာသွားနှင့်ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့အဖို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်ခွင်သို့ ဆင်းသက်ကြရဦးမည်တော့ မဟုတ်ချေ။ စခန်း ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ တံတန်းလျားအပျက်အစီးများကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အခြားအခြား သောလုပ်စရာရှိသည့် စခန်းတွင်းကိစ္စများကို ပြုလုပ်ခြင်း စသည်များလောက်နှင့် တစ်နေ့တာအဖို့ ပြီးစီးရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ၁၁ နာရီကျော်ကျော်အချိန်၌ ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တပ်ဒိန်စခန်းမှထွက်ခွာလာခဲ့သည့်အတိုင်း လူစုံတက်စုံတော့မဟုတ်တော့ပေ။ အချို့အချို့သော ချွေးတပ်သားများမှာ

နောက်တွင် ပြတ်ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို အစရှိသူများနှင့် တာဝန်ရှိသော ကျွန်တော်မှာ ရောက်ရှိလာသော ချွေးတပ်သားများအား စစ်ဆေးရေတွက်ခြင်း ပြုရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်နာရီလောက်နီးနီး စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုလျက်စစ်ဆေးနေသည့်တိုင် လူမစုံသေး မပြည့်သေးပါ။ လူ ၄၀ နီးနီး လိုနေလေသည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ထိုအချိန်ထိအောင် ဆက်လက်၍ စောင့်ဆိုင်းမနေကြတော့ပါချေ။ ဂျပန်များသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများကို တာဝန်ပေးလှုံ့အပ်လျက် ညနေပိုင်းတွင် လူစေ့မစေ့ ဂျပန် စစ်ရုံးငယ်သို့ လာရောက်၍ပြောကြားခြင်းပြုရန် ကျွန်တော်အား မှာကြားခြင်းပြုပြီးနောက်၊ ၎င်းတို့နေထိုင်ကြ ရမည့် စစ်ရုံးအဆောက်အဦနှင့် အိမ်ငယ်ကလေးများရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဤတွင် ဂျပန်စစ်သားများ၏အပြုအမူကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားလျက်လေ့လာမိပါသည်။ ယခု နောက်ရက်ပိုင်းများ၌ကား ဂျပန်စစ်သားများကိုယ်တိုင်ကပင် အထက်ကပေးအပ်သည့် အမိန့်တာဝန်အရ ထမ်းဆောင် နေကြရသော်လည်း၊ ချွေးတပ်သားများအပေါ်၌ ယခင်အခါများကလောက် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မပြုကြတော့ချေ။ သူတို့သည် အိုနာကျိုးကန်းနှင့် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင်ရောက်ရှိနေကြသော ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ထွက်ပြေးနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ် ဟု ယူဆထားကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ယခုလို နောက်ပိုင်းအချိန် နောက်ပိုင်းရက်များတွင်မူ ချွေးတပ်သားအတော်များများပင် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများမှ ထွက်ပြေးခြင်းပြုလိုကြတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုပါမူ ၎င်းတို့ တွင် ဂျပန်များ၏လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင်ထွက်ပြေးနိုင်လောက်သည့် အားခွန်ဗလဆို၍လည်း မရှိကြတော့ ပါချေ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ထိုမျှလောက် ဝေးလံနက်ရှိုင်းသော တောကြီးခေါင်ခေါင်အရပ်မှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

ကြည့်ပါ။ အကြင်ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ဤတောတွင်းချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုခုမှနေလျက် ထွက်ပြေးခြင်းပြုသည့် ဆိုကြားအံ့။ ထိုသူထိုချွေးတပ်သားအဖို့ တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာ၊ တစ်စခန်းမဟုတ် တစ်စခန်းတွင် ဂျပန်များလက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရောက်ရှိရမည်မှာ မလွဲပါပေ။ ထိုအခါ ၎င်းချွေးတပ်သားအဖို့ ကြီးတုပ်ကြီးချည်ခံရပေမည်။ တစ်ဖန် နောက်တစ်ကြောင်း ရှိပြန်သည်။ ထိုချွေးတပ်သားသည် ဂျပန်တို့ရန်မှ လွတ်ကင်းသည် ထားဘိဦး။ တစ်နေရာရာတွင် အစာရေစာတတ်လျက် အားပြတ်ကာ သေပွဲဝင်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းကို နားလည်ရိပ်စားမိသောကြောင့်လည်း ဂျပန်များကိုယ်တိုင်ကပင် နောက်ပိုင်းရက်များ၌ ချွေးတပ်သား များအား အတော်ပင် လျစ်လျူရှုထားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုများနှင့် ဟန်ချိုများကို ခုနစ်ခွဲစခန်း၏အဝင်ပေါက်ဝရှိသစ်ပင်ကြီးများ အောက်တွင် နေခဲ့စေပြီးနောက် ထမင်းချက်တံရံကြီးများသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထမင်းချက်ရံကြီးအနီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသောအချိန်၌မူ အချို့သောချွေးတပ်သားအုပ်စုများသည် ၎င်းတို့အတွက် နံနက်စာထမင်းကိုပင် ယူငင်ကာ စားသောက်ခြင်းပြုနေကြလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်ခေါင်းကိုထွန်းမောင်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ချွေးတပ်သားများအတွက် ထမင်း ဟင်းလျားများကို လည်းကောင်း၊ အဝင်ပေါက်ဝတွင်ရှိနေသော ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအတွက် ထမင်းများ သွားရောက်ပို့ပေးစေရန် အစီအစဉ်များကို လည်းကောင်း ကိုထွန်းမောင်နှင့် တိုင်ပင်လုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုရလေသည်။

“တံလိုင်းတွေကတော့ အားလုံး ဖရိုဖရဲချည်းပဲဆရာလေး။ ပြန်ပြင်ပြီးမှနေလို့ရာမှခင်ဗျ”

ထမင်းချက်ခေါင်းကိုထွန်းမောင်က ပြောပါသည်။

ကိုထွန်းမောင်မှာ မီးဖိုကြီးများအနီးတွင် ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ စကားလှမ်း

ပြောရင်းမှ သူ့လူများကိုလည်း အော်ဟယ်ဟစ်ဟယ်နှင့် အမိန့်ပေးနေလေသည်။

“အေးဗျာ။ တဲတန်းလျားတွေကတော့ တစ်ခုမျှမကောင်းဘူးဗျ။ ပြင်သင့်သလောက်တော့ ပြင်ရမှာပဲ။ ဒီလူတွေ ထမင်းစားပြီးလို့ ခဏတပြတ်နားပြီးမှ အလုပ်ခိုင်းရမှာပဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းမောင်ရှိရာ မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုအနီးသို့လျှောက်ခုံပြီးနောက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ခြင်း ပြုလေသည်။ ကိုထွန်းမောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် စကားဆက်လက်မပြောနိုင်သေးဘဲ၊ သူ့ကိစ္စသူ့တာဝန်များကို စီစဉ်လုပ်ဆောင်နေရလေသည်။

“အားလုံး ကိုထွန်းမောင် လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲဗျ”

ကျွန်တော်က ကိုထွန်းမောင်ကိုမေးလိုက်လေသည်။

“အားလုံး ၂၀ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်နှင့်မှ ၂၁ ယောက်။ ဆရာလေးတို့က အားလုံး လူ ၅၀၀ ကျော် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့မှာ လူ ၂၀ တည်းနှင့်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ ထောင့်စေ့ပါလဲ။ နေ့မီးညှိဆီဆက်နေမှာပဲ”
ကိုထွန်းမောင်ပြောစကား ဟုတ်မှန်ပေမည်။ သူတို့တွင် အားလုံးပေါင်း လူ ၂၀ သာဖြစ်လေသည်။ ချက်ရပြုတ်ရသည်မှာ လူပေါင်း ၅၀၀ ကျော်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာလည်း ရထားလမ်းဖောက်လုပ်သော ချွေးတပ်သားများနည်းတူပင် ပင်ပန်းမှုကြီးမားလှပေသည်။ သူတို့အဖို့ အဆိုဆုံးသောအလုပ်မှာ ထင်းခုတ်ရသောအလုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရေမှိုးကိစ္စမှာမူ စမ်းချောင်းအနီးတွင် မီးဖိုတဲများဆောက်လုပ်ထားခြင်းကြောင့် သက်သာရာရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းမောင်နှင့် စကားစမြည်ပြောကြားရင်းမှ မီးဖိုတဲများကို လည်းကောင်း၊ ချွေးတပ်သားများနေထိုင်ကြရမည့် တဲလှိုင်းကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်များနေထိုင်ကြရမည့် အိမ်ငယ်ကလေးများနှင့် စစ်ရုံးငယ်အဆောက်အဦများကို လည်းကောင်း လှမ်းကြည့်ကာအက်ခတ်မိလေသည်။

ခပ်တိုတိုပြောရလျှင် မြင်မြင်သမျှအရာအားလုံးမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းဖြစ်လေသည်။ ခုနစ်ခွေစခန်းတစ်ခုလုံး၏အနေအထားမှန်သမျှသည် တပ်ဒီနိုစခန်း၏အနေအထားကို လုံးဝမမှီပါပေ။ တဲတန်းလျားများအားလုံးပင် ယိုင်လဲတော့မလောက်အခြေအနေတွင် ဖြစ်လေသည်။ ဝါးထရံဟူ၍လည်း တစ်ချပ်တလေမျှ မတွေ့ရပေ။ အင်ပက်အစိုးနှင့် အကာအရံ ဟူသမျှသည် စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေလေသည်။ တဲတန်းလျားကြီးများမှာလည်း ခါးကျိုးလျက် လည်းကောင်း၊ ခွေယိုင်လျက် လည်းကောင်း၊ တစ်ဘက်စောင်း နိမ့်ကျလျက် လည်းကောင်း ရှိလေသည်။

ကိုထွန်းမောင်တို့၏ မီးဖိုကြီး ၂ လုံးမှာလည်း အပေါက်အပြဲများနှင့် ဖရိုဖရဲပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မီးဖိုတဲကြီးများမှာ အမှီးသာရှိလျက် အကာအရံ ဟူ၍ကားလုံးမမရှိသော တဲကြီးများဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များနေသည့်တဲအိမ်ကလေးများမှာလည်း တပ်ဒီနိုစခန်းနှင့် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းမှ တဲအိမ်ငယ်များကို မမှီပါချေ။ ထိုတဲအိမ်ကလေးများနှင့် ဂျပန်စစ်ရုံးပြုလုပ်ထားသောနေရာမှာလည်း တပ်ဒီနိုစခန်းကလို ကျောက်တောင်ကုန်းမြင့်ထက်တွင် မဟုတ်ပေ။ မြေညီမြေပြန့်တွင်ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက်အဦရှေ့၌လှင့်ထူထားသော နေတံဆိပ်အလံသည်ပင် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့လျက် ဖြူရော်ရော်ခွဲခြောက်ခြောက်ရှိလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းများအားလုံးသည် အနိဋ္ဌာရုံမြည်ကွင်းများချည်းဖြစ်သည် ဟူ၍ ကျွန်တော်ယူဆမိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ထမင်းချက်ခေါင်း ကိုထွန်းမောင်တို့သည် တွေ့ရာ ၄ ပါးသောစကားများကို နောက်ထပ်လျက် မဆက်နိုင်ကြသေးဘဲ၊ ချွေးတပ်သားများ၏ထမင်းကိစ္စများကို လည်းကောင်း၊ စခန်းပေါက်ဝတွင်ကျန်ရှိနေခဲ့ကြသော ဘွန်ထိုက်ချီနှင့် ဟန်ချိုများအတွက် နံနက်စာထမင်းကို လည်းကောင်း စီမံခန့်ခွဲလျက် ပေးနေ

ရလေသည်။ ထိုကိစ္စပြီးစီးသွားမှပင် ကျွန်တော်တို့ စကားဆက်နိုင်ကြလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ကား ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးမှာ မီးဖိုတဲ့ကြီးများအတွင်း၌ မဟုတ်ကြတော့ပါပေ။ မီးဖိုတဲ့ ၂ တဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာရှိ ထင်းတုံး ၂ တုံးထက်တွင် တစ်ယောက်တစ်တုံးကျထိုင်လျက် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီစခန်းတစ်ခုလုံးကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေးမျှ ကျက်သရေမကံလာမရှိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့လူခုဆိုရင် မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရသလောက်ပါပဲ။ ဟောဟို တဲတန်းလျားပေါ်မှာပေါ့”

ကိုထွန်းမောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တဲတန်းလျားတစ်လုံးကိုညွှန်ပြရင်း ကျွန်တော်အား ပြောလေသည်။ ထိုတဲလှိုင်းသည် အားလုံးနောက်တဲလှိုင်းများအနက် အတော်ကလေးကောင်းမွန်သော တဲတန်းလျားတစ်လုံးဖြစ် လေသည်။ အမှန်ဆိုထိုက်သည်မှာ ‘အဆိုးထဲမှ အကောင်းဆုံး’ ဟူ၍ဆိုထိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ။ ဒါထက် လူဟောင်းတွေ တစ်ယောက်မျှမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးနော်”

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းမောင်အား မေးခွန် ၂ ခုကို တစ်ကြိမ်တည်းမေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ကိုမောင်စိန်တို့ ပေါက်လာကြလေသည်။

ထို ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့အနီးရှိ ထင်းတုံးကြီးများပေါ်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် ကိုထွန်းမောင်ကလည်း ကျွန်တော်အမေးကို ဖြေကြားခြင်းပြုလေသည်။

“သူဟောင်းထဲက တစ်ယောက်ပဲတွေ့ရတယ်ဆရာလေး။ ဟောဟိုဘက် အစွန်ဆုံးတဲလှိုင်းပေါ်မှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ အသက်မရှိတော့ပါဘူး။ လောက်ကောင်တွေတဖွားဖွားကျနေတဲ့ အသဘာအလောင်းကောင် ကြီးပဲ ဆိုပါတော့။ ပုပ်စော်နံ့လိုက်တာ နှာခေါင်းမခံနိုင်ဘူး”

“ဘာဗျ။ လူသေအလောင်းကောင်ကြီး။ ဟုတ်လား”

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်က မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် မေးလေသည်။ အမှန်ပင် သူ့မျက်လုံး ၂ လုံးသည် ပုစွန်မျက်လုံးကဲ့သို့ ပြူးထွက်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်သွားသည်။ အတော်အတန် သတ္တိကောင်းလှပါသည်ဆိုသော ကိုသာမြိုင်သည်ပင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒီလူဟာ မကျွန်းမမာဖြစ်ပြီးကျွန်ရစ်ခဲ့တာနှင့် တူပါတယ်”

ကိုထွန်းမောင်က ပြောလေသည်။

ထမင်းချက်ခေါင်း၏စကားသည် မှန်ကောင်းမှန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ချွေးတပ်သားများသည် စခန်းတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုကြရာ၌ နာမကျန်းဖြစ်နေသောချွေးတပ်သား ၁ ယောက်စ-၂ ယောက်စသည် တဲစခန်းများတွင် ကျန်ရစ်နေတတ်လေသည်။ ဤသည်မှာလည်း နောက်ပိုင်းအချိန် တွင် ဖြစ်တတ်ကြတတ်လာသည်အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် အထက်ကလည်း ဆိုခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဂျပန်များသည် ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်များကသာ လူမမာချွေးတပ်သားများအား တောတွင်းဆေးရုံများသို့ မသွားမနေ ဝိုလွတ် ကြသော်လည်း၊ နောက်ပိုင်းအချိန်၌မူ သေချင်သေ ကျေချင်ကျေ သိပ်ပြီးအရေးမစိုက်တော့ပါချေ။ ထိုအခါ နာကောင်တုံးလုံးဖြစ်နေသော ချွေးတပ်သားများကလည်း ဆေးရုံစခန်းသို့မသွားတော့ဘဲ၊ တဲတန်းလျားအလုပ် စခန်း၌ပင် လူကောင်းများနှင့် အရောရောအနှောနှောပြုလျက် နေလေတော့သည်။

ထိုကိစ္စကို ဂျပန်များက မသိမဟုတ်။ သိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်များကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သလိုကုသလို နည်းနှင့် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်၊ အစုတ်အစုတ်အပြုပြင်ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားများ၏ အရေးကိစ္စကို သိပ်ဂရုမစိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရာ တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းများသို့ တာဝန်ကျရောက်နေသောဂျပန်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အနည်းနှင့်အများ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာလေး။ ကျုပ်လူတွေနှင့် ကျုပ်တော့ အဲဒီတဲလိုင်ဒါးမှာ မနေပါရစေနဲ့ဗျာ”

လိုမောင်စိန်က အထိတ်တလန့်ပြောလေသည်။

“အားလုံး မဲချယူရမှာကိုယ်လူ။ ကံအတိုင်း ကျရာပဲဗျ”

ကိုသာမြိုင်က ဆိုလေသည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးလျက် လောက်ကောင်တွေတဖွားဖွားကျနေသော တဲတန်းလျားပေါ်တွင်မူ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်သာ မဟုတ်။ မည်သည့်ဘွန်ထိုက်ချိုအဖွဲ့သားများမှ နေလိုကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။

“နေစမ်းပါဦး။ အဲဒီအလောင်းကြီးက ခုထိရှိနေသေးလို့လား”

ကျွန်တော်က ကိုထွန်းမောင်လိုမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ ဆရာလေးရာ။ လေသင့်တိုင်း အပုပ်နံ့ကတထောင်းထောင်းထွက်နေတော့ ကျွန်တော် တို့လူစုတွေပဲ သွားပြီးမြှုပ်လိုက်ရတယ်”

“ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့”

လိုမောင်စိန်သည် သက်ပြင်းချရင်း ပြောလေသည်။

“မတော်သေးနှင့် ကိုယ်လူ။ ညဘက်ကျရင် အကြောင်းသိရမယ်။ ကျုပ်တို့တော့ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး”

ကိုထွန်းမောင်က ပြောပြန်လေသည်။

“အဲဒါက ဘယ်လိုကြောင့်လဲကိုထွန်းမောင်”

ကိုသာမြိုင်က မေးလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတဲတန်းလျားပေါ်က တစ်ညလုံးလိုလိုပဲ ညည်းသံညှည်းသံတွေကြားရတယ်ဗျာဆရာလေး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လူတွေက မီးတုတ်ကိုယ်စီနှင့် သွားကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီတော့လည်း ဘာမျှမတွေ့ရဘူးခင်ဗျာ။ ဒီလိုနှင့်သာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ညလုံးမိုးလင်းတော့တာပါပဲဗျာ”

“ခင်ဗျားစိတ်ထင်လို့နှင့် တူပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟာ-ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကြားရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျာ ဆရာလေးရာ။ ကျွန်တော်တို့လူတွေ အားလုံးကြားရတဲ့ ညည်းသံတွေခင်ဗျာ။ နောက်ပြီး ဒီစခန်းနှင့်ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ကြားထားရသလောက် ဆိုရင် ခပ်စောစောပိုင်းက ဒီစခန်းမှာ ကျောက်ရောဂါတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်လိုက်တယ်။ လူ ၂၀၀ ကျော်- ၃၀၀ လောက်သေသွားတယ်။ နောက်ပြီး ဝမ်းရောဂါဖြစ်တယ်။ လူ ၄-၅၀၀ ထက်မနည်း သေသွားတယ်။ ဒီလိုနှင့်သာ ဒီစခန်းဟာ ပျက်သလောက်ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဂျပန်တွေတောင် မနေဝံ့ကြဘူးမဟုတ်လားဗျာ။ ခုမှ ကျောက်ထုရမယ့်အလုပ်တွေ ထင်းဖြတ်ရမယ့်အလုပ်တွေပေါ်လာလို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို ဒီစခန်း ပြောင်းလိုက်တာ မဟုတ်လားဗျာ”

ထမင်းချက်ခေါင်းက ပြောလေသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဟုတ်ပေသည်။ ယမန်နှစ် မိုးအကုန်ဆောင်းအကျိုးနှင့် နွေအကျိုးတွင် သည် ခုနစ်ခွဲစခန်း၌ ရောဂါဘယတွေ သောက်သောက်လဲဖြစ်ပွားလိုက်သည်။ ဝမ်းရောဂါမှာမူ ခုနစ်ထွေစခန်း၌သာမက ကျွန်တော်တို့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သော တပ်ဒိန်စခန်း၊ ကျောက်တစ်လုံးစခန်း၊ ဘုရား ၃ ဆူစခန်း အစရှိသော တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းပေါင်းများစွာသို့လည်း အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ကူးစက်ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ အသေ အပျောက်ဆိုသည်မှာလည်း ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားလိုက်သည့်အခါ အနည်းဆုံး လူ ၁၀၀ ကျော်-၂၀၀ မှ ၅၀၀

ကျော်-၆၀၀ အထိ သေကျေပျက်စီးခြင်းရှိခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခုနစ်ခွေစခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ထမင်းချက်ခေါင်း၏ပြောကြားချက်များ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တိုင်ပင်စရာရှိသည်များကို တိုင်ပင်ပြောကြားကြပြီးနောက် ချွေးတပ်သားများ ထမင်းစားသောက်ပြီးစီးသည့်အခါ ယိမ်းယိုင်ပျက်စီးနေသောတံတန်းလျားကို ချွေးတပ်သားအချို့နှင့် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤအချိန်ထိအောင်ပင် တပ်ဒီနီစခန်းမှထွက်ခွာလာခဲ့ကြသော ချွေးတပ်သားအချို့တို့မှာလည်း ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ ရောက်မလာကြသေးပါချေ။ ခပ်စောစောက လူ ၄၀ကျော်-၅၀ ခန့်လိုနေရာမှ လူ ၁၅ ယောက်တိတိ လိုနေပြန်လေသည်။ အချိန်မှာလည်း နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုအချို့နှင့် ဟန်ချိုအချို့ကို စခန်းအဝင်ပေါက်ဝတွင် အစောင့်အဖြစ်ထားလျက် ကျန်လူများနှင့် တံတန်းလျားများကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ခုနစ်ခွေစခန်းအတွက် အကြီးအမှူးအဖြစ်တာဝန်ယူလာသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား ၄-၅ ယောက်တို့သည် ကျွန်တော်နှင့် ချွေးတပ်သားများရှိရာသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မောင်ချစ်ဆိုသော စကားပြန်သူငယ်ကလေးပါ ပါရှိလာလေသည်။ ထိုသူငယ်မှာ တပ်ဒီနီစခန်းမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ရာမာမိုတို၏ စကားပြန်ကလေး မောင်အေးချိုထက်ပင် အသက်ငယ်ရွယ်သူ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူငယ်သည် မောင်အေးချိုလောက် စကားပြောမသွက်လက်ပေ။

ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ အကြီးအကဲအဖြစ်တာဝန်ယူလာသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လိုင်း ၂ လိုင်း ကြယ် ၁ ဖွင့်အဆင့်အတန်းရှိသည့်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အမည်မှာ 'အိနားမတ်ဆု'ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အမည်ကိုသိနေသော ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုအချို့တို့ကမူ 'အီးနမ်း-အီးနမ်း' ဟူ၍ ပြက်ရယ်ပြုလျက် ခေါ်တတ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ရှေ့မှောက်၌မူ ဤလိုမခေါ်ဝံ့ကြပါပေ။

အိနားမတ်ဆုသည် ကုမေကာကဲ့သို့ကား သဘောထားမဆိုးရွား။ ကြည့်လိုက်လျှင် ခပ်ပြုံးပြုံးခပ်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည်။ သူတို့ဂျပန်စစ်သားများနှင့်လည်း လိုက်လိုက်လျော့လျော့ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့တွင် အခြားဂျပန်များနှင့်မတူသော ကွဲလွဲချက်တစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုအချက်မှာ အခြားမဟုတ်၊ စာဖတ်ဝါသနာ ပါခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အခါခပ်သိမ်းဆိုသလိုပင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်တွင်ကိုင်ထားတတ်လေသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်များ၌လည်း ချွေးတပ်သားများကျောက်ထုရာ၊ ထင်းဖြတ် ထင်းခုတ်ရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုတတ်လေသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းနှင့် စမ်းချောင်းနံဘေးရှိကျောက်တုံးများထက်တွင် ထိုင်လျက် အေးအေးလူလူစာဖတ်နေလေသည်။

တပ်ဒီနီမှ ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ရွှေ့ပြောင်းရသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများကို ကြပ်မတ်ကွပ်ကဲလျက် စေခိုင်းရန်အတွက် ဂျပန်စစ်သား အစိတ်ခန့် ပါရှိလာလေသည်။ ထိုအထဲတွင် အိနားမတ်ဆုမှာ အကြီးအကဲ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် တပ်ဒီနီစခန်းတွင်နေစဉ်အခါကပင် စကားပြန်ကလေးမောင်အေးချိုနှင့် မောင်ချစ်တို့ထံမှ မြန်မာစကားနှင့် မွန်စကားများကို သင်ကြားမှတ်သားနေသော ဂျပန်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဂျပန်စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို အမြဲလိုက်ဆောင်ထားသလို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌လည်း မှတ်စုစာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို အခါခပ်သိမ်းတွေ့ရလေသည်။ ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ရောက်မှ ကျွန်တော်သိရသည့်မှာ အိနားမတ်ဆုသည် ကဗျာဝါသနာ ပါသော စစ်သားတစ်ယောက် ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့အတွေးနှင့်ပြောရလျှင် သူသည် နဝဇော၊ မက်သျှင်နောင်တို့ကို အားကျဟန်တူသည်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

“အားလုံးလာတက၊ အားလုံးကောင်းကောင်းရှိတက”

အိနားမတ်ဆုက ကျွန်တော်ကိုပေးလေသည်။ သူ့ဆိုလိုချက်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်ပါသည်။ တပ်ဒီနီစခန်းမှ ထွက်ခွာလာသော ချွေးတပ်သားအားလုံး ကောင်းမွန်စွာစောရောက်ကြပြီလားဟု၍ သူ မေးမြန်းလျှင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က ချွေးတပ်သား ၁၅ ယောက် ရောက်မလာသေးကြောင်းနှင့် ထိုသူများအား စောင့်ဆိုင်းရန် အတွက် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုအချို့တို့အား အဝင်ပေါက်ဝတွင် အစောင့်ခိုင်းထားရကြောင်း ပြောရလေသည်။ အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်စကားကိုကြားလိုက်သည့်အခါ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည်ကို သဘောကျ၍ပြုံးခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ သူ မြန်မာလိုပြောသောစကားကို ကျွန်တော် နားလည်သဖြင့် အားရကျေနပ်လျက်ပြုံးခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသည် ‘နောက်နေ့မနက်တွင် အလုပ်ခွင်သို့ဝင်ရောက်ကြရမည်’ဟု ဆိုလေသည်။ ‘ထင်းဖြတ်ကြရမည်၊ ကျောက်ထုကြရမည်၊ ခိုင်းနခိုင်းဖောက်ခွဲကြရမည်’ဟု ဆိုလေသည်။ ပြီးလျှင် ‘အလုပ်ကို ၃ ဆိုင်းကျလျက် လုပ်ကြရမည်’ဟု ဆိုလေသည်။ ‘ချွေးတပ်သားများအားလုံး နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဂျပန်စစ်ရုံး ဇာရှီ မြေကွက်လပ်၌ တန်းစီကြရမည်’ဟု ပြောလေသည်။ တစ်ဖန် ‘စမ်းချောင်းအတွင်းမှရေကို အစိမ်းမသောက်ရ။ ကျိုချက်လျက် သောက်ကြရမည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများက ပြောကြားခြင်းပြုကြရမည်’ဟု ဆိုလေသည်။

နောက်ဆုံး ‘တပ်ဒီနီစခန်းမှထွက်ခွာလာသော ချွေးတပ်သား ၁၅ ယောက်သည် ညနေစောင်း၍မှ မရောက်ခဲ့သော် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ လိုက်သွားကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း’ နှင့် အမိန့်ပေးခြင်းပြုလေသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တဲတန်းလျားအပျက်အစီးများကို လူအုပ်စုနှင့်ချီလျက် ပြင်ဆင်တန်သလောက်ပြင်ဆင်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။ ညရေညတောအတွက်လည်း ထင်းမီးများဖိုကြရခြင်း၊ ကိုယ်တဲလှိုင်းနှင့်ကိုယ် ထင်းခုတ်စုဆောင်းရခြင်း၊ ရေဖိုးခပ်ထားရခြင်းများ ပြုကြရသည်။ သောက်ရေအတွက်ကိုကား ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းချောင်းရေကို သံပုံးကြီးများတွင်ထည့်ကျိုပြီးနောက် အအေးခံလျက် ဝါးဆစ်ဘူးများဖြင့် သိုမှီးထားကြရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘွန်ထိုက်ချိုအုပ်စုများကို တဲတန်းလျားပေါ်၌ နေရာချထားခြင်းပြုသည့်အခါ မဲချလျက် နေရာချထားခြင်း ပြုကြရလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်နှင့် ဟန်ချို အုန်းမောင်တို့လူစုမှာ လူသေအလောင်းတွေ့ထားသဖြင့် ‘သူတို့မနေချင်ပါဘူး’ဆိုသော တဲတန်းလျားကိုမှ တမင်ရွေးလျက်ပေးသလို မဲကျသဖြင့် ထိုတဲတန်းလျားတွင် သွားရောက်၍နေရာယူကြရလေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့မနေချင်တဲ့တဲလှိုင်းကိုမှ မဲလာပေါက်နေတယ်။ အဲဒီတဲက အစွန်ဆုံးလည်းကျတယ်။ တောစပ်နှင့်လည်း နီးတယ်”

ကိုမောင်စိန်က ညည်းညည်းတွားတွားပြောလေသည်။

“အများနှင့်ဟာပဲဗျာ။ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့အထဲမှာ ခင်ဗျားအုပ်စုက လူအများဆုံးဗျ”

“ညညကျရင် ကျားလာတယ်လို့လည်း ကိုထွန်းမောင်ကပြောတယ်။ မတော်တဆကျားဝင်ဆွဲမှဖြင့် သရဲထက်ဆိုးမယ်”

ဟန်ချိုကိုအုန်းမောင်က ရွံ့ရွံ့မဲ့မဲ့ပြောလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်နှင့် ဟန်ချိုကိုအုန်းမောင်တို့သည် အတော်ပင်စိတ်ပျက်လျက် အတော်ကြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြောင်း ထင်ရှားလှလေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက် နေရာယူထားသည်ကပင် တဲလှိုင်းအလယ် လူအုပ်ကြားထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။

“တဲလှိုင်းထိပ်မှာ မီးဖိုထားပေါ့ဗျာ။ ထင်းတုံးခပ်ကြီးကြီးကို မပြတ်ထည့်ပေးထား။ နောက်ပြီး ဝါးပိုးဝါး

အဆစ်ပိတ်တွေကိုလည်း အသင့်ဆောင်ထား။ တကယ်လို့ ကျားလာမယ်ထင်ရင် မီးဖိုထဲထည့်ပေး။ ဝါးကွဲပြီး ထပေါက်တော့ သေနတ်သံမြည်သလို မြည်မှာပဲ။ ပြီးတော့ လူ အလှည့်နှင့်စောင့်ပေါ့။”

ကျွန်တော်က နည်းပေးလမ်းပြပြောရလေသည်။

“ဆရာလေးပေးတဲ့အကြံဉာဏ် ကောင်းတယ်ဗျ။ ငါတို့များ အဲဒီအတိုင်းလုပ်ရမှာပဲအုန်းမောင်”

ကိုမောင်စိန်က သူ့လူအုန်းမောင်ကိုပြောလေသည်။

ဤလိုနှင့် အချိန်မှာလည်း ညနေ ၄ နာရီထိုးခဲ့ပေပြီ။ လမ်းခုလတ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သောရွေးတပ်သား ၁၄-၅ ယောက်တို့အနက် ၁၃ ယောက်တို့ကား ၂ ယောက် ၁ တွဲ၊ ၃ ယောက် ၁ တွဲ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ကျန် ၂ ယောက်မှာ လမ်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။

ထို ၂ ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအုပ်စုမှ ‘ဖိုးဖိုး’ဆိုသူ ရွေးတပ်သား ဖြစ်သည်။ မအုပ်ငန့်ယံသား ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုဘအုန်းအုပ်စုထဲမှ ‘မြသိန်း’ဆိုသောသူငယ် ဖြစ်သည်။ ထို ၂ ယောက်စလုံး ကောင်းစွာကျန်းမာကြသူများမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြဦးမှထင်တယ်ဆရာလေး။”

ကိုဘအုန်းက ပြောလေသည်။ ကိုဘအုန်းသည် မင်းဘူးနယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ရှည်ဆွောင် သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ကစားပြောလျှင် ခပ်သွက်သွက် ပြောတတ်သည်။ ရယ်စရာမောစရာရှိလျှင်လည်း အားပါးတရရယ်မောတတ်လေသည်။ တပ်ဒိန်စခန်းမှ ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ပြောင်းရွှေ့ကြရမည်ဟု ဆိုစဉ်အခါကမူ “ဒီတစ်သက်တော့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”ဟုဆိုလျက် တဟီးဟီးငိုကြွေးပါလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဖိုးဖိုးဟာ လမ်းမှာတင် သေချင်သေနေလိမ့်မယ် ဆရာလေး။ မောတယ်-မောတယ် ဆိုပြီး လမ်းခုလတ်ကကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ လှဲအိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ”

ကိုချစ်တီးက ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကောင်းလေးလည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မြသိန်းဟာ ကောင်းကောင်းမမာဘူးဗျ ဆရာလေး။”

ကိုဘအုန်းက ပြောပြန်လေသည်။

“အေးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လူစုပြီးလိုက်သွားကြတာပြီ။ ည ထမင်းဝေချိန်တောင်ရောက်နေပြီ။ ကဲ-ဘွန်ထိုက်ချို ၄-၅ ယောက်ရယ်၊ ဟန်ချို ၄-၅ ယောက်ရယ် သွားကြတာပေါ့။”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူပေါင်း ၁၀ ယောက်ခန့်ရှိမည် ဟုထင်ပါသည်။ မီးတုတ်များ၊ ဝါးချွန်များ ကိုင်ဆောင်လျက် ခုနစ်ခွေစခန်းအတွင်းမှ တစ်စုတဝေးကြီးပင် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဟန်ချို ကိုချစ်တီးနှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုဘအုန်းတို့၏ပြောစကားအရ အချို့သောဟန်ချိုများသည် လိုရမည်ရ ဟူသောသဘောဖြင့် ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်၊ စသောလက်နက်များကိုလည်း ယူဆောင်လာကြောင်း လမ်းရောက်မှ ကျွန်တော် သိရပါလေသည်။

အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီသာသာဖြစ်သော်လည်း တောလမ်းခရီးဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ညနေ ၅ နာရီခွဲ-၆ နာရီဆိုလျှင်ပင် လမ်းခရီးမှာ အမှောင်ထုဖြင့်ပိတ်ဖုံးနေ လိမ့်မည်တော့ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းလျက် ကားလမ်း အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

တောရိပ်တောင်ရိပ်ထူထပ်ပိတ်ဆီးနေသော နေရာဒေသတစ်ခုဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ကားလမ်းပေါ်တွင် နေ၏အလင်းရောင်မှာ ကွယ်ပျောက်လျက်ပင်ရှိလေပြီ။ ဤနေရာဤဒေသကား ‘မိမိကြီး၊ မြိုင်ကြီး၊ ရိပ်ကြီး၊ တောတောင်’

ဟူသော အရပ်ဒေသတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်မှလွဲ၍ ကျန်သောဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် ခုနစ်ခွေခန်းမှ ထွက်လာခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ရှေ့မှနေလျက် မြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်သွားနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်မှာ စကားပြောတစ်လှည့်၊ မပြောတစ်လှည့်နှင့် ထိုသူများနောက်ပိုင်းမှ မြေလှမ်း မှန်မှန်လှမ်းလှက် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ထိုအတွင်း ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ချွေးတပ်သားဖိုးမှီနှင့် မြသိန်းအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိလေသည်။

ဖိုးမှီနှင့် မြသိန်းတို့ ၂ ယောက်သည် ခပ်စောအချိန်က ကိုဘအုန်းပြောသလို 'လမ်းခလတ်တွင် အားပြတ်၍များ သေလေပြီလား။ ထိုသို့မဟုတ်ပါကလည်း အားပြတ်၍လဲနေကြခိုက် ကျားဆွဲကိုပင် ခံရလေပြီလား။' ထိုအတွေးကြောင့် ကျွန်တော်တွင် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ရောက်လာပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသည် နေ့ကြောင့်တောင်အချိန်များပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ ဤခရီး ဤလမ်း၌ ၁ ယောက်ချင်း-၂ ယောက်ချင်းအနေဖြင့် အသွားအလာမပြုဝံ့ကြပါပေ။ ဤခရီးဤလမ်းသည် အခြားတစ်ပါးသောဘေးအန္တရာယ်များကို မစိုးရိမ်ရပေမည်၊ တောဆင်ရိုင်းနှင့် ကျားများအား ရင်ဆိုင်ရမည့်အဖြစ်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်ရလေသည်။ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများသာ မဟုတ်။ ဂျပန်များအနေဖြင့်လည်း စိုးရိမ်သတိထားရသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲတွင် ထိုအတွေး ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ကိုသာမြိုင်အား 'ဖိုးမှီနှင့် မြသိန်းတို့ ၂ ယောက် ကျားဆွဲများပင် ခံရလေမလား'ဟူ၍ ပြောလိုက်မိလေသည်။

"ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ ဆရာရေး။ ကျားတွေဟာ ဒီကားလမ်းဘေးအနီးတစ်ဝိုက်ကို တစ်ခါတစ်ခါရောက်လာ တတ်တယ်။ ဟိုတလောကတောင် ဂျပန်စစ်သား ၄-၅ ယောက်နှင့်တွေ့သေးတယ်မဟုတ်လား"

ကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။

"ဒါပေမယ့် သူတို့က သေနတ်ပါလေတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ဗျာ"

ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

"ခုနစ်ခွေခန်းဟာလည်း ကျားဆွဲတတ်တယ်လို့တော့ သတင်းကြီးနေတာပဲ ဆရာရေး။ ညရေးညတာကို ကျွန်တော်တို့ သတိပိုမိုထားကြမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"အေးပေါ့ဗျာ။ အားလုံး နိုးနိုးကြားကြားကြားရှိကြရမှာပေါ့လေ။ ညဘက် အပြင်ကိုထွက်ရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းမထွက်နှင့်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီးမပါဘဲလည်း မထွက်ကြစေနဲ့ပေါ့"

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့တစ်စုသည် ခရီးမှိုင်းဝက်ခန့်ပေါက်ခဲ့ကြပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုခရီးအကွာအဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်အထိကား တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမထူးခြားသေးပါပေ။ ဖိုးမှီကို သော်လည်းကောင်း၊ မြသိန်းကို သော်လည်းကောင်း မတွေ့ရသေးဘဲရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခုနစ်ခွေခန်းမှထွက်လာ၍ ခုရီး ၁ ဖာလုံသာသာအရောက်၌ပင် ကျွန်တော်တို့လူစုအား ၂ အုပ်စုခွဲလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကားလမ်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ပြန့်စွာဖောက်လုပ်ထားသည့် လမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ လော်လီကားကြီးများပင် ၂ စီး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မောင်းနှင်ရှောင်တိမ်းခြင်းပြုနိုင်သည့်အကျယ် အဝန်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် အတူတူပါလာသူ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအား ၂ အုပ်စုခွဲစေလျက် ကားလမ်းဘေး ဝဲနှင့်ယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဖိုးမှီနှင့် မြသိန်းတို့အား ကြည့်ရှုရာဈေးစေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် နောက်ထပ် ခရီး ၁ ဖာလုံကျော်ကျော် ၂ ဖာလုံခန့် ဆက်လက်၍ သွားမိကြသည်။ အမှောင်ရိပ်များ ကလည်း တစ်စထက်တစ်စ ဝင်ရောက်စပြုလာလေတော့သည်။ ဤအချိန်၌ပင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ရှေ့မှ

သွားနေကြသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုဘအုန်းတို့လူစုဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“တွေ့ပြီဆရာလေး။ တွေ့ပြီခင်ဗျ။ ဖိုးမိုးခင်ဗျ-ဖိုးမိုး”

အသံမှာ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုဘအုန်း၏အသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ အားလုံး ကိုဘအုန်းရှိရာသို့စုရုံးပြေးလွှားသွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်မှာလည်း ထိုလူစုရှိရာသို့ ပြေးလွှားလာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကားလမ်းမကြီးဘေးတစ်နေရာတွင် ခွေခွေကလေး လဲနေသော ဖိုးမိုးအား တွေ့လိုက် ရလေသည်။

“ဖိုးမိုး-ဖိုးမိုး-ဖိုးမိုး-”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးသည် သူ့ခါးကိုကိုင်ညွတ်လျက် ဖိုးမိုး၏ပခုံးတစ်ဖက်ကို အသာအယာကိုင်လှုပ်ကာ တွင်တွင်ခေါ်လေသည်။

“ဖိုးမိုး-ဖိုးမိုး-”

ကိုချစ်တီးက ထပ်မံလျက်ခေါ်လေသည်။ ပခုံးကိုလည်း ခပ်စောစောကထက် ကိုင်၍လှုပ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမိုးသည် လုံးဝပင် မလှုပ်မရှား။ သူ့ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်နေသည်ကိုလည်း လုံးဝပင်သိပုံမပေါ်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“အသက်မျှ ရှိသေးရဲ့လားဗျာ”

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုဘအုန်းက ပြောလေသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ တယ်ပြီးမဟန်ဘူးဗျ။ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသလားပဲ”

ဟန်ချိုအုန်းမောင်က ထင်မြင်ချက်ပေးလေသည်။

အုန်းမောင်ထမင်မြင်ချက်ပေးသည်မှာ မဆိုးလှပါပေ။ သူပြောသလိုပင် ‘ဖိုးမိုးသည် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေပြီ’ ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကယူဆမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ထုကလေးလည်း ခပ်စောစောကထက် ပို၍နက်ရှိုင်းလာလေသည်။ လေမတိုက်သည့် အတွက်ကြောင့်လည်း ကားလမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးသစ်ပင်ငယ်တို့မှာ ပကတိငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ တောအလုံးတောင်အလုံးသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်အတိသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်တွင် ယူဆမိလေသည်။

“ဖိုးမိုး-ဖိုးမိုး”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဟန်ချိုကိုချစ်တီးသည် ဖိုးမိုး၏ဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူ့အသံမှာလည်း ငိုသံပါနေလေတော့သည်။

“ဖိုးမိုးရယ်။ တောက်-အသေဆိုးနှင့် သေရလေခြင်းကွာ။ ဖိုးမိုး အသက်မရှိတော့ဘူးဗျဆရာလေး။”

ကိုချစ်တီးအသံသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ရင်ကို ဆို့နှင့်သွားစေပါသည်။

ရုတ်တရက်သော် ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာလည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ ပြန်လည်ကာ မပြောကြားနိုင်ကြပါ။ ခပ်တွေ့တွေ့ခပ်ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ဖြစ်နေကြလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည်ပင် ရွေးတပ်သားပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့၏ သေဆုံးရပုံများကို အမျိုးမျိုးအပုံပုံ တွေ့ကြုံကြဖူးသူများချည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ရွေးတပ် စခန်းများတွင် ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားသဖြင့်လည်းကောင်း လူပေါင်း အမြောက်အမြား သေဆုံးခြင်းရှိခဲ့ကြဖူးလေသည်။ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ညတည်းအတွင်း၌မှာပင် လူပေါင်း ၅၀- ၁၀၀ အထိ သေကျေပျက်စီးကြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကြုံခဲ့ဖူးကြပြီ။ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားစဉ်အခါကဆိုပါလျှင်

ညအိပ်ရာဝင်စဉ်အခါက လူချင်းပူးကပ်လျက် အိပ်နေခဲ့ကြရာမှ နံနက်လင်း၍ အလုပ်ခွင်သို့ဆင်းသက်ရန် လှုပ်၍ နိုးသည်အခါမှ မိမိဘေးရှိခြေးတပ်သားခများမှာ အသက်မရှိတော့သည်အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ကိုယ်တွေ့မျက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရဖူးလေပြီ။

သို့ရာတွင် ထိုစဉ်အခါက ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ ယခုလောက် ရင်နှင့်ရင်နာမဖြစ်မိ ကြပါပေ။ ယခု ဖိုးမှီးဆုံးနေပုံကို မြင်ကြရသည့်အခါ၌ကား ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ရင်နှင့်ရင်နာဖြစ်ကြရုံမျှ မက၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များအပေါ်၌လည်း နာကျည်းစိတ်ဖြစ်မိကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစောင်းခြေခွေကလေးသေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ဖိုးမှီး၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်း ကိုယ်စီချလိုက်မိကြပါသည်။ ကိုချစ်တီးဆိုပါလျှင် မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလျက် အံတကြိတ်ကြိတ် တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးဗျာ။ ဖိုးမှီးကိစ္စကို ခပ်သုတ်သုတ်လုပ်ကြမှပဲ။ မြသိန်းကိုရှာဖို့ကလည်း လိုသေးတယ်။ ခုတောင် အတော်မှောင်လာပြီ”

ကျွန်တော်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ချင့်ချိန်သုံးသပ်လျက် ပြောရလေသည်။ ကျွန်တော်တွေ့မိသည်မှာ ဖိုးမှီးကိစ္စကား ကျွန်တော်တို့အားလုံးအနေဖြင့် ထူးတော့မည်မဟုတ်ပါပေ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ပူဆွေးငိုကြွေး နေကြပေမယ့် ဖိုးမှီးတစ်ယောက် ရှင်ပြန်ထမြောက်လာလိမ့်မည်လည်း မဟုတ်။ အချိန်ရှိခိုက် နောက်တစ်ဦးကို ရှာဖို့က အရေးကြီးလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆရာလေး”

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုဘအုန်းက မေးလေသည်။

“ဟောဟို လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ မြုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ အုန်းမောင် မီးတုတ်တွေထွန်းကြမှ ထင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့တစ်စုသည် ဖိုးမှီး၏ကိစ္စကို ခပ်လောလောခပ်သုတ်သုတ် စီစဉ်ခြင်းပြုကြရလေသည်။ ဟန်ချို ၃ ယောက်နှင့် ကိုဘအုန်းသည် ကျွန်တော်တို့ယူဆောင်လာသော မီးတုတ်များထဲမှ မီးတုတ် ၂ ချောင်းကို မီးထွန်းညှိ ခြင်းပြုလေသည်။ သန်းရွှေ ဆိုသောဟန်ချိုသူငယ်ကလည်း ကညင်ဆီချောင်းတစ်ခုကို မီးထွန်းညှိခြင်း ပြုလေသည်။ ကျန်လူများသည် ကျွန်တော်ညွှန်ပြသောသစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ဖိုးမှီးအတွက် ကျင်းတူးခြင်းပြုကြလေသည်။

“ကျင်းအနက်ကြီးတူးဖို့ မလို့ပါဘူးဗျာ။ အကြောင်းသိပ်ထူးမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်လက်ဆိုသလို ၃-၄ တောင်ခန့်အနက်ရှိသောကျင်းတစ်ကျင်းကို တူးကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ကားလမ်းဘေးမြေပြင်မှာ မြေပျော့ မဟုတ်ပေ။ ရိုးရိုးမြေကြီးလည်း မဟုတ်ပေ။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ငှူထပ်ပေါများလှသည့်နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အတော်ကြီး အပင်ပန်းခံလျက်တူးကြရလေသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုကိုင်လျက် အခြားသူများနည်းတူ ဝင်ရောက်လျက် တူးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ‘ဖိုးမှီးအား နောက်ဆုံးပြုစုရခြင်းအဖြစ်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သဘောထားလိုက်ကြ ပါသည်။ ယင်းကိစ္စပြီးစီးသည့်အခါ လမ်းဘေးမှ ဖိုးမှီးအလောင်းကို ကျင်းရှိရာသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း သယ်ယူကြရလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျင်းထဲသို့ တချိုးတကျထည့်လျက် အပေါ်မှ မြေသားကျောက်သားများဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းပြုကြရလေသည်။

“သွားတော့ ဖိုးမှီးရေ။ သွားတော့-သွားတော့။ မင်းဒေသ မင်းရပ်ရွာကို ရောက်အောင်ပြန်ပေတော့။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ချေးတပ်သားအဖြစ်၊ ချေးတပ်သားဘဝက လွတ်ပြီကျွတ်ပြီပေါ့ကွာ”

ဟန်ချိုလိုချစ်တီး၏အသံမှာ တုန်ယင်နေပါသည်။ သူ့ထံမှလူတစ်ယောက် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းတွင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို သေကျေမျက်စီးရခြင်းကြောင့်လည်း ကိုချစ်တီး စိတ်ထိခိုက်လှပာနဲ့ တူလေသည်။

စင်စစ် ကိုချစ်တီးနှင့် ဖိုးမှီတို့မှာ တစ်ရွာတည်းသားများဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါတွင် ကျွန်တော် သိရပါသည်။ ဤလိုနှင့် ဖိုးမှီကိစ္စပြီးစီးသည့်အခါ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်လေတော့သည်။

၄ ဘက် ၄ တန်မှစ၍ရောက်လာသော အမှောင်ထုကြီးနှင့်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းတောနက်ရာအရပ်ဆီမှ တောကောင်တိရစ္ဆာန်များ၏အော်ဟစ်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဤအတွင်းမှ တစ်ခါတစ်ခါ ကျားဟိန်းသံများကိုလည်း မကွဲမပြားကြားရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် စိတ်အားငယ်မိကြသည် မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖိုးမှီ၏မြေပုံအနီးမှ မထွက်ခွာမီ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများ၏မျက်နှာများကို လူစေတက်စေ ဆိုသလို သတိထားလျက်အကဲအကြည့်မိသည်။ အားလုံး၏မျက်နှာများပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် စိတ်အား ငယ်ခြင်းအရိပ်အယောင်များက အထင်းသားပေါ်လွင်လျက်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ဖိုးမှီအတွက် ဝမ်းနည်းကြရသည်။ စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ပြီးလျှင် ဟန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်သွားကြရမည့်အရေခွဲလည်း စိတ်အားငယ်မိ ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ရှေ့ခရီးကိုတော့ ဆက်လက်ကြရပေဦးမည်သာ။ ကျန်သော လူတစ်ယောက်၏အသက်တစ်ချောင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခပ်လွယ်လွယ်ဥပေက္ခာမပြုနိုင် ကြပါပေ။

“ကဲ-သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဖိုးမှီရေ။ နေရစ်ခဲ့တော့ကွာ”

ဘွန်ထိုက်ချိုက သာဠိုင်က ကြေကွဲစွာဆိုလေသည်။

ဤလိုနှင့်သာ ကျွန်တော်တို့တစ်စုသည် ဖိုးမှီ၏မြေပုံအနီးမှ ခြေလှမ်းလေးစွာဖြင့်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုနိုင်ကြပေ။ အားလုံးပင် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

မီးတုတ်နှင့် ကညင်ဆီမီးချောင်းမှ အလင်းရောင်သည် ကြီးမားသော သည်အမှောင်ထုအား စိတ်လိုသလောက် မဖောက်ထွင်းနိုင်ပါချေ။ အလင်းရောင်အားသည် အလွန်တရာနည်းပါးလှလေသည်။ ပုံတံခန်းကျင်ခပ်လှမ်းလှမ်း တောကောင်သတ္တဝါများ၏မြေးလွှားလှုပ်ရှားသံ၊ အော်ဟစ်မြည်ကြွေးသံများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကြား နေရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ ပို၍စိတ်အားငယ်မိကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုတွင် ရိုးရိုးကညင်ဆီမီးချောင်း ၃ ချောင်းနှင့် ကညင်ဆီမီးချောင်းကို ဝါးခြမ်းများ ဝါးလုံးများကိုဖက်တွဲပြုလုပ်ထားသော မီးတုတ် ၄ ချောင်းသာ ပါရှိလာပါသည်။ ထိုမီးချောင်းနှင့် မီးတုတ်များအပေါ် အသွားခရီးတွင် အားလုံးထွန်းညှိပစ်လိုက်ပါက အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲတွေ့ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီးတုတ်နှင့်ကညင်ဆီမီးတိုင်များကို အားလုံးမထွန်းညှိဘဲ တချို့ကိုချွန်ထားရလေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ခရီးကို တစ်နာရီလောက် ဆက်လက်ခဲ့ကြသော်လည်း မြသိန်း၏အနီး အယောင်ကိုမူ အစအနမဲ့မတွေ့ကြရပါပေ။ ထိုအတွင်း နောက်ထပ်လျက် ထွန်းညှိခြင်းပြုရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အပြန်ခရီးအတွက် မီးတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကညင်ဆီတစ်ချောင်းသာ ကျန်လေတော့သည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခရီးကိုရပ်တန့်ခြင်း ပြုလိုက်ကြပါသည်။

“ကဲ-ကျွန်တော်တို့ပြန်လှည့်ကြမှပဲ။ ရှေ့ဆက်သွားလို့တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ဆရာလေး”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်က ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာလေး။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမပဲ။ သူကသိုလ်ကံအတိုင်းပဲ သဘောထားရမှာပဲဗျာ”

‘ကိုအောင်ပွင့်’ဆိုသောဟန်ချိုက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြသိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေးအတာတစ်ခုကိုစဉ်းစားမိလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်စုသည် ရှေ့ဆက်သွားကြရန် မလိုတော့ ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် ယူဆမိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မြသိန်းသည် မနက်ပိုင်း တပ်ဒီနိုဇန်နီးမှထွက်ခွာလာစဉ်အခါက ဤနေရာသို့ရောက်သည်အထိ လိုက်ပါ လာနိုင်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် တွက်မိသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့တစ်တွေပေါက်ရောက်လာသော ခရီးအကွာအဝေးမှာလည်း သိပ်မနည်းလှတော့ပေ။ စင်စစ် ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိခဲ့သောခရီးသည် မြသိန်းအား တွေ့နိုင်လောက်သည့်နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ မြသိန်းတစ်ယောက် အအနု ပျောက်နေတော့သည်။ ခပ်ရှင်းရှင်းတွက်ဆရသော် မြသိန်းသည် အခြားသူများနှင့် ကွဲကွာကျန်ရစ်ခဲ့သည့်တိုင် လမ်းခရီး၌တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်မရှိခဲ့သော် မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ပေ။

ခုနစ်ခွေစခန်းဟူသည်မှာလည်း ကားလမ်းဘေးတွင် ဖြစ်လေသည်။ ဖောက်လုပ်ထားသော ကားလမ်းမှာလည်း တစ်လမ်းတည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဆိုလျှင် မြသိန်းတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားလေသနည်း။ ခပ်တိုတို တွေးရလျှင် ‘မြသိန်းအား ကျားဆွဲသွားလိမ့်မည်’ ဟုသာ ဆိုရန်ရှိလေသည်။

ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ခရီးကိုမဆက်လက်နိုင်ကြတော့သည့်အဆုံး၌ မြသိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာသကာ သဘောထားလိုက်ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် စိတ်လက်မကောင်းစွာနှင့် ထိုနေရာမှလှည့်၍ ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

သို့နှင့် ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သည့်အခါ ည ၉ နာရီထိုးလှန်းပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆုအား အကြောင်းစုံတို့ ရှင်းလင်းပြောကြားခြင်းပြုရလေသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို လက်ထဲတွင်ထိုင်ထားရာမှ ကျွန်တော်၏ပြောကြားချက်များကို စိတ်ပါဝင်စားမှုနည်းလှစွာဖြင့် နားထောင်ခြင်းပြုလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ဖိုးမှိုကိစ္စနှင့် မြသိန်းကိစ္စကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆုအား တင်ပြပြောဆိုခြင်းပြုပြီးနောက် ထိုသာဖြိုင်နှင့်အတူ တံလှိုင်းများ ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့မှာ တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်ကြပါ။ ညဦးပိုင်းအချိန်ကမူ ကျွန်တော်၊ ကိုသာမြိုင်၊ ကိုချစ်တီး၊ ကိုဘအုန်း စသူများသည် တဲတန်းလျားထိပ် မီးဖိုကြီးဘေးတွင်ထိုင်လျက် ထွေရာ ၄ ပါးစကားများကို ပြောကြားလျက်ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောကြားသည့်စကားများမှာလည်း လောလော ဆယ်စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်သော ဖိုးမှိုနှင့် မြသိန်းတို့အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးမှိုတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရရှာသည်မှာမူ ကျွန်တော်တို့မျက်မြင်ဒီဋ္ဌပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့က သင့်တော်လျောက်ပတ်သည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်တစ်နေရာတွင် ကျင်းတူးလျက်မြှုပ်နှံခြင်း ပြုနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ မြသိန်းတစ်ယောက်ကား ဘယ်အရပ်ဘယ်ဌာနသို့ ရောက်လေသည်ဟု မပြောတတ်။

ဤတွင် လူတစ်ယောက် အရှင်လတ်လတ် ကျားဆွဲခံရသည့်အဖြစ်ဆိုးကို ကျွန်တော်သည် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ တွေးတောကြည့်မိပါသည်။ ထိုအတွေးကိုတွေးလိုက်မိသည့်အခါ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်ဖြစ်လိုက်မိလေသည်။ မြသိန်း၏ သနားစွယ်ကောင်းသော မျက်နှာနှင့် ကျားဆွဲရာသို့ တစာစာရုန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း တရွတ်တိုက်ပါသွားမည့် အဖြစ်တိုလည်း အိပ်ရာထဲရောက်သည့်အခါ တစ်ယောက်တည်းတွေးနေမိလေသည်။ ထိုအတွေးအာရုံကပ်ငြိမှုကြောင့်

ထင်ပါသည်။ မေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့တဲလိုင်များအတွင်းသို့ ကျားများဝင်ရောက်လာသည်ဟု အိပ်မက်မက်ပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်အိပ်မက်သည် အဘယ်ထိစင်းလျက် အဘယ်မျှမှန်ကန်လေသနည်းဆိုသော် ကျွန်တော်နားထဲတွင် တဖောင်းပျောင်းတဒိန်းဒိန်းပေါက်ကွဲမြည်ဟီးသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဆူဆူညူညူအော်ဟစ်လိုက်သောအသံပလံများကိုလည်း တဝေါဝေါကြားလိုက်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်အိပ်နေသော ကိုသာမြိုင်ကလည်း ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးကို အထိတ်တလန့်နှင့် ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလျက်နှိုးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

“ဆရာလေး ဆရာလေး။ ထဗျ။ ထထ-ကျားဝင်လာတယ်ဗျ။ ကျား-ကျား”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နားထဲတွင်လည်း ဝါးဆစ်ဘူးပေါက်ကွဲသံများ၊ ဝါးလုံးကိုတီးခေါက်သံများ၊ တဲတန်းလျား၏ကြမ်းပြင်ကိုထုနှက်သံများ၊ ခွေးတပ်သားများ၏ တဟေးဟေးတဝါးဝါးအော်ဟစ်သံများကိုလည်း ကြားနေရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေသည်။

“ကိုမောင်စိန်တို့၊ အုန်းမောင်တို့ထဲထဲကို ကျားဝင်ဆွဲတာတဲ့ဗျ”

ထိုအခိုက်၌ပင် ခွေးတပ်သား ၁၄-၅ ယောက်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ စုရုံးရောက်လာကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်တဲတည်းအတူနေ ခွေးတပ်သားများလည်း ပါရှိကြလေသည်။ သူတို့အားလုံး၏လက်ထဲတွင် ဝါးချွန်များနှင့် ဝါးရင်းတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။

ဤအချိန်ထိအောင်ပင် ကိုမောင်စိန်တို့တဲတန်းလျားရှိရာမှ ဆူပူအော်ဟစ်သံများမှာ ရပ်စဲမသွားသေးပါချေ။ အော်မြဲဟစ်မြဲ ဟစ်နေကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်ဗျို့”

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသည်။ အနီးတွင် ညဦးပိုင်းကအသင့်ချထားသော ဝါးချွန်တစ်ချောင်းကိုလည်း ဆွဲကိုင်လိုက်မိလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့တဲလိုင်မှ ခွေးတပ်သား ၂၀-အစိတ်ခန့်ကိုခေါ်ဆောင်လျက်၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများ စုစုပေါင်း ၄-၅၀ ခန့်နှင့်အတူ မီးတိုင်မီးတုတ်များ၊ ဝါးရင်းတုတ်များ၊ ဝါးချွန်များကို အသီးသီးစွဲကိုင်ကြလျက် တဲလိုင်အတွင်းမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကမှတစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူးသတိချပ်လျက် ဆူဆူညူညူအသံများကြားနေရသော ကိုမောင်စိန်တို့တဲတန်းလျားကြီးရှိရာသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

တဲတန်းလျားတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးမှာ ကိုက် ၄-၅၀ ထက်မနည်း အကွာအလှမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစု ထွက်လာသည့်အခါ အခြား ကျန်သောတဲတန်းလျား ၂ ခုမှခွေးတပ်သားအချို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့နည်းတူပင် ဝါးရင်းတုတ်များ၊ မီးတုတ်များစွဲကိုင်ကာ ထွက်လာကြလေသည်။ ဤလိုနှင့် ကိုမောင်စိန်တို့ တဲတန်းလျားအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့တစ်စုတဝေး စုပြုံဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမောင်စိန်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဟာ-မပြောပါနှင့်တော့ ဆရာလေးရေ။ ကျားရော-သရဲရောဗျာ”

ကိုမောင်စိန်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးပြောလေသည်။

“ဘာဗျ”

“ကျားရော-သရဲရော ဆရာလေး”

ကိုမောင်စိန်က ထပ်ပြောလေသည်။

“ကျားရော-သရဲရော။ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားစကားကို ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်တာလား။”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

ကိုမောင်စိန် ရုတ်တရက် စကားထွက်မလာပေ။ ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့လူစုအား ပါးစပ်အဟောင်းသားဝေးကြည့်နေလေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာလား”

ကျွန်တော်က သဲကွဲအောင် ထပ်မံလျက်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုမျှ ဒီလို။ ညက ကျွန်တော်အိပ်ရာဝင်တော့ မီးပုံကို မီးထည့်ဖို့နှင့် အလှည့်ကျစောင့်ဖို့ လူ ၃ ယောက်ကို တာဝန်ချထားခဲ့တယ်။ အဲ-အဲဒါ ပန်းမောင်နှင့် လူကျော်ရယ်၊ စံတင်ရယ်အလှည့်ရောက်တော့ တောစပ်က ညည်းညံ့ညာညံ့တွေကို ကြားရတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့လည်း မီးပုံထဲကို ထင်းတွေတရကြမ်းထည့်ပြီး ဆက်စောင့်နေကြတာ အတော်လေးနေတော့ တောစပ်က ကျားဟိန်းသံတွေနှင့် မီးလုံးကြီးတွေလို တဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ ကျားမျက်လုံးကြီးတွေ မြင်ရတာပဲတဲ့ ဆရာလေး။”

စကားအဆုံးတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်သည် သူ့အနီးတွင်ရှိနေသော အလှည့်ကျသမား ၃ ယောက်တို့ကို စောင်းဝှဲ၍ကြည့်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာလေး။ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော်တို့မြင်ရတာပဲခင်ဗျ”

ပန်းမောင်ဆိုသောချွေးတပ်သားက ပြောလေသည်။

“ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အသင့်ဖြတ်ထားတဲ့ဝါးဆစ်လုံးတွေကို မီးဖိုထဲထည့်ပြီး ငြာသံပေးအော်ရတာဗျ”

ထိုစကားကို လူကျော်က ဆက်၍ပြောလေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ထွေးလိုက်ပါသည်။ စင်စစ် သူတို့တစ်တွေ ကျားကိုတွေ့ရသည့် သရဲကို တွေ့ရသည်ဆိုသောကိစ္စမှာ ဘာမှ မည်မည်ရရ ရေရေရာရာမရှိချေ။ သူတို့သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် ညဦးပိုင်းအချိန်ကနှင့် တစ်နေ့ခင်းလုံးလိုလိုပင် ကျားနှင့်သရဲကို အမှတ်ထင်စွဲလမ်းနေကြဟန် တူလေသည်။

ဤအတွင်း လူခြေတိတ်သောညဉ့်နက်သန်းခေါင်သို့ရောက်သည့်အခါ စိတ်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်ကြဟန် တူလေသည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့်လည်း ‘မည်းမည်းမြင်လျှင် သရဲ၊ ချွတ်ချွတ်သံကြားလျှင် ကျား’ ဟူသောအစွဲဖြင့် အထိတ်အလန့်ဖြစ်ကြဟန်ရှိလေသည်။

ယခုလည်း အချိန်မှာ ညဉ့် ၂ နာရီကျော်နေပေပြီ။ ထိုအခါ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့သူတို့တစ်တွေ၏ စိတ်ထဲတွင် ကျားနှင့်သရဲကို ထိတ်လန့်နေကြသည်တော့ ဖြစ်လေသည်။ ဤပါဒါနဲ့အစွဲအလမ်းတစ်ခုကပင် သူတို့သူတို့၏စိတ်ဝမ်းကို ချောက်လှန့်ဖမ်းစားထားဟန် ရှိလေသည်။

“အလကားပါဗျာ။ ခင်ဗျားလူ ၃ ယောက် စိတ်ချောက်ချားပြီး အစွဲအလမ်းလွန်းလို့ ကျားထင်ပြီးလန့်အော်တာ ဖြစ်မှာပဲ ကိုမောင်စိန်။ သရဲတကယ့် ဆိုတာကလည်း လူတွေ ဒါလောက်တောင်များပြားနေတဲ့အထဲကို မလာဝံ့ပါဘူးဗျာ” သူတို့တစ်တွေကြောက်စိတ်ပြေအောင် ကျွန်တော်ကပြောရလေသည်။

“ကျားလာတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်မယ်ဗျာ ဆရာလေး။ သရဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း သိပ်မယုံပါဘူး။”

ကိုတအုန်းက ပြောလေသည်။
“ကျွန်တော်တို့က မျက်မြင်နားကြားဈာန်”
စံတင့်က ပြောပြန်ပါသည်။

ဤလိုနှင့် အချိန်အတန်ကြာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အငြင်းပွားနေကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုရှိသည်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မည်မျှအငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသော်လည်း အချို့အချို့သောချွေးတပ်သားများအနေဖြင့်မူ အိပ်ရာကပင် မထကြပါချေ။ သူတို့သည် ‘သေဆုံး လောင်တုံး’ ဆိုသောလူစားမျိုးတွေပေလော။ သို့မဟုတ် ကံကိုပင် ရိုးမယ်ဖွဲ့လျက်နေကြသူတွေများပေလော။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက သူတို့အဖြစ် သူတို့ဘဝကို စိတ်အနာကြီး နာကျည်း နေကြသူများပေလော။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်ပါချေ။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က စကားစလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

“ ကျားနှင့်ဘီလူး ထို ၂ ဦးကို ထူးကျပ်ကျပ် တွေ့တိုင်းသတ်မှ သူမြတ်ပီသတယ်’လို့ စလေဆရာကြီး ဦးပုညက ဆိုထားတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သရဲပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့တဲ့နေရာမှာသတ်ကြပေလို့ဗျာ။ ဒါမှ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ သူမြတ်ပီသမှာဗျ”

ကျွန်တော်က အတည်ပေါက်လိုလို ခပ်ရွန်းရွန်းလိုလို ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤစကားပြောလိုက်သည်မှာလည်း ကျွန်တော်တွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါသည်။ သူတို့တစ်တွေ သရဲရွဲလမ်းစိတ်၊ ကျားရွဲလမ်းစိတ် ပြောပျောက်သွားပါစေတော့ ဟူသောသဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဆူဆူညူညူစကားပြောနေခိုက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆူသည် ရိုင်ဖယ်ကိုိုင် ဂျပန် စစ်သား ၂ ယောက်၊ စကားပြန်သူငယ်ကလေး ငမောင်ချစ်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့လူစုရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆူကိုကြည့်လျက် အတော်ပင် အံ့သြခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ အချိန်မှာ ညဉ့် ၂ နာရီ ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အိနားမတ်ဆူ၏လက်ထဲတွင် ကဗျာစာအုပ်ငယ်ကို ကိုင်လျက်သားတွေ့လိုက် ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အိနားမတ်ဆူက စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့်မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က တဲလိုင်အတွင်းမှ ကျားဝင်သည် အကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆူဆူပူပူဖြစ်ရကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားရလေသည်။ သရဲကိစ္စကိုမူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကပင် အယုံအကြည်မရှိသဖြင့် ပြောမပြောတော့ပါပေ။

ထိုအတွင်းကပင် အိနားမတ်ဆူသည် မည်ကဲ့သို့စိတ်ကူးပေါက်လေသည် မသိ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ‘တပ်ဒီနီစခန်းသို့သွားကြမည်’ ဟု ဆိုလေသည်။ ‘ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်ကိုလည်း အဖော်အဖြစ်ခေါ်ခဲ့ပါ’ ဟု ပြောလေသည်။ ပြီးသော် သူက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်မှာ ‘ချွေးတပ်သားမြသိန်းသည် တပ်ဒီနီစခန်း၌ပင် ကျန်ရစ် လိမ့်မည်’ ဟု ဆိုသည်။ ‘သို့မဟုတ်ကလည်း လမ်းခုလတ်မှနေလျက် တပ်ဒီနီစခန်းသို့ပြန်လှည့်ပြေးလိမ့်မည်’ ဟု ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆူ၏အယူအဆကား ‘ချွေးတပ်သားမြသိန်းတစ်ယောက် တပ်ဒီနီ စခန်းတွင်ရှိနေပေလိမ့်မည်’ ဟူသောအယူအဆပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျားနှင့် ချွေးတပ်သား

နောက်တစ်နေ့မနက် ခပ်စောစောအချိန်၌ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆု၊ စကားပြန်သူငယ်ကလေး မောင်ချစ်၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်၊ ဤ ၄ ဦးတို့သည် တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြရပြန်ပါသည်။

ဤလိုထွက်လာကြသည့်အခါ အိနားမတ်ဆုနှင့်မောင်ချစ်က တစ်တွဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်က တစ်တွဲ ဖြစ်လေသည်။ လူချင်းမှာလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဖြစ်ကြသည်။ အိနားမတ်ဆုနှင့် မောင်ချစ်က ရှေ့မှ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူထွဲချင်းကား သိပ်အလှမ်းမဝေးကွာလှပါ။ ၁၀ ကိုက်ကျော်ကျော် အကွာအဝေးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်၌လည်း ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုကို သတိထားလျက်ကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ သူ၏ ကဗျာစာအုပ်ကလေးသည် သူနှင့်မကွာ ပါရှိလာပြီအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လက်တွင်ကိုင်လျက် ဖတ်ရွတ် လာခြင်းတော့မဟုတ်ပါ။ ဘောင်းဘီအိတ်တွင်း၌ ဖြစ်လေသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ပေါ်၌ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ် ထွက်နေသော တွေ့နေကျစာအုပ်ငယ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သည် အမှတ်ပြုမိလေသည်။

ပြီးသော် သည်တစ်ကြိမ် တပ်ဒိန်စခန်းကိုသွားကြရာ၌ အိနားမတ်ဆုနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားသောအပြုအမူ တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလေသည်။ သူသည် ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်ပြင်ဆင်၍ လက်တစ်ဖက်မှတစ် ဘက်သို့ပြောင်းလဲလျက်ကိုင်ဆောင်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အခါတိုင်းကဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်သားများသည် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများကို သွားလာခြင်းပြုကြရာ၌ ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးထက်တွင်ချိတ်လွယ်လျက် ခပ်အေးအေး ခပ်ပေါ့ပေါ့သွားလာခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“အိနားမတ်ဆုကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲဗျဆရာလေး”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌လည်း ‘ကိုသာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ အတွေးချင်း အမြင်ချင်း တစ်တပ်တည်းများဖြစ်နေလေရောသလား’ ဟူ၍ တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ချန်ပြီး သိပ်အလှမ်းဝေးဝေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ကျားတွေဘာတွေနှင့် တွေ့ချင်တွေ့နေမှာဗျ။ ဒီတော့ သူတို့နောက်က ကပ်ပြီးလိုက်မှ”

ကိုသာမြိုင်က တစ်စုံတစ်ခုကိုစိုးရိမ်ဟန်နှင့် ပြောလေသည်။

“အေးပါဗျာ။ ခုအတိုင်းဆိုရင်လည်း လူချင်း သိပ်မလှမ်းပါဘူးကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်က နောက်ပိုင်းမှ စကားတပြောပြောလျှောက်နေကြသလို၊ အိနားမတ်ဆုနှင့် စကားပြန်သူငယ်မှာလည်း ရှေ့မှစကားတပြောပြောသွားလျက် ရှိကြလေသည်။ စင်စစ် စကားတပြောပြောသွားနေ ကြသည်ဆိုသော်လည်း အိနားမတ်ဆုသည် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်ချစ်ထံမှ စကားသင်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ရွာဒေသမှာ မြေပဲဦးပေါ်ချိန်ပေါ့ ဆရာလေးရာ”

ဘယ်ကဘယ်လို စကားရောက်သွားသည်မသိ။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် လွမ်းသလိုသလိုဆွေးသလိုလို အသံဩကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်လေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် မည်သို့ရှိသည်ဟူ၍ကား တပ်အပ်သေချာ ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့ရာတွင် သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်ကပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက် ရပါသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်မှာ အထက်အညာသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အညာဒေသတွင် ‘မြေပဲဦးပေါ်ချိန်’ ဟုဆိုသည့်အခါ၊ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ ကိုင်းသမား ယာသမားများအနေဖြင့်လည်း ထိုအချိန်မှာ ‘ကောက်သစ်ပေါ်ချိန်’ စိမ်းစား၊ ကန်စွန်း၊ ပြောင်း စသော သီးနှံများပေါ်ချိန်ဟုပင် ကျွန်တော် အမှတ်ပြုလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အတူယှဉ်ကာလမ်းလျှောက်နေရာမှ ကိုသာမြိုင်၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်များအတွင်း၌ မျက်ရည်များရစ်ခိုင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ မုန်လာဥတို့၊ ဂေါ်ဖီတို့၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့၊ နံနံပင်တို့ သိပ်ပေါ်တဲ့ရာသီပေါ့”

“ဆရာလေးက ညောင်တုန်းမြို့ပေါ်ကဆို”

တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်၏ဇာတိစစ်မြစ်ကို ပြောထားဖူးသောကြောင့်လည်း ထိုမေးခွန်းကို ကိုသာမြိုင်က မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေဘက်ကတော့ ဆွေဆွေမျိုးမျိုးတွေအားလုံးဟာ လယ်လုပ် ကျွဲကိုင်တွေချည်းပဲပေါ့။ အဲ-အမေဘက်ကျတော့ ကုန်သည်ယောင်ယောင် ဈေးသည်ယောင်ယောင်နှင့် မဖြစ်ညစ် ကျယ်တွေပေါ့ဗျာ”

“မဖြစ်ညစ်ကျယ်။ ဟုတ်လား။ ဟား-ဟား-ဟား”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုသာမြိုင်က သဘောကျသလိုရယ်မောလေသည်။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် စကားဆက် ပြန်လေသည်။

“ဆရာလေးက အိမ်ထောင်ရက်သားမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ကလေး ၅ ယောက် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးသမီးလေးက ကျွန်တော် ချွေးတပ်ထဲပါလာတော့ ၁၃ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဆွေရယ်မျိုးရယ်လို့လည်း အားထားစရာသိပ်မရှိဘူး။ ခုဆိုရင် သင်းတို့မိသားစုတွေ ဘယ်လို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ထမင်းစားတိုင်း၊ အိပ်ရာဝင်တိုင်း ကျွန်တော် အမြဲသတိရတယ်ဆရာလေး။”

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် ရှေ့စကားကို ဆက်၍မပြောနိုင်ကြပါပေ။ ၂ ယောက်စလုံး အတွေးအတော ကိုယ်စီနှင့် နှုတ်ဆိတ်လျက် ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းများသည် အတော်ပင် နေးကျေးလေးလဲသွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့လည်း ကိုယ့်မြို့တိုယ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်သော၊ မိဘ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ စသူများနှင့် ပတ်သက်သော စိတ်ခမျမ်းမြေ့စရာ အတွေးအတောပေါင်းမြောက်မြားစွာက တစ်သိကြီး ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ကိုသာမြိုင်တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများမှာ များသောအားဖြင့် တောသူတောင်သားများနှင့် မြို့ပေါ်နေ လူဆင်းရဲများ၊ လူအောက်တန်းလွှားများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ မြေရှင်၊ ငွေရှင် ကြေးရည်တတ်များ၏သားသမီးများ ဟူ၍ကား ချွေးတပ်သားများထဲတွင် တစ်ယောက်တလေမျှ မပါလာပါချေ။

စစ်မက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပွားလိုက်လျှင် ထိုစစ်မက်ကိုအကြောင်းပြုလျက် အများဆုံးဒဏ်ခံရသည့်လူတွေမှာ တောင်သူလယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများနှင့် မြို့နေဆင်းရဲသားလူတန်းစားများသာ များလှသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။

“ခက်တာက ကိုယ့်အရေးထက် သင်းတို့အရေးက ပိုပြီးစိတ်ပူရတယ်ဆရာလေး။ နောက်ပြီး မဝတ်ရ၊ မစားရတဲ့အရေးတို့၊ ဗုံးမှန် စက်သေနတ်မှန်ပြီး သေမယ့်အရေးတို့ထက် သမီးမိန်းကလေးအပျိုအရွယ်အတွက်က သာပြီးတော့တောင် ပူရသေးတယ်ဗျာ။ ဂျပန်စစ်သားတွေဆိုတာက ရမ်းကားလှမဟုတ်လားဗျာ”

ကိုသာမြိုင်ခမာ ရွာတွင်ကျန်ရစ်ရှာသောသမီးအပျိုအရွယ်ကလေးအတွက် ကြောင့်ကြပူပန်မှု ကြီးမားဟန် တူလေသည်။

ဤသို့နှင့် စကားတပြောပြောလျှောက်ခဲ့ကြသောကျွန်တော်တို့သည် ယမန်ညကရောက်ရှိခဲ့သော ခရီးအကွာ အလှမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကိုသာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မနေ့ညက ပိုးမိုအားဖြှုပ်နံ့ထားခဲ့သော မြေပုံ မို့မို့ကလေးရှိရာသို့လည်း ပြိုင်တူပင် လှမ်းကြည့်မိကြပါသည်။

အိမ်နားမတ်ဆုနှင့် စကားပြန်ကလေးမောင်ချစ်တို့မှာမူ ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးနှင့် ခပ်စောစောကထက် အလှမ်းကွာဝေးသွားလေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက်သည် တောင်ကြားလမ်းချိုးကျွေ့တစ်ခုအကွယ်တွင် လှလုံးပျောက် သွားတော့သည်။

အချိန်သည် မနက် ၈ နာရီ ထိုးလုနေလေပြီ။ နေလုံးသည် အတော်ပင် မြင့်တက်လာလေသည်။ သို့ရာတွင် နေ၏အပူရှိန်မှာ ကျွန်တော်တို့သွားရာလမ်းပေါ်သို့ကား ထိုးကျလာခြင်းမရှိပါချေ။

ကားလမ်းဆေး ဝဲနှင့်ယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်သည် ကြီးမားအုပ်ဆိုင်သောသစ်ပင်တောရိပ်များ ကာဆီးလျက် ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောကျေးတောငှက်ငယ်ကလေးများ၏မြည်ကြွေးသံကို ကြားရသည်။ စမ်းချောင်းအနီးသို့ ရောက်သည်အခါများတွင်မူ စမ်းရေစီးသံကို တသွင်သွင်ကြားနေရလေသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်တို့တွင် ဆားဒုက္ခတစ်ခုတစ်ရာ မရှိသူများ ဟုဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ချွေးတပ်သားများ အဖြစ်၌ မဟုတ် ဟုဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့၏နိုင်ငံသည် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကျရောက်နေသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမဟုတ် ဟုဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဤခရီးဤလမ်းနှင့် ဤတောတောင် ရေမြေဝန်းကျင်အရပ် သည် အလွန်လျှင် နွေ့လျော်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော တောလည်ခရီးထွက်ခြင်းတစ်မျိုး ဟူ၍ ဆိုနိုင်လောက် ပေသည်။

ယခုကား ဤသို့ မဟုတ်ပါချေ။ သာယာသောတောလမ်းခရီးသည် ကျွန်တော်တို့အပို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် ကန္တာရကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ တသွင်သွင်စီးကျနေသော စမ်းချောင်းရေစီးသံများမှာလည်း သေမင်း၏ စုတ်ထိုးသံနှင့် တူလှသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့် ချောက်ချားခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ လှမ်းဆွတ် ကြေကွဲခြင်းစသော သောကပရိဒေဝနှင့် ဒုက္ခဒေါမနဿများကိုသာ ခံစားရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်တွေးမိတိုင်း ရွေ့လှကြီးကို သွားသွားသတ်ရမိတယ်”

ကိုသာမြိုင်က ဆိုပြန်ပါသည်။

“ဘယ်ရွေ့လှကြီးလဲ။ ငါကြီးအိုင်ရွာသား ကိုရွေ့လှကြီးလား။”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ ငါကြီးအိုင်ရွာသား ရွေ့လှကြီးမှာ ဘွန်ထိုက်ချို မောင်စိန်၏အုပ်စုထဲမှ ချွေးတပ်သားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု သူ မရှိလေတော့ပြီ။ ငါကြီးအိုင်ရွာသည် ကျွန်တော်တို့ညောင်တုန်းမြို့ အရှေ့ဘက်ကွင်းမှ လယ်သမားရွာတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။

အရပ်အမောင်းထောင်းထောင်းမောင်းမောင်းနှင့် အသားအရောင်နီစပ်စပ်ရှိသော ရွှေလှူကြီးသည် ခွန်အား ဗလကောင်းသလောက် စိတ်ထားသဘောထားလည်း ကောင်းမွန်လှလေသည်။ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းရှိသော ရွှေလှူကြီးတွင် ရိုးသားသောသဘောလည်း ရှိလေသည်။ သူသည် မြောက်ပင်၍ပြောလျှင် သေအောင်အလုပ်လုပ်မည့် လူစားထဲက ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်ကမြောက်ပေးလျှင် သူက ဆင်နှင့်ပတ်လျက် သစ်တုံးကြီးများကို ခါးကြိုး ချည်ဆွဲသွားပြန်ကြောင်း အထက်က ကျွန်တော်ဆိုခဲ့ပြီး ပြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေလှူကြီး တောထဲတွင်သေရလေသည်။

“သူကဆိုကျွန်တော်ထက်တောင် ကလေး ၂ ယောက် ပိုသေးတယ်။ သားအကြီးဆုံးအကောင်က အိမ်ထောင် ကွဲနေပြီလို့ ပြောတယ်။ သူ့သမီးပျိုက အသက် ၁၈ နှစ် ရှိပြီတဲ့။ ကျွန်တော်သမီး ခင်သိန်းထက် ၄-၅ နှစ် ကြီးတာပေါ့”

ကိုသာမြိုင်က ပြောပြန်ပါသည်။

ဈေးတပ်သားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးခင်မင်လာကြသည့်အခါ စကားစပ်မိကြလျှင် မိမိတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ သားရေးသမီးရေးနှင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင် အစရှိသည်များကို ပြောပြတတ်ကြလေသည်။ ထိုသဘော ကြောင့်လည်း ကိုသာမြိုင်သည် ရွှေလှူကြီးနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းများစွာတို့ကို ပြောပြနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။

“သူဟာလည်း သေခါနီးဆဲဆဲကို သူ့သမီးကလေးအတွက် စိတ်မမြောင့်ဘဲဖြစ်သွားရှာတယ်။ သေမယ့် ဆဲဆဲညကများဆိုရင် သူ့သားမယားအကြောင်းတွေ၊ သူ့သမီးကလေးကို စိတ်မချတဲ့အကြောင်းတွေ၊ သူ့လယ်လုပ်ခွင် အကြောင်းတွေကို ကယောင်ကတန်းပြောသွားတာပဲဆရာလေး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုရွှေလှူကြီး ဆုံးတော့မယ်ဆိုတဲ့ညက သန်းခေါင်လောက်ကြီးမှာ ထအော်သေးတယ်လေ။ ‘နွားတွေ၊ နွားတွေ။ သူ့နွားတွေ ဂျပန်ဆွဲသွားပါတယ်’လို့။ အဲတော့မှ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်နေရာက လန်နီးပြီး ခင်ဗျားတို့ရှိရာကို ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးလို့ တအောင့်လောက်ကြာတော့ ရွှေလှူကြီးဟာ အသက်ထွက်သွားတာပဲ”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တပ်ဒီနီစခန်းတွင် ကိုရွှေလှူကြီးသေဆုံးရသည့်ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြမိလေသည်။

“ဆရာလေးက အဲဒါလောက်သာသိတာဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုပြောသွားတဲ့အဖြစ်တွေဟာဆိုရင် အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်တွေပေါ့။ သူ့ကို ဈေးတပ်ထဲထည့်ဖို့ ဂျပန်တွေနှင့် သူကြီးရယ်၊ သူကြီးလူတွေရယ် လာဖမ်းတော့ သူဟာ သလင်းထဲမယ် စပါးနယ်နေတဲ့အချိန်တဲ့ဗျာ။ အဲဒါ ‘နွား ၂ ကောင်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပါရစေဦး။ သားမယားကို မှာစရာရှိတဲ့ကိစ္စလေးတွေ မှာခဲ့ပါရစေဦး’လို့ ရှိခိုးဦးတင်တောင်းပန်တာတောင် မရဘူးတဲ့ဗျာ။ သူကြီးအိမ်ကနေ ချက်ချင်းပဲ ညောင်တုန်းဂတ်တံကိုပို့လိုက်တာပဲတဲ့”

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြားလမ်းတွေကလေးသို့ ရောက်ကြသည့်အခါ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုနှင့် စကားပြန် ကလေးမောင်ချစ်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ၂ ဦးစလုံးကိုပင် အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ကြမှဆရာလေး”

ရှေ့က ၂ ယောက်ကို မတွေ့ရသည့်အခါ ကိုသာမြိုင်ခမျာ စိုးရိမ်သွားဟန်တူပါသည်။ သူသည် တောလမ်း ခရီးကို ၂ ယောက်-၃ ယောက်တည်းသွားရသည့်အခါ၌ အိနားမတ်ဆု၏ရိုင်ပယ်သေနတ်ကို အားကိုးလိုဟန် ရှိလေသည်။

ဤအဖြစ်မှာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါသည်။ နေ့ဘက်၌ပင် ဖြစ်သော်လည်း တောလမ်းခရီးကြမ်းကို လက်နက်မပါဘဲ၊ ၂ ယောက်တည်းသွားရသည့်အခါ အတော်အတန်စိုးရိမ်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မနေ့က စခန်း ပြောင်းရွှေ့ရသည်မှာမှ လူအများနှင့် အုပ်စုသင်းပင်းဖွဲ့လျက် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မစိုးရိမ်ရသော်လည်း၊ ၂ ယောက်တည်း နောက်ကျန်နေသည့်အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာပင် ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်မိလေသည်။ လက်နက် ဟူ၍ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့၏လက်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဝါးချွန်တစ်ချောင်းမျှသာ ပါရှိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်သည် ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လျှောက်နေ သောလမ်းသည် အမြင့်မှ အနိမ့်သို့ဆင်းသက်ရာ လမ်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ လမ်း၏ တစ်ဘက်သည် ဝါးရံတောကြီးများ ပြစ်လျက်၊ အခြားတစ်ဘက်မှာ သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်နေသော သစ်တောကြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုကုန်းမြင့် အဆင့်မှလွန်မြောက်၍သွားလျှင်မူ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုစီးဆင်းနေသော မြေညီပိုင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

“လမ်းဘေးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးဗျာ။ မြသိန်းကို တွေ့လို့တွေ့ငြားပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်ကို အထူးသတိထားလျက် ကြည့်ပါသည်။

“ဆရာလေးက ထင်သလားဗျာ”

“ဘာကိုလဲ ကိုသာမြိုင်”

“မြသိန်းလေ။ မြသိန်းကို ပြောတာပေါ့။ မနေ့ညတုန်းကလည်း ကျွန်တော် လိုက်မယ့်သာလိုက်ခဲ့ရတယ်။ တွေ့လိမ့်မယ်တော့ လုံးလုံးကိုမထင်ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ မြသိန်းကို ထွက်ပြေးပြီ ထင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အိနားမတ်ဆု ထင်သလို တပ်ဒိန်စခန်းရောက်နေတယ်ထင်လို့လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလည်း ကျွန်တော်မထင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအထင် ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီသူငယ် တပ်ဒိန်စခန်းမှာလည်း ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ပါဘူး ဆရာလေး ရယ်။ သူ့မှာ ထွက်ပြေးနိုင်လောက်တဲ့ခွန်အားဗလလည်း မရှိတော့ပါဘူးဆရာလေးရာ”

“အေးပါဗျာ။ ခင်ဗျားအထင်ကိုသာ ခပ်ရှင်ရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ”

“ကျွန်တော်အထင်တော့ မြသိန်းဟာ ကျားစားဖြစ်သွားပြီထင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်စကားကြောင့် စိတ်ထဲမှ ဇဝေဇဝါဖြစ်မိလေသည်။ မြသိန်းတစ်ယောက် ကိုသာမြိုင်ထင်သည့်အတိုင်း ကျားဆွဲကျားစားခံရလေပြီလော။

ထိုအတွေးကို ကျွန်တော်တွေးမိသော အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်း၌ပင်၊ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင် တောကြီး တစ်တောလုံးမြည့်ဟီးသွားသည့် သေနတ်သံ ၃-၄ ချက်ကို ဆင့်ကာဆင့်ကာကြားလိုက်ရလေသည်။

သေနတ်သံကြားရသည်မှာ အိနားမတ်ဆုနှင့် စကားပြန်ကလေးမောင်ချစ်တို့ရှိရာမှ ဖြစ်လေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ်သံကြားရာသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ကြသည်။ ကုန်းမြင့် ကလေး၏အဆင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံးပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုနှင့် စကားပြန်ကလေးမောင်ချစ်တို့ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

“ကျား-ဆရာလေး။ ကျားဗျ၊ ကျား-ကျား”ဟူ၍ မောင်ချစ်က စမ်းချောင်းငယ်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်းပြောလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမှတ်ဆုကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရိုင်ဖယ်ကိုင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်၊ တစ်စုံတစ်ရာကိုချောင်းမြောင်းနေသလို စမ်းချောင်းဆီသို့ မျက်လုံးစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုကိုလည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်းငယ်ရှိရာသို့လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ထိတော့ ထိသွားတယ်ဆရာလေး။ ဟောဟိုဝါးရုံတော့ကြီးထဲ ဝင်သွားတယ်။ ၂ ကောင်ဗျ၊ ၂ ကောင်။ ဟောဟော- ဟိုမှာဟိုမှာ ဝါးပင်တွေလှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့။ မာစတာ မာစတာ”

စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်အားပြောရာမှ ဝါးရုံတောတစ်နေရာသို့လက်ညှိုးထိုးလျက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုအားလည်း ပြောလေသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် လက်တွင်းမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသောဝါးရုံတောအတွင်းသို့ တစ်ချက်လှမ်း၍ပစ်လိုက်လေသည်။ အိနားမတ်ဆု၏ ထိုအပြုအမူကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။ အမှန်စင်စစ် အိနားမတ်ဆု သေနတ်နှင့် လှမ်း၍ပစ်လိုက်သည်မှာ ကျားက ၂ ကောင်ဖြစ်နေသောကြောင့် သေနတ်သံပေးလျက် ချောက်လှန်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သဘော ဟူ၍ယူဆရပါသည်။

ကျားမှာ တစ်ကောင်တည်းဆိုလျှင် မထောင်းတာလှသော်လည်း၊ ၂ ကောင် ဖြစ်၍နေသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ စိုးရိမ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လူပေါင်း ၄ ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သေနတ်တစ်လက်သာ အားထားစရာ ရှိလေသည်။ ဤလိုတောနက်ကြီးအတွင်း၌ မည့်သို့ပင် သေနတ်ပါသည်ဆိုရပေမယ့်၊ လူတစ်ယောက်တည်းက ကျား ၂ ကောင်ကိုရင်ဆိုင်လျက် ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်မှာကား စင်စစ်အားဖြင့်မလွယ်ကူပါချေ။ ထို့ကြောင့် အိနားမတ်ဆုသည် ကျည်ဆံတစ်တောင့်ကိုဖြုန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် လက်ဟန်ပြလျက် တားမြစ်ထားသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေကြရပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်မှာလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အနီးတစ်ဝိုက်ကို လှည့်စောင်း ကြည့်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ‘ကျားက အလစ်ဝင်တွယ်လေမလား’ဟု ကြော့ခင်ကြဟန်ရှိလေသည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်အတော်ကလေးကြာသွားလေသည်။ ခပ်စောစောက လှုပ်ရှားနေသော ဝါးရုံတောရှိရာမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာလှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ချေ။

ထိုအခါ အိနားမတ်ဆုက ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဟန်ပြလျက် ရှေ့မှနေ၍သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့နောက်ပါးမှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သွားနေသည့်မှာ ကားလမ်းအတိုင်းမဟုတ်။ စမ်းချောင်းငယ်ရှိရာသို့ ဖြစ်လေသည်။ စမ်းချောင်း သည် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောနေရာနှင့်ဆိုလျှင် ကိုက် ၃၀ ထက်မနည်း အကွာအဝေးရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသောအိနားမတ်ဆုကို သတိထားကြည့်လိုက်သည်။ အိနားမတ်ဆုသည် ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်လျက်၊ ခြေလှမ်းကို တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း မျက်စိနှင့်နားကိုကောင်းစွာအသုံးချလျက် သတိကြီးစွာထား၍ သွားနေကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ ထိုအခါ ကျန်သူကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ကလည်း အိနားမတ်ဆုနည်းတူပင် ခြေကိုခပ်ဖွဖွနင်းလျက် နောက်ပါးမှလိုက်ကြရသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် သူ့လက်ရှိဝါးချွန်ကို အဆင်သင့်မြောက်ကိုင်ထားလေသည်။

“ဟော၊ ဟိုမှာ”

စမ်းချောင်းငယ်နှင့် အတော်ကလေးနီးကပ်သော နေရာတစ်နေရာသို့ရောက်သည့်အခါ၊ အိနားမတ်ဆု၏ နောက်မှ စကားပြန်ကလေးမောင်ချစ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူငယ်က တစ်စုံတစ်ရာကိုလက်ညှိုးထိုး ပြနေသည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်းချစ်လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသည်မှာ စမ်းချောင်းဘေး တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ပက်လက်ကြီးလန်နေသော လူတစ်ယောက်၏အလောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍ အငြင်းပွားနေရာမလိုပါချေ။ ကိုသာမြိုင်၏ နှုတ်ဖျားမှ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှုတ်ဖျားမှ လည်းကောင်း ပြိုင်တူ တစ်သံတည်းရေရွတ်လိုက်မိကြလေသည်။

“မြသိန်း၊ မြသိန်း။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်သည် နှုတ်ဖျားမှပြောပြောဆိုဆိုပင် မြသိန်း၏အလောင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦး၏ လှမ်းတော့မည်ဆဲဆဲခြေဟန်ကို ရိုင်မယ်နှင့်ဆီးကာ လျက် ဟန်တားခြင်း ပြုလိုက်သည်။

“ကျား၊ ကျား ရှိတကား”ဟူ၍လည်း မပီမသမြန်မာစကားဖြင့် ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ဝါးရုံ တောကြီးအတွင်း တောင်မြောက် ၄ ပါးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ ၂ ဦးစလုံးပင် အိနားမတ်ဆု၏အပြုအမူကို သဘောပေါက်ကြပါသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် ‘မြသိန်း၏အလောင်းအနီးအနား၌ ကျားရှိလေဦးမည်လား’ ဟူသောစိုးရိမ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်အား ဟန်တားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် အခြေအနေကို စိတ်ချလောက်သည်အထိလေ့လာပြီးမှ ကျွန်တော်တို့သည် အိနားမတ်ဆု၏ ရှေ့ဆောင်မူဖြင့် မြသိန်းအလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြလေသည်။ မြသိန်း၏အလောင်းမှာ ကျားစားထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်း မရှိတော့။ ရင်ဘတ်သားတချို့နှင့် ပေါင်သား အချို့လည်းမရှိတော့။ ဝမ်းဗိုက်နေရာအနံ့တွင် ကုတ်ရာမဲ့ရာကိုက်ရာများဖြင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းကျဲလျက် ရှိလေသည်။ မြင်ရက်စရာ၊ ရှုရက်စရာမရှိ ဟူ၍သာ ဆိုရပေမည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုကိုယ်တိုင်မှာပင် မြသိန်း၏အဖြစ်ကိုကြည့်လျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် ဂျပန်စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုရေရွတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူအသံသည် ခက်ထန်မာကျော ခြင်း မရှိ။ ညည်းတွားသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ပြီးသော် အိနားမတ်ဆုသည် သူ့ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ယမ်းခါခြင်းပြုလေသည်။

မကြာမီ အိနားမတ်ဆုသည် မြသိန်း၏အလောင်းကို မြှုပ်နှံခြင်းပြုရန် ကျွန်တော်တို့အား အမိန့်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တိုတောင်းသော အချိန်ကလေးအတွင်း မြသိန်း၏အလောင်းကို ကျင်းကလေးခပ်တိမ်တိမ် တူးလျက် မြှုပ်နှံခြင်းပြုကြရလေသည်။ စမ်းချောင်းအနီးမှဖြစ်သည့် အတောက်လေးပင် ပျော့လျက် ခပ်ပွပွမြေဖြစ်သော ကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ မြေကျင်းတွင်းကြွရသည်မှာ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်း စသည် လက်နက်များနှင့် အကျအနစ် တူးကြရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တားချွန်တစ်ချောင်း၊ ဝါးမတို တစ်ချောင်းဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျအောင်တူးချွန်ရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ပြီးလျှင် မြသိန်း၏အလောင်းတို့ မြှုပ်နှံခြင်းပြုရာ၌လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်ပါချေ။ ကျင်းမှာ အတော်ပင်တိမ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် အလောင်းပေါ်မှမြေများဖို့ခြင်း၊ စမ်းချောင်းအနီးတစ်ဝိုက်နှင့် ကားလမ်းဘေးအနီးတစ်ဝိုက်တွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုထမ်းပိုးမချီလျက် အလောင်းမြေပုံပေါ်တွင်ဖို့ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြရပြန်ပါသည်။ ဤလိုလုပ်ရခြင်းကြောင့်လည်း မြသိန်း၏အလောင်း မြေပုံမှာ ကျောက်ဂူသွင်းလျက်မြှုပ်နှံထားသော မြေပုံ တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုကိစ္စများပြီးစီးသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ဆင်းသက်လျက် ခြေလက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်းပြုရလေသည်။

ကျွန်တော်၊ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်နှင့် စကားပြန်ကလေး မောင်ချစ်တို့က ဤလိုလုပ်ကိုင်နေကြသည့်အခါ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆုသည် အလွန်တရားဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်စွာဖြင့် သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်လျက် တောကောင်သတ္တဝါများ၏သေးရန်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။ ဤအချက်ကိုမူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုအပေါ်၌ ကျွန်တော် လွန်စွာပင်ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ထဲကလည်း အိနားမတ်ဆုအား များစွာပင်ချီးကျူးမိပါသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီ ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။

မြသိန်း၏အလောင်းကို တွေ့ရသောကြောင့်လည်း အိနားမတ်ဆုသည် တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ဆက်လက်မသွား တော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခုနစ်ခွေစခန်းသို့ပြန်လှည့်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဆရာလေးကို ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေပြီမဟုတ်လားဗျ”

၂ ယောက်အတွဲလျှောက်လာရာမှ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။

“ဘာလဲ ကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် ရုတ်တရက် နားမလည်သောကြောင့် ပြစ်ပါသည်။

“မြသိန်းကို ကျားဆွဲသွားပြီလို့။ ခု ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲမဟုတ်လား။”

“အင်း-အင်း။ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီကောင်တစ်ယောက်တည်းနောက်ကျန်နေလို့ ကျားဆွဲခံရတာလား။ မောမောနှင့်နားနေတုန်း ကျားကခုန်အုပ်လိုက်တာပဲလား။ ဒီ ၂ခု တစ်ခုခုဖြစ်မှာပဲပေါ့။ ဒီတစ်ချိန်စခန်းအပြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့လူ ၂ ယောက် ဆုံးရတာပေါ့။”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒါက လမ်းခုလတ်မှာသေရတာ ရှိသေးတယ်။ ခုနစ်ခွေစခန်းမှာ ဘယ်လောက်သေကြကျေကြဦးမလဲပဲ။ ဒီစခန်းက ခပ်ဆိုးဆိုးဗျဆရာလေး။”

ကိုသာမြိုင်က သူ၏ယူဆချက်ကိုပြောလေသည်။

“တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းတွေ ဆိုးတယ်ဆိုတာကတော့ ဒီတစ်နေရာတည်းဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသာမြိုင်။ စခန်းတွေအားလုံး ဆိုးတာပဲ။ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားတွေရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေဟာ လည်း တစ်နေ့တခြားပိုဆိုးလာတယ်မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာလေးရာ”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်က ရှေ့မှနေလျက် စကားတပြောပြောလျှောက်ကြသလို၊ အိနားမတ်ဆုနှင့် မောင်ချစ် တို့ကလည်း နောက်မှ စကားတပြောပြောလိုက်လာကြလေသည်။ အပြန်ခရီးလမ်း၌မူ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင် သည် နောက်ချန်လျက်မနေခဲ့ကြပါပေ။ ကျားအန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာထိရောက်ရင် မြသိန်းအလောင်းကို တွေ့ချင်မှတွေ့မှာဗျဆရာလေး။”

“ရုတ်တရက်တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ။ ကားလမ်းနှင့် ခုတွေ့ရတဲ့နေရာနှင့်က အတော်လေးဝေးသားပဲ။ ခု အိနားမတ်ဆုတွေ့တာတောင် ကျားကိုတွေ့တာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“အင်း၊ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဘာပဲပြောပြောပေါ့ဗျာ။ ဖိုးမို့သေရတာဟာ မြသိန်းသေရတာထက်တော့ တော်သေးတယ်ဆိုရမှားပါ။ ဖိုးမို့က အားပြတ်သေရတာ။ မြသိန်းကတော့ အရှင်လတ်လတ်ကျားဆွဲခံရတာ။ သေရပုံချင်းက အကွဲပြားသား။”
ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မကြာမီပင် ၇ ခွေစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ စခန်းအပြင် တစ်နေရာတွင် ထင်းခုတ်ထင်းဖြတ်လုပ်နေကြသော ငှေးဟပ်သားအချို့တို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ မြသိန်းအကြောင်းကို မေးမြန်းကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ပြန်လည်ကာပြောကြားရလေသည်။

မြသိန်းအကြောင်းကိုသိရသော ချွေးတပ်သားအားလုံးပင် မြသိန်းအတွက် စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်ကြရရှာ လေသည်။ သူတို့သူတို့သည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်၊ အသေဆိုးသေရရှာသည်ကို စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြ ရှာလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် စခန်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ‘ထိုနေ့အဖို့ ချွေးတပ်သား များရှိရာအလုပ်ခွင်စခန်းသို့ လိုက်သွားခြင်းမပြုတော့’ ဟူသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် စခန်း၏ တံတန်းလျားအတွင်း၌ပင် အနားယူလျက်ရှိနေကြပါသည်။

ဤလိုရှိနေခဲ့ရာမှ ညနေ ၃ နာရီအချိန်ခန့်တွင်မူ စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်ချစ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်ရှိရာသို့ ပေါက်လာလေသည်။

“ဆရာလေးနှင့် ဦးသာမြိုင်ကို မာစတာကခေါ်နေတယ်”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောလေသည်။

“ဘာကိုစွဲလဲကွယ်”

ကျွန်တော်သည် တုံးလုံးလဲ့နေရာမှထထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဒိုင်းနမိုင်းခွဲရဖို့နှင့် တူတယ်”

မောင်ချစ်က ပြောလေသည်။

“ဟေ-ဒိုင်းနမိုင်းခွဲရမယ်။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အံ့ဩသလိုမေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနီးတွင်ရှိနေသော ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်ကလည်း “ဘယ်လိုလဲကွ။ တို့များ ခွဲရမှာလား” ဟု မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးမေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာ ပြောတာလေ”

စကားပြန်သူငယ်က မရှင်းမလင်းပြောလေသည်။

“မင်းသိမှာပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က အစီလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်ချစ်သည် နောက်ထပ်လျက် ဧည့်သည်စကားကိုမျှ မဟတော့ပါချေ။ နှုတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အကြောင်းတစ်ခုကို စဉ်းစား လိုက်မိလေသည်။ စကားပြန်သူငယ်မှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၁၄ နှစ်ထက်ကြီးလိမ့်ဦးမည်မဟုတ် ဟုထင်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့ကလေးတွေသည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ကာလအတန်ကြာ အတူတကွနေထိုင်လာသည့်အခါ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စစ်မှုထမ်းများ၏ဘဝနှင့် ကျင့်ဝတ်ကို ကြောက်ရွံ့လေးစားလာဟန်တူပါသည်။ ထိုကြောင့် သည်း မောင်ချစ်သာ မဟုတ်။ အခြားအခြားသော စကားပြန်သူငယ်ကလေးများသည်ပင် အလွန်တရာ နှုတ်လှခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခပ်စောစောအချိန်ကမူ မောင်ချစ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်အား လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ စင်စစ် ဂျပန်များနှင့် အတူနေထိုင်ကြရသည့်အခါ၌ သူတို့သူတို့ခမျာကလေးတွေမှာလည်း အလွန်တရာ အနေကျပတ်တီးကြဟန် တူလေသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း ဂျပန်များကိုယ်တိုင်ကပင် နှုတ်လုံစေရန် ပြောကြားထားကြဟန် တူလေသည်။

“ကဲပါလေ။ ဟိုရောက်တော့ အကြောင်းစုံသိရမှာပေါ့ကွာ။ သွားကြမယ်ကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်မှာလည်း ကျွန်တော့် နည်းတူ ထိုင်ရာမှထလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မကြာမီပင် အိနားမတ်ဆုရှိရာ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံသို့ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ မသိရသေးမီ ‘မောင်ချစ်ပြောသည့်အတိုင်း ခိုင်းနမိုင်းဖောက်ခွဲ သောအလုပ်အတွက်ပေးလာ’ ဟု၍လည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။ စင်စစ် ခိုင်းနမိုင်းခွဲသောအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများ၏တဝန်ကား မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်စစ်သားများ၏အလုပ်သာ ဖြစ်လေသည်။

ခိုင်းနမိုင်းဖောက်ခွဲရသည့်အလုပ်မှာ အတော်အတန်အန္တရာယ်ရှိသောအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင် နေရစဉ်အခါကပင် ကျောက်တောင်ကြီးများအား ခိုင်းနမိုင်းခွဲရသည့်အလုပ်ကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးပြီးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်၏သဘောကို လည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း တွက်ဆမိပြီးဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အိနားမတ်ဆု၏ရှေ့မှောက်တွင် ရပ်လိုက်မိကြလေသည်။ ထိုအခါ အိနားမတ်ဆုနှင့် အတူရှိနေသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့အထံမှ ချွေးတပ်သား ၂ ယောက်တို့ကိုလည်း တွေ့လိုက် ရလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်၌လည်း အိနားမတ်ဆုသည် ထွေထွေထူးထူးစကားမပြောပေ။ တွေ့လိုက်သည်လျှင်ပင် ကျွန်တော့်အား ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်စည်းတစ်စည်းကို လှမ်းပေးလေသည်။ ထို့နောက်မှပင် စကားပြန်သူငယ်မှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများ ယနေ့ညနေတွင် ကျောက်တောင် ကြီးများကို ခိုင်းနမိုင်းဖောက်ခွဲရမည့် အကြောင်း ပြောလေသည်။ ပြီးလျှင် ‘ဂျပန်စစ်သားနှင့်အတူ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ လိုက်သွားရမည်’ ဟု အမိန့်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုပြောသည်ကို တစ်စုံတစ်ခု ငြင်းဆန်မှုမပြုနိုင်ပါချေ။ ငြင်းဆန်သော်လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမိန့်ကိုမှာခံလျက် ကိုသာမြိုင်နှင့်အတူ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ခပ်စောစောက ချွေးတပ်သား ၂ ယောက်မှာလည်း ယမ်းဘီလူးသေတ္တာလို တစ်ယောက်တစ်လုံး ထမ်းပိုးလျက် သယ်ဆောင်ခဲ့ကြရလေသည်။

အသေဆိုး သေရပြန်ခြင်း

“ဖြစ်ပါ့မလားဆရာလေး”

လမ်းခရီးတွင် ကိုသာမြိုင်ကမေးလေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျ။ ဂျပန်တောင်လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့၊ ခင်ဗျားတို့အနေဖြင့်လည်း လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ဒီပြင် လူတွေက မဖောက်ရဲဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဲတော့လည်း ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်ပေါ့ဗျာ”

ကိုသာမြိုင်သည် အတော်ကြာ စကားမဟသေးဘဲငြိမ်သက်နေလေသည်။

“လုပ်လေ။ ဆရာလေးလုပ်ရင် ကျွန်တော်လည်းလိုက်လုပ်မှာပဲ”

အတန်ကြာသွားမှ ကိုသာမြိုင်စကားဆိုလေသည်။

“ခက်တာက မလုပ်ပြန်ရင်လည်း ‘ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသုံးမကျဘူး။ ဗမာတွေအလကားပဲ’လို့ ထင်မယ်ဗျ”

“သူတို့က ခြေထောက်မှာဖိနပ်စီးထားတယ်။ ဆရာလေးတို့ ကျွန်တော်တို့က ဖိနပ်မရှိဘူး။ ကျောက်ခဲ ကျောက်တုံးအချွန်ကလေးတွေပေါ်စွပ်ပြေးရတော့ ခြေထောက်က သွေးငေါက်ငေါက်ပန်းထွက်တာ။ ဖောက်ရခွဲရမယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီခက်ခဲရမှာ အနည်းဆုံးသေချာတယ်”

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပေါ့”

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်သမားများရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအလုပ်သမားအဆိုင်းများ သည် ကျောက်တောင်ကြီးများအား ဖောက်ထွင်းရသော အလုပ်သမားအဆိုင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရောက်မဆိုက်၌ပင် အလုပ်ခွင်တွင်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်နှင့်အတူ ကျောက်တောင်ကြီးများအား အပေါက်ငယ်ကလေးများဖောက်ထွင်းနေကြသော အလုပ်သမားများရှိရာသို့ လိုက်လံကာ ကြည့်ရှုရလေသည်။

ဤလိုလိုက်လံကြည့်ရှုလျက် စစ်ဆေးခြင်းအမှုပြုသည့်အခါ ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်တို့၏လက်ထဲတွင် တစ်ယောသားအရှည်ရှိသော ဝါးချောင်းကလေးများကို တစ်ယောက်လျှင်တစ်ချောင်းကျ ကိုင်ဆောင်ထားကြလေ သည်။

ခိုင်းနမိုင်းခွဲရန်အတွက် ကျောက်တောင်ကြီးများအား အပေါက်ဖောက်ထွင်းခြင်းပြုကြရသည်မှာ အလုပ်သမား ၄ ယောက်လျှင် တစ်ဆိုင်းကျ တစ်တွဲကျဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် မနက်လင်း၍ အလုပ်ဆင်းလာကြသည့်အချိန်မှ စတင်လျက် ဂျပန်စစ်သားများက သတ်မှတ်ပေးထားသောနေရာများ၌ အပေါက်တစ်ခုကျစီ ဖောက်ထွင်းခြင်းပြုကြရ လေသည်။ ဖောက်ထွင်းရပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်လေသည်။

ဈေးတပ်သား ၄ ယောက်အနက် ၂ ယောက်တို့က သံတူရွင်းအချွန်ကြီးတစ်ခုကို ဂျပန်စစ်သားများ

သတ်မှတ်ပေးထားသော ကျောက်တောင်ကြီး၏ တစ်နေရာထက်၌ လက်မှတ်လျက် စိုက်ပေးထားကြရလေသည်။ ဤတွင် ၂ ဦးသော ချွေးတပ်သားတို့က ကြီးမားသောသံတူကြီးများဖြင့် တစ်အားကုန်လွှဲလျက် သံတူရွင်း၏ အနှောင့်ပေါ်သို့ ထွက်ခွာခြင်းပြုကြရလေသည်။ ဤလိုနှင့် ညနေစောင်း ၅ နာရီထိုးသည့်အခါ၌မူ ဝ ပေသာသာ ၂ ပေခန့်ခန့်ရှိသော ကြွက်တွင်းပေါက်ကဲ့သို့သော ကျင်းကလေးတစ်ခုဖြစ်လာလေသည်။ ထွက်ခွာရာထွင်းနေစဉ် အချိန်အတွင်း၌လည်း မကြာခဏဆိုသလို ကျောက်မူနံ့ကလေးများကို သေးငယ်သောဝါးခြမ်းပြားတစ်ချောင်းဖြင့် အပြင်သို့ ကော်ထုတ်ပစ်ရလေသည်။

သည့်အလုပ်မှာ အချောင်းခိုလျက် ဟန်လုပ်လုပ်နေ၍လည်း မဖြစ်ပါချေ။ အလွန်တရာမာကျောသော ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ကမူကြီးများကိုဖောက်ထွင်းရသည့် ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် လုပ်ကိုင်ရသောကိစ္စဖြစ်ခြင်း ကြောင့်လည်း ရေသာခိုနေ၍မဖြစ်ပါပေ။ အကယ်၍ အချိန်ကျ၍မူ အများနည်းတူမပြီးခဲ့သော် အထုအရိုက်အညှဉ်း အပန်းခံရလေသည်။ ငြီးလျှင် ထိုလူ ထိုအဆိုင်းအားစခန်းရှိရာသို့ပြန်မလွှတ်ဘဲ မိုးချုပ်သည်အထိ မှောင်မည်းလာ သည်အထိ ပြီးစီးအောင် အလုပ်ခိုင်းလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်လာသည့်အခါ ဂျပန်များစိတ်အခန့်မသင့်လျှင် ထို ၄ ယောက်အဆိုင်းသာမက တခြားသောချွေးတပ်သားများမှာလည်း မသက်မသာဖြစ်ရတတ်လေသည်။

ထိုကြောင့်လည်း ကျောက်တောင်ကြီးအား အပေါက်ငယ်ကလေးတစ်ပေါက်ဖြစ်အောင် ဖောက်ထွင်းရသည့် အခါ နဂါးပင် အားအင်ကုန်ခမ်းနေသောခမာများအနေဖြင့် များစွာပင်ပန်းရာကြလေသည်။ တူထုသမား ၂ ယောက်မှာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျဆင်းလျက် ဟောဟံလိုက်နေသလို၊ တူရွင်းကိုင်၍ပေးရသော ချွေးတပ်သား ၂ ယောက်တို့မှာလည်း လက်ဖဝါးများပေါက်ပြဲလျက် သွေးချင်းချင်းရဲရာကြလေသည်။

ရံဖန်ရံခါ၌မူ သံတူရွင်း၏အနှောင့်တည့်တည့်ပေါ်သို့ သံတူမထုမိဘဲ နေရာလှည့်သွားသည့်အခါ တူရွင်းကိုင် ထားသောချွေးတပ်သားခမာ၏လက်ပေါ်သို့ ထုမိတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရသည့်အခါ သူတို့သည် သွေးထွက်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များပေါ်သို့ဖုန်သိပ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ တောသစ်ရွက် သစ်ခေါက်တို့၏အရည်များကို ညှစ်ချ၍ သော်လည်းကောင်း၊ အလုပ်တာဝန်ကိုပြီးစီးသည်အထိ ဆက်လက်၍လုပ်ကြရလေသည်။

ဤနေရာတွင် ကြားဖြတ်လျက် တစ်ခုဖော်ပြချင်ပါသည်။ ဂျပန်များသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဒဏ်ခတ် ခဲ့လျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ဆိုင်တည်းသာမက အားလုံးကိုအပြစ်ပေးတတ်လေသည်။ ဥပမာ- ကျောက်တောင်ကြီး၏တစ်နေရာကို အပေါက်ဖောက်ရန်အတွက်တာဝန်ကျသော ၄ယောက်တွဲ အဆိုင်းတစ်ဆိုင်းသည် အများနည်းတူ အလုပ်ပြီးစီးရမည့်အချိန်၌မပြီးစီးပါက ဂျပန်များ၏အရိုက်အနှက် အကန်အကျောက်ကိုခံရကာ ကျင်းငယ်ပြီးသည်အထိ ဆက်လက်၍တူးကြရလေသည်။ ထိုအခါ အလုပ်တာဝန်ပြီးစီးသွားသောချွေးတပ်သားများ၊ ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများမှာလည်း အလုပ်မပြီး စီးသော ထိုချွေးတပ်သား ၄ ဦးအပေါ်၌ အမျက်မာန်ပွားကြလေ သည်။ ‘သူတို့ကြောင့် တို့ အပြစ်ပေးခံရတာပဲ။ ဒီကောင် ၄ ယောက်ကြောင့် ခုလို တို့ဖြစ်ရတာပဲ’ဟု အမျိုးမျိုး ရေရွတ်ခြင်း ပြုတတ်လေသည်။

ဂျပန်များက ဤလိုပြုမူတတ်သောကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သားများအချင်းချင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချို ဟန်ချို စသူများက လည်းကောင်း၊ အလုပ်တွင်ခိုကပ်နေသော ချွေးတပ်သားအဆိုင်းများအား ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုခြင်း၊ ကူညီသင့်သည်ကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းစသည်ဖြင့် ပြုမူကြလေသည်။

ညနေ ၅ နာရီထိုးသည့်အခါ ဂျပန်စစ်သားများသည် ချွေးတပ်သားများဖောက်ထွင်းထားသော ကျောက်တောင် များရှိကျင်းပေါက်ငယ်များကို ၎င်းတို့ထံတွင်အသင့်ရှိနေသော အတိုင်းအထွာတုတ်ချောင်းကလေးများနှင့် လိုက်လံ တိုင်းထွာကြည့်လေသည်။ ဤတွင် အချို့ အတန်ငယ်တိမ်နေသောကျင်းများကိုလည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ချွေးတပ်သား တို့အား ထပ်မံလျက်ဖောက်ထွင်းခိုင်းလေသည်။

ဤလိုနှင့် ၅ နာရီခွဲလောက်တွင် အားလုံးပြီးစီးသွားလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ကျင်းငယ်များအတွင်းသို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ယမ်းဘီလူးများကိုထည့်ပြီးနောက် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ကျောက်မှန်၊ ကျောက်ခဲကလေးများကို ထိုးသိပ်ပေးလေသည်။ စနက်တံကိမ္မာ တစ်မိုက်၊ တစ်ထွာခန့်အပြင်တွင်ထုတ်ထားလေသည်။ ထိုကိစ္စပြီးသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကျွန်တော်ဝတ္ထုရားများကို စတင်လျက်ဆောင်ရွက်ခြင်းပြုရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟန်ချီနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများဘားစုရုံးခေါ်ငင်ပြီးနောက် ဒိုင်းနုမိုင်းဖောက်ခွဲခြင်းပြုရမည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်သူမည်ဝါ ဖောက်နိုင်၊ မဖောက်နိုင်ဆိုသည်ကို လည်းကောင်း၊ မေးမြန်းခြင်းပြုရလေသည်။ ဤလို ကျွန်တော်ကမေးမြန်းသည့်အခါ မည်သည့်ဟန်ချီနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကမျှ ဖောက်ခွဲလိုကြောင်း မပြောကြပါပေ။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာဖြိုင်းမုလွ်လျှင် ဘားလုံးကပင် ထိုအလုပ်ကိုမလုပ်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

“မဖောက်ပါရစေနှင့်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မပြေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ-မဖောက်ချင်ဘူးဗျာ။ ဒီအလုပ်က သိပ်ပြီးအန္တရာယ်များတယ်”

ဘားလုံးတို့ကပင် ထိုစကားကိုပြောကြားကြလေသည်။ မှန်ပါသည်။ သူတို့သူတို့တွင် မြေးငိုလွှားနိုင်သည့် အင်အားဟူ၍ ဟူတ္တိပတ္တိမရှိပြုကြတော့ပါချေ။ သူတို့ သူတို့အားလုံးပင် ဘားအင်ကုန်ခမ်းနေကြသူများ ဟူ၍ဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဒိုင်းနုမိုင်းဖောက်ခွဲရမည့်အလုပ်ကိုမူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ကို အတင်းအကျပ်တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်ခြင်းတော့မပြုပါ။ အတင်းအဓမ္မစေခိုင်းခြင်းပြုရန်လည်း မသင့် ဟု ကျွန်တော်ကယူဆမိပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ခမ္မာများအနေဖြင့်က ခရီးတစ်လျှောက်လုံး အလွန်တရာပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူများ ဖြစ်လေသောကြောင့်ပင်။ ထိုကြောင့်လည်း ဤအလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်သင့်သူများသည် ကျွန်တော်အပါအဝင် ဘွန်ထိုက်ချိုအချို့သာဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိလေသည်။

ဤနေရာတွင် နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများနှင့် ရွေးတပ်သားများ၏အခြေအနေကိုလည်း ထပ်မံ၍တင်ပြလိုပါသည်။

တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများတွင် လပေါင်း၊ ရက်ပေါင်းများစွာ နှစ်နှင့်ချီလျက်၊ အလုပ်ကြမ်းများကို တစ်နေ့မပြတ်လုပ်ကိုင်လာရခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာဆိုးများကြောင့် လူအသေအပျောက် အလွန်တရာများပြားလာခြင်း၊ အချို့မှာလည်း (အချို့ဆိုသော်လည်း ရွေးတပ်သား အတော်စပ်များများ) ‘ဆေးရုံ’ဟု အမည်ပေးထားသော တောတွင်းတံတန်းလျားကြီးများသို့ အတင်းအကျပ်အပိုခံရခြင်း စသောအကြောင်းများကြောင့် အလုပ်စခန်းများ၌ အလုပ်လုပ်နိုင်သောရွေးတပ်သား ဟူ၍ အတော်ပင်လျော့နည်းလာလေသည်။

ပြီးသော် ရွေးတပ်သားအဖွဲ့အစည်းများမှာလည်း ယခင်အခါများကလို မိမိတို့မြို့နယ်၊ မိမိတို့အုပ်စုနှင့် မဟုတ်တော့ပါချေ။ ဟိုလူဒီလူ ရရာရကြောင်းလူများကို ဖြစ်သလိုနည်းနှင့် စုပေါင်းဖွဲ့စည်းလျက်လုပ်ကိုင်သွားကြရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ မူလပုံသဏ္ဍာန်မှာ ပျက်ပြားသွားခဲ့ရလေသည်။

တစ်ဖန် နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင် အလုပ်လုပ်နိုင်သူအင်အားက နည်းပါးလာခြင်းကြောင့် ဟန်ချီများနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုအချို့တို့ကိုပါ ဂျပန်များက စေခိုင်းလာလေတော့သည်။ သဘောမှာ ‘မင်းတို့လူအတွက် မင်းတို့ပင်လူစားအဖြစ် လုပ်ကြရမည်’ ဆိုသည့်သဘောထားပင် ဖြစ်လေသည်။

ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်ကဆိုပါလျှင် ဟန်ချီနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် ရွေးတပ်သားများနှင့်အတူ အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့ လိုက်ပါရလျက် ရွေးတပ်သားများအပေါ်တွင် အလုပ်သမားခေါင်းများအဖြစ် ကြီးကြပ်ရုံ၊ ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲရုံသာကံသက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ကား လက်မပတ်တံဆိပ်များကို အပြတ်အသိမ်းခံကြရလျက်

ရွေးတပ်သားများနှင့်အတူ ကျောက်ထုရခြင်း၊ ကျောက်သယ်ရခြင်း၊ တောထွင်တောခုတ်ရခြင်း၊ မြေသယ်မြေဖို့ ပြုလုပ်ရခြင်း စသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများသည် သူတို့သူတို့၏လက်ပတ်တံဆိပ်များ အဖြတ်အသိမ်းခံကြရမည့်အရေးကိုမူ သေရတော့မလောက်ကြောက်ရွံ့နိုးရိမ် ကြလေသည်။

ကောင်းလေပြီ။ သို့ဆိုပါလျှင် လက်ပတ်တံဆိပ်များ အဖြတ်အသိမ်းမခံကြရလေအောင် သူတို့တစ်တွေ အဘယ်ပုံလုပ်ဆောင်ကြရသေးမည်နည်း။ ဤအတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုရှိလေသည်။

ထိုနည်းလမ်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် သူတို့သူတို့၏ရွေးတပ်သားများ အပေါ်၌ မထောက်မညာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာဖြင့် ဂျပန်များပြုမူနိုင်စက်သည့်နည်းတူ တဘူးဘူးတခိုင်းခိုင်း ထုရိုက်ကန်ကျောက်လျက် ညှဉ်းပန်နှိပ်စက်စေခိုင်းပေးကြရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ထိုဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချို၏ လက်မောင်းပတ်တံဆိပ် အဖြတ်မခံရရေး(ဝါ) ရာထူးအဆင့်အတန်း မလျော့ကျရေးမှာ အများကြီးသေချာစိတ်ချရ လေသည်။

ဂျပန်များသည် ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများက ရွေးတပ်သားများအပေါ်တွင် ဤလိုရိုက်နက်ညှဉ်းပန်းလျက် စေခိုင်းခြင်းပြုနေလျှင်လည်း မည်သို့မျှဟန်တားလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါပေ။ ပို၍ပို၍ပင် ဝမ်းသာလျက်၊ ပို၍ပို၍ပင် အားပေးအားမြှောက်ပြုလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရွေးတပ်သားများအား ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖိနှိပ်စေခိုင်းခြင်းပြုနေသည့်အခါ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်း၊ ကျောက်တောင် ခြေရင်းကောင်းကောင်းနှင့် ကျောက်တောင်ကမူများခြေရင်းတွင် အေးအေးလူလူစကားစမြည်ပြောနိုင်ခြင်း၊ ငိုက်မျဉ်း နေနိုင်ခြင်း၊ သီချင်းကလေးတေးအေးအေးရွတ်ညည်းနေနိုင်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရွေးတပ်အဖွဲ့အစည်းများတွင် ဤလို ပုံသဏ္ဍာန်ခွဲတပ်ယွင်းလာသည် နှင့်အမျှ ဂျပန်များဘက်ကလည်း ပုံသဏ္ဍာန်တစ်မျိုးဖြစ်လာလေတော့သည်။

ယခင်အခါများက တောတွင်းအလုပ်ခွင်များသို့ ဆင်းသက်လိုက်ပါလာကြရသော ဂျပန်စစ်သားဦးရေမှာ ထောင့်စေအောင်များပြားသော်လည်း၊ ယခု ဂျပန်အနည်းအကျဉ်းသာ လိုက်နိုင်လေတော့သည်။ ယခင်က ဂျပန် စစ်သား ၂၀-အစိတ်လိုက်သည့်နေရာတွင် ယခုအခါ ၃-၄ ယောက်၊ ၄-၅ ယောက်သာ လိုက်နိုင်လေတော့သည်။ ပြီးသော် ထိုသို့လိုက်ပါလာသောဂျပန်စစ်သားတိုင်းမှာလည်း အမြဲတမ်းပင် သေနတ်ကိုကိုင်ဆောင်ထားကြလေ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တောတွင်းရောက်ရွေးတပ်သားတို့ကမူ ဂျပန်များ၏ စစ်ရေးစစ်ရာအခြေအနေကို မည်သို့မျှ မသုံးသပ်တတ်ရိုးအမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်တွေ စစ်နိုင်နေသလား၊ ရူးနေသလား။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ မသိ။ သိနိုင်လောက်သောအခြေအနေနှင့် သိရကြားရလောက်သောပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားမျိုး ယုံ၍ကလည်း ကျွန်တော်တို့ဘဝတွင် မရှိ။ အားလုံးနေကြ ထိုင်ကြရသည်မှာ တောကြီးတောင်ကြီးများ ၄ ဘက် ၄ တန်ကာဆီးနေသည့်အရပ်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ စကားပြန်သူငယ်ကလေးသည် ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်နှင့်အတူရပ်နေရာမှနေလျက်၊ ‘၁၂ယောက်၊ ၁၃ယောက်’ ဟုအော်၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်က မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်ကိုခေါ်ငင်လျက် ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်နှင့် စကားပြန်သူငယ်တို့ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ ၄ ယောက်ရှိနေသည်မှာ ကျောက်ကမူငယ်တစ်ခု၏ဆင်ခြေလျှောက်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်လေသည်။ ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီး ၂ပင်သည် တောင်ကမူဘေးတွင်ရှိလေသည်။ ဖွင့်ပြီးဖြစ်သောယမ်းဘီလူးသေတ္တာ ၂လုံးနှင့် စနက်တံအပိုင်းအပြတ်များ၊ ခွေထားသောစနက်တံကြီးများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

“တို့မှာ အားလုံးပေါင်းမှ ဘွန်ထိုက်ချို ၃ ယောက် ရှိတာကွ။ ငါပါမှ ၄ ယောက် ရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ၁၂ ယောက်ပေးနိုင်မှာလဲ။ မင်းမာစတာတွေကို ပြောစမ်းပါဦး။”

ကျွန်တော်က မောင်ချစ်ကိုပြောရလေသည်။ တစ်ဖန် မောင်ချစ်က ဂျပန်ကို ပြန်ပြောပြလေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို အချို့နှင့် ဟန်ချိုအချို့၊ ချွေးတပ်သားအချို့တို့မှာ ထင်းခုတ်ထင်းဖြတ်ရသောအလုပ်တာဝန်တွင် ကျရောက်နေ လေသည်။

“ဟန်ချိုတွေကော မဖောက်နိုင်ဘူးလားတဲ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ။ လမ်းတောင်း ကောင်းကျောက်နိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းကြည့်လေကွာ။ ရေညှိတွေကလည်း သိပ်များတဲ့နေရာ။ ပြီးတော့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေဆိုတာကလည်း ချွန်မြနေတာပဲ။ လဲလိုက်ရင် နည်းနည်းမျှသက်သာမှာမဟုတ်ဘူး။”

စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်ပြောကြားသည့်စကားများကို ဂျပန်များအား ပြန်လည်ပြောကြားပြန်လေ သည်။ ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်သည် အတန်ကြာတွေနေသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား ကွဲကွဲကွဲပြောကြလေသည်။ ထိုနေ့က သူတို့ ဂျပန် ၂ ယောက်ပါနှင့်မှ အားလုံးပေါင်း ၆ ယောက်ဆိုလျှင် ၃ ကြိမ်ထက်မနည်း ဖောက်ခွဲရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိုးချုပ်လှနိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနိုင်လေသည်။

သို့ရာတွင် မိုးချုပ်သော်မှချုပ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း လူတိုး၍ မပေးနိုင်တော့ပါချေ။ သူတို့အနေ ဖြင့်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့ပါချေ။ နောက်ဆုံး လူ ၄ ယောက်ကိုပင် သူတို့ လက်ခံကြရလေသည်။

ဤတွင် ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ ၄ ယောက်အတွက် တာဝန်ပေးရမည်ဖြစ်သော မီးရှို့ဖောက်ခွဲရမည်ဖြစ်သည့် စနက်တံများကို လိုက်လံပြသခြင်းပြုလေသည်။

ပထမအချိအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ၄ ယောက်သည် တစ်ယောက်လျှင် ၅ လုံးကျ ဖြစ်လေသည်။ စနက်တံ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု၏အကွာအဝေးမှာ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ၁၀ ပေမှ ၁၅ ပေ ဟုထင်ပါသည်။ စနက်တံ ၅ ခုဆိုလျှင် ထို ၅ ခုသောစနက်တံတို့ကို တစ်နေရာတည်း၌ စုပြုံမြှုပ်နှံထားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါပေ။ ဖောက်ခွဲရမည့်သူသည် မိမိတာဝန်ကျသည့် စနက်တံ ၅ ခုကို ကြိုက်ရာတစ်ခုခုမှ စတင်လျက်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မီးရှို့ဖောက်ခွဲရမည် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် ‘မီးရှို့ရမည်’ ဟုဆိုသဖြင့် စနက်တံ၏ထိပ်ဖျားကလေးကို ဆေးလိပ်ဖြင့် တို့ကဆိတ်တို့ကနန်းလုပ် ထားခဲ့၍မရပေ။ ဆေးလိပ်မီးဖြင့် စနက်တံထိပ်ဖျားကိုထိထားပြီးနောက်အတွင်းရှိ ယမ်းမှုန့်ထဲသို့ မီးစွဲဝင်သွားအောင် ဆေးလိပ်ဖင်ကို ပါးစပ်နှင့် တစ်အားကုန်းလျက်မှတ်ရလေသည်။ ဤတွင် ပထမဆုံးစနက်တံက မီးနှင့်ယမ်းမှုန့် တွေ့ထိသဖြင့် ရှိုးခနဲပန်းထွက်လာသော်၊ ဒုတိယစနက်တံရှိရာသို့ ပြေး၍မှတ်ရပြန်လေသည်။ တစ်ဖန် ဒုတိယ စနက်တံက ရှိုးခနဲတောက်လောင်ပြန်သော်၊ တတိယစနက်တံသို့ ပြေးရပြန်သည်။ ဤလိုနှင့် စတုတ္ထစနက်တံ၊ ပဉ္စမစနက်တံ စသည်စသည်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ မပေါက်မကွဲဘဲ ကျန်မနေရစ်စေရန်ကိုလည်း အထူးသတိပြုရလေသည်။ အကယ်၍များကျန်နေခဲ့သော် ထိုတာဝန်ကျသူအား ဂျပန်စစ်သားများက ပါးရိုက်ခြင်း ပြုလေသည်။

စာရေးသူက ထိုမျှလောက် အသေးစိတ်ကားဖော်ပြနေခြင်းအတွက် ‘ဒိုင်းနမိုင်းစနက်တံကို ဆေးလိပ်မီးဖြင့် ကုန်းမှတ်ရသည့်အလုပ်မှာ ခက်ပါသလား’ ဟူ၍ မေးစရာဖြစ်လာပါသည်။ အပြေမှာ အမှန်တော့ ‘မခက်လှပါ’ ဟူ၍သာ ပြောရပေမည်။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်မှာ အသည်းထိတ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဥပမာ စနက်တံတစ်ခုကို မီးရှို့နေချိန်၌ အခြား ရှိုးပြီးဖြစ်သောစနက်တံတစ်ခုခုက ထ၍ပေါက်ကွဲလိုက်လျှင်မူ ထိုသူသည် ဖြစ်စေ၊ အခြား တစ်ယောက်ယောက်သည် ဖြစ်စေ နေရာတွင် အသက်ပျောက်သွားရန်သာအကြောင်း ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ၄ ယောက်၊ ဂျပန်က ၂ ယောက်၊ အားလုံးပေါင်း ၆ ယောက် ဖောက်ခွဲရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်အနက် ၁ ယောက်မှာ မဖောက်ခွဲပေ။ ဘာကြောင့် သူ မဖောက်ခွဲသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်ပါသည်။ ထိုဂျပန်စစ်သားသည် ယမန်နေ့က ဒိုင်းနမိုင်းဖောက်ခွဲရာတွင် ခြေတစ်ဖက်ထိခိုက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“မာစတကာပြောမှ ခင်ဗျားတို့ စရှိ့ရမယ်နော်”

ဂျပန်စစ်သားပြောသည့်အတိုင်း မောင်ချစ်ကပြောလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို ၃ ယောက်တို့က နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် သူတို့နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ထက် အလျင်ဦးအောင် စတင်လျက်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုသာဖြိုင်နှင့် ကျန်သော ဘွန်ထိုက်ချို ၂ ယောက်တို့အား သတိထား၍ ဖောက်ခွဲခြင်း ပြုကြရန် ပြောကြားရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုခွဲလိုက်သည့်အခါ ဘွန်ထိုက်ချို ၃ ယောက်အနက် ၂ ယောက်ကိုသာ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ တစ်ယောက်မှာမူ ကျောက်တောင်ကြီးကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရပါပေ။ ကျွန်တော်မြင်နေ ရသော ၂ ယောက်မှာတစ်ယောက် ကိုသာဖြိုင်၊ တစ်ယောက်က ကိုဖိုးရင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့ ၂ ဦးစလုံး စနက်တံ ယိုးဒယားကလေးများကို မီးကုန်းမှုတ်နေကြလေပြီ။

ငါ့စစ် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက် လုပ်ပုံ မတရားဟူ၍ ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ အမှန်မှာ စနက်တံများ ရှိနေသည့်အနေအထားအရ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဖိုးရင် ဆိုသောဘွန်ထိုက်ချိုတို့ကသာ စတင်မီးရှို့ထိုက်သူ ၂ ဦး ဟူ၍ ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒိုင်းနမိုင်းမြှုပ်ထားရာနေရာသည် ကိုဖိုးရင်နှင့် ကျွန်တော် ကသာ ရှေ့ဆုံးမှကျနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ပြေးပုန်းရမည့်နေရာသည် ရှေ့ဘက် တွင် မရှိ။ နောက်ဘက်၌သာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်မြဲ ဆက်လက်၍ကြည့်နေပါသည်။

ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် ဒိုင်းနမိုင်းစနက်တံ ၂ ခုကို မီးရှို့ပြီးသည့်တိုင် သစ်ပင်အောက်တွင်ရှိနေသော သူတို့အဖော် ဂျပန်စစ်သားသည် ကျွန်တော်တို့အား အော်ဟစ်အချက်ပေးခြင်း မပြုသေးပါချေ။ သူလူ ဂျပန် ၂ ယောက်၏ အပြုအမူကိုသာ အက်ခတ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ကိုဖိုးရင်ကို ထပ်မံလျက် သတိပေးအော်ဟစ်ရလေသည်။

“ကိုဖိုးရင်။ သတိထားနော်။ သစ်ပင်ကြီးကြီးတစ်ပင်ကို ကြည့်ထားဗျို့။”

ထိုအချိန်၌ပင် သစ်ပင်အောက်ရှိဂျပန်စစ်သားအသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးစနက်တံ၏ထိပ်ဖျားကို ဆေးလိပ်မီးဖြင့် ကုန်း၍မှုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ရွာန်မြသောကျောက်တုံးကျောက်ခဲကလေးများပေါ်တွင် တတ်နိုင်သလောက် ခြေထောက်ကိုခပ်ဖော့ဖော့ဖွလျက် ပြေးလွှားရလေသည်။ ပြီးလျှင် ဒုတိယစနက်တံ၊ တတိယစနက်တံ စသည်စသည်များကို ပြေး၍ပြေး၍မီးမှုတ် မီးရှို့ခြင်းပြုရလေသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးပိတ်ဖြစ်သော ပဉ္စမစနက်တံကို မီးရှို့ခြင်းပြုတော့မည့်ဆဲဆဲ၌ပင် ပြင်းထန်မြည့်ဟီးသော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို နားကွဲထွက်မတတ်ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဂျပန် ၂ ယောက်တို့မှာမူ ထိုအချိန်တွင် သူတို့အဖော်ရှိရာကျောက်တောင်ကမူကလေးအနီး သစ်ပင်ကြီး အောက်သို့ပင် ရောက်ရှိနေကြပါလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တစ်ဝန်အရ ကျန်ရှိနေသေးသောစနက်တံကို ဆေးလိပ်မီးဖြင့် တစ်အားကုန်မှုတ် လိုက်လေသည်။ တရိုးရိုးနှင့် ယမ်းငွေ့များမီးလောင်တက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သောသစ်ပင်ကြီး

တစ်ပင်၏ခြေရင်းသို့ ပြေးဝင်ကာဝပ်ချလိုက်ရလေသည်။ ပေါက်ကွဲမြည်ဟီးသံများသည် ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ သံပွင့်သံမွန်များ၊ ကျောက်ပွင့်ကျောက်မွန်များ၊ အပိုင်းပိုင်းအဆစ်ဆစ် ပြတ်ကျ လာသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ခါးလည်မှ လည်းကောင်း၊ ထိပ်ဖျားအညွန့်ဖျားများမှ လည်းကောင်း လွင့်စဉ် ကျိုးပဲ့ကျလာသောဝါးတိုင်းဝါးညွန့်များ။ ဤအရာများနှင့်အတူ ဝမ်းခေါင်းသံပါအောင်အော်ဟစ်လိုက်သော သစ်ဆွဲဆင်ကြီးများ၏ အသံများကိုပါ ကြူးကြူးပါအောင်ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန် ထိုခဏအတွင်း၌မူ တောကြီးတစ်တောလုံးပျက်စီးတော့မလား ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။ ကျောက်ပွင့်ကျောက်မွန်ကလေးများ၏ လေထဲတွင်လွင့်ပါပျံ့နှံ့နေသောကြောင့်လည်း ထိုအချိန် ထိုတစ်ခဏတွင် မည်သည့်အရာကိုမှ သံသကွဲကွဲကြည့်၍ မမြင်ရဘဲရှိလေသည်။

ဝါးရံတောအတွင်းတွင် ဝါးညွန့်ဝါးရွက်များ၊ ဝါးနု ဝါးညောင့်များကို စိတ်အေးလက်အေးချိုးဖဲ့စားသောက်၍ နေကြသော သစ်ဆွဲဆင်ကြီးများပင် ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်လာသောကျောက်တောင်ကြီးမှ အစအနများ၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများထိမှန်သဖြင့် ဦးကင်းကြီးများလည်ထွက်သွားလျက် အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ ဝါးရံတောကြီးများ အတွင်းသို့ ရွတ်ပြေးကြလေသည်။

ဤလို အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ဝရန်းသူန်းကားဖြစ်ပေါ်နေခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ “အမယ်လေးဗျ” ဟူသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမိုးရင်၏ အသံဆိုကြီးကို တွန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် ကျွန်တော် ကြားလိုက် ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ရင်းတိုခေါင်းထိုးဝပ်နေရာမှ အသံကြားရာသို့ဦးခေါင်းမော်လျက် လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ၁၄-၅ တိုက်အကွာအဝေးတွင် ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးကြီးလဲကျသွားသော ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမိုးရင်၏အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ ကျောက်ပွင့်ကျောက်မွန် စသည် များသည် လဲကျသွားသောတိုမိုးရင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ဆိုရမလောက် ကျရောက်ထိမှန်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့နေရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကိုမိုးရင်ရှိရာသို့ အကူအညီအဖြစ် မသွားရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရလေသည်။ ဒိုင်းနမိုင်းပေါက်ကွဲသံများသည် လည်းကောင်း၊ ဆင်အော်သံများသည် လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများသည် လည်းကောင်း မိုးသီးမိုးပေါက်ကျသည့်အလား၊ မှန်တိုင်းဆင်တိုက်ခတ်သည့်အလား တဖားဖား ကျဆင်းနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ၁၀ မိနစ်လောက်ကြာသွားမှပင် ပေါက်ကွဲသံများရပ်စဲသွားလျက် သစ်ပင်အောက်ရှိ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားက ဤသို့ အော်ဟစ်လျက်အမိန့်ပေးလိုက်မှပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေရာမှထကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမိုးရင် လဲကျသွားရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဝင်သွားပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမိုးရင်မှာ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် ကျောက်တုံးမှန်ထားသောဒဏ်ရာဖြင့် သွေးအိုင်ထဲတွင် မရှုမလှ လဲနေလေသည်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှလည်း အသံခပ်သဲ့သဲ့နှင့် တဟင်းဟင်းညည်းတွားလျက်ရှိလေသည်။

“ကိုမိုးရင်-ကိုမိုးရင်”

ကျွန်တော်သည် ကိုမိုးရင်အားပေ့ထုလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော်အနီးသို့ ဘွန်ထိုက်ချိုလိုသားမြိုင်နှင့် ကိုမောင်စိန်တို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

“ကိုမိုးရင် ဘယ်ထိသွားလဲ။ ဘယ်ထိသွားလဲဗျ ဆရာလေး”

ကိုမောင်စိန်က မေးလေသည်။

“ဟာ-ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ရစရာမရှိပါလား။ သွေးတွေရဲလို။ သွေးတွေ”

ကိုသာမြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အဖော်ကိုဖိုးရင်အား ကျွန်တော်နည်းတူ ဝင်ရောက်ပွေ့လိုက်လေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ချွေးတပ်သားအချို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်နှင့် စကားပြန်လူငယ်မောင်ချစ်တို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်သည် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရရှိသွားသဖြင့် သွေးများ ဒလဟောထွက်နေသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုဖိုးရင်အား ပြုစုနေကြသော်လည်း ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်တို့မှာမူ အနီးတွင် ခါးထောက်ရပ်လျက် တကွီကွီတကွလှုပ်နေကြလေသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် ဒဏ်ရာရနေသော ကိုဖိုးရင်မှာလည်း အသက်ကို ပြင်းထန်စွာရှုရှိုက်လိုက်သည်။ သူ့အသက်ရှူသံကြီးမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှလေသည်။

“ကိုဖိုးရင်-ကိုဖိုးရင်”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က ခေါ်ကြည့်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖိုးရင်မှာ အသက်ရှူမမှန်တော့ပါ။ မြန်လိုက်၊ နှေးလိုက်ဖြစ်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ နှာခေါင်းပေါက်မှမရှူဘဲ ပါးစပ်ဟလျက်ရှူလေသည်။ ငါးထွေများ ကုန်းပေါ်ရောက်၍အသက်ရှူသကဲ့သို့ပင်။

ကျွန်တော် အစကထင်သည်မှာ ကိုဖိုးရင်၌ရရှိသောဒဏ်ရာသည် ဦးခေါင်းနောက်ဆက်တွင်သာဖြစ်သည်ဟု ထင်သော်လည်း ပက်လက်လှန်ထုလိုက်သည့်အခါတွင်မူ နဖူးပေါ်တွင်လည်း ကျောက်တုံးနှင့်တိုက်မိသဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ကဲ-ဆရာလေး။ သွေးမထွက်အောင် ဒဏ်ရာကို အဝတ်နှင့်စည်းပေးထားမှပဲ”

ကိုသာမြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးပေါ်ရှိလုံကွင်းကို အောက်ပိုင်းမှနေလျက်ဆုတ်ဖြဲလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်အားပေးလေသည်။

“လုပ်ဦးလေဗျာ ကိုမောင်စိန်။ ခင်ဗျားနှင့် တစ်ယောက်ယောက်က ကိုဖိုးရင်ကို အသာပွေ့ထားမှပေါ့” ကျွန်တော်ကပြောလိုက်လေသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့တစ်စုသည် သွေးများငေါက်ငေါက်ပန်းထွက်နေသော ကိုဖိုးရင်၏ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ဖြစ်သလိုနည်းနှင့် ပတ်တီးစည်းနှောင်ခြင်းပြုလိုက်ကြရလေသည်။

“ကဲ-ဆရာလေး။ သူ့ကို ဟိုလွတ်တဲ့နေရာ ရွှေ့သွားပါတဲ့။ နောက်ပြီးတော့မှ စခန်းကိုယူသွားဖို့ မာစတာက ပြောတယ်”

ဂျပန်စစ်သားများ၏ ဆနအရ စကားပြန်သူငယ်ကပြောလေသည်။

အချိန်ကလည်း ဖိုးချုပ်လုနီးနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများသည် ကိုဖိုးရင်အား ပိုင်းဝန်းပွေ့မကြလျက် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုကြရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုဖိုးရင်မှာလည်း တစ်ခွန်းတည်းသာ ညည်းညူခြင်းပြုနိုင်တော့လျက် တစ်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းလည်ကျသွားရှာလေသည်။

“သွားရှာပြီဆရာလေး။ သွားရှာပြီ”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်သည် ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမောင်စိန်တို့သည် ပြိုင်တူပင် သက်ပြင်းချလိုက်မိကြလေသည်။

ဘားပြန်သူငယ်ကလေးသည် ကိုဖိုးရင်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်တို့အား ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

“အဲဒီလူသေအလောင်းကို ချွေးတပ်သားတွေနှင့် တစ်နေရာရာမှာသွားမြှုပ်လိုက်ပါတဲ့”

ဂျပန်စစ်သားများကပြောသည့်အတိုင်း စကားပြန်သူငယ်က ပြောလေသည်။

သို့နှင့်သာ ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့မျှထပ်မံ၍ အကြောင်းထူးခြားလာတော့မည်မဟုတ်သော ကိုဖိုးရင်၏ အလောင်းကို တောစပ်တစ်နေရာသို့ ယူဆောင်သွားကြရလေသည်။

“ကဲ-အားလုံးပဲဗျို့။ တစ်ယောက်တစ်လက်ဆိုသလို ကိုဖိုးရင်အတွက် ကျင်းနက်နက်တစ်ကျင်း တူးကြပါဗျာ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြေတွင်းခပ်နက်နက်တစ်တွင်းကို အချိန်လုလျက် လျင်မြန်စွာတူးကြပြီးနောက်၊ အမှောင်ထု လုံးလုံးမပီတိမ်းမီ ကိုဖိုးရင်၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုလိုက်ကြရလေသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်း

ခုနစ်ဆူစခန်းတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုဖိုးရင် သေဆုံးပြီး၍ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့်ကျော်လွန်သွားသောအချိန်၌ပင် ကျွန်တော်တို့ခွေးတပ်သားများမှာလည်း 'ဘုရား ၃ ဆူ' စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုခဲ့ရပြန်လေသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းအကြောင်းမှာလည်း အတော်ကလေးပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ 'ဘုရား ၃ ဆူစခန်း' ဟူသောအမည်မှာ ဘုရားစေတီ ၃ ဆူ ရှိသည်ကိုအစွဲအမှတ်ပြုလျက် မှည့်ခေါ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုးနဝင်းစေတီတော်ခန့်မျှ ဉာဏ်တော်အမြင့်ရှိသည့် စေတီ ၃ ဆူရှိလေသည်။ အုတ်အင်္ဂါတော်တို့နှင့် တည်ထားသော စေတီ ၃ ဆူမဟုတ်မူဘဲ၊ ထိုအရပ်၊ ထိုဒေသတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ ကျောက်ချပ်များနှင့်တည်ထားသော စေတီ ၃ ဆူတို့သာ ဖြစ်လေသည်။ ရေညှိများအထပ်ထပ်တက်လျက် ညှိမှုိုင်းနေသည်။ ထိုစေတီတော် ၃ ဆူကို အလောင်းဘုရားလက်ထက်တွင် ယိုးဒယားသို့ချီစဉ် မြန်မာတပ်များစခန်းချစဉ်အခါက တည်ထားခဲ့သည် ဟူ၍ အဆိုရှိလေသည်။

ခွေးတပ်သားများ၏ စခန်းမှာမူ ထိုစေတီ ၃ ဆူနှင့် အတန်ငယ်ကွာလှမ်းသော အတွင်းဘက်ခပ်ကျကျတွင် ဖြစ်လေသည်။ ဘုရား ၃ ဆူမှာကား မီးရထားလမ်းနှင့်နီးကပ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခွေးတပ်သားများသည် ထိုဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည့်အခါ စေတီ ၃ ဆူ အနီးရှိ တောပန်းတောင်ပန်းများကို လိုက်လံကာချိုးယူကြပြီးနောက် စေတီတော် ၃ ဆူတွင် ပန်းကပ်ခြင်း၊ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သခြင်းများကို တည်တညွတ်တည်းပြုလုပ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စေတီတော် ၃ ဆူအားဝတ်ပြုပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်အောက်တစ်နေရာတွင် ရပ်လျက် ခွေးတပ်သားများ၏ အပြုအမူကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေမိပါလေသည်။ ခွေးတပ်သားအားလုံးတို့သည်ပင် အနီးအပါးမှ ရရာရကြောင်းလျှင်ဖြစ်သော သစ်ညွန့်များ၊ တောပန်းများကို အလှအယက်ချိုးယူလာကြပြီးနောက် စေတီတော်များရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းပြုလေသည်။ သူတို့သူတို့၏ နှုတ်ဖျားများမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဆုတောင်းခြင်းပြုကြလေသည်။ ဘာတွေကို သူတို့သူတို့တစ်တွေ ဆုတောင်းကြလေမလဲ။

ဤသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိပါသည်။ အိမ်ပြန်ဖို့မှလွဲ၍ကား အခြားအကြောင်းမရှိနိုင်ပါပေ။ လူ ၁၀၀ လျှင် ၁၀၀ လုံး၊ လူ ၁၀၀၀ လျှင် ၁၀၀၀ စလုံးသည်ပင် ဤမည်သောဆုတောင်းမှုကိုကား မခွဲကွဲလျှင် ပြုကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်းနှီးလှစွာသောရဲဘော်ကြီး ကိုသာမြိုင်သည်ပင်လျှင် ဤမည်သောဆုတောင်းပတ္တနာကို မခွဲကွဲမလွဲပြုပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိပါသည်။

ထိုအတွင်းမှပင် အချို့အချို့သောခွေးတပ်သားများမှာ စေတီတော်များအား ရှိခိုးကန်တော့ရင်းမှ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျနေသည်ကို မြင်တွေ့ရပါလေသည်။ ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ကိုစခ ကိုယ်တိုင်ပင် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနှင့် ငိုကြွေးလျက်ရှိလေသည်။ ခမာကိုယ်တိုင်မှာလည်း နေရပ်သို့ ပြန်ချင်ရာပေရမည်။

ထမင်းချက်ရဲစားဖိုဖူးကြီးကိုစခမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေနှင့် ပြန်လည်ကာ ရေစက်ဆုံစည်းရခြင်းပင်

ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစု တပ်ဒိန်စခန်းမှ ခုနစ်ခွဲစခန်းသို့ရွှေ့ပြောင်းရစဉ်အခါက ကိုစံခတို့ ထမင်းချက်သမား တစ်စုမှာ တပ်ဒိန်စခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုစဉ်က ခုနစ်ခွဲစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်တွဲရသောထမင်း ချက်ရုံများမှာ ကိုထွန်းမောင် ဆိုသူ ဖစ်လေသည်။

ယခုတစ်ပန် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ကိုစံခတို့လူစုနှင့် ကျွန်တော်တို့ပြန်လည်ကာ တွဲကြရပြန်လေသည်။ ကိုစံခတို့ ထမင်းချက်သမားတစ်စုသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့မပြောင်းရမီ တစ်ရက်စောလျက် ခုနစ်ခွဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“ဖိုးမိုးရေ-အမျှဟော-အမျှ-အမျှ-”

“မြသိန်းရေ-အမျှဟော-အမျှ-အမျှ-”

“ကိုဖိုးရင်ရေ-အမျှမျှ-အမျှ-အမျှ-”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်ဟစ်လိုက်ကြသော ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများ၏အသံသည် ကျွန်တော်၏ နားတွင်းသို့ စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ် ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

အချိန်ကလည်း ညနေစောင်း ဖြစ်လေသည်။ နေလုံးမကွယ်ပျောက်သေးသည့်တိုင် တောရိပ်တောင်ရိပ်များက ခပ်မှိုင်းမှိုင်းခပ်ဝေဝေမြစ်လျက် ရှိလေသည်။ တိုက်ခတ်သည့်လေ၏အရှိန်ကြောင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများ၊ ဝါးပင်ကြီးများသည် တဖျတ်ဖျတ်တရှိန်မြည်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ရှိနေသည့်အတွင်းမှ သက်ဆိုင်ရာသက်ဆိုင်ရာဖြစ်သော ကွယ်လွန်ကြကုန်သည့်ရွေးတပ်သားများအား အမည်နာမကိုထုတ်ဖော်လျက် အမျှအတန်းပေးဝေသည့်အသံစလဲများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်မှာ စိတ်နှလုံးများပင် ရူးသွပ်ချင် လောက်အောင်ဖြစ်ရပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်ကို အငေးအငိုင်းသားကြည့်ရင်းမှ သစ်ပင်အောက်တွင် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်မြင်နေရသမျှ၊ ကြားနေသမျှသည်အားလုံးပင် ဝမ်းနည်းစရာတွေ့၊ ကြေကွဲစရာတွေ့သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှနေ၍ ကြည့်သည့်အခါ ဘုရားစေတီ ၃ ဆူနှင့် ရွေးတပ်သားအုပ်စု များကိုသာမက ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကမူထက်တွင်စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ၃ ခုကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီး ၃ ခုမှာ တစ်ခုက ဂျပန်စာ ရေးထိုးထားသည်။ တစ်ခုက အင်္ဂလိပ်လို ဖြစ်သည်။ တစ်ခုက မြန်မာလို ရေးထားထားပါသည်။ ‘ဤနေရာမှနေ၍ ကျော်လွန်မသွားရ။ ကျပ်တည်းစွာတားမြစ်သည်’ဟူသော အမိန့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးဆိုင်ရာဂျပန်စစ်ဘက်မှ အာဏာပိုင်တို့က ထုတ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှာ အလယ်ဗဟိုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသောနေရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ မြန်မာပြည်ဘက်မှ ရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှလွန်၍ တစ်ဘက်သို့ မကူးသန်းရတော့ပေ။ တစ်ဖန် ယိုးဒယားပြည်ဘက်မှ ရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံ့ပန်းတို့သည်လည်း ဘုရား ၃ ဆူ စခန်းမှလွန်၍ ဤမှာဘက်သို့ အကူးအသန်းမပြုရတော့ပါပေ။ မီးရထားသံလမ်း ၂ လမ်း ပေါင်းဆုံရာသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ဖြစ်လေသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၏ဟိုမှာဘက်နှင့်သည်မှာဘက်သို့ စစ်သုံ့ပန်းများ သော်လည်းကောင်း၊ အရပ်သား ရွေးတပ်သားများ သော်လည်းကောင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုမှစလျက် အခြားအခြားသောပုဂ္ဂိုလ်များ သော်လည်း ကောင်း အကူးအသန်းအသွားအလာမပြုရေကိုမူ ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များသည် အခြားတစ်ပါးကိစ္စများထက် ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားလေသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီးဖောက်လုပ်စေအချိန်ကမူ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသော

နေရာတစ်နေရာတွင် ဂျပန်စစ်ရုံးတစ်ခုဆောက်လုပ်ထားကြောင်း သိရလေသည်။ နောက်ဆုံး မီးရထားလမ်း အတော်အတန်ပြီးစီးသွားသည့်အခါနှင့် ဂျပန်များ စစ်ရေးစစ်ရာအခြေအနေဆိုးရွားလာသည့်အခါမှပင် ဤနေရာ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းခြင်းပြုလိုက်ကြောင်းနှင့် သိရှိရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ရပ်ကာ ချွေးတပ်သားများ၏အပြုအမူကို တွေ့ဝေဝေးမောကြည့်ရုံနေခိုက် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြိုင်နှင့် ချွေးတပ်သားကိုချို ဆိုသူတို့ ပေါက်လာကြပါသည်။ 'ကိုချို'ဆိုသူမှာ ဟင်္သာတနယ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ အသက် ၄၀ ခန့်အရွယ် ဖြစ်သည်။ သူ၏အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်မှာ လက်သမားဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ကိုချိုမှာ ချွေးတပ်ထဲပါလာစဉ်အခါ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတစ်ယောက်၊ မြေလက်အင်္ဂါကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ယခုကား မြေတစ်ဖက် မသန်စွမ်းရှာတော့ပါချေ။ ဝါးတောင်ငှားတစ်ချောင်းကိုအားပြုလျက် ထောင့်နှင့် ထောင့်လျှောက်နေရရှာပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သောမိုးရာသီအတွင်းက တံတားဆောက်လုပ်ရန် အတွက် သစ်ပင်ကြီးများကိုခုတ်လှဲရာမှ သစ်တုံးပိသောကြောင့် ဘယ်မြေတစ်ဘက် မသန်မစွမ်းဖြစ်ရရှာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တို့သည် ထိုချွေးတပ်သား ကိုချိုကိုလည်း ပြန်မလွှတ်ပါချေ။ 'မြေတစ်ဘက် မသန်စွမ်းသော်လည်း လက် ၂ဖက်နှင့် မြေတစ်ချောင်းတို့ ကောင်းနေသေးသည်။ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်သေးသည်' ဟူသော အယူအဆနှင့် ချွေးတပ်စခန်းတွင်ဆက်လက်၍ စေခိုင်းနေသည်မှာ ယခုအချိန်ထိပင်ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဆရာလေးရေ”

ကျွန်တော်အနီးသို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ကိုချိုက ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့်ပြောကြားပါလေသည်။

သူ ဘာကိုတွေ့၍ဆိုလိုသည် မသိ။ သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

“ဘာလဲကိုချို။ ခင်ဗျား ဘာကိုပြောတာလဲ”

ကျွန်တော်က သဲကွဲအောင်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဪ-ဒီနေရာရောက်ပြီး ဒီဘုရား ၃ ဆူကိုဖူးရတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျဆရာလေး။ ဘယ်တုန်းကနှင့်မျှ မတူဘူး။ အိမ်ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ”

“ဪ-ဪ-”

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြိုင်နှင့် ချွေးတပ်သားကိုချိုတို့၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်မိသည်။ ၂ ဦးစလုံး၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များရစ်ဝနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ။ ဒီစခန်းရောက်လာတာ တခြားစခန်းတွေတုန်းကနှင့် မတူဘူး။ စိတ်မကောင်းစရာ လွမ်းစရာကြီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားတွေအားလုံး မျက်ရည်မကျတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲဆရာလေး”

ကိုသာဖြိုင်သည် ကိုချိုကိုပြောနေရင်းမှ ကျွန်တော်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်ကာပြောရှာပါသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ ၂ယောက် ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် တစ်ဖုံတစ်ရာစကားမဆိုဘဲ ခပ်လွမ်းလွမ်းသို့မေးမြော်ကြည့်ရှုနေပါသည်။ ကျွန်တော်မျက်စိစူးစိုက်ထားရာ မြင်ကွင်းအောက်၌မူ ဇေတီ ၃ ဆူကိုတစ်ပြု ကန်တော့နေကြသော ချွေးတပ်သားများ၊ မတိတတိရပ်လျက်ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေသော ချွေးတပ်သားများ၊ ဇေတီတော်များအောက်ခြေရှိ ရေညိုများ၊ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကို နှုတ်ထွင်ပယ်ရှားပစ်နေကြသောချွေးတပ်သားများ စသည်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးအပုံပုံကိုမြင်နေရလေသည်။

“ခုပုံအတိုင်းသာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ စွန့်စွန့်စားစားနှင့် ထွက်ပြေးကြမှပဲ အိမ်ပြန်ရောက်မလား မဆိုနိုင်ဘူးဆရာလေး။ ဆရာလေး တွေးကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့၊ ဆရာလေးတို့ဟာဆိုရင် တစ်နေ့ထက်

တစ်နေ့၊ တစ်လထက်တစ်လဆိုသလိုပဲ သံဖြူဇရပ်နှင့် ဝေးသထက်ဝေးထေးလာတယ်နော်။ ဟော-ခုဆိုရင် ယိုးဒယား နယ်စပ်ကိုရောက်လုနီးနေပြီ။ နေရပ်ပြန်ရဖို့ ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိကြရဘူး”

ကိုချိုက ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။

“သိပ်တော့ မကြာတော့ဘူးထင်ပါတယ်ဗျာ။ ခု ကျုပ်တို့ရောက်လာတာ နောက်ဆုံးစခန်းပဲဗျ။ ကျုပ် အထင်တော့ ဒီစခန်းကအလုပ်တာဝန်တွေပြီးတာနှင့် ကျုပ်တို့ကို ပြန်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အဲဒါကို ပြန်လွှတ်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ထွက်ပြေးလို့ပမ်းမိသွားရင်တော့ ကျုပ်တို့ သက်သာမှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကြီးချင်းကြီးတုပ်နှင့် အထူးအရိုက်လည်းခံကြရဦးမယ်။ ပြန်မလွှတ်ဘဲထားတာကိုလည်း ခံရဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှ ပိုပြီး အထိနာမယ်” ကိုသာမြိုင်ကပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ ၂ ဦး စကားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာဝင်ရောက်စွက်မက်ခြင်းမပြုဘဲ ကျွန်တော်အတွေးနှင့် ကျွန်တော် ငြိမ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း နေရပ်သို့ပြန်နိုင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စွန့်စားရမည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို စခန်းပြောင်းရွှေ့လာရစဉ်အခါကပင် ဝမ်းတွင်းကြိုတင်တွေးနေမိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်မှာ ‘ဂျပန်တို့ကား ရထားလမ်းပေါက်စပြုနေသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သား အားလုံးကိုမူ တစ်ယောက်မကျန်ပြန်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်’ ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သူတို့က ‘ပြန်လွှတ်မည့် သူများ’ ဟူသည်မှာလည်း ‘လုံးလုံးလျားလျားအလုပ်မလုပ်နိုင်သည့် အိုနာကျိုးကန်းလူများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်’ ဟူ၍ ကျွန်တော် ထင်မြင်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ရထားလမ်းကြီးတစ်လမ်းလုံး အောင်မြင်ပြီးစီးသွားသည့် တိုင် နောက်ပိုင်းတွင် လမ်းများကိုပြင်ဆင်ရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ထင်းအတွက် ရောအတွက် လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းပစ္စယအတင်အချအတွက် လည်းကောင်း ဤတောတွင်းဘူတာရုံစခန်းများ၌ အလုပ်သမားများ ရှိနေရဦး မည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများထဲမှ ကံဆိုးသူများ၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် အလုပ် လုပ်ကိုင်နိုင်သေးသူများသည် တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများ၌ နေရစ်ကြရလိမ့်ဦးမည်တော့ ဖြစ်လေသည်။

ဤအကြောင်းများကို တွေးလိုက်မိသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပင် ‘ထွက်ပြေးရသော် ကောင်း လေမည်လား’ ဟူ၍ စိတ်ကူးနေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အင်း- ထွက်ပြေးလို့ ဖမ်းမိပြန်ရင်လည်းမသက်သာဘူးဗျ။ ဒီလိုမှ မပြေးပြန်ရင်လည်း ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှ ပြန်ရမယ် မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအဖြစ်က ရှေ့တိုးရအခက် နောက်ဆုတ်ရအခက်ပါဗျာ”

ကိုချိုက ညည်းညည်းတွားတွားရေရွတ်ရှာပါသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသော ဈေးတပ်သားအချို့ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် အောက်ဘက်ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှ တက်ရောက်လာကြသော ဈေးတပ်သား ၄-၅ ယောက်မှာလည်း ကျွန်တော်ရှိရာသို့ရောက်လာကြပါသည်။

ဈေးတပ်သားများ၏ တံတန်းလျားများသည် အောက်ဘက်ချိုင့်ဝှမ်းထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။ စေတီ ၃ ဆူ ရှိရာနှင့်ဆိုလျှင် ၂ ဖာလုံခန့်ဝေးလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ စေတီတော် ၃ ဆူရှိရာနေရာမှာ ကုန်းမြင့်ပိုင်းတွင်ဖြစ်လျက်၊ တံတန်းလျားများမှာ အောက်ချိုင့်ထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကုန်းမြင့်ပိုင်းမှနေ၍ကြည့်သော်လည်း တံတန်းလျားကို မမြင်ရပါချေ။ သစ်ပင်တောအုပ်များ၊ ဝါးရုံပင်များက ကြီးမားထူထပ်စွာ ပိတ်ဆီးကာကွယ်ထား လေသည်။

ထိုကုန်းမြင့်ထက်မှ အောက်ဘက်ချိုင့်ဝှမ်းရှိရာသို့ ဆင်းသက်သွားမိမှသာလျှင် ဈေးတပ်စခန်းတံတန်း လျားများသို့ ရောက်မည်ဖြစ်လေသည်။ တံတန်းလျားနှင့်မနီးမဝေးတွင်မှ စမ်းချောင်းရှိလေသည်။ ကျွန်တော် အထက်ကဆိုခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ဂျပန်တို့သည် ဈေးတပ်သားများနှင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရန်အတွက် တံတန်းလျားနှင့်

အဆောက်အအုံများကိုဆောက်လုပ်ခြင်းပြုရာ၌မူ စမ်းချောင်းနှင့်နီးကပ်သောနေရာများ၌ ဆောက်လုပ်ကြစေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဆရာလေး၊ တဲတွေကတော့ ဟုတ္တီပတ္တီတစ်လုံးမျှ မကောင်းဘူးခင်ဗျ။ နောက်ပြီး တဲတစ်တဲပေါ်မှာလည်း လူနာ ၂ ယောက် တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ ၂ ယောက်လည်း သေမှာပါပဲဗျာ”

ချိုင့်ဝှမ်းရှိရာမှတက်ရောက်လာသည့် ချွေးတပ်သားများထံမှ အမင်္ဂလာသတင်းစကားကို စိတ်မကောင်းစရာကြားသိရပါလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤလိုသတင်းစကားမျိုးမှာမူ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများအဖို့ရာ၌ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့ပါချေ။ ကြားနေကျသတင်းစကားပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ တာခုံတကြံ မဖြစ်ကြပါပေ။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဟူ၍လည်း လုံးဝမဖြစ်ကြပါချေ။ ဤသတင်းစကားကိုပြောကြားသော ချွေးတပ်သားကိုယ်၌ကလည်း ထူးထူးခြားခြား ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

ဤလိုအပြစ်မျိုးကိုစွဲများ၌မူ ဗြိတိသျှသံပန်းချွေးတပ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားချွေးတပ်သားများ ကွာခြားနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားများမှာ နောက်ပိုင်းအချိန်ကာလများတွင် စခန်းတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ရွေ့ပြောင်းခြင်း ပြုကြရသည့်အခါ၌ မကျန်းမမာဖြစ်နေသူများအား စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြပါသည်။ မိမိတို့၏ သွေးသားညီအစ်ကိုမှလွဲလျှင် မည်သူကမျှ ဒုက္ခဆင်းရဲခံလျက် ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားကြခြင်း မရှိပါချေ။ ထိုသို့ထိုချွေးတပ်သား၏ကံတရားအတိုင်း ‘ကံစီမံရာ’ ဟူ၍သဘောထားကာ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်မှစ၍ ဘွန်ထိုက်ရို့၊ ဟန်ချီ စသမျှကလည်း ထိုချွေးတပ်သားအား သယ်ဆောင်သွားရန်အတွက် အစီအမံမပြုလုပ်ခဲ့ကြပါချေ။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်က ရက်စက်လှခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အကြင်နာသနားစိတ်နည်းပါးလှခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း မိမိတို့မိတ်ဆွေအဖွဲ့ဝင်အပေါ်၌ တာဝန်မယူချင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါပေ။ လူမမာချွေးတပ်သားများအား ကျွန်တော်တို့ကခေါ်ဆောင်ခြင်းပြုသည်ကို ဂျပန်များက သဘောမတူခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အစဦးပိုင်းအချိန်များကဆိုပါလျှင် မမာမကျန်းဖြစ်သောချွေးတပ်သားများအား ဂျပန်တို့က တောတွင်းဆေးရုံစခန်းများသို့ ပို့သောအဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းအချိန်တွင်မူ ဂျပန်များကလည်း ထိုကဲ့သို့ပို့ပေးခြင်း မပြုတော့ပါပေ။ တောတွင်းဆေးရုံစခန်းများ ဟူသည်မှာလည်း ပျက်စီးပျောက်ကွယ်ပျက်စီးလှစေတတ် ဖြစ်ကုန်လေတော့သည်။ ထိုအခါ မကျန်းမမာဖြစ်ကုန်ကြသောချွေးတပ်သားများ ဟူသည်မှာလည်း ပျက်စီးလှားများပေါ်တွင် ဖြစ်သလိုနည်းနှင့် စွန့်ပစ်ထားခြင်းကို ခံကြရရှာလေသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သံပန်းချွေးတပ်သားများမှာကား ဤလိုမဟုတ်ပါချေ။ သူတို့သူတို့၏ ရဲဘော်ရဲမက်လူနာများအား စခန်းတစ်ခုမှတစ်ခု၊ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ရွေ့ပြောင်းခြင်းပြုသည့်အခါ ဝါးများကိုထမ်းစင်ပြုလုပ်လျက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းခံကာ ထမ်းပိုးခေါ်ဆောင်သွားကြစေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သံပန်းချွေးတပ်သားများ၏ ဤအပြုအမူနှင့်ပတ်သက်၍ကား ဂျပန်တို့က ကန့်ကွက်ခြင်းပြုမပြု ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် လုံးဝမသိရှိပါချေ။ ကျွန်တော်စိတ်အထင်ပြောရလျှင် ‘ကန့်ကွက်တာဖြစ်ခြင်းမပြု’ ဟူ၍သာ ထင်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ဂျပန်များက ဗြိတိသျှစစ်သံပန်းချွေးတပ်သားများအပေါ် အထူးအခွင့်အရေးပေးခြင်း ဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့မှမဟုတ်လျှင်လည်း သံပန်းများနှင့်ပတ်သက်သော စည်းကမ်းဥပဒေ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဤကိုစွဲမျိုးတွင်မူ ဗြိတိသျှသံပန်းချွေးတပ်သားများမှာ ကျွန်တော်တို့ အရပ်သား ချွေးတပ်သားများထက် ပိုမိုကားအခွင့်အရေးရရှိကြောင်း ထင်ရှားလှလေသည်။

“ကဲ-ကျွန်တော်တို့အားလုံး စခန်းကိုသွားကြရအောင် ကိုသာမြိုင်၊ မိုးချုပ်လူနီးနေပြီ”

ကျွန်တော်က ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ အချိန်မှာလည်း နေ၏အလင်းရောင် ကွယ်
ပျောက်လုနီးလေပြီ။

“အားလုံးသွားကြစို့ဟေ့။ လာကြ လာကြ။ သွားကြမယ်ဟေး။ သွားကြမယ်”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က သစ်ပင်အောက်မှနေ၍ အသံကုန်အော်ဟစ်ခြင်းပြုလေသည်။ သူနည်းတူပင်
အခြားသော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုတို့ကလည်း ဇေတီ ၃ ဆူရှေ့မှောက်ရှိဈေးတပ်သားများအား အော်ဟစ်ခေါ်ငင်ခြင်း
ပြုလေသည်။ ။

ယခုအချိန်၌မူ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများမှာ စခန်းရွှေပြောင်းခြင်းပြုရာ၌ ကိုယ့်လူကိုယ်တပ်ကို ကိုယ်
ထိန်းကျောင်းသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေရလေသည်။ ခုနစ်ခွေစခန်းမှပြောင်းရွှေ့ကြသော ဂျပန်စစ်သားများမှာ ဘုရား
၃ ဆူစခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ထက်အချိန်စောစွာ ရောက်ရှိနေကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ဈေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် တံတန်းလျားကြီးများရှိရာချိုင့်ဝှမ်းဆီသို့ စီတန်းလျက်
ဆင်းသက်လာခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းမှာ အတန်ငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိပါးတောကြီးများ၊
သစ်ပင်ကြီးများကြောင့် အလွန်တရာ အရိပ်အာဝါသကောင်းမွန်ခြင်း ရှိလေသည်။ ကွေ့ကောက်ကျဉ်းမြောင်းသော
ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများ ဆင်းသက်လာသည့်အခါ ဝါးတောကြီးများအတွင်းနှင့်
သစ်ပင်တောအုပ်များအတွင်းသို့ တောကြောင်များ၊ တောဝက်များသည် ထိတ်လန့်တကြား ဝင်ရောက်ပြေးသွား
ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ဈေးတပ်သားများ၏ ယခင်နှင့် ယခု မတူသောအပြစ်ကိုလည်း
တွေ့တော့လိုက်မိပါသည်။ ယခင်အချိန်ယခင်အခါများကသာဆိုပါလျှင် မာကျော၍ အရသာအလျှင်းကင်းမဲ့လှသော
ဆင်သားကိုပင် နွားငတ်ရေကျစားသောက်လာကြသည့် ဈေးတပ်သားများသည် ယခုလို တောကြောင် တောဝက်
စသောသတ္တဝါများကိုမြင်တွေ့ပါက ဝိုင်းဝန်းလျက် ငြာသံပေးကာ လိုက်လံပစ်ခတ်ကြပေမည်။ ယခုမူ ဤလို
မဟုတ်ကြတော့။ အားလုံးပင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် စခန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းလေးတွဲစွာလျှောက်နေကြလေသည်။
လူအုပ်ထဲမှ ဝယောက်-၂ယောက်လောက်ကသာလျှင် ‘ဟိုမှာ-ဟိုမှာ-တောဝက် တောဝက်’ ဟုလည်းကောင်း၊
‘တောကြောင်ဟေ-တောကြောင်ဟေ’ ဟူ၍လည်းကောင်း လက်ညှိုးထိုးပြရှု၊ ပါးစပ်ပြောရုံမျှ ပြောနိုင်လေတော့သည်။

ဈေးတပ်သားအားလုံးတို့သည်ပင် အားအင်ကုန်ခမ်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရှိကြသည်မျှမက စိတ်ဓာတ်များပင်
ဆုတ်ယုတ်ကျဆင်းလျက်ရှိနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်လာသော ဈေးတပ်သားအချို့၏အပြုအမူကိုလည်း ကျွန်တော် တင်ပြ
ချင်ပါသည်။ ထိုအပြုအမူမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ဈေးတပ်သားများထဲမှ အသက်အရွယ် အတော်အတန်ကြီးမား
သူများသည် ဝါးစိပ်ပုတီးကုံးများပြုလုပ်လျက် ပုတီးစိပ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုဝါးစိပ်ပုတီးကလေးများကို သူတို့သူတို့သည် အတော်ပင် လက်ရာကောင်းမွန်အောင်ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်
မှာလည်း ချီးကျူးအံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဝါးကို ပုတီးစေ့အလုံးချောကလေးများဖြစ်လာအောင် ကျောက်ကြမ်း
ကျောက်ချောဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖွတ်သွေးကြသည်။ ပြီးသော် အလယ်မှ အပေါက်ကလေးများဖောက်ကြသည်။
ထိုမှပြီးလျှင် ပုတီးကုံးသိပြီးနောက် ပုတီးထိပ်များမှ နဂါးရုပ်၊ ဂဠုန်ရုပ်ကလေးများဖြစ်အောင်ပင် လုပ်တတ်ကြ
လေသည်။ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခတ်၏လည်ပင်း၌ပင်
ထိုဝါးပုတီးကလေးများ တစ်ကုံးကျစီဆွဲထားကြပါသည်။

ကိုသာမြိုင်နှင့် ကိုစံခတ်သည် ညနေပိုင်းအားလပ်သောအချိန်များ၌ ဘုရား ၃ ဆူသို့သွားရောက်ကြလျက်
အတန်ငယ်အမှောင်ပျိုးချိန်အထိ စိပ်ပုတီးစိပ်လေ့ရှိကြပါသည်။ နောက်တော့ သူတို့ ၂ ဦးကဲ့သို့ပင် အခြားသော

ရွေးတပ်သားကြီးများလည်း ပုတီးသွားစိပ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းရှိ တဲတန်းလျားများသို့ရောက်ရှိကြသည့်အခါ၌လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခုနစ်ခွေစခန်းရှိ တဲတန်းလျားများကဲ့သို့ပင် အပျက်အစီးများချည်းဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို ကြိုရပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့အဖို့ အတော်ပင်မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် တဲတန်းလျားများကို ပြုပြင်မနေနိုင်ကြတော့ပါချေ။ ရွေးတပ်သားများအား ဖြစ်သလိုသာ နေရာချထားပေးခြင်း ပြုရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တွန်ထိုက်ချီအုပ်စုအသီးသီးအား နေရာချထားပေးပြီးနောက်၊ ထမင်းဟင်းကိစ္စများကိုလည်း စီစဉ်ပြောကြားခြင်းပြုခဲ့ပြီးလျှင် အိနားမတ်ဆူရှိရာ ဂျပန်စစ်ရုံးအဆောက်အအုံသို့ ကရင်ကလေးသားဆင်နှင့် ၂ ယောက်အတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၌ ဂျပန်များနေထိုင်ရန်ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ငယ်ကလေးများနှင့် ဂျပန်စစ်ရုံး ပြုလုပ်ထားသည့်အဆောက်အအုံရှိသည့်နေရာမှာ စမ်းချောင်း၏တစ်ဘက်ကမ်းတွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာကို ကူးသန်းသွားလာခြင်းပြုရန်အတွက် ဝါးတဲတားကလေးကို ထိုးထားလေသည်။ ထိုဝါးတဲတားကလေးမှာမူ ဂျပန်များ စိတ်ကြိုက် ဂျပန်များကိုယ်တိုင်ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စမ်းချောင်းကူးတဲတားကလေးမှာ ဂျပန်ဆန်လှသည်။ ဂျပန်ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်သည် စမ်းချောင်းကလေး၏တစ်ဘက်ဆောက်ကမ်းခြေမှနေလျက် ဝါးတဲတားကလေးအတိုင်း တစ်ဘက်သောကမ်းခြေသို့ဖြတ်ကူးခဲ့ကြလေသည်။ တဲတားကလေးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့မရောက်မီ ခမ်းလှမ်းလှမ်းကနေ၍ပင် ဂျပန်တို့၏အိမ်ငယ်ကလေးများတွင်ထွန်းညှိထားသော ကညင်ချောင်းမီးတိုင်များကို လှမ်းမြင်နေရသလို စစ်ရုံးအဆောက်အအုံနှင့် ၁၀ ကိုက်ခန့်အကွာအဝေးတွင်လည်း မီးပုံတစ်ပုံအနီးတွင် ဂျပန်စစ်သားများစုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်စိတ်အထင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆူသည် ထိုဂျပန်အုပ်စုထဲ၌ပင် ရှိနေလိမ့်မည် ဟုယုဆမိသောကြောင့်လည်း ထိုဂျပန်စစ်သားများရှိရာစီးပုံဆီသို့ ဆက်လက်ကာလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဆရာလေး-လာဗျ။ လာလာ။ ခင်ဗျားကို မာစတာမေးနေတယ်။ ခပ်စောစောက ကျွန်တော် ၂ ခေါက်တောင် သွားကြည့်သေးတယ်”

ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ မီးပုံနားအရောက်တွင် စကားပြန်သူငယ်ကလေးမောင်ချစ်က လှမ်းခေါ်ပါသည်။ မီးပုံအနီးတွင် ဂျပန်စစ်သား ၆ ယောက်-၇ ယောက်ခန့် ဝိုင်းနေသည်။ အိနားမတ်ဆူနှင့် အခြားဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်တို့မှာမူ မီးပုံနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့ရှေ့တွင်လည်း ဂျပန်စစ်သားများအသုံးပြုသည့် ထမင်းစားခွက်များ၊ ဝါးကျည်တောက်များ၊ ခင်းထားသောအင်ဖက်များ ပေါ်တွင်ပုံထားသည့် ကောက်ညှင်းမုန့်များ၊ အငွေထောင်းထောင်းထွက်နေသောထမင်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘီမော-လာလာ။ ဝက်ရှိတက။ အများကြီးကောင်းတကား”

အိနားမတ်ဆူသည် ကျွန်တော်ကိုမြင်သည့်အခါ ထိုကဲ့သို့ပြောရင်းထိုင်ရာမှထလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော် မီးပုံရှိရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ တောဝက်တစ်ကောင်ကို ခေါင်းဖြတ်၊ ခြေထောက်ဖြတ်လျက် တံခွိုထိုးကမ်းကင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မီးပုံဘေးတွင်လည်း ဝါးတန်းပစ်လိုက် ခဲလံကျည်တောက်များကဲ့သို့ ဝါးဆစ်ကျည်တောက်ကြီးများဖြင့် ထမင်းများချက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဝက်၊ အားကြီးကောင်းတကား-ဘီမော စားတယ်ကား”

အိနားမတ်ဆူသည် ကျွန်တော်ပုံဆုံးကို ပြင်းစွာပုတ်ခတ်လျက် ပြောပါသည်။ ပြီးလျှင် တဟားဟားရယ်မောလေသည်။ ထိုခါမှ အိနားမတ်ဆူ ဆာကေအရက်သောက်ထားကြောင်း ကျွန်တော်သိရပါလေသည်။

ပြီးသော် အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်ပန်းကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်လျက် ဝါးရုံပင်များအောက်သို့ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။ စကားပြန်ကလေး မောင်ချစ်၊ ကရင်ကလေး သာဆင်နှင့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ လိုက်ပါလာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မကြာမီပင် ဝါးရုံပင်များအောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ထိုအခါမှ အိနားမတ်ဆု မည်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ခေါ်ဆောင်လာသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိရပါတော့သည်။

“ဘိဓမာ-ကောင်းတကား။ အများကြီးကောင်းတကား။”

“ဟိုက်၊ မာစတာ-အများကြီးကောင်းတယ်မာစတာ-”

အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်ပန်းကိုကိုင်လှုပ်လျက် ဝါးရုံပင်အောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။ သူ့ဘေးရှိ ဂျပန်စစ်သားကလည်း တစိုးစိုးရယ်လေသည်။ ထိုဂျပန်စစ်သားများလည်း အိနားမတ်ဆုလိုပင် ဆာကောသောက် ထားကြောင်းသိရလေသည်။ ဝါးရုံပင်အောက် အင်မက်များပေါ်တွင် ဝက်ခေါင်းတစ်ခေါင်း၊ ခြောက်ထောက် ၄ ချောင်းနှင့် အူများ၊ အသည်းနှလုံးများကိုတွေ့ရလေသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် တကားဟားရယ်မောနေရာမှ စကားပြန်သူငယ်ကလေးဘက်သို့လှည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ သောစကားကိုပြောလေသည်။

“ဆရာလေး။ အဲဒါတွေယူသွားပြီးချက်စားတဲ့ဗျ”

မောင်ချစ်က ကျွန်တော်ကိုပြောပါသည်။

စကားပြန်သူငယ်၏စကားအဆုံးတွင် အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်ကိုကြည့်ကာ ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြပြီးနောက် ဂျပန်စစ်သားနှင့်အတူ ကွပ်မျက်ရှိရာသို့ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ကဲ-ဆရာလေးတို့ ယူသွားကြပေတော့။ ဒီညတော့ ဂျပန်မာစတာတွေ တော်တော်မှူးနေကြလိမ့်မယ်ဗျ။ မနေ့က သူတို့အတွက် အရက်တွေ၊ စီးကရက်တွေ၊ ကောက်ညင်းဆန်တွေ၊ သကြားတွေ ရလာကြတယ်”

ကျွန်တော်ကို စကားပြန်သူငယ်ကပြောနေပါသည်။

“ဂျပန်တွေအားလုံး မူးနေသလားကွယ်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့မေးရင်းမြန်းရင်းမှလည်း ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့သည် ဝက်ခေါင်း၊ ဝက်ခြံထောက်များ၊ ဝက်အူ၊ ဝက်အသည်းများကို အင်မက်များနှင့် ထုပ်နေကြရလေသည်။

“၃-၄ ယောက်တော့မသောက်ဘူးဗျ။ မာစတာအိနားမတ်ဆုတို့ဟာ သိပ်မကြာတော့ဘူးဗျ။ စစ်တိုက် ထွက်ရလိမ့်မယ်နှင့် တူတယ်”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။

“ဘယ်တော့ထွက်ရမှာလဲ။ ဘယ်နေရာထွက်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း အသေအချာမပြောတတ်ဘူးဗျ။ ထွက်တော့ထွက်ရမှာပဲ”

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ကား စကားပြန်သူငယ်အား ထပ်မံမေးမြန်း၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအရေးထိုကိစ္စကို နောက်ထပ်လျက် ကျွန်တော်မမေးမြန်းတော့ပါ။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုကိုသာ ကျွန်တော်မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“မနက်တော့ တိုတစ်တွေ အလုပ်ဆင်းရမလားကွ”

“ဆင်းရမှာပေါ့ဗျ။ ဒီတစ်ခါခဲခဲနဲ့ပြောင်းတာ သိပ်ဝေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး အလုပ်ကလည်း သိပ်ပင်ပန်းမှာမှမဟုတ်တာ”

မောင်ချစ်က ပြောပါသည်။
 “ဘာတွေလုပ်ရမယ်လို့ ပြောလဲကွ”
 ကျွန်တော်က မေးကြည့်ပါသည်။
 “ထင်းဖြတ်ရမယ်။ ကျောက်ထုရမယ်”

“က-က-ငါတို့သွားမယ်ဟေ့။ ဒါတွေ ပြန်ချက်ရဦးမယ်။ တို့ လူ ၆၀ ကျော် ဝေမျှစားရမယ်”
 ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်သည် မောင်ချစ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စမ်းချောင်းကူးတံတားရှိရာသို့လျှောက်နေကြသည်။ တံတားထိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ကိုလာစောင့်နေသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ကိုစံခတို့ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ကိုယ်လူတွေ ဒီညတော့ ဝက်သားဟင်း စားရမယ်။ ရော့ ဗျို့။ အိနားမတံဆုကပေးလိုက်တယ်။ ကိုစံခဆီမှာ ငရုတ်သီးလေးများရှိသေးရင်တော့ အဆင်ပြေပေါ့ဗျာ”
 ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ထဲမှဝက်ခေါင်းကြီးကို ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟာ-လာဘ်တိုက်တာပဲ ဆရာလေးရေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ချိန်ခန်းပြောင်းရတာ ဟန်ကျသားဗျ။ ရှိတယ်-ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ထဲကအကောင်တွေဆီမှာ ငရုတ်သီးခြောက်ရှိလိမ့်ဦးမယ်”
 ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခက ပြောလေသည်။ ဝက်ခေါင်းနှင့် ဝက်ခြေထောက်များ ရလာသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း သူတို့ ၂ ယောက် အဖြူးနေကြလေသည်။ ‘သူတို့သာ မဟုတ်။ ချွေးတပ်သားများလည်း ဝမ်းသာရွှင်ဖြူးကြလိမ့်မည်’ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ နှစ်နှင့်ချီကာ ဝက်သားဟင်းမစားခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ ဝက်ခေါင်းနှင့် ဝက်ခြေထောက်များရရှိလာသည်မှာ မဟာလာဘ်လာဘကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ကူးခဲ့ကြသည်။

“ချွေးတပ်သားတွေကို ညထမင်း ဝေပြီးပြီလားဗျ”
 ကျွန်တော်က ကိုစံခကို မေးလိုက်ပါသည်။
 “ဆရာလေးပြန်အရောက် စောင့်နေတာ။ အတော်ပဲကျသွားတာပေါ့ဗျာ”
 “ဘာဟင်းလဲဗျ”

“ဟိုဒင်းဗျ-မတိပဲရေလုံပြုတ်တာလေ။ မနက်ကျရင်တော့ အာလူးစားရမယ်ဗျ”
 ကိုစံခက ပြောပါသည်။

“အတော်ပဲဗျို့။ ခုည ဝက်သားဟင်းထဲမှာ အာလူးရောချက်ဗျာ။ ဒါမှလည်း ဒီလူစုနှင့်လောက်ငမှာ ကိုစံခ”
 ကျွန်တော်က အကြံပေးလိုက်ပါသည်။
 “အဲဒါကောင်းတယ်ဗျ”

ကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။
 “ဒါထက်ကိုသာမြိုင်။ တံပေါ်က လူနာ ၂ ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သွားကြည့်ကြသေးလားဗျ”
 ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ တံတစ်လုံးပေါ်တွင် ရှိနေကြသည့်ဆိုသော လူမမာ ၂ ယောက်ကို ကျွန်တော် သွားမကြည့်ရသေးပါ။ ယခုမှပင် သတိရ၍မေးကြည့်ရပါလေသည်။

“သွားကြည့်တယ် ဆရာလေး။ ဟိုတောင်ဘက် ဝါးရုံပင်တွေအောက်က တံတန်းလျားပေါ်မှာဗျ။ ဒီစခန်းမှာ အဲဒီတံလှိုင်းကို ဆေးရုံသဘော လုပ်ထားဟန်တူပါတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဒီပြင်တံတန်းလျားတွေနှင့် အတော်ကလေးလှမ်းတယ်ဗျ။ နောက်ပြီး ကြက်ခြေခတ်အနီကြီးလည်း ရေးထားတယ်”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က ပြောပါသည်။

“အခြေအနေကော ဘယ်လိုနေလဲဗျ”

“တစ်ယောက်ကတော့ သေမှာပဲဆရာလေး။ တစ်ယောက်ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းရင် မသေဘူး ထင်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တံပေါတက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ရေတောင်းလို့ ဝါးဆစ်ဘူးနှင့် ရေနေ့ထည့်ပေးခဲ့ရတယ်။ အဲ-တစ်ယောက်ကတော့ စကားတောင်းမပြောနိုင်ဘူး။ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နှင့် အသက်ပုတ်လို့က်ပုတ်လို့က် ရှူနေရတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် မီးရောင်များမြင်နေရသော စမ်းချောင်းဘေးတစ်နေရာရှိ ထမင်းချက်ရုံဆီသို့ ဆက်လက်၍ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထမင်းချက်ရုံမှာလည်း အခြားအခြားသောစခန်းများရှိ ထမင်းချက်ရုံများကဲ့သို့ပင် ချွေးတပ်သားများနေထိုင်ရာတံတန်းလျားနှင့် အတော်အတန်ခပ်ကွာကွာတွင်ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့နှင့် ထမင်းချက်ရုံအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားကြသည့်အခါ ထမင်းချက်ရုံအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ညစာထမင်းယူငင်ကြရန် စောင့်ဆိုင်းနေသောချွေးတပ်သားများနှင့် ဟန်ချိုများကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ကညင်ချောင်းမီးတိုင်များ၊ မီးစည်းမီးတုတ်များကို ထွန်းညှိလျက် ယိုစုစုသည်စုစုထိုင်ကာ စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်အကဲခတ်မိပါသည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ထိုင်နေရာမှ စုရုံး စုရုံး ထလိုက်ကြလေသည်။

“မင်းတို့ ထမင်းမရသေးဘူးဟေ့။ အားလုံး နောက်ထပ်ပြီး ၁ နာရီကျော်ကျော်-၂ နာရီလောက် စောင့်လိုက်ကြဦး။ တံလှိုင်းပေါ် ပြန်နေကြဦးဟေ့”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က ကြွေးကြော်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ-ဆာလှပြီဗျ။ သေရောပေပါဗျာ”

“ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲဗျာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်ပါသည်။

“ဒီမယ်ကြည့်စမ်း။ ဒါ ဘာလဲဆိုတာ။ ဝက်သားဟင်းချက်ရဦးမယ်ကွ။ ဝက်သား။ ဝက်သား အဲဒါကြောင့် စောင့်ကြဦးလို့ပြောတာ။ မင်းတို့ ခုဆာလှရင် ပဲရေလုံပြုတ်ပဲရမယ်”

ကိုသာမြိုင်သည် သူ့လက်မှဝက်ခေါင်းကြီးကို မီးရောင်ရှေ့သို့ထိုးမြှောက်ကာ ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ညည်းညည်းညူညူဖြစ်နေသောချွေးတပ်သားများမှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာအော်ဟစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် တံတန်းလျားများရှိရာသို့ပင် မပြန်ကြတော့ပါချေ။ ထမင်းချက်ရုံရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးပုံများရိုလျက် စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြလေသည်။

ထမင်းချက်ခေါင်း ကိုစံခမှာလည်း သူ့ရဲတော်ထမင်းချက်သမားများနှင့်အတူ ဝက်ခေါင်းနှင့် ဝက်ခြေထောက်များကိုသာ ချက်ပြုတ်ကြရန် အဆောတလျှင် စီမံလျက်ရှိနေကြရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လိုစခနှင့် သူ့လူများ ဟင်းချက်ပြုတ်ရန်စီစဉ်နေကြခိုက် ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်နှင့် သာဆင်တို့ကိုခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် လူမမာ ၂ ယောက်ရှိနေသော တံတန်းလျားရှိရာသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုတံငယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများနေထိုင်သော တံတန်းလျားများနှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကညင်ဆီမီးချောင်းတစ်ချောင်းကို ထွန်းညှိခြင်းပြုခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်လျှင် ဝါးရွှန်တစ်ချောင်းကျစ်ကိုလည်း အသင့်ဆွဲကိုင်လျက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဤနေရာမှာ လူနေတံတန်းလျားများ ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ မီးအလင်းရောင်များလည်း ရှိသည်တစ်ကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျား၏ဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာမရှိသော်လည်း တောဝက်များနှင့် အခြားသောဘတ္တဝါတို့၏အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ညရေးညတောဆိုလျှင် သတိဝိရိယထားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် မကြာမီအချိန်ကလေးအတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် တဲငယ်အနီးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ တဲငယ်အနီးရောက်သည်ဟုဆိုလျှင်ပင် တဲပေါ်မှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ညည်းတွားသံကို ကြားရပါတော့သည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်မှာ အလွန်တရာပင်စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ လူကောင်းသူကောင်း ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိပါဘဲ မမာမကျန်းသော လူ ၂ ယောက်တည်းအားသာလျှင် ဤလိုတောကြီးမျက်မည်းအလယ်ရှိ တဲအိုတ်ပျက်အပေါ်၌ စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံရရှာသည်မှာ ‘သေရသည်ကမှ ကောင်းလှ၏’ ဟူ၍ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိပါသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိသည်။ ထိုအတွေးမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ထိုနေ့အဖို့ ကျွန်တော်တို့တစ်စုရောက်ရှိလာ၍ တော်သေးသည်။ အကယ်၍သာ ဤဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဟုဆိုပါက ထိုလူမမာ ၂ ယောက်အဖို့ သေမည်၊ ရှင်မည်ကိုအပထား၍ ရေတိုက်ရေပေးမည်သူသော်မျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ထိုအတွေးကိုတွေ့ရင်း ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆုံးမှနေလျက် တဲငယ်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သာဆင်သည် မီးတိုင်ကိုကိုင်လျက် ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်လျက်သွားဖြစ်လေသည်။ ကိုသာမြိုင်မှာ နောက်ဆုံးမှဖြစ်လေသည်။ တဲငယ်သည် အမိုးအကာများ၊ အခင်းများ ဖရိုဖရဲကျိုးပဲ့ပျက်စီးလျက် တစ်ဘက်သို့ယိမ်းယိုင်နေလေသည်။ မှောင်မည်းနေသောတဲငယ်အတွင်းသို့ ခြေချလိုက်သည့်အခါ၌ပင် ခပ်စောစောကကြားနေသော ညည်းညူသံမှာလည်း ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကျောထဲကလည်း စိမ့်ခနဲဖြစ်လိုက်မိလေသည်။

“သာဆင်။ မီးမြှောက်ပြစမ်းဟေ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

စင်စစ် သာဆင်မှာ လူငယ်ငယ်သော်လည်း သတ္တိကာမသေးငယ်လှပါ။ ရှေ့သို့ ခြေ ၂ လှမ်း-၃ လှမ်း တိုးသွားသည်။ သူ့လက်ရှိ ကညင်ဆီတိုင်ကိုလည်း မြှောက်ပြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့မျက်စိ ၆ လုံးအောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသောသတ္တဝါမှာ လူစင်စစ်မှ ပါလေစဟူ၍ ကျွန်တော် သံသယဝင်မိပါသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့်အဖြစ်ကြောင့်လည်း “ဟင်-”ခနဲ အာမေဇိုတ်ပြုလျက် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသော ဇက်ကျိုးကျနေသည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အဝတ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် တစ်မိုက်တစ်ထွာ သာသာခန့်မျှဖြစ်သော ဂုန်နီအိတ်ပါးကလေးမှာ တင်ပါးရောက်သည်အထိ ပုံကျနေ၏။ ထိုသူ၏ ဝမ်းဗိုက်သားမှာလည်း ပြားချပ်နေ၏။ နံရိုးများသည် ပါးလွှာသောအရေကို ဖောက်ထွင်း၍ထွက်လာတော့မလောက် အပြိုင်းပြိုင်း ငေါထွက်နေ၏။ သူ့ခေါင်းထက်မှ တစ်မိုက်သာသာအရှည်ရှိသောဆံပင်တို့သည် နဖူးမှနုာခေါင်းဖျားအထိ ဖွာလန်ကြဲ ကျဆင်းနေ၏။ ငုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်နေသည်မှာ သူ့နောက်ကျောက တဲငယ်၏အကာကိုမှီထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဆင်းထားသော ခြေ ၂ ချောင်းမှာလည်း မည်းမည်းဖြောင်းဖြောင်းနှင့် တုတ်ချောင်းကြီး ၂ ချောင်းကိုမှီထားသည့်အလား ရှိလေသည်။

ညကြီးအချိန်မတော် ဤလို တောကြီးခေါင်ခေါင်ထဲတွင် ဤအဖြစ်မျိုးကို အခြားသူများသာမြင်တွေ့ရပါက ငယ်သံပါအောင်ပင် လန့်ဖျပ်၍အော်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ယခုလည်း ‘ဤတဲငယ်ပေါ်တွင် လူမမာ ၂ ယောက်ရှိနေသည်’ ဟု ကြိုတင်သိရှိထားသော ကျွန်တော်သည် ပင်လျှင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်မိပါလေသည်။

“ဒီလူ အသက်မရှိတော့ဘူးထင်တယ် ဆရာလေး”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။

“သေပြီထင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီကောင် ညမိုးချုပ်လို့ ခင်ဗျားတို့ပြန်သွားကတည်းက သေမှာပေါ့ဗျာ”

ညောင်နာနာအသံနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောလိုက်သော ညည်းညူနေသူလူမမာ၏အသံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူမှာ တံတန်းလျား၏ တစ်ဘက်သောအစွန်မှ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာလည်း အသံကြားလိုက်မှပင် ထိုသူရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။ ကညင်ဆီမီးရောင်သည် ထိုသူထံသို့ မပေါက်ရောက်ပါချေ။ ထိုသူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုစကားမျှ လိုပင် အနိုင်နိုင်အားတင်းပြောပြီးနောက် ဆက်လက်၍ညည်းတွားနေပြန်ပါသည်။ သူ့အသံမှာ ခပ်စောစောက လောက်မပြင်းထန်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ညည်းညူနေသော လူမမာရှိရာသို့မသွားနိုင်ကြသေးဘဲ၊ ၎င်းတုတ်ကြီးဖြစ်နေသောလူကိုသာ အသက်ရှိသည်၊ မရှိတော့ဟုသည်ကို စူးစမ်းခြင်းပြုကြရလေသည်။

သာဆင်သည် သူလက်မှဝါးချွန်တို့ တဲငယ်အဆင့်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီးနောက် ကညင်ဆီမီးချောင်းကို ကိုင်လျက် ထိုငုတ်တုတ်ကြီးလူအား လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းကြည့်လေသည်။ မည်သို့မျှ အကြောင်း မထူးပါပေ။ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“သေနေပြီထင်တယ်။ လှုပ်ကြည့်ရတာ တောင့်တောင့်ကြီးပဲ အစ်တိုရ်”

သာဆင်က ပြောပါသည်။ ထိုအခါမှ နောက်တွင်ရပ်နေသော ကိုသာမြိုင်သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ထိုငုတ်တုတ်ကြီး၏ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။ ဤတွင်မူ ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေသော အလောင်းကောင် ကြီးမှာ တစ်ဘက်သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

“ဟယ်-နှင့်မေကလွှား”

ကိုသာမြိုင်သည် လန်အော်လျက် ယောင်ယမ်းကာခုန်ပေါက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်မှာ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ရာမှ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဆိုသလို တဟားဟားရယ်လိုက် မိကြပါသည်။

“သေနေပါပြီဗျာ။ သေနေပါပြီ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိလှမမာက ညောင်ညိုညိုလေသံနှင့် ပြောလေသည်။

ဤတွင်မှလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမမာရှိရာသို့ လျှောက်ခုံကြလေသည်။ ထိုမမာနေသောသူမှာ သေဆုံးနေသူထက် အတော်အတန်အခြေအနေသင့်သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုသူကိုယ်ပေါ်တွင် ချေးအထပ်ထပ် တက်နေသော ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီကိုဝတ်ထားသည်။ ခါးပေါ်၌လည်း ချည်ပွ ပုဆိုးကြမ်းနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုသူသည် ဂုန်နီအိတ်ပိုင်းတစ်ခုကို မြို့ထားသည်။ ထိုသူ၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝါးရေကျည်တောက်၊ ထမင်းစားဝါးဆစ်ခွက်တစ်ခွက်၊ ဆားအနည်းငယ် ထည့်ထားသော ဝါးဆစ်ဘူးငယ်တစ်လုံး၊ ဤအရာများကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူသည် သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ၌ပင် အညည်းရပ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ်လိုနေလဲ။ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လဲ။ ထမင်းစားချင်လား”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က မေးလေသည်။

“ထမင်းနည်းနည်းလောက် စားချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်အခြေအနေက လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နေရစ်ခဲ့တာ။ ဆေးလိပ်ကလေးများပါရင်လည်း ပေးခဲ့ကြပါဗျာ”

ထိုသူသည် လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသောလေသံမျိုးနှင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့ရသော ကြောင့်လည်း သူသည် အတော်အားတက်သွားပုံရပါသည်။

“ဆရာလေး။ သူ့ကို ထမင်းယူပေးလိုက်ရရင်ကောင်းမလားဗျ”

ကိုသာမြိုင်က မေးလေသည်။

“ထမင်းက ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့လို့ ကောင်းပါမလားကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်က ကိုသာမြိုင်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့အလိုရှိသော ထမင်းနှင့်ဆေးလိပ်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့က အလွယ်တကူပင် ပေးနိုင်စွမ်းရှိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ‘ထိုသူအား ထိုညအဖို့ ဤတံငယ်ပေါ်တွင် လှသောအလောင်းကောင်ကြီးနှင့် တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမည်မှာမူ မသင့်တော်လွန်းလှ’ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။

“ထားပစ်ခဲ့ရင်တော့ လှသောအလောင်းကြီးနှင့် သူ ၂ ယောက်တည်းနေရမှာပဲအစ်ကို”

သာဆင်က ပြောလေသည်။

ကိုသာမြိုင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အတန်ကြာဝိုင်နေပါလေသည်။

“ခင်ဗျား လုံးလုံးမလျှောက်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ပါသည်။

“လူတွေခေါ်ရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါးလျှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ထိုသူက ပြောပါသည်။

“ကဲ-ကိုသာမြိုင်။ ဒီလိုလုပ်ရအောင်ဗျာ။ သူ့ကို ဟိုဘက်တဲရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ တွဲခေါ်သွားကြတာပေါ့။ ဟို သေနေတဲ့အလောင်းကြီးကိုတော့ မနက်ကျမှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“လုပ်လေ။ လုပ်ပေါ့။ ကဲ-ဆရာလေးက မီးတိုင်ကိုင်ပြီးလမ်းပြပေး။ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်ကတွဲမယ်”

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှနေလျက် ကညင်ဆီမီးတိုင်ကိုကိုင်ကာ လမ်းပြပေးရလေသည်။ ကိုသာမြိုင်နှင့် သာဆင်တို့ ၂ ယောက်က လူမမာရွေးတပ်သားအား တစ်ယောက်တစ်ဘက်တွဲရလေသည်။

တဲတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးမှာ သိပ်ဝေးကွာလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အစွန်ဆုံးအနီးဆုံးဖြစ်သော တဲသည် ခရီးတစ်ဖာလုံလောက်သာ ရှိပေမည်။ သို့ရာတွင် လူနာရွေးတပ်သားမှာ ခြေတလွတ်ဆွဲလျက် တညည်းညည်းတညျာညျာ ဖြစ်နေသဖြင့် အတော်ပင်ခရီးမတွင်ကျယ်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

ဤလိုနှင့် ခရီးတစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်အုပ်စုမှ ရွေးတပ်သား ၄-၅ ယောက် ပေါက်လာလေသည်။ သူတို့ထံ၌လည်း ဆီမီးတိုင်တစ်ခုပါရှိလာလေသည်။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည့်အခါ သူတို့အထဲမှ ၃-၄ ယောက်က ထိုလူမမာအား ဝင်ရောက်၍တွဲကြပြန်ပါသည်။

“ကဲပါဗျာ။ ဒီလိုလုပ်မနေပါနှင့်။ ကြာလှပါတယ်။ ဖယ်ကြစမ်း။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဒီလူကိုထမ်းစမ်းမယ်”

ကိုမာဒင် ဆိုသောရွေးတပ်သားက ပြောလေသည်။ ထိုသူမှာ အတော်ကလေးကျန်းမာသန်စွမ်းသေးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကိုမာဒင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အခြားသူများကိုဖယ်ရှားစေပြီး ထိုရွေးတပ်သားလူမမာအား ထမ်းပိုးခြင်း ပြုလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်တို့တစ်စုမှာလည်း တဲတန်းလျားရှိရာသို့ လျင်မြန်ချောမောစွာ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွေးတပ်သားများ ညစာထမင်းစားကြသည့်အချိန်မှာမှ ၁၀ နာရီကျော်နေပါလေပြီ။ စမ်းချောင်း၏ တစ်ဘက်ကမ်း ဂျပန်စစ်သားများရှိရာမှလည်း ထိုအချိန်အထိ မီးပုံများထည့်လျက် သီချင်းဆိုသံများကို ကြားနေရလေသည်။

ထူးခြားသောသရဏဂုံတင်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထပြီး စမ်းချောင်းရေစပ်၌ မျက်နှာသစ်နေခိုက်၌ပင် စကားပြန် သူငယ်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ပေါက်လာပါလေသည်။

“ဘာလဲဟေ့ မောင်ချစ်”

ကျွန်တော်က စကားပြန်သူငယ်ကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာလေးကို မာစတာ ခေါ်နေတယ်ဗျ။ ဆရာလေးတို့ ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းရဘူးတဲ့”

စကားပြန်သူငယ်က ကျွန်တော့်ကိုပြောပါလေသည်။

“အေး-အေး။ ငါလာခဲ့မယ်။ မင်းသွားနှင့်”

ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်သည့်တိုင် စကားပြန်သူငယ်သည် ထွက်ခွာမသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့် အနီး၌ပင် ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ထပ်၍ မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ စမ်းချောင်းရေစပ်မှ တက် လာခဲ့ပါသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၏စမ်းချောင်းရေစပ်မှာ အခြားသောစခန်းများရှိ ကမ်းစပ်များနှင့် မတူပါ။ အတော်ပင် သာယာလျက် အလွန်တရာလည်း စိတ်ကြည်နူးဖွယ်တော့ကောင်းလှပါသည်။ စမ်းချောင်းကုန်းမြင့်ထက်တွင် ကျောက်မြေကျောက်တောင်များဖြစ်သော်လည်း ကမ်းစပ်မြေမှာ သဲနှင့်ကျောက်များ ရောပြွမ်းနေသောနေရာဖြစ် လေသည်။ ပြီးလျှင် သစ်ပင်သစ်ရိပ်များကလည်း အတော်ပင်ကောင်းလှပါသည်။ စမ်းချောင်းရေလယ်ရှိ ပေါ်ထွန်း နေသောကျောက်တန်းကျောက်ဆောင်ကလေးများမှာလည်း တစ်ဘက်ကမ်းမှ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ခုန်ကျော် ကူးသန်းသွား၍ရောက်ရှိနိုင်လေသည်။ ဂျပန်များနေသောဘက်မှာမူ အထူးပြောဖွယ် မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သား များနေသည့်ဘက်ထက် ပို၍ကောင်းပြီး၊ ပို၍သာယာသည်။ သန့်လည်းသန့်ရှင်းလှပေသည်။

ကျွန်တော်သည် စကားပြန်သူငယ်နှင့်အတူ တဲတန်းလျားရှိရာသို့လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ တဲအနီးအရောက်၌ပင် ကိုသာမြိုင်၊ ကိုမောင်စိန်၊ ကိုဘအုန်း စသောဘွန်ထိုက်ချိုများကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွေးတပ်သား များလည်း အိပ်ရာမှနိုးကုန်ကြလေပြီ။ အချို့သည် တဲတန်းလျားအပြင်ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် တန်းစီနေကြလေပြီ။ သူတို့က ထိုနေ့အဖို့ ‘အလုပ်ဆင်းရလိမ့်ဦးမည်’ ဟူ၍ပင် ထင်နေကြဟန်တူလေသည်။

“ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းရဘူးတဲ့ကိုသာမြိုင်။ ကျွန်တော့်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ခေါ်နေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ အားလုံးရွေးတပ်သားတွေကိုတော့ တန်းစီထားပေးဗျာ။ ဂျပန်က လာစစ်ချင် စစ်နေမှာ”

ကျွန်တော်က ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအား မှာကြားသင့်သည်များကိုမှာကြားပြီးနောက် မောင်ချစ်နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ရုံးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်အဖွဲ့ စခန်းပြောင်းရွှေ့ခြင်းပြုခဲ့ရသည်မှာ လူပေါင်း ၆၀ ကျော်ကလေးသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့လူအချို့မှာ ခုနစ်ခွဲစခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ လူနည်းသည့်အတွက် တစ်ခုတော့

ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဤကောင်းသည့်အချက်မှာ ထမင်းဟင်းများကို နူးနူးနပ်နပ်ကျက်သည့်အထိ စားသောက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ လူအင်အားနည်းလေလျှင် ထမင်းချက်သမားများကလည်း ထမင်းဟင်းကို ကျက်အောင်နပ်အောင် ချက်ပြုတ်နိုင်ကြလေသည်။

“ဒီစခန်းမှာ အလုပ်တော့နည်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာလေးတို့ အတော်ကြာကြာနေရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”
မောင်ချစ်၏ နှုတ်ဖျားမှပွင့်ထွက်လာသောစကား ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ မောင်ချစ်”

ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကို ညင်သာစွာဆုပ်ကိုင်လျက်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာလေး။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောနှင့်နော်”

စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို မော်ကြည့်လေသည်။

“စိတ်ချပါညီလေးရာ။ အစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးကွာ”

“ဆရာလေး စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ရထားလမ်းက ခုဆိုရင်ပြီးနေမှပဲဗျ။ အဲ-ဒါပေမယ့် ပြီးသွားတဲ့ ရထားလမ်းအတွက် တစ်စခန်း၊ တစ်စခန်းမှာ အလုပ်သမား ၄-၅၀ တော့ထားရဦးမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါမှလည်း နောက်တော့ လမ်းပြင်ဖို့အလုပ်တို့၊ တံတားဖျက်ရင်ပြင်ဖို့ အလုပ်တို့ကျတော့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ နောက်ပြီး ထင်းဆိုရင် လည်း အမြဲတမ်းလိုနေမှာမဟုတ်လားဗျာ”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။ ဒီနေ့ဒီရက်ရောက်မှ စကားပြန်သူငယ် ထူးထူးခြားခြားပြောသော စကားကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အလွန်တရာအံ့သြခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဤသူငယ်ကလေးများသည် အလွန်တရာပင် နှုတ်လုံကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တံတားကလေးထိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် စကားပြန်သူငယ်၏ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ထားရာမှ ခြေလှမ်းကိုလည်း ခပ်လေးလေးပြင်လျှောက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် မော်လမြိုင်မှာရှိတဲ့စစ်ဌာနချုပ်ကို ပြောင်းရမယ်အစ်ကို”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲကွ။ ညီလေးပြောင်းသွားတော့ တို့အတွက် ဘယ်သူက စကားပြန်လုပ်ပေးမှာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်အနေဖြင့် စကားပြန်သူငယ်အား မေးလို့မြန်းလိုသော အခြားအကြောင်း၊ အခြားကိစ္စများ ရှိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက်မမေးရပါ။ သူတို့ကလေးတွေနှင့် ဆက်ဆံရသည်ကပင် အတော်ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ဆက်ဆံရသည့်အနေအထားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“မာစတာ အိနားမတ်ဆုတို့ပြောင်းရင် ကျွန်တော်လည်း ပြောင်းရဖို့သေချာပါတယ်အစ်ကို။ အစ်ကိုတို့ဆီကို နောက်ထပ် ဂျပန်လူသစ်တွေ လာမှာပဲ။ အဲ-သူတို့အထဲမှာ ဗမာလိုတတ်တဲ့ဂျပန်တွေ ပါချင်ပါလာမှာပေါ့။ အဲလိုမှမဟုတ်ရင် ကုလားကပြားစကားပြန်တွေ ပါလာမှာပေါ့အစ်ကို”

မောင်ချစ်က ပြောပြန်ပါသည်။ မောင်ချစ်ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အရင်ကလောက် မျက်စိမျက်နှာ မသာယာပါ။

“အစ်ကိုတို့တစ်တွေကို ဒီမှာ အကြာကြီးထားလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလားကွယ်”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ပြန်ကောက်မေးရပါသည်။ ဤလိုမေးရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပေ။ ပို၍သေချာအောင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ 'တော်တော်နှင့် မပြန်ရသေး' ဟုဆိုလျှင်ကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုသေမင်း၏ခံတွင်းပေါက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးကောင်း ပြေးရပေလိမ့်မည်။ ဤသို့လည်း ကျွန်တော် သဘောပိုက်ထားပါသည်။

“ကျွန်တော်အထင်တော့ ဆရာလေးတို့ နောက် ၁ နှစ်နှင့် မပြန်ရသေးပါဘူးဗျာ”

စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် အမောကြီးမောသွားရပါသည်။ ရှေ့ဆက်၍လည်း စကားမပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်မိပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းချောင်းကူးတံတားငယ်ကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုကမှတစ်ဆင့် နေတံဆိပ် အလံထုထားရာ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံရှိရာသို့ ဆက်လက်၍လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ်၍ကား ၂ ယောက် စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခုတစ်ရာမပြောကြတော့ပါ။

စစ်ရုံးအဆောက်အအုံအတွင်းသို့ရောက်သည့်အခါ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော အိန်းမတ်ဆုနှင့် အခြားဂျပန် ၃-၄ ယောက်တို့ကို တွေ့ရပါသည်။ အိန်းမတ်ဆုကိုတွေ့ရသည်မှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

‘တော်ပေသေးရဲ့’ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များခေါ်သည်ဆိုလျှင် အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲက တွေးတောစိုးရိမ်နေရပါသည်။ အိန်းမတ်ဆုမှာ ယမန်နေ့ညက အရက်သောက်ထားသော ကြောင့် ယခုမနက်အထိ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်နေပေဦးမည်လား ဟု၍လည်း တွေးတောပူပန်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဂျပန်များထဲတွင် အိန်းမတ်ဆုမှာ အကြီးဆုံး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သောဂျပန်များအားလုံးသည် အိန်းမတ်ဆုထက် အဆင့်အတန်းငယ်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အဆက်အရွယ်အားဖြင့်မူ အိန်းမတ်ဆုထက်ကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထမင်းချက် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သာလျှင် အိန်းမတ်ဆုထက်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ရွှေပြောင်း လာကြသည်မှာ -ဂျပန်စစ်သား စုစုပေါင်း ၁၁ ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ဘီဇမာ-ဝက်သားကောင်းတယ်ကား”

ကျွန်တော်ကိုတွေ့လျှင်ပင် အိန်းမတ်ဆုက ထိုစကားကို စတင်ပြောပါသည်။ အိန်းမတ်ဆုသည် မြန်မာ စကားကို အတော်အတန် ပီပီသသပြောနိုင်နေလေပြီ။ ‘ကား’နှင့် ‘လား’ကွဲလွဲနေသည်မှအပ အတော်ကလေး နားထောင်၍ ကောင်းနေပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ် မာစတာ”

ကျွန်တော်က ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ် ဟုတ်တကား”

“ဟုတ်တယ်မာစတာ-သိပ်ကောင်းတယ်”

အိန်းမတ်ဆုသည် သဘောကျသွားတစ်ခပ်ရယ်လေသည်။ သူ့အနီးရှိ ဂျပန် ၃-၄ ယောက်ကလည်း သဘောကျသလို ရယ်မောကြလေသည်။

“အင်း-အင်း-ဘီဇမာ-အားလုံးထိုင်ပါ-ထိုင်ပါ-ရှိတကား။ အင်း-အားလုံး အလုပ်ကား ထိုင်ပါ-ထိုင်ပါ-ရှိတယ်-နားလည်တကား”

“ဟိုက် မာစတာ-ဟိုက်”

ကျွန်တော်က နားလည်ကြောင်းပြောရလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ယနေ့မနက် အလုပ်မဆင်းရသေးကြောင်း ကိုမူ စကားပြန်သူငယ်ကလေးထံမှ ကျွန်တော် ကြိုတင်သိထားရပြီးဖြစ်ပါသည်။

ပြီးသော် ကျွန်တော်သည် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ချွေးတပ်သား ၂ ယောက် စခန်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်မှာ သေဆုံးသွားသည်အကြောင်းကို လည်းကောင်း အိန်းမတ်ဆုအား ပြောကြားခြင်း ပြုရလေသည်။

ထိုအခါ အိန်းမတ်ဆုထံမှ သေဆုံးသူချွေးတပ်သားကို မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ရန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ခွေးတပ်သား

အဖွဲ့သားများအားလုံး စေတနာ့ဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘဲ မေးမြန်းခြင်းပြုပါသည်။ ပြီးလျှင် ပျက်စီးနေသောတံတားများလျားများကို ပြုပြင်နေထိုင်ကြရန်၊ ရေကိုကျိုချက်သောက်ရန်၊ ညဘက်များတွင် သူတို့တစ်တွေက အခေါ်မရှိဘဲ ချွေးတစ်သားများ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ကူးသန်းမလာကြရန်၊ ကျွန်တော်ပင် ကိစ္စရှိ၍လာပါက ဦးတုတ်ထွန်း၍ လာရန်၊ တံတားထိပ်ရှိကင်းရုံတွင် ကင်းတာဝန်ကျဂျပန်စစ်သားအား ကိစ္စကိုပြောကြားရန် မှာကြားခြင်း ပြုပါသည်။

ထိုကိစ္စများပြီးသည့်အခါ ကညင်ဆီမီးတိုင် ၂၀ ချောင်း၊ ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ် ၂ စည်း၊ ကြံသကာ တစ်ထုပ်နှင့် မြေပဲဆံတစ်ပြည်သားခန့်ကို ကျွန်တော့်အတွက် ရိက္ခာပိုဒေါင်တွင် မောင်ချစ်နှင့်အတူ သွားရောက် ထုတ်ယူရန် စာရေးပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုအား အလေးပြုပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ စစ်ရုံးအဆောက်အဦအတွင်းမှ စကားပြန်သူငယ်နှင့် ၂ ယောက်အတူထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အိနားမတ်ဆုသည် နှုတ်ဖျားမှ 'ကျေးဇူးတင်တယ်' 'ကျေးဇူးတင်တယ်'ဟု ကြက်တုရွေးစကားသင်သလို တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရိက္ခာပစ္စည်းများနှင့် အလုပ်လက်နက်ရိက္ခာများထားသောပိုဒေါင်သည် ဂျပန်များနေသော ကမ်းခြေများဘက်၌ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်တို့၏ အိမ်ငယ်အဆောက်အဦများနှင့်ဆိုလျှင် အတန်ငယ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဖြစ်လေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင်ဆောက်လုပ်ထားသော အင်ပက်မိုးထားသည့် ရှည်မျောမျောအဆောက်အဦများပင် ဖြစ်လေသည်။

“မနေ့ဇာနီးကတော့ဝက်ဟာသေနတ်နှင့်ပစ်လိုရတာလားကွ”

ရိက္ခာပိုဒေါင်ရှိရာသို့ ၂ ယောက်အတူ လျှောက်လာရင်းမှ ကျွန်တော်က စကားပြန်သူငယ်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“သေနတ်နှင့်ပစ်တာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို့၊ ဟို ဂျပန်သွားခေါ်ကြီးက ကျောကွင်းလုပ်ပြီးထောင်တာဗျ။ ဟိုတဲအိမ်တွေရဲ့ နောက်ဘက်မှာပါ။ ကျောကွင်းတွေလုပ်ထားပြီး ထမင်းတွေပစ်ထားတယ်။ အဲဒါ ဝက်ကလာတော့ ကျောကွင်းထဲဝင်တိုးမိတာပဲ။ အဲဒီဂျပန်သွားခေါ်ကြီးက ဒီဘက်က သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်တယ်”

စကားပြန်သူငယ်က ကျွန်တော့်ကို အသေအချာပြောလေသည်။

“ညတုန်းက အားလုံးမူးနေကြလားကွ”

ကျွန်တော်က အတွေးအတောတစ်ခုဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ကင်းစောင့်တဲ့ ဂျပန် ၂ ယောက်ကတော့ သိပ်မဲမူးပါဘူး။ ကျန်တဲ့ဂျပန်တွေတော့ မူးနေတာပဲ။ မာစတာ အိနားမတ်ဆုလည်း မူးတာပဲဗျ”

“ဒါပေမယ့် ညတိုင်းတော့ သူတို့ သောက်မှာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်က စူးစမ်းလိုက်ပါသည်။

“ညတိုင်းတော့ ဘယ်သောက်ပါ့မလဲအစ်ကိုရယ်။ သောက်ရင်လည်း ဒါလောက်မူးနေအောင်လည်း ဘယ်မှာ သောက်ပါ့မလဲ။ ကင်ပေတိုင်စစ်သားက ရောက်ချင်ရောက်လာတာ။ သူတို့ကတော့ တစ်စခန်းနှင့် တစ်စခန်းကို ညဘက်လည်းသွားတာပဲဗျ”

ကျွန်တော်နှင့်စကားပြန်သူငယ်သည် စကားတပြောပြောလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မကြာမီအချိန်၌ပင် ရိက္ခာပိုဒေါင်ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပိုဒေါင်မှူးဂျပန်စစ်သားအား အိနားမတ်ဆု၏စာကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပိုဒေါင်မှူးသည် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်တို့အား ပိုဒေါင်အတွင်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ပိုဒေါင်အတွင်းသို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် အတွင်းရှိအခြေအနေကို တစတစစောင်းအကဲခတ်လေ့လာမိပါသည်။

ပဲခိတ်များ၊ ဆန်ဆိတ်များ၊ အာလူးခြင်းတောင်းကြီးများ၊ သကြားဆိတ်၊ ကြဲသကာပုတ်မှစလျက် ပစ္စည်း အတော်ခပ်များများရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါလေသည်။ ပရောင်းပုံးနှင့် ရေနံဆိပ်များကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုပစ္စည်းများ မည်သည့်နေရာတွင်အသုံးပြုသည်ကိုကား ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါ။ ချွေးတပ်သားများအဖို့ကား မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရိက္ခာရှိခေါင်မှပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီးနောက်၊ စကားပြန်သူငယ်ကလေးအား နှုတ်ဆက် လျက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ကူးခဲ့ပါသည်။ တဲတန်းလျားရှိရာသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်အခါ၊ ကျွန်တော်အား စောင့်ကြိုနေကြသော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများကို လည်းကောင်း၊ မြေကွက်လပ်တွင် တန်းစီထိုင်နေကြသော ချွေးတပ်သားများကို လည်းကောင်း အဆင်သင့်တွေ့ရပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ချွေးတပ်သားများအား ‘ထိုနေ့အဖို့ အလုပ်ဆင်းရလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း’နှင့် တဲတန်းလျား များကို တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ခြင်းပြုကြရန် ပြောကြားရလေသည်။ ပြီးလျှင် ရေကို ကျိုချက်၍သောက်ကြရန်နှင့် ညရေညတာအတွက် ထင်းများရှာဖွေစုဆောင်းထားကြရန်ကိုလည်း သတိပေးပြောကြားခြင်း ပြုရလေသည်။

“ဆရာလေး။ ဟို သေတဲ့လူကိုစွဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဗျ”

ချွေးတပ်သားများအားလုံး နေရာမှထသွားကြသည့်အခါ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြင်က ကျွန်တော်ကို မေးလေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ မြုပ်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်သေဆုံးခဲ့လျှင် မြေမြုပ်ပစ် လိုက်ရုံမျှလွဲ၍ မည်သို့မျှ ပြုလုပ်စရာအကြောင်းမရှိပါပေ။

ထိုအချိန်မှာ ချွေးတပ်သားများ ကျွန်တော်တို့အနီးတွင်မရှိကြသော်လည်း၊ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို ၇ ယောက်- ၈ ယောက်ခန့်မှာကား ကျွန်တော်အနီး၌ပင် ရှိနေကြပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်က ပြောပါသည်။ သူသည် အသုဘကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အကြံဉာဏ်တစ်ခု တလေ ပေးလိုဟန်တူပါသည်။

“ဆိုစမ်းကိုမောင်စိန်။ ဘယ်လိုလဲ”

ဟန်ချိုကိုချစ်တီးနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြင်က ပြိုင်တူလိုမေးလေသည်။ သူတို့ ၂ ဦးစလုံးက ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်အား ရယ်စရာလှတစ်ယောက်လို ပြုံးစိစိမေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုထဲတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်မှာ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါသည်။ သူက ရွတ်နောက်နောက်လည်း ပြောတတ်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောလည်းနေတတ်သည်။

ကိုမောင်စိန်မှာ လူပုံလူပန်းအားဖြင့်လည်း ပွဲကျလောက်သည်။ အသားအရေက ဖြူစပ်စပ်၊ မျက်ပေါက်က ကျဉ်းကျဉ်း၊ ပါး ၂ ဖက်ကချိုင့်လျက်၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ဦးခေါင်းဘိုကမှာ ခပ်ပါးပါးဆံပင်ရှိလေသည်။ နောက်ပြုံး လှမှာ အရပ်ပုံ၍ လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း ကားယားကားယားဖြစ်လေသည်။

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြင်တို့လူစုက အမေးအဖြန်းရှိသော်လည်း၊ ကိုမောင်စိန်မှာ ရုတ်တရက် စကားသ မထွက်သေးပါ။ ကျွန်တော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ဆိုပါဗျာ။ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“ဟိုဗျာ။ ဟိုဒီလေ။ အဲ-အဲဒီလူ အသုဘကို ကျွန်တော်တို့ သရဏဂုံထင်ကြရင် ကောင်းမယ်ဗျာ။ ဒါမှလည်း သူဟာ ဒီနေရာဒီအရပ်က ကျွတ်လွတ်သွားမယ်”

ကိုမောင်စိန်က မရဲတရဲမပွင့်မလင်းပြောပါတော့သည်။

“ဟာဗျာ။ သရဏဂုံတင်ရအောင် ဘုန်းကြီးက ဘယ်မှာရှိလို့လဲဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ကြကောင်းစည်ရာဗျာ” ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်က ပြောလိုက်ပါသည်။ အခြားသော ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် ကိုမောင်စိန်အား ဝိုင်းဝန်းရယ်မောနေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမောင်စိန်ကမူ မျက်နှာတစ်ချက်ကလေးမျှမပျက်ဘဲ ခပ်တည်တည်ဆက်၍ပြောပါသည်။

“တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ သရဏဂုံတင်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးပါမှ၊ ဘုန်းကြီးရှိမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ သရဏဂုံတင်ရင်လည်း ငြီးတာဖြစ်တာပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီအတိုင်းကြီးဖြူပစ်တာထက်တော့ သရဏဂုံတင်ပွဲလေးဘာလေးလုပ်ပြီးမှ ဖြူပုံမှ ပိုကောင်းမယ်မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီလုပ်ပြီး အမျှအတန်းလေးဝေလိုက်ရင် သူ့အဖို့လည်း ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် သွားလိုရာသွားနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ဤလို ကိုမောင်စိန်ကပြောလိုက်သည့်အခါ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများအားလုံးပင် ငြိမ်သက်သွားကြပါသည်။ ခပ်စောစောကလို ပြုံးစိစိရယ်မောမော မျက်နှာနေမျက်နှာထားမျိုးလည်းမဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားကြပါသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်၊မဟုတ် ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဟို သဲ့ပန်းစစ်သားတွေကမျှ သူတို့လူတစ်ယောက်သေရင် သူတို့ဟာသူတို့ ရွတ်ကြဖတ်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာမျှလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လို ကျွန်တော်တို့လည်း ရွတ်ကြဖတ်ကြရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ”

ရွေးတပ်သား ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများအားလုံးပင် သူပြောစကားကို အတော်ပင် သဘောကျလက်ခံလိုကြဟန်ရှိကြလေသည်။ သူတို့အားလုံး ခပ်တွေ့တွေ့နှင့် ငြိမ်မြဲငြိမ်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်ရဲဘော်ကြီးကိုသာမြိုင်ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာလေး’ ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြစ်လေသည်။

“ဒီနေ့လည်း ကျွန်တော်တို့ အအားရတဲ့နေ့ပဲဗျ။ ဒီအသုဘကို အသုဘနှင့်တူအောင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရအောင်ဗျာ ဆရာလေး။ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ သရဏဂုံလေးဘာလေးတင်လိုက်ကြရအောင်”

ကိုမောင်စိန်က ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြောပါသည်။

“ဘယ်သူက ရွတ်မှာဖတ်မှာလဲကိုမောင်စိန်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာလေး။ သူ့ကို ရွတ်ခိုင်းဖတ်ခိုင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကိုမောင်စိန်က လူအုပ်ထဲမှတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ သူညွှန်ပြသောသူမှာ မအူပင်နယ်မှ ဦးဘကောင်း ဆိုသူဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဦးဘကောင်းကြီးလည်းရှိသားပဲ။ သူ့ကို ဘုန်းကြီးများလိုရွတ်ခိုင်းပြီး ရေစက်ချအမျှဝေခိုင်းရင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူက တရားလည်းဟောတတ်တာပဲ”

ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများက ဝိုင်းပြောကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးဘကောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဘကောင်းမှာ ညတိုင်းညတိုင်း အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ဘုရား၊တရား ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်သူဖြစ်သည်။ ပရိတ်တရားများကိုရွတ်လျက် ရံဖန်ရံခါ သံနေသံထားဖြင့် တရားဟောတတ်သည်။ အလုပ်သက်သာသော ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်ဖြစ်လေသောကြောင့်လည်း လပြည့်၊ လကွယ်နေ့များတွင် ဥပုသ်များပင် စောင့်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ တောကြီးတောင်ကြီးအလယ်တွင် ရောက်နေသူများဖြစ်ကြသောကြောင့်လည်း နေ့လ၊ရက်စသည်များကိုမသိလျှင် ဦးဘကောင်းကိုပင်

မေးကြမြန်းကြရပါသည်။ အငြင်းပွားကြလျှင်လည်း ဦးဘကောင်းထံ အဆုံးအဖြတ်ခံကြရပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးဘကောင်း”

ကျွန်တော်က ဦးဘကောင်း၏သဘောထားကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ရဟန်း ၇ ဝါ-၈ ဝါရလာတဲ့ လုပ်တာ။ အားလုံးသိပါတယ်။”

ကျွန်တော်သည် ဦးဘကောင်း၏ပြောပုံဆိုပုံနှင့် သူ့အမူအရာ၊ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်လျက် မြူးရပါသည်။ ဦးဘကောင်းသည် သူ့အကျိုး၊ သူ့ဆိုးများကို ယောဂီရောင်သစ်ခေါက်ဆိုးလျက် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသောကြောင့်ပင်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးက သဘောတူရင်လုပ်ကြပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသလိုပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုကြောင့်လည်း ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုတစ်စုတို့က ကြီးမှူးလျက်၊ ထို ကွယ်လွန်သူဈေးတပ်သား၏အသုဘကို နေ့လယ်ဘက်တွင် သရဏဂုံတင်ခြင်းပြုကြပါလေသည်။

သူတို့တစ်တွေ သရဏဂုံတင်ကြသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်လေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုဦးဘကောင်းက ဘွန်းတော်ကြီး တစ်ပါးကဲ့သို့ တံတန်းလျားအမြင့်ထက်မှ နေရာယူလျက် ထိုင်လေသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများက မြေကြီးပေါ်မှာထိုင်ကြသည်။ သူတို့လူစုက ရှေ့မှဖြစ်လျက်၊ ကျန်သော ဈေးတပ်သားအများစုတို့က နောက်မှဖြစ်လေသည်။ ပြီးသော် အသုဘအလောင်းကောင်ကြီးကိုလည်း ယခင်သေဆုံးသူ ဈေးတပ်သားများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ထမ်းခင်များလုပ်လျက် အကျအနပြင်ဆင်ထားလေသည်။

ဤလို ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ ဝါးများနှင့် ဖြစ်လေသည်။ လူ ၄ ယောက်တို့ အလွယ်တကူ ထမ်းပိုးနိုင်စေရန်လည်း ပြုလုပ်ထားပါသည်။ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များကိုလည်း အသုဘအလောင်းပေါ်မှ လိုက်ပေါင်းပမာ ပြုလုပ်ထားလေသည်။

မကြာမီ ဘွန်ထိုက်ချိုဦးဘကောင်းက ၅ ပါးသီလ ပေးသည်။ အသုဘကို သရဏဂုံတင်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် သစ်ရသဘောတရားကို အသံနေအသံထားနှင့်ရွတ်လျက် တရားဟောခြင်းပြုလေသည်။

ထိုကိစ္စများပြီးလေသော် သေဆုံးသူဈေးတပ်သား၏အလောင်းကို တံတန်းလျားအတွင်းမှ ဈေးတပ်သား ၄ ယောက်တို့က ထမ်းထုတ်သွားကြလေသည်။ အတော်ပင်အလှမ်းကွာဝေးသော တောတွင်းတစ်နေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မြှုပ်နှံခြင်းပြုလိုက်ကြပါသည်။ ထိုကိစ္စများပြီးသည့်အခါ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးက ကွယ်လွန်သူဈေးတပ်သားအား အမျှအတန်းပေးဝေလျက် အမိန့်ပြန်တမ်းထုတ်ပြန်ခြင်း ပြုလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသမ္ဗြင်တို့လူစု၏ဖြစ်ပုံမှာ အံ့ဩစရာတော့ကောင်းလှပါသည်။ သူတို့သည် ကွယ်လွန်သူဈေးတပ်သား၏ အမည်နာမကိုမျှ မသိရှိကြပါချေ။ ထိုသူ၏အမည်ကို သိရှိနိုင်ရန်မှာလည်း မလွယ်ကူပါပေ။ ထိုဈေးတပ်သား၏အဖွဲ့မှာ ဘုရား ၃ ဆူခခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့မရောက်မီကပင် ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသူနှင့်အတူ တံတန်းလျားပေါ်တွင်တွေ့ရသော လူမမာဈေးတပ်သားကလည်း ကွယ်လွန်သူဈေးတပ်သား၏ အမည်နာမကိုသော်မျှ မပြောတတ်ဘဲရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသောသုံးပန်းများ

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလုပ်ကိုင်ရသောအလုပ်မှာ ကျောက်ထုရခြင်း၊ ထင်းခုတ်ရခြင်းနှင့် ဝါးခုတ်ကြရသောအလုပ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤစခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဝါးခုတ်ရသောအလုပ်တစ်ခု ပိုလာသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဈေးတပ်သားများသည် ဝါးများကိုခုတ်ကြရပြီးနောက်၊ မီးရထားတွဲပက်လက်များပေါ်သို့ တင်ပေးရပါသည်။ ထိုဝါးများကို သံဖြူစရပ် သို့မဟုတ် မော်လမြိုင်သို့ယူဆောင်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ထိုပြီးသောကျောက်များနှင့် ဖြတ်တောက်ပြီးသောထင်းများကိုမူ မီးရထားသံလမ်းဘေးသို့ စုပုံပေးခြင်း၊ စနစ်တကျ အလံထိုးပေးခြင်းများ ပြုရပါသည်။ ပြီးလျှင် ရထားလာသည့်အခါ ထင်းနှင့်ဝါးများကို သွားရောက်တင်ပေးကြရပါသည်။ ရထားလာသည်မှာ အချိန်မှန်တော့မဟုတ်ပါ။ ည ၁ နာရီ-၂ နာရီအချိန်များတွင် ရောက်လာလေ့ရှိပါသည်။ နေ့အခါများတွင်မူ လုံးဝ ရထားမလာပါချေ။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၌မူ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများမှာ စကားပြန်သူငယ် ပြောကြားသည့်အတိုင်း အတော်အတန် အလုပ်သက်သာမှု ရှိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုဆိုးသည်မှာ ညအချိန်မတော်တွင် ရောက်ရှိလာသော ရထားပေါ်သို့ ဝါးနှင့်ထင်းများ သွားရောက်လျက် တင်ပေးရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျပန်များ၏ အထိုးအနှက်၊ အကန်အကျောက်မှာမူ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းရောက်သည့်အခါ အတော်ပင် သက်သာမှု ကြံပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့လည်း အချိန်ပြည့်မလိုက်တော့ပါချေ။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကိုသာ တာဝန်လွှဲထားကြလေသည်။

ဂျပန်များသည် မနက်ပိုင်းတစ်ခေါက် အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့လိုက်လာကြပြီးနောက်၊ အလုပ်တာဝန်များကို ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား ခွဲဝေချထားလျက် ၁ နာရီ၊ ၂ နာရီလောက် အများဆုံးနေကာ ပြန်သွားတတ်ကြလေသည်။ ပြီးလျှင် နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်၌ တစ်ခေါက်လာကြည့်သည်။ တစ်ပန် ဓနာနှင့်ပြန်သွားကြပြီး ညနေပိုင်းရောက်သည့်အခါ၌ အလုပ်ပြီး၊မပြီး တစ်ခါလာရောက်လျက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။

ယိုးဒယား-မြန်မာရထားလမ်းသည် သွားလမ်း၊ပြန်လမ်း ၂ လမ်း မဟုတ်ပါ။ တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ သံဖြူစရပ်ဘက်မှ ရထားလာသည့်နေ့တွင် ယိုးဒယားဘက်မှ ရထားမလာပါ။ ယိုးဒယားဘက်မှလာလျှင် သံဖြူစရပ်မှ မလာပါ။ သို့ရာတွင် ရထား ၂ စင်း လမ်းပြောင်းလမ်းလွှဲ လုပ်နိုင်ရန်အတွက်မှာမူ တပ်ဒီနီစခန်း အထက်နားတွင် ဘူတာတစ်ခုဆောက်လုပ်ထားပါသည်။ ရထားခေါင်းတွဲများအတွက် ရေကိုလည်း ထိုဘူတာအရောက်မှာ ထည့်ကြရလေသည်။

စကားပြန်သူငယ်မောင်ချစ်သည် ကျွန်တော်အား ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ဘူတာတစ်ခုဆောက်လုပ်ခြင်း ပြုလိမ့်မည် ဆိုသည့်အကြောင်းပြောပါသည်။ ထိုဘူတာရုံဆောက်လုပ်ရေးအတွက် မကြာမီ ဗြိတိသျှသုံးပန်း

၄-၅၀ ခန့် ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟုလည်း ပြောထားပါသည်။ စကားပြန်သူငယ်၏ စကားသည် ဟုတ်မှန်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဘုရား ၃ ဆူစခန်း သံလမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် သစ်ပင်များကိုခုတ်ထွင်လျက် မြေညှိထားပါသည်။ သစ်များကိုလည်း ခုတ်ထွင်ကာရှင်းလင်းထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်များစုပုံနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်အဖွဲ့သားများသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ရောက်ခဲ့ကြ၍ တစ်လကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ကြ သည်အထိ မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှမရှိကြဘဲ ကျောက်ထု ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ် စသောအလုပ်များကိုပင် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိနေကြရပါပေသည်။ ထိုအချိန်ထိအောင်လည်း မောင်ချစ်ပြောသော သုံးပန်းစစ်သားများ ရောက်လာခြင်းမရှိသေး ပါချေ။

ရထားလမ်း ပေါက်သွားလေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်များအတွက် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သား များအတွက် စားနပ်ရိက္ခာများမှာလည်း ရထားများနှင့်ပါရှိလာတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌လည်း ကျွန်တော် တို့သည် ရထားတွဲများပေါ်၌ ဂျပန်စစ်သားများကို အမြောက်အမြားတွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သံဖြူစရုပ်ဘက်မှ လာသောရထားတွဲများပေါ်၌လည်း မြန်မာအမျိုးသမီးများလိုလိုလူများကို တွေ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ညအမှောင် နှင့်မည်းမည်းဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ရထားတွဲများမှာလည်း လုံးဝ မီးမရှိသောကြောင့်တစ်ကြောင်း သံသကဲ့ကဲ့ မသိရဘဲဖြစ်ရလေသည်။

ဤလိုရှိနေခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆုက ကျွန်တော့်အား ခေါ်သည်ဆိုသဖြင့် သူ ရှိရာ ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းသို့ သွားရောက်ခြင်းပြုရလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော့်အား မကြာမီရက်အတွင်း ဗြိတိသျှသုံးပန်းများရောက်ရှိလာ လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို သုံးပန်းစစ်သားများနေထိုင်ရန်အတွက် ယခင်က ဆေးရုံလုပ်ထားသော တဲတန်းလျားကို ပြုပြင်ပေးရန် ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ချွေးတပ်သားလူ ၂၀ တို့ကို အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့ လိုက်သွားခြင်းမပြုစေဘဲ၊ တဲတန်းလျားကြီးများကိုပြင်ဆင်ခြင်း ပြုစေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တဲတန်းလျား ကြီးကို ပြင်ဆင်ပြီးသည့်နောက်၌မူ ဂျပန်စစ်သားအချို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက်၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝင်းခြံတိုင် များ စိုက်ထူခိုင်းသဖြင့် စိုက်ထူပေးကြရပြန်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ဂျပန်များသည် ထိုနေရာကို ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက် တစ်ခုတည်းသာထားပြီးနောက် သံဆူးကြီး ကာရံလိုက်ကြလေသည်။ ထိုတဲတန်းလျားနှင့် မလှမ်း မကမ်း ၂ နေရာတွင်လည်း ဂျပန်ကင်းစောင့်အိမ်ငယ်ကလေး ၂ လုံးကို ဆောက်လုပ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

နောက် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့်ရှိသွားသော နေ့တစ်နေ့တွင်မူ စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သား ၂၈ ယောက်တို့သည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ သူတို့ကိုခေါ်ဆောင်လာသည်မှာ လော်လီကားကြီး ၂ စီးနှင့် ဖြစ်သည်။ လက်နက်အပြည့်အစုံကိုင်ဆောင်ထားသော ဂျပန်စစ်သား ၁၂ ယောက်တို့ လိုက်ပါလာလေသည်။ ထိုသုံးပန်းစစ်သားများမှာလည်း အထက်က ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့ရသောစစ်သားများကဲ့သို့ပင် အခုတ်စုတ်အပြတ် ပြတ် နှမ်းနယ်လျက်ရှိကြလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် အင်္ဂလိပ်အချို့နှင့် ဩစတေးလျလူမျိုးအချို့ ပါဝင်လေသည်။ အကြီးအကဲဖြစ်သူမှာကား အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ် မောင်ချစ်တို့လည်း အိနားမတ်ဆုနှင့်အတူ သုံးပန်းစစ်သားများနေထိုင်ကြရမည့် တဲတန်းလျားကြီးသို့လိုက်ခဲ့ရသည်။ ခပ်စောစောက လူမရှိသေးသော အစောင့်အိမ်ငယ် ၂ လုံးတွင် လက်နက်ကိုင်ဂျပန်စစ်သား ၄ ယောက်တို့ ရောက်ရှိနေကြပြီတော့ ဖြစ်သည်။

အိနားမတ်ဆုသည် ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများထဲမှ ဗိုလ်ဖြစ်သူကိုခေါ်ငင်ပြီးနောက် နေရာထိုင်ခင်းအတွက် လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရမည့်စည်းမျဉ်းများကိုလည်းကောင်း ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။ အိနားမတ်ဆုသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းမွန်စွာပြောနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြောသည့်အခါ မျက်နှာခပ်တည်တည်ထားလျက် ပြောလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာစိုးရိမ်ဟန် အလျှင်းပင်မရှိပါပေ။

မကြာမီပင် အိနားမတ်ဆုသည် သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် သုံ့ပန်းစစ်သားအချို့ကိုခေါ်ငင်ပြီးနောက် စမ်းချောင်း တစ်ဘက်ကမ်း ရိက္ခာရှိခေါင်ရှိရာသို့လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မောင်ချစ်တို့မှာလည်း သူတို့နှင့်အတူတကွ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကဲ့သို့လိုက်ပါလာရင်းမှ သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် သူ၏စစ်သားများကို တစေတစောင်းကြည့်ရှုကာ အတော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။

“ဒီသုံ့ပန်းတွေက ယိုးဒယားဘက်ကခေါ်လာတာဗျ”

၂ ယောက်အတူယှဉ်တွဲလျှောက်နေရာမှ စကားပြန်သူငယ်က ပြောပါသည်။

“သူတာရုံအဆောက်အအုံဆောက်ဖို့ ဆိုတာလားကွ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် အစ်ကို။ ဒါပေမယ့် အထက်ကတော့ ဘာအမိန့်မျှ မလာသေးဘူး။ သူတို့ လောလောဆယ်လုပ်ရမှာကတော့ ချွေးတပ်သားတွေထုထားတဲ့ကျောက်တွေကို သံလမ်းထဲ ပြည့်ခင်းရမယ်။ နောက်ပြီး တချို့ဇလီဟာတုံးတွေကို အသစ်လဲရမယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်”

စကားပြန်သူငယ်မှာ ဂျပန်များနှင့် အတူနေရသူဖြစ်သောကြောင့်လည်း သတင်းအတော်များများကို သိကြား ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စမ်းချောင်းကူး တံတားကလေးထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါ တစ်ဘက်သောကင်းစောင့် အိမ်ငယ်ရှေ့မှ ဂျပန်စစ်သား ၃ ယောက်တို့သည် အထိတ်တလန့်ဟစ်အော်လျက် အိနားမတ်ဆုအား အလေးပြု လေသည်။ သူတို့ ၃ ယောက်စလုံး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့ဂျပန်များကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်နေ့များကနှင့်မတူကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ သူတို့သည် ဗြိတိသျှစစ်သားများ၏ရှေ့တွင် ပို၍ အသား လုပ်ကြဟန်တူပါသည်။ သူတို့၏အကြီးအကဲကိုလည်း အခါတိုင်းထက် ပို၍လေးစားကြောင်း ပြသကြဟန်တူပါ သည်။

အိနားမတ်ဆုကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုနေ့ထိုအချိန်က အခါတိုင်းနေ့၊ အခါတိုင်းအချိန်များထက် မျက်နှာ တည်ထားပါသည်။ အခါတိုင်း လက်တွင်ကိုင်ဆောင်နေကျဖြစ်သော ကဗျာစာအုပ်ကလေးကိုမူ သည်နေ့သည်အချိန် တွင် အိနားမတ်ဆု၏လက်ထဲတွင် မတွေ့ရပါချေ။

မကြာမီ ရိက္ခာရှိခေါင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ အခါတိုင်း ဂျပန် ၂ ယောက်-၃ ယောက်သာရှိသော ရှိခေါင်တွင် ဂျပန်စစ်သား ၆ ယောက်တို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအထဲမှ ဂျပန် ၄ ယောက်မှာ လက်နက်ကိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။ တစ်ယောက်သောဂျပန်စစ်သားသည် စက်သေနတ်အသေးစားကို ကိုင်တွယ်ထားလေသည်။

သုံ့ပန်းများအား ရိက္ခာထုတ်ပေးသည်မှာ ဆန်၊ ဆား၊ ပဲ၊ အာလူးနှင့် ကညင်ဆီမီးချောင်းများ ဖြစ်လေသည်။ သုံ့ပန်းအကြီးအကဲဖြစ်သူကိုမူ ကျွန်တော်ကိုပေးသည့်အတိုင်း ကြံသကာအနည်းငယ်၊ မြေပဲဆဲအနည်းငယ်နှင့် ကောက်ညှင်းဆန်အနည်းငယ် ပေးလေသည်။ ဆေးလိပ် ဟူ၍ကား မပေးပါချေ။

သုံ့ပန်းစစ်သားများသည် ဆန်အိတ်နှင့် ပဲအိတ် စသည်များကို ဝါး ၂ လုံးပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ပြီး နောက် ရှေ့က ၂ ယောက်၊ နောက်က ၂ ယောက်ထမ်းပိုးလျက် သယ်ဆောင်ခြင်းပြုကြသည်။ အားအင်ကုန်ခမ်း

နေကြသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဆန်တစ်အိတ်ကို လူ ၄ ယောက်ထမ်းနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤကိစ္စများ အားလုံးပြီးစီးသွားသည့်အခါ အိနားမတ်ဆုသည် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် ကျွန်တော်အား တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

တံတားကလေး၏အလယ်သို့ရောက်သည့်အခါ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်အား 'မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ပါလား' ဟူ၍ မြန်မာလိုမပီမသမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အံ့ဩစွာကြည့်လျက် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါတွင် သူ့အဖြစ်ကို တိုတောင်းစွာ ပြောပြလေသည်။ သူသည် မေမြို့တွင် ၅ နှစ်ကျော်နေခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသားများထဲမှ သူ့မိတ်ဆွေ လူကြီးလူကောင်းများ၊ အရာရှိအရာခံများသည် မေမြို့၊ မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းတွင်ရှိကြောင်း၊ မြန်မာစာနှင့် မြန်မာစကားကို ၃ နှစ်ခန့် သင်ကြားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ စစ်ကြီးဖြစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ၁ နှစ်မရှိတရီအချိန်လောက်တွင် စင်ကာပူသို့ရောက်ရှိခဲ့ရကြောင်း၊ ယိုးဒယား-မြန်မာ လမ်းဖောက်လုပ်သည့်ကိစ္စတွင် ယိုးဒယားနိုင်ငံ ကရာ(KRA)ကျွန်းဆွယ်ဘက်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရကြောင်းမှစလျက် မြန်မာလူမျိုး နိုင်ငံရေးပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်မြ စသူတို့ကို သူ ကောင်းစွာသိရှိကြောင်း ပြောပါလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများနေရာ တဲတန်းလျားကြီးအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦး လူချင်းခွဲရော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှ ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ် ၂ လိပ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီးနောက် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်၏လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏အပြုအမူကိုလည်း ဂျပန်များမမြင်အောင် သတိထားလျက် ပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်ပေးသောဆေးလိပ်ကို လျှင်မြန်သွက်လက်သောလက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ကမ်းကတန်းထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီးသော် ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေသည်။ သူ့အပြုံးသည် တက်ကြွတောက်ပသောအမူအရာတော့ မဟုတ်။ နှမ်းလျှသောအပြုံးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

သူက မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများသည် လူတစ်ဘက်သားတို့အပေါ်တွင် ကြင်နာတတ်သူများ၊ ငဲ့ညှာတတ်သူများဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောလေသည်။ ထိုစကားနှင့်တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နောက်ထပ်လျက် အခါအခွင့်သင့်ပါက ကျွန်တော်နှင့်တွေ့လိုဆေးကြောင်း၊ ထိုအတွက် ဘုရားသခင်က အခွင့်ပေးလိမ့်မည် ဟုထင်ကြောင်း ပြောကြားပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လျက် တဲတန်းလျားကြီးများရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်သွားရခြင်း

နောက်ထပ်လျက် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် ကျွန်လွန်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်သို့ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ ဈေးတပ်သားများ၏လုပ်ငန်းမှာလည်း အပြောင်းအလဲမရှိသော ကျောက်ထု၊ ကျောက်သယ်ရခြင်း၊ ဝါးစုတ်ရခြင်း၊ ထင်းခုတ်ရခြင်း စသောအလုပ်များကိုသာ နိစ္စရူပ လုပ်ကိုင်နေကြရလေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိပြီး၍ တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်ခန့်ကျော်လွန်ခဲ့သည့်အခါမူ ဂျပန်တို့၏ ထူးခြားပြောင်းလဲလာသော အနေအထိုင်၊ အပြုအမူများကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလေသည်။

ဂျပန်များသည် သုံးပန်းစစ်သားများအပေါ်၌ ရှေးကထက်တိုးလျက် ဂရုစိုက်ကြပ်မတ်လာပါသည်။ စည်းကမ်း များကိုလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ထုတ်ပြန်ခြင်း ပြုလာသည်။ သဘောသဘာဝကောင်းမွန်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကလေးအိနားမတ်ဆုကိုယ်တိုင်ကပင် ကျွန်တော်အား သုံးပန်းများနှင့် အရောတဝင်မပြုလုပ်ရန်၊ ဆေးလိပ်ပေးခြင်း၊ မုန့်ပဲသရောစားခြင်း မပြုလုပ်ရန် ထပ်မံသတိပေးခြင်း ပြုလည်း လာပါသည်။ ချိုသာကြည်လင်သော အိနားမတ်ဆု၏ မျက်နှာမှာခပ်တည်တည် ခပ်ထန်ထန်အသွင်မျိုးဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

ဤအဖြစ်သည် အိနားမတ်ဆုသာလျှင်မဟုတ်။ အခြားသောဂျပန်စစ်သားများ၌လည်း ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲလာသည်ဟု ကျွန်တော်မြင်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်များသည် ယခင်ရက်များတွန်းကလို ထုံထုံထိုင်းထိုင်း လေးတွဲတွဲကြီးတွေ့မဟုတ်ကြတော့ပေ။ အတော်ပင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည့်အသွင်မျိုးကို ဆောင်လျက် နေထိုင်သွားလာ လှုပ်ရှားကြလေသည်။ သူတို့သည် သေနတ်ကိုလည်း မကြာခဏ ပွတ်တိုက်ပြုပြင်သည်။ အမြဲတမ်း ယမ်းတောင့်ထိုးထားသည်။ သေနတ်နှင့် သူတို့ကိုယ်သည် ပူးတွဲချည်နှောင်ထားသလို အမြဲတမ်းရှိနေသည်။ သူတို့သည် ယခင်ကလို ၁ ယောက်ချင်း-၂ ယောက်ချင်းနေလေမရှိဘဲ၊ ၄ ယောက်တစ်တွဲ၊ ၅ ယောက်တစ်တွဲ အုပ်စုဖွဲ့လျက် နေထိုင်တတ်ကြသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ရေချိုးသည့်ဂျပန်က ချိုးနေလျှင်ပင် အနီးတွင် ၃-၄ ယောက် သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်လျက် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးဖြင့် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများ ညဘက်ရထားတွဲများပေါ်သို့ ထင်းများ၊ ဝါးများတင်သည့်အခါ၌ပင် ယခင်ကလို စောင့်ရှောက်ပုံမျိုးမဟုတ်တော့ ပါချေ။ ၃ ယောက် ၁ တွဲ-၄ယောက် ၁ တွဲ လူစုခွဲလျက် ဟိုနေရာသည်နေရာမှ ခပ်ကျဲကျဲလူစုခွဲကာ စောင့်ကြည့် ကြည့်ရှုခြင်းပြုကြလေသည်။

သူတို့ဂျပန်များကိုကြည့်ရသည်မှာ သားကောင်ကိုချောင်းမြောင်းသော ကျားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကျားနှင့် တွေ့ဆုံရမည်ကို သတိကြီးစွာထားသော မုဆိုးကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရှိနေကြလေသည်။

ဂျပန်တို့၏ ဤအဖြစ်ကို ကျွန်တော်သာမဟုတ်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်ကိုယ်တိုင်ကပင် သတိပြုမိလာဟန် တူပါသည်။

“ဆရာလေး။ ဂျပန်တွေကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ” ဟု တစ်နေ့တွင် ဆိုပါသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်လို့လဲကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်က ပြန်၍မေးလိုက်ပါသည်။ လိုသာမြိုင်သည် ကျွန်တော်အမေးကို ချက်ချင်းအဖြေမပေးပါ။ အတော်ကြာ တွေ့နေလေသည်။ ပြီးမှ သူ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ။ အရင်ရက်တွေကနှင့် နည်းနည်းမျှ မတူဘူး။ ဆရာလေးလည်း သတိထားမိရင် ထားမိမှာပေါ့ဗျာ။ ဒုတလော ဂျပန်တွေဟာ သေနတ်ကို ဘယ်တော့မျှ လက်ကမချဘူး။ အိပ်ရင်တောင် ဖက်အိပ် သလားမသိဘူး။ နောက်ပြီး ထမင်းစားရင်လည်း အလှည့်နှင့်၊ ရေချိုးရင်လည်း အလှည့်နှင့် ကုန်ကုန်ပြောရရင် ချွေးယိုသေးပေါက်တာတောင် စောင့်တဲ့ဂျပန်က စောင့်ပေးတယ်ဗျာ”

ကိုသာမြိုင်ကပြောလေသည်။

“အင်း။ သူတို့ကို အထက်ကအမိန့်ပေးထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေးဌာနတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံ မှာ ဂျပန်တွေနေသောကမ်းခြေတစ်ဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကလေးအတွင်းသို့ကား ကျွန်တော် သည် မရောက်ဖူးပါ။ ချွေးတပ်သားများ၊ သုံ့ပန်းစစ်သားများသည် မည်သည့်အကြောင်း၊ မည်သည့်ကိစ္စနှင့်မျှ ထိုအဆောက်အအုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခွင့်မရှိပါချေ။ အဆောက်အအုံငယ်လိုလည်း ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ သုံးချူးကြိုး ဝိုင်းထားလေသည်။ ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက် တစ်ခုတည်းရှိလေသည်။ ထိုအပေါက်ကိုပင် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက် စောင့်လေသည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် မီးနီ ထွန်းထားသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများဖြစ်ကြသော ရာမာမိုတို၊ ဟိတချိမ စသူတို့သည် ရံဖန်ရံခါ ညဘက်များ၌ပင် အဆောက်အအုံကလေးသို့ ရောက်ရှိလာတတ်လေသည်။

ကျွန်တော်အထင်ပြောရလျှင် ထိုအဆောက်အအုံငယ်ထဲတွင် တယ်လီဖုန်းလိုင်း အဆက်အသွယ်များသာမက ကြိုးမကြေးနန်းစက်များလည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ယိုးဒယားပြည် ဘန်ပေါင်စခန်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ သံဖြူစရုပ်စခန်းတို့၏အလယ်ဗဟိုစခန်းသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရား ၃ ဆူ စခန်းသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံရှိ ဂျပန်စစ်ဘက်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန်စစ်ဘက်တို့၏ စစ်ရေးစစ်ရာအဆက်အသွယ်ကို အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ပေးရာ နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤလိုနှင့် နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင် ဂျပန်တို့၏ ထူးခြားတင်းလျပ်သောပညတ်မှုကြောင့် နီးစပ်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့သော ချွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများမှာလည်း ခပ်ဝေးဝေးခပ်ကွာကွာဖြစ်သွားကြလေသည်။

ယခင်က စားနပ်ရိက္ခာပစ္စည်းများထုတ်ကြသည့်အခါ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်သော ထမင်းချက် ခေါင်း ကိုစံခနှင့် သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်တို့မှာလည်း တစ်နေ့စီ၊ တစ်ချိန်စီပြောင်းလဲသွားလေသည်။ နေ့စဉ်အလုပ်ခွင် အတွင်း၌ အတူတူလျက်အလုပ်လုပ်ကြရသော သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့အရပ်သားချွေးတပ်သား များမှာလည်း အတူတကွမဟုတ်တော့ပါချေ။ များစွာမှ အလှမ်းကွာဝေးသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်တို့မှာလည်း နောက်ထပ်လျက် အဆက်အသွယ်မပြုရတော့ပါပေ။ တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်ဆင်း၊ အလုပ်တက်သောအချိန်များ၌သာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်ဝေးဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရိပ်ခနဲဖျပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ကြရခြင်းရှိလေသည်။

ပြီးလျှင် ယခင်က အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်သည့်အခါများ၌လည်းကောင်း၊ ရိက္ခာထုတ်သွားသည့်အခါများတွင် လည်းကောင်း ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများသည် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများ၏ တံတန်းလျားကြီးများဘေးမှ ဖြတ် သန်းလျက် သွားလာဝင်ထွက်ကြရသော်လည်း၊ ယခုနောက်ပိုင်းရက်များတွင်မူ ထိုလမ်းထိုနေရာမှ သွားလာရခြင်း မရှိကြတော့ပါချေ။ သူတို့သုံ့ပန်းများအတွက် အဝင်အထွက်လမ်းတစ်လမ်းကို သီးခြားဖောက်လုပ်ပေးထားလေ သည်။ တစ်ဘက်ကမ်းရိက္ခာပိုဒေါင်းများရှိရာသို့ ကူးသန်းသွားလာရန်ကိုလည်း တံတားသစ်တစ်ခုကို ဆောက်လုပ်

ပေးထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလမ်းသစ်နှင့် ထိုတံတားသစ်များမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏အစီအမံအရ သို့ပန်းများ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖောက်လုပ်တည်ဆောက်ရသောလမ်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် မြေပြင်လမ်းကလေး ဖောက်လုပ်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍မူ အထူးဆိုဖွယ်ရာမရှိသော်လည်း စမ်းချောင်း ကူးဘဲတားကလေးဆောက်လုပ်သည်ကိုစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ကား ဗြိတိသျှစစ်သို့ပန်းများ၏ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် စိတ်ကူး ဉာဏ်ကူးကောင်းမှုကို ကျွန်တော်တို့ အထူးပင်ချီးကျူးမိကြပါသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သို့ပန်းများသည် စမ်းချောင်းကူးဘဲတားအတွက် တောတွင်းရှိသစ်ပင်ဝါးပင်များကို ကောင်းနိုးရာရာ ရှေးချယ်ခုတ်ထွင်ကြပါသည်။ ကြီးအတွက် ကြိမ်နွယ်ပင်များ၊ လျှော်ပင်များကို ခုတ်ထွင်ခွာယူကြပါသည်။ ပြီးလျှင် တံတားဘောင်များ၊ တံတားတိုင်များ၊ အောက်ခံတံတားများအတွက် သစ်များကို ရှေးချယ်ကြပြီး၊ တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း၌ပင် လုပ်နိုင်ခဲ့သော ခုံးတံတားတစ်ခုကို သေသေသပ်သပ်ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြင့်လျက်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သူတို့ဆောက်လုပ်လိုက်သောတံတားကလေးမှာ ခိုင်ခံ့သပ်ရပ်ရုံမက သူတို့လက်ရာအစွမ်းအစ ကိုလည်း ဖော်ပြထားသည့်နယ်ရှိလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကိတချိမနှင့် ရာမာမိုတိုတို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါ၌ပင် ထိုတံတားကလေးပေါ်တွင် ၃-၄ ခေါက်လျှောက်ကြည့်ကြလေသည်။

နောက်ထပ် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ကုန်လွန်သွားပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်လေး အိနားမတ်ဆုက ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုကြောင်းပေါ်သည့်အတွက် ကျွန်တော် သည် စကားပြန်သုဇယ်နှင့်အတူ တစ်ဘက်ကမ်း ဂျပန်များရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ အိနားမတ်ဆုနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသည့်အခါ အိနားမတ်ဆုက နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် သူနှင့်အတူ တောတွင်းဆေးရုံသို့လိုက်ခဲ့ ရမည်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် တောတွင်းဆေးရုံတစ်ခု ရှိပါသည်။ ဆေးရုံရှိရာနေရာ သည် လူနေစခန်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့် အကွာအဝေးရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ စခန်း၏အရှေ့စူးစူးအရပ်တွင် ကြိတ်လျက် တော အတော်အနက်ပါသည်။ ထိုဆေးရုံစခန်းတွင် ချွေးတပ်သားလူနာ မည်ရွေ့မည်မျှရှိသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက်မျှလည်း ကျွန်တော် မရောက်ဖူးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျွန်တော် မသိရဘဲရှိပါသည်။ အိနားမတ်ဆုက ကျွန်တော့်ကို ဆက်လက်၍ပြောသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ 'ကောတွင်းဆေးရုံသို့ သွားရောက်ပြီးနောက် ဆေးရုံရှိလူနာချွေးတပ်သားများ၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးမည်။ ထိုလူနာများထဲမှ အတော်အတန် ကျန်းမာလာသူများနှင့် အလုပ်လုပ်နိုင်သူများအား အလုပ်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း ခေါ်ဝင်ရန်အတွက်ဖြစ်ကြောင်း' ပြောပါသည်။ ပြီးလျှင် 'တကယ်တမ်း မကျန်းမမာဖြစ်နေသူများအား တောတွင်း ဆေးရုံတွင်မထားတော့ဘဲ ဖော်လမြိုင် ဆေးရုံကြီးများသို့ ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း' ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆု၏စကားကြောင့် အတော်ပင်အံ့သြမိပါသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ဝမ်းမြောက် သလိုလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ကျွန်တော် ချွေးတပ်စခန်းသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ အချိန်အားဖြင့် ၁ နှစ်နီးနီးရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တောတွင်း ဆေးရုံစခန်းများမှ လူနာချွေးတပ်သားများအား ဖော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီး များသို့ ပို့ပေးမည်ဆိုသောစကားမှာ သည်တစ်ကြိမ်၊ သည်တစ်ခါသာ ကြားဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိသည်မှာ ထိုကိစ္စ ထိုအစီအမံသည် အိနားမတ်ဆု၏သဘောအလျောက်ပြုလုပ်သော အစီအမံ မဟုတ်နိုင်။ အထက်ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၏ အစီအမံဖြစ်မည် ဟူသောအကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆု၏ပြောကြားချက်များကို ခံယူပြီးနောက် တံတားလျားများရှိရာဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းထဲ၌လည်း အကြောင်းပေါင်းများစွာတို့ကို တွေးတောလာခဲ့မိပါသည်။ ဤလိုနှင့် စမ်းချောင်းကူးဘဲတားကလေးထိပ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်၏နောက်ပါးမှ စကားပြန်

သူငယ်ကလေးမောင်ချစ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ မောင်ချစ်သည် ကျွန်တော်နောက်သို့လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေလှမ်းကို ဆက်မလှမ်းသေးဘဲ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း မောင်ချစ်ကို စောင့်နေသည်။

“ဆရာလေးတို့ဆေးရုံက လူနာတွေတော့ဟန်ကျတာပဲ”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာမပေးမမြန်းရသေးမီ မောင်ချစ်ကပြောလေသည်။ သူငယ်သည် ကျွန်တော်၏ လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း တရင်းတနီးဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲကွ။ ဘယ်လိုဟန်ကျတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ပခုံးကို ခပ်သာသာပုတ်ရင်းမေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံးပင် ရှေ့ဆက်မလျှောက်ကြသေးဘဲ တံတားထိပ်တွင်ရပ်နေကြခိုက် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် တစ်ဘက်ကမ်း ဂျပန်စစ်သားများ၏ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံကလေးရှေ့မှနေလျက် ဂျပန် စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းအော်ခေါ်ပါသည်။ မောင်ချစ်ကိုလည်း ဂျပန်စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းအော်ပြောနေပါသည်။

“ဆရာလေးကို မာစတာအိနားမတ်ဆု ပြန်ခေါ်နေတယ်”

မောင်ချစ်က ပြောပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားဦးထုပ်ကလေးကို ခေါင်းတွင်ဆောင်းကာ မျက်နှာသုတ်တဘက်တစ်ထည်ကို လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသော စကားပြန်သူငယ်ကလေး၏မျက်နှာကို ကျွန်တော်က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဘာလဲ ဆိုတာ နောက်ပြီးတော့ အစ်ကို့ကိုပြောပါဦးကွာ။ လာကွာ-စစ်ရုံးကို လိုက်ခဲ့ပါဦး”ဟုပြောလျက် သူ့ကိုပါ ခေါ်ငင်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများ၌ ၁ နှစ်နီးနီးခန့်နေထိုင်ခဲ့ရသောအချိန်အတွင်း အထူး သတိထားခဲ့သော အကြောင်းတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် စကား ပြောရမည့်ဆိုသည့်အခါများတွင် တတ်နိုင်သလောက် အနီးတွင် စကားပြန်သူငယ်ကလေးများရှိနေစေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ထိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပင် မောင်ချစ်ကို အပါခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်သည် အိနားမတ်ဆုရှိရာ စစ်ရုံးအဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ကြပါသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် လက်ထဲတွင်အသင့်ကိုင်ထားသော မျက်နှာသုတ်တဘက်အသစ်တစ်ထည်ကို ကျွန်တော် အား လှမ်းပေးပါသည်။ ပြီးသော် ခပ်စောစောက ကျွန်တော့်ကိုပြောကြားရာတွင် မေ့ကျန်ခဲ့ဟန်တူသော စကား တစ်ခွန်းကိုလည်း ထပ်မံပြောကြားခြင်း ပြုပါသည်။ ထိုစကားမှာမူ ‘သူပြောကြားသော တောတွင်းဆေးရုံမှ လူနာများအား မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းပို့ဆောင်ပေးမည်ဆိုသောသတင်းကို ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို နှင့် ရွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုသော်မျှ မပြောကြားရ’ ဟူသော သတိပေးချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စပြီး သည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့်မောင်ချစ်သည် စစ်ရုံးအဆောက်အအုံအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဟေ့-ညီလေး။ မင်း မျက်နှာသုတ်တဘက်နှင့် ငါရလာတဲ့ တဘက်ကလေးဟာ တစ်ဆင့်တည်း တစ်သွေး တည်းပါလားကွ”

စမ်းချောင်းကူးတံတားငယ်ရှိရာသို့ ၂ ယောက်အတူလျှောက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို။ မာစတာအိနားမတ်ဆုက ကျွန်တော့်ကိုလည်း မနေ့ညနေကမှ ဘောက်ဆူးချတာ”ဟု

ကားပြန်သူငယ်ကပြောပါသည်။

“ဒါထက် ခပ်စောစောကစကားကို ဆက်စမ်းပါဦးကွ။ ငါတို့ ချွေးတပ်သားလူမမာတွေ ဘယ်လိုဟန်ကျ တာလဲကွ”

ကျွန်တော်က ခပ်စောစောကစကားကို ပြန်ကောက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးသည် စမ်းချောင်းကူး တံတားထိပ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဒီလိုလေးဆရာလေးရ။ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးကိုပို့ပေးမယ်ဆိုတော့ ဆရာလေးတို့လူနာတွေအတွက် အများကြီး ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ တောထဲကဆေးရုံအကြောင်းကို ဆရာလေးလည်း အသိသားပဲမဟုတ်လား။ ဆေးဝါးလည်း မရှိ၊ ဆရာဝန် ဆရာမလည်း မရှိ၊ ထမင်းတောင် နပ်မှန်အောင်စားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မော်လမြိုင် ဆေးရုံကြီးမှာ ဆိုတော့ အစစအရာရာ ဒီတောထဲမှာထက်သာတာပေါ့”

စကားပြန်သူငယ်ကလေး၏ပြောစကားမှာ များစွာပင်မှန်ကန်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သား လူနာများအနေဖြင့် မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားမည်ဆိုပါက အခြေအနေသည် တောတွင်းခေါင်ခေါင် ကြီးထက် အဆပေါင်းများစွာသာလွန်နိုင်ပါသည်။ နောက်ဆုံး အစားအသောက်ကို မိမိတို့ငွေကြေးနှင့် ဝယ်ခြမ်း စားသောက်မှုမပြုနိုင်ကြသည့်တိုင် လူပေးသူပေးအစားအသောက်ကလေးများကိုကား မျှော်လင့်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါသည်။ ပြီးလျှင် ဆေးဝါးအစ၊ ဆရာဝန်ဆရာမအစရှိသဖြင့်လည်း မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးတွင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ နောက်တစ်နည်းပြောရလျှင် အတော်အတန် ကျန်းမာလာ၍ ဂျပန်များလက်တွင်းမှ ထွက်ပြေးခြင်းပြုလိုပါကလည်း မော်လမြိုင်လိုမြို့ကြီးပေါ်ကဆိုလျှင် အတော်ကလေးလွယ်ကူပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီး ဆိုသည်မှာ တောတွင်း ‘ဆေးရုံ’အမည်နဲ့ တံဆိပ်ပျက်များထက်တော့ သာလွန်မည်မှာ မှုချဖြစ်လေသည်။

“ဒါကြောင့် ဆရာလေးကို မာစတာအိန်းမတ်ဆုက ထပ်ခေါ်ပြီးပြောတာပေါ့ဗျ။ ‘ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမျှ မပြောရဘူး’လို့”

စကားပြန်သူငယ်က ထပ်ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် လျှောက်လာကြသည်မှာ တံတားကလေး၏အလယ်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။

“အဲဒါက ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဪ-ဆရာလေးကလဲဗျာ။ တွေးကြည့်ပါလားဗျ။ တောထဲကလူနာတွေကို မော်လမြိုင်ပို့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမဆို သွားချင်မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ထမင်းမစားရချင်နေပါစေ။ အလကားနေရင်း ‘နေမကောင်းဘူး၊ မမာဘူး၊ ဆေးရုံပေးပါ’လို့ ပြောကြမှာပေါ့”

မောင်ချစ်ကပြောပါသည်။

“အေး-အေး။ မင်းအတွေးလည်း မည့်ဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် မင်းမာစတာတွေကလည်း တကယ့်ကို သေလောက် အောင်မမာတဲ့လူကိုမှ တောထဲဆေးရုံကိုပို့တာပါကွာ။ တော်ရုံတန်ရုံ မမာတာလောက်နှင့် မပို့ပါဘူး”

ကျွန်တော်က မောင်ချစ်ကိုပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ဆရာလေးတို့လူတွေဟာလည်း အတော်ပန်းနေကြပြီ မဟုတ်လားဗျာ။ စိတ်တင်းထားလို့ နေနိုင်ကြတာပဲ။ စိတ်လျှောလိုက်ရင် အားလုံး လူမမာတွေချည်းဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ထိုသူငယ်၏စကားကြောင့် ထိုသူငယ်၏မျက်နှာကို အံ့ဩစွာလှည့်ကြည့်မိပါသည်။ ‘အစွယ် ကလေးနှင့်မလိုက်အောင်ပင် မောင်ချစ်သည် တွေးဆတတ်ပါကလား’ ဟူ၍လည်း ဝမ်းတွင်းကျိတ်ချီးကျူးမိပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသတိပြုလိုက်မိပါသည်။ ‘ဤစကားနှင့်ဤအတွေးများသည် စင်စစ် မောင်ချစ်၏ ဦးနှောက်မှထွက်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ သူနှင့် အတူနေအတူစားဂျပန်များထံမှတစ်ဆင့် ကူးစက်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်’ ဟု တွေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်နှင့်စကားပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများနေထိုင်ရသော တံတန်းလျားရှိရာအထိ လိုက်ပါလာပါသည်။ သူ့တွင် ဘာအကြောင်းဟူ၍ ထူးထူးထွေးထွေးမရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ကျွန်တော်တို့တံတန်းလျားရှိရာသို့လာရောက်ကာ စကားစမြည်ပြောကြားနေတတ်လေသည်။ ထိုသူငယ်မှာ အချိန်ရှိသရွေ့ နေ့ရှိသမျှ ဂျပန်စစ်သားများနှင့်သာနေထိုင်ရလျက် ဂျပန်စကားကိုသာပြောကြားနေခြင်းကြောင့် လည်း ကာလကြာသော် သူ့အဖြစ်သူ့ဘဝကို သူ့ပြုံးငွေ့လာဟန်တူပါသည်။ သူသည် မြန်မာတိုင်းရင်းသား မွန်မြန်မာကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာစကားကိုပြောလျက် မြန်မာတွေနှင့်သာရောနှောနေထိုင်လိုဟန် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကလေးသူငယ်လူရွယ် ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သဖြင့် သူ့အဖြစ်ကိုသူ နက်နက်နဲနဲ မတွေ့တော့မသုံးသပ်တတ်ဟု ဆိုရပါမည်။ လူဆိုသည်မှာ ဝိဇယျိုးနွယ်၏ လေ့စရိုက်သဘာဝကို စွန့်လွှတ်မေ့ ချန်နိုင်ရန် အလွန်တရာခဲယဉ်းလှသည်ဟု ကျွန်တော်တွေ့မိပါသည်။

စကားပြန်သူငယ်ကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများတွင် ကျွန်တော် လေ့လာသတိထား မိသောအကြောင်းအချက်ပေါင်း များစွာရှိပါသည်။ များစွာသော စကားပြန်သူငယ်ကလေးများသည် အသက်အရွယ် အားဖြင့်လည်း အလွန်တရာနုနယ်ငယ်ရွယ်ကြပါသည်။ လူမျိုးအားဖြင့်လည်း မြန်မာစစ်စစ်ကုန်သည်လျက် မွန် အမျိုးသားကလေးများနှင့် ကုလားကပြားကလေးတွေသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် အချို့အချို့သောစကားပြန် သူငယ်ကလေးများမှာ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ကလေးဆန်ကြလျက်၊ အချို့ကား ချဉ်စရာရွံ့စရာကောင်း လောက်အောင်ပင် လှလည်၊ လူကလိမ်ကလေးများဖြစ်ကြပါသည်။ သနားစရာကောင်းသော အချို့စကားပြန် သူငယ်ကလေးများမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများအနီးတွင်ကပ်လျက် ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးများ ချီတက်ရာနေရာသို့ မျက်စိသွင်ယံနားသူငယ်နှင့် တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေရသည်ကိုလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့နေရ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တပ်ဒိန်စခန်းမှနေ၍ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့မရောက်မီ 'အပလုံ' ဆိုသော စခန်းတစ်ခု၌ တစ်လကျော်ကျော် ၂ လခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့စဉ်က ခေတ္တကြာခဲ့ရသော မွန်အမျိုးသား စကားပြန်သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏အဖြစ်မှာလည်း အတော်ပင် ရင်နှာစရာ၊ သနားစရာကောင်းလှပါသည်။ အပလုံစခန်းသည် မွန်အမျိုးသားဈေးတပ်သားများကို အများဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့ရသော စခန်းတစ်ခုဖြစ်လေ သည်။ တံတန်းလျားကြီးပေါင်း ၇ လုံးရှိသည့်အနက် တကြီး ၅ လုံးသည် မွန်အမျိုးသားဈေးတပ်သားများ ထောင်နှင့် ချီကာ ပြည့်သိပ်ပြတ်ခဲ့နေပါသည်။ ထိုမျှလောက်များပြားလှသော မွန်အမျိုးသားအစုအဝေးကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် သည် ဤတစ်ကြိမ်တစ်ခါသာလျှင် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားမြင်တွေ့ဖူးပါသည်။ ညမိုးချုပ်ပြီးဆိုလျှင် မီးပုံထင်းပုံတွေ တငွေ့ငွေ့ တရဲရဲတောက်လောင်လျက် မွန်စကားသံများဖြင့် ပွက်ပွက်ညဲကာရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ဒိန်စခန်းမှ အပလုံစခန်းသို့ရွှေ့ပြောင်းကြရသည့်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ လူကုန် မဟုတ်ပါချေ။ ဘွန်ထိုက်ချီအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းသာဖြစ်သောကြောင့် လူပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက အပလုံစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ဘွန်ထိုက်ချီတစ်ဖွဲ့ တစ်ညလောက်သာသွားရမည်' ဟု ဆိုပါသည်။ ပြီးလျှင် 'ထိုအပလုံစခန်းသို့ ကျွန်တော်ပါလိုက်ပါသွားရန်နှင့် အပလုံစခန်းတွင်ရှိနေသော မွန်ဈေးတပ်သား များကိုလည်း ဝါဒဖြန့်တရားများဟောပြောရမည်၊ ကြပ်မတ်ကြည့်ရှုရမည်' ဟု ဆိုပါသည်။

သို့ရာတွင် လက်တွေ့အားဖြင့်မူ အပလုံစခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ မွန်ဈေးတပ်သားများ၏အနီးသို့ပင် ကျွန်တော်မှာ မကပ်နိုင်ပါချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ထိုစခန်းတွင်တွေ့ကြုံရသော မွန်အမျိုးသားအများစုမှာ မြန်မာလို လုံးဝမတတ်သလောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပါပေ။ ပြီးလျှင် မွန်အမျိုးသားဈေးတပ်သားများမှာ ရုတ်တံ

ရွတ်ထိုးသမားတွေများလှပေသည်။ ဂျပန်စစ်သားကလွဲလျှင် မည်သည့်အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှုကိုသော်လျှ မှနားခံလိုကြပါပေ။ သူတို့အချင်းချင်းလည်း မကြာခဏ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ထိုးလိုက်ကြကြိတ်လိုက်ကြ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ညဘက်များတွင်လည်း အိပ်သည်အချိန်ကနည်း၍ ဆူဆူညံညစကားပြောနေခြင်း၊ ထမင်းထုပ်ကို မီးဖိုခန်းကင်စားခြင်း၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်သတ်ပုတ်ကြခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုဆိုရန်ရှိသည်မှာ သူတို့အချင်းချင်းရန်ပွဲဆင်ကြသည်မှာ ပွဲပြီးမီးသေဆိုသလို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ဖြစ်ကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများရှေ့တွင်မူ သူတို့ချင်း ရန်မဖြစ်ပုံကြပါချေ။ ရန်ဖြစ်ကြသည်ဆိုရာ၌လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထလိုခြင်း၊ ဖက်၍နပ်လုံးလုံးခြင်းစသည်လောက်သာ ဖြစ်ကြလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ကြီးမားသော ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ကြပါချေ။ ပြီးနောက် တစ်ခုရှိသေးသည်။ လူ ၂ ယောက် ရန်သတ္တရဖြစ်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုးကြိတ်နေလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ နပ်လုံးလုံးနေလျှင် သော်လည်းကောင်း ဘေးဘီမုလူများက ဖျန်ဖြေခြင်းမပြုကြချေ။ ဝိုင်းအော်လျှင် အော်နေမည်။ သို့မဟုတ် သူတို့ချင်း စကားပြောပင်မပျက်ဘဲ၊ လှည့်၍မျှမကြည့်ဘဲ ဟာသာလင်ဝါရီနေတတ်လေသည်။

သူတို့အဖြစ်မှ စိတ်ပျက်စရာလည်းကောင်းပါသည်။ ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်းတော့မပြုပုံပါချေ။ အကြောင်းမသိခင်က ၁ ကြိမ် ၂ ကြိမ်ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေမိသည်ကိုပင် သူတို့အားလုံး၏ဦးဝန်းဖြိုငြင်မှုကို ခံယူခဲ့ရဖူးပါသည်။

ဤအဖြစ်မှာ မွန်ချေးတပ်သားများသာမက မွန်အမျိုးသားဆင်ဦးစီးများမှာလည်း ထိုနည်းနှင့်ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းနှင့် တပ်ဒိန်စခန်းတွင် ဆင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် အလုပ်လုပ်ကြရစဉ်အခါကလည်း အလုပ်သိမ်းပြီးဆိုလျှင် မွန်ဆင်ဦးစီးများမှာ အချင်းချင်း စကားများရန်ဖြစ်နေတတ်ကြလေသည်။ ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးနမ့်လွေမှာလည်း အလုပ်ခွင်အတွင်း၌သာ သူလူဆင်ဦးစီးများကိုအပြောအဆိုရှိလျက် အလုပ်ခွင်အပြင်ပသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ကား သူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာမသက်ဆိုင်သလို မျက်နှာလှဲလျက် နှုတ်ဆိတ်နေတတ်လေသည်။

ပြီးသော် ဆင်ဦးစီးမွန်အမျိုးသားများမှာ အသောက်သမားများဖြစ်လေသည်။ ဈေးလှည်းများလာရောက်သည့်အခါ အရက်ကို ရသလောက် ဝယ်ယူထားကြသူများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များကလည်း ဆင်သမားများကို အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေနှင့် အရက်များပေးလေသည်။ ထိုအခါ ဆင်ဦးစီးများသည် ညနေတိုင်းအရက်မူးနေတတ်ကြလေသည်။ နဂိုက ဆူဆူညံညလုပ်တတ်သူများမှာ အရက်မူးသည့်အခါ ပို၍ဆိုးတတ်ကြပါသည်။

ဆင်ဦးစီးများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်က ဆင်ခေါင်းကြီးဦးနမ့်လွေကိုပြောဖူးပါသည်။
 “ဦးနမ့်လွေ-ခင်ဗျားလူတွေ ညနေတိုင်း ဆူဆူပူပူလုပ်တယ်။ အဲဒါ တစ်ဆိတ်ပြောစမ်းပါဦးဗျ”
 “မပြောနှင့်ဆရာလေးရေ-သူတို့ကို ဘယ်သူမျှ ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မောရုံပဲရှိတယ်။ ဂျပန်လာပြောရင်လည်း ခဏပဲရမှာပဲ”ဟု ဦးနမ့်လွေက ဆိုပါသည်။
 “သူတို့ ဘာအကြောင်းတွေပြောနေကြတာလဲဗျ။ နေ့တိုင်းညတိုင်းပဲ ပြောရတာမဆုံးနိုင်ဘူးလား”ဟု ကျွန်တော်က ထပ်မေးကြည့်ပါသည်။

“ဆို-သူတို့ပြောတာတွေလား။ စုံနေတာပဲ။ ဘယ်တော့မျှလည်း ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ပါလာတဲ့အကြောင်းတွေရော။ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သားမယားအကြောင်းတွေရော၊ သစ်စက်ထဲက အလုပ်လုပ်ပြီးရက်ဆဲမရတဲ့ အကြောင်းတွေရော၊ ယိုးဒယားဘက်မှာ သွားလုပ်ရင် ဒီမှာထက် ပိုကောင်းမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေရော ပြောနေကြတာပဲ”
 ဆင်ခေါင်းကြီးကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူလူများကို သူကိုယ်တိုင် နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိဟန်မတူပါချေ။ စကားပြောလွန်း၍ မှားပြီးလာသည့်အခါ တစ်နေရာရာသို့ရှောင်ထွက်သွားတတ်ပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သစ်စင်

ကောင်းကောင်း တစ်နေရာတွင် ရုံးအိတ်တစ်ထည်ကိုဖြန့်ခင်းလျက် မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ သွားရောက်ကာ အိပ်စက်နေတတ်ပါသည်။ သို့လျက်မောင်းပေါ်တွင်ပတ်ထားသော ဂျပန်လက်ပတ်ကြီးမှာလည်း ထိုအခါများတွင် မည်သို့မျှ ခရီးမရောက်ဘဲရှိနေတတ်ပါသည်။

အပလုံစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိပြီးနောက် တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်ခန့်ကြာသည်အခါ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်နှင့် စစ်သား ၄-၅၀ ခန့် အပလုံစခန်းသို့ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူတို့သည် အပလုံစခန်းတွင် နေထိုင်ရန်တော့မဟုတ်ပါ။ ကားလမ်းအတိုင်း သံဖြူဇရပ်မှ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့သွားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အပလုံစခန်း၌ ၁ ရက်-၂ ရက် အနားယူနေကြဦးမည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ် မွန်စကားပြန်ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလာပါသည်။ ထိုစကားပြန်သူငယ်ကလေးမှာ မြန်မာစကားကို ပြောတတ်သော်လည်း အသံမှာ အတော်ပင်ဝဲလှပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့စကားလုံးများကိုနားလည်အောင် မနည်းပင်နားထောင်ဆက်စပ်ယူရပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် အပလုံစခန်းသို့ရောက်ရှိလာကြသည့်အခါ၊ သူတို့ဂျပန်များနေထိုင်ရာ တံအိမ်ငယ်များတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကြပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်သည့်အခါ၌လည်း သူတို့ဂျပန် စစ်သားများနှင့်ပင် အတူတွဲလျက်ချက်ပြုတ်စားသောက်ခြင်းပြုကြပါသည်။ အထက်က ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သော မွန်အမျိုးသားစကားပြန်သူငယ်ကလေးမှာလည်း ထိုဂျပန်စစ်သားများနှင့်ပင်အတူတွဲကာ ဂျပန်များနည်းတူ နေထိုင် စားသောက်ခြင်းပြုရလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်မှာ နောက်တစ်နေ့ညနေဘက်သို့ရောက်၍၊ ချွေးတပ်သားများ အလုပ်ခွင်မှတက် ရောက်လာသည့်အခါ၌မျှ ဂျပန်များနေထိုင်ရာ တောင်ကုန်းထက်တံအိမ်မှနေလျက် မွန်အမျိုးသားချွေးတပ်သားများ နေထိုင်ရာတံတန်းလျားများရှိရာသို့ ဆင်းသက်လာပါသည်။ ပြီးလျှင် ချွေးတပ်သားများနှင့် စကားမပြောပြောလျက် ချွေးတပ်သားများအတွက်ပေးသော ပုံစံထမင်းကို အတူတကွဝင်ရောက်စားသောက်ခြင်းပြုလေသည်။

ဤတွင် ကုသိုလ်ကံဆိုးရှာသောထိုသူငယ်မှာ ချွေးတပ်သားများနှင့်အတူ ထမင်းစားနေခိုက်၌ပင် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား ၃-၄ ယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ အချိန်မှာ ညနေစောင်း မိုးချုပ်လှဆဲဖြစ်လေ သည်။

ချွေးတပ်သားများမှာ မိုးရာသီဆိုလျှင် ညစာထမင်းကို တံတန်းလျားကြီးအတွင်း၌သာ စားလေစားထ ရှိသော်လည်း နေ့နှင့်ဆောင်း ကာလများတွင်မူ တံတန်းလျားကြီးများအတွင်း၌ စားလေစားထမရှိကြဘဲ၊ တံအပြင် ဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌လည်းကောင်း၊ မီးပုံကြီးများအနီး၌လည်းကောင်း အုပ်စုဖွဲ့ကာစားသောက်လေ ရှိကြလေသည်။ ဤသည်မှာ မွန်အမျိုးသားချွေးတပ်သားများသာ မဟုတ်။ မြန်မာချွေးတပ်သားများလည်း ထိုနည်း အတိုင်းပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ယခုလည်း နေ့ရာသီအချိန်အခါဖြစ်သောကြောင့် မွန်အမျိုးသားချွေးတပ်သားများသည် သစ်ပင်ကြီးများ အောက်၌ လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်များ၌ လည်းကောင်း အုပ်စုဖွဲ့လျက်စားသောက်နေခြင်းဖြစ်လေရာ မွန်အမျိုးသား စကားပြန်သူငယ်ကလေးသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရှိ ချွေးတပ်သားများအုပ်စုတွင် ပါဝင်ရောနှောကာ ဝင်ရောက် စားသောက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ မွန်ချွေးတပ်သားများတံတွင် ဝင်ရောက်ရောနှောနေသော စကားပြန်သူငယ်ကလေးအား အဝေး အလှမ်းကနေကြည့်၍ပင် သိသိသာသာကြီးမြင်နိုင်လေသည်။ ချွေးတပ်သားများနှင့် စကားပြန်သူငယ်ကလေး၏ အသွင်အပြင်မှာ ထူးထူးခြားခြားကွဲပြားလှရုံသာမက၊ ဂျပန်စစ်သားဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသောကြောင့် လည်းသာ၍ပင် ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ထိုကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် သူ့နောက်ပါ စစ်သား ၃-၄ ယောက်သည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ထိုမွန်ချွေးတပ်သားအုပ်စုရှိရာသို့ တည်တည်မတ်မတ်ကြီးလျှောက်သွားလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုသူငယ်အား ကုပ်ပိုးမှ ကိုင်လျက် ဆွဲမလိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူနှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုပင် စကားပြန်သူငယ်၏ ပါး ၂ ဘက်ကို ဂျပန် စစ်ဗိုလ်က ဘယ်ပြန် ညာပြန်ရိုက်နှက်ခြင်း ပြုလေသည်။ စကားပြန်သူငယ်၏ပါးစပ်ထဲတွင်ရှိသော ထမင်းလှတ်သည် အပြင်အပသို့ လွင့်စဉ်ထွက်ကျလာလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ခေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်ဆဲရေးလေသည်။ သူ့နောက်ပါဂျပန်စစ်သားများကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်ပေးခြင်း ပြုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျားချောင်းသလိုချောင်းမြောင်းနေသော ဂျပန်စစ်သား ၃-၄ ယောက်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏နည်းတူ အော်ဟစ်ဆဲဆိုလျက် ထမင်းရိုင်းစားနေကြသောမွန်ချွေးတပ်သားများအား ဝင်ရောက်ကန်ကျောက်လေသည်။ ထိုကြိတ်ရိုက်နှက်ခြင်းလည်း ပြုလေသည်။ ဝါးဆစ်ခွက်များ၊ ထမင်းထည့်ထားသောကောင်းများ ပလုံးများ၊ ဖက်ထဲတွင်ဝံ့ထားသော ဟင်းကျွေးများနှင့် ထမင်းဆုပ်များကိုလည်း ခြေနှင့် ကန်ကျောက်ပစ်ကြလေသည်။ ပြီးသော် အနီးတွင်ရှိနေသောမီးဖိုမှ ထင်းချောင်းများကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းဆွဲယူလျက်၊ မွန်ချွေးတပ်သားများအား ရိုက်နှက်ခြင်း၊ မီးစနှင့်ထိုးခြင်းများပြုလုပ်လေသည်။

ဤတွင် ထမင်းရိုင်းတွင်ရှိနေသော မွန်ချွေးတပ်သားများမှာလည်း ခြေဦးတည်ရာသို့ စွတ်ပြေးကြလေသည်။ အချို့ကား ထမင်းခွက်များကိုကိုင်လျက် စားရင်းတန်းလန်းကထပြေးသည်။ တချို့မှာလည်း ထမင်းခွက်များ လွတ်ကျလေသည်။ တချို့သောချွေးတပ်သားများမှာ ဂျပန်စစ်သားများ၏အကန်အကျောက်ကို မရှောင်တိမ်း နိုင်သည့်အတွက် ငြေပေါ်တွင် ၃-၄ ပတ်လီမ့်သွားရှာလေသည်။

တိုတောင်းသောအချိန်ကလေး၌ပင် ထိုနေရာအနီးတစ်ဝိုက်၌ ကုလားသိုက် ကျားဝင်ကိုက်သလို ဆူညံလှုပ်ရှား သွားလေသည်။ အင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ မွန်ချွေးတပ်သားများ၏ထိုထမင်းရိုင်းမှာလည်း ပျက်သွားပါလေတော့သည်။ ငြေမြင်ပေါ်တွင် ထမင်းများ၊ ပဲဟင်းများ၊ တောင်းပလုံးများ၊ ထမင်းစားဝါးဆစ်ခွက်များ၊ ဖက်များသာလျှင် ပြန်ကြဲကြေမွလျက် ဖရိုဖရဲကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တံခေါက်ဝှေ့နေလျက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြန်သူငယ်ကလေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လက်တစ်ဖက်နှင့် စကားပြန်သူငယ်ကလေး၏လည်မျိုကို ညှစ်လျက်၊ ကျန်သောလက်တစ်ဖက်က စက်ပိုးကို လက်ဝါးစောင်းခုတ်လေသည်။ ကျောပြင်ကိုလည်း တဖုန်းတဖုန်းထုနှက်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုအခါ စကားပြန်သူငယ်၏လည်ချောင်းထဲမှ ထမင်းများသည် အတောင်လိုက် အန်ကျလာလေသည်။ စကားပြန်သူငယ် ကလေးမှာ ကြောင်တစ်ကောင်၏လက်တွင်ဖမ်းမိထားသော ကြွက်ငယ်အလား တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်ဖြစ်နေရှာပါသည်။ နောက်မကြာမီ ဂျပန်စစ်သားများသည် ထိုသူငယ်အား တောင်ကုန်းထက် တံအိမ်များရှိရာသို့ ခွေးသေကောင် ဆွဲသလို ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ဤဂျပန်နှင့် နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် အပလုံခခန်းမှ ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စမ်းချောင်းငယ်တွင်မျက်နှာသစ်နေရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယမန်နေ့ ညနေက အရိုက်အနှက်ခံထားရသော စကားပြန်သူငယ်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ဘေးတွင် ကပ်လျက်၊ ဂျပန်စစ်သားများ ချီတက်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရှာလေသည်။

ဒီလို စကားပြန်သူငယ်ကလေးများကိုတွေ့ရသည့်အခါ၌လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ ပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာဖြိုင်၊ ဆင်ခေါင်းကြီးဦးနမ့်လွေ စသူတို့မှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် စိတ်လက် မကောင်းဖြစ်ရှာကြပါသည်။ ဦးနမ့်လွေကိုယ်တိုင်ပင် မွန်အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း၊ သူ့မှာ ထိုစကားပြန်သူငယ်ကလေးနှင့် စကားတစ်စုံတစ်ရာမပြောလိုက်ရသဖြင့် ဘာမျှ စစ်စစ်မြစ်မြစ်မသိလိုက်ရဘဲ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားပြန်သူငယ်ကလေး၏အဖြစ်ကို တွေးတောကြည့်မိပါသည်။ စင်စစ် စကားပြန် သူငယ်ကလေးသည် ဂျပန်များနှင့် အတူနေ၊အတူသွားလျက် ဂျပန်တွေစားသည့်အစားအစားများကို စားရသည်မှာ တောတွင်းချေးတပ်စခန်းရှိ ချေးတပ်သားများ၏အစားအစားများကိုစားသောက်ရသည်ထက် ပို၍ကောင်းမွန်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ချေးတပ်သားများ၏အစားအစားနှင့်ပတ်သက်၍ကား အထက်တွင် ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထမင်းမနပ်တနပ်၊ ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ငပြာရည်အလျှင်းမပါသော စိမ်းဆတ်ဆတ်ပဲဟင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပလုံ စခန်းတွင် ထိုနေ့ကစားရသော ထမင်းဟင်းဆိုသည်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်သားများအနေ ဖြင့်မူ တောထဲတောင်ထဲ၌ပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ ချေးတပ်သားများလောက် အစားအသောက်မဆိုးရွားလှပါ။ သူတို့ကား ဆန်ဖြူဆန်ကောင်းကိုစားရပါသည်။ နပ်သောထမင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တွေဖူးသလောက် ဟင်းမှာ အချို့သက်သက်ချက်သောဟင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းထဲ၌ပင် သကြားထည့်ချက်လေသည်။ သူတို့၏ ဟင်းလျာသည် အာလူး၊ ဓမ္မစုရုံ၊ ကန်စွန်ခွက်၊ မုန့်လာဥ၊ ကုလားပဲများဖြစ်သည်က များပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဟင်းလျာသည် မနူးမနပ်စိမ်းဆတ်ဆတ် မဟုတ်ပါ။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လည်းဖြစ်ပါသည်။

စကားပြန်သူငယ်သည် ထိုထမင်းဟင်းမျိုးကိုမစားဘဲ၊ ချေးတပ်သားများနှင့်အတူ မနပ်သောချေးတပ် ပုံစံထမင်းကို လာရောက်စားသောက်သည်မှာ အစားအသောက်ကိုမက်မောခြင်းထက် သူ့အမျိုး၊ သူ့စလေ့စရိုက်ကို ခင်တွယ်သောသဘောပါဟု ဆိုရမလိမ့် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအတိုင်းတွေးကြည့်မိပါသည်။ ကိုသာမြိုင်ကို လည်း ထိုအတွေးအတိုင်းပြောမိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လူမျိုးဆိုသည်မှာ မိမိ၏စလေ့စရိုက် အမူအကျင့် ကိုသာ ခင်မင်မြတ်နိုးရိုးဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ခပ်စောစောထခဲ့ပါသည်။ အိန်းမတ်ဆုက ဆေးရုံစခန်းသို့ သွားရမည်ဟု ကြိုတင်မှာကြားထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီးနောက်၊ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ဆားဝါးကျည်တောက်တစ်လုံးနှင့် ဆေးလိပ်အနည်းငယ်ကိုလည်း ထည့်ယူခဲ့ပါသည်။ ရေငွေ့ဝါးကျည်တောက်နှင့် ဝါးချွန်တစ်ချောင်းကိုလည်း ယူခဲ့ပါသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်သားများနေထိုင်ရာ စမ်းချောင်းတစ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိသောသည့်အခါ အိန်းမတ်ဆုနှင့် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်အပြင်၊ စကားပြန်သူငယ် တို့ပါ ခရီးအတွက်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့ ဘယ်အချိန်က အိပ်ရာထကြသည် မသိ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါ အားလုံး ဆန်ဖြုတ်သောက်ပြီးနေကြလေပြီ။ ကွပ်ယုန်သွယ်ပြုလုပ်ထားသော ဝါးတန်းလျားပေါ်တွင် ဆန်ဖြုတ်ခွက်များကို ထမင်းချက်ဂျပန်စစ်သားက လိုက်လံကာသိမ်းဆည်းခြင်းပြုနေလေ သည်။

အိန်းမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်ကိုပြင်သည့်အခါ “ဘွန်ထိုက်ချို-ဘွန်ထိုက်ချို”ဟု ဆော်ပြောပါသည်။ အနီးတွင် ရှိနေသော စကားပြန်သူငယ်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

မောင်ချစ်က ကျွန်တော်ကိုလှမ်းပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ရှိရာသို့ ဆက်လက်မသွားတော့ဘဲ၊ တဲတန်းလျားရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်အားခေါ်ငင်ကာ ဂျပန်များကို စမ်းချောင်းတံတားထိပ်မှ ရပ်စောင့်ရလေသည်။ ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့လုစုသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

အိနားမတ်ဆုခေါင်းဆောင်သော ကျွန်တော်တို့ လူပေါင်း ၆ ယောက်သည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှ တောတွင်းဆေးရုံစခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆေးရုံစခန်းသို့သွားရာလမ်းသည် မြောင်းဖြူညီညာသောလမ်း မဟုတ်ပါ။ ရှုနယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ တောင်ကုမုများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများ ထူထပ်လှလေသည်။ ခရီးလမ်း၏ အနေအထားကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့်ပင် ဆေးရုံစခန်းမှာ လူသွားလူလာနည်းပါးလှကြောင်း အကဲခတ်နိုင်လေသည်။ ဂျပန်တို့သည် ဆေးရုံစခန်းရှိလူမမာများအတွက် စားနပ်ရိက္ခာပေးပို့ရာ၌ ၁၅ ရက်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ ၁ လလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လောက်သာ သွားရောက်ပေးပို့ခြင်းရှိလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ပေးပို့ရာတွင် ဆေးရုံစခန်းနှင့်အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သော ချွေးတပ်စခန်းများရှိ ဂျပန်ရိက္ခာပေးပို့ခြင်းနှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းတို့က တာဝန်ယူကြရလေသည်။ ဥပမာ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှ ရိက္ခာပေးပို့ခြင်း၊ ဂျပန်နှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းတို့က တာဝန်ယူကြရလေသည်။ ထို့ပြင် လူမမာ များအားပေးသော စားနပ်ရိက္ခာ ဆိုသည်မှာလည်း အထွေအထူးမဟုတ်ပေ။ ဆန်နှင့် ဆားသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအထဲက ဆန်မှာလည်း ထမင်းချက်စားသောက်လောက်အောင် ပေးသည်တော့မဟုတ်ပေ။ ဆန်ပြုတ်ကျိုသောက် ရရှိမှုသာ ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်တွေ့ကြည့်လျှင် ချွေးတပ်စခန်းရှိဆေးရုံစခန်းများ၌ နေကြရသောချွေးတပ်သားလူမမာဆိုသူများမှာ ပင်လယ်ကြီးများအတွင်းရှိ မီးပြတိုက်များတွင် နေကြရသောသူများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပါသည်။ သူတို့သည် လူ့လောကကြီးထဲတွင် နေထိုင်ကြပါလျက်၊ လူသားအများနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသူများပမာ ဖြစ်ရလေသည်။ ၁၅ ရက်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ ၁ လလျှင် တစ်ကြိမ်လောက်သာ အခြားသူများနှင့်တွေ့ကြရလေသည်။ တွေ့ကြရသည် ဆိုရာ၌လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာမဟုတ်ဘဲ ခဏတာမျှသာဖြစ်လေသည်။

‘ဆေးရုံ’ ခေါ်တဲတန်းလျားများရှိချွေးတပ်သားများ၏ဘဝမှာ အထူးကြေကွဲစရာကောင်းလှလေသည်။ သူတို့၏အဖြစ်မှာ ဆန်ပြုတ်ကိုပင် ဝဝလင်လင်မသောက်ရသောအဖြစ်၊ ဆားပြားကိုပင် စိတ်ထင်သလို မသုံးဆောင် ရသောအဖြစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အချို့သောချွေးတပ်သားလူမမာတို့မှာ ဆေးရုံစခန်းသို့ ရောက်သည် အတွက် ရောဂါဝေဒနာမပျောက်ကင်းရုံမျှမက စိတ်ဓာတ်များဂယောက်ချောက်ချားနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။ တချို့တို့မှာလည်း မသေသင့်မသေထိုက်ပါဘဲနှင့် သေကျေပျက်စီးကြရရှာလေသည်။ တချို့ မှာလည်း ထိုဆေးရုံစခန်းများ၏ စိတ်ပျက်ချောက်ချားရာအတွေ့အကြုံများကို မခံစားလိုသောကြောင့် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အနိုင်နိုင်အားတင်းလျက် အလုပ်စခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာတတ်ကြပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ၂ ဝိုင်း သာသနာခန့်အကွအလမ်းရှိသော တောတွင်းဆေးရုံစခန်းရှိရာသို့ တစ်နာရီခန့်လောက် သွားနေရပါသည်။ ဤသည်မှာ လမ်းခရီးမကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ လမ်းကောင်းလမ်းမြောင်းသာဆိုလျှင် ထိုမျှအချိန်ကြာကြာ သွားရမည်မဟုတ်ပါချေ။

ဘုရား ၃ ဆူဆေးရုံစခန်းသည် တဲတန်းလျား ၃ တန်းလျားသာရှိလေသည်။ ထိုတန်းလျား ၃ လုံး အနက် တစ်လုံးသည် ဗုဒ္ဓံဗုဒ္ဓံပြုလဲနေလေသည်။ တစ်လုံးမှာလည်း တစ်ဘက်သို့ယိမ်းယိုင်လျက် ပြုလဲမတတ် ဖြစ်လေသည်။ ကျန်တစ်လုံးသည်သာ အတော်အသင့်ကောင်းမွန်ခြင်း ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကောင်းမွန်ပါသည် ဆိုသော တစ်လုံးမှာလည်း မယိမ်းမယိုင်ရုံမျှသာဖြစ်လေသည်။ အခင်းနှင့် အကာအဖုံးများမှာမူ အပေါက်ပေါက် အပြဲပြဲဖြစ်နေလေသည်။

စုစုပေါင်း ၅၀ ကျော်မျှဖြစ်သောလူမမာများသည် ထိုတဲတန်းလျားများပေါ်တွင် စုရုံးနေထိုင်ကြလေသည်။ သူတို့အထဲမှ အတော်အတန် ကျန်းမာမှုရှိနေကြသူများက ကျန်လူမမာအားလုံးကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးလျက် စီမံအုပ်ချုပ် ၎င်းသည်။ လူမမာအားလုံးစားသောက်ရန်အတွက် ဆန်ပြုတ်ခြင်း၊ ထင်းမီးစသည်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်း ပြုလေသည်။ အားလုံးအတွက်ရှိသော ဆန်၊ ဆား စသည်များကိုလည်း ထို ကျန်းမာသော လူ ၃-၄ ယောက်ကပင်

သိမ်းဆည်းခြင်း၊ အချိုးကျချက်ပြုတ်ခြင်းစသည်ဖြင့် ပြုလေသည်။ ဘုရား ၃ ဆုဆေးရုံစခန်းရှိ လူနာများ အားလုံးကို ဦးဘစောနှင့် လိုဘတင် ဆိုသော ချွေးတပ်သား ၂ ယောက်က ခေါင်းဆောင်ခြင်းပြုလေသည်။ ဂျပန်များကလည်း ထိုသူ ၂ ယောက်ကိုပင် အသိအမှတ်ပြုထားလေသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်နှင့်အတူ စကားပြန်သူမောင်ချစ် ကိုခေါ်ဆောင်ကာ တဲတန်းလျားပေါ်ရှိ လူမမာအားလုံးကို လိုက်လံကြည့်ရှုခြင်း ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်၊ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်နှင့် ဦးဘစောတို့မှာ တဲတန်းလျားအပြင်ဘက်ရှိ မီးဖိုကြီးအနီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် သံပုံးတစ်လုံးနှင့် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ထားသည်။ ဖြီးလျှင် ဝါးဆစ်ကျည်တောက် ၃-၄ ခုနှင့်ဆန်များထည့်လျက် မီးဖိုဘေးတွင်ကပ် ထောင်ထားသည်ကိုလည်း ဇေတုရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ကောင်းစ လူ ၃-၄ ယောက်ကတော့ ထမင်းလေး နည်းနည်းပက်စားမှဖြစ်တယ် ဆရာလေး။ ဒါကြောင့် ဆန်ကို ဝါးကျည်တောက်ထဲထည့်ပြီး ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ဖုတ်သလို ဖုတ်ထား ရတယ်”

ဦးဘစောက ကျွန်တော်တို့ကိုပြောပါသည်။

“ထမင်းချက်ဖို့ အိုးလေးဘာလေးမရှိဘူးလား”

ကျွန်တောက်က ငေးလိုက်ပါသည်။

“ခပ်စောစောက မြေအိုးကလေးတစ်လုံးရှိတယ် ဆရာလေး။ အဲဒီအိုးလေးကို စိတ်နောက်နေတဲ့အကောင်က ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တာ ကိစ္စပြီးပါလေရော”

“ဘယ်က စိတ်နောက်နေတဲ့လူလဲ။ ခင်ဗျားတို့အထဲကလား”

ကျွန်တော်က ထပ်မံစပ်စုလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ဦးဘစောက အကြောင်းနဲ့ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါသည်။

သူတို့ဆေးရုံစခန်းတွင် ခပ်စောစောအချိန်က လူနာ ၂၀၀ ကျော်ကျော်-၃၀၀ခန့်ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုလူနာများထဲတွင် အချို့မှာ လွန်စွာ ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်သူများဖြစ်သောကြောင့် ဆေးရုံစခန်းသို့ ရောက်ရှိ ပြီးနောက်၊ မကြာမီအချိန်အတွင်း၌ပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကုန်ကြသည်။ တချို့မှာကလည်း ဆေးရုံစခန်းတွင်မနေလိုသောကြောင့် အလုပ်စခန်းရှိရာသို့ ပြန်လည်သွားရောက်ကြသည်။ အချို့ကား ‘ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ’ ဟုသောစိတ်ထားနှင့် ထွက်ပြေးကြခြင်းပြုကြသည် ဟု ဆိုပါသည်။ ဤအတွင်းမှပင် အချို့သော ချွေးတပ်သား လူမမာများစွာ စိတ်ဖောက်ပြန်စူးသွပ်လျက် မြေဦးတည့်ရာ တောတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားကြကာ၊ အချို့မှာလည်း ကျောက်တောင်ကြီးများထက်မှ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ခုန်ချသေခြင်း၊ စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသေခြင်း စသောအပြုအမူတို့ကို ပြုကြကြောင်းနှင့် ပြောပြပါသည်။ ဦးဘစောသည် ဤဆေးရုံစခန်းသို့ မိုးအကုန် ဆောင် အလှူးအချိန်လောက်ကပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဦးဘစော ရောက်ရှိသည့်အချိန်၌ပင် ချွေးတပ်သား တစ်ယောက်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေရာမှ နန်းဝင်ကာ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုချွေးတပ်သား လူမမာသည် ၁ လကျော်-၂ လလောက် ဤစခန်းတွင် အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့ပြီးနောက် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းကာ သူ့လိုက်သည့် အဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်းပြောပြပါလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ထမင်းအိုးကို ရိုက်ခွဲလိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီချွေးတပ်သားပေါ်ခင်ဗျာ။ ထိန်းလို့မနိုင် သိမ်းလို့ မရနှင့် တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့သတ္တဝါပေါ့”

“အဲလိုတွေကျတော့ကော ဂျပန်က ဘာမျှမပြောဘူးလား။ ဘာမျှ လုပ်မပေးဘူးလားဗျ”

ကျွန်တော်အနီးတွင်ရှိနေသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က မေးလိုက်လေသည်။

“ဂျပန်တွေအကြောင်းကို ခင်ဗျားလည်းအသိသားပဲဗျာ။ ဘာလုပ်ပေးမလဲ။ ဘာမျှလုပ်မပေးဘူး။ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံစခန်းရောက်နေတဲ့ ချွေးတပ်သားတွေဟာ ဘာနှင့်တူလဲဆိုတော့ နွားသတ်ရုံထဲရောက်နေတဲ့ နွားတွေထက် ဆိုးတာပေါ့။ နွားသတ်ရုံရောက်နေတဲ့နွားကမျှ မသေခင် ဝဝလေးစားရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့က ဆန်ပြုတ်တောင် ဝအောင်သောက်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါထဲ တစ်ခါတစ်ခါ ဆားပြုတ်နေလို့ ဆန်ပြုတ်ကို ဆားမပါဘဲ ပေါ့ရွတ်ရွတ် သောက်ရတယ်။ ခုလည်း ဆားပြုတ်နေတုန်း ဆရာလေးက ဆားယူလာတာ အတော်ပဲဖြစ်သွားတာပေါ့။ မနေ့ မနက်ကလည်း ဆန်ပြုတ်ထဲ ဆားမထည့်ရဘူး။ အဲ စိတ်နောက်နေတဲ့လူတွေကလည်း ဂျပန်ကျတော့ အကြောက် သားဗျ။ ဂျပန်တွေလာပြီဆိုမှဖြင့် မျက်လုံးကြီးတွေအကြောင်းသားနှင့် ငြိမ်နေတာပဲ။ ဂျပန်ကတော့ စိတ်နောက်တဲ့ လူကောဘာကော ချမ်းသာမပေးဘူး။ ပါးနားရိုက်တော့ အကြီးအကျယ်လန့်နေတာပေါ့ဗျာ”

ဦးဘစောက သူတို့၏ဆေးရုံစခန်းအကြောင်းကို စီကာပတ်ကုံးပြောပြပါသည်။ ဦးဘစောမှာ သာမန် ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။ ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့မှာ အတော်အတန်ကျန်းမာလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ ဂျပန်များကိုယ်တိုင်က အလုပ်စခန်းရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ပြန်ခွင့် မပေးသေးဘဲ ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ သဘောမှာ အတော်အတန်ကျန်းမာနေသူ ၂ ဦး သို့မဟုတ် ၃-၄ ဦး လောက်တို့ကို ဆေးရုံစခန်းများတွင် အကြီးအမှူးအဖြစ်နှင့် ရှိနေစေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့လို လူကောင်းများအတွက်မှာမှ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် ဆန်၊ ဆား၊ ပဲ စသည်များကို လူကောင်းချွေးတပ်သားများနည်းတူ အပြည့်အဝရရှိကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မရက်စက်နိုင်သောသဘောဖြင့် ဝေခြမ်းမျှကာစားသောက်ရခြင်းဖြစ်လေရာ သူတို့အတွက်ရရှိသော စားနပ်ရိက္ခာ ကလေးများမှာလည်း လောက်သည့်ဟူ၍မရှိဘဲ ဖြစ်ရလေသည်။

ယုံလုံဖြိုကျတော့မည်ဖြစ်သော တဲတန်းလျားစုတ်များပေါ်တွင်ရှိနေကြသည့် လူမမာချွေးတပ်သားများအနက် အချို့ကား ဆန်ပြုတ်ကိုပင် အနည်းအကျဉ်းလောက်သာစားသောက်နိုင်ကြသော်လည်း၊ အချို့မှာမှ သူတို့အတွက် ပေးသော အချိုးကျဆန်ပြုတ်လောက်နှင့် မတင်းတိမ်ဘဲရှိကြလေသည်။ ထိုအခါ အစားပစ် အသောက်ပစ်ဖြစ် နေသော လူမမာများ၏ဆန်ပြုတ်ကို ထို စားနိုင်သောက်နိုင်သူများအား ဝေခြမ်းပေးရလေသည်။ သို့နှင့်လည်း ထိုသူထိုချွေးတပ်သားများမှာ မတင်းတိမ်ဘဲဖြစ်ကြရရှာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်မှာ နာလန်ထစ လူမမာများက စားလုံးသောက်လုံးကြီးမားခြင်းကြောင့် ဟူ၍မဆိုသာချေ။ ဂျပန်များပေးဝေသော လူတစ်ယောက် အတွက် ဆန် ၂ ဆုပ်ကပင် အတော်ကြီးနည်းပါးသောကြောင့် ဟုဆိုရပါမည်။

လူနာစခန်းရှိတ်များပေါ်တွင် ချိုးကျူးဖွယ်တွေ့မြင်ရသည်မှာ ဆန်ပြုတ်သောက်သောဇွန်းကလေးများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဇွန်းကလေးများသည် ဝါးပိုးဝါးကို အခွက်ကလေးဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ထားသော ဇွန်းကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ သံဇွန်းကလေးများနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူလျက် ချောမွေ့နေအောင် ကျောက်နှင့်စားထားခြင်းဖြစ် လေသည်။

နောက်တစ်ခုတွေ့ရသည်မှာ အင်ကြင်းကျောက်ကိုပြုလုပ်ထားသော မီးခတ်ကလေးများပင်ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘစောထံတွင် လည်းကောင်း၊ ကိုမောင်တင်ထံတွင် လည်းကောင်း ထိုမီးခတ်ကျောက်များကို တွေ့ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးပိုးများ မီးငြိမ်းမီးပြတ်သွားခဲ့သော် ထိုမီးခတ်ကိုပင်အသုံးပြုသည်ဟု ပြောပါသည်။ ဂျပန်ခေတ် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများတွင် ဤလိုကျောက်မီးခတ်များမှာ လွန်စွာမှ အသုံးဝင်အရာရောက်လှလေသည်။

ချွေးတပ်သားများမှာ မိသား၁၀၀ လှပေါင်းစုံလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်ထဲတွင် လှပေါင်းစုံ တွေ့ရပါသည်။ ဆံပင်ညှပ်တတ်သူ၊ စက်ချုပ်တတ်သူ၊ လက်သမားလုပ်တတ်သူ၊ ပန်းရုံလုပ်တတ်သူ၊ တောင်းပလုံး ရက်လုပ်တတ်သူ၊ အရပ်ထုတတ်သူ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကျောက်ထိုးဆရာ၊ ကျောင်းဆရာ မှစလျက် တောင်သူလယ်သမား

များအထိ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤလိုပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့၏ လက်စွမ်းလက်စကလေးများကို အခွင့်သင့်သည့်အချိန်၊ အခွင့်သင့်သည့်နေရာတွင် တွေ့ရတတ်သေးသည်။

အချို့ကား ထောင်အကြိမ်ကြိမ်ကျဖူးသူများ၊ ကျွန်းရောက်ဖူးသူများ ဖြစ်လေသည်။ ဤလို လူတွေများပြားသည့်အုပ်စုနှင့် တဲတန်းလျားများတွင်မူ ထောင်ပုံစံဆေးလိပ်များ၊ အဝတ်ပုတီး၊ ဝါးပုတီး စသည်များကို တွေ့ရတတ်လျက်၊ ဗိန္နာဆရာများပါသည့် အုပ်စုအဖွဲ့များတွင်မူ ဆင်ချေးမို့ရသူများ၊ ကတိုးနေ့နှင့် လျက်ဆား၊ ချွေးထုပ်ဆေး စသည်များကို ကတ်ကတ်သတ်သတ်ဖော်စပ်၍ ချွေးတပ်သားအချင်းချင်းရောင်းချသူများကိုလည်း တွေ့ကြုံရပါရလေသည်။ တပ်ဒိန်စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ရှိစဉ်က ဆံပင်ညှပ်ဆရာတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသူမှာ ဆံပင်ညှပ်နေရင်းတန်းလန်းမှ ချွေးတပ်ထဲသို့ ပါရှိလာခြင်းဖြစ်လေရာ၊ သူထံတွင် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးနှင့် ဆံပင်ညှပ်ပစ္စည်းများ အနုအလင်ပါရှိလာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်အားလပ်သောအချိန်များ၌ ထိုဆရာထံတွင် ဆံပင်ညှပ်ရပါလေသည်။ တစ်ခါညှပ်လျှင် ဂျပန်စက္ကူ ၁ ကျပ် ပေးရလေသည်။

ဤအကြောင်းနှင့်ဆက်စပ်လျက် အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဖော်ပြရန် အကြောင်းတစ်ခုရှိလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင်နေကြရစဉ်က ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါသော် ကျွန်တော်မှာ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် ဖျားပါလေတော့သည်။ အပြင်းအထန်ဖျားသည်က တစ်ကြောင်း၊ တောကြီးခေါင်ခေါင်တွင် ဆေးမရှိ၊ ဝါးမရှိ ခြေဖျားသားချင်းဟူ၍လည်း တစ်နံတစ်ယောက်မျှမရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာစိတ်အားငယ်ခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဤတွင် အဖျားကြီးလျှင် အပူလွန်ကာ ငန်းဝင်လာသည်ဟု ကျွန်တော်အဖော်များက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် လူမှန်းမသိအောင် အလူးအလဲဖြစ်လျက် ကယောင်ကတမ်းတွေပြောသည်ဟု ကျွန်တော်လူများက ပြန်ပြောပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်အဖော်များနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်သည် ကျွန်တော်အတွက် ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကို ပင့်ခေါ်လာလေသည်။

ထိုဆေးဆရာမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တဲတန်းလျားနီးချင်းဖြစ်လေသည်။ မြန်အောင်မှဖြစ်၍ လူနာအိမ်က အပြန်တွင် ချွေးတပ်ထဲဖမ်းခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူ့အမည်မှာ 'ဦးထွန်းမောင်' ဟူ၍ သိရပါသည်။ ဦးထွန်းမောင်တွင် ဆေးလွယ်အိတ်နှင့် ဆေးပုလင်းအမျိုးစုံ ပါရှိလာပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကို ဆေး ၂ မျိုးလောက်တိုက်ပါသည်။ ၄-၅ ရက်လောက် လာ၍ကုသပေးလေသည်။ သူ့ကို ဆေးဖိုးဝါးစေအဖြစ် ငွေ ၂၀-အစိတ် ပေးလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နေကောင်း၍ အိပ်ရာမှထနိုင်သည့်အခါ၊ ဦးထွန်းမောင်ကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။ ဦးထွန်းမောင်ပါသောအုပ်စုမှာ စခန်းပြောင်းသွားရလေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုအမှတ်ရ၍ စခန်းပြောင်း၍ ရတိုင်းစုံစမ်းသော်လည်း သတင်းအစအနပင်မရရှိပါချေ။ နောင်အခါများ၌လည်း မတွေ့ရတော့ပါချေ။

ချွေးတပ်စခန်းများတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတွေ၊ စိတ်ပျက်အားငယ်စရာတွေ ကြုံရဆုံရသည်နှင့်အမျှ၊ ရယ်ဖွယ်ရာများ၊ တရားသံဝေဂစရာများ၊ မခံချင်စရာများကိုလည်း တွေ့ရကြုံရပါလေသည်။ တစ်ဖြူနှင့်တစ်ဖြူ၊ တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းရောက်မှ ခင်မင်ကြရသူများနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ တစ်ဖန် နေ့မြင်ညပျောက်ဆိုသလို ထိုသူများနှင့် ခွဲကြရသည်လည်းရှိသည်။

မကြည့်ချင်မမြင်ချင်လောက်အောင် မှန်းတီးစက်ဆုပ်နေသူဖြစ်သော်လည်း အရည်သဖြင့်တွဲနေရသည်လည်း ရှိလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကုမေကာဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားတိုင်းက အသေအလဲ ရှိဖူးနေသော်လည်း၊ သူစက်ကွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ မလွတ်အောင်ဖြစ်နေရလေသည်။ ကုမေကာနှင့် မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်ကြုံဆုံနေရပါ လေသည်။ ယခုလည်း ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ရောက်၍ 'ကုမေကာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝေးခဲ့ပြီ။ ကုမေကာလက်တွင်းမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လွတ်ခဲ့ကြွတ်ခဲ့ကြလေပြီ' ဟု ဝမ်းသာနေကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေတွင်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေဦးမည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော်တို့ တပ်အုပ်သေချာ မပြောနိုင်သေးပါချေ။

ကျွန်တော်တို့စကားပြောနေခိုက်၌ပင် အိနားမတ်ဆုသည် စကားပြန်သူငယ်အား ကျွန်တော်တို့ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၃ယောက်သည် ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်လျက်၊ အိနားမတ်ဆုတို့ရှိရာ တံတန်းလျားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ အိနားမတ်ဆု၏အစီအစဉ်အရ တံတန်းလျားပေါ်ရှိလူနာများအားလုံးကို တံအပြင်သို့ အထွက် ခိုင်းလေသည်။ ငြီးလျှင် ထိုသူများအားလုံးကို တံရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက်၊ ထိုလူပေါင်း ၅၀ ကျော်ထံမှ လူ ၁၄-၅ယောက်တို့အား ၁ ယောက်စီ-၁ ယောက်စီ ရှေးထုတ်လျက် တစ်သီးတခြား ထားလိုက်လေ သည်။ အိနားမတ်ဆုနှင့်အတူပါလာသော ဂျပန်စစ်သား ၂ယောက်သည် လူများစုဖြစ်သော လူနာများအား အသေ အချာလိုက်လံစစ်ဆေးခြင်းပြုသည်။ အထိုင်ခိုင်းသည်။ အထိုင်ခိုင်းသည်။ ငြီးလျှင် ရှေ့နောက် ဝဲယာသို့ လှည့်ပတ် အကြည့်ခိုင်းသည်။

လူနာများမှာ များသောအားဖြင့်ကား အားအင်ကုန်ခမ်းဆုတ်ယုတ်ကာ ချည်နဲ့နေကြသူများသာ ဖြစ်ကြလေ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်က ထိုင်ချည်ထချည်ခိုင်းသည့်အခါ အတော်ပင်အားယူကာ ထိုင်ကြ၊ ထကြရရှာလေသည်။ လူအတော်များများပင် ဝါးတောင်ငွေ့ကိုအားပြုကာ ထိုင်ကြ၊ထကြရလေသည်။ ငြီးလျှင် သူတို့တစ်တွေ မောပန်းနေသည် ပါးစပ်ဟကာ ထွက်သက်နှင့် ဝင်သက်လေကို ဖိုလျှက်ဖိုလျှက် ရှူလေ သည်။

အချို့ကား မည်မျှလောက်ပင်စေခိုင်းသော်လည်း ၃-၄ကြိမ်ထက်လွန်၍ အထအထိုင်မလုပ်နိုင်ကြတော့ ပါချေ။ ဂျပန်စစ်သားက မည်မျှလောက် ဆဲရေးရေရွတ်နေသည်တိုင် အသက်ကို ပါးစပ်ပြီအောင်ရှူလျက် စွတ် ပေကာ ထိုင်နေလေတော့သည်။ စမ်းချောင်းထဲမှငါးအရှင်လတ်လတ်ကို နေပူပူကုန်းခေါင်ခေါင် ပစ်တင်ထား သည်နှင့် တူလှလေသည်။

ဤအတွင်းကပင် တချို့လူမမာများမှာ ၃-၄ ကြိမ် ထချည်၊ထိုင်ချည်လုပ်ပြီးနောက် နေရာတွင်ပင် ခွေကျ သွားလေသည်။ အချို့မှာလည်း သေးတဖျန်းဖျန်းပါကျလာသည်။ အချို့ကား မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာဖြင့် တဟီးဟီး ညည်းတွားလေသည်။ လပေါင်းများစွာ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေကြရရှာသော သူတို့သူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် 'ဒီဝ' ဟူသော အသက်ကလေးရှိနေသေးသည်တိုင်၊ အသွေးအသားများမှာမူ အလွန်အမင်း ချို့တဲ့နေလေပြီ။ မော်လမြိုင် ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်သည့်တိုင် ကျန်းမာအသက်ရှင်လာမည့်သူမှာ အတော်ပင် နည်းပါးလေမိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။

ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် လူမမာလူများစုအား ထိုကဲ့သို့စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် ကျန်သော သတ်သတ်ဖယ်ထုတ်ထားသည့်လူမမာများအား စစ်ဆေးခြင်းပြုပြန်ပါသည်။ ထိုသူများကိုမူ တန်းစီနေစဉ်ကပင် အရပ်ခိုင်းထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုသူ ၁၄-၅ ယောက်အနက် ထိပ်ဆုံးတွင်ရပ်နေသောသူမူ စတင်လျက် ၁ ယောက်စီ-၁ ယောက်စီတန်းစီနေသည့် နေရာမှနေကာ တံတန်းလျားရှိရာသို့ ၁၀ ခေါက်တိတိ အပြေးခိုင်း လေသည်။ ၁၀ ခေါက်ပြေးရသည့်အခါ အသွားအပြန် အခေါက် ၂၀ တိတိဖြစ်လေသည်။ တန်းစီနေရာနှင့် တံတန်း၏အပေါက်ဝမှာ ပေ ၁၀၀ ထက်မနည်း အကွာအဝေးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြေးရသည့်အခါ အချို့မှာ ၂ ခေါက်လောက်နှင့် မောနေလေသည်။ အချို့လည်း ၃-၄ ခေါက်၊ အချို့လည်း ၄-၅ ခေါက်နှင့် မောနေကြပါသည်။ ၁၀ ခေါက်တိတိပြည့်သည့်အခါ၌မူ အားလုံးပင် ဟာဟာလိုက်ကာ အမောဆိုနေကြပါလေသည်။

စင်စစ် ဂျပန်များသည် ဤလိုနည်းဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ပို့ရမည့်သူနှင့် ချွေးတပ်အလုပ်စခန်းတွင် ပြန်လည်

စေခိုင်းရမည့်သူ ဟူ၍ ၂ မျိုး ၂ စား ခွဲခြားစိစစ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာဝန်မဟုတ်သော ဂျပန်စစ်သားများသည် ဆရာဝန်များကဲ့သို့ စစ်ဆေးစစ်သပ်ခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားလှလေသည်။ ချွေးတပ်သားလူနာများအနေဖြင့်မူ မည်သည့်အတွက် ဤလိုစစ်ဆေးစစ်သပ်သည်ဟူ၍ မသိရကြပါချေ။ သူတို့တစ်တွေမှာ ဂျပန်စစ်သားများက ထခိုင်းလျှင် ထကြရမည်။ ထိုင်ခိုင်းလျှင် ထိုင်ကြရမည့်သူတွေသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤလိုနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆူကပြောပြသည့်စကားများကို စကားပြန်သူငယ်က ချွေးတပ်သားလူမမာများအား တစ်ဆင့်ပြန်လည်ကာ ပြောကြားခြင်းပြုရလေသည်။ စကားပြန်သူငယ်ပြောကြားသော အိနားမတ်ဆူ၏ အစီအစဉ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဆေးရုံစခန်းရှိ လူနာများအားလုံးအနက် အတော်အတန်ကျန်းမာနေပြီဖြစ်သော လူ ၁၅ ယောက်သည် (ထိုအချိန်၌ တစ်သီးတခြားခွဲထုတ်လိုက်သောချွေးတပ်သားများမှာ ၁၅ ယောက်တိတိရှိကြောင်း ရေတွက်ပြီးလေပြီ။ ကျန်သူများမှာလည်း ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်အပါအဝင် ၄၃ ယောက် ဖြစ်လေသည်။) ဘုရား ၃ ဆူ စခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ပါတည်းလိုက်ပါခဲ့ရမည်။ ကျန်သောလူများစုမှာမူ နံနက်စာအတွက် ဆန်ဖြုတ်သောက်ပြီးလျှင် ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့ကခေါင်းဆောင်ကာ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ တပြည်းဖြည်းချင်း လာခဲ့ကြရမည်’ ဟု ဆိုပါသည်။

ပြီးလျှင် ‘ထိုနေ့မှစလျက် မည်သည့်ချွေးတပ်သားလူနာမျှ ဤဆေးရုံတန်းလျားတွင် မနေခဲ့ရ။ နေခဲ့ကျန်ခဲ့ ပါက မိမိတို့တာဝန် မဟုတ်။ ဆန့်ဆား စသော ပစ္စည်းများကိုလည်း လာရောက်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤတန်းလျားများကိုလည်း မကြာခင် ၁ ရက်-၂ ရက်အတွင်း စီးရီးယွန်ဆီးပစ်လိမ့်မည်’ ဟူသော အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စကားပြန်သူငယ်မောင်ချစ်က ဤကဲ့သို့ပြောနေသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်အနီးတွင် ဦးဘစော ရှိနေပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆူမှာလည်း ကျွန်တော်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။

ထိုအခါ ဦးဘစောသည် ကျွန်တော်အနီးသို့တိုးကပ်လာကာ တီးတိုးလေသံဖြင့် “ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ် မလိုလဲ ဆရာလေး” ဟု မေးလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးဘစောအမေးကို ရုတ်တရက် အပြေမပေးသေးဘဲ အသာအယာ လက်ကုတ်လိုက်ရပါသည်။ ပြီးလျှင် အိနားမတ်ဆူနှင့် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်၏အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အိနားမတ်ဆူရော၊ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်တို့ပါ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်းလျက်ရှိနေလေသည်။

“လူမမာတွေကို မော်လမြိုင်ပို့လိမ့်မယ်”
ကျွန်တော်က အတိုဆုံးနှင့်အမြန်ဆုံး ပြောလိုက်ပါသည်။
“ကျွန်တော်တို့ ဝါလားဆရာလေး”

ဦးဘစောကထပ်မေးပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဦးဘစော၏အမေးကိုမူ ကျွန်တော် မည်သို့မျှအပြေမပေးနိုင် တော့ပါ။ အိနားမတ်ဆူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘစောတို့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

အိနားမတ်ဆူသည် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့ကို ‘လူမမာချွေးတပ်သားများအား ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ စောင့်ရှောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရန် ပြောလေသည်။ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ရောက်လျှင် လူမမာ ချွေးတပ်သားများအား စခန်းအပြင် မီးရထားလမ်းတစ်နေရာတွင်ထားခဲ့ပြီးနောက် ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့က သူ့ထံ လာရောက်အကြောင်းကြားရမည်’ ဟု အိနားမတ်ဆူက ပြောလေသည်။

ထိုအစီအစဉ်များ ပြီးစီးသွားသည့် အခါ၊ ကျွန်တော်တို့သည် လူနာ ၁၅ ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ယိုးဒယားရွေးတပ်သား

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရောက်ကြသည့်အချိန်မှာ နံနက်ထမင်းစားချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆု၊ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်နှင့် စကားပြန်သူငယ်မောင်ချစ်တို့မှာကား ကျွန်တော်တို့ထက် အလျင်စောစွာ စခန်းသို့ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ အမှန်မှာ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ သွားနိုင်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်မှာ လူမမာ ၁၅ ယောက်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခေါ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နောက်ကျကျွန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤလို အိနားမတ်ဆုတို့တစ်တွေ ကျွန်တော်တို့အလျှင် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ရောက်ရှိနေခြင်းမှာလည်း ကောင်းသည် ဟုဆိုရပါမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် အိနားမတ်စု၏ အမိန့်ပေးချက်အရ ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခရာ လူ ၁၅ စာအတွက်ထမင်းကို ထပ်မံချက်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နေ့အဖို့ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ ၂ ယောက်မှာ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ မလိုက်ကြရတော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့သည် အိနားမတ်ဆု၏အမိန့်ပေးချက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူခေါ်ဆောင်လာသော ဆေးရုံစခန်းမှ ရွေးတပ်သား ၁၅ ယောက်တို့အား တဲတန်းလျားတစ်လုံးတွင် သီးသန့်နေရာချထားပေးခြင်း၊ ၎င်းတို့အား ထမင်းကျွေးမွေးခြင်းစသည်များကို ပြုရလေသည်။ ထိုကိစ္စများပြီးစီးသည့်အခါ ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခအား နောက်ရောက်လာမည့် လူ ၄၀ ကျော်အတွက် ထမင်းချက်ပြုတ်စေရပါသည်။ ထိုလူ ၄၀ ကျော်အတွက်ထမင်းမှာ ညစာအဖို့ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုသူများရောက်ရှိလာသည့်အခါ မီးရထားလမ်းဘေးတစ်နေရာရာတွင် နေရာချထားပေးရန်နှင့် ထိုနေရာ၌ပင် ထမင်းကျွေးမွေးခြင်း ပြုရမည်ဟု အိနားမတ်ဆုက ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်၊ ထမင်းချက်ခေါင်း ကိုစံခတို့သည် အိနားမတ်ဆု ပြောကြားသည့်အတိုင်း စီစဉ်ကြပြီးနောက် အိနားမတ်ဆု၏အမိန့်ပေးချက်အတိုင်းပင် ရောက်ရှိလာမည့် ရွေးတပ်သားလူမမာများအား ဘုရား ၃ ဆူစခန်းပေါက်ဝတွင် သွားရောက်စောင့်ဆိုင်းရလေသည်။ 'စခန်းပေါက်ဝ' ဟု ဆိုသော်လည်း နိမ့်စွမ်းသော စခန်းတဲတန်းလျားများနှင့်ကား အတန်ငယ်အလှမ်းဝေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့စောင့်ရသည့်နေရာသည် မီးရထားလမ်းဘေးတွင် ဖြစ်လေသည်။ မီးရထားလမ်းသည် ဘုရား ၃ ဆူဘေးမှကပ်လျက် ဖောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများ နေထိုင်ရသော တဲတန်းလျားစုသည် ဆောက်ဘက်ချိုင်ဝှမ်းတွင် ဖြစ်သည်။ စခန်းမှနေကြည့်လျှင် မီးရထားလမ်းကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားစေတီ ၃ ဆူကို လည်းကောင်း မမြင်နိုင်။ ထိုနည်းတူ ကုန်းမြင့်ရထားလမ်းမှ နေ၍ကြည့်ပါကလည်း အလုပ်သမားတန်းလျားကိုမမြင်နိုင်။ ကြီးမားသောအင်ပင်ကြီးများ၊ ထူထပ်သော ဝါးတောကြီးများသည် အုတ်နံရံတိုင်းပမာ အကာအကွယ်ပြုလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခတို့သည် မီးရထားလမ်းဘေးတွင် မထိုင်ကြသေးဘဲ၊ ဘုရားစေတီ ၃ ဆူရှိရောက်သည့် ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အခါအခွင့်သင့်၍ ဤနေရာသို့ရောက်ကြပြီဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဘုရား ၃ ဆူကို သွားရောက်ဝတ်ပြုကြလေ ရှိပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားများနှင့်ဆိုလျှင်ကား ကျွန်တော်တို့သွားလေ့မရှိကြပါ။

“ဆေးရုံစခန်းကလူမှာတွေကို ဘယ်ပို့မှာလဲ ဆရာလေး။”

ဇေတီတော် ၃ သူအနီးအရောက်တွင် ကိုစံခက မေးပါလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီး ကိုသာမြိုင်မှာမှ မနက်ပိုင်းကပင် ကျွန်တော်ကပြောထားသဖြင့် သိပြီးဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီလူတွေကို မော်လမြိုင်ပို့လိမ့်မယ်ဗျ။ ဘယ်သူ့ဖွဲ့တော့ ခင်ဗျား မပြောနှင့်နော်။ အဲဒါမှားမတ်ဆုကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူ့ဖွဲ့မပြောရဘူးလို့ ပိတ်ထားတယ်။”

ကိုစံခကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ကိုသာမြိုင်၊ ကိုစံခ စသူများမှာ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဆိုးတိုင်းပင် ကောင်းတိုင်းပင်လူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ စိတ်ချယုံကြည်ရမှုရှိသလို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငဲ့ကွက်မှု၊ ခင်မင်မှုများလည်း ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုစံခအား ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းဖွင့်ထုတ်ပြောကြားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မော်လမြိုင်ပို့မယ်။ ဟုတ်လား။”

ကိုစံခသည် ကျွန်တော်ကို တဆုံတပြန်နှင့်မေးပါသည်။ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသော သူခြေလှမ်းများသည် အလိုလိုရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း အုံ့သြခြင်း၊ ဝေခွဲမရခြင်းများဖြင့် ပြူးတူးကြောင်းတောင်ဖြစ်နေ ပါသည်။

“ကိုယ့်လူက အတော်အုံ့သြသွားတယ်ထင်တယ်”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က မေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုသာမြိုင်က ခြေလှမ်းမပျက် ဆက်လက်၍လျှောက်ကြသည့်အခါ ကိုစံခမှာလည်း ကျွန်တော် တို့နောက်ပါးမှလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ။ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကို ပို့လိမ့်မယ်။”

ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ ထပ်မံကပြောလိုက်သည့်တိုင် ကိုစံခကား မလှုပ်တော့ပါချေ။ တွေ့တွေ့ငေးငေး ကြီးနှင့် ခြေလှမ်းခပ်လေးလေးလျှောက်လိုက်လာလေသည်။

မကြာမီ ဇေတီတော်များရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်က ထိုင်ချလိုက်ကြကာ ဇေတီတော်များကို ဝတ်ပြည့်ကြသည့်တိုင်၊ ကိုစံခမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် တွေ့တွေ့ကြီးရှိနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့၊ ဆရာလေးတို့ကောဗျ။”

ကျွန်တော် ဘုရားဝတ်ပြည့်ပြီး၍ ထအရပ်လိုက်၌ပင် ဒီပေးခွန်းကို ကိုစံခက မေးပြန်ပါလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်၌မှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ခပ်တွေ့တွေ့ခပ်ခပ်ခိုင်ခိုင်ဖြစ်ရပါလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုစံခမျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့အမေးကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပါ။ အဖြေလည်း မပေးတတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရင်တွင်း၌ကား အတွေးအတောတစ်ခုက လျှင်မြန်စွာပင် ပူးထင်ကပ်ရောက်လာပါသည်။ ဒီပေးခွန်းမျိုးကို ကျွန်တော် အမေးအဖြေမခံရလေသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီကော။

ဆေးရုံစခန်းမှ လူများအား မော်လမြိုင်သို့ပို့သည့်သတင်းမှာ ယခုအချိန်၌ပေးကွယ်ထား၍ ချွေးတပ်သားများ မသိရှိကြသည်မှာမှန်၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းအချိန်တွင်ကား သိကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ချွေးတပ်အလုပ်သမားပေါင်း များစွာထံမှ ဒီလိုပေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် ကြားရလေလိမ့်ဦးမည်။ နောက် တစ်ကြောင်းမှာလည်း ကိုစံခ မေးသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ကျွန်သူများကော ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ရောက်ခါမှ မော်လမြိုင် ကို ရောက်ရလေမည်နည်း။ ဒီအတွေးကိုလည်း ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။ ခပ်ရိုးရိုးပြောရလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်အားငယ်မိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် ဇေတီတော်များရှေ့မှ မကြာမီ ထွက်ခွာကာ လာလမ်းသို့ပြန်လှည့်ခဲ့ကြ

လေသည်။ ဦးဘစောတို့လူရကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြိုကြရမည်မှာ စခန်းတည်တည် ရထားလမ်းဆေးမှဖြစ်သည်။ စေတီတော် ၃ ဆူနှင့်ဆိုလျှင် ၁ ဖာလုံခွဲလောက်အကွာအလှမ်း ဖြစ်သည်။ စေတီတော် ၃ ဆူသည် တောင်ဘက်တွင် ဖြစ်၍၊ တားမြစ်ထားသောသတ်မှတ်စရိယာအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား အတွေးကိုယ်စီနှင့် လျှောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မည်သည့်စကားမျှ မပြော။ ထိုအခါ လေတိုးခတ်သဖြင့်တချွင်ချွင်မြည်သော ထီးတော်မှဆည်းလည်းသံကလေးများကို ကြားနေရ လေသည်။

ရထားလမ်းဆေးအနီးတစ်ဝိုက်တွင်မူ သစ်ပင်ကြီးများ၊ ဝါးတောများ မရှိပါချေ။ ပြောင်တလင်းဖြစ်နေအောင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားလေသည်။ သို့ရာတွင် သံလမ်းနှင့် ကိုက် ၂၀-အစိတ်အကွာ၌ကား သစ်တော၊ဝါးတောကြီး များက ထူထဲသိပ်သည်းလှဘိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် မည်သည့်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စိမ်းစိမ်းညိုညို၊ အုပ်အုပ်မှိုင်းမှိုင်းကြီးများသာဖြစ်လေသည်။

ရာသီမှာ နွေဦးရက်ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် နွေလယ်ရာသီအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စအချိန် ဖြစ်လေသည်။ တောတောင်ဝန်းကျင်မှာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီးလည်း မဟုတ်၊ စိုမှိုထိုင်းထိုင်းကြီးလည်း မဟုတ်။ နေကောင်း သွားကောင်း အချိန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ သစ်ပင်တောတောင်တို့၏ရှုခင်းသည် အစိမ်းရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင် ရောစပ် ဖက်ထွက်ရာရှိနေသည်။ တောကျေးတောငှက်တို့၏မြည်ကြွေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်နေရာအနှံ့မှ ကြားနေရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သည် ဦးဘစောတို့တရအား စောင့်မျှော်ရမည့်နေရာသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထို အချိန်ထိအောင်လည်း ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောကြသေး။ အတွေးနယ်ချဲ့၍ ကောင်းနေကြဆဲဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခုတ်လှဲထားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်ကလည်း ကျွန်တော်နည်းတူ ကျွန်တော်ဘေးတွင်ဝင်ရောက်ထိုင်လေသည်။ ထထင်းချက်ခေါင်းကြီး ကိုစံခမှာမူ သူ့လက်ရှိ ထင်းခုတ်စားမကြီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ မတ်တတ်ကြီးပင် ရှိနေသည်။

“အဲဒီလူတွေထဲမှာ ရေပြေးလိုက်သွားရရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဂျပန်တွေသိရင်လည်း သိပ်တော့သက်သာလှမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကိုစံခသည် ကျွန်တော်တို့ကိုပြောသလိုလိုနှင့် သူ့ဖာသာ ရေရွတ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာ များကို စူးစမ်းသလိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကိုသာမြိုင်အနီးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လေသည်။

“ဘယ်ရမလဲဗျာ။ ဂျပန်တွေက လူပေါင်းဘယ်လောက်ဆိုတာ စစ်ဆေးပြီးမှ တင်မှာပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး ဂျပန်စစ်သားအစောင့်အရှောက်လည်း ပါမှာပဲ။ မော်လမြိုင်မရောက်မချင်း လမ်းမှာ ဘယ်နှစ်ဘူတာရပ်နေမှန်း မသိဘူး။”

ကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။

“ခုအတိုင်းဆိုရင် မမာတဲ့လူတွေကတောင် ခပ်ကောင်းကောင်းပဲဗျာ”

ကိုစံခက ညည်းညည်းညာညာပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ ၂ ဦးစကားထဲတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ ဆက်လက်၍ တွေးကောင်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုရပါမူ ကိုစံခ ခပ်စောစောကပြောလိုက်သော ‘လူမမာတွေနှင့်ရောလိုက်သွားရ ကောင်းမှာပဲ’ဟူသောစကားမှာ ကျွန်တော်အဖို့ တွေးစရာဖြစ်လာရပြန်ပါသည်။ ‘အခွင့်အရေးပေးခဲ့လျှင် ယခုလို အခါမျိုး၌ ထွက်ပြေးရသော် အမှန်ပင်ကောင်းလေမလား’ ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေထက် ကျွန်တော်အနေဖြင့်ကား မလွယ်ကူလှပါချေ။ ယခုလိုကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆု၏အနီးတွင် အမြဲလိုရှိနေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“မော်လမြိုင်ရောက်တော့ ဒီလူတွေ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဆရာလေး။ သူတို့နေရပ်ကို ပြန်လွှတ်ပေးမှာလား။”
ကျွန်တော် အတွေးကောင်းနေခိုက် ကိုစံခကမေးပြန်ပါလေသည်။

“ဆေးရုံတင်ပြီး ဆေးကုပေးမယ်လို့ပြောတာပဲဗျ”

ကျွန်တော်က ဖြေရပြန်ပါသည်။

“ကျန်းမာတော့ ပြန်ရရောလား။”

ကိုစံခက ထပ်မေးပြန်ပါသည်။ ထိုအမေးကိုမေးသူမှာ ကိုစံခသာဖြစ်သော်လည်း ကိုသာမြိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်မိလေသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ပြန်လွှတ်ချင်လည်း လွှတ်မှာပဲ။ ဒီတောထဲ ပြန်ပို့ချင်လည်း ပို့မှာပဲ”

ကျွန်တော်အဖြေကိုကြားရသည့်အခါ၊ သူတို့ ၂ ဦးစလုံး ကိုယ်စီကိုယ်င သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေသည်။

[ထိုကိစ္စနှင့်ဖတ်သက်၍ နောင်အခါသိရသည်မှာ တောတွင်းဆေးရုံမလူနာများကို မော်လမြိုင်တွင် ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ ၎င်းတို့၏နေရပ်များသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဈေးတပ်သားအတော်များများပင် လမ်းခရီး၌ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာ ထွက်တောင်းရမ်း စားသောက်ရလျက်၊ တချို့မှာလည်း လမ်းခုလတ်၌ပင် သေကျေပျက်စီးကုန် ကြလေသည်။

ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ပေါင်၊ ကွဲမြို့၊ နှင်းပုလဲ၊ ဒုံးဝန်း၊ ဇင်းကျိုက်၊ ဘီးလင်း၊ ရွှေလှေ၊ စစ်တောင်း စသောကျေးရွာမြို့နယ်များတွင် ဈေးတပ်ပြန်များ အတော်ပင်သေဆုံးခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် မြို့ခံရွာခံလူများက မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်မှလွဲ၍ မည်သူမည်ဝါ၊ မည်သည့်အရပ်ဒေသ ကဟူ၍ကား အပ်ချမတ်ချမသိရသည်က များလေသည်။

ဖြစ်ရပ်အမှန်မှာ ဂျပန်တို့သည် တောတွင်းဈေးတပ်ခခန်းများရှိလူနာများကို မော်လမြိုင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် မော်လမြိုင်တွင် ၄-၅ ရက် ၁ပတ် စသည်ဖြင့်ထားကာ ‘နေရပ်သို့ ပြန်တော့’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘သွားလိုရာသွားတော့’ ဟူ၍လည်းကောင်း စေလွှတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဤတွင် မိကွဲဖကွဲ၊ သားကွဲမယားကွဲဖြစ်နေသောလူမမာများကလည်း ဂျပန်တို့၏ တာဝန်မဲ့အပြုအမူကိုပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခံယူကာ၊ ရှိသမျှ စွမ်းအားကလေးဖြင့် နေရပ်သို့ ရည်မှန်းလျက် ခြေဦးတည့်ရာ ပြန်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အပြန်လမ်းခရီးတွင် ဈေးတပ်သား များမှာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကာ အသေအပျောက်များပြားလှလေသည်။

တာချီဈေးတပ်သားများမှာလည်း ကံကောင်းထောက်မ၍ ရပ်ရွာသို့ မသေမပျောက် ပြန်ရောက် ကြသည်လည်း ရှိလေသည်။ အချို့မှာမူ ရပ်ရွာသို့မပြန်တော့ဘဲ၊ ရောက်သည့်နေရာ၌ပင် လုပ်ကိုင် စားသောက်လျက် အိမ်ထောင်ရက်သားများကျနေကြလေသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသည့်အခါ ဤစာရေးသူသည် ဘီးလင်း၊ ကျိုက်ထို စသောနယ်ဘက်များ၌ လည်းကောင်း၊ သထုံ၊ ကျိုက္ခမိ စသောနယ်ဘက်များ၌ လည်းကောင်း ဈေးတပ်ပြန်များကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့ကား အိမ်ထောင်ရက်သားကျလျက် သားသမီးတွေရနေကြသည့်တိုင် ယိုးဒယား-မြန်မာမီးရထားလမ်း ဈေးတပ်အကြောင်းကို မမေ့ကြသေးဘဲ အရိုးစွဲအောင် နာကျည်းနေကြဆဲရှိလေသည်။]

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက် စကားတပြောပြောနှင့်ရှိနေကြခိုက်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုက စေလွှတ်လိုက်သော စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ရောက်လာလေသည်။

“လူမမာတွေမရောက်သေးဘူးလားဆရာလေး။ မာစတကာ အကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ရောက်လာသည့်အခါ မောင်ချစ်က ပြောလေသည်။

“မရောက်သေးဘူးကွ။ သူတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလာနေမှာပေါ့။ လမ်းမှာလည်း ဓဏဓဏနားနေရမှာပါကွာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ခု ၂ နာရီတောင်ထိုးနေပြီ။ ဒီလူတွေ ၃ နာရီ-၄ နာရီနှင့်မှ ရောက်ပါမလားပဲ”

စကားပြန်သူငယ်သည် အဝေးသို့လမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောနေလေသည်။

“ဒါတောင် လူကုန်ရောက်ချင်မှ ရောက်မယ်။ တချို့တော့ မိုးချုပ်မှရောက်မှာပဲ။ ၃-၄ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ မောလိုက်၊ နားလိုက်ဖြစ်နေမှာ”

ကိုသာမြိုင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုပြောပါသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စဉ်းစားမိလေသည်။ ဦးဘစောတို့လူစုသည် တစ်ချိန်တည်းနှင့် လှုပ်တက်စုံရောက်ရန် မလွယ်။ အချို့လူမမာများမှာ လွန်မင်းစွာ အားအင်ကုန်ခန်းနေသူများ ဖြစ်သည့်အတွက် တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုလောက်ကို လည်းကောင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းအနိမ့်အမြင့်တစ်နေရာလောက်ကို လည်းကောင်း တစ်နာရီလောက် ကြာနေကြမည့်သူများ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ၂ မိုင်သာသာခရီးလမ်းကို ယခုအချိန်ထိ မရောက်ကြသေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စကားပြန်သူငယ်သည် ဦးဘစောတို့လူစု ရောက်ရှိလာခဲ့လျှင်၊ ‘အိနားမတ်ဆုက သူ့ထံသို့ လာရောက်ပြောကြားရမည်’ ဟုမှာကြားလိုက်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်ကိုပြောကြားပြီးနောက် စခန်းရှိရာသို့ ပြန်လည်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၃ ဦးသားမှာလည်း စကားစပ်စပ်ရာကို ပြောလိုက်၊ ညောင်းညာလျှင် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ သစ်တုံးပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် ဦးဘစောတို့လူစုကို စောင့်မျှော်နေရပါလေသည်။

ဤလိုနှင့် ညနေ ၃ နာရီထိုးလုနီးမှပင် ကိုဘတင်နှင့် လူမမာရွေးတပ်သားအချို့ တောတွင်းမှ ထွက်လာကြလေသည်။ ‘ဦးဘစောနှင့် လူမမာအချို့မှာ နောက်တွင်ကျန်ရစ်နေကြောင်း’ ပြောပါသည်။ ‘သို့ရာတွင် သိပ်အဝေးအလှမ်းကြီးမဟုတ်သောကြောင့် မကြာမီပင်ရောက်လာလိမ့်မည်’ ဟု၍လည်းပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကြာလုချည်းလာဗျ”

ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်က မေးလေသည်။

“ကြာဆို လမ်းမှာ အခါ ၁၀၀ လောက်နားရတာဗျ။ ဒီအချိန်ရောက်လာတာ ကံကောင်း”

ကိုဘတင်က ပြောလေသည်။

“ဘယ်အချိန်က ထွက်လာကြတာလဲ”

ကိုစံခက ဝင်၍မေးပါသည်။

“မွန်းတိမ်းကျော်ကျော်လောက်ကဗျ။ တချို့ဆိုရင် မလိုက်တော့ဘူး။ ‘သေချင်သေပါစေတော့။ ထားသာထားပစ်ခဲ့ပါတော့’ လို့တောင် ပြောတာဗျ။ ဦးဘစောနှင့်ကျွန်တော်က ချောမော့ပြီးတွဲခေါ်လာရတယ်။ အဲတစ်ယောက်တွဲခေါ်လို့မှ ၄-၅ လမ်းလျှောက်ရသေး။ နောက် ၂ ယောက်က လဲချန်ခဲ့ပြန်ရောဗျ။ အဲဒီတော့ ပထမတွဲလာတဲ့လူကို သူမောလောက်တဲ့နေရာမှာအနားခိုင်းပြီး၊ ကျန်နေတဲ့လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြန်တွဲခေါ်နေရတယ်”

ကိုဘတင်က လမ်းခရီးတွင် သူတို့ဖြစ်ပျက်လာကြပုံကို ပြောပြပါသည်။ သူက ဤလိုပြောနေနိုင်သေးသော်လည်း အတူပါလာသောလူမမာများမှာမူ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောကြားနိုင်ကြချေ။ တောစပ်မြေပြင်ပေါ်တွင်

ခြေပစ်လက်ပစ်လဲသူလဲလျက် သစ်ပင်ရင်းတွင်ကျော့မှီကာ ဟောဟဲလိုက်သူလိုက် နေကြလေသည်။ သူတို့ကား ဂျပန်၏အစိန်ဖြစ်သောကြောင့်သာ အားတင်း၍လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါက ကျားဆွဲလိုက် ဆွဲပေစေ၊ လဲရာနေရာတွင် မထဘဲနေကြမည်သူတွေ ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာလေးတို့က မတွေ့ရလို့ဗျ။ နည်းနည်းလေး ချောက်ထဲဆင်းရတာနှင့် တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျကုန် တာပဲ။ လဲရင်လည်း တော်တော်နှင့်ပြန်မထတော့ဘူး။ ကုန်းမြင့်လေးတွေတက်ရင်လည်း တလိမ့်တလိမ့်နှင့် ပြန် လိမ့်ကျတာပဲ။ နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့ ဦးဘစောနှင့် ကျွန်တော်က ခါးကြီးချည်ပြီး ရှေ့ကနေတက်၊ သူတို့ အထဲက ၅ ယောက်-၆ ယောက်က နောက်ကနေကြိုးကိုင်ပြီးတက်ရတယ်။ အဲဒါ ပြန်လျှောကျမယ်ဖြစ်ရင် အနီးအနားကသစ်ပင်ကို တွယ်စိတွယ်ရာတွယ်ထားရတယ်။ ဒါတောင် တချို့ဖင်ထိုက်ရက် တစ်မျိုး၊ ၄ ဖက်ထောက် တစ်မျိုး တက်ရတယ်”

ကိုဘတင်က သူတို့အဖြစ်ကို ဆက်လက်ပြောနေပြန်ပါသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ခွေးတပ်သားလူမမာအချို့မှာ လမ်းခရီးတွင် လဲခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ခြေထောက် များ၊ လက်များ ပေါက်ပြဲနေပေသည်။ အချို့မှာလည်း ခူးများပြဲ၊ နှုတ်ခမ်းများပေါက်လျက် ရှိလေသည်။ ဆေးရုံ တဲတန်းလျားမှ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့လာရာလမ်းသည် အချို့နေရာ၌ ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ တောင်ကမူများ ဖြစ်နေ ပါသည်။ တခြားတစ်လမ်းမှရှောင်လွှဲသွားရန်လည်း ခဲယဉ်းလှပါသည်။ သားတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဝါးတော ကြီးများ၊ သစ်တောကြီးများနှင့် မြင့်မားသောကျောက်တောင်ကြီးများရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်ရောက်ဖူးသမျှ ဆေးရုံစခန်းထဲမှာ ဒီဆေးရုံစခန်း အဆိုဝါးဆုံးဗျ”

ကိုစံခက ပြောလေသည်။ သူသည် ထမင်းချက်ခေါင်းတစ်ယောက်အဖြစ် တောတွင်းဆေးရုံစခန်းပေါင်း အတော်များများကို ရောက်ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ၊ ဦးဘစောတို့နောက်ကို ကျွန်တော်နှင့်ခင်များ လိုက်ကြဦးမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ကိုသာမြိုင်။ ကိုစံခ ဒီကစောင့်ပေါ့ဗျာ။ လူစုံတော့မှ အိနားမတ်ဆုကိုသွားပြောတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးမှာ ဦးဘစောနှင့် လူမမာများကို အကူအညီပေးသင့်က ပေးရန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားလူတွေ တစ်နာရီလောက်နှင့် ရောက်ပါ့မလား”

ကိုသာမြိုင်က ကိုဘတင်ကိုလှမ်းမေးလေသည်။

“ရောက်တော့ရောက်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဆွဲဒီထဲက ကိုချစ်စိန်နှင့် ဦးမြသောင်းဆိုတဲ့ လူ ၂ယောက်ကတော့ အခြေအနေတော်တော်ဆိုတယ်။ သူတို့ ၂ ယောက်က ထမ်းတောင်ခေါ်ရတယ်”

“ကဲ၊ လာဗျာကိုသာမြိုင်”

ကျွန်တော်သည် ကိုဘတင် စကားဆုံးလျှင်ပင် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်ကို ခေါ်ငင်ကာ ဦးဘစောတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူတို့နောက်ကိုလိုက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ လမ်းမှားစရာ၊ လမ်းလွဲစရာအကြောင်း မရှိပါချေ။ ဆေးရုံစခန်းသို့သွားရာလမ်းသည် ဤတစ်လမ်းသာရှိလေသည်။ လမ်းပေါက်ဝတွင် ကြက်ခြေနီ အမှတ်အသားဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုနှင့် လမ်းကိုညွှန်ပြထားသော မြားငုတ်တိုင် ၄-၅ တိုင်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်တို့ထွက်လာသည့်အခါ ကိုစံခနှင့် ကိုဘတင်တို့ ၂ ယောက်မှာ သစ်တုံးထက် တွင်ထိုင်ကာ စကားပြောကျွန်ရစ်ကြပါသည်။ ကိုဘတင်မှာ ဆေးရုံစခန်းတွင်မသောက်ခဲ့ရသော ဆေးလိပ်ကို ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ကိုစံခ၏ကောင်းမှုဖြင့် အားရပါးရသောက်ရုံနေလေသည်။ လူမမာခွေးတပ်သားများမှာမူ တောစပိပ် အင်ကြင်းပင် ၂ ပင်အောက်ခြေပြင်ပေါ်တွင် အတုံးအရုံးလဲနေကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးသည် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤလိုနှင့် မိနစ် ၂၀-အစိတ်ခန့်သွားမိမှ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဝါးတောင်းဝေး ကိုယ်စီထောက်လာသော လူမမာ ၄-၅ ယောက်ကို စတင်တွေ့ရလေသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပြုတွဲလာသော လူမမာများ၊ မြေပေါ်တွင် လက် ၂ ဖက်ထောက်ကာ တရွတ်ဆွဲလျက် ဖင်ရွှေဖင်ရွှေလာနေသူတစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ကို တစောင်းမှီကာ သာဓွေယိုင်နားနေသော လူ ၂ ယောက်ကို လည်းကောင်း တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်သည် ထိုသူများအား 'ရထားလမ်းသို့ ရောက်လှပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အနည်းငယ်အားတင်း၍လျှောက်လိုက်လျှင် မကြာမီ ရောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း' အားပေးစကားများ ပြောရပြေး၊ နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်နေသေးသော ဦးဘစော တို့ရှိရာသို့ ဆက်လက်လိုက်ရပါလေသည်။ ဦးဘစောနှင့် မတွေ့မီ လမ်းတစ်လျှောက်၌လည်း တအိအိတနဲ့နဲ့ လျှောက်လာနေကြသော လူမမာများကို ဆက်လက်ကာ တွေ့ရလေသည်။ ကိုသာမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်ကလည်း ရှေးနည်းတူ အားပေးစကားပြောရပါလေသည်။

သို့နှင့် ရှေ့ဆက်၍ အတန်ငယ်သွားမိကြသည့်အခါမျှပင် ကျောက်တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခု၏ဆင်ခြေလျှော တွင် ထိုင်ကာနားနေကြသော ဦးဘစောနှင့် လူ ၄-၅ ယောက်တို့ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤလို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသော လူ ၄-၅ ယောက်မှာ နောက်ပိတ်ဆုံးကျန်ရှိနေသူများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအထဲတွင် လူ ၂ ယောက် မှာ အခြားသူများထက် ပိုမိုမောဟိုက်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူ ၂ ယောက်စလုံး၏ကျောပေါ်တွင် အင်္ကျီ ဟူ၍ အလျင်းမရှိ။ ဂုန်အိတ်ပိုင်းအသီးသီးကို မြဲထားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသူ ၂ ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရကာမျှနှင့် ခပ်စောစောက ကိုဘတင်ပြောလိုက်သော အဆိုးရွားဆုံးလူမမာ ၂ ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလေသည်။ ကျောက်တောင်ဆင်ခြေလျှောတွင် တစောင်းခွေခွေကလေးလဲနေကြပါသည်။

“ဟော-ဆရာလေးတို့တောင် လိုက်လာပြီဟေ့။ ကဲ-ထကြဦးကွာ၊ ထကြဦး။ တစ်ထောက်လောက်သွားလိုက် ကြဦးနို့။ ရောက်လည်း ရောက်ခါနီးပါပြီကွာ”

ဦးဘစောသည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သည့်အခါ အတော်အားတက်သွားဟန် တူပါသည်။ သူသည် သူ လူမမာများကို ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရောက်လုနီးပြီဗျ။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ် မိနစ် ၂၀ လောက် အားတင်းသွားလိုက်ရင် ရထားလမ်းကိုရောက်ပြီ။ ဟိုကျတော့ စိတ်ချလက်ချနားကြပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဤသို့ပြောလိုက်သည့်အခါ ထိုင်နေသော လူ ၃ ယောက်က တောင်ဝေးကို အားပြုထောက်ကာ ရှေ့ခရီးကို ထွက်ခွာသွားကြသော်လည်း၊ ဦးဘစောအနီးတွင် တုံးလုံးလဲနေသော လူမမာချွေးတပ်သား ၂ ယောက် မှာမူ လဲရာမှမထဘဲ တဟီးဟီးညည်းနေဆဲရှိလေသည်။

“တောင်ကုန်းအတက်နှင့် ချောက်ထဲကအတက်တွေမှာ သူတို့ ၂ ယောက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘတင်က တစ်ယောက်စီထမ်းတက်ခဲ့ရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဒီအချိန်လောက်နှင့် ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ”

ကျွန်တော်ရော ကိုသာမြိုင်ပါ ဦးဘစောမျက်နှာကို ပြိုင်တူလိုလှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ကိုသာမြိုင် စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ရှိ၍ကြည့်သည်ကို မသိရသော်လည်း၊ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူ ဦးဘစောအပေါ် အလွန်တရာ ချီးကျူးမိပါသည်။ ချွေးတပ်ထဲတွင် အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆိုလျှင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းနေကြသူတွေသာ များလှသည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အနစ်နာခံသော ဦးဘစောလို၊ ကိုသာမြိုင်လိုဘွန်ထိုက်ချိုမျိုးမှာ ရှားလှပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင်သည် ဦးဘစောအား အကူအညီပေးကြရလေသည်။ လဲနေသော လူနာ ၂ ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ပွေ့ထူပေးကြရလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုသူ ၂ ဦးအား ဝါးတောင်ဝေးကို အားပြုထောက်စေကာ ကျွန်တော်တို့က တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ဝင်ရောက်တဲ့ရလေသည်။

လူနာ ၂ ဦးစလုံးမှာ အချိန်ကာလအတော်ကြာကပင် မမာမကျန်းဖြစ်နေသူ ၂ ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ရေမိုးပင် မချိုးသောကြောင့် ၂ ယောက်စလုံး၏ကိုယ်နံ့များသည် ပုပ်ဟောင်းနံ့စော်လှပါသည်။ ကျွန်တော် တွဲထားသော လူမမာများ၏ခေါင်းထက်မှ သန့်များသည် ထိုသူ၏ ကုပ်ဆက်ပေါ်နှင့် ခြံထားသောဂုန်အိတ်ပေါ်တွင် တစ်စွဲ လျှောက်သွားနေကြသည်မှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ အသားရေများမှာလည်း မွဲခြောက်လျက် ရှိသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ၄-၅ လှမ်းလောက်လှမ်းမိသော တစ်ခါ နားရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲကမူ 'ထိုသူ ၂ ယောက်မှာ မော်လမြိုင်ရောက်သည့်တိုင် အသက်ရှင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သေလိမ့်မည်မှာမလွဲ' ဟု ယူဆမိပါသည်။

လူနာ ၂ ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့က တွဲ၍ခေါ်သည့်အခါ အဆိုးဆုံးသောအဖြစ်တစ်ခုကို ကြုံရသည်။ ထိုအဖြစ်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ လူမမာ ၂ ယောက်စလုံးတို့ပင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကလေးပေါ်၌ ကြာရှည် လေးမြင့်စွာ ခြေမချနိုင်သောအဖြစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤနေရာများသည် စောစောပိုင်းအချိန်က ကျောက်တောင် ကြီးများကို ခိုင်းနုခိုင်းဖောက်ခွဲထားသောနေရာများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နေရာအနံ့အပြားတွင် ချွန်မြဲသော ကျောက်တုံးကျောက်ကလေးများဖြင့် တင်းကြမ်းဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအခါ လူနာ ၂ ဦးစလုံးပင် ခြေလှမ်း ၁၀လှမ်းခန့်လျှောက်မိလျှင် တဟီးဟီးညည်းတွားလာကာ တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ်နားနေကြရလေသည်။ ဒီလိုရပ်နားပြီ ဆိုလျှင်လည်း ခြေကိုစုရုပ်လျက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းရပ်နားနိုင်သည့်တော့ မဟုတ်။ တစ်ခါတည်း ပင်ထိုင်ချ လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ဖန် တအောင့်တနားနေပြီးနောက် ထလျှောက်သည့်အခါ၌လည်း ခြေလှမ်းတိုင်းလှမ်းတိုင်း 'အမလေး- အမလေး' ညည်းတွားရှာလေသည်။ ၂ ဦးစလုံး၏ခြေဖဝါးများသည် ချွန်ထက်သောကျောက်တုံးကလေးများကို နင်းမိတိုင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်နေကြဟန်ရှိလေသည်။

သူတို့ကား လူမမာ တံတန်းလျားပေါ်တွင် အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ယမန်နှစ်က တစ်နေ့လုံးလုံး၊ တစ်ဆောင်းလုံးလုံး နေပူစပ်ခါးတွင် ပင်ပန်းကြီးမားစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသောကြောင့်လည်း အလုပ်ဒဏ်သင့်လျက် ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးများမှာ အသားများ အလွှာလိုက်အပတ်လိုက်ကွာကျကြလေသည်။ ကျန်းမာနေစဉ်က အလုပ်ကြမ်း၏ဒဏ်သင့်မှုများသည် မပေါ်လွင်သော်လည်း၊ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ လာ၍ အိပ်ရာထဲလဲသည့်အခါ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားမှ အနာရောဂါပေါင်းများစွာ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ထိုအတွင်း အစာအာဟာရကောင်းကို မမှီဝဲရခြင်း၊ ဆေးဝါးမရှိခြင်း၊ အဝတ်အထည်မပြည့်စုံခြင်း စသောချို့တဲ့ချို့ယွင်းမှုများ ကလည်း ထိုထိုလူမမာအလုပ်သမားများအား သေမင်းနိုင်ငံသို့ တွန်းပို့ပေးသည့်နှင့်တူလှပေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်မူ ထိုမျှလောက်အပြင်းအထန် ရောဂါဝေဒနာကပ်ရောက်နေသော လူနာ ၂ ဦးအား ကျွန်တော်တို့သည် ပုခက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ထမ်းစင်နှင့် သော်လည်းကောင်း ခေါ်ဆောင်သယ်ယူရန်သင့်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့တွေ့မိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စအတွက် မည်သူကတာဝန်ယူမည်နည်း။ ချွေးတပ်သား လူမမာအချင်းချင်းကလည်း တာဝန်မယူနိုင်ချေ။ ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များကလည်း တာဝန်မပြုကြခြင်းသာ ဖြစ်လေ သည်။ ဂျပန်များနာမကျန်းဖြစ်လျှင်ကား ဤသို့ မဟုတ်ပေ။ ထမ်းစင်နှင့် တစ်မျိုး၊ ကားနှင့်တစ်သွယ် သယ်ယူလျက် သူတို့အတွက် သီးသန့်ပြုလုပ်ထားသော ဆေးရုံ၊ သူတို့စစ်ဘက်ဆရာဝန်၊ ဆရာမ သူနာပြု စသည်များနှင့် အကျအန ပြုစုကုသကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤလို နားချည်တစ်ခါ သွားချည်တစ်လှည့်နှင့် စိတ်အရှည်ဆုံးထားကာ လူနာ ၂ ဦး ကို တွဲဖိုဆောင်ကြဉ်းကြရလေသည်။ ဤအဖြစ်မျိုး၌မူ လူလူချင်းကရုဏာစိတ်ထားတတ်သော ဘွန်ထိုက်ချိုကြီး ဦးဘစောအား များစွာပင်ချီးကျူးထိုက်လေသည်။ အကယ်၍ ဦးဘစောကသာ ထိုသို့သောစိတ်ထားမျိုးမရှိပါဘဲ။

‘ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှမလိုက်နိုင်၍၊ ထားပစ်ခဲ့ရပါသည်’ ဆိုလျှင်လည်း ဂျပန်များက ဦးဘစောအပေါ်တွင် အပြင်းအထန် အရေးယူလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ချေ။ တောတွင်း၌ ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးမှုကိစ္စဟူသည် ဖက်ဆစ် ဂျပန်စစ်သားများအနေဖြင့် သေနတ်ကျည်ဆံတစ်တောင့်လောက်မျှ တန်ဖိုးမထားသောအဖြစ်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညနေ ၄ နာရီထိုးလုနီးမှပင် ရထားလမ်းရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးဘစောနှင့် ကိုစံအတို့အား ချွေးတပ်သားလူမမာများကို တစ်နေရာတည်းတွင်စုဝေးထားရန် မှာကြားခဲ့ပြီးနောက်၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်အားခေါ်ဆောင်ကာ လူမမာချွေးတပ်သားအားလုံး ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် အိနား မတ်ဆုကို သွားရောက်ပြောကြားရလေသည်။

ထိုအခါ အိနားမတ်ဆုသည် စစ်သား ၄ ယောက်နှင့် စကားပြန်သုငယ်တို့ကိုခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ချွေးတပ်သားများရှိရာသို့လိုက်ပါလာလေသည်။

အိနားမတ်ဆုသည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ လူမမာချွေးတပ်သားများအား ရေတွက်စစ်ဆေးခြင်း ပြုလေ သည်။ ပြီးလျှင် ‘လူမမာချွေးတပ်သားများအား ယခုညရောက်လာမည်ရထားနှင့် မော်လမြိုင်သို့ ပို့ဆောင်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မော်လမြိုင်ရောက်သည့်အခါ ကောင်းမွန်စွာ ဆေးဝါးကုသပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာလာသည့်အခါ နေရပ်သို့ ပြန်ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် အလုပ်ပြန်လည်လုပ်လိုသူများကိုလည်း နိပုန်တပ်မတော်ကြီးက အလုပ်ပြန်လည်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အရှေ့အာရှစစ်ပွဲကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက် နိပုန်မြန်မာ လက်တွဲရမည်ဖြစ် ကြောင်း’ စသည်များကို စကားပြန်သုငယ်မှတစ်ဆင့် တစ်ပုဒ်ချင်းတစ်ပုဒ်ချင်း ပြောကြားခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုက ထိုကဲ့သို့ပြောကြားစဉ် လူမမာချွေးတပ်သားများ၏ အရိပ်အခြည်ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လေ့လာမိပါသည်။ အိနားမတ်ဆု၏စကားအချို့ကြောင့် လူမမာချွေးတပ်သားအချို့မှာ ရွှင်မြူးအားတက်လာဟန် ရှိလေသည်။ အချို့ကား ခပ်ယုံယုံပြုံးယောင်၊ ဝမ်းသာယောင် ရှိကြသည်။ အချို့မှာမူ မလုပ် ငုတ်တုတ်ပင် ရှိကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ‘အလုပ်ပြန်လည်လုပ်လိုသူများအား အလုပ်ပေးမည်’ ဆိုသောစကား၊ ‘အာရှစစ်ပွဲကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက် ဂျပန်မြန်မာ လက်တွဲရမည်ဖြစ်ကြောင်း’ စသောစကားပုဒ်များ၌မူ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အားထက်သန်မှု မတွေ့ရပါချေ။ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်နေကြရုံသာ ဖြစ်လေသည်။ ‘အလကားပါက’ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ဆောင်ချက်မျိုးသည် လူမမာတော်တော်များများ၏မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေသည်ဟူ၍ပင် ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် ကျွန်တော်အနီးတွင်ရှိနေကြသော ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့ကလည်း ကျွန်တော်ကို မေးခွန်း ထုတ်ပြန်ပါတော့သည်။

“ဆရာလေး။ မော်လမြိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် လိုက်ရမှာလား။”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာသောအတွေးတစ်ခုအတိုင်း အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“လိုက်ရမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ၂ ယောက်လည်း လိုက်ရမှာပဲ။ ခု လူစစ်တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျား ၂ ယောက်ကိုပါ ထည့်တွက်ထားတာပဲ”

အမှန်အတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုသည် လူနာများကိုရေတွက်စစ်ဆေးခြင်းပြုစဉ်က ဦးဘစောရော ကိုဘတင်ကိုပါ ထည့်သွင်းရေတွက်ခြင်းပြုပါသည်။ အားလုံးပေါင်း ၄၃ ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို ၄၃ ယောက်လုံးကိုပင် မော်လမြိုင်ကိုပို့ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာလေး။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ဆရာလေး မေးကြည့်စမ်းပါလားဗျာ”

ဦးဘစောသည် တစ်စုံတစ်ရာ စေခွဲမရသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်ကို ထပ်ပြောနေပြန်ပါသည်။ လူမမာ တချို့မှာအမြူးနေကြသော်လည်း ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်မှာ ခပ်တွေ့တွေ့ခပ်ငိုငိုရှိနေကြလေသည်။

“မနက်တုန်းက ဆရာလေးတို့ခေါ်လာတဲ့ ၁၅ ယောက်ကရော၊ သူတို့လည်း မော်လမြိုင်သွားရမှာလား”
ကိုဘတင်က မေးပြန်ပါသည်။

စင်စစ် ထိုအမေးသည် မေးသင့်သောစကားပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် သိထားရသလောက်ဆိုလျှင် မနက်က ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူခေါ်ဆောင်ခဲ့သော ချွေးတပ်သား ၁၅ ယောက်သည် မော်လမြိုင်ကိုလိုက်ရမည့် သူများ မဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူတွဲကာ ဆက်လက်၍ အလုပ်လုပ်ကြရဦးမည့် သူများသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်မှာ ထိုသူများထက်ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ဟု ဆိုရသောကြောင့် သူတို့ ၂ ယောက် မော်လမြိုင်ပါရေး၊ မပါရေးမှာ တွေးတောစရာအကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်နှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခတို့သည်လည်း သည်အတိုင်းပင် ဝေခွဲမရ၊ တွေးမရ ဖြစ်နေ ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏စေတနာကလည်း ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့ကို မော်လမြိုင် ပါစေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် နေ့ပေါင်းလပေါင်းကြာညောင်းလှစွာ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရပြီးသူများသာ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နှင့် အားလုံးအပေါ်တွင်သိမ်းကျုံးကာ စေတနာထားတတ်ကြပါသည်။ မိမိတို့အလှည့်မကျရောက်သေးသဖြင့် မိမိတို့ မပြန်ရသေးသည့်တိုင်၊ ဖြစ်နိုင်သမျှသော ဘဝတူများကိုကား ပြန် စေခွင့် ရစေချင်ကြပါသည်။ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများနှင့်ပတ်သက်သော ဆိုးဝါးခါးသီးလှသည့်သတင်း စကားများကိုလည်း ဖြိုပေါ်ရွာပေါ်ရှိ လူများကို လည်းကောင်း၊ ချွေးတပ်စုဆောင်းရေး ဂျပန်အလိုတော်ရှိများကို လည်းကောင်း ကြားသိစေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တောတွင်းရောက်ချွေးတပ်သားအချို့မှာ ဂျပန်ထက်ပင် ချွေးတပ်စုဆောင်းရေးအရာရှိများနှင့် သူကြီး စသောသူများအပေါ် ပို၍ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြလေသည်။ ချွေးတပ်သား များသည် ထိုသူများအပေါ် တက်တခေါက်ခေါက် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ကျိန်ဆဲခရရွတ်ခြင်းပြုကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုဘတင်အမေးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာအဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟို ၁၅ ယောက်ကတော့ နေ့ရစ်ခဲ့ရမယ့်လူတွေပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကို မေးပေးပါ ဆိုရင် အိနားမတ်ဆုကို ကျွန်တော်မေးပေးမယ်။ ဘီဇမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုဘစော။ မေးလိုက်မှ သတိပေးသလို ဖြစ်နေရင်လည်း မကောင်းဘူး။ အသာ မသိလိုက်မသိဘာသာနေလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က စဉ်းစားမိသလောက် ပြောရလေသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည်မှာ ဤဆေးရုံစခန်းမှ လူများ၏ ‘မော်လမြိုင်ပါရေး၊ မပါရေး’ အဆုံးအဖြတ်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆု၏အဆုံးအဖြတ်ပေါ်တွင် တည်သည် ဟူ၍ပင် ထင်သည်။ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့ကိစ္စသည် အိနားမတ်ဆုထည့်ပေးလျှင် ပါမည်။ သူ ထည့်မပေးလိုက ကျန်ရစ်မည်။ အိနားမတ်ဆုထက်အဆင့်အတန်းကြီးသော တပ်ဒီနီစခန်းနှင့် သံဖြူဇရပ်ရှိဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများ သည် ဤမျှအထိ အသေးစိတ်လိုက်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟုကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဤလို ကျွန်တော်တို့ ၅ ဦးအဖြေဖြင့် မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသောကိစ္စသည် စကားပြန်သူငယ် ရောက်လာသော ကြောင့် ချက်ချင်းပင်အဖြေပေါ်လာပါသည်။

စကားပြန်သူငယ် မောင်ချစ်အား ဦးဘစောတို့ကိစ္စကို ကျွန်တော်က ချောမောမေ့မြန်းသည့်အခါ မောင်ချစ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါသည်။

“ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့သည် လုံမမာများနှင့်အတူ မော်လမြိုင်သို့ လိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်း ကို အိနားမတ်ဆုက ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဤလိုဆုံးဖြတ်သည်မှာလည်း တကြားကြောင့်မဟုတ်။ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့သည် လူနာများအား ဆေးရုံစခန်းတွင် ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တောတွင်းဆေးရုံစခန်းမှာ ရထားလမ်းရောက်သည်အထိ စောင့်ရှောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်းပင်

ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်မှာ 'စေတနာအကျိုးပေးခြင်း' ဟူ၍ပင်ဆိုရပါမည်။

ထိုအခါမှ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတင်တို့မှာလည်း ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင်လာကြပါသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့ ၂ ဦးက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကိုလည်း 'သည်ဈေးတပ်စခန်းမှ အမြန်ဆုံးလွတ်ပါစေ၊ ကျွတ်ပါစေ'ဟု ဆုတောင်းပါကြောင်း နှင့် မျက်ရည်များကျဆင်းကာ ပြောကြားခြင်းပြုရာဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်မှာလည်း သူတို့ ၂ ဦးကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါလေသည်။ သူတို့ပြန်ကြရတော့မည်ဆိုသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာလေသည်။ သို့ရာတွင် ပြန်ရမည့်နေ့ရက်ကို အတိအကျ ဘာမျှမပြောနိုင်သေးသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်တော့ အမှန်။

“တစ်ခုလည်းသတ်ထားနော် ဦးဘစော။ ခင်ဗျားတို့ ၂ ယောက်ဟာ မော်လမြိုင်ရောက်တဲ့အထိ သိပ်ပြီး လူသန်မာကြီးတွေလို လုပ်မနေကြနှင့်ဦး။ ဂျပန်တွေက အခက်သားဗျ။ တစ်ယောက်က တစ်နေရာကနေပြီး ဒီလို လုပ်ပေမယ့် တစ်နေရာရောက်တော့ တခြားတစ်ယောက်က တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မတွေ့ဘူးလားဗျ။ တချို့လူတွေဟာ သူတို့မြို့သူတို့နယ်ကလာတုန်းတော့ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုပါပဲ။ အဲ-တောထဲလည်းရောက်ရော လက်ပတ်တံဆိပ်တွေ ပြုတ်ပစ်လိုပစ်၊ အလုပ်ကြမ်းထဲ ထည့်ခိုင်းလိုခိုင်းနှင့် ဘလောင်းဘလဲဖြစ်ကုန်တာပဲ”

ကျွန်တော်က သူတို့ ၂ ဦးကို သတိပေးရပါသည်။ ဂျပန်တို့သည် ဤလိုအပြုအမူမျိုးကို တစွတ်ထိုးပြုမှု တတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား မကြာခဏဆိုသလို ဤအဖြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးလေသည်။

“ဆရာလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒါမျိုးတော့ ကျွန်တော်တို့ သတိထားရမယ်။ အတော်ကြာ ဒီစခန်းက လွတ်လိုက်ပြီး တခြားစခန်းရောက်မှ 'ရထားပေါ်က ဆင်းခဲ့' ဆိုရင် သေဖို့ပင်ကောင်းတယ်”

ကိုဘတင်က ပြောလေသည်။

ဤလို ကျွန်တော်တို့စကားပြောနေခိုက် ညနေ ၄ နာရီထိုးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း အလုပ်စခန်းများ ရှိရာမှ သုံးပန်းရွေးတပ်သားများရော အရပ်သားရွေးတပ်သားများပါ အလုပ်သိမ်းကာ တက်ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူရှိနေသော ဂျပန်စစ်သားများသည် လက်များငွေ့ယမ်းလျက် အလုပ်သိမ်းလာသော ဂျပန်စစ်သားများရှိရာသို့ လှမ်းအော်လေသည်။ သဘောမှာ 'အလုပ်သိမ်း၍တက်ရောက်လာသော ရွေးတပ်သား များအား ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက်သို့ မလာစေရန်နှင့် စခန်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားကြ' ဟူသော အော်ဟစ်အမိန့် ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ရွေးတပ်သားများကိုစောင့်ကြပ်ခေါ်ဆောင်လာသော ဂျပန်စစ်သားများသည် ငွေ့မနေကာ ကျွန်တော် တို့ဘက်သို့လာသောလမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်လေသည်။ ကျွန်သောဂျပန်စစ်သားများက သုံးပန်းရွေးတပ်သား များနှင့် အရပ်သားရွေးတပ်သားများကို ရထားလမ်းဘေးချောက်ထဲသို့ မောင်းချရလေသည်။ ထိုချောက်ထဲမှနေကာ ကုန်မြင့်ကို တက်ရောက်ပြီးနောက် စခန်းရှိရာသို့သွားရောက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် အလုပ်ခွင်မှရွေးတပ်သားအားလုံးကုန်တော့မှပင် အိနားမတ်ဆုသည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုစံခတို့အား 'မော်လမြိုင်သို့ပို့မည်လူမမာများအား ညစာစာမင်းကျေးရန်' အမိန့်ပေးပါသည်။ ပြီးလျှင် 'ကျွန်တော်နှင့် ကိုသာမြိုင် ကိုလည်း ဤနေရာတွင်ပင် ထမင်းများစားသောက်လျက် ရထားလာသည်အထိ စောင့်နေကြရမည်။ တဲတန်းလျား ရှိရာသို့ မပြန်ရသေး' ဟုပြောပါသည်။ အိနားမတ်ဆုသည် ထိုအစီအစဉ်များအားလုံးကို စီစဉ်ညွှန်ကြားပြီးမှ စကားပြန်သူငယ်နှင့်အတူ စခန်းသို့ပြန်သွားလေသည်။ သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သား ၄ ယောက်မှာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အမှောင်ရိပ်များထိုးကာ မိုးကြိုးစုပ်စုပ်ချုပ်လေပြီ။ 'ည ၇ နာရီထက်မနည်း ရှိလိမ့်မည်' ဟု ကျွန်တော်

ထင်ပါသည်။ ဤအချိန်ထိအောင် အိန်းမတ်ဆုလည်း မပေါ်လာသေး။ ရထား၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှလည်း မတွေ့ မမြင်ရသေး။ လူနာတွေမှာလည်း ရထားလမ်းဘေး ဘူမိကမ္ဘာလောမြေမွှေ့ရာပေါ်တွင် အတုံးအရုံး အိပ်စက်နေကြ လေပြီ။ ဟောက်သံနှင့် ညည်းတွားသံများသည် ထိုနေရာမှထွက်ပေါ်နေ၏။ ဂျန်စစ်သား ၄ ယောက်မှာလည်း သေနတ်ကိုရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ငိုက်မျှည်းနေကြလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ၅ ယောက်အစုမှာလည်း တသမ်းသမ်း တာဝေဝေနှင့် ပျင်းရိပြီးငွေ့လွှာကြပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးရထားသံလမ်းရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှောင်ထုသည် ကြီးမားစွာပုံလွှမ်းထား သည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ ကွဲကွဲပြားပြားမမြင်ရ။ ရထားလမ်းနှင့်ခပ်ကွာကွာရှိ သစ်ပင်ကြီးများသည် အမှောင် ထဲတွင် ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားလောက်နှင့် ချောက်လှန်နေသလိုထင်ရလေသည်။ ၃ ဆုသောစေတီငယ်များမှာလည်း အမှောင်ထုအောက်တွင် ကွယ်ပျောက်လျက်ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့နားထဲတွင်ကြားရသော အသံတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုအသံမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတော့နက်ရာမှ ကျားဟိန်းသံပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘစောနှင့် ကိုသာမြိုင်တို့မှာ မီးပုံထဲသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်၊ ဝါးကိုင်းခြောက်များကို ထိုးထည့်လျက်ရှိလေ သည်။ ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ကိုစံမမှာမူ အိပ်ငိုက်လိုက်၊ ရထားလာ မလာလှမ်းမေးလိုက်၊ တစ်ဖန်ပြန်ငိုက်မျှည်းလိုက် ဖြစ်နေလေသည်။

သည်လိုနှင့် စ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် အိန်းမတ်ဆု ရောက်လာလေသည်။ သူနှင့်အတူ စကားပြန် သူငယ်အပြင် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်တို့ နောက်ထပ်ပါရှိလာလေသည်။ အိန်းမတ်ဆုလက်တွင် အစိမ်းရောင် မီးအိမ်နှင့် အနီရောင်မီးအိမ်တစ်လုံးကျ ပါရှိလာသည်။ စကားပြန်သူငယ်၏လက်ထဲတွင် မီးအိမ်တစ်ဖက် ကညင် ဆီမီးချောင်းတစ်ဖက် ပါရှိလာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အိန်းမတ်ဆု၏ အမိန့်ပေးချက်အရ ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူတွဲကာ သံလမ်းတစ်ဘက်ရှိ လူမမာရွေးတပ်သားများအား အခြားတစ်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား လူမမာရွေးတပ် များမှာ အတန်ငယ်သွက်လက်စွာပင် လှုပ်ရှားမှုပြုကြပါသည်။ ပြီးလျှင် ထိုသူများအား သံလမ်းနှင့် အတန်ငယ် ကွာသည့်နေရာတွင် တန်းစီကာအထိုင်ခိုင်းထားလေသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၆ ယောက်တို့သည် မီးအိမ်နှင့် မီးတိုင် များကိုကိုင်မြှောက်ကာ ရွေးတပ်သားများကို ရေတွက်စစ်ဆေးခြင်းပြုပြန်လေသည်။

မကြာမီ အမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှ တရိုးရိုးခတ်မောင်းလာသောရထားသံကို ကြားရလေသည်။ သို့ရာတွင် ရထားကိုကား မမြင်မတွေ့ရသေးချေ။ အိန်းမတ်ဆုသည် ရထားလမ်းအနီးသို့ထွက်ရပ်ကာ လက်တစ်ဖက်က မီးနီကို ဝှေ့ယမ်းမြှောက်ပြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စက္ကန့်ပိုင်း အချိန်အတန်ကြာမှ ရထားကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့မီးလုံးဝ မပါသော ရထား၏သဏ္ဍာန်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား မဟုတ်။ အမှောင်ထုအတွင်းမှ တအိအိခတ်မောင်းလာသော ရှည်ရှည်မည်းမည်းအရာဝတ္ထုကြီး ဟူ၍သာ တွေ့မြင်ကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရထားသည် ဘုရား ၃ ဆူဘုတောတွင် စက်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှပင် ခေါင်းတွဲ မောင်းလာသောဂျပန်နှင့် မီးထိုးသမားဂျပန်များ၏မျက်နှာများကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ရထားမောင်းသမားဂျပန်သည် မီးအိမ်ငယ်တစ်လုံးကိုမြှောက်ကိုင်ထားရင်းမှ အိန်းမတ်ဆုအား တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းမေးလေသည်။ ပြီးသော် ရထားထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ရထားခေါင်းတွဲမှာ ထင်းမီးထိုးခေါင်းတွဲဖြစ်ပါသည်။ ထင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများ ခုတ်လှဲဖြတ်တောက်ထားရသောတောထင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် 'တောထင်း' ဟုဆိုရာ၌ ဦးအားကောင်းသော ကနရီထင်းမျိုး၊ အင်ကညင်လိုထင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ တောသစ်ပင် ဟူသမျှ တွေ့ရာမြင်ရာကိုခုတ်လှဲပြုတ်

တောက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ကြောင်လျှာသားများပင် ပါရှိတတ်လေသည်။

ရထားသည် ယိုးဒယားဘက်မှလာရသောရထား ဖြစ်လေသည်။ တွဲပေါင်းများစွာပါသည်တော့ မဟုတ်။ စုစုပေါင်းမှ တွဲ ၅ တွဲ ဖြစ်လေသည်။ ၃ တွဲမှာ အလုပ်ဝတ်ထားသောအမှီးအကာနှင့် တွဲလုံးများဖြစ်သည်။ တွဲ ၂ တွဲမှာ ၂ ပေလောက်အမြင့်ရှိသော အကာမျှသာပါသည်ကုန်တင်တွဲကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ ဂတ်ဗိုလ်တွဲ ဟူ၍ကား အလျှင်းမပါရှိပေ။

ရထားကိုတွေ့ရသည့်အခါ ဦးဘစော အစရှိသောလူနာများ၏စိတ်ထဲတွင် အဘယ်ပုံရှိလေမည် မပြောတတ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင်မူ ဝမ်းနည်းသယောင်ယောင် လွမ်းဆွတ်သလိုပို ဖြစ်ရလေသည်။

ရထားမောင်းလာသောဂျပန်သည် အချိန်အတော်ကြာ အိန်းမတ်ဆုနှင့် စကားပြောနေကြပါသည်။ ထိုအချိန်ထိအောင်ပင် လူနာရွေးတပ်သားများမှာလည်း ရထားပေါ်သို့ မတက်ကြရသေးပါ။ ကျွန်တော်သည် အိန်းမတ်ဆု၏ နောက်ပါးမှနေကာ လူနာရွေးတပ်သားများ၏အရိပ်အကဲကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် စစ်ဗိုလ်အိန်းမတ်ဆု ရထားမောင်းသမားဂျပန် စသူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုလေ့လာနေမိလေသည်။ ရထားမောင်းသမား ဂျပန်သည် အိန်းမတ်ဆုနှင့် စကားပြောသည့်အခါ အတော်ပင် လေးလေးစားစားနှင့်ပြန်လည်ပြောကြားနေရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ အိန်းမတ်ဆု၏အထိုအမိန့်ကို နာခံနေရဟန် တူလေသည်။ ဦးဘစော၊ ကိုဘတင် စသော လူနာရွေးတပ်သားများမှာမူ တပလ်လုပ်တရွရွ ဖြစ်နေကြလေသည်။ သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သားများမှာမူ လူနာရွေးတပ်သားများအား ဝိုင်းပတ်ထားလေသည်။ ထို သေနတ်ကိုင်စစ်သား ၆ ယောက်အနက် အိန်းမတ်ဆုနှင့် နောက်ထပ်ပါလာသောဂျပန်စစ်သား ၂ယောက်တို့မှာမူ ကျန်သူ ၄ ယောက်နှင့်မတူပါ။ သူတို့ ၂ ဦးမှာ လူနာရွေးတပ်သားများအား ဓောင့်ကြပ်ပို့ဆောင်ရမည့်သူ ၂ ယောက် ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုရပါမူ သူတို့တွင် ရေဘူးမှစ၍ ခရီးဆောင်လွယ်အိတ် စသည်များ ပါရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ရထားမောင်းဂျပန်သည် ရထားခေါင်းတွဲပေါ်ရှိ သူ့အဖော် ၂ ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာလှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ၂ ယောက်လေး ခုန့်ဆင်းလာကြလေသည်။ သူတို့သည် အိန်းမတ်ဆုကို စစ်ဖုံးစံအတိုင်း အလေးပြုကြသည်။ ပြီးလျှင် အိန်းမတ်ဆုကိုခေါ်ဆောင်ကာ တွဲပက်လက် ၂ ခုရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ စကားပြန်သူငယ်သည် မီးအိမ်ကိုလက်ကိုင်ကာ အိန်းမတ်ဆုအားမှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

မကြာမီပင် တွဲပက်လက် ၂ ခုရှိရာမှ အိန်းမတ်ဆု၏လှမ်းအော်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အိန်းမတ်ဆု၏ ထိုအော်ဟစ်သံကြောင့် သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် အိန်းမတ်ဆုတို့ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေသည်။ ထိုနောက်၌ကား တွဲပက်လက်ရှိရာဆီမှ အော်ဟစ်ဆံရေးသံ၊ တဘုံးဘုံးထုရိုက်ကန်ကျောက်သံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိန်းမတ်ဆုတို့လူစုရှိရာသို့ အထိတ်တလန့်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်စွန်စွန် ခပ်ဝါးဝါး မီးရောင်အောက်တွင် တွဲပေါ်မှတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဂျပန်စစ်သားက ကန်ချလိုက်သည်ကို မကွဲမပြား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ တွဲပေါ်မှကန်ချခံရသူမှာ မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်ထိ မထနိုင်ပါချေ။ ရထားလမ်းဘေးတွင် ခွေခွေကလေးလဲနေပါသည်။ ထိုသူကို ရထားမီးထိုးသမားဂျပန်က ဆဲရေးကန်ကျောက် နေပြန်ပါလေသည်။

“ဆရာလေး။ ဟိုမှာ ဆူဆူဆူဆူနှင့် ဘာတွေဖြစ်နေပြန်လဲမသိဘူးဗျ”

အနီးတွင်ရှိနေသော ကိုစံခက ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်များလား။ ဒါမှမဟုတ် မနက်ကခေါ်လာတဲ့ လူမမာထဲက များလား”

ကိုသာမြိုင်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသည်မှာလည်း လိုသာမြိုင်ယူဆသလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားအုပ်စုထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လူနာများအား မော်လမြိုင်ပို့မည့်ကိစ္စကို သိရှိသဖြင့် တိတ်တဆိတ်လာရောက်ကာ ရထားတွဲပေါ်သို့တက်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ထိုအခိုက်၌ပင် “ဘိရမာမာစတာ-ဘိရမာမာစတာ”ဟူသော အိန်းမတ်ဆု၏အသံနှင့် “ဆရာလေး-ဆရာလေး”ဟူသော စကားပြန်သုဇာတ်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိန်းမတ်ဆုတို့ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် သူတို့အနီးသို့ရောက်သွားသည်အခါ ဂျပန်စစ်သားက လဲနေသူအား ကုပ်ပိုးမှကိုင်ကာ ဆွဲထုလိုက်သည်။ အိန်းမတ်ဆုသည် မောင်ချစ်၏လက်တွင်းမှ မီးအိမ်ကိုလှမ်းယူကာ ထိုသူ၏မျက်နှာအနီးသို့ ထိုးကပ်လိုက်ပြီး၊ “ဘိရမာမာစတာ-ဘိရမာမာစတာ”ဟူ၍ ကျွန်တော်ကို ခပ်တွင်တွင် မေးပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူ၏မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်အနီးသို့ ရောက်လာကြသော ကိုသာမြိုင်နှင့် ကိုစံခကလည်း ထိုသူကို အသေအချာကြည့်ကြပါသည်။ ထိုသူမှာ အသက် ၃၀ ကျော်လောက် ဖြစ်ပါသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ထိုက်ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီခပ်ပွဖွနှင့် ဘိုကေနှင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏ အသားအရေမှာ တရုတ်တစ်ယောက်လိုလို၊ ကရင်လိုလို၊ ဗမာတစ်ယောက်လိုလို၊ ရှမ်းအမျိုးသား တစ်ယောက်လိုလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲခြားမရပါ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေကျဲညစ်ပတ်လျက် ကုပ်ချောင်းချောင်းကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အထဲကတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကိုသာမြိုင်က ပြောပါသည်။

“ချွေးတပ်သားတော့ ချွေးတပ်သားပဲဗျ”

ကိုစံခက ပြောလေသည်။

‘ထိုသူမှာ ကျွန်တော်တို့အထဲက မဟုတ်ကြောင်း’ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့သိပါသည်။ ပြီးလျှင် ကိုစံခ ပြောသလို ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းမိကြပါသည်။

ထိုအခိုက် အိန်းမတ်ဆုက ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့အထဲက ဟုတ်-မဟုတ် မေးမြန်းပါသည်။ ကျွန်တော်က မဟုတ်ကြောင်း ပြောရလေသည်။ တစ်ဖန် ‘ဗမာအမျိုးသားတစ်ယောက် ဟုတ်သလား’ဟု မေးမြန်းပါသည်။ ထိုအမေးကို ကျွန်တော်တို့ မဖြေတတ်ကြပါ။ ဤလိုဖြစ်နေစဉ် ရထားမောင်းသမားဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ထိုသူနှင့် ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို ခဏမျှင်းကြည့်နေပြီးနောက်၊ ‘ထိုသူမှာ ယိုးဒယား ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရထားပေါ်တွင် နီးလိုက်လာခြင်း ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်းစွာလည်း စိတ်နှံ့ပုံမရကြောင်း’ အိန်းမတ်ဆုကို ပြောလေသည်။

ထိုအခါမှ အိန်းမတ်ဆုသည် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်အား ထိုသူကို မီးရထားလမ်းဆားရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ထိုသူကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ကာ ဆွဲခတ်သွားလေသည်။ ပြီးလျှင် အမှောင်ထုအတွင်းသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ထိုသူကို အထိုင်ခိုင်းထားခဲ့လေသည်။

ထိုကိစ္စပြီးမှပင် ကျွန်တော်တို့သည် အိန်းမတ်ဆု အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ဂျပန်စစ်သားနှင့်အတူ လူနာများကို စစ်ဆေးရေတွက်လျက် ရထားပေါ်သို့ တင်ဆောင်ပေးကြရလေသည်။ အတော်ကြီးမကျန်းမမာဖြစ်နေသော လူနာ ၂ ယောက်ကိုလည်း ဓမ္မဗျူဟာတင်ကြရလေသည်။ ဦးဘစောနှင့် ကိုဘတေတို့ ၂ ဦးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ရထားတွဲပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားကြလေသည်။ ခပ်စောစောက ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သည့်

အတိုင်းပင် လက်နက်ကိုင် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်တို့မှာလည်း တွဲပက်လက်တစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ယောက်ကျ စောင့်ကြပ်လိုက်ပါကြလေသည်။

ရထားသည် ချက်ချင်းတောမထွက်နိုင်သေးပါ။ မီးပေါင်ပြည့်အောင် မီးထိုးနေရပါသေးသည်။ ဤလိုနှင့် အချိန် နာရီဝက်ခန့်ကြာမျှပင် ဥဩတစ်ချက်ဆွဲကာ ရထား ထွက်ပါလေသတော့သည်။

ကျွန်တော်၊ ကိုသာမြိုင်နှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ကိုစံတို့သည် ရထားဘေးတွင် ၃ ယောက်သားတန်းစီ ရပ်လျက် ရထားထွက်သွားသည်ကို တွေ့တွေ့ငေးငေးကြီးကြည့်နေမိကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆုသည် မီးအိမ်စိမ်းငွေ့ယမ်းပြနေဆဲ ဖြစ်သည်။

မကြာမီပင် ရထားသည် အမှောင်ထုကြီးအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်ကာ ကွယ်ပျောက်သွား လေသည်။

မိတ်ဆွေများနှင့်ဆုံတွေ့ခြင်း

ကျွန်တော်တို့သည် လူနာချွေးတပ်သားများ၏ကိစ္စ တာဝန်ပြီးဆုံးသည့်အခါ၊ အိနားမတ်ဆု၏ရှေ့ဆောင်မှုဖြင့် ခပ်စောစောအချိန်က ယိုးဒယားချွေးတပ်သားကိုအထိုင်ခိုင်းထားသော အင်ပင်ကြီးအောက်သို့ လာရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရထားခိုးစီးလာသော ထိုယိုးဒယားအမျိုးသားအား မတွေ့ရတော့ပါချေ။ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ သစ်ပင်ကြီးအောက်အနံ့အပြားတွင် လည်းကောင်း၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နေရာတွင်လည်းကောင်း ကညင်ဆီမီးတိုင်းများကိုထွန်းညှိလျက် လိုက်လံရှာဖွေခြင်းပြုရလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူကိုကား အစအနသော်မျှ မတွေ့ရတော့ပါပေ။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် စိတ်မကျေနပ်ကြသဖြင့် စေတီ ၃ ဆူရှိရာ ရောက်သည်ထိလည်းကောင်း၊ မီးရထားလမ်းကိုဖြတ်ကျော်စွာ တစ်ဘက်သောတောစပ်အနီးသို့ ရောက်သည်ထိလည်းကောင်း လူစုခွဲကာ ရှာဖွေခြင်း ပြုကြပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရိပ်အရောင်သော်မျှ မမြင်။ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ကြရလေသည်။

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေကြီးများဖြစ်သော ကိုသာမြိုင်နှင့် ကိုစံခတို့ကမူ ယိုးဒယားချွေးတပ်သားသည် ဂျပန်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် ယိုးဒယားဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောကြပါသည်။ စကားပြန်သူငယ် မောင်ချစ်ကမူ ထိုချွေးတပ်သားသည် ကျွန်တော်တို့အလစ်တွင် မီးရထားတွဲများကြားတွင်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားတွဲလွတ်တစ်ခုခုပေါ်တွင်သော်လည်းကောင်း တက်ရောက်လိုက်ပါသွားခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူ၏ကိစ္စမှာ မည်သူထင်မြင်ချက်က မှန်မည်ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ဂျပန်စစ်သားရော၊ ကျွန်တော်တို့၏ ထိုချွေးတပ်သားကိုရှာဖွေကြကား မတွေ့ကြရတော့။ နောက်ဆုံး လက်လျှောက် စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြရပါလေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကိုကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး၍ နောက်ထပ် တနင်္ဂနွေ ၃ ပတ်ခန့် ကြာရှိသွားသည့် အချိန်၌မူ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ချွေးတပ်သားများ ထပ်မံကာရောက်ရှိလာကြပြန်ပါသည်။ ထိုချွေးတပ်သားများသည် ဖြိုပေါ်ရွာပေါ်မှ အသစ်ထပ်မံရောက်ရှိလာကြသော ချွေးတပ်သားလူသစ်များတော့မဟုတ်ကြပါချေ။ စခန်းပြောင်းရွှေ့လာသော လူဟောင်းချွေးတပ်သားများသာ ဖြစ်ကြပါလေသည်။ ထိုသူများထံ၌လည်း ကျွန်တော်၏သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းဖြစ်သော ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးနမ့်လွေနှင့် ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင် နေထိုင်စဉ်က သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရသော စားနပ်ရိက္ခာဂိုဒေါင်စာရေး ကိုသန်းမောင်၊ လက်နက်ပစ္စည်းဂိုဒေါင်စာရေး ကိုချစ်ထွန်း စသူများပါရှိလာလေသည်။ သူတို့ပြောင်းရွှေ့လာရသောအုပ်စုထဲတွင် ချွေးတပ်သားပေါင်း ၁၀၀ ကျော်နှင့် ဆင် ၁၀ စီးခန့် ပါဝင်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာ မိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းရသဖြင့် ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်မိသော်လည်း၊ တစ်ဘက်က တွေးကြည့်သည့်အခါ၌မူ လူတွေများလာသဖြင့် အလုပ်တာဝန်ပိုမိုလာတော့မည်ကို လည်းကောင်း၊ ပြောရဆိုရ များလာတော့မည်ကို လည်းကောင်း တွေးတောမိကာ စိတ်မောရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂိုဒေါင်စာရေးကိုသန်းမောင်နှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ကိုသန်းမောင်နှင့်တွဲပက်ဖြစ်သော ကိုခင်ရွှေအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်မိပါသည်။ ထိုအခါ ကိုခင်ရွှေမှာ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းတွင်ပင် အများ ဝင်ရောက်ရာမှ အူရောင်ရောဂါနှင့်သေဆုံးရှာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ကိုချစ်ထွန်းနှင့်တွေ့ကြ၍ ကိုဖွဲ့ကြီး အကြောင်းမေးမြန်းကြည့်သည့်အခါ၌လည်း၊ သူနှင့် ကိုဖွဲ့ကြီးတို့လူချင်းကွဲသွားကြသည့်မှာ ၄-၅ လခန့်ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်စခန်း၊ မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေသည်ဟု မသိရကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုချစ်ထွန်းတို့အား ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသည့်အခါ၌မူ ထိုသူ ၂ဦးစလုံးပင် ယခင်ကလို ရုပ်ရည်မျိုး၊ ယခင်ကလို အမူအရာမျိုးမဟုတ်တော့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြု လိုက်မိလေသည်။ ထိုသူ ၂ ဦးစလုံးသည် ယခင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ရစဉ်က အတော်ပင်ကျန်းမာဝဖြိုးလျက် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူများဖြစ်ကြလေသည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ အမြဲပင် တက်တက်ကြွကြွနှင့် စိတ်ပါတိုက်ပါ လုပ်ဆောင်ကြလေသည်။ သူတို့ရှေ့မှောက်တွင် ချွေးတပ်အလုပ်သမားများ မနိုင်မနင်းထမ်းပိုးချီမ၊ နေသည့်အခါ များ၌လည်း ဝင်ရောက်ဖေးမလျက် အကူအညီပေးကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲလိုပင် ရွှင်ရွှင်ပျူပျူနှင့် တက်တက်ကြွကြွနေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ချွေးတပ်စခန်း တောကြီးတောင်ကြီးအတွင်း ၌ပင်ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းကဘိုကေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖီးသင်ထားတတ်ကြသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွေ့ရသည့်အခါ ယခင်ကလို မဟုတ်ကြတော့ပါ။ ၂ ဦးစလုံး အချိုးအသွင် ပြောင်းလဲနေ ကြလေသည်။ ပြောင်းလဲသမျှ နည်းနည်းမဟုတ်။ အများကြီး ပြောင်းလဲနေပါတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ပြောင်းလဲသည့် မှာလည်း အကောင်းဘက်သို့ပြောင်းလဲခြင်း မဟုတ်ချေ။ အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်းလဲခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုသန်းမောင်ရော၊ ကိုချစ်ထွန်းပါ ဆံပင်ရှည်ညှင်းဆိုးဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်နေကြကာ ခေါင်းတွင် တဘက် ကိုယံစိတ်ပတ်ထားကြလေသည်။ အသားအရေမှာလည်း ဖွဲခြောက်ခြောက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အထည်များမှာလည်း ယခင်ကလို ဖြူဖြူစင်စင်မဟုတ်ပါချေ။ ချေးအထပ်ထပ်တက်နေလေသည်။ လူမှာလည်း ပိန်လို့ပျော့တော့ကာ မျက်ကွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို စတွေ့၍ ပြုံးကြသည့်မှာလည်း အားတက်သရော မရှိ၊ ပြုံးပြကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲသည်မှာ သူတို့၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုနှင့် သူတို့၏စရိုက်များပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

၂ ယောက်စလုံး ယခင်ကလို တက်တက်ကြွကြွမရှိကြပေ။ ပင်ပင်နွဲ့နွဲ့ လေးလေးကန်ကန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေ သည်။ သူတို့မျက်နှာသည် ယခင်လိုမပြုံးတော့ဘဲ၊ မှုန်တောတောအောက်သိုးသိုးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်ကြသလို ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ချွေးတပ်သားများအပေါ်တွင်လည်း ယခင်ကလို အဆက်အဆံမျိုး မဟုတ်တော့ပါ။ အပြစ်တွေ့လျှင် အမြဲတမ်းကြိမ်းမောင်းရေရွတ်လျက် ရိုက်လားပုတ်လား လုပ်လာကြလေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက် ဂျပန်စစ်သားစစ်ဗိုလ်များ၏ အတကို တုလာခြင်းပေးလား။ သို့တည်း မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း နိုင်ရာလူကိုဖိထောင်းလာခြင်းပေးလား မပြောတတ်ပါချေ။ အမူကျင့်ထွေက ဒီမျှပင် ပြောင်းလဲ လာပါသည်။

အထူးဖြူပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုသူ ၂ ဦးတွင် ကိုသန်းမောင်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ပိုကားရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့တွင် ပုန်ကြောင့်ကြစရာ အဖြစ်မျိုး၊ နောက်ဆံတင်းစရာ အဖြစ်မျိုး မရှိလေရောသလား ဟူ၍ပင် ထင်ရှာရလေသည်။ တစ်ဖန် ကိုသန်းမောင်မှာ ဟာသရိုသု၊ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် အားလပ်သောအချိန်များတွင် ကိုသန်းမောင်ရှိရာ ဂိုဒေါင်သို့သွားရောက်ကာ စကားစမြည်ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စကားများ၊ ရုပ်ရွာရှိဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမစသူများအား သတိရလှမ်းဆွတ်ကြောင်း

ငြောသည်အခါများ၌ပင် ကိုသန်းမောင်က အားပေးစကားများ ပြောတတ်ပါသည်။ ရယ်စရာ မောစရာစကားများကို ခပ်သောသောပြောလျက်၊ ကျွန်တော်၏စိတ်ညစ်ညူးမှုများကို ဖြေဖျောက်မှုပေးလေ့ ရှိပါသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် တို့ပင်နောက်ပြောင်ကာ “ကိုယ့်လူက နေရပ်မှာ လွမ်းရဆွေးရမယ့်သူ ရည်းစားရှိနေပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားရည်းစားနှင့် စိတ်ဆိုးပြီး ချွေးတပ်ထဲလိုက်လာတာလား။ ကျုပ်တို့တော့ ခုချိန်ထိ ဒါမျိုး မကြုံဘူးသေးဘူးဗျ”ဟု ပြောရင်း ထစားဝါးတဟားဟားလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် သတိထားအမှတ်ပြုမိသလောက်မှာ ထိုစဉ်က ကိုသန်းမောင်တို့လို၊ ကိုခင်ရွှေတို့လို လူစားမျိုးကို ဣပုဂ္ဂိုလ်က များစွာသဘောကျသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အင်မတန်စိတ်ထားကြမ်းကြုတ်သော ကုမေကာလို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မျိုး နှင့်ပင် ကိုသန်းမောင်သည် သင့်မြတ်အောင်ပေါင်းသင်းနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တွင် အခက်အခဲကိစ္စ ကြုံ၍ ကုမေကာကိုပြောမှ ပြီးမည့်အမှုမျိုးဆိုပါလျှင် ကိုသန်းမောင်နှင့်ကိုခင်ရွှေတို့၏အကူအညီကို ရယူကာ ပြောရလေ့ရှိပါသည်။ ကိုခင်ရွှေမှာ ပေါင်းတည်နယ်သား ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် ကိုသန်းမောင်တို့၊ ကိုခင်ရွှေတို့ကို ဣပုဂ္ဂိုလ်ကသဘောကျသည်နည်းတူ ဂျပန်တွေအပေါ်တွင်လည်း ကိုခင်ရွှေတို့၊ ကိုသန်းမောင်တို့က အထင်ကြီးသူ များ။ လိုလိုလားလားရှိသူများ ဟူ၍ပင်ဆိုရပါမည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင်ကား သူတို့သည် ဣပုဂ္ဂိုလ်က၏အပြုအမူကို ရွံ့ရှုံးစက်ဆုပ်လာကြဟန် တူလေသည်။ အမှန်က ဂျပန်တို့၏ဖက်ဆစ်စနစ်သည် ကြာကြာ ဝါးမှ ခါးမှန်းသိသောစနစ် ဖြစ်လေသည်။ လူသားတို့၏လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် လူ့အခွင့်အရေးမှန်သမျှကို အသိအမှတ် မပြု။ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်သောစနစ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဤစာအုပ်ရှေ့ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း နိုင်ငံရေးအမြင်ကျယ်သော၊ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးလည်းဖြစ်၍၊ အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်းဖြစ်သော မိုလ်ချပ် အောင်ဆန်းက “နောက်ကို ဘယ်တော့မျှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး၊ ဒီလို ချွေးတပ်ဆွဲခံရတာမျိုး၊ ကျေးကျွန်ပြန်ခံရတာမျိုး၊ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာမတွေ့ရအောင် ကျုပ်တို့အားလုံး သဘောပေါက်ထားကြရမယ်”ဟု အတိုဆုံးအရှင်းလင်းဆုံးနှင့် ငေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသန်းမောင်သည် ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်တော်နှင့် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင်တွေ့ဆုံကြရပြန်သည့်အခါ ခပ်ယဲ့ယဲ့ အပြုံးလောက်နှင့်သာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်-

“ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျား အတော်ခွဲကောင်းသားပဲ။ ထွက်မပြေးသေးဘဲကိုး”ဟု ပြောပါလေသည်။

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ဘာမျှပြန်မပြောသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာသံယဉ်းသလို သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် အံ့ဩရပါသည်။ သူက ကျွန်တော်ကို နောက်ပြောင်ပြောင်ဆိုးနေခြင်းတော့ မဟုတ်။ ခပ်တည်တည်ပြောနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျုပ်တို့တော့ အခွင့်အရေးမရလိုက် မလစ်ပြေးရတာ ကိုသုံးလုံး၊ ဒီပုံပုံနေရင်တော့ ကျုပ်တို့ဘဝဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာပင် မသာဖြစ်မယ့်ဘဝ”ဟု ကိုသန်းမောင်က ထပ်ပြောပြန်ပါသည်။

ပြီးလျှင် သူသည် အလွန်တရာနောင်တရသောစကားကို ဆိုပြန်ပါသည်။

“ကျုပ်တို့၊ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကကာလို အဖမ်းအဆီးခံရပြီး ပါလာတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးမို့လားဗျ။ သက်သက်မဲ့ ကမြင်းကြောထပြီး ဂျပန်ကိုအထင်ကြီးလို့ ချွေးတပ်ထဲပါလာတာ။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့အမှားပဲ”

“ကိုသန်းမောင် ပြန်ရဖို့ ပြောမကြည့်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟာ-မပြောဘဲနေပါမလား။ ၆ လပြည့်တဲ့နေ့မှာပဲ ပြောတာပေါ့။ တစ်ခါ မဟုတ်ဘူး။ ၂ ခါပြောတယ်။ ၂ ခါစလုံး ပါးရိုက်ခံရတာပဲ။ ကုမေကာအကြောင်း ခင်ဗျားလည်း အသိသားပဲဟာ။ အဲလိုနှင့် နောက် ၂ လ

ကြာတော့ ကျုပ်တို့ လူ ၃၀ လောက်ညှိပြီး ပြန်ဖို့ပြောတယ်။ ရိုက်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ကျုပ်တို့မျက်လုံးထဲက မီးကိုဖွင့်ထွက် တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အားမလျှော့ပါဘူး။ ဒီမပြောင်းရခင် တစ်လလောက်အလိုမှာ ကျုပ်က ခပ်စောစောက လူ ၃၀ လောက်ကို ပြန်ညှိကြည့်တယ်။ အားလုံးမှ လူ ၁၂ ယောက်လောက်ပဲရတော့တယ်။ အဲဒီ ၁၂ ယောက်နှင့်ပဲ တစ်ညတော့ ပြန်ကြမယ်။ သူတို့အခွင့်မပေးလည်း ဇွတ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး စခန်းထဲကအထွက်မှာ ကျုပ်တို့ကို ကုမေကာ ကိုယ်တိုင် ဂျပန်စစ်သားတွေနှင့်လိုက်မမ်းတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကြီးနှင့်တုပ်တော့တာပဲ။ ဒို့ပြင်လူတွေကို ၃ ရက် ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး ၅ ရက်။ ရေပဲတိုက်တယ်။ ထမင်း လုံးလုံးမကျွေးဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်ပါလားဗျ။ လက်ကကြိုးတုပ်ရာ၊ ခုတောင် ကောင်းကောင်းမပျောက်ချင်သေးဘူး။”

ကိုသန်းမောင်က သူ့လက်ပေါ်ရှိအမာရွတ်ကို ပြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုသန်းမောင်၏ လက်ကောက်ဝတ် ၂ ဖက်ပေါ်တွင် အစင်းအရစ်ကြီးများထင်ရှိနေသော အမာရွတ်များကိုကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ သည်လို အမာရွတ်များကို ကြိုးတုပ်ကြိုးချည်ခံရသော ချွေးတပ်သားများ၏လက်ကောက်ဝတ်များပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် မြင်ဖူးခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကိုသန်းမောင် လက်ကောက်ဝတ် ၂ ဖက်ပေါ်ရှိ အမာရွတ်များမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမာရွတ်များမှာ ကောင်းစွာပဲမကျက်တတ်သေးဘဲ မြဲစိစိဖြစ်နေဟန်ရှိလေသည်။ ဤအရာများသည် ဂျပန်ခေတ် တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်း၏ဆုတ်ဆိပ်များ၊ သူရဲကောင်းအမှတ်အသားများ ဟူ၍ဆိုရလေမလားတော့ မပြောတတ်ပါချေ။

ဤတွင် ကျွန်တော်က သူနှင့် စကားစပ်မိသဖြင့် ဆေးရုံစခန်းမှလူနာများအား မကြာမီကပင် ရထားနှင့် မော်လမြိုင်သို့ပို့လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ၌လည်း ကိုသန်းမောင်က-

“ဒါ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒီပြင်စခန်းကလူတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ ပို့တာပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်ပါ။ မော်လမြိုင်ရောက်ရင် ဒီလူတွေထဲက ဘယ်လောက် အသက်ရှင်မှာလဲ။ အဲလို အခွင့်အရေးမျိုး ကြုံတုန်း ခင်ဗျား ပြေးဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

“အင်း။ ခင်ဗျားကပြောလာမှ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်ချင်သမှ တစ်ပိုင်းသေနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြန်ပြီးဖမ်းမိသွားရင် သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုကလည်း မော်လမြိုင် မရောက်မချင်း လမ်းမှာ ရထားက ဘယ်နေရာတွေမှာရပ်နေဦးမယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေဦးမယ်။ ဂျပန်တွေ ဘယ်အထိ အစစ်အဆေးရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုယ်က ဘာမျှသိတာမဟုတ်တော့ ထွက်မပြေးဘူးပေါ့ဗျာ။ ပြေးချင်တာတော့ ကြာလှပြီ”

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ထုတ်ပြောရပါသည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်ဗျ။ ပြေးချင်းပြေးရင် တပ်ဒိန်စခန်းလောက်က ပြေးဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါတောင် ရထားနီးစီးပြေးမှ ကောင်းမှာ။ ကုန်းကြောင်းသွားဖို့ဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်နေရာမမိ တစ်နေရာမိမှာပဲ”

“တပ်ဒိန်ကနေ မော်လမြိုင်ကို ဘယ်အချိန်လောက်ရောက်လဲဗျ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ကိုသိန်းမောင်သည် ကျွန်တော့်ထက်နဲ့စပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူက စားနပ်ရိက္ခာ ပိုဒေါင်စာရေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ တပ်ဒိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်နေရစဉ် အခါကင်စင် ကိုသန်းမောင်သည် ဂျပန်များနှင့်အတူတွဲကာ တစ်လလျှင် ၃-၄ ကြိမ်မျှ သံဖြူစရိတ်ပွင့် ရိက္ခာသွား၍ ထုတ်ယူရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ရထားနှင့်ဆိုရင် ညဘက်ထွက်။ မနက်လင်းအားကြီးလောက်မှာ ရောက်သွားမှာပဲ။ သူတို့ရထားက သိမ် မြင့်နံ့ဘူးဗျ။ ဘူတာတစ်ခါရောက်ရင် ထင်းတစ်ခါထိုးနေရတာ”

ဖန်အောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုသန်းမောင်က ပြောလေသည်။

တပ်ဒိန်စခန်းမှ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ရွှေပြောင်းလာကြစဉ်က ချွေးတပ်သားများမှာ ကုန်းကြောင်းလာရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း၊ ကိုသန်းမောင်မှာ ရိက္ခာရှိခေါင်တာဝန်ကျဂျပန်များနှင့် အတူတွဲလျက် ရထားနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ရိက္ခာပစ္စည်းများလည်း ပါရှိလာလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ယခုအချိန်ထိအောင် သေမင်း တမန်လမ်း၏ ရထားများကို မစီးဖူးသေးသော်လည်း ကိုသန်းမောင်နှင့် ကိုချစ်ထွန်းတို့ကား သံဖြူဇရပ်နှင့် တောတွင်း ချွေးတပ်စခန်းများသို့ အကြိမ်ပေါင်း၊ အခေါက်ပေါင်းများစွာပင် စီးဖူး၊ ဂရောက်ဖူးကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကိုသန်းမောင်မှာ ထွက်ပြေးရန် အခွင့်အလမ်းမရရှာဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။ သူ့ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာက မျက်ခြည်ပြတ်မခံသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကိုသန်းမောင်တို့ပြောင်းရွှေ့လာရသောအခါ၌ကား ကုမေကာတစ်ယောက် ပါမလာတော့ပါချေ။ ကုမေကာသည် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကိုသန်းမောင်တို့ မရွှေ့ပြောင်းရခင် ၂ ရက်ကပင် မော်လမြိုင်သို့ရွှေ့ပြောင်းသွားရကြောင်း သိရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤလို ‘တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းမှ ထွက်ပြေးဖို့ကောင်းသည်’ ဆိုသော အကြံဉာဏ်ပေးမှုကို ကိုသန်းမောင်ထံမှသာ မဟုတ်။ ကိုချစ်ထွန်းထံမှလည်း ရရှိခဲ့လေသည်။ ကိုချစ်ထွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘အခွင့် သင့်လျှင် လစ်သာပြေးဗျ’ ဟူသောစကားကို အခါခပ်သိမ်းပင် ပြောကြားခြင်းပြုပါလေသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာ လည်း သည်အတိုင်းပင်အကြံအစည်ရှိကြောင်း သိထားရပါလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၌ တစ်ခုခက်သည်မှာ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုရာ၌ လူစုလူဝေးနှင့်ပြေး၍တော့ မဖြစ်။ တတ်နိုင်လျှင် ၁ ယောက်ကောင်း-၂ ယောက်ကောင်း စိတ်တူကိုယ်တူတိုင်ပင်ပြီးမှ ထွက်ပြေးလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိတော့မိပါသည်။ ပြီးလျှင် အထက်က ကိုသန်းမောင်ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးကြမည်ဆိုလျှင်လည်း တပ်ဒိန်စခန်းကဲ့သို့သော စခန်းလောက်ကသာ ထွက်ပြေးရန်ကောင်းလေသည်။ ရထားမှာ အကြောင်းကိုစွဲ တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ စခန်းတိုင်းတွင် ရပ်တန့်ခြင်းလည်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် တပ်ဒိန်စခန်း ကဲ့သို့သောစခန်းတွင်မူ အပြစ်တမ်းရပ်တန့်လေသည်။ တပ်ဒိန်စခန်းမှာ ဘူတာအဆောက်အအုံလည်း ဆောက်လုပ် ပြီးစီးလေပြီ။ ချွေးတပ်စခန်းပေါင်းများစွာအနက် အကြီးဆုံးသောစခန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုစခန်းတွင် ဂျပန်များလည်း အင်အားများပြားလှသည်။ ရထားအတွက် ထင်းကိုစွဲ၊ ဂေကိစွဲ စသည်များမှာလည်း အချိုးတကျ စီမံထားလေသည်။ တောတွင်းချွေးတပ်ဘူတာရုံစခန်းများအနက် တပ်ဒိန်ဘူတာရုံမှာလည်း အကောင်းဆုံးဘူတာ တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင်မူ ချွေးတပ်သားများမှာ အလုပ် ပို၍များပြားလာလေသည်။ လူတွေက ထပ်မံ တိုးလာသည့်အတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အလုပ်များလာရလေသည်။ မိုးလင်းသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများသည် အိပ်ရာမှ အစောဆုံးထကြရသည်။ တံတန်းလျားပေါ်ရှိ ချွေးတပ်သားများကို လိုက်လံနှိုးကြ ရသည်။ ပြီးလျှင် တကယ်တမ်း နေထိုင်မကောင်းသူများကို ချန်လှပ်ကာ ကျန်လူများကို တံတန်းလျားရှေ့ မြေကြက်လပ်တွင် တန်းစီအထိုင်ခိုင်းထားရလေသည်။

ဤကိစ္စများအားလုံး အဆင်သင့်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော်က အိနားမတ်ဆုအား သွားရောက်၍ အကြောင်း ကြားခြင်း ပြုရလေသည်။ ထိုအခါမှ အိနားမတ်ဆုနှင့် တာဝန်ကျဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ချွေးတပ်သားများ ရှိရာသို့ လိုက်ပါလာကာ လှစစ်ဆေးခြင်း၊ အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေခြင်း၊ အိနားမတ်ဆုကိုယ်တိုင် မကျန်းမာသူများကို လိုက်လံစစ်ဆေးရေတွက်ခြင်း ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဆေးရုံတံတန်းလျားပေါ်မှ ခေါ်ဆောင်လာသော လူမမာ ၁၅ ယောက်အနက် တချို့တစ်ဝက်မှာ အလုပ်ဆင်းနိုင်လျက် တချို့တစ်ဝက်မှာမူ အလုပ်ခွင်အတွင်းသို့

လိုက်ပါနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ ထို မလိုက်နိုင်သောလူမမာများမှာလည်း ယခင် ဆေးရုံတံတန်းလျားပေါ်တွင်နေရစဉ် အခါကကဲ့သို့ပင် ထမင်းမကျွေးမွေးဘဲ ဆန်ပြုတ်ကိုသာတိုက်ကျွေးခြင်း ပြုလေသည်။

ဤနေရာတွင်လည်း သူတို့အဖြစ်ကို ထပ်မံကာ ကျွန်တော်တင်ပြလိုပါသည်။ အလုပ်မဆင်းနိုင်သော လူမမာများအတွက် ဆန်ပြုတ်တိုက်သည်ဟု ဆိုရာ၌ ထမင်းချက်ရုံတွင် ဆန်ပြုတ်၍ လာရောက်တိုက်ကျွေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူနာတစ်ဦးလျှင် ဆန် ၂ ဆုပ်ကျပေး၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျကျသောက်စေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ပြုမူသည်မှာ 'ထမင်းစားချင်လျှင် အလုပ်ဆင်းကြ' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အတွက် ပေးသော ဆန် ၂ ဆုပ်မှာ မနက်အတွက် တစ်ဆုပ်၊ ညအတွက် ၁ ဆုပ် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် အလုပ်ဆင်းနိုင်သော လူမမာများအတွက် ထမင်းကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံစီမံဖန်တီးပေး လေသည်။ ချွေးတပ်သားများအတွက် နံနက်စာထမင်းပုံစံမှာ အတော်အတန်ပြည့်စုံလောက်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ ညစာထမင်းပုံစံမှာမူ နံနက်ဘက်နှင့် မတူချေ။ လျှော့နည်းပေးထားလေသည်။

ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်က ထမင်းချက်ခေါင်းကိုစံခကို မေးမြန်းကြည့်သည့်အခါ ဂျပန်များသည် နံနက်စာအတွက် ဆန်၊ ပဲ စသည်များကို အပြည့်အဝပေးသော်လည်း၊ ညစာအတွက်ကို မည်သည့်အခါမျှ အပြည့်အဝ မပေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အနေဖြင့် ပုံစံထမင်းကို ညဘက်တွင် လျှော့ပေါ့၍ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါလေသည်။

ယခုနောက်ပိုင်းရက်များ၌ သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများသည် တောတွင်းရှိ ခုတ်လှဲထားသောသစ်ပင်များကို အပြင်သို့ဆွဲထုတ်ကာ ဘုရား ၃ ဆူဘုရားကို ဆောက်လုပ်ခြင်းပြုနေကြရလေသည်။ ဆင်များ၊ ဆင်ဦးစီးများနှင့် ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးနှစ်လွေတို့မှာလည်း သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများနှင့်အတူတွဲကာ အလုပ်ကို အပြင်းအထန်လုပ်ကိုင် နေကြရလေသည်။ ကျန်သောချွေးတပ်သားများမူ ဦးနှစ်လွေခွဲကားဖြိုချထားသော ကျောက်တုံးများကို ရထားလမ်း ခင်းရန်အတွက် ထုခွဲခြင်း ပြုကြရလေသည်။ ဤလိုကျောက်မျှူးကိုထုခွဲကြရသည့်အခါ၌လည်း 'ဟန်ချိုတစ်ဆိုင်လျှင် ကျောက်ကျင်းမည်ရွေ မည်မျှ ပြီးစီးအောင်ထုခွဲခြင်းပြုကြရမည်' ဟူသောသတ်မှတ်ချက်ရှိလေသည်။ တစ်ဖန် ထိုကဲ့သို့ ထုခွဲပြီးစီးသောကျောက်ကျင်းများကို ထုခွဲသည့်တောတွင်းမှ ရထားလမ်းဘေးအရောက် ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။ ဤကိစ္စမှာ ညနေ ၄ နာရီမှ ၅ နာရီအချိန်အတွင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကိစ္စပြီးလျှင် စခန်းရှိရာသို့ ခေတ္တပြန်လည်ကြရကာ ညစာထမင်းစားသောက်ရသည်။ ဤလို ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် တအောင့်တဖြုတ်နား ကြပြီးနောက် ရထားလမ်းရှိရာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာကြရကာ၊ ရထားရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တွဲပက်လက်များပေါ်သို့ ကျောက်များကို တင်ဆောင်ပေးခြင်း ပြုကြရလေသည်။

ဗြိတိသျှ သုံ့ပန်းများအနေဖြင့်ကား ညမိုးချုပ်သည်အထိ အလုပ်မလုပ်ကြရပါချေ။ ညနေ ၅ နာရီဆိုလျှင် သူတို့စခန်းသို့ ပြန်ကြလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ၆ နာရီထိုးသည်အထိ အလုပ် လုပ်နေတတ်ကြ လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အနေဖြင့်လည်း မသက်သာရှာကြပါချေ။ သူတို့အဖို့ ဘူတာရုံဆောက်လုပ်ရသည့်အလုပ် အပြင် ပျက်စီးသွားသော တံတားတိုင်များ၊ တံတားပေါင်များကိုလည်း အသစ်တစ်ဖန် အစားထိုးခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း စသောအလုပ်များကို အပြင်းအထန်လုပ်ကိုင်ကြရပါလေသည်။

ဤတွင် ချွေးတပ်အလုပ်သမားများ၏ကျောက်ထုရသော အလုပ်၊ ရထားတွဲများပေါ်သို့ ကျောက်များကို တင်ဆောင်ပေးရသော အလုပ်၊ တောတွင်းမှကျောက်များကို ရထားလမ်းရောက်သည်ထိသယ်ဆောင်ရသော အလုပ် များတွင်လည်း ဟန်ချိုအဖွဲ့အားလုံးတို့ပင်လျှင် မိမိတို့အချိုးကျပုံစံအတိုင်း ပုံစံပြည့်ပုံစံကို လုပ်ကြရလေသည်။ ဟန်ချိုအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဂျပန်တို့သတ်မှတ်ပေးထားသော စံချိန်ပုံစံကိုမကိုက်ညီပါက ကိုက်ညီပြည့်ဝသည်အထိ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာမရှိ မပြီးပြီးအောင်လုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။

ထိုအခါ တောထဲတွင် မီးဖိုရုံခြင်း၊ မီးစည်းမီးတိုင်များပြုလုပ်ရခြင်း၊ သယ်ဆောင်ရမည့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် လမ်းကိုမြင်ရအောင် မီးစည်းမီးတုတ်ထွန်းညှိရခြင်း၊ ထမင်းစားနောက်ကျရခြင်း၊ ဂျပန်တို့၏အပြစ်ဒဏ်ပေးမှုကို ထပ်ဆင့်ခံကြရခြင်း စသော ဆင့်ပွားဖြစ်သည့်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများကို ရင်ဆိုင်ကြရပြန်လေသည်။ အချို့မှာ ဤ အဖြစ်မျိုးများကြောင့် ညစာထမင်းကိုပင် ရထားလာပြီး၍ ၁၂ နာရီ-၁ ချက်မှ စားသောက်ခြင်းဖြုတ်ရလေသည်။

ဥပမာ-ဟန်ချိုမောင်ဖြူ၏အဖွဲ့သည် သတ်မှတ်ပေးထားသော ကျောက်ကျင်းပုံစံ မပြည့်သည့်အခါ တောကြီး အတွင်း ကျောက်ထုသည်နေရာတွင် မီးပုံများထည့်ကာ ပြီးစီးသည်အထိထုခွဲကြရလေသည်။ ဤအချိန်တွင် တာဝန်ပြီးစီးသွားသည့်အဖွဲ့များမှာမူ စခန်းသို့ပြန်သွားကြလျက် ရေပိုးချိုးခြင်း၊ ညစာထမင်းစားသောက်ခြင်းများပင် ပြုလုပ်နေကြပေပြီ။ ဤသို့နှင့် မောင်ဖြူ၏အဖွဲ့သည် တောတွင်းမှကျောက်များကို ရထားလမ်းဘေးရောက်အောင် တစ်ဖန် သယ်ဆောင်ကြရပြန်လေသည်။ ဤကိစ္စ၊ ဤအလုပ် တာဝန်ပြီးစီးသွားသည့်တိုင် မောင်ဖြူတို့အဖွဲ့သား များသည် စခန်းရှိရာသို့ မပြန်ကြရတော့ပါချေ။ ရထားလမ်းဘေးတွင်ပင်နေကြရလျက် ရထားလာ၍ ကျောက်များ တင်ပြီးမှပင် အများနည်းတူ စခန်းရှိရာပြန်ခွင့်ရကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိနားမတ်ဆုအား ထိုအဖြစ်မျိုးကြုံလာသည့်အခါ ထိုဟန်ချိုအဖွဲ့သားများအား ရထားလမ်း ဘေး၌ပင် ညစာထမင်းစားသောက်ခွင့်ပြုပါရန် ပြောကြားဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် အိနားမတ်ဆုက လက်ခံခြင်း မပြုပါချေ။ ငြင်းဆန်ခြင်းပြုကာ 'ထိုသူများကို မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ထိုကဲ့သို့ပင် ပြုလုပ်ရမည်' ဟုဆိုလေသည်။

စင်စစ် အများနည်းတူအလုပ်မပြီးကြသော ဟန်ချိုအဖွဲ့သည် အလုပ်ခွင်တွင် ခိုကတ်နေသောကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါပေ။ များသောအားဖြင့်ဖြစ်တတ်သည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အားအင်ကုန်ခမ်းနေကြခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဂျပန်များ၏အယူအဆ၌မူ ခိုကပ်နေခြင်းကြောင့် အလုပ်မပြီးစီးခြင်း ဟူ၍ အထင်ရှိဟန် တူလေသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးများကြောင့်ပင် မနက်ဘက်တန်းစီ၍ လူစုခွဲခြင်း၊ လူတွဲခြင်းများပြုသည့်အခါ ခပ်စောစောက ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သော အလုပ်ခွင်လိုက်နိုင်သည့် လူမမာတချို့ကို မည်သည့် ဟန်ချိုအဖွဲ့ကမျှ မခေါ်ချင်ဘဲ တဆုဆုတပွက်ပွက်ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ထိုကိစ္စအတွက်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများတွင် ဟိုပြောရ သည်ပြောရနှင့် ပြဿနာတွေတက်နေတတ်ပါသည်။

တစ်ဖန်ရှိပြန်သည်မှာ လူတွေများလာသည့်အခါ ဂျပန်တို့က စနစ်သစ်တစ်ခုကိုသုံးလာကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ထိုစနစ်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ ဟန်ချိုအဖွဲ့တစ်ခုခုက အလုပ်တာဝန်တွင် အများနည်းတူ မလုပ်မကိုင်နိုင်၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအားလုံးတို့ကိုပါ စုရုံးခေါ်ငင်ကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ ရိုက်လားပုတ်လားလုပ်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ သဘောသက်ရောက်လာပုံမှာ ဟန်ချိုအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အလုပ်တာဝန်ချို့ယွင်းမှုသည် ဘွန်ထိုက်ချိုအားလုံးက ဖိဖိစိစိမခိုင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း။ တစ်ဖန် ဘွန်ထိုက်ချိုများပေါ်လျော့မှုသည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှုမရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှု၊ ဝါဒဖြန့်မှုမပြုသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဟူ၍ ယူဆခြင်းမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ချိုအဖွဲ့တစ်ခုတွင် ပြဿနာတစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော် ကျွန်တော်ရော၊ ဘွန်ထိုက်ချို အားလုံးရော မသက်သာတော့ပါချေ။ ရှေ့ဆုံးမှတန်းစီရပ်ရကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ခြင်း စသည်များကို ခံကြရပါလေတော့သည်။

ဤသည်ကပင် ဘုရား ဥဆုစခန်း၌ ဂျပန်များက နောက်ထပ်ကျင့်သုံးလာသော စနစ်သစ်တစ်ရပ် ဖြစ်လေ သည်။

မမေ့နိုင်သောလက်ဆောင်

ယခုတလောတွင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် အလုပ်များနေကြသည့်နည်းတူ စစ်သုံးပန်းချေးတပ်သားများမှာလည်း ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူတွဲကာ အလုပ်တာဝန်များကို မနားတမ်းလုပ်ကိုင်နေကြရလေသည်။ စင်စစ် သူတို့သည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် အတူတွဲနေကြသည်ဆိုသော်လည်း ဂျပန်စစ်သားများမှာ သူတို့လောက်ပင်ပန်းကြသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်စစ်သားများက သူတို့အပေါ် ကြပ်မတ်ကြည့်ရှုရုံညွှန်ကြားစေခိုင်းရုံမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် တောကြီးအတွင်းမှ ကောင်းနိုးရာရာသစ်ပင်များကို သူ့လူများအားခုတ်လှဲစေလျက် အပြင်သို့ ဆင်များနှင့် ဆွဲထုတ်စေလေသည်။ တစ်ဖန် အပြင်သို့ရောက်လာသောသစ်များကို ခွဲတံခြင်း၊ အတိုင်းအတာနှင့် ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ ရွှေ့ခြင်း စသည်များကိုလည်း သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုလေသည်။ သူတို့သည် ဘူတာရုံအဆောက်အအုံဆောက်လုပ်သည့်ကိစ္စကိုမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ ထိုအထဲက အရေးပေါ်ဖြစ်လာသည့် တံတားတိုင်အသစ်လဲရခြင်း၊ တံတားပေါင်အစားထိုးခြင်း၊ နိမ့်သွားသောနေရာများကို အသစ်တစ်ဖန်ပြုပြင်ရခြင်း စသောကိစ္စများကိုကား မီးရထားအချိန်မီအောင် အဆောတလျင်အင်တိုက်အားတိုက်လုပ်ကြရလေသည်။

တံတားပြင်ခြင်းကိစ္စ၊ နိမ့်ကျသွားသောသံလမ်းများကို ပြုပြင်ခြင်းကိစ္စများနှင့် ဘူတာရုံဆောက်လုပ်ခြင်း စသောကိစ္စများမှာမူ သုံးပန်းစစ်သားများသာလျှင် လုပ်ကိုင်ရသည်က များပါသည်။ နိမ့်ကျသွားသောနေရာများတွင် ကျောက်များလောင်းထည့်ခြင်း စသည်များတွင်လည်း ဗြိတိသျှသုံးပန်းများသာ လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုကြလေသည်။ ဆင်ခေါင်းကြီးဦးနမ့်လွေတို့မှာမူ တောတွင်းမှ သစ်များကို အပြင်သို့ ဆင်နှင့်ဆွဲထုတ်ရခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ လူအားနှင့် မနိုင်သောဝန်များကို ဆင်များနှင့် ဆွဲရ၊ ချိမရခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရလေသည်။ တချို့ နိမ့်ဝှမ်းသောချိုင့်ကြီးများအတွင်းသို့ ကျောက်တုံးကြီးများကို ဆင်နှင့် တွန်းကာဖို့ရခြင်း စသောအလုပ်များကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုကြရလေသည်။

ဂျပန်များသည် နောက်ပိုင်းအချိန်၊ နောက်ပိုင်းရက်များထိအောင်ပင် အရပ်သားချေးတပ်အလုပ်သမားများနှင့် စစ်သုံးပန်းချေးတပ်သားများအား ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းမရှိရလေအောင် ပညတ်ခြင်းပြုထားပါလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ကား အလုပ်သဘောအရ နီးကပ်စွာ ဖြစ်သွားကြသည်များလည်း ရှိလေသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးတွင်ကား သတိထားကြည့်ရှုရုံမှလွဲ၍ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်တွင် အလုပ်တာဝန်ပိုရာ၌ ထိုအဖြစ်၊ ထိုကိစ္စမှာလည်း တဖောင့်ပင် ဖြစ်ရပါလေသည်။ ချေးတပ်သားများအား နံနက်တိုင်းပင် စစ်သုံးပန်းများနှင့်ကင်းရှင်းစွာနေစေရန် သတိပေးပြောကြားရပါသည်။ ‘ဆေးလိပ်မပေးနှင့်၊ အစားအသောက်မပေးနှင့်၊ စကားမပြောနှင့်၊ သုံးပန်းချေးတပ်သားများအနီးတွင် ကြာမြင့်စွာရပ်မနေနှင့်’ ဟူသောစကားများမှာ နံနက်အလုပ်ခွင်ဆင်းတိုင်း ပြောကြားနေရသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဤကိစ္စတွင်မူ ကျွန်တော်တို့အရပ်သားရွေးတပ်အလုပ်သမားများဘက်ကသာ မဟုတ်။ စစ်သုံ့ပန်း ရွေးတပ်သားများဘက်ကလည်း အတော်ပင် သတိထားစောင့်စည်းကြောင်း ကျွန်တော်အကဲခတ်မိပါသည်။ စင်စစ် ဤလို စစ်သုံ့ပန်းများဘက်ကစောင့်စည်းခြင်းမှာလည်း အကြီးအကဲဖြစ်သူစစ်ဗိုလ်၏ သတိပေးတာဖြစ်ချက် ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရလေသည်။ သုံ့ပန်းစစ်သားများအနေဖြင့်မူ ကျွန်တော်တို့ ရွေးတပ်သားများထက် အစစအရာရာငတ်ရှုပ်ပြတ်ရှာလွန်းသဖြင့် ဆေးလိပ်တိုကလေးတစ်တို့၊ မုန့်ပဲသရေစာကလေးတစ်ပွဲကအစ သွားရည်ယိုနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရံဖန်ရံခါ ဂျပန်များလစ်လျှင်လစ်သလို ဆေးလိပ် တောင်းခြင်း၊ မုန့်ပဲသရေစာတောင်းခြင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမုန့်လျက် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြခြင်း၊ အသံပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်တတ်ကြလေသည်။

ဤအဖြစ်ကို သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်ကတွေ့ခဲ့လျှင် တားမြတ်ပိတ်ပင်ခြင်း၊ ကြိမ်းမောင်းပြစ်တင်ခြင်း ပြုလေ့ရှိပေ သည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးကို ဂျပန်စစ်သားများကသာတွေ့ခဲ့လျှင်မူ သုံ့ပန်းစစ်သားအဖို့ မသက်သာပါချေ။ ပါးနား ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်လေတော့သည်။

သို့ရာတွင် သုံ့ပန်းစစ်သားများအနေဖြင့် ချီးကျူးရမည့်အချက်များကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ သုံ့ပန်းစစ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ရွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်က လွင့်ပစ်လိုက်သော ကြမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်တို့ကို ကောက်ယူကာသောက်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဂျပန်စစ်သားများ လွင့်ပစ်လိုက်သော ကူးဝါးစီးကရက်ကိုမူ မည်မျှလောက်ပင်ရှည်နေပါစေ ကောက်ယူကာသောက်လိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပါပေ။ သူတို့သည် စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုရာ၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး အဘယ်မျှရန်ငြိုးကြီးမားကာ ရွံရှာမုန်းတီးနေကြသည်ဆိုခြင်းကို သိသာလောက်ပေသည်။

ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်သားများကိုယ်တိုင်ကလည်း သုံ့ပန်းစစ်သားများ၏ ထိုသဘောထိုစိတ်ထားကို ရိပ်မိ သိရှိဟန်တူလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အချို့သောဂျပန်စစ်သားများက သုံ့ပန်းစစ်သားများမခံချင်အောင် ပြုမှုတတ် ကြလေသည်။ သူတို့၏အပြုအမူမှာ တစ်ဘက်သားအပေါ်စော်ကားသော အပြုအမူဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်လေသည်။ ၎င်းတို့ပြုမှုပုံမှာ သူတို့တွင် စီးကရက်ရာရှင် ဖောဖောသီသီကလေးရရှိနေသောအခါမျိုး၌ စီးကရက်ကို ၃-၄ ဖွာမျှသာသောက်ဖွာပြီးနောက် အလုပ်လုပ်နေသော သုံ့ပန်းစစ်သားများအနီးသို့ လွင့်ပစ်တတ်လေသည်။ ထိုအခါ အလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင်နေရရာရသောသုံ့ပန်းစစ်သားအဖို့ အဘယ်မျှ သွားရည်ယိုနေပေမည်နည်း။ မြေပြင်ပေါ်တွင် တငွေငွေဆောက်လောင်နေသောစီးကရက်မီးခိုးငွေ့ကလေးသည် သုံ့ပန်းစစ်သား၏ နှလုံးသား အား အဘယ်မျှကလိကာ ရှိချိမ့်မည်နည်း ဆိုသည်ကို ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူတိုင်း သဘောပေါက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

တစ်ဖန် ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၌ပင် ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြုံရသောအဖြစ်တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးမှာမူ စစ်သုံ့ပန်းရွေးတပ်သားများသာမက ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားရွေးတပ်သားများပါ နာကျည်းမှု ဖြစ်ရပါလေသည်။

တောတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ ရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများအတွက် ဂျပန်ကပေးသောဆန်မှာ ငစိန်ဆန် များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ငစိန်ထမင်း ဟူသည် အဆာအလောင်ခံနိုင်သည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသူများနှင့် သင့်တော်သည် ဟူသောအယူအဆနှင့် ဂျပန်တို့က ပေးကျွေးခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ရွေးတပ်သားများနှင့် စစ်သုံ့ပန်းများအတွက် ဆန်ကြမ်းသာလျှင် သင့်တော်သည် ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောပညာရှိက အကြံပေးဟန် တူပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်တို့က ရွေးတပ်သားများအတွက် လူကောင်းဖြစ်စေ၊ လူမောဖြစ်စေ ငစိန်ဆန် ကြမ်းကိုသာ ပေးလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုစိန်ဆန်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဟင်းလျာမည်သော တွဲဖက်တစ်ခုခု၊ ဥပမာ-ချည်ပေါင်းဟင်းလှီး ဟင်းမျိုး သို့မဟုတ် ငြောရည်၊ ငါးပိရည်၊ ငရုတ်သီးတို့လို တွဲဖက်အာဟာရမျိုးနှင့် စားသောက်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ မနူးမနပ် ပဲရေပြုတ်၊ ဖရုံသီးရေပြုတ်၊ ပိန်းဥ ကန်စွန်းဥရေပြုတ်မျှလောက်နှင့်သာ စားသောက်ရသောကြောင့်လည်း စားမရ မျိုးမရ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုအခါ စိန်ဆန်သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အာဟာရဖြစ်ဖို့ ဝေးစွာ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲဖြစ်ရလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ပြောရပါမူ ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် ပါလာသော တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေပင် စိန်ဆန်ကြမ်းထမင်းကို ရောက်စကသာ လျှော့နှိမ်ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ညည်းတွားရေရွတ်လာကြပါသည်။ “ထမင်းလေးက ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဆိုရင်လည်း ဟင်းမကောင်းပေမယ့် ဆားဖြူးပြီး မျိုးချရရဲ့ဗျာ” ဟု ဆိုမြည်တမ်းလာကြပါသည်။ ပြီးလျှင် နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ကိုယ်တိုင် စိန်ထမင်းကြောင့် လည်တနင့်နင့်တဆုံဆုံဖြစ်လာကြလေသည်။

တောတွင်းဈေးတပ်စခန်းများ၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောစိန်ဆန်ကြမ်းထမင်းသည် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ် အလုပ်သမားများအဖို့ ကောင်းကျိုးမပြုခဲ့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ ထိုစိန်ဆန်ကြမ်းထမင်းသည် ပို၍ပင် ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ဖွဲနမ်းချင်း၊ ခဲနမ်းချင်း၊ စပါးလုံးချင်း အောက်သိုးသိုးနံ့စော်စော်ဆန်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ဆန်ဖြူဆန်ကောင်းထမင်းကလေးများကို တောင့်တလာတတ်ပါသည်။ “ဆန်ဖြူထမင်းကလေးများ ဆီဆမ်းဆားဖြူးစားလိုက်ရ ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟူသော အာသာဆန်သည် လူတိုင်းနှုတ်ဖျားက ရွတ်ဆိုလာတတ်လေသည်။

ဂျပန်ရွှေကိုယ်တော်များမှာမူ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ စိန်ဆန်ကြမ်းမဟုတ်ပါချေ။ သူတို့အတွက်မှာ ဆန်ဖြူ ဆန်ကောင်း ဖူးခေါင်ဖူးဖျားများ ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ ဈေးတပ်အလုပ်သမားများကိုလည်းကောင်း၊ စစ်သုံ့ပန်းဈေးတပ်သားများကို လည်းကောင်း စိန်ဆန်ကြမ်းကို အဆာအလောင်ခံနိုင်အောင် ပေးသည်။ သို့မဟုတ် ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်အောင်၊ အာဟာရဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ပေးပါကျေပါသည် ဟုဆိုခဲ့လျှင် သူတို့စစ်သား စစ်ဗိုလ်များလည်း စိန်ဆန်ကြမ်းကိုသာ စားသောက်သင့်ပေသည်။ ယခုကား စစ်တပ်သည် အခွင့်ထူးခံ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ရပ်လို ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဈေးတပ်သားများသည် အလှူပါသည်။ ထုံလှပါသည်။ ထိုင်းလှပါသည်ဆိုသော်လည်း ဤသဘောမျှလောက်ကိုကား သိရှိကြလေသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးကြောင့်လည်း ဂျပန်တို့အပေါ် ဈေးတပ်သားများက မကြည်ညိုခြင်း၊ မနှစ်မျိုးခြင်းဖြစ်ရလေတော့သည်။

ထိုအခါ မကြည်ညိုသူ၊ မနှစ်မျိုးသူတို့၏ဓမ္မတာအရ အလုပ်တာဝန်များကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေလောက်သာ လုပ်ကြလေသည်။ သာသာထိုးထိုး ကြီးကြီးပမ်းပမ်း ဟူ၍ကား မရှိသလောက် ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဂျပန်များကို ဈေးတပ်အလုပ်သမားများက အနုနည်းဆန့်ကျင်သည့်သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ ဈေးတပ်အလုပ်သမားများသည် ရာနှင့်ထောင်နှင့်ချီကာ ဂျပန်တို့ကိုမဆန့်ကျင်၊ မတော်လှန်ဝံ့၍ မဆန့်ကျင်၊မတော်လှန်သော်လည်း၊ ဈေးတပ်သားတစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်းကို မေးကြည့်ပါမူ ပြောဝံ့သောသတ္တိရှိပါက ဂျပန်များအပေါ်တွင် မကျေနပ်ကြောင်း၊ မကြိုက်ကြောင်းပြောကြပေလိမ့်မည်။

ဤလို ဂျပန်တို့အပေါ်တွင် မကြည်ညိုမနှစ်မျိုး၍ ဈေးတပ်အလုပ်သမားများက ဝတ်ကျေဝတ်ကျေနု အလုပ်လုပ်ကြသည့်အခါ ဂျပန်တို့ကလည်း ‘မြန်မာဈေးတပ်သားများသည် အလုပ်မကြီးစား’ ဟူသောအမြင်နှင့် ထုထောင်းရိုက်နှက်ခြင်း၊ နေရာတာကာအာဏာပြ အကြမ်းဖက်လျက်စေခိုင်းခြင်း ပြုလာလေသည်။ တစ်ဖန် ဂျပန်တို့၏ ထိုအပြုအမူကြောင့်ပင် အထက်ကဆိုခဲ့သလို ဈေးတပ်အလုပ်သမားများဘက်ကလည်း ခိုကတ်လာကြပြန်လေသည်။ ဤလိုနှင့်သာ ဈေးတပ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး၊ ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး သွေး၊ ဈေး၊ မျက်ရည်တို့နှင့် ဖုံးလွှမ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူ့သမိုင်းတွင် ကြီးမားသောအမည်းကွက်များအဖြစ်နှင့်လည်း စွန်း၊ဝင်းကျန်ရစ်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် စောစောကတင်ပြခဲ့သော ငစိန်ဆန်ကြမ်းထမင်းနှင့် ဆန်ဖြူကောင်းထမင်းအကြောင်းကို ဆက်ရ ပေးဦးမည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် အလုပ်တာဝန်ကျသော ဂျပန်စစ်သားများသည် ချွေးတပ်သားများနှင့် သုံးပန်းများ ကဲ့သို့ပင် နံနက်စာထမင်းကို အလုပ်ခွင်အတွင်း၌ စားသောက်ကြရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများအတွက်ထမင်းကိုမူ ထမင်းချက်ဂျပန်စစ်သားက လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

အချိန်တန်လျှင် ထမင်းချက်ဂျပန်စစ်သားသည် ရှေ့နောက်ထမင်းချိုင့်များကို ဝါးလုံးလျှိုထမ်းကာ ထမင်း လာရောက်ပို့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထမင်းချိုင့်များသည် ဂျပန်စစ်သားသုံးထမင်းချိုင့်များ ဖြစ်လေသည်။ ထိုထမင်း ချိုင့်များနှင့်အတူ ရေချေးဘူး စသည်များလည်း ပါရှိလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ထမင်းစားသောက်သည့် အခါ စွန်း၊ သို့မဟုတ် တရုတ်များကဲ့သို့ တူနှင့် စားသောက်ခြင်းပြုလေသည်။ များသောအားဖြင့်ကား တူနှင့် စားသော ဂျပန်စစ်သားက များလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့စားသောက်၍ကြွင်းကျန်သော ထမင်းဟင်းများကို သုံးပန်းစစ်သားများစားသောက်နေသော အနီးအနားရှိသစ်ငုတ်တို့များပေါ်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်များပေါ်တွင်သော်လည်းကောင်း စုလိုက်စုပုံစွန့်ပစ်လေ့ရှိလေသည်။

အစဉ်သော် ကျွန်တော်သည် ဤအပြုအမူမှာ အမှတ်မဲ့ပြုမှုခြင်း ဟုထင်မိသော်လည်း နောင်အခါတွင်မှ ဂျပန်စစ်သားအချို့က တမင်သက်သက်အကွက်ဆင်ကာ လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါလေသည်။ ဤအပြုအမူ မှာလည်း စီးကရက်တို့ကိုလှင့်ပစ်သောနည်းမျိုးနှင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆန်ဖြူဆန်ကောင်းကိုစားသောက်ရသော ဂျပန်တို့သည် ငစိန်ဆန်ကြမ်းကိုစားသောက်ရသော အရပ်သားချွေးတပ်အလုပ်သမားများနှင့် စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သား များအပေါ်တွင် စော်ကားမောက်မာပြုကျင့်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် ဂျပန်စစ်သားများစွန့်ပစ်သော ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်သည် ချွေးတပ်သားများစားသောက်နေရသော ထမင်းဟင်းထက် သာလွန်သည်ဆိုခြင်းကိုမူ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါချေ။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ကြရစဉ် ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများထဲက အလုပ်သမား ၂ ယောက်သေဆုံးခဲ့ရကာ သုံးပန်းစစ်သားများထဲက တစ်ယောက်သေဆုံးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အထဲက သေဆုံးရသူ ၂ ယောက်တွင် တစ်ယောက်မှာ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့ပြောင်းလာရစဉ်က တံတန်း လျားပေါ်တွင်တွေ့ရသော လူမမာဖြစ်၍ တစ်ယောက်မှာ ဆေးရုံစခန်းမှ ကျွန်တော်တို့ခေါ်ဆောင်လာသော လူနာ ထဲက 'ကိုမဲ'ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။ ကိုမဲသည် ပခုက္ကူလားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သူ့အဖော်များက ပြောလေသည်။ ထိုသူ့အကြောင်းမှာလည်း ပခုက္ကူလားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်မှလွဲ၍ အခြား ထူးထူးထွေထွေ ဘာတစ်ခုမျှ မသိရပါချေ။ ကျွန်တော်တို့တံတန်းလျားပေါ်တွင်တွေ့ရသော သေဆုံးရသူသူမှာမူ မည်သည့်မြို့ရွာသား ဟူ၍ပင် မပြောတတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့အထဲက လူ ၂ ယောက်သေဆုံးသည်မှာ နေ့ဘက်တွင်ဖြစ်သော်လည်း၊ စစ်သုံးပန်းချွေးတပ်သား သေဆုံးသည်မှာမူ ညဘက် ၁၁ နာရီချိန်လောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရထား ပေါ်သို့ ကျောက်များတင်နေချိန်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခိုက် စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာပါသည်။

ထိုသူငယ်ရောက်ရှိလာသည်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုက စေလွှတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အိနားမတ်ဆုမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မရှိပါ။ ညဘက် ရထားတွဲများပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကျောက်များ၊

ထင်းများ၊ ဝါးများ တင်ဆောင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်သား ၄-၅ ယောက်တို့သာ ရှိလေသည်။ အကြောင်းကိစ္စထူးမရှိလျှင် အိနားမတ်ဆူသည် ညဘက်များတွင် ရထားလမ်းသို့ လာရောက်လေ့မရှိပါချေ။

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့ မောင်ချစ်”

ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချို ၃-၄ ယောက်နှင့်အတူ ရွေးတပ်သားများကျောက်တင်နေသည်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေရာမှ ကျွန်တော်ရှိရာသို့လာနေသော မောင်ချစ်ကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ရွေးတပ်သားတွေ ကျောက်တင်လို့ပြီးသွားရင် စခန်းကို ခပ်မြန်မြန်ပြန်လွှတ်ဖို့ မာစတာက ပြောလိုက်တယ်ဗျ”

စကားပြန်သူသည် ကျွန်တော်အနီးသို့လာရပ်ရင်း ပြောလေသည်။

“ဘာအကြောင်း ထူးပြန်လဲကွ”

“သဲ့ပန်းစစ်သားတစ်ယောက် သေသွားတယ်ဗျ။ အဲဒါ ဆရာလေးတို့အလုပ်ပြီးရင် မသာလာချသလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ရွေးတပ်သားများမှာ ထိုအချိန်တွင် ကျောက်များ၊ ထင်းများတင်ဆောင်၍ ပြီးစီးနေလေပြီ။ ထိုကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုများအား မိမိတို့လူများကိုစစ်ဆေးစေလျက် စခန်းရှိရာသို့ အမြန်ဆုံးဝင်ရောက်ကြရန် ပြောရလေသည်။

ခပ်စောစောက စကားပြန်သူငယ်နှင့်အတူပါလာသော ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်မှာလည်း အလုပ်တာဝန်ကျ ဂျပန်စစ်သားရှိရာသို့သွားရောက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုနေလေသည်။ သူတို့ပြောနေသောကိစ္စမှာလည်း သဲ့ပန်းစစ်သား၏အသုဘကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ရောက်လာသောဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်နှင့် ခပ်စောစော အချိန်ကရှိနေကြသော စစ်သား ၆ ယောက်တို့သည် အသုဘချလာမည့် သဲ့ပန်းစစ်သားအချို့ကို စောင့်ကြပ်ရန် အတွက် ဖြစ်လေသည်။ အသုဘချလာမည့်ကိစ္စတွင်မူ သဲ့ပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား ၆ ယောက်သာလျှင် လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်ချစ်က ပြောပြပါသည်။

“ဒီပြင်လူတွေအားလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်ဗျာ။ ဆရာလေးတော့ မပြန်ပါနှင့်ဦး။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကြရအောင်”

စကားပြန်သူငယ်က ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲကိုင်ထားရင်း ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သဲ့ပန်းစစ်သားတို့၏အသုဘအခမ်းအနားကို အဘယ်ပုံပြုလုပ်ကြောင်း ကြည့်ချင်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ စကားပြန်သူငယ်ရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာမပေါ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလေသည်။ ဤလိုစဉ်းစားမိသောကြောင့်ပင် စကားပြန်သူငယ်၏အဖော်ညီမှုကို အလွယ်နှင့် ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ရွေးတပ်သားများမှာမူ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သောကြောင့် စခန်းရှိရာသို့ အားလုံးပင် ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ ကြယ်ရောင်ကလေးများ၏အလင်းမျှသာရှိသော ည၏အမှောင်ထုကြားဝယ် ရွေးတပ် အလုပ်သမားအုပ်စုကြီးသည် မညီညာသော ခြေလှမ်း၊ အချိုးအစားမကျသော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် တအိအိတလှုပ်လှုပ် သွားနေကြလေသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည့်မှာ ဘေး၃ကွပေါင်းများစွာကိုရင်ဆိုင်ရပြီးနောက် သေတွင်းထဲမှ လွတ်မြောက်လာသော အားအင်ကုန်ခမ်းနေသူများနှင့် တူလှလေသည်။ သည်အတွင်းကပင် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်ကျန်နေရစ်သော ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်က ရွေးတပ်သားများရှိရာသို့ ခဲနှင့်လှမ်းပစ်လျက် လှမ်းအော်ဟစ်နေလေသည်။ သဘောမှာ ရွေးတပ်သားအားလုံး တဲတန်းလျားရှိရာရောက်မှ စစ်သဲ့ပန်းအသုဘက ချလာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရွေးတပ်သားများကို ခပ်သွက်သွက်သွားခိုင်းနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

စကားပြန်သူငယ်နှင့်ကျွန်တော်သည် အနီးရှိကညင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၆ ယောက်တို့မှာလည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လှုံ့စွပ်တပ်လျက် ရထားလမ်းဘေးတွင် ရပ်နေကြလေသည်။

ပန်းကျည်စာအုပ်တိုက်

သူတို့သည် သေနတ်အတွင်းသို့ ကျည်ဆံများလည်း အသင့်ထိုးထားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရထားမှာလည်း ဘုရား ၃ ဆူဘူတာမှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ အတန်ကြာသော် ရထားနှင့် ခွေးတပ်သားများသဏ္ဍာန်သည် ကျွန်တော် တို့၏မျက်စိအောက်မှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာမျှ သံသကွဲကွဲမရှိချေ။ မြင်မြင်သမျှအရာဝတ္ထုများသည် မည်းမည်းချွန်းချွန်း အိုးအိုးမိုင်းမိုင်းကြီးတွေသာ ဖြစ်လေသည်။ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာသည့်အခါ ဝါးရုံတောများသည် အသံအပြည်ဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိုဝါးရုံတောများ၏လှုပ်ရှားပုံသည် ဝိုးတဝါးကြယ်ရောင်အောက်၌ စိတ်အားငယ်စရာ၊ စိတ်ချောက်ချားစရာမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တိုင်အောင် စစ်သုံ့ပန်းအသုဘမှာ မချလာသေးပါချေ။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်မှာလည်း အသုဘ ချလာမည့်လမ်းကို မျှော်မှန်းကြည့်ရင်း သစ်ပင်အောက်တွင် မတ်တတ်ကြီးတွေပင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၈ ယောက်မှာလည်း နဂိုနေရာတွင်ပင် ရပ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကား ငြိမ်သက်၍မနေကြချေ။ စကား ပြောသူက ပြောလျက်၊ ဆေးလိပ်သောက်သူက သေသောက်လျက်။

“အသုဘက ဘယ်နေရာမှာမြုပ်မှာလဲကွ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟိုဘက်တောစပ်မှာ မြုပ်မှာပဲဗျ။ သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်က ပထမတော့ တဲလီင်းတွေနောက်ကတောစပ်မှာ မြုပ်မလို့ဗျ။ မာစတာအိနားမတ်ဆုက ဒီမှာလာမြုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဟိုနေရာက လူတွေနေရတဲ့နေရာနှင့် နီးတယ် မဟုတ်လားဗျ”

မောင်ချစ်က ပြောပါသည်။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခွေးတပ်သား ၂ ဦး သေဆုံးခဲ့စဉ်ကပင် အတော်အလှမ်းဝေးသောရထားလမ်းဘေး တောထဲတွင် မြုပ်နှံကြရလေသည်။ ယခုလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာကြစဉ်က တဲတန်းလျားများအနီးတွင် လူသေ အလောင်းများကို တွေ့ရလေသည်။ အလောင်းတချို့မှ မြေပေါ်တွင်ပေါ်လျက် ဖုပ်ပွန်ဟောင်နေလေသည်။ ဤလို ဖြစ်ရသည်မှာ မူလနေထိုင်သွားကြသည့် ခွေးတပ်သားများကပင် ကျင်းတိမ်တိမ် မြှုပ်ပစ်ခဲ့ကြသောကြောင့်ပေလော။ ဒါမှမဟုတ် တောတိရစ္ဆာန်များကပင် တူးဖော်စားသောကြောင့်ပေလော မမြေတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အိနားမတ်ဆုက ဤမျှအဝေးအလှမ်းတွင် မြုပ်နှံခိုင်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ဝါးပင်များအကြားမှ မီးရောင် ၂ စုံကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ သည်။ ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်ရသောမီးရောင်သည် မီးတုတ် ၂ ခုဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိကြပါသည်။ သစ်ပင် သစ်ကော်များအကြားမှ ထိုမီးရောင် ၂ ခုသည် မြင့်လာလိုက်၊ နိမ့်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် တအိအိတလှုပ်လှုပ်နှင့် မြင်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။ မသိသူများဆိုပါက သရဲမီးလား၊ တစ္ဆေမီးလား ဟူ၍ ထင်မှတ် ကြပေလိမ့်မည်။

“မသာချလာပြီ ဆရာလေး”

စကားပြန်သူငယ်သည် ကျွန်တော်အနီးတိုးကပ်လာရင်း တုန်လှုပ်သလို ပြောလေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကြည့်ချင်စိတ်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်က ဝင်နောက်လိုက်ဟန်တူပါသည်။ သူငယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားလေသည်။ လေက ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်သောကြောင့်လည်း သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များသည် တသိမ့်သိမ့်တသံသံအသံပြုလေသည်။ စကားပြန်သူငယ်ကို မဆိုထားဘိ၊ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်ပင် စိတ်ထဲက တစ်မျိုးတစ်ပုံဖြစ်မိလေသည်။

မီးတုတ် ၂ခုသည် ခပ်စောစောကလိုပင် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ အသုဘ ချလာသောလမ်းသည် တဲငါးနန်းလျားများရှိရာမှ ရထားလမ်းရှိရာသို့လာသောလမ်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်၊ ဝါးရုံများက ကာဆီးထားသည်။ ပြီးလျှင် ကုန်းဆင်း ကုန်းတက်ကလေးတွေနှင့် အကျွေးအကောက်ကလေးတွေလည်း ရှိသည်။ တဖြောင့်တည်းသောလမ်းမူကား မဟုတ်ပါချေ။ အနိမ့်ပိုင်းမှ အမြင့်ရှိရာသို့ အကျွေးအကောက်တက်ရောက်လာရသော လမ်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မီးရောင်ကိုတွေ့ရပြီးနောက် အသုဘချလာသူများသည် တော်တော်နှင့်မရောက်သေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ထပ် မိနစ်ပိုင်းအတန်ရှိသွားမှပင် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဆုံးမှတက်လာသော သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့လက်တွင် မီးတုတ်ကိုင်းထားလေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့နောက်ပါးတွင် ပေါက်တူးထမ်းလာသော သုံးပန်းစစ်သား။ နောက် အလောင်းထမ်းလာသော စစ်သား ၄ ယောက်။ သူတို့နောက်မှ မီးတုတ်ကိုင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် မီးတုတ် ၂ခု၏ အလင်းရောင်မျှဖြင့် လမ်းကို ကောင်းစွာမြင်ကြရသည်တော့ မဟုတ်နိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဤလမ်းခရီးကို သွားလာဖူးကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အမှန်းအဆပြင့် လျှောက်နိုင် ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် အလောင်းထမ်းလာရသော သုံးပန်း ၄ ယောက်တို့ကား ခြေလှမ်းခြေချ မမှန်ပါချေ။

ရထားလမ်းရှိရာသို့ သူတို့ရောက်လုလုတွင်မူ အမှောင်ထုအတွင်းရှိ ဂျပန်စစ်သားများသည် သေနတ်များကို အသီးသီးမောင်းထိုးလိုက်ပြီးနောက် ၂ ယောက်ကျ လူစုခွဲလိုက်လေသည်။ သူတို့ နေရာယူလိုက်ကြသည်မှာ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ပင်လျှင် ၂ ယောက်ကျ နေရာယူထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်မှာမူ သစ်ပင်ကြီးအောက် အမှောင်တွင်းမှ မီးတုတ်အလင်းရောင်ရှိရာသို့ ထွက်ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ဂျပန်စစ်သားများကိုသတိထားမိသလို၊ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သူငယ်ကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ နဖူးနှင့်ရင်ဘတ် ၂ ဘက်ပေါ်သို့ လက်ကို ရွေ့လျားတင်လျက် ဘာသာရေးအထိမ်းအမှတ်ကို ပြုလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှဖြတ်လျက် ရထားလမ်းကိုကျော်ကာ တောစပ်ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် သူတို့နောက်ပါးမှ နေလျက် တောစပ်အထိလိုက်ပါသွားကြပါသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် တောစပ်မှနေလျက် အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်မျှသာဝင်ရောက်ပြီးနောက် ထိုနေရာတွင်ပင် သူ့စစ်သား၏အလောင်းကိုမြှုပ်နှံရန် ပြင်ဆင်ခြင်းပြုလေသည်။ အလောင်းမြှုပ်နှံမှုည့်နေရာကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် မြေကျင်းကို စတင်ပေါက်လေသည်။ ပြီးမှ သူ့နောက်ပါးစစ်သားများက တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးပေါက်ကြသည်။ ထိုအခါ အလောင်းစင်ဝါးကပ်ပေါ်တွင် အဆင်သင့်ယူဆောင်လာသော လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု၊ မြေကော်သည့်ဂေါ်ပြားတစ်လက်၊ ဓားတစ်ချောင်း စသည်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

ကျင်းတူးနေခိုက် အလောင်းကို မြေပြင်ပေါ်တွင်ချထားကာ မီးတုတ်အသစ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိလျက် အလောင်းအနီးတွင် စိုက်ထူထားသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သေသူ၏သုံးပန်းစစ်သားမှာ လွန်မင်းစွာ ကြုံလိုပျော့လျော့လျက် ရှိလေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော ဘောင်းဘီသည် ဂျုံဆစ်အထက်ကိုပင်ရောက်နေသော တိုနန့်နန့်ဘောင်းဘီ ဖြစ်သည်။ အထက်ပိုင်းတွင်ဝတ်ထားသည်မှာလည်း စစ်အင်္ကျီမဟုတ်။ စုတ်ပြီနေသော ဝါကျင့်ကျင့် ညစ်ထပ်ထပ်စွာပုံကျယ်ဖြစ်သည်။

သုံးပန်းစစ်သား၏မျက်နှာသည် ပါး ၂ ဖက်ချိုင့်ခွက်လျက်၊ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်လျက်၊ ပါးစပ်

အဟောင်းသားဟာလျက်၊ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ကျိုးတဲကျဲတဲထောင်လျက်၊ မြူပပ်မြူရော်ဖြစ်လျက်၊ မည်သည့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်မကောင်းပါချေ။ ထိုအတွင်းကပင် ရှူးသိမ်နေသောခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ခူးခေါင်း ၂ ခုက ကြီးမားနေလေသည်။

မြေပြင်တွင်စိုက်ထောင်ထားသော အလောင်းအနီးရှိမီးတုတ်သည် အရှိန်ပြင်းစွာတောက်လောင်လျက် ရှိလေသည်။ မီးခိုးမိုင်း၊ မီးခိုးတန်းများသည် အလိပ်အလိပ်ထကာ တလူလူလွင့်တက်နေလေသည်။ သုံးပန်းစစ်သား များသည် တစ်ယောက်တစ်လက်ဆိုသလိုပင် မြေကြီးများကိုတူးဆွလိုက်၊ ဂေါ်ပြားနှင့် ကော်တင်သုကာတင်လိုက် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌မူ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် အလောင်းကို ဦးတိုက်ဖြူပုံနှင့်သစ်ပင်ကြီး၏ပင်လုံးပေါ်တွင် ဓားငယ် တစ်ချောင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ထွင်းမှတ်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့အနီးတွင် စစ်သားတစ်ယောက်က မီးတုတ်ကို မြှောက်ပြထားလေသည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်၏လှုပ်ရှားမှုသည် လေးလေးကွေးကွေးမဟုတ်ပေ။ ခပ်သွက်သွက်ခပ်မြန်မြန် ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် မကြာမီပင် ကိစ္စအားလုံးပြီးစီးသွားလေသည်။ ထိုအခါမှပင် သူတို့သည် အလောင်းမြေရင်းတွင် တညီတညွတ်တည်းတန်းစီရပ်ကြပြီးနောက် ကွယ်လွန်သူ သုံးပန်းစစ်သားအား အလေးပြုလိုက်ကြသည်။ စစ်ဗိုလ် ဖြစ်သူက တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း နှုတ်ဖျားမှ တထွတ်ထွတ်ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။ ဘာတွေပြောသည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော်တို့ မသိပါပေ။

ထို့နောက် ထမ်းစင်ပေါ်မှအလောင်းကို ကျင်းထဲသို့ချကာ မြေဖို့ခြင်းပြုကြလေသည်။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားတစ်ယောက်မှာမူ မြေပုံ၏ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အသင့်ယူဆောင်လာသော လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးကို အတော်ဝင်နက်အောင် ရိုက်သွင်းကာ စိုက်လိုက်ကြသည်။ ထိုကိစ္စများပြီးစီးသွားသည့်အခါတွင်လည်း သုံးပန်း စစ်ဗိုလ်ရောစစ်သားများအားလုံးပင် နောက်ဆုံးအဖြစ် အလေးပြုကြပြီးမှ ရထားလမ်းရှိရာသို့ ထွက်လာကြလေ သည်။

ကျွန်တော်သည် စကားပြန်သုငယ်၏လက်ကိုဆွဲကာ သူတို့ရှေ့မှနေကာ မီးရထားသံလမ်းကိုဖြတ်ကျော် ခဲ့ပါသည်။

သည်တစ်ကြိမ် တဲတန်းလျားရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သုငယ်တို့က ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် မီးတုတ်ကိုင် သုံးပန်းစစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သုံးပန်းစစ်သားများဖြစ်လျက်၊ သူတို့နောက်ကမှ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် မီးတုတ်ကိုင်သုံးပန်းစစ်သားတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

အမှန်အားဖြင့်မူ ကျွန်တော်တို့နှင့် သုံးပန်းစစ်သားများသည် တဲစခန်းများရှိရာသို့ပြန်ကြသည့်အခါ သူ့လမ်း လိုယုံလမ်းခွဲလျက် ပြန်ကြရမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ဂျပန်စစ်သားများက လမ်းမြင်ရရရေးအတွက် မီးတုတ်များပါလာ သောသုံးပန်းများအား သည်မှာဘက်လမ်းမှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့်လည်း အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တပေါင်းတစ်စည်းတည်းပြန်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုလျှောက်ခဲ့ကြ၍ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြန်သုငယ်တို့ ကုန်းဆင်းကလေးတစ်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည့် အခါ၌မူ ကျွန်တော်တို့နောက်ပါးမှ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့်စစ်သားသည် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော် အပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ပြီးလျှင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်ကိုအသံပြုလျက် တစ်စုံတစ်ရာသော အရာဝတ္ထုကို ကျွန်တော်လက်သို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၂ ဦးစလုံးပင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်တက် သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ပေးသွားသောပစ္စည်းကလေးကို ရုတ်တရက်မကြည့်ဝံ့သေးဘဲ ကျွန်တော် အိတ်ထဲသို့ လျှင်မြန်စွာထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဘေးတွင် စကားပြန်သူငယ်ပါလာသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဂျပန်စစ်သားများပါရှိလာသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်သား များမှာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတော်ပင် အလှမ်းဝေးကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သောပစ္စည်းကလေးသည် မည်သည့်အရာဝတ္ထု၊ မည်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မသိရသေးသော်လည်း၊ တစ်စိုက်ခန့်သာရှိမည့် မာကျောကျောပစ္စည်းကလေးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း လိုကား ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်က စမ်းသပ်ကြည့်၍သိရလေသည်။ ဤလိုနှင့် ကျွန်တော်နေသောတံပေါ်သို့ ရောက်၍ မီးရောင်တွင် ကြည့်လိုက်သောအခါမှပင် ဖောင်တိန်ကလေးတစ်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုဖောင်တိန်ကလေးသည်ပင် သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်အပေါ်၌ ကျွန်တော်အနေဖြင့် အချိန်ကာလ အတော်ကြာ မေ့မရနိုင်သောလက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးတစ်ခု ဟူ၍ ကျွန်တော် ယူဆမိလေသည်။

သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် ကျွန်တော်မှာမူ ထိုည ထိုအချိန်ကတွေ့ကြုံရခြင်းသည် နောက်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုပါမူ ကျွန်တော်နှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုအဖွဲ့အချို့သည် နောက်တစ်နေ့မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်၌ပင် လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ တပ်ဒီနီခခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

နှိမ့်နင်းရသော အပြန်ခရီး

တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကား ကျွန်တော်အဖို့ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော ဘွဲ့တစ်ခု ရှိခဲ့ရပါလေသည်။ ထိုအပြစ်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အမြဲတမ်းတွဲလာခဲ့သော ဘွဲ့တိုက်ချို ထိုဘောင်စိန်တို့အဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် စခန်းပြောင်းရွှေ့ရာသို့ အတူတကွမပါလာဘဲ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ထွန်းနေခဲ့သည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆေးရုံစခန်းမှ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သော လူမမာချွေးတပ်သားများမှာလည်း ကျွန်တော် တို့နှင့်အတူပါမလာဘဲ ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလေသည်။ ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ကိုစံခမ္မာလည်း ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဘွဲ့တိုက်ချိုအဖွဲ့အချို့နှင့် ကျွန်တော်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆု၏အမိန့်နှင့် ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် နှုတ်ခြည်းရွှေ့ပြောင်းရသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်မှာ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ခဲ့ရပါချေ။ ဂိုဒေါင်စာရေး ကိုသန်း ဖောင်၊ ကိုချစ်ထွန်း၊ ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးနှစ်လွေ့ စသည့်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် နှုတ်မဆက်ခဲ့ရပါချေ။ စကားပြန် သုဇယံကလေး မောင်ချစ်ပင် ကျွန်တော်တို့ရွှေ့ပြောင်းရမည့်အဖြစ်ကို ကြိုတင်မသိ ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့ပြောင်းရသောကိစ္စသည် ညအချိန်မတော်တွင် တပ်ဒိန်စခန်းရှိ အထက်စစ်ဗိုလ်ကြီးများက တယ်လီဖုန်းဆက်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူကြောင်းနှင့် စကားပြန်သုဇယံက ပြောလေသည်။ သူ့စကားသည် ယုတ္တိတန်သော စကားဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် ယူဆမိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘွဲ့တိုက်ချိုအဖွဲ့အချို့ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရမည်ကိစ္စကို စကားပြန်သုဇယံ ကလေးသည် ကြိုတင်၍မသိရှိခဲ့ကြောင်းမှာလည်း အမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ စကားပြန်သုဇယံ ကလေးသာ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ပါလျှင် ယမန်နေ့ည သုံးပန်းစစ်သား၏အသုဘမှအပြန်တွင် ပြောကြားခြင်းပြုလိမ့်မည်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မရှိပါပေ။ ပြီးလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အိနားမတ်ဆုကိုယ်တိုင်ပင် ညဦးပိုင်းအချိန်ထိ ထိုအကြောင်း ကို မသိရှိရသေး ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုသည် ထိုအကြောင်းမျှလောက်ကိုကား ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ထိမ်ချန်လျှို့ဝှက်ထားစရာ မရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရသောကိစ္စမှာ အောက်စခန်းမှ တောနက်ရာအထက်စခန်း တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည့်ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ အထက်စခန်းမှနေကာ သံဖြူရပ်လို မြို့ကြီးများဖြင့်နီးကပ်ရာ အောက်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသော ကိစ္စတစ်ခုသာဖြစ်လေသည်။ များသောအားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရွေးတပ်သား များအနေနှင့် စခန်းပြောင်းရွှေ့ခြင်းပြုကြရသည့်အခါများတွင် အထက်စခန်းများကို ရွှေ့ကြ၊ ပြောင်းကြရသည့်ထက် အောက်စခန်းများကို ရွှေ့ပြောင်းရခြင်းကသာ အတော်အတန် စိတ်သက်သာမှုရစေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သည်တစ်ကြိမ် တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အိနားမတ်ဆုက အမိန့် ပေးပြောကြားလိုက်သည့်အခါ၌ပင် စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချမှတ်လိုက်ပြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

‘တပ်ဒိန်စခန်းကိုရောက်လျှင် အခြေအနေအရပ်ကိုသုံးသပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်၊ ထွက်ပြေးမည်’ ဟူသော စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း သန္နိဋ္ဌာန်တစ်ရပ်အနေနှင့် အပြီးအပိုင်ချမှတ်လိုက်

ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တောတွင်းဈေးတစ်စခန်း ဂျပန်များလက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းသည် ဤနည်းတစ်နည်းသာရှိကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်သည် သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ရပါလေပြီ။

နောက်တစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တော့မိသည်မှာ စိတ်ပျက်အားလျော့ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် အသေခံမည်လော၊ လှုပ်ရှားရန်ကန့်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ရေးကို စွန့်စားထုတ်မည်လော ဟုသော အကြောင်း ၂ ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။ ဤနည်းလမ်းသည်သာ တောတွင်းဈေးတစ်စခန်းသို့ရောက်ရှိနေသော ကျွန်တော်လိုလူတစ်ယောက်အဖို့ အမှန်ကန်ဆုံးနှင့် အသင့်လျော်ဆုံး ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ရွှေ့ပြောင်းရသည်တွင် ဘွန်ထိုက်ချိုအဖွဲ့များကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အိနားမတ်ဆုကိုယ်တိုင်ပင် ရွေးချယ်ခြင်းပြုပါသည်။ အိနားမတ်ဆုရွေးချယ်သောအဖွဲ့များသည် အတော်ပင်လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်အားရှိသော 'အနုတော လူချော' ဆိုရမည့်အဖွဲ့များ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မစွမ်းမသန်သူများ များနေသော ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်အဖွဲ့ ဟန်ချိုကိုချစ်တီးအဖွဲ့တို့မှာ ဘုရား ၃ ဆူစခန်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေကြီးများဖြစ်ကြသော ကိုသာမြိုင်၊ ကိုစိန်မောင် စသူများမှာမူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ ပါရှိလာခဲ့လေသည်။

စခန်းပြောင်းရသည့်အခါ ကျွန်တော်အဖို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို စိတ်ချမ်းသာရသောအကြောင်းများလည်း ရှိရပါလေသည်။ ဤလိုစိတ်ချမ်းသာရမှုမှာ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးခင်မင်သော ကိုသာမြိုင်တစ်ယောက် ပါရှိလာခြင်းနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုမောင်စိန်အဖွဲ့မှ ကရင်အမျိုးသားကလေး မောင်သာဆင် ပါရှိလာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သာဆင်မှာ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် အစ်ကိုအရင်းအချာတစ်ယောက်ပမာ ခင်မင်အားကိုးရှုသူ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုရှာသူ၊ တစ်ရပ်တည်းတစ်နယ်တည်းသားဖြစ်သူ ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်အဖွဲ့သားများတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ရှုသူ ဈေးတပ်သားကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ထွက်ပြေးသည့်အခါ ထိုသူငယ်ကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်သွားရန် ကျွန်တော် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းမှ အတော်အတန်လုပ်အားစွမ်းရှိသော ဘွန်ထိုက်ချိုအဖွဲ့များအား တပ်ဒိန်စခန်းသို့ အရေးတကြီးရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းသည် တပ်ဒိန်တံတားကြီးအနီးရှိ မီးရထားသံလမ်းများ အနည်းငယ်နိမ့်ကျသွားသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း တပ်ဒိန်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်တော်တို့ သိရှိရလေသည်။

တံတားကြီးတစ်ဘက် နိမ့်ကျသွားသောနေရာတွင် သုံပန်းစစ်သားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်အလုပ်သမားများက စလီဖားတုံးများ အသစ်လဲလှယ်ခြင်း၊ ကျောက်များဖို့ပေးခြင်း စသည်များကို လုပ်ကိုင်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်ဖို့ရမည့်ကိစ္စမှာမူ နိမ့်ကျသွားသောနေရာ၌သာမဟုတ်ဘဲ၊ တံတားကြီး၏ပိုမိုဘက် တစ်ဖာလုံးအကွာအဝေးခန့်နှင့် တံတားကြီး၏သည်မှာဘက် ၂ ဖာလုံးကျော်ကျော်စီရိယာအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ နောက်ထပ်ရောက်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့လုပ်ကိုင်ရမည့်အလုပ်များကို ကျွန်တော့်အား ပြောကြားခြင်း ပြုလေသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ဈေးတပ်သားများအားလုံးက အမှန်းဆုံးဖြစ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမ္ပဏီ၏နေရာတွင် ပြောင်းရွှေ့လာရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော့်အကြံနှင့် ကျွန်တော်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏အမည်နာမကိုလည်း သိလိုစိတ် မရှိလှပါ။ ကျွန်တော် အက်ခတ်မိသလောက်ဆိုပါမူ ထိုဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ သဘောဆိုးလှသည်လည်း မဟုတ်။ ပြောပလောက်အောင် သဘောကောင်းလှသည်လည်း မဟုတ်။ ဖာသာလဝါနေတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အခြားဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့်မတူသော ထူးထူးခြားခြားတွေ့မြင်ရသည်မှာ မုတ်ဆိတ်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဈေးတပ်သားများက 'ဗိုလ်မုတ်ဆိတ်' ဟူ၍ အမည်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ဗိုလ်မှတ်ဆိုတာစာစကားပြန်မှာလည်း မောင်ချစ်တို့၊ မောင်အေးချိုတို့လို မွန်အမျိုးသားကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသုဇယံ၏အမည်မှာ 'အောင်မောင်းစိန်' ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသုဇယံကလေးမှာ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသော စကားပြန်သုဇယံကလေးများအနက် အလွန်တရာမှ နှုတ်နည်းသူထံထိုင်းထိုင်းနိုင်သူ စကားပြန် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မေးနိုင်မြန်းနိုင်ပါမှ မပြောချင်ပြောချင်နှင့် စကားတစ်ခွန်းပြောသူ ဖြစ်လေသည်။ 'အ၊နေလေရာသလား'ဟူ၍ပင် ထင်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် ထိုသုဇယံမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်မှတ်ဆိုတာ စာအုပ်မှာ ဓာလုသည်ဟု မရှိပါချေ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ခိုင်းလျှင်ခိုင်း၊ မခိုင်းလျှင် အနီးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတတ် လေသည်။

တပ်ဒီနီစခန်းသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ စခန်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့လူများ အားလုံးပင် အနေအစား စိမ်းမနေကြပါပေ။ ဘယ်ကသွားလျှင် ဘယ်ကို ရောက်မည်၊ ဘယ်နေရာတွင် ဘာရှိသည်၊ ဘယ်ခရီးသည် ဘယ်မျှထေးသည် ဆိုခြင်းကိုလည်း အစခပ်သိမ်းသိရှိနေကြပါသည်။ ထမင်းချက်ခေါင်းမှာမှ ကျွန်တော်တို့နှင့် ယခုမှဆက်ဆံဖူးသော 'ဦးဘသန်း' ဆိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ-ကရင် ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ လူမှာ ပုတိုတို့၊ အသားနီစပ်စပ်ဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းသော်လည်း စကားအပြောအဆို တို့တောင်း လှလေသည်။ သူက ဂျပန်ဆိုလျှင် ဘယ်ဂျပန်တွေတွေ့ 'မာစတာ၊ မာစတာ' ဟုတွင်တွင်ခေါ်ကာ၊ ဂျပန်များက တစ်ခုခုပြောလျှင်လည်း နားလည်သည်ဖြစ်စေ၊ နားမလည်သည်ဖြစ်စေ တစ်ဟိုက်တည်း ဟိုက်နေတတ်လေသည်။

တပ်ဒီနီစခန်းသို့ သည်တစ်ကြိမ်ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ယခင်က ကျွန်တော်တို့နေသွားခဲ့ဖူးသော တဲတန်းလျားများတွင် ကျွန်တော်တို့ မနေကြရတော့ပါချေ။ ယခင်နေသွားသောစခန်းနှင့် ကိုက် ၁၄၀ အကွာတွင် တဲကြီး ၂ လုံးရှိ၍ တစ်လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့နေရသည်။ ကျန်တစ်လုံးတွင်မူ သုံးပန်းချေးတပ်သား ၃-၄၀ ခန့် နေကြလေသည်။ ယခင်စခန်းနေရာဟောင်းမှာ ဝမ်းရောဂါများဖြစ်ပွားပြီး၍ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြောင်းရွှေ့ သွားသည့်နေ့က မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြောင်းနှင့် ထမင်းချက်ခေါင်းကြီးဦးဘသန်းက ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နေရသောစခန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့အလုပ်ဆင်းရသည့် အကွာအလှမ်းသည် ၂ မိုင်သာသာ အကွာအဝေးရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းပါသည်။ ထိုနေရာသည် တံတားကြီး၏တစ်ဘက်အစ ဖြစ်လေသည်။ တပ်ဒီနီဘူတာမှာ တံတားကြီး၏သည်မှာဘက်တွင် မဟုတ်ဘဲ၊ ကျန်တစ်ဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ တံတားနှင့် ဘူတာသည် ၁ ဖာလုံသာသာ-၂ ဖာလုံနီးနီးအကွာအဝေး ရှိလေသည်။ ဂျပန်များ အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်မှာလည်း ဘူတာရှိရာဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့နေထိုင်ကြသည်မှာ ဘူတာအနီးတွင် မဟုတ်ပါ။ ဘူတာနှင့် အတန်လှမ်းသော တောစပ်ကလေးအခြေတွင် ဖြစ်လေသည်။

ယိုးဒယားဘက်ကလာသောရထားသည် တပ်ဒီနီတံတားကြီးကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့တ်မောင်းပြီးနောက် တပ်ဒီနီ ဘူတာတွင် ဝင်ရောက်ရပ်နားခြင်းဖြစ်လျက်၊ သံဖြူရပ်မှလာသောရထားမှာမူ ဘူတာတွင်ရပ်နားပြီးနောက်မှ တံတားကို ဖြတ်ကျော်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သံဖြူရပ်မှ ဘူတာ ၃ ဆူစခန်းအတွင်းရှိ တံတားများအနက် တပ်ဒီနီတံတားမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း အစောင့်အရှောက်ဟူ၍ကား အလျှင်းပင် မထားပါပေ။

ကျွန်တော်မှာ ထွက်ပြေးရန်အတွက် စိတ်နလုံး တုံးတုံးချထားသော်လည်း ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့အားမျှ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာပြောကြားခြင်း မပြုသေးပါ။ ကျွန်တော်နှင့်အရင်းနီးဆုံးဖြစ်သော ဘွန်ထိုက်ချို ကိုသာမြိုင်ကိုလည်း မပြောသေးဘဲ နှုတ်ဆိုတံထားပါသည်။ ကျွန်တော်၏လက်တို့လက်တောင်း တပည့်ကလေးလို ဖြစ်နေသော သာဆင်ကိုလည်း အရိပ်အမြှက်မျှမသိစေဘဲ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ဝမ်းတွင်းကျိတ် ကြံစည်လျက် ရှိပါသည်။

စင်စစ် ချေးတပ်စခန်းများမှထွက်ပြေးမည်ဆိုလျှင် ၂ ယောက်-၃ ယောက်ထက်ပို၍လူများခဲ့သော် မသင့် တော်ကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသည်။ ဂိုဒေါင်စာရေးကိုသန်းမောင်၊ ကိုချစ်ထွန်း စသူများကလည်း သည်

အတိုင်းပင် အကြံဉာဏ်ပေးကြပါသည်။ လူစုလူဝေးနှင့်ထွက်ပြေးခြင်းပြုမည်ဆိုပါက ဂျပန်များ ရိပ်မိသိရှိနိုင်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်များနှင့်တွေ့သည့်တိုင် အရှောင်ရအတိမ်းရ ခက်လေမည်။ နောက်တစ်ကြောင်း ရှိသည်မှာလည်း ကျွန်တော်လိုလူတစ်ယောက်က ထွက်ပြေးတောမည်ဆိုလျှင် နောက်မှ တစ်သိတစ်တန်းကြီးလိုက်ကြလေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးအကြံအစည်ကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးရမည့်အရေးကိုလည်း ကျွန်တော် တွေးတောရလေသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်ကို မည်သူ့အားမျှ ဖွင့်ထုတ်ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်တို့ ထွက်ခွာ တော့မည်ဆဲဆဲ၌မှ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သော ကိုသာမြိုင်ကိုကား ဖွင့်ဟပြောကြားရန် ကျွန်တော်တွင် ရည်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ၌ ကိုသာမြိုင်လိုက်လိုက်လည်း ၃ ဦးသားပြေးကြရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရသော တဲတန်းလျားသည် သုံးပန်းများနေထိုင်သည့်တဲကြီး၏နောက်ဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ရထားလမ်းရှိရာသို့သွားလိုပါက သုံးပန်းများနေထိုင်ရာ တဲကြီးအတွင်းမှနေ၍ ဖြတ်သန်းသွားကြရလေသည်။ တပ်ဒိန်စခန်းတွင် နောက်ဆုံးတွေ့ရသော ဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်းများအပေါ်တွင်မှ ကျွန်တော်အနေဖြင့် လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါချေ။ ထိုသုံးပန်းများမှာလည်း များသောအားဖြင့် အလုပ်သိမ်း၍ ပြန်လာပြီဆိုလျှင်ပင် တဲတန်းလျားပေါ်တွင် ခွေအိပ်နေတတ်လေသည်။ ယခုတစ်ဖန် သုံးပန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရပြန်ပါသည်။ ထိုတစ်မျိုးမှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ သုံးပန်းများအတွက် သီးခြားရိက္ခာရာရှင်ကိုမပေးတော့ဘဲ ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ဦးဘသန်းကပင် ထမင်းပုံစံပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သုံးပန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ထမင်းချက်ခေါင်းကြီး ဦးဘသန်းထံမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ သုံးပန်းစစ်သားများသည် ကျွန်တော်တို့မရောက်မီ တစ်ရက်ကမှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့သည် တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်-၃ ပတ်ခန့်သာ ဤတပ်ဒိန်စခန်းတွင်နေရမည်ဖြစ်၍ သံလမ်းများပြုပြင်ခြင်း၊ ကျောက်များဖို့ခြင်း၊ ဇလီဟားတုံးများလဲလှယ်ခြင်း စသည်တို့ပြီးစီးလျှင် ၎င်းတို့၏မူလစခန်းသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သုံးပန်းများအတွက် ရိက္ခာရာရှင်ကို သီးခြားထုတ်ပေးတော့ဘဲ အရပ်သားရွေးတပ်သားများလိုပင် ဦးဘသန်းကပင် ပုံစံပေးနေကြောင်း သိရပါလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကျွန်တော်၏ထွက်ပြေးရေးအစီအစဉ်ကို တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်အတွင်း၌ပင် ပြီးစီးအောင်စီစဉ်ရန် အားထုတ်ရပါသည်။ အကယ်၍ အပြေးအခွာနောက်ကျနေပါက ကျွန်တော်တို့ရွေးတပ်သားများကိုလည်း ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ပြန်ပို့နေမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်၏အစီအစဉ် ပျက်သွားလေမည်ကို တွေးစိုးရိမ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်မှာ တပ်ဒိန်စခန်းသို့ရောက်ပြီး၍ ၄-၅ ရက်အတွင်း၌မှာပင် လေ့လာစရာကိစ္စများ၊ စုံစမ်းစရာကိစ္စများ၊ သိသင့်သိထိုက်သည်များကို အပူတပြင်းစုံစမ်းလေ့လာခြင်း ပြုရပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တပ်ဒိန်ဘူတာသို့ ရထားဝင်တတ်သောအချိန်၊ ဘူတာမှ ရထားထွက်တတ်သောအချိန်၊ ညဘက်တွင် တံတားပေါ်၌ အစောင့်ဂျပန်ရှိ မရှိ ဆိုသောကိစ္စ၊ တဲတန်းလျားမှနေကာ ဘူတာရှိရာသို့ အချိန်မတော်သွားရမည်ကိစ္စ၊ ဂျပန်များ၏အနေအထား စသည်များကို အသေးစိတ်ကာလေ့လာစုံစမ်းခြင်း ပြုရပါလေသည်။ ထိုကိစ္စများကို အထပ်ထပ်စုံစမ်းလေ့လာပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်သည် သာဆင်အား မနက်ပိုင်း အလုပ်ဆင်းတော့မည်ဆဲဆဲပင် ညဘက်တွင် ထွက်ပြေးမည့်အကြောင်း၊ မည်သူ့ကိုမျှမပြောရန်နှင့်၊ ဣန္ဒြေပျက်ရှိစေရန်နှင့်၊ ကြိုတင်စီစဉ်ထားရန် မှာကြားပြောဆိုခြင်း ပြုရပါလေသည်။

ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စ၊ ထိုအကြောင်းကိုပြောထားသည့်အခါ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောသာဆင်မှာ အတော်အတန် ဣန္ဒြေပျက်နေပါလေသည်။ သို့ရာတွင် အခါတိုင်းနေ့နှင့်မတူအောင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသော သာဆင်၏လှုပ်ရှားမှုများကိုကား ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်တို့လူစုက မရိပ်မိကြပါချေ။ ပြီးနောက် သာဆင်မှာ

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်ကို မျက်ကြောပြတ်မခံဘဲ ဖြစ်နေပါလေသည်။ ကျွန်တော်ထွက်ပြေးလျှင် သူ့ကျန်ရစ် ခဲ့မည်ကို သာဆင်သည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြာဟန်တူလေသည်။

ဤလိုနှင့်ပင် အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်လာလေသည်။ အလုပ်ခွင်မှတက်ရောက်လာကြသော ချွေးတပ်အလုပ်သမားများမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ထမင်းများစားသောက်ကြပြီးနောက် တံတန်းလျားပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက်လဲကုန်ကြလေပြီ။ ကိုသာမြိုင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ့နေရာသူ့အိပ်ရာတွင် လှဲနေလေသည်။ တံအတွင်းရှိ မီးပုံကြီးအနီး၌ထိုင်နေသူမှာ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ ၂ ယောက်တည်းသာဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် 'စဉ်းစားစိတ်ကူးထားသည်မှာ ၉ နာရီအချိန်လောက်မှ စခန်းအတွင်းကထွက်ခွာရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်က အတော်လိုသေးသဖြင့် မီးပုံအနီးတွင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ထိုင်၍စဉ်းစား နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တမ်းထွက်ပြေးရတော့မည်ဆိုသည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲတွင် အတော်ပင် လှုပ်ရှားနေမိလေသည်။ ပြီးသော် နေ့ပေါင်းလပေါင်း အချိန်ကြာညောင်းခွာက သည်တောသည့်တောင်ကြီးထဲတွင် ဆင်းရဲငြိုငြင်ခွာ အတူတကွနေထိုင်လာခဲ့ကြသော ချွေးတပ်သားများနှင့်ခွဲခွာရတော့မည့်အရေးကို တွေးတောမိ သောကြောင့်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်ရပါလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စကား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါချေ။ မိမိ၏ဘဝလွတ်မြောက်ရေး၊ အသက်တစ်ချောင်းတည်မြဲရေးအတွက်ကိုကား သူတို့တစ်တွေနှင့် စွန့်စားခွဲခွာရမည်တော့ ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ၉ နာရီထိုးလုလုတွင်မူ ကျွန်တော်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုကိုသာမြိုင်အား ကျွန်တော်၏အစီအစဉ်ကို ဖွင့်ထုတ်ကာ ပြောကြားရလေသည်။ "ဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျားကောလိက်မလား ကိုသာမြိုင်" ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် 'လိုက်မယ်၊ မလိုက်ဘူး' ဆိုသော ကိုသာမြိုင်၏အဖြေကိုကား ကျွန်တော်တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရပါချေ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များတွေတွေစီးကျလာသောအဖြစ်ကိုသာ ကျွန်တော် မြင်ရပါလေသည်။

"ကျွန်တော်တော့ အတိအကျဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဗျာ။ ဒီတော့ကြီးထဲမှာ အသေမခံနိုင်ဘူး။ သာဆင်ကိုလည်း ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်" ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုသာမြိုင်သည် အတန်ကြာတွေ့နေပြီးမှ "ဆရာလေးတို့ ပြေးနှင့်ပေါ့ဗျာ။ ဆရာလေးမရှိရင် ကျွန်တော်လည်း ပြေးမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြေးချင်နေတာကြာလှပြီ။ ဒါပေမယ့် ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ ကျွန်တော်ပြေးရင် ခေါ်ရမယ့်လူက ၃-၄ ယောက် ရှိသေးတယ်" ဟု မျက်ရည်များသုတ်ရင်းက ပြောပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုသာမြိုင်အား ကျွန်တော်တို့ကိုသို့ပင် ပြေးဖြစ်အောင် ထွက်ပြေးရန်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ပြေးမည်ဆိုပါကလည်း စခန်းမပြောင်းရွှေ့မီ ပြေးရန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြေးသည့်အခါ ၃-၄ ယောက် တစ်တွဲထက် ပို၍မပြေးရန်ကိုလည်းကောင်း တတ်နိုင်သလောက် အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုကိစ္စများပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်သည် မယူမဖြစ်သော အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသည့် ကျွန်တော် တို့၏ပစ္စည်းကလေးများကို လွယ်ပိုးကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထွက်ခွာရတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သောကြောင့်လည်း တံတန်းလျားကြီးပေါ်ရှိ ချွေးတပ်သားများအား မျက်လုံးစုတ်ညှိလိုက်မိသည်။ သူတို့အားလုံးပင် တံတန်းလျားကြီး ပေါ်၌ တရူးရှူးတဖောဖော အိပ်ပျော်နေကြပါလေပြီ။ အချို့ကား ခွေခွေ အချို့ကား စောင်းစောင်း၊ အချို့ကား ခြေဆန့်လက်ဆန့်ဖြစ်ကြလေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်သည် ကိုသာမြိုင်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းအဖြစ်နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက်၊ ၉ရဲဘဲ ၉ရဲခန်းတမျှ ရက်စက်ဆိုးသွမ်းယုတ်မာလှသော ချွေးတပ်တံတန်းလျားကြီးအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ လူရိုးလူအ ဘွန်ထိုက်ချိုကြီးကိုသာမြိုင်မှာမူ တံပေါက်ဝတွင်ရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကို လမ်းမျှော်ကြည့် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာလေသည်။

မော်လမြိုင်တွင်ကြုံရသောအဖြစ်

တပ်ဒိန်ဘူတာရုံရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာကြသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့သည် ရထားလမ်းအတိုင်းမဟုတ်ကြဘဲ ရထားလမ်းကိုဖြတ်ကျော်လျက် ကားလမ်းမှ လာခဲ့ကြလေသည်။ ဤနေရာတွင် ကားလမ်းသည် မီးရထားလမ်းထက် ကွေ့ကောက်လေသည်။ ပြီးသော် ရထားလမ်းထက်လည်း ပို၍ အတန်ငယ်ဝေးလေသည်။ အစက ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်မှာ ‘ရထားလမ်းအတိုင်းသွားမည်’ ဟူသောအစီအစဉ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ နောက်တော့မှ စဉ်းစားမိ၍ ကားလမ်းအတိုင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရထားလမ်းမှနေ၍သွားခဲ့သော် ဂျပန်များနှင့် တွေ့နိုင်သည်။ အကယ်၍ တွေ့ခဲ့လျှင်လည်း အရှောင်ရအတိမ်းရ ခက်လေသည်။ ကားလမ်းမှာမူ လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင် တောအုပ်ကြီးများ၊ အနီးကပ်ရှိနေခြင်းကြောင့် အပန်းရ၊ အရှောင်ရ လွယ်ကူလေသည်။ သို့ရာတွင် တောတိရစ္ဆာန် များနှင့်လည်း တွေ့နိုင်စရာအကြောင်းရှိပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ ၂ ဦးပေါင်းတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ ခရီးဆောင်အိပ်ရာလိပ်တစ်ခုသာ ပါရှိကြ လေသည်။ ကျွန်တော့်လက်တွင်း၌မူ လိုရမည်ရ ယူဆောင်လာသော ဝါးချွန်တစ်ချောင်းပါရှိလေသည်။ ကျန်သော တောတွင်းရောက်ချွေးတပ်သားများမှသာ အသုံးအစွဲပြုသည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှကိုမူ ဘာတစ်ခုမျှ ကျွန်တော်တို့ မယူဆောင်ခဲ့ကြပါ။ ရေဘူးကစ၍ အားလုံးပင် ကိုသာမြိုင်ကိုပေးပစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ကားလမ်းအတိုင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုကားလမ်းသည် တပ်ဒိန်တံတား ကြီး၏တစ်ဘက်သို့ရောက်သည့်အခါ ရထားလမ်းနှင့်ဆုံမိမည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ၌မူ ကျွန်တော်တို့သည် ကားလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်သွား၍ကား မရတော့ပါ။ ကားလမ်းကိုစွန့်လွှတ်လျက် ဘူတာရုံငယ်ရှိရာသို့ သွားရမည် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တွေ့တော့မိသလောက်၊ လေ့လာမိသလောက်ဆိုရပါမူ ထိုအကူးအသန်းနေရာသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သောနေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် လဆန်းရက်၏ ခပ်မူနံ့မူနံ့ခပ်ပျပျမြင်ရသည့် လရောင်အလင်းကလေးမျှဖြင့် သတိကြီးစွာထားကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ မှုန်ပျပျလရောင်သည် နေရာတိုင်းကို အလင်းရောင် မပေးစွမ်းနိုင်ပါချေ။ ကားလမ်းဘေးအချို့နေရာများတွင် ကြီးမားအုပ်ဆိုင်သော အင်ပင်၊ ကညင်ပင်ကြီးများက ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေရာ၊ ထိုနေရာများသို့ရောက်သည့်အခါ အလင်းရောင်လုံးဝကင်းမဲ့လျက် အမှောင်ထုက ပုံးအုပ်ထားလေသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်မှာ ခရီးအတော်အတန် ပေါက်ရောက်ခဲ့ကြသည့်တိုင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြောကြားအားသေးဘဲ၊ ရှေ့ခရီးကိုသာ ခပ်တွင်တွင် ဆက်လက်၍လျှောက်နေ ကြရပါလေသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှနေလျက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သည့်အခါ သာဆင်ကလည်း နောက်ပါးမှ ခပ်သွက်သွက် အမှီလိုက်ရှာပါလေသည်။ ဤလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် တပ်ဒိန်တံတားကြီး၏ တစ်ဘက်ထိပ်ကိုလှမ်းမြင်နိုင်သော ကားလမ်း၏တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သည် လျှောက်နေသော ခြေလှမ်းများကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။ တံတားကြီးကိုလည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လရောင်သည် ခပ်စောစောတုန်းကလောက် မလင်းတော့ချေ။ မကြာမီ ကွယ်ပျောက် တော့မည့်အသွင်မျိုးဖြစ်လေသည်။ မှန်နေသောလရောင်အောက်တွင်မြင်နေရသော ရှည်လျားလှသည့် တံတားကြီး၏ သဏ္ဍာန်သည် ကြေကွဲစရာကောင်းသလိုလို၊ ရင်နာစရာကောင်းသလိုလို ရှိလှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်၏စိတ်ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်မှုသည် မလွန်ကျွဲလှ ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။ ဤတံတားကြီးတစ်ခုသည်ပင် ချွေးတပ်အလုပ်သမားပေါင်းများစွာတို့၏ အသက်နှင့်သွေးများကို စတေးကာ တည်ဆောက်ခဲ့ရသောတံတားကြီး မဟုတ်ပါလော့။ ဤတံတားကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ချွေးများ၊ သွေးများ ကျဆင်းခဲ့ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အမျိုးသားများ၏အသက်ကို ပေးခဲ့စွန့်ခဲ့ကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်ရော သာဆင်ပါ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ကိုင်လျက် အချိန်အတော်ကြီးကြာသွားသည်အထိ တံတားကြီးကို ငေးငိုင့်ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောနေရာမှကြည့်သည့်အခါ ထိုကဲ့သို့ တပ်ဒိန်တံတားကြီးကိုတွေ့မြင်နေရသော် လည်း တပ်ဒိန်ဘူတာကိုကား မတွေ့မြင်နိုင်သေးချေ။ တပ်ဒိန်ဘူတာကိုမြင်ရမည်မှာ တံတားကြီးထိပ်သို့ရောက်မှ ဖြစ်လေသည်။ ထိုတံတားကြီးထိပ်နှင့် ဟပ်ဒိန်ဘူတာသည် ၂ ဗာလုံသာသာခန့်အကွာအဝေးတွင် ဖြစ်လေသည်။

လရောင်မှာ တပြည့်ဖြည့် မှန်သည်ထက် မှန်ဝါးသွားသလို၊ ဆန်းစလကလေးသည်လည်း တစ်ဘက်သော တောအုပ်အတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ကျဆင်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် တံတားထိပ်သို့သွားရန်အတွက် လဝင် သည့်တိုင် ထိုနေရာတွင်ရပ်နားနေရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သာဆင်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြရလေသည်။ လရောင်ကွယ်ပျောက်သွားသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့၏ခရီးလမ်းအတွက် ကြယ်ကလေးများက အလင်းရောင်ပေးစွမ်းနေဦးမည်တော့ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတွင်ရပ်တန့်လျက် တံတားကြီးထိပ်သို့ မျက်စိအားစွမ်းကုန် စူးစိုက်ကြည့်ရှု ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ရပ်နေသောနေရာသည် ဟာလာဟင်းလင်းနေရာ ပြောင်တလင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာမှနေလျက် ဂျပန်များ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရလေသည်။

သည်လိုနှင့် လရောင် လုံးလုံးကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ ဂျပန်များ၏လှုပ်ရှားမှု ဟူ၍လည်း အရိပ်အယောင် သော်မျှ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရပါချေ။ ထိုအခါ၌ပင် ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်သည် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်ခဲ့ကြလေ သည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဒိန်တံတားကြီးထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာမှနေကာ ဘူတာရုံရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘာဆိုဘာမျှ မမြင်ကြရ။ အရာခပ်သိမ်းပင် မှိုင်းမှုန်ရိသေနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သာဆင်၏လက်ကိုဆွဲလျက် ရထားလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာလျှောက်မိပြီးမှ သံလမ်းကိုစွန့်ပစ်ကာ သံလမ်းအနီးရှိ တောစပ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်ရပြန် လေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘူတာရုံရာသို့ တောစပ်ကလေးအတိုင်း အမှောင်ရိပ်ခိုကာ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်ရပြန် လေသည်။

ယခုအချိန်၌ကား ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာနှင့်အနီးဆုံးလည်း ဖြစ်၊ တည့်တည့်မတ်မတ်နေရာလည်း ဖြစ်၊ အန္တရာယ်အတွက် စိတ်အချရဆုံးလည်းဖြစ်သော တောစပ်သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရောက်ရှိနေကြပါလေပြီ။ ထိုအခါမှပင် ဘူတာတွင်ထွန်းညှိထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေး၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးအဖို့ ရထားလာသည်အထိ ထိုနေရာမှစောင့်ကြိုရန်သာ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤလို ရထားအလားကိုစောင့်ဆိုင်းနေရင်းမှပင် မျက်စိနှင့်နားများကို အလစ်မပေးဘဲ မြင်ကွင်းတစ်လျှောက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်ကာ လေ့လာခြင်းပြုရပါလေသည်။ ဘူတာရုံအဆောက်အအုံကလေးကိုသတိပြုမိသည်အခါ ထိုအဆောက်အအုံအတွင်း၌ ဂျပန်များရှိနေလိမ့်မည် ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌မူ ဂျပန်များ၏လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝ မတွေ့ရသေးချေ။ သို့ရာတွင် ထိုအဆောက်အအုံကလေး၏အပြင်ဘက်တစ်နေရာရှိ အမိုးမိုးထားသော တန်းလျားထိုင်ခုံထက်တွင်မူ ၂ ယောက်၊ သို့မဟုတ် ၂ ယောက်ထက်မနည်းသော ဂျပန်စစ်သားအစောင့်တာဝန်ကျများ ရှိနေကြောင်းကိုကား အလွန်တရာမကွဲမပြားတွေ့နေရလေသည်။

စင်စစ် ဤနေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်၏ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှု ကိုက်ညီခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်လေ့လာထားချက်များ၏အကျိုးပြုခြင်း ဟူ၍ပင် ဆိုရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် တပ်ဒိန်တံတားကြီးထိပ်မှနေလျက် ဘူတာရုံရာသို့ ရထားလမ်းအတိုင်း သွားရောက်ခြင်းပြုခဲ့လေသော် ဂျပန်ကင်းသမားများနှင့် ပက်ပင်းတိုးလိမ့်မည်မှာ မလွဲပါချေ။ ယခုကား ရထားလမ်းမှနေ၍ တစ်ဘက်သောတောစပ်သို့ကူးသန်းလာခဲ့ခြင်းကပင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ လွတ်မြောက်မှုနယ်မြေသို့ ခြေချမိခြင်း ဟူ၍ဆိုရပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ရထားမလာမီ တပ်ဒိန်ဘူတာကလေး၏ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများကို စေ့စပ်နိုင်သမျှ စေ့စပ်အောင် ထပ်မံလေ့လာခြင်းပြုပါသည်။ 'ရထားလာခဲ့သော် မည်သည့်နေရာလောက်တွင် ရပ်တန့်မည်။ မည်မျှအချိန်ကြာအောင် ရပ်တန့်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့က ရထားရှိရာသို့ အဘယ်ပုံသွားမည်။ ဂျပန်များ၏ အနေအထားက မည်သို့ရှိနေသည်' စသည်စသည်များကိုလည်း တတ်အားသရွေ့ လေ့လာရလေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော် တစ်ချက်သတိပြုမိသည်မှာ ရထားဘေးတစ်လျှောက်တွင်စုပုံထားသော ထင်းပုံများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုထင်းပုံများသည် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ပင် အမြင့်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရထားဆိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုထင်းပုံများရှိရာသို့ပြေးဝင်ခိုကပ်ပြီးမှ ဂျပန်တို့၏အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ရထားထွက်တော့မည်ဆိုမှ ရထားတွဲတစ်ခုခုပေါ်သို့ပြေးတက်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိလေသည်။ ဤလိုမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ယခုရောက်ရှိနေသောနေရာမှ ရထားရှိရာသို့တိုက်ရိုက်ပြေးသွားမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ကို ဂျပန်စစ်သားများက တွေ့သွားနိုင်လေသည်။

ထိုစိတ်ကူးတွက်ချက်မှုအပြင် နောက်ထပ်၍ စဉ်းစားတွက်ဆရသောအကြောင်းတစ်ရပ် ရှိပြန်ပါသည်။ ဤသည်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် မီးရထားသံလမ်း၏ အရှေ့ဘက်တောစပ်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်များရှိနေသော တပ်ဒိန်ဘူတာ၏အနေအထားမှာ အနောက်ဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဂျပန်များကို ရထားလမ်းနှင့် ထင်းပုံများက ကြားခြားထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ဘူတာတွင် ရထားဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်က လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းပြုမည်ဆိုလျှင် ရထားတစ်စင်းလုံးက ကာကွယ်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို ဂျပန်စစ်သားများ ရတ်တရက်မတွေ့နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤလိုမဟုတ်ဘဲ ရထားလာသည်ကိုလှမ်းမြင်တွေ့စဉ်ပင် ထင်းပုံများရှိရာသို့ ပြေးဝင်ခိုကပ်လိုက်မည်ဆိုပါက ဂျပန်စစ်သားက မတော်တဆ တွေ့သွားနိုင်လေသည်။ ဤအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်သည် သာဆင်ကို ကြိုတင်ပြောထားရပါသည်။

ကျွန်တော်ကား ဤသို့ပင် ချွေးတစ်ခဲခန်း ဂျပန်များ၏လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သတိကြီးစွာ ထားကာ ကြိုတင်တွက်ဆခြင်း၊ ကြိုတင်လေ့လာခြင်း စသည်များကိုပါ ပြုရပါလေသည်။ ကရင်အမျိုးသားကလေး သာဆင်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်သာဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်လောက် တွေးတောပူပန်ဟန်မရှိပါ။

ပန်းရွာ၌တည်းတိုင်

သူ့အနေဖြင့်က ကျွန်တော်ပြေးလျှင် ပြေးမည်။ ကျွန်တော်သွားလျှင် သွားမည်။ ကျွန်တော်စားလျှင် စားမည်။ အကယ်တည့် ဂျပန်များက ဖမ်းမိသွားခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်ခံရလျှင် သူခံရမည် ဟူသော စိတ်ထားမျိုး ပြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်၌ စွန့်စားခံ၊ စွန့်စားရသောသတ္တိရှိကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် ကောင်းစွာသိရပါသည်။

တောစပ်သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသည်မှာ ၁ နာရီကျော်ကျော် ၂ နာရီနီးနီး ကြာမြင့်လေပြီဖြစ်သော်လည်း ရထား၏ အရိပ်အခြည်ကိုကား မတွေ့ရသေးပါပေ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် 'ရထား လာမှလာပါမလား' ဟူ၍ပင် စိုးရိမ်ရပြန်လေသည်။ အကယ်၍ အရက်တက်ချိန်ရောက်၍မူ ရထားမလာခဲ့သော် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် မိုးမလင်းခင် စခန်းသို့ အချိန်မီ ပြန်ကြွဖို့သာရှိလေသည်။ သည်ထက်ပို၍ကား ကျွန်တော်တို့ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပါပေ။

ဝိုးတပါးကြယ်ရောင်အလင်းမျှသာရှိသော အမှောင်ထုအတွင်း၌ အချိန်ကြာလာသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ မျက်စိများက အကျင့် အတော်ရလာလေသည်။ တစ်ဘက်သောရထားဘူတာစင်္ကြံလမ်းကလေးပေါ်၌ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက်သည် သေနတ်ကိုထမ်းကာ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် ခေါင်တုံ့လူးလာလျှောက်နေလေသည်။ ထိုစစ်သား ဂျပန်သည် အတန်ကြာလျှောက်နေရာမှ ဘူတာအဆောက်အအုံကလေး၏အပေါက်ဝတွင်ဆွဲချိတ်ထားသော မီးအိမ်မှ မီးရောင်ကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်သည်။ နီလျှင်လျှင်အလင်းရောင်သည် ခပ်စောစောကထက် ပိုမိုပြတ်သားလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဘာသံမျှ မကြားရ။ တိတိဆီတိငြိမ်သက်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရထားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားကိုယ်တိုင်ပင် ထိုအသံကို နားစွင့်နေလေသည်။ ရထားလာရာဆီသို့လည်း မျှော်ကြည့်လေသည်။ မကြာမီ ရထားအသံက ပို၍ပို၍ လှယ်လောင် ပြတ်သားလာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အဆောက်အအုံကလေးအတွင်းမှထွက်လာသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ တန်းလျား ကလေးထက်မှထလာသော ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် မီးနီကို တစ်ဘက်၊ မီးစိမ်းကို တစ်ဘက်ကိုင်လျက် အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ ပြီးလျှင် မီးစိမ်းကို တစ်နေရာတွင်ချထားပြီးနောက် မီးနီကိုကိုင်မြှောက်ကာ ရထားလမ်းဘေးတွင် ထွက်ရပ်လေသည်။

အချိန် သိပ်မကြာလှပါ။ ရထားသည် စက်ရိုက်လျှော့လျက် တပ်ဒီနီဘူတာတွင် ဝင်ရောက်ရပ်တန့်လိုက်လေ သည်။

ရထားရပ်တန့်၍ စိတ်ချလောက်သည့် အနေအထားသို့ရောက်လျှင်ပင် ကျွန်တော်သည် သာဆင်ကို လက်တို့ လျက် ထင်းပုံကြီးတစ်ပုံအနီးသို့ ပြေးဝင်ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ထိုနေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် ရထားတွဲများ၏အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်။ ရထားတွဲများသည် အခါတိုင်းနှင့် မည်သို့မျှမခြားနား။ ကုန်တွဲတွဲချည်း ဖြစ်သည်။ ပက်လက် ၃ တွဲ၊ တွဲလုံး ၃ တွဲ။ ပက်လက် ၃ တွဲစလုံး မည်သည်ပစ္စည်းမျှ မပါရှိချေ။ ဘုရား ၃ဆူ စခန်းမှ ကျောက်တွဲများမပါလာသည်မှာ ၄-၅ ရက်ခန့် ရှိနေပေပြီ။

ထိုညက တပ်ဒီနီဘူတာတွင် အချိန်ကြာကြာမရပ်တန့်ပါ။ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက် ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်လာသည်မျှ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက်တက်လိုက်ကြသည်မှာလည်း ခေါင်းတွဲပေါ်သို့ ဖြစ်လေသည်။

သေးငယ်စူးရှသောပုဆိုးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ပုဆိုးသံသည် တိတိဆီတိငြိမ်သက်သောညကို ဖောက်ထွင်းလျက် တောအထပ်ထပ်တောင်အထပ်ထပ် ပျံ့နှံ့သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

ဂျပန်တစ်ယောက်သည် မီးအိမ်စိမ်းကို ဝှေ့ယမ်းပြလေသည်။ ရထားမှာလည်း တပြည်းပြည်းထွက်ခွာစ ပြုလေသည်။ ထိုအချိန်အခိုက်အတန့်၌မှာပင် ကျွန်တော်သည် သာဆင်၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲလျက် တွဲပက်လက်တစ်ခုရှိရာသို့ ပြေးတက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သာဆင်၏ကုပ်ပိုးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖိထားကာ

၂ ဦးသား ဝပ်နေလိုက်ကြသည်။ တွဲပက်လက်စာ ၂ ပေခန့်အမြင့်ရှိသောဘေးကာသည် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်အား လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ထားလေသည်။

ရထားသည် တဖြည်းဖြည်းတစစ အရှိန်လျင်မြန်လာလေသည်။ မီးအိမ်စိမ်းသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပို၍ ပို၍ ဝေးဝေးကျန်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံး ဦးခေါင်းထောင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နိုင်ကြပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းကြီးတွေသာ မြင်ရလေသည်။ နိမ့်သည့်နေရာက နိမ့်သည်။ မြင့်သည့်နေရာက မြင့်သည်။ ဝိုင်းသည့်နေရာက ဝိုင်း၊ ချွန်သည့်နေရာ ချွန်။ အချို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းသောနဂါးကြီးတစ်ကောင်လို အတွန့်အလိမ် အကျွေအကောက်တွေ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံး ချမ်းအေးလာလေသည်။ လေတိုးသံသည် နားထဲတွင် တဝီဝီဖြစ်နေသည်။ ၂ ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပင် သက်ပြင်းချလိုက်မိကြလေသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ခုတ်မောင်းမိသည့်အခါ ရထားသည် စခန်းတစ်ခုတွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထိုစခန်းသည် မည်သည့်စခန်းဟူ၍ကား ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ပါ။ ရထားရပ်လိုက်၍ မကြာမီပင် ချွေးတပ်သားပေါင်း ၂၀၀ ကျော် - ၃၀၀ ခန့်သည် တွဲပက်လက်ပေါ်သို့ အလှအယက်တက်ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့နောက်ပါးမှလည်း ဂျပန်စစ်သားများက ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ကာ ဆဲရေးရေရွတ်လျက် တွဲပေါ်သို့ အတင်းတရကြမ်း အတက်ခိုင်းလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပါလာသော တွဲပက်လက်ပေါ်သို့လည်း အလှအယက် တက်ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်ကို သတိပြုမိဟန်မတူချေ။ မကြာမီ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အရာရာအေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားလေသည်။ သူတို့ကား ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုမှ မော်လမြိုင်သို့ ပို့သည့်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ရထားသည် ဥကြွတစ်ချက်မှုတ်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြန်ပါလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာတွဲပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြသော ချွေးတပ်သားများမှာလည်း ရထားထွက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ၎င်းတို့ထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်ကုန်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်သည် ထိုသူများနှင့် လုံးဝမိတ်ဖွဲ့ခြင်း မပြုပါ။ ဤလို မိတ်ဖွဲ့မိအောင် စကားအပြောအဆိုမပြုမိအောင် သတိထားလိုက်ကြပါသည်။ သူတို့နှင့်မိတ်ဖွဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့တွင် ပြဿနာ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်လာနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခပ်မဆိတ်နေလိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ သာဆင်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ရထားထွက်၍မကြာမီပင် ထိုသူများနည်းတူ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မော်လမြိုင်ဘူတာသို့ ရထားဝင်ရောက်သည်မှာ နံနက် ၃ နာရီလောက်တွင်ဖြစ်လေသည်။ ဘူတာသို့ ရထားဝင်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက်မျက်စိဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်ရလေသည်။ သာဆင်ကိုလည်း အိပ်ရာမှ နှိုးရလေသည်။ ရထားဘူတာတွင် မီးရောင်များကိုတွေ့ရသော်လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ထွန်းထားသောသဘော မဟုတ်ပါ။ မီးရောင်မှန်သမျှကို ကြီးစွာသောအရိုးအအုပ်များနှင့် ထွန်းထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ အလင်းရောင်သည် မီးရှိသည့်နေရာကွက်ကွက်ကလေးကိုသာ မြင်ရလေသည်။

ဘူတာတွင်းသို့ရထားဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် အသင့်ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ဂျပန်စစ်သား ၂၀ ကျော်- အခဲတစ်ခန့်သည် ဆူဆူညံညံလှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သူတို့သည် သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်ကူကား အချို့မှာ မီးအိမ်များ၊ လက်နိပ်ဓာတ်မီးစသည်များကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။ ရထားရပ်လိုက်သည့်အခါ ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါသော ဂျပန်စစ်သားများမှာလည်း ရထားထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။ သူတို့သည် မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ တွဲပက်လက်များသို့ချွင်းကပ်ပြီးနောက် တွဲပေါ်ရှိလူများအားလုံးကို အောက်သို့အဆင်း ခိုင်းလေသည်။ ပြီးလျှင် ရထားလမ်းဘေးစင်္ကြံပေါ်သို့ ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီခိုင်းလေသည်။

ရထားနှင့်ပါလာသော ချွေးတပ်သားများအားလုံးမှာလည်း တရုန်းရုန်းဖြစ်နေကြလေသည်။ အော်သံဟစ်သံ

ဆူညံသံများကလည်း ပွက်လော့ရိုက်နေလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ထိုသူများကို တွန်းထိုးကန်ကျောက်ကာ အတင်းအထိုင်ခိုင်း၊ အတင်းတန်းစီခိုင်းနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သာဆင်၏လက်ကိုဆွဲကာ ထိုလူအုပ်ကြီး၏နောက်ဆုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။ လူပေါင်း ၂၀၀ ကျော်-၃၀၀ ခန့်ကို ၄ ယောက် ၁ တွဲအထိုင်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် အတော်ပင်အမှောင်ရိပ်ကျသောနေရာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မီးအလင်းရောင် ရှိနေသော ဘူတာအထွက်ပေါက်၊ အဝင်ပေါက်မှ ဂျပန်စစ်သားများ၏လှုပ်ရှားမှုကိုကား အတိုင်းသားမြင်နေရ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထ ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော နေရာမှနေကာ ဘူတာဝင်းအပြင်သို့ထွက်သွားမည်ဆိုလျှင် အကာအရံမရှိသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်းအပြင်တွင် မီးရောင်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသောကြောင့် ဂျပန်စစ်သားများ ရှိမရှိ မသိနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်ရ လေသည်။ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်မထဝံ့သေးသောကြောင့်လည်း အတန်ကြာငြိမ်နေရသည်။ ထလိုက်မှ ဂျပန် စစ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်က လှမ်း၍မြင်သွားလေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် ကလည်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာနောက်ပိုင်းသို့ မကြာမကြာ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဓာတ်မီးမှ ဓာတ်ခဲအားသည် အတော်ပင်ညံ့ပျင်းနေလေသည်။

သို့နှင့် မိနစ်ပိုင်းအတန်ကြာသွားသည်အခါ တန်းစီမှုမှာလည်း စနစ်တကျဆိုရလောက်အောင် ပြီးစီးသွား လေသည်။ ထိုအခါမှပင် ရထားဘူတာရှိရာမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် နောက်ပါ စစ်သား ၄-၅ ယောက်နှင့် အတူ တန်းစီထိုင်နေသောဈေးတပ်သားများအား ထိပ်ဆုံးမှစလျက် စစ်ဆေးရေတွက်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်၏ လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဂျပန်များသည် ဈေးတပ်သားများအား စာရင်းအင်းအတိအကျဖြစ်စေရန် ရေတွက် စစ်ဆေးနေကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်မှာ စာရင်းပါ လူ ၂ ယောက် မဟုတ်ချေ။ တိတိတဆိတ်ထွက်ပြေးလာသူ ၂ ယောက်သာဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အဘယ်ပုံပြုလုပ်ရမည် နည်းဟု ကျွန်တော်မှာ အကြံထုတ်ရပြန်ပါသည်။

ဤအနိက်၌ပင် ကျွန်တော်သည် စာရွက်ကိုင်ထားသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာကို အဝေးမှနေ၍ပင် အသေ အချာကြည့်လိုက်မိလေသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်၏လက်မှ မြောက်ထားသောမီးအိမ်၏အလင်းရောင်သည် ထိုစစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာကို မကွဲမပြားမြင်တွေ့နေရသည်။

ထိုစစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ရင်တည်းမှ ဒီတိခနဲတုန်လှုပ် သွားရသည်။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ငလျင်လှုပ်ခဲရသလိုဖြစ်သွားပါသည်။ ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ ချက်ချင်း လောလောလတ်လတ် ဈေးစေးတွေပြန်ထွက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သာဆင်ကိုလက်တို့လိုက်ရာမှ လေသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် “ဟေ့-ဟိုမှာကုမေကာ၊ ကုမေကာ” ဟုပြောလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော် နောက်ထပ်၍ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သာဆင်ကိုလက်ကုတ်လျက် ထိုလူအုပ်ထဲမှ အမှောင် ခိပ်ရိရာသို့ ပြေးကပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ရထားဘူတာဝင်းကိုဖြတ်ကျော်လျက် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။ အပြင်အပတ်တွင်လည်း အမှောင်နှင့်မည်းမည်းသာဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်သည် ရထားဘူတာအပြင်ဘက်ရှိကုက္ကိုပင်ကြီးများ၊ စိန်ပန်းပင်ကြီးများအောက်တွင်

အစုလိုက်အစုလိုက်အိပ်ပျော်နေကြသူများကို ဖွန်ဖွန်ဝါးဝါး တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူများသည် ရထားစီးခရီးသည် များဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်မှာလည်း ကုက္ကိုပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် ရထားဘုတားအတွင်းမှ ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားရပြီးနောက် ဂျပန်စစ်သား အစောင့်အကြပ်နှင့် ထွက်လာကြသော ချွေးတပ်သားများကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် မှာလည်း မြေပေါ်သို့လှဲချလိုက်ကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကုမေကာနှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာမူ ချွေးတပ်အလုပ်သမားများကို မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့် အရပ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားသည် မသိ။ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးကွယ်ပျောက်သွားတော့မှပင် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အနေဖြင့်ကား စိတ်နလုံး တုံးတုံးမချနိုင်သေးပါချေ။ ရှေ့ခရီးအတွက် စဉ်းစားတွေးတောရပြန်ပါလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အတော်အတန် စိတ်အေးစိတ်သက်သာရမည်မှာ ရန်ကုန်ရောက်မှ ဖြစ်လေသည်။

သာဆင်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း မကြာမီပင် သစ်ပင်ရင်းတွင် ဦးခေါင်းစိုက်ကာ အိပ်ပြန်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခေါင်းအောက်သို့ ကျွန်တော်၏အိပ်ရာလိပ်ကိုထိုးသွင်းပေးလိုက်ပြီး။ သိပ်အိပ်ထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာမီးညှိသောက်ရင်း တွေးတောစိတ်ကူးနေရပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ဂျပန်ငွေစက္ကူအနည်းအကျဉ်း ပါရှိလာပါသည်။ ထိုငွေစက္ကူများသည် တောတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့လုပ်ခရရှိခဲ့သော ဘုရားနီးတံဆိပ်စက္ကူများ ဖြစ်လေသည်။ ငွေအရေအတွက်ကိုမူ မည်မျှဟူ၍ မမှတ်မိ။ (THE JAPANESE GOVERNMENT TEN RUPEES)ဟုသော ၁၀ တန်များ ဖြစ်လေသည်။ မည်ရွှေမည်မျှပင် ဖြစ်စေ၊ ထိုငွေမျှဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် ရန်ကုန်ကို ကောင်းမွန်စွာရောက်ရှိနိုင်ကြောင်းကိုကား ကျွန်တော် တွက်ဆမိလေသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၄ နာရီထိုးလုနီးနေသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ မီးရထားဘုတားရုံရှိရာမှလည်း မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရတော့ချေ။ မီးရောင် ဟူ၍လည်း လုံးလုံးမမြင်ရ။ လူသံသုသံအစပင်သိမ်း ဆိတ်သုဉ်းနေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်ကို မီးအုပ်အုပ်အုပ်သောက်ဖွာရလေသည်။ ဂျပန်ခေတ်၌ ညအချိန်ခေတ်တွင် ဆေးလိပ် သောက်ခြင်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ဆေးလိပ်မီးကို ငြိမ်းသတ်တော့မည်ပြုခိုက်၌ပင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လူတစ်ယောက် ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်ထံမှ ဆေးလိပ်မီးတောင်းလေသည်။ နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆေးလိပ်မီးသောက် ရကြောင်း၊ ဂျပန်များမမြင်အောင် တိတ်တဆိတ်နိုးသောက်ရကြောင်း ပြောလေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ဆေးလိပ်မီး ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်လျက် ပြင်းထန်စွာဖွာရှိုက်နေလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အနီးတွင် ခပ်ရိုရိုထိုင်ချလိုက် လေသည်။

ကျွန်တော်က ထိုသူအား မော်လမြိုင်မြို့တွင်းသို့သွားလိုလျှင် အဘယ်ပုံသွားရမလဲ။ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် ရထားများ သွား၊မသွား။ သွားလျှင် မည်သည့်အချိန် သွားတတ်ကြောင်းမှစလျက် မော်လမြိုင်မှ မုတ္တမသို့ မဘယ်ပုံ ကူးသန်းရမည်ဆိုသည်များကိုပါ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရလေသည်။

ထိုအခါ မော်လမြိုင်မြို့တွင်းသို့သွားလိုလျှင် ၅ နာရီထိုးပါက မြင်းလှည်းများလာလေ့ရှိကြောင်း။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင်မူ လုံးဝသွား၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ မော်လမြိုင်တစ်မြို့လုံး ကင်းများချထားသဖြင့် အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းထုလှကြောင်း။ မသင်္ကာလျှင် ဂျပန်စစ်တပ်သို့ ဖမ်းဆီးပို့လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခြင်းပြုလေ သည်။ ကျန်သောကိစ္စများကိုမူ ကျွန်တော်စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် မြေကြားခြင်းမပြုနိုင်ပါချေ။ ပြီးလျှင် ထိုသူသည် ဆေးလိပ်မီးကိုညှိငြိမ်းသတ်လျက် ကျွန်တော်အနီးမှ မကြာမီ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် 'ခပ်မြန်မြန် ၅ နာရီထိုးပါစေ၊ မြင်းလှည်းများလာပါစေ' ဟု ဆုတောင်းမိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် မိုးစင်စင်လင်းစင် မော်လမြိုင်ဈေးကြီးသို့ရောက်ဖို့က အရေးကြီးဖြစ်နေပါလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဦးခေါင်းထက်မှ ချွေးတပ်သားတို့၏ ဆံပင်ရှည်ဘိုကေးကြီးများကို ခပ်မြန်မြန်ကိစ္စတုံးပစ်မှ တော်ပေလိမ့်မည်။ ပြီးလျှင် ဒီရထားဘူတာအနီးတွင် မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ နေနေရန် မသင့်လျော်ဟူ၍ လည်း စဉ်းစားမိလေသည်။ ခပ်စောစောကပင် လူ ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာအနီးသို့ လာရောက်ပြီး နောက် ချွေးတပ်ပြေးများရှိပါက မနက်လင်းလျှင် ဂျပန်များဆံပင်ဆီးခေါ်ဆောင်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြွေးကြော်သွားလေသည်။ စင်စစ် ထိုသူ ၂ ယောက်သည် ဆေးလိပ်မီးတောင်းသူ၏သတင်းပေးချက်အရ ကျွန်တော်တို့ထံမှ ငွေညစ်လိုသူ ၂ ယောက် ဟူ၍ ကျွန်တော်တွေ့မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူ ၂ ယောက်မှာ သတ္တိရှိဟန်မတူပါ။ အလစ်သမားဘိန်းစားသူစိုးများပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သာဆင်ကိုပင်မနှိုးဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်မြဲထိုင်နေပါသည်။ ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ထိုးကျိတ်သတ်ပုတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်းမရှိနိုင်။ တစ်ချိတ်စုံစွဲ စွန့်စားရပေတော့မည် ဟူ၍သာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားရလေသည်။

ဤလိုနှင့် အလင်းရောင်ကလေးများ ပြူဖိုလှာစဉ်ပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမောင်းနှင်လာသော မြင်းလှည်းသံများကို ကြားရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သာဆင်ကို အိပ်ရာမှနှိုးပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ခပ်သွက်သွက်ထလိုက်သည်။ မြင်းခြုံသံများသည် တချွတ်ချွတ်မြင်ကာ မကြာမီ ဘူတာရုံတွင် မြင်းလှည်း ၂ စီး ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းဆရာသည် ကျွန်တော်တို့ကို ခရီးဦးကြိုမေးလေသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှနေလျက် မြင်းလှည်းထက်သို့ တက်လိုက်ပါသည်။ သာဆင်တက်မိသည့်အခါ ဈေးနှုန်းကိုပင်မေးမနေနိုင်တော့ဘဲ မော်လမြိုင်ဈေးကြီးသို့ အမောင်းခိုင်းရလေသည်။ ရထားဝင်းအပြင်သစ်ပင်များအောက်တွင် အိပ်နေသောသူများမှာမူ ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းထွက်လာသည့်တိုင် ဟန်မပျက်ဘဲအိပ်နေကြဆဲဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနှင့် မော်လမြိုင်ဈေးကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့သည့်အချိန်မှာ အတန်ငယ်စောနေသေးသောကြောင့်လည်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များ မဖွင့်လှစွာကြသေးပါ။ ထိုအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြရလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရာမှာ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ဟူ၍မရပေ။ ရေခဲသောက်ခန်းနှင့် မှန်သာလျှင် ရလေသည်။ ထိုဆိုင်တွင် အတန်ကြာအချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ ကူးကြရသည်။ ဆံပင်ညှပ်ပြီးမှပင် မုတ္တမဘက်သို့ ကူးရန်အတွက် မီးရထားကူးတို့ဆိပ်သို့လာရောက်ခဲ့ကြရလေသည်။ ထိုနေရာရောက်သည့်အခါမှပင် ကျွန်တော်တို့တွင် ပြဿနာတစ်ခုကြုံရပြန်လေသည်။ ကြုံရသောပြဿနာမှာလည်း သေးသေးမဟုတ်ပါချေ။ ထွက်ပေါက်မရှိသော ပြဿနာအခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဖြစ်ရပ်မှာ ဤသို့ပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ရန်ကုန်ကိုပြန်နိုင်ရေးအတွက် မော်လမြိုင်မှနေ၍ မုတ္တမဘက်သို့ ကူးရမည်ဖြစ်သည်။ ဤလို မုတ္တမဘက်သို့ ကူးသန်းရမည့်ကိစ္စ၌လည်း ကူးတို့သမ္ဗန်၊ ကူးတို့လှေ စသည်များနှင့် ကူးသန်းခွင့်ရှိသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ဆိပ်ခံဇာတ်တားကြီးတစ်ခုကို ဟိုဘက်ဒီဘက်မှ မော်တော်ကလေး ၂ စင်းက ညှပ်ဆွဲကာ တစ်ဘက်ကမ်းမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ခရီးသည်များကိုတင်ဆောင်ပို့နေသော တစ်ကြိမ်လျှင် လူ ၉၀-၁၀၀ ပါသည့် ကူးတို့သင်္ဘောနှင့် ကူးရမည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကူးတို့သင်္ဘောရှိရာသို့ဆင်းသက်ရမည့်မှာ ဇာတ်တားမှ ဖြစ်လေသည်။ ထိုဇာတ်တားမှလွဲ၍လည်း အခြားဆင်းသက်စရာ လမ်းမရှိပါချေ။ ထိုကဲ့သို့ဆင်းသက်ရမည့်ဇာတ်တားထိပ်ကနေလျက် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် မြန်မာ ၄-၅ ယောက်က အပေါက်ပိတ်ကာ ခရီးသွားလက်မှတ်များစစ်ဆေးနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်ပြေးဖြစ်သောကျွန်တော်တို့တွင် ခရီးသွားလက်မှတ်လည်း မရှိ။ ဆေးထိုးလက်မှတ် ဟူ၍လည်း မပါ။ ဤနေရာရောက်ခါမှ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းအကျပ် တွေ့ရပါလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေကာ တံတားထိပ်ရှိ ဂျပန်စစ်သားများ၏အပြုအမူနှင့် ခရီးသည်၏အပြုအမူကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိလေသည်။ ဤကို ကျွန်တော်တို့ကြည့်နေသည်ကိုလည်း ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ထိုနေရာရှိလူများမမြင်ရအောင် သတိထား ရပါလေသည်။

ဂိတ်တာဝန်ကျ မြန်မာ ၄-၅ ယောက်သည် ခရီးသည်များထုတ်ပြသော ဆေးထိုးလက်မှတ်နှင့် ခရီးသွား လက်မှတ်များကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ပြီးလျှင် ဗောတံတားပေါ်သို့ တစ်ယောက်ချင်းလွှတ် ပေးသည်။ ထိုနောက် ဗောတံတားအလယ်လောက်မှဂျပန်စစ်သားများက ထပ်မံစစ်ဆေးလေသည်။ ပြီးမှ တစ်ယောက်စီ လွှတ်ပေးလေသည်။

အချိန်မှာ ၁၀ နာရီလှည့်နေလေပြီ။ မြင်းလှည်းဆရာထံမှစုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ကူးတိုမော်တော်သည် တစ်နေ့ လျှင် ၃ ခေါက်ကျဆွဲသည်။ မနက် ၁၀ နာရီတစ်ခေါက်၊ နေ့လယ် ၁ နာရီတစ်ခေါက်၊ ညနေ ၃ နာရီတစ်ခေါက် ဖြစ်လေသည်။ ကူးတိုခင်းကိုမူ မော်တော်ပေါ်ရောက်မှ လက်မှတ်ယူရသည်။ တစ်ယောက်လျှင် ဂျပန်ငွေ ၁ ကျပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်မှာ ရှေ့မတိုးနိုင်နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်နေရလေသည်။ ဤနေရာတွင် ဆက်လက် ရပ်နေပါကလည်း ဂျပန်စစ်သားများ တွေ့မည်ကို စိုးရိမ်ရလေသည်။ မော်လမြိုင်မြို့ထဲတွင် ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွားနေ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ မည်မျှလောက်ပင် ရုပ်သွင်ပြောင်းထားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ချွေးတပ်ပြေးမှန်း အသေအချာကြည့်က သိနိုင်လေသည်။

ဒီလိုပင် အခက်အခဲအကျပ်အတည်းနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးနေရခိုက် ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံသံများနှင့်အတူ လေကြောင်းရန် အချက်ပေးသံချောင်းမွှေသံများသည် မော်လမြိုင်တစ်မြို့လုံးနေရာအနှံ့အပြားမှ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။ လမ်းပေါ်ရှိခရီးသွားလူထုမှာလည်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြေးကြလေသည်။ အချို့မှာလည်း သစ်ပင် ကွယ်များ၊ တိုက်ကြားအိမ်ကြား၊ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲ စသည်များသို့ ဒရောသောပါးဖြင့်ဝင်ခိုကပ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံတွေ မွေးမွေးကူးနေသည်။ ပြီးလျှင် မီးခိုးတန်းများ၊ မီးပွင့်များနှင့်အတူ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်လိုက်သော စစ်သေနတ်သံများကို နားကွဲ မတတ်ကြားလိုက်ရသည်။ ဒုတိယ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်မှာ ဗောတံတားပေါ်သို့ ပြစ်လေသည်။ တံတားပေါ်ရှိ ဂျပန်စစ်သားများရော၊ မြန်မာများရော၊ ခရီးသည်များရော ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြေးကြလေသည်။ အချို့ကား ကူးတိုမော်တော်ရှိရာသို့ပြေးကြသည်။ အချို့မှာ ကုန်းဘက်သို့ပြေးလာကြသည်။ အချို့မှာ ရေထဲခုန်ချကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထို ဖြစ်ပေါ်လာသောအခြေအနေပေါ်တွင်မူတည်ကာ ရရှိသောအခွင့်အလမ်းကို လက် မလွှတ်တမ်းအသုံးချရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် “ဟေ-သာဆင်၊ လာ”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် သာဆင်၏လက်ကို ဆွဲကာ ဆိပ်ခံဗောတံတားရှိရာသို့ စွတ်ပြေးခဲ့လေသည်။ ထိုနောက်မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရပ်ဆိုင်းတွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိကြဘဲ ထွက်ခွာပြေးနေပြီဖြစ်သောကူးတိုမော်ယာဂူအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ လွှားခန့်ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပါလေသည်။

ကျောက်တံတားဆိပ်တွင်

သထုံမှ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပါလာသောရထားသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော်လောက် တွင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ရောက်ရှိလာရာ၌ ကျွန်တော်တို့သည် မှတ္တမနှင့် သထုံကြား လမ်းခရီးတွင် ရထားပေါ်၌ တစ်ညအိပ်ခဲ့ရ၍၊ သထုံနှင့် ရန်ကုန်ကြားတွင် တစ်နေ့လုံးလုံးနားနေရပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရထားများသည် နေ့ဘက်အချိန်များတွင် လုံးဝ ခုတ်မောင်းခြင်းမပြုဘဲ၊ ညဘက်များ၌သာ ခုတ်မောင်းသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဖင့်နွဲ့ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရထားဆိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာကြီးတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့၌ပင် ဂျပန်စစ်သားများကိုသာ အမြောက်အမြားတွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသောရထားထက်မှ ဆင်းသက်လာသူများမှာလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ ဂျပန်စစ်သားများတွေ့သာ အများအပြားဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးခရီးသွား ဟူ၍ကား ပြောက်တိပြောက်ကျားလောက်သာ မြင်ရလေသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း မီးရထားဆိုင်ရာမြန်မာနှင့် ကုလားကပြားအနည်းအကျဉ်းမှအပ ဂျပန်တွေချည်း ဖြစ်နေလေသည်။ 'ဂျပန်ပြည်ရောက်နေသလား' ဟူ၍ပင် ထင်ရပါလေသည်။

သို့ရာတွင် ရန်ကုန်ရောက်၍တွေ့ရသောဂျပန်များမှာ တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများတွင်တွေ့ခဲ့ရသော ဂျပန်စစ်သားများနှင့်ကား အတော်ကလေးခြားနားလှပါသည်။ သူတို့သည် ယူနိုဖောင်းသစ်သစ်လွင်လွင်၊ ဝတ်ဆင်ထားပုံမှာလည်း ချပ်ချပ်ယပ်ယပ်၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှာလည်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်ကြသေးသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ၂ ဦးကိုလည်း လုံးဝ အရေးမထားဂရုစိုက်ခြင်း မရှိကြပါ။ တိုးလားတိုက်လားနှင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာသွားလာလျက် ရှိကြလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်သည် ဂိတ်ပေါက်ရှိရာသို့လျှောက်လာကြပါသည်။ ဂိတ်ပေါက်ရောက်သည့်အခါ လက်မှတ်စစ်ဂိတ်စောင့်အား ကျွန်တော်၏အိတ်ထဲမှ လက်မှတ် ၂ စောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ဂိတ်ပေါက်တွင် ဘောင်းဘီဝတ် မြန်မာ ၂ယောက်နှင့် ဂျပန် ၃-၄ ယောက်ရှိလေသည်။ ဘူတာကြီး၏ထွက်ပေါက်နှင့် စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် လျှပ်စစ်မီးများထွန်းထားသော်လည်း မီးပွင့်များ အားလုံးကိုပင် အုပ်ဆောင်းကြီးများနှင့်ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

သည်လိုလက်မှတ်ပေးပြီး၍ ဂိတ်ပေါက်ဝမှထွက်တော့မည်အလုပ်၌ပင် လက်မှတ်စစ်ဂိတ်စောင့်သည် ကျွန်တော်၏အင်္ကျီစကို လုမ်းဆွဲထားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ပေးလိုက်သောမီးရထားလက်မှတ် ၂ စောင်ကိုလည်း အနီးရှိဂျပန်လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဂျပန် ၃-၄ ယောက်နှင့် မြန်မာလက်မှတ်စစ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကို ဝိုင်းထားလေသည်။ ပြီးသော် နောက်လူများ ထွက်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကို ဘေးဖယ်ထားလေသည်။ နောက်တော့ သိပ်အချိန်မကြာလှပါ။

လက်မှတ်စစ်ဖြန့်မာနှင့် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

“မင်းတို့လက်မှတ်က ပဲခူးလက်မှတ်။ ဒဏ်ဆောင်ရမယ်။ ဆောင်နိုင်မလား။”

စားပွဲတစ်လုံးရှေ့ရောက်သည့်အခါ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသောဂျပန်စစ်ဗိုလ်က မြန်မာသံပီပီသသဖြင့် မေးလေသည်။ ထိုအခါမျှလည်း ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရကြောင်း သိရလေသည်။ ဒဏ်ငွေမှာ မများလှပါ။ တစ်ယောက်လျှင် ဂျပန်ငွေ ၃ ကျပ်လောက်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်မိလေသည်။ ဖြစ်ရပုံကိုလည်း ကျွန်တော်ပြန်လည် သုံးသပ်ကြည့်ပါသည်။

စင်စစ် ဤလက်မှတ် ၂ စောင်သည် သထုံဘူတာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ‘ရန်ကုန်ကို’ ဟု မြောယူခဲ့သော လက်မှတ်များဖြစ်လေသည်။ ငွေကြေးအနေနှင့်လည်း ရန်ကုန်ခရီးအတွက် အတိအကျပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုပြောစရာရှိသည်မှာ လက်မှတ်ရောင်းစာရေးပေးလိုက်သော ရထားလက်မှတ်ကို အသေအချာ မကြည့်မိဘဲ အိတ်ထဲသို့ထိုးထည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သထုံဘူတာသို့ရထားဝင်သည်မှာ မနက် ၃ နာရီလောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ရထားဝင်ပြီး၍ ဂျပန် စစ်တပ်က ထွက်ခွင့်ပေးမပင်၊ စာရေးဖြစ်သူသည် ဖယောင်းတိုင်ကလေး ၃-၄ တိုင်ထွန်းညှိကာ ကမန်းကတန်း ကတိုက်ကရိုက် လက်မှတ်ကိုရောင်းချခြင်းပြုလေသည်။

ထိုအခါ ‘ရထားစီးခရီးသွားလိုသူများသည် ဘူတာတွင် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း လာရောက်စောင့်ကြည့်ရလေသည်။ ရထားဝင်မည့်အချိန်၊ ထွက်မည့်အချိန်စသည်များကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းခွင့် မရှိပါချေ။ လက်မှတ်ရောင်းချသောအပေါက်ဝတွင် စာတန်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ‘မီးရထားအချိန် မစုံစမ်းရ။ စုံစမ်းလျှင် စပိုင်’ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်စာတန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် လက်မှတ်ရောင်းချချိန်နှင့် ရထားထွက်ချိန်မှာလည်း မိနစ်ပိုင်းမျှသာခြားထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ရထားစီးခရီးသွားသည် သေပြေးရှင်ပြေး လက်မှတ်ယူရသည်။ ခွေးရူးလိုက်သည့်အလား ရထားပေါ်အလှူအယက်တက်ရသည်။ မလိုက်နိုင်မတွယ်နိုင်က ထိုသူမှာ အချိန်နေ့ရက် အကန့်အသတ်မရှိ နောက်ရထားကို စောင့်ရပေမည်။ တစ်ဖန်လာသောရထားကလည်း ထွက်လိုမှထွက်သည်။ ထွက်ပြန်တော့လည်း ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေလျှင် လိုက်ခွင့်မရပြန်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရထားကို ဤလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် စီးနင်းခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရထားလက်မှတ်ကိုလည်း ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုမနေအားတော့ချေ။ ရထားဘူတာတစ်ခုလုံးမှာလည်း အမှောင်ကြီးကျနေပါလေသည်။ လက်မှတ်ရောင်းစာရေးသည် မှာယွင်းပေးလိုက်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် တမင်သက်သက်ညစ်လိုက်ခြင်းပေလော။ ဒါကိုလည်း အမှန်မပြောနိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်ကို ပြန်လည်တွေးတောရင်း အိတ်ထဲမှ ငွေကိုထုတ်လျက် ကျသင့်သောဒဏ်ကို ပေးဆောင်လိုက်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် ဒဏ်ဆောင်သောဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ငယ်ကိုယူငင်ကာ ဂိတ်အတွက်တွင် ပေးခဲ့ပြီးနောက် သာဆင်နှင့် ၂ ယောက်အတူ ဘူတာရှေ့ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်သည် တစ်မြို့လုံး မှောင်ကြီးအတိပုံးလျက်ရှိလေသည်။ ယာဉ်ရထား ကားအသွားအလာ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူသွားလူလာ ဟူ၍လည်းကောင်း ဘာဆိုဘာကိုမျှ မတွေ့ရပါချေ။ တစ်ပြင်သူသန်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘီအေအေ ကစားကွင်း (ယခု အောင်ဆန်းကွင်း)ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ ဘာမျှမတွေ့ရ။ အမှောင်ကျနေလေသည်။ ဆူးလေကုန်းကြီး၊ မီးရထားရုံးကြီးစသည်များဘက်သို့ မျှော်ကြည့်မိပြန်လေသည်။ အမှောင်ကြီးပုံးနေသည်မှတစ်ပါး မည်သို့မျှမထူးခြားချေ။ ရန်ကုန်သည် ကျက်သရေ ကင်းမဲ့သော မြို့ပျက်ကြီးလို ဖြစ်နေပါလေသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ခရီးကိုမဆက်နိုင်သေးကြောင်း တွေးမိလေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ထိုညအပို ဘူတာရေမြက်ခင်းပေါ်၌ ၂ ယောက်သားအိပ်ကြမည်။ မနက်လင်းမှပင် ကြည့်မြင်တိုင် ကျောက်တံတားဆိပ်သို့ဆင်းသက်တော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေသည်။ ဤလိုနှင့် ထိုတစ်ညအပို ကျွန်တော်တို့သည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှေ့ရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် သွားရောက်အိပ်စက်ခြင်း ပြုကြရလေသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်မှာ နေရာကောင်း မရကြပါ။ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်သားများက ခြေချစရာမရှိအောင် အိပ်စက်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်သည် နောက်တစ်နေ့မနက်စောစီးစွာပင် ကြည့်မြင်တိုင် ကျောက်တံတားဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ခရီးစဉ်မှာ ကျောက်တံတားဆိပ်မှနေကာ ညောင်တုန်းသို့ မော်တော်စီးလျက် ပြန်ကြရန်သာဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်က ညောင်တုန်းနှင့် ရန်ကုန်မှာ စရာဝတီသင်္ဘောများ မခုတ်မောင်းတော့ပါ။ သမ္ဗန်သို့မဟုတ် သမ္ဗန်မော်တော်များစီးနင်းကာ ခရီးသွားလာကြရပါလေသည်။

ကျောက်တံတားဆိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ၌လည်း ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှသောအဖြစ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြန်ပါလေသည်။ ထိုအဖြစ်ကား တခြားမဟုတ်ပါ။ ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်သည် ကျုံ့မငေးမြို့သို့ပြန်မည့်ဆဲဆဲ ညဘက်က မော်တော်ပေါ်ဆင်း၍အိပ်ပြီးနောက် မနက်လင်းသည့်အခါ ထိုမော်တော်ပေါ်တွင် အသက်ကုန်ဆုံးနေသောအဖြစ်နှင့် တိုးနေရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်မှာလည်း ညောင်တုန်း-ရန်ကုန် ခုတ်မောင်းပြေးဆွဲနေသော မော်တော်များကိုမမီလိုက်တော့သဖြင့် ချွေးတပ်သားသေဆုံးနေသော ကျုံ့မငေးမော်တော်ရှိ လူများနှင့်အတူ သေဆုံးသူချွေးတပ်သား၏ အသုဘကိစ္စကို ဝိုင်းဝန်းကူညီကြရလေသည်။

ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားဈေးမှ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်မှစကာ ကျောက်တံတားဆိပ်ရှိ လေ့သမားတက်သမားစသူများအထိပင် ထိုအသုဘကိစ္စအတွက် ငွေကြေးထည့်ဝင်ကူညီကြလေသည်။ မော်တော်ပိုင်ရှင်တရုတ်အမျိုးသားကလည်း ထိုသူအတွက် ရက်လည်သည့်နေ့တွင် မော်တော်ပေါ်၌ ဆွမ်းကျွေးသပိတ်သွတ်ခြင်း ပြုမည်ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညနေ ၃ နာရီအချိန်တွင် ထိုချွေးတပ်သား၏အသုဘကို ကြံတောသုဿန်တွင် သွားရောက်ကာ မြှုပ်နှံကြပါသည်။ ကောက်ခဲရရှိ၍ ပိုသောငွေများကိုလည်း ကမကထပြုလုပ်သောမော်တော်ပိုင်ရှင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးများအား တစ်ပါတည်းလှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကမကထပြုလုပ်သောမော်တော်ပိုင်ရှင်နှင့် မော်တော်အလုပ်သမားများသည် လည်းကောင်း၊ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ ဈေးသူဈေးသား၊ လေ့သမား၊ တက်သမားများသည် လည်းကောင်း ထိုသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ ကျုံ့မငေးဇာတိ ဟုတ်မဟုတ်ကိုပင် တပ်အပ်သေချာမပြောနိုင်ကြပါချေ။ ထိုသို့ အဖော်အပေါင်း ဟူလည်း တစ်ယောက်မျှမပါပေ။ ချွေးတပ်ပြန်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျုံ့မငေးသို့သွားမည့်ဆိုသောအကြောင်း ဖြူကိုပင် ထိုသူထံမှသိရကြောင်းနှင့် မော်တော်အလုပ်သမားကလေးတစ်ဦးကပြောပြ၍ သိရှိကြရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

နိဂုံးချုပ်၍ ဆိုရသော့် ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းကြီးဖောက်လုပ်ရာ ချွေးတပ်စခန်းများမှအပြန်တွင် နေရပ်ဌာနသို့မရောက်ရှိကြဘဲ သည်ပုံသည်နည်းမျိုးဖြင့် လမ်းခုလတ်တွင် အသက်သေဆုံးကြီးရရှာသော ချွေးတပ်အလုပ်သမားများမှာလည်း ထောင်နှင့်ချီကာရှိလိမ့်မည်ဟု စာရေးသူယူဆမိပါသတည်း။

အစီရင်ခံပါသည်

သမိုင်းကြောင်းတစ်ရပ်ကိုပြောရာ၌ များစွာသော မှတ်တမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကိုးအကားအမှီအငြိမ်းစာအုပ်စာတမ်းများ၏ စာရင်းကို တစ်သိတစ်တန်းကြီး ဖော်ထုတ်ပြတတ်ကြလေသည်။

ဤသည်မှာ အစဉ်အလာကြောင့်ပေးလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုသို့ဖော်ပြနိုင်ပါမှ ခိုင်လုံသည်ဟု ယူဆကြသောကြောင့်ပေးလား၊ မပြောတတ်ပါချေ။

ဤသမိုင်းမှတ်တမ်းသည်မူ အထက်ပါအချက်များနှင့် ခြားနားလေသည်။

ယခုစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာ၌ စာရေးသူသည် 'ကိုယ်တွေ့ကြုံ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်ရပ်များအပေါ်တွင် လုံးဝ အခြေစိုက်ထားပါသည်။ တိကျနိုင်သမျှတိကျအောင်၊ မှန်နိုင်သမျှမှန်အောင် လုံ့လပြု စွမ်းအားထုတ်ပါသည်။ မည်သူ့ကို သာစေ၊ မည်သူ့ကို နာစေ ဟူသောစိတ်ထား မရှိပါ။ ထိုနည်းတူစွာပင် သမိုင်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကိုလည်း အလွဲအချွတ်မပြုပါပေ။

တစ်ခုပင် ဆိုရန်ရှိပါသည်။ ဤစာအုပ်၏ရှေ့ပိုင်းတွင် ပါရှိသော မှတ်တမ်းအမှာစကား အချက်အလက်တစ်ချို့နှင့် လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းတို့ကိုသာလျှင် THE BURMA SAIM RAILWAY 1942-45 စာအုပ်ငယ်ကလေးမှ ရ်ဘော့တစ်ဦးက ဘာသာပြန်ဆိုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ နောက်ထပ်ဆိုရန်တစ်ခုမှာ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကျော်ခန့်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုကို စာရေးသူသည် စိတ်မှတ်ဖြင့်သာမှတ်သားခဲ့ရသောကြောင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အမည်များ၊ ချွေးတပ်စခန်းတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ အပြောင်းအရွှေ့တွင် ဖော်ပြထားသော စခန်းအမည်များ စသည်တို့မှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်နိုင်သောကိစ္စပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တတ်နိုင်သမျှ အမှားအချွတ်နည်းပါးစေရန်ကိုလည်း သတိကြီးစွာပြုပါသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းသည် အရေးအသားနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်မှာ 'မှတ်တမ်း' ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော်လည်း၊ အချို့နေရာများ(နေရာတော်တော်များများ)တွင်မူ မှတ်တမ်းရေးနည်းမဆန်ဘဲ ဝတ္ထုရေးဟန်ဆန်နေသောကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ စာရေးသူသည် ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေရာ၊ မိမိအားသန်သော ရေးနည်းရေးဟန်ဖြင့် တင်ပြလိုခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤလိုတင်ပြနည်းကသာ ပို၍ဆွဲဆောင် စွမ်းအားရှိသည် ဟူ၍လည်း စာရေးသူယူဆပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာ၌

၁။ ယိုးဒယား-မြန်မာ ဇီးရထားလမ်းကြီးဖောက်လုပ်မှုကို မြန်မာစာပေနယ်၌ ထိုက်ထိုက်တန်တန် စာတစ်အုပ် မှတ်တမ်းတစ်ခု ရှိစေလိုခြင်း။

၂။ စစ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့သော် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကျရောက်ခဲ့ရသော တိုင်းသူပြည်သားများအနေဖြင့် အဘယ်နည်းအဘယ်ပုံ ဟုသိစေချင်သောဆန္ဒ။

မန်းချစ်မြတ်စွာအုပ်တိုက်

၃။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အတွက် လွတ်လပ်မှုမရှိခဲ့သော်၊ အထူးသဖြင့်တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ လွှမ်းမိုးခဲ့သော် မည်မျှ ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံကြရသည်ဆိုခြင်းကို သိစေချင်သောစေတနာ၊ အဆိုပါ ဦးတည်ချက် များနှင့် ရေးသားကြီးကုတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှအကူအညီပေးကြသော စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ် ညွှန်ဦး (ဦးသာညွှန်၊ ဘီ၊ အေ၊ ဘီ၊ အယ်လ်)အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အစီအရင်ခံအပ်ပါသည်။

လင်းယုန်သစ်လွင်

ရန်ကုန်၊

၁၉၆၈ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကြီးမားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု (သမိုင်း၌ တစ်ခုတစ်ရာအတိုင်းအတာအထိ အကျိုးဝင်သက်ရောက်မည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု)ကို လေ့လာရာတွင် ယင်းဖြစ်ရပ်နှင့် စပ်ဆိုင်သည့်အကြောင်းအချက်အလက်များကို အကျယ်အပြန့် သိရှိထားရန် လိုအပ်လေသည်။

ယင်းသို့ သိရှိထားပါမှလည်း နှောင်းခေတ်မျိုးဆက်တို့အဖို့ အမှန်နှင့်အမှား၊ အကောင်းနှင့် အဆိုး၊ အကျိုးနှင့် အပြစ် စသည်တို့ကို ယထာဘူတ ကျနမုန်ကန်စွာ ဝေဖန်သုံးသပ်၍ အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယခု စာင်ပြထားသည့် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂျပန်တို့ဖောက်လုပ်ခဲ့သည့် ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း၌ စာရေးသူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်များ 'နောက်ဆက်တွဲ' ဖြစ်လေသည်။

ဤအကြောင်း ထက်ပါဦးမည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၃ ခုနှစ်အတွင်း ဂျပန်တို့သည် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ပေါင်မှ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူစရပ်အထိ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ (အမှန်မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အထိ) ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသော်လည်း မနိုင်ခဲ့သော တံတား၊ အချို့နေရာများ၌ ပြီးပြီးရော နှပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် သံလမ်းနှင့် စလီဖားများ၊ ကျောက်ခင်းခြင်းများအပေါ် ရထားတစ်ခါမောင်း တစ်ခါချက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း။ ထင်းမီး အားကိုးခုတ်မောင်းနေရသဖြင့် တောတွင်းသစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ ဖြတ်တောက်ရန်နှင့် ကျောက်ခွဲ ကျောက်ထုရန် တစ်ကြောင်း။ အရပ်သားရွေးတပ်သားအချို့နှင့် စစ်သုံးပန်း အချို့သည် စစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန် (ဂျပန်များ လက်နက်ချ အညံ့ခံရသည့်အချိန်)အထိ ရထားလမ်းတွင် ရွေးတပ်သား အဖြစ်ရှိနေကြဆဲ၊ လုပ်ကိုင်နေကြရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် ယခုအပိုင်း၌ပါရှိသည့် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းများသည် စာရေးသူရေးသားခဲ့ပြီးသော ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ ရွေးတပ်မှတ်တမ်း(အမျိုးသားစာပေ တိုးတက်ရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၆၈)နှင့် ယင်းစာအုပ်ကိုပင် ၂ တွဲခွဲကာ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့သည့် (ခုခံစာပေပြန့်ချိရေး)စာအုပ်ပါ ဖြစ်ရပ်များ မဟုတ်ပေ။ ယခုအပိုင်းသည် 'အပလုံစခန်းတွင်'(တတိယမြောက်) ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းများဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ယခုစာအုပ်တွင် နောက်ဆက်တွဲ ဖော်ပြထားသည့် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းတစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းများမှာ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်းအကြောင်းကိုလေ့လာရာ၌ တပူးတပေါင်းတည်း၊ စာအုပ် တစ်အုပ် တည်းလေ့လာနိုင်လျှင် ပိုမိုသင့်လျော်ပေလိမ့်မည် ဟူသော စာပေစေတနာ၊ စာပေမေတ္တာဖြင့် ယခုအပိုင်းတွင် ပူးတွဲထည့်သွင်းထားပါသည်။

စင်စစ် အထက်ဖြစ်ရပ်များသည် နိုင်ငံသမိုင်း၌အကျိုးဝင်သော နိုင်ငံသားတို့သိသင့်သိအပ်သော အကြောင်း ရပ်များ ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့သော ဖြစ်ရပ်ကို (စာပေဖြင့်)တင်ပြရာ၌ စာရေးသူသည် သမိုင်းပုံစံ၊ သမိုင်းရေးဟန် ဖြင့် ရေးသားသင့်သည်လားဟု စဉ်းစားမိပါသည်။

ပန်းအရွှေ့ပြည်စာအုပ်တိုက်

ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ ဧည့်သည်မှတ်တမ်း

သို့ရာတွင် စာရေးသူသည် သမိုင်းပညာရှင်မဟုတ်ပါ။ ရသ၊စာပေသမား တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သမိုင်းပုံစံ၊ သမိုင်းရေးနည်းရေးဟန်ကိုမလိုက်ဘဲ ရသစာပေဝတ္ထုရေးဟန်ဖြင့်သာ မိမိအားသန်သလို တင်ပြထားပါသည်။

သမိုင်း၌အကျုံးဝင်သည့် အကြောင်းအချက်အလက်များကို စိစစ်ရာတွင်မူ သင်္ခေပ၊ ဝိတ္တာရ၊ သမိုင်းဆရာ သမိုင်းပညာရှင်၏အလိုသဘောသာ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာမှ ဂျပန်သို့

ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း 'ကိုယ်တွေ့ ဧည့်သည်မှတ်တမ်း' စာအုပ်မှာ ဂျပန်အမျိုးသား စာပေပညာရှင် မစ္စတာ အိပ်ချ်-တာနာဘီ H. Tanabeက မြန်မာဘာသာမှ ဂျပန်ဘာသာပြန်ဆို၍ ဂျပန်နိုင်ငံ မိုင်နိုအိချီသတင်းစာ တိုက်မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၌ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့သည်။

လင်းယုန်လမ်းလွင်

တတိယမြောက် အပလုံ

မိုးရာသီကုန်လွန်ပြီး ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ထိုအခါ တောဝန်းကျင်၊ တောင်ဝန်းကျင်အနှံ့သည် ရာသီစက်ရဟတ်၏သင်္ကေတ တည်းဟူသော ခြုံလွှာဖြင့် ပိန်းပိတ်အောင်ရှိနေသည်။

ဒီအဖြစ်ကတော့ ထုံးစံတစ်ခုပါပဲလေ။ ဒီရာသီရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ၄ ဘက် ၄ တန်သော ဝန်းကျင်သည် မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ ယနေ့မိုးသောက်မှ နောက်နေ့၊ နောက်ရက်ပေါင်းများစွာသော မိုးသောက်ပေါင်းများစွာအထိ ရိဝေသောမြူနင်းများက မပြတ်မလပ်ပိုင်းပိုင်းလည်အောင် ကာဆီးပိတ်ဆိုနေတတ်သည်မှာ ရောက်လေသမျှသောစခန်းတိုင်းတွင် ဖြစ်၏။

ယခုလည်း သစ်ပင်တွေ ကြည့်ဦးမလား၊ ဝါးတောတွေ ကြည့်ဦးမလား၊ လျှောက်တောင်ကြီးတွေ၊ ကျောက်ကမ်းပါးယံတွေ ကြည့်ဦးမလား၊ တသွင်သွင်တငြိမ့်ငြိမ့်ဖြင့် စီးဆင်းလာနေသည့် စမ်းချောင်းရေအလျဉ်နှင့် ရေတံခွန် ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်တွေ ကြည့်ဦးမလား၊ ဂျပန်အိမ်တွေ ကြည့်ဦးမလား၊ ဆင်တင်းကုပ်တွေ ကြည့်ဦးမလား၊ မြင်းစောင်းတွေ ကြည့်ဦးမလား၊ ရိက္ခာရိုဒေါင်နှင့် တဲတန်းလျားတွေ ကြည့်ဦးမလား၊ မြင်နိုင်လေသမျှ လက်လှမ်းမီသရွေ့ သက်ရှိသက်ခံရပ်ခြံပုံမုန်သမျှကား နှင်းထုနင်းလွှာအောက်၌ ပြားပြားမှောက်ဝပ်ဆင်းနေပါလား။

ထိုအခါ တောဝန်းကျင်၊ တောင်ဝန်းကျင်၏အသွင်သဏ္ဍာန်ဆိုသည်မှာလည်း ပကတိအနေအထား၌ မရှိပေ။ ပီပြင်မှုဆိုသည်မှာလည်း စိတ်ကူးရုပ်ပုံလွှာပါလား။ ကျွန်တော်တို့၏စိတ်အစဉ်သည်ပင် နွမ်းပန်းရခြင်း၊ လွမ်းမောရခြင်းနှင့် ဆွတ်ပျံ့ခြင်းကင်းမဲ့သော မိုက်တိုက်အတွင်းသို့ မရပ်မနား တရစပ် တိုးဝင်ပြေးလွှားနေဘိ၏တကား။

ကြည့်လေ။ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပို့လှူပိုင်းဖွဲ့သည့် ထင်းမီးဖိုသည်လည်း စကားသံတိတ်လေပြီ။ မီးရောင်မီးရိပ် ဟူ၍ ဆိတ်သုဉ်းနေပါချေပြီ။ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် မလှုပ်မချောက်။ ထိုအခါ နိမိတ်ပုံသဏ္ဍာန်၌ ခြေရာကောက်နိုင်ဖို့ဆိုသည်ပင် အခက်သား။

သို့တိုင် သမိုင်းဖြစ်ရပ်ဟူသည် မေ့ပျောက်ထိန်ချွန်၍ မရစကောင်း။ ယခုလည်း ဤစာစုသည် မမေ့မကျန်အပ်သောသမိုင်းဖြစ်ရပ်တစ်ခုအပေါ် အမှတ်ထင်ကာ ကြည့်ခြင်းပေတည်း။

* * *

အလယ်တွင် စမ်းချောင်းတစ်ခုသာခြားပြီး၊ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရသော တဲတန်းလျားများ၏မြောက်ဘက်တွင် စစ်သုံးပန်းများ၏ တဲတန်းလျားတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လိုပါပဲ။ အင်ဖက်မိုး၊ အင်ဖက်ကာ၊ ဝါးဖြင့်ပြီးသော ရှည်လျားလျား ပုံမကျပန်းမကျ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတဲတန်းလျားတစ်ခုမျှသာ။

ရေစီးအလျဉ်ထန်လှသည် စမ်းချောင်းငယ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့အဖို့ အခြားအကန့် ဖြစ်လေသည်။ ဤမှာဘက်တွင် ဂျပန်တို့ကား သတိကြီးစွာထားဟန်ရှိ၏။

ကြည့်လေ။ ဖြတ်ထိုးထားသည် ဝါးတံတားတစ်ခုတော့ရှိပါ၏။ သစ်တွေ့ ဝါးတွေ့ အလှုပ်ပယ်ပေါကြွယ် လှသည်အရပ်ဒေသဖြစ်ပေမည် တံတားမှာ မခိုင်မခံ့ မည်ကာမထွတ်တားဆိုရုံမျှ တံတားပါ။ တံတားသည် စမ်းချောင်းအထက် အမြင့် ၁၀ ပေလောက် ဖြစ်၏။ အားပါးပါး။ လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်လိုက်လျှင်ပင် ယိမ်းတိယိမ်းတိုင် လှုပ်ခါလှုပ်ခါနှင့် အထိန်းအကိုင်လက်တန်းကလေးမျှ မရှိ။ ဖြတ်ထိုးထားသော ဝါးက ဝါးပိုးဝါး ၂ လုံးတည်း။ ဘုရား-ဘုရား၊ တံတားပေါ်တွင် သွက်သွက်လျှောက်လို မတော်တဆကျခဲ့သော် သက်သာမည်မဟုတ်။ ထိုအခါ တံတားပေါ်လျှောက်သွားရသည်မှာ ဘားဆပ်ကပ်ထဲက ကောင်းကင်ကြိုးတန်းလျှောက်သည်ထက် သက်စွန့်ဆံဖျားနိုင်၏။

‘လိမ့်ကျလည်း ဘာအရေးလဲ။ စမ်းချောင်းထဲကျမှာပဲ’ ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောလိုတော့ မဖြစ်။ ၁၀ ပေ အမြင့်မှာ ခြေကားယား လက်ကားယားကျခဲ့သော် အောက်ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး အချွန်အတက်တွေနှင့် ရိုက်မိပြီး ပွဲချင်းပြီးသေမည် ဖြစ်၏။

တံတား၏ပရိယာယ်ဝေဝစုံကို အဓိဋ္ဌသော် ကျွန်တော် မသိ။ နောက်တော့မှ သိရ၏။ ဒါတောင် စခန်းမှူး ကိုဘစိန် ပြောပြ၍ဖြစ်၏။

“စစ်သုံ့ပန်းတွေဟာ ကသောင်းကနှင့်လုပ်ပြီး ဒီဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ဂျပန်ကင်းစောင့်အိမ်ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွ။ တံတားက ခနော့ခနဲ့။ သုံ့ပန်းတစ်ယောက်တောင် ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်နေရတာ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး မင်း ကြားတယ်မဟုတ်လား။ မနက်တိုင်းမနက်တိုင်း အလုပ်ဆင်းဖို့ သုံ့ပန်းတွေ ဒီဘက်ကူးလာရင် ကင်းအိမ်ရှေ့ကနေ ဂျပန်စစ်သားဟာ စက်သေနတ်ကြီးတကာကားလုပ်ပြီး၊ ‘ဝမ်းဘိုင်ဝမ်း၊ ဝမ်းဘိုင်ဝမ်း’ အော်အော်နေတာလေ”

ဤနည်းအားဖြင့်လည်း ဂျပန်သည် သူ၏ရန်ဖက် စစ်သုံ့ပန်းများအပေါ် ထိန်းချုပ်၏။

“သုံ့ပန်းတွေ ဆားတောင်းရင်မပေးရဘူး။ ပေးရင် သေဒဏ်”

နံနက်တိုင်း အလုပ်ဆင်းရန် တန်းစီလှစစ်ပြီးဆိုမှဖြင့် အလုပ်ကြပ်ဂျပန် ယောက်ျား ပြောသည့်စကားသည် မြန်မာစကားကို ဘယ်ကဘယ်လိုတတ်မြောက်လာသည် မသိ။ တပ်ကြပ်ကြီးယောက်ျား အရကျက်မှတ်ထားဟန် တူပါသည်။ ပီပီသသ ပြတ်ပြတ်သားသား ကျယ်လောင်စွာပြောတတ်ပါသည်။ ခံတွင်းတွေဟန်လည်း တူပါသည်။ အခါအခါသိမ်း တစ်သေဝေသိမ်း မပေမကျန်ပြောပါသည်။ အာဂယောကုဝ။

စခန်းမှူး၊ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုနှင့် ချွေးတပ်သားအပေါင်းက သူ့ကို ယောက်ျား ဟု မခေါ်ဘဲ၊ ‘ယောရဝ’ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း သူသည် ယောရဝငရဲထက်များ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေသလား။ ငရဲမရောက်ဖူး၍ ကျွန်တော် အတပ်တော့မပြောနိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် စာပေကျမ်းဂန်များတွင် ဖတ်ရှုရဖူးသော ဘုရား တန်ဆောင်း၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များတွင်တွေ့ရသော ပန်းချီပန်းပုထဲမှ ငရဲသားဆိုသူများနှင့်တော့ ယောကုဝ အတော် ကြီးပင် တူပါသည်။

“တောထဲကကျားကို ကြောက်စရာမလိုဘူးကွ။ လူအားနှင့်ဝိုင်းရိုက်သတ်ရင် ရတယ်။ ယောရဝကို ကြောက်ဟော- ယောရဝကို ကြောက်။ သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်နှင့်”

စခန်းမှူး ကိုဘစိန်က ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကို သတိပေးထားပါသည်။ အကျယ်ဖွင့်၍တော့ ကိုဘစိန် မပြောသာပါ။ ပြောချိန်လည်း မရပါ။ ယောကုဝက မြန်မာစကားတော့ နည်းနည်းပါးပါးတတ်သည်။ နောက်ပြီး အလွန်အမင်း အကင်းပါးသည်။ သူ မသင်္ကာလျှင် “ဘာလဲကွ၊ ဘာလဲ။ ငါ့ကို ဘာပြောတယ်”ဟု မရမက ကုတ်ကတ်မေးတတ်ပါသည်။ လက်မြန်ခြေမြန်လည်း ရှိလိုက်ပါတ်။ ပါးရိုက်သည်မှာ ဖျန်းဖျန်းကဲ့။ စစ်ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်သည်မှာ တဘုန်းဘုန်း။ ဒီတော့လည်း ဟန်ချိုနှင့် ဘွန်ထိုက်ချိုတွေက ကိုဘစိန်ဆိုလိုက်သောကြောင့် သခဲပကို အကျယ်ချဲ့၍ နားလည်ရပေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ယောကုဝ မကောင်းကြောင်း အတင်းအဖျင်းဖရသေဝါစာကို စကားစပ်မိသဖြင့် အလျဉ်းသင့်၍ ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဓမ္မဒိဋ္ဌာန်သဘောအရ ယောကုဝ ကောင်းကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ပြော၍ လိုပါလိမ့်မည်။ ပြောလည်း ပြောသင့်ပါသည်။ များပြားစွာသော ကျွန်တော်တို့ပုထုဇဉ်လူသားသည် အကောင်းနှင့် အဆိုး ဒွန်တွဲနေကြသည် မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အကောင်းချည်း မဖြစ်နိုင်သလို၊ အဆိုးချည်းလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ မည်သို့မည်ပုံပင် ထိမ်ချိန်ဖုံးဖိလျက် ဟန်ဆောင်ဟန်လုပ်ပြီး ဟန်ပြပွဲတွေခုတ်နေစေကာမူ၊ အင်းလေ-ငယ်စဉ်က ကျွဲကျောင်းဖူးကြသူတွေလိုမဟုတ်လား။ သဘာဝနိယာမသဘောကိုက ဒွန်တွဲလျက် ပုထုဇဉ်တစ်ယောက် အပို့ အကောင်းများများ အဆိုးနည်းနည်း။ မကောင်းတာကိုမကောင်းမုန်းသိ၍ ပစ်ပယ်နိုင်လျှင် တော်ပြီ။

၁ နှစ်က မိုးရာသီမှာပါ။ ဒီအပလုံစခန်းမှာပဲပေါ့။

အဲဒါက ပထမဦးဆုံးတစ်ခေါက် စခန်းတည်ဆောက်စ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ကတစ်နေ့လုံး မိုးတွေ တဝုန်းဝုန်းရွာသွန်းနေပါသည်။ နံနက် ၄ နာရီလောက်ကရွာသောမိုး။ ခုဆို ညနေ ၄ နာရီ။ မိုးက ရွာကောင်းတုန်းရွာကောင်းဆဲ။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သိမ်းရသည်မှာ ညနေ ၅ နာရီ ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်သော မိုးထဲလေထဲတွင် အားလုံးချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်နေကြပြီ။ ဂျပန်စစ်သားတွေရော၊ သဲ့ပန်းစစ်သား တွေရော၊ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုနှင့် ချွေးတပ်သားတွေရော၊ ဆင်ဦးစီးတွေရော၊ ဆင်တွေရော ဆိုပါတော့။

နံနက်စာထမင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် မိုးရေမိုးပေါက်အောက်၌ပင် စားသောက်ခြင်းပြုကြ ပါသည်။ အလုပ်ကြပ်ဂျပန် ယောကုဝအပါအဝင် အခြားအခြားသော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးများရော၊ ဂျပန်စစ်သား များရော၊ ကျွန်တော်တို့နည်းတူပင် မိုးထဲလေထဲတွင် စားသောက်ခြင်း ပြုကြရပါသည်။ တစ်ခုရှိသည်မှာ သူတို့တွင် စစ်မိုးကာအင်္ကျီများ ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့စစ်မိုးကာအင်္ကျီများကလည်း မိုးကြီးလျှင် လှဲအံ့မထင်ပါ။ သူတို့ စစ်မိုးကာက တိုနန့်နန့်ဖြစ်သည်။

သူတို့က သစ်ပင်ရင်းတွင်ခြေစုံရပ်လျက် 'ဟန်းကော' ခေါ် ထမင်းဘူးထဲကထမင်းကို ဝါးတူ ၂ ချောင်းဖြင့် ညှပ်ယူစားသောက်သည်။ ခပ်သုတ်သုတ်စားသောက်သည်။ ဘယ်သူမျှ ဖိပ်ခံမနေနိုင်။ စစ်သားဆိုတော့လည်း ကျင့်သားရနေပြီပေါ့။

ချွေးတပ်သားများနှင့် ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများကတော့ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးများဘေးတွင်လည်းကောင်း ခိုကပ်လျက် အုပ်စုဖွဲ့စားသောက်ကြသည်။ မိုးလုံသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ မနူးမနပ်စိမ်းဆတ်ဆတ်နှင့် ဆီ၊ ကြက်သွန်အလျှင်းကင်းမဲ့သော ပဲကြားပြေပြတ်သည် တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းနေသည့်မိုးရေမိုးပေါက်ကြောင့် ပို၍တော့နူးနူးနပ်နပ် ဖြစ်မလာပါ။ မိုးရေဆမ်းသော ထမင်းတော့ ဖြစ်လာပါသည်။

ထမင်းစားရေသောက်သောက်ခွင့်မူ စစ်သဲ့ပန်းများမှာ ဂျပန်စစ်သားများ၊ ချွေးတပ်သားများနှင့် မတူညီသော အခွင့်အရေးတစ်ခု ရှိပါသည်။ သဲ့ပန်းစည်းကမ်းစည်းမျဉ်းအရလား မဆိုနိုင်ပါ။ ထမင်းစားချိန်တွင် စစ်သဲ့ပန်းများသည် လူနေစခန်း(တံတန်းလျား)တွင် ပြန်လည်စားသောက်နိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စစ်သဲ့ပန်းအင်အား အများ အနည်းကိုလိုက်၍ လက်နက်ကိုင်စစ်သားများက ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

မိုးက တဝုန်းဝုန်းတပြုန်းပြုန်း သဲကြီးမဲကြီးရွာသွန်းနေပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ယောကုဝတို့သည် မိုးဒဏ်မှ သက်သာခံသာမည့် ကညပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ ထိုအခိုက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ တပ်ကြပ်ကြီးယောကုဝသည် သူ့နည်း

သူ့ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘိရုမာ-မကောင်းဘူး။ နိပုန်နော် အားကြီးကောင်းတယ်”

ဖျတ်ခဲနဲ သူ့ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ‘သူ ဘာပြောချင်ဆိုချင်တာပါလိမ့်’။ ကျွန်တော် တွေးသည်။

သူသည် မိုးစက်မိုးခေါက်များ အဆက်မပြတ်သွန်ချနေသည့် မြင်ကွင်းအတွင်းမှ အဝေးအလှမ်းကို မျှော်ငေး ကြည့်နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် တစ်စုံတစ်ရာ၌ လှမ်းဆွတ်ကြော့ကွဲ တသနေဟန်ရှိပါသည်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ဂျပန်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို တိုးတီးညင်သာဖြင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဆိုညည်းနေပါသည်။ သူ့အမူအရာ၊ သူ့နှုတ်ကသီချင်းသံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးဆိုလိုသည့်စကားအနက်ကို ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ရပါသည်။

မည်သည့်လူမျိုး၊ မည်သည့်နိုင်ငံသားမဆို ကိုယ့်တိုင်းပြည်နှင့် ကိုယ့်လူမျိုးအပေါ် ခင်တွယ်ကြစွမ်းမဟုတ် ပါလား။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို မချစ်တဲ့သူရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲဗျာ။ အရှင်တွေမူ မဟုတ်တာ။

ယခုလည်း တပ်ကြပ်ကြီး ယောက်ျားက ‘မိုးတွေ သိပ်ရွာလို့ မြန်မာပြည်ဟာ မကောင်းဘူး’ တဲ့။ မိုးသိပ်မရွာတဲ့ နိပုန်(ဂျပန်ပြည်)က အလွန်ကောင်းဆိုးပဲ။

အင်းလေ-ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ပြောစရာရှိပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ခင် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၄၀-၅၀ လောက်တုန်းကတော့ ဂျပန်ဟာ ခဏခဏ မီးတောင်တွေပေါက်ကွဲပြီး၊ ခဏခဏ ငလျင်တွေလှုပ်လေတော့ သူတို့ခမျာတွေ အိမ်ကောင်းရာကောင်းနှင့်တောင် နေနိုင်ရာအံ့ မထင်ပါဘူး။ ကြည့်မှပေါ့။ လူသုံးပစ္စည်းပစ္စယ ကိုတောင် စက္ကူချောချိုင့်တို့၊ စက္ကူစွက်တို့၊ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါတို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဒါတွေဟာ မီးတောင်ပေါက်တို့၊ ငလျင်လှုပ်တို့၊ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ နေအိမ်ပြတင်းပေါက်တို့၊ တံခါးရွက်တို့ ဆိုလည်း စက္ကူတွေပေါ့ဗျာ။

တပ်ကြပ်ကြီးယောက်ျားဟာ ဒီအကြောင်းမသိတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်နှင့် သူ့ တောထဲမှာ တွေ့ကြစဉ်က သူ့အသက်ဟာ အစိတ်-အစိတ်ကျော်လောက် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် သူ့ ငါးကြင်းငါးသိုင်းပေါ့။ အေးပေါ့ဗျာ-ဒါပေမယ့် လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေမယ့် ကိစ္စမျိုး၊ စကားမျိုးတော့ ဘယ်မှာဖွင့်ထုတ်ပြီး ပြောဆိုချင်ပါ့မလဲ။ ဒီနေရာ ဒီကိစ္စမှာတော့ တပ်ကြပ်ကြီးကို ချီးကျူးရပေမပေါ့။ ယောက်ျား ကောင်းပါတယ်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြမယ်ဆိုရင် သူ့အယူအဆနှင့် ကျွန်တော့်အယူအဆဟာ ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ သဘောထားချင်း တစ်မျိုးစီပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စန္ဒရားကိုလှထွတ်ရဲ့ တိမ်တမန် သီချင်းထဲကလို။ မိုးများများ ရွာပါစေ၊ မိုးကောင်း ပါစေပေါ့။ မိုးကောင်းမှ ကောက်ပဲသီးနှံ ဆန်ရေစပါးဖြစ်ထွန်းမယ်။ သို့မူ အူမ၊တောင်မှာကတီး။ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးရတာက မိုး။

‘ဒုမ္ဘိန္နန္တ ရကပ်ဆိုက်တယ်။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး သေကြေပျက်စီးတယ်’ ဆိုတာကိုက အရင်းစစ်တော့ ကောက်ပဲသီးနှံဆန်ရေစပါး မလုံလောက်မှု၊ မိုးခေါင်မှု ဆိုတဲ့ အမြစ်ခြေကကိစ္စတွေကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့အဖြစ်ပါ။

ဒီထိအောင် တပ်ကြပ်ကြီးယောက်ျား တွေးသလား၊ မတွေးဘူးလား၊ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မိုးကတော့ ရွာကောင်း ဆဲပဲ။ သူနှင့် ကျွန်တော်ဟာ ကညင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်နေရဆဲပါ။ ၅ နာရီက မထိုးသေးဘူးလေ။ အလုပ်သိမ်း သံချောင်းကလည်း အခုထိမခေါက်သေးဘူးဗျ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကုန်မြင့်ပေါ်တွင်မူ ဂျပန်ဆန်သောပုံစံဖြင့် ဝါးချည်းသက်သက် ဆောက်လုပ်ထားသည့် နေတံဆိပ်အလံကိုလွှင့်ထူထားသော နေချင်စဖွယ်ကောင်းသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာမိုတို၏ အိမ်ငယ်။ ယင်းနှင့်

ဆက်လျက် ဂျပန်စစ်သားများနေထိုင်သောတဲတန်းလျားများသည် တောင်ကုန်းထက်မှနေ၍ အောက်ခြေမြေပြန့် ရောက်သည်ထိ မျက်နှာချင်းဆိုင် ၆ တန်းလျားဖြစ်လေသည်။ ထိုတန်းလျား ၆ လုံးမှာလည်း အချိုးတကျမဟုတ်လှပါ။

တောင်ကုန်းထက်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှနေကြည့်လျှင် တသွင်သွင်စီးနေသည့် စမ်းချောင်း၊ တဟောဟောကျဆင်းနေသော တောင်ကမ်းပါးယံထက်မှ ရေတံခွန်၊ ရှုခင်းပန်းချီ၏နောက်ခံ ဘက်ကရောင်းသည် တောစိမ်းစိမ်း၊ အခုလို ဆောင်းရာသီမှာတော့ မြူနှင်းတွေတဝေဝေပေါ့။

တစ်ဖန် စမ်းချောင်းငယ်၏ဟိုမှာဘက်တွင် စစ်သုံ့ပန်းများ၏တဲတန်းလျား။ နောက်တော့ သည်မှာဘက် ကမ်းရှိ အရပ်သားဖြစ်သောရွေးတပ်သားများ၏တဲတန်းလျားများ။

သဘာဝနိယာမသည် ဆန်းကြယ်လှစွာ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ဤမြင်ကွင်း ၂ ရပ်အား တစ်နေရာ တည်း၌ ပေါင်းစပ်ပေးထား၏။ တစ်ဘက်တွင် အေးမြစိမ်းစိုသည့် သာယာကြည်နူးဖွယ်တောတောင်ရှုခင်း။ တစ်ဘက်တွင် အထိတ်တိမ်မိတ်မိတ်ရွေးတပ်သားနှင့် ပစ္စုဒ္ဓေရစစ်သုံ့ပန်း။ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ပေါင်းစပ်ခြင်းသည် လူလောက၏ နိယာမပေးလား။

မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် သုံ့ပန်းများ နေထိုင်သည့်တဲတန်းလျားကို လည်းကောင်း၊ ရွေးတပ်သားများနေထိုင် သည့် တဲတန်းလျားကို လည်းကောင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုတတ်ပါသည်။ စင်စစ် ရွေးတပ်များအပေါ် ဒီမျှလောက် မဟုတ်တန်ပါ။ ရန်ဖက်ဖြစ်သော သုံ့ပန်းများအပေါ် စိတ်မချလက်မချ ရှိဟန်တူပါသည်။

တစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော်က စခန်းမှူးကိုဘစ်နီကို ပြောသည်။

“ဟိုက ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့။ သူတို့က လက်နက်လက်ရှိ။ ဟိုက လက်နက်မဲ့။ ဆုဆူပူပူထလားကြလားဆို အကုန်သတ်ပစ်မှာ”

ဒီတော့ ကိုဘစ်နီက ပြောသည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။ ဟိုကလည်း သူတို့လို စစ်သားပဲ။ မဖြစ်လွန်းလို့ ကြိတ်မှိတ်ခံနေတာပေါ့။ သူတို့လိုပဲ သတ္တိရှိတယ်ကွ။ မိုက်တီမိုက်ကန်းတော့ မလုပ်ဘူး။ အခြေအနေပေးရင် လုပ်မှာ။ စိတ်ချလို့ ဘယ်ဖြစ် မှာတဲ့။ ထိုင်းဘက်နှင့် စင်ကာပူဘက်မှာ ၃-၄ ကြိမ် ဂျပန်တွေခံလိုက်ရပြီ”

ကိုဘစ်နီက ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းသား။ သူက ကျွန်တော်ထက် လူရေးသာသည်။ ၁၀ တန်းအောင်ပြီးသူ ဖြစ်သည်။ ရွေးတပ်ထဲလိုက်လာစဉ်က သူ့တွင် အလုပ်လက်ရှိ။ ညောင်တုန်း မြို့ပိုင်ရုံးစာရေး ဖြစ်သည်။ လူက မှန်တေတေ ခပ်ပေပေ။ ကျွန်တော်ကိုတော့ ခင်မင်ပါသည်။

ကျွန်တော်အမြင်တွင်မူ စစ်သုံ့ပန်းအားလုံးလောက်ပင် ခရမ်းသီးပိန် ဓားတုံး။ ဒူးခေါင်းကြီးပြီး ခြေသလုံး သိမ်ကာ၊ ဗိုက်ပွန်ကာဖြင့် အရိုးပေါ်အရေစာင်လျက်၊ နားထင်ချိုင့်ခွက်၊ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြင့် သူ့ဆို၊ သူ့မှာ ရုပ်တွေ ဖြစ်လေသည်။ ကျွေးမွေးသောအစားအစာဆိုသည်မှာလည်း စလေဆရာ၏ ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက ငါးသန် သေးနပ် ရေလုံပြုတ်ထက် ဆိုးဝါး၏။ ဆားပြားဆို၍ အလျှင်းမပါ။ ဘယ်လိုမျှ အာဟာရ မသက်ရောက်နိုင်ပါ။ မသေရုံတစ်မည် ခိုင်းလို့စေလို့ရရုံလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ပြောစရာရှိပြန်သည်။ သူတို့အဖြစ်က မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ဆိုတာမျိုး။ စိတ်ချလို့ မဖြစ်နိုင်။ သတိတစ်ချက်လစ်၍ အငိုက်မိခံလိုက်ရလျှင် စခန်းတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်သွားမည့်အဖြစ်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ သူတို့ ၂ ဦးစလုံးသည် လောင်ကျွမ်းတတ်သောမီးနှင့် ကစားတတ်နေကြသူများပေတည်း။

* * *

ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောစခန်းသည် အပလုံ ဖြစ်သည်။
 ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် အပလုံစခန်းသည် 'သံဖြူဇရပ်' နှင့် ခရီးမိုင် ၆၀ ကျော်ခန့်
 အလှမ်းကွာဝေးသည် ဆိုပါသည်။
 သံဖြူဇရပ်နှင့် အပလုံကြားတွင် ကျောက်တစ်လုံးစခန်း၊ တပ်ဒိန်စခန်း၊ အနန်းတွင်းစခန်း စသော စခန်းကြီး
 များရှိသည်။ ဂျပန်ဘာသာရေးထိုးထားပြီး၊ မြန်မာအမည်တပ်မထားသည့် စခန်းငယ်ကလေးပေါင်း များစွာရှိလေ
 သည်။

တစ်ဖန် အပလုံစခန်း၏ အထက်ဘက်တွင် 'ဘုရား ၃ ဆူစခန်း' ဟု ရှိလေသည်။ အပလုံနှင့် ဘုရား ၃
 ဆူသည် မိုင် ၂၀ ကျော်ကွာလှမ်းပြီး အမည်တပ်မထားသော ကြားစခန်းငယ်ပေါင်း များစွာရှိလေသည်။

အမည်တပ်ထားသည့် စခန်းကြီးများသည် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် အဓိကကျသော စခန်းကြီးများ
 ဖြစ်လေသည်။ စားနပ်ရိက္ခာခိုခေါင်များ၊ လုပ်ငန်းခွင်သုံးလက်နက်ကိရိယာ ပစ္စည်းပစ္စယာရုံခေါင်များ၊ အထွေထွေ
 ပစ္စည်းပစ္စယာ ခိုခေါင်များ ရှိလေသည်။ ယင်းကမ္ဘာတစ်ဆင့် ခွဲဝေကာ စခန်းငယ်ကလေးများသို့ ပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စခန်းမကြီးများတွင် ဂျပန်ဦးရေလည်း များပြားသည်။ ချွေးတပ်သားများလည်း များပြားသည်။
 စစ်သုံးပန်းများလည်း ရှိလေသည်။ စခန်းတိုင်းတွင်တော့ စစ်သုံးပန်းများ မရှိကြပါ။ ယင်းအချက်ကို ထောက်ရှုခြင်းဖြင့်
 မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ခြင်း၌ တာဝန်ယူရသောဂျပန်များသည် ၎င်းတို့အနေဖြင့် အထိန်းရအကျောင်းရ တာဝန်
 ကြီးမားသည့် စစ်သုံးပန်းများအား မသုံးလျှင်မဖြစ်သည့်ကိစ္စ၌သာ အသုံးပြုလိုကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

အရေးကြီးသည့် တံတားတည်ထောက်ခြင်း၊ ဓလီဖားခင်းခြင်း၊ သံလမ်းဆွဲခြင်း စသောလုပ်ငန်းများကို
 စခန်းမကြီးများက စီမံကွပ်ကဲ၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်း ပြုပါသည်။ အဆိုပါ ဂျပန်စစ်သားများမှာ ရိုးရိုးတိုက်ရေး
 ခိုက်ရေးစစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများ မဟုတ်တော့ပါ။ အင်ဂျင်နီယာတပ်၊ ဆောက်လုပ်ရေးတပ်၊ ယန္တရားတပ်များဖြစ်ပြီး၊
 စစ်သုံးပန်းများမှာလည်း ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး၌ကျွမ်းကျင်နားလည်သော စစ်သုံးပန်းများကိုသာ ရွေးချယ်
 ခေါ်ဆောင်လျက် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာဘက်ကတာဝန်ယူရသည်မှာ သံဖြူဇရပ်မှ ဘုရား ၃ ဆူအထိ ဖြစ်ပြီး၊
 ယိုးဒယားဘက်ကတာဝန်ယူရသည်မှာ ဘန်ပေါင်မှ ဘုရား ၃ ဆူအထိ ဖြစ်သည်။ မီးရထားလမ်းသည် မိုင် ၂၆၀
 ရှည်လျားပြီး၊ မြန်မာနှင့် ထိုင်းတို့ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ဆုံမိကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် ယင်းရထားလမ်းကိုဖောက်လုပ်ရာတွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးဦးအောင်ဇေယျ အယုဒ္ဓယ
 နိုင်ငံသို့ စစ်ချီတက်ခဲ့သော စစ်လမ်းကြောင်းကိုလည်း အထိုက်အလျောက်အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း စခန်းမှူးကိုဘစိန်က
 ကျွန်တော်ကိုပြောပါသည်။

“အဲဒီဘုရား ၃ ဆူမှာ အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ ရဲမှက်စစ်သည်တော်တွေစခန်းချခိုက် တည်ထား
 ကိုးကွယ်သွားတဲ့ စေတီ ၃ ဆူ”ဟု ဘုရား ၃ ဆူစခန်းရောက်ကြစဉ်က ကိုဘစိန်ကပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စေတီတော် ၃ ဆူတွင် ထီးတော်များ လုံးလုံးပင်မရှိတော့ပါ။ ဘုရားစေတီငုတ်တို့များ ဖြစ်နေပါသည်။
 နောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာတို့အစီအစဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်ကထီးတော်များရောက်ရှိလာပြီး ထီးတော်တင်ခြင်း၊ ထုံးဖြူသင်္ကန်း
 ဆက်ကပ်လျှောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ ဒီတော့မှ စေတီတော် ၃ ဆူမှာလည်း တင့်တယ်သပ္ပာယ်လာပါသည်။
 တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ဝေဒနာသည်ချွေးတပ်သားများကို ကုစားခြင်း တစ်မျိုးတစ်ပုံပေါ့ဗျာ။

စင်စစ် အပလုံစခန်းသည် ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင် ချွေးတပ်သားများအဖို့ စခန်းစိမ်းတစ်ခုကား မဟုတ်ပါ။
ထိုင်း-မြန်မာရထားလမ်းဖောက်ရာ တောတွင်းစခန်းများသို့ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပတ်ရောက်ရှိခဲ့ရသည် ။ နှစ်
ကျော်ကျော်-၂ နှစ်နီးနီးအချိန်ကာလအတွင်း အပလုံစခန်းသို့ ယခုတစ်ကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမှာ တတိယအကြိမ်
ဖြစ်လေသည်။

ပထမအကြိမ်ရောက်စဉ်က မိုးဥတု မိုးရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို သို့ပန်းတွေလည်း မရှိကြသေး။ ဂျပန်
စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုကို မြင်တောင်မမြင်ဘူးသေး။ ဂျပန်အလံလွင့်ထူထားသော တောင်ကုန်းထက်ကအိမ်ကလေး
လည်း မပေါ်ပေါက်သေး။ ရှိကြသည်မှာ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး ယောကုဝအပါအဝင် ဂျပန်စစ်သားများ၊ ချွေးတပ်သား
များ၊ ဆင်ဦးစီးများနှင့် ဆင်များသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်အခါက အပလုံသည် တောကြီးမျက်မည်း။ 'စခန်း' ဟူ၍ ပြောဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက်။ ဆင်တိုး၍
မပေါက်နိုင်အောင် ဝါးတော၊ သစ်တောကြီးများက အပလုံစခန်းကို ၄ ဘက် ၄ တန် ကာရံပိတ်ဆီးထားလေသည်။

ဆည်းဆာချိန် ကျောခိုင်း၍ မှောင်ရီပျိုးစ နေဝင်ပျိုးပျဉ်မှာပင် တောကောင်တိရိစ္ဆာန်တို့အော်မြည်သံကို
ကြားရတော့သည်။ ညဉ့်နက်ပြီဆိုလျှင် သမင်တောက်သံ၊ ချေဟောက်သံများကို ကြားရလေသည်။ 'ဒါက သမင်၊
ဒါက ချေ' ဟု မီးပုံရိုင်းမှချွေးတပ်သားတို့ ပြောဆိုငြင်းခုံတတ်ကြသည်။ ထိုအတွင်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် လေးလေးတွဲတွဲဖြင့်
အသံရည်ဆွဲဟစ်လိုက်သော ချွေးအသံများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ၌မူ 'မင်္ဂလာမရှိတဲ့အသံ'ဟု တစ်ယောက်သော
ချွေးတပ်သားက ဆိုသည်။ သူတို့အားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကြသည်။ ငြင်းခုံသံလည်း ဆိတ်သွားသည်။ စိတ်ညှိုး
ငယ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဌာနေကျန် အိမ်သူသက်ထားနှင့် သမီး၊ သားကို လွမ်းဆွေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု။

ဤသို့ဖြင့် တစ်မိုးလွင်းသာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ နေလိုက်ရပါသည်။ ကြောက်စမန်းလိလိဖြစ်သည့်
တောကြီးမျက်မည်းရှိသောအခါ ညဉ့်ပြောင်တလင်းခါမတတ် ပြတ်ပြတ်ဖြန်းလှ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ချွေးတပ်သား
များသည် သစ်ပင်ကြီးငယ်မှန်နဲ့ နဂါးကို ထင်းမီးအတွက် လည်းကောင်း၊ မီးရထားလမ်းခင်းရန် စလီဟားတုံးအတွက်
လည်းကောင်း၊ လမ်းတံတားဖျက် လည်းကောင်း ခုတ်လှဲဖြတ်တောက်ခြင်း ပြုကြရသည်။

ဝါးတောကြီးများကို ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ချွေးတပ်သားများက လိုအပ်သောအသုံးအဆောင်နှင့် အဆောက်
အအုံအတွက် ခုတ်ယူခြင်းပြုကြသည်။ မျှစ်များကို ချိုးယူစားသောက်ကြသည်။ လူတွေသာ မဟုတ်ပါ။ သစ်ဆွဲ
ဆင်ကြီးများကလည်း ဝါးတောကြီးကို တပြောင်းပြောင်းချိုး သောက်ကြသည်။

ကျောက်တောင်ကြီးများသည် ကြီးရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငယ်လိုက်လာသည်။ တောင်ငယ်ကလေးများမှာ
လုံးလုံးပင် အစအနေပျောက်ပြီး မြေညီမြေပြန့်ဖြစ်ကုန်သည်။ ချွေးတပ်သားများသည် မီးရထားလမ်းခင်းရန်နှင့်
ချောက်ကမ်းပါးများကို ဖို့ရန်အတွက် ကျောက်တောင်ကြီးများကို ခိုင်းနုခိုင်းခွဲကြရသည်။ ကုတ်များ၊ ဆင်များနှင့်
တွန်း၍၊ ကော်၍၊ ဆွဲ၍ လိုအပ်သောနေရာသို့ ဖို့ကြရသည်။ တစ်ချို့သော ချွေးတပ်သားများက လမ်းခင်းရန်
ကျောက်ထုကြရသည်။

ထိုအခါ ကျောက်တောင်ကြီးများအဖြစ်မူ အသွင်ပြောင်းကာ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများအဖြစ် လမ်းဘေး
တစ်လျှောက်တွင် အပုံလိုက်အပုံလိုက်။ သစ်ပင်ကြီးများသည် တံတားတိုင်များအဖြစ် လည်းကောင်း၊ တံတားပေါင်
များအဖြစ် လည်းကောင်း၊ စလီဟားတုံးများအဖြစ် လည်းကောင်း၊ မီးရထားစက်ခေါင်း ထင်းအဖြစ်သို့ လည်းကောင်း
ဘဝပြောင်း ရောက်ရှိကုန်ပါလေသည်။

ဒီပုံဒီနည်းဖြင့် လူပေါင်းထောင်သောင်းချီလျက် လူသားတို့၏လုပ်အားစွမ်းပကားဖြင့် မနေမနား တရ
နန်းကြမ်းလုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့်လည်း အပလုံသို့ တတိယမြောက် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အခါ၌မူ-

အပလုံသည် လမ်းနှင့်တံတားများ။ တောင်ကုန်းထက်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတို၏ အိမ်လူလုကလေး နှင့်။ ကင်းတောင်အိမ်ကလေး၊ ရှေ့နှင့်၊ အခြားအခြားသောနေရာ ၃-၄နေရာတွင် ဂျပန်စစ်သားများထိုင်ရန် ပြုလုပ် ထားသည် တန်းလျားထိုင်စရာများနှင့် ရွှံ့ချင့်စဖွယ် တင့်တယ်သာယာသောစခန်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်ပေ။

ဤတွင် အထက်က စာရေးသူဆိုထားသည့် စကားတစ်ရပ်ကို ပြန်ကောက်ရပါဦးမည်။ နိယာမဖြစ်စဉ်သည် 'လူလောကအား ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပေါင်းစပ်ပေးထားသည်' ဟူသောစကား။ အပူနှင့် အအေး၊ အဖြူနှင့် အမည်း၊ သူခနှင့် ဒုက္ခ ယှဉ်တွဲလျက်ပါ။ ယခုလည်း ကြည့်။

အပလုံ သာယာသည်နှင့်အမျှ- ကြံချောင်းမှအရည်ကို ယန္တရားစက်ဖြင့် ညှစ်ထုတ်ဘိသည့်အလား၊ မူလက အားကောင်းမောင်းသန် ချွေးတပ်သားကြီးများမှာလည်း အလုပ်ဒဏ်ကြမ်းတမ်းမှု၊ အနေအစားဆင်းရဲမှု၊ ရာသီဥတု ဆိုးရွားမှု၊ ဆေးဝါး မရှိမှု၊ ထိတ်လန့်ချောက်ချားရမှု၊ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲရမှု စသောအကြောင်းရပ်များ ပြွမ်းတီး ပေါင်းစပ်လျက် အားအင်များကုန်ခန်းခဲ့ရလေပြီ။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျဆုံးခဲ့ရလေပြီ။

ထိုအခါ သူတို့သူတို့နှုတ်က ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ- "သေရင် ပြတ်တာ အေးတာပဲ" တဲ့။ ဥစ္ဆေဒိဋ္ဌိဆန်ဆန် စကား။

ထို့ကြောင့် 'ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်း' ဟုခေါ်ဝေါ်ခြင်းထက် ဖြစ်ရပ်များနှင့်လိုက်ဖက်ညီညွတ်သည့် ဤလမ်း၏ ကမ္ဘာကျော်အမည်ပညတ်မှာလည်း 'သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်း' ဟူ၍၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် The Railway of Death ဟူ၍။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အပလုံသို့ ပထမအကြိမ် ရောက်စဉ်က မိုးရာသီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အနေဖြင့် လူအင်အားတောင့်တင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင် တစ်ခုတည်းကပင် မအူပင်၊ ညောင်တုန်း၊ ပန်းတနော်၊ ဓနုဖြူ ၄ မြို့ပေါင်း လူ ၂၀၀၀ ကျော်ကျော်-၃၀၀၀ နီးနီးဖြစ်သည်။ အခြားသောဒေသရပ်ရွာများမှ ချွေးတပ်သားများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည့်အခါ ထိုစဉ်က အပလုံစခန်းတွင် ချွေးတပ်သားပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော်၊ ၆၀၀၀ နီးနီးဖြစ်သည်။ စားဖိုဆောင်တွင်တာဝန်ယူရသော စားဖိုဆောင်မှူးနှင့် ထမင်းချက်သမားများပင် လူပေါင်း- ၉၀ ကျော် ၁၀၀ လောက်နီးနီးဖြစ်ပြီး၊ သူတို့သည် နေ့-ညအဆိုင်ခွဲလျက် ချက်ပြုတ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ထိုသူတို့ချွေးတပ်သားများသည် အပလုံစခန်းကို စတင်တည်ဆောက်သူများဟု ဆိုရမည်။

ချွေးတပ်သားဖွဲ့စည်းပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ချွေးတပ်သား ၄၀၀ ဆိုလျှင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရသော ဘွဲ့ခံထိုက်ချို တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ ဘွဲ့ခံထိုက်ချိုတစ်ယောက် လက်အောက်တွင် ချွေးတပ်သား ၁၀၀ကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ဟန်ချို ၄ ယောက် ရှိသည်။ 'စခန်းမှူး' ခေါ်သည့် စခန်းတာဝန်ခံများကိုမူ စခန်းကြီးများ၌သာ တစ်စခန်း တစ်ယောက်ကျ ထားရှိသည်။ ဒါပေမယ့် စခန်းတာဝန်ခံသည် စခန်းတစ်ခုတွင် အမြဲအစွဲနေရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူလူ သူ့အဖွဲ့သားတွေ စခန်းပြောင်းရွှေ့လျှင် သူပါ လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့စခန်းမှူး ကိုဘစိန် မှာလည်း ဤအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

'စခန်းမှူး' ခေါ် စခန်းတာဝန်ခံနှင့် ဘွဲ့ခံထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများအား ဂျပန်စာရေးသားထားသည့် လက်ပတ် တံဆိပ်များ ပေးထားပါသည်။ သို့မှလည်း စခန်းမှူး၊ ဘွဲ့ခံထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကို လူပေါင်းများစွာတွင် ခွဲခြားပြီး၊ ဂျပန်များ သိနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအစီအစဉ်မှာ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းသို့ရောက်မှ စီစဉ်သတ်မှတ်ပေးခြင်း တော့ မဟုတ်ပါ။ မူလမြို့နယ်များကတည်းက ဂျပန်များနှင့် မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်စသူများက အရည်အချင်းအလိုက် စခန်းမှူး၊ ဘွဲ့ခံထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုစသည်ဖြင့် သတ်မှတ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ စခန်းတာဝန်ခံကိုမူ ခရိုင်

တစ်ခုလုံးမှ တစ်ယောက်သာရွေး၍ ခန့်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် အလှည့်သင့်၍ အကြောင်းတစ်ခုကို ထည့်သွင်းပြောရပါဦးမည်။ တစ်ခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် တို့မြန်မာများက အကျရာဇာနန်းရွေးရာတွင် မဂဏန်းကို အကြိုက်များပါသည်။ ဥပမာ ၃ ဂဏန်း၊ ၅ ဂဏန်း၊ ၇ ဂဏန်း၊ ၉ ဂဏန်း၊ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ရတနာ ၃ ပါး၊ အနန္တောအန္တန္တ ၅ ပါး၊ သုတေတိကောင်းတရား ၇ ပါး၊ ဂုဏ်တော် ၉ ပါးပေါ့ဗျာ။ ဂျပန်များကတော့ ၂ ဂဏန်း၊ ၄ ဂဏန်း၊ ၆ ဂဏန်း၊ ၈ ဂဏန်းစသော စုံဂဏန်းများကို ကြိုက်နှစ်သက်ပုံရပါသည်။

ကြည့်မှပေါ့။ ချွေးတပ်ဖွဲ့ ညည်းရာတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုအုပ်စုတစ်ခုတွင် ချွေးတပ်သား ၄၀၀ ဖြစ်သည်။ ဟန်ချို ၄ ယောက်ဖြစ်သည်။ တန်းစီလူစစ်ပြီးဆိုမှဖြင့် ၄ ယောက် ၁ တွဲ တန်းစီထားမှ သူတို့နှစ်မြို့က်ပါသည်။ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်လူများကို ၅ ယောက်ကျ တန်းစီထားလိုက်သည်။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာကူချီသည် ၅၊ ၅၊ ၅၊ ၅၊ ၅ နှင့် မျက်နှာပျက်ပြီး ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြိမ်းမောင်းပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ၄ ယောက် ၁ တွဲ ပြင်စီးခိုင်းပါသည်။ ယောကဝလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၅ ယောက် ၁ တွဲတန်းစီ မိသဖြင့် ၃-၄ ခါ ကျွန်တော် ပြဿနာတက်ဖူးသည်။ ‘မကောင်းတကား- မကောင်းတကား’ ဟု ယောကဝက ပြောပါသည်။

ဤနေရာတွင် တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာကူချီအကြောင်းကိုလည်း ပြောရန်ရှိလာပြန်ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာကူချီသည် ယောကဝနှင့် ခြားနားပါသည်။ စိတ်ကောင်းသဘောကောင်းရှိသူ တစ်ယောက်ပါ။ ချွေးတပ်သား များ တစ်စုံတစ်ရာအပြစ်ရှိ၍ ယောကဝက ပါးရိုက်၊ နားရင်းအုပ်၊ ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ရိုက်လားနက်လားလုပ်နေလျှင် ယာမာကူချီ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်ပြီး မသိကျိုးကျွံဖြုတ် မျက်နှာလွဲနေတတ်ပါသည်။ အားပေးအားမြှောက်သဘော၊ မီးလောင်လေပင်သဘော မလုပ်တတ်ပါ။ တစ်ဖန် ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက်တွင် အပြစ်ကြီးလေး၍ ကြီး ချည်တပ်ပြီး ဦးခေါင်းပေါ် ကျောက်တုံးကြီး ရွက်ခိုင်း၊ ရုပ်ခိုင်းထားပြီးဆိုလျှင်လည်း ထိုသူထိုချွေးတပ်သားအနီး အပါးသို့ ယာမာကူချီ မကပ်တော့၊ မသွားတော့ပါ။ မသိသလို၊ မမြင်သလိုဖြင့် ဝေးဝေးမှ ကွင်းရှောင်သွားတတ် ပါသည်။ အမှန်တော့ ယာမာကူချီသည် အရပ်သားချွေးတပ်သားများအပေါ်ထက် စစ်သုံးပန်းများအပေါ် ကွပ်ကဲခြင်း ပြုရသည်က များပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က ‘ရွှေမျက်မှန်’ဟု ခေါ်သော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ မျက်မှန်တပ် ထားသဖြင့် ချွေးတပ်သားများက သူ့ကို ‘ရွှေမျက်မှန်’ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူလည်း ယာမာကူချီလိုပင် သဘော ထားစိတ်ထားကောင်းမွန်ပါသည်။ ချွေးတပ်သားများတွင် အပြစ်ရှိလျှင် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကို ကြိမ်းမောင်း သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ မည်သည့်အခါမျှ လက်ထိလက်ရောက် မပြုလုပ်ပါ။ တစ်ခါက လူလစ်ပြီထင်ပြီး သုံးပန်းစစ်ခိုလ်အား ဆားထုပ်ငယ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ကျွန်တော်ကုပ်ကို နောက်မှနေ၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏မျစ်ညှစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ ရင်ထဲက ထိတ်ခနဲတုန်ခိုက်သွားသည်။

“ဘုရား-ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား”
ရွှေမျက်မှန်ပါလား။

“ဘိရုမာ မကောင်းတကား၊ မကောင်းတကား”ဟု ကျွန်တော်ကို ကြိမ်းမောင်းသည်။ နောက်တော့မှ ညှစ်ထားသော သူ့လက်ကို လွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အပြုအမူကို အလွန်မကျေမနပ်ဟန် သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှေ့နောက်ကို အစေ့အစပ်မကြည့်ဘဲ ပေးချင်စိတ်တစ်ခုသာလွန်ကဲသော စေ့ဆော်မှုသည် ကျွန်တော်အမှား၊ ကျွန်တော်ရွတ်ယွင်း

ချက် ဖြစ်ပါသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူနှင့်ကျွန်တော် ၂ ဦးတည်းမို့။ ယောကုဝလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အခြားတစ်ယောက် ယောက်သာဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကြီးတပ်ကြီးချည် ကျိန်းသေခံရပေမည်။ ကျွန်တော်လက်မောင်းပေါ်က လက်ပတ် ရာထူးလည်း ပြတ်သွားပေမည်။ ကျွန်တော်ဘဝသည် သာမန်ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်း လျှောကျ ရောက်ရှိသွားချေမည်။

ဤအဖြစ်ကိုကြည့်လျှင် ဂျပန်စစ်မှုထမ်းများတွင်လည်း ယာမာကွချိုလို့၊ ရွှေမျက်မှန်လို့ စစ်မှုထမ်းများလည်း ရှိပါသေးသည်။ မည်သည့်နေရာ၌မဆို အကောင်းနှင့်အဆိုး ဒွန်တွဲလျက်ပါ။ စစ်မှုထမ်းဆိုပြန်တော့လည်း အမိန့်နှင့် တာဝန်ကို လိုက်နာရပေမှာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့နှင့် စစ်သုံးပန်းများမှာ အမြင်နီးပေမယ့် ခရီးဝေးသည့်အဖြစ်ဟု ဆိုရပါမည်။ အလုပ်ခွင် တစ်နေရာတည်း၊ စခန်းတစ်ခုတည်း၌ဖြစ်၍၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းမြင်လှမ်းတွေ့နေရသော်လည်း ကူးလူးဆက်ဆံ ခြင်းပြုနိုင်ဖို့ကား မလွယ်ကူပါ။ ဤကိစ္စတွင်လည်း ဂျပန်များသည် အကြီးအမား စည်းခြားချုပ်ခြယ်ထားပါသည်။ ထိုအချက်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့်ရော၊ သုံးပန်းများအနေဖြင့်ရော သတိကြီးစွာထားရှိကြပါသည်။ သို့မဟုတ် ပါက '၂' ဦး '၂' ဝ ဒုက္ခတွေ့နိုင်ပါသည်။

စမ်းချောင်းတစ်ဘက်ရှိ စစ်သုံးပန်းများ၏ တံတန်းများသည် ချွေးတပ်သားများ၏ တန်းလျားလို့ ၄ လုံးမဟုတ်။ တစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့က လူအင်အားနည်းပါသည်။ ၆၀ ကျော်-၇၀ လောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းပါသည်။

သူတို့ကား ဗြိတိသျှအမျိုးသားများ၊ ဩစတြေးလျအမျိုးသားများ၊ ဒတ်ချ်အမျိုးသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အများစုမှာမူ ဗြိတိသျှအမျိုးသားများဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးအပေါ် ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်သူမှာလည်း ဗြိတိသျှအမျိုးသား သုံးပန်းစစ်ဗိုလ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆားထုပ်ပစ်ပေးလိုက်သော စစ်ဗိုလ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသည်မှာ စည်းကမ်းကလေးနားရှိခြင်းနှင့် ယင်းစည်းကမ်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြည့်ပါ။ နံနက်အလုပ်ဆင်းတော့မည်ဆိုလျှင် တန်းလျားရှေ့တွင် တန်းစီလှစစ်သည်။ ထမင်းချက်တာဝန် အရ စခန်းတွင်ကျန်ခဲ့မည့် စစ်သား ၂ ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် စမ်းချောင်းတံတားကို ဖြတ်ကူးလာပြီးနောက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ဂျပန် ကင်းအိမ်ကလေးရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် တန်းစီလှစစ် ပြုပြန်ပါသည်။ ဂျပန်များသည် မည်သို့မျှ ပါဝင်စွက်ဖက် ခြင်းပြုသည်ကို မတွေ့ရပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ကြည့်နေသည့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်စ-၂ ယောက်စသော် လည်းကောင်း၊ တပ်ကြပ်ကြီးယောကုဝ သော်လည်းကောင်း၊ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာကွချို သော်လည်းကောင်း၊ ရွှေ မျက်မှန် သော်လည်းကောင်း ရှိနေမြဲဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဤကိစ္စမှာ တစ်ဘက်က စည်းကမ်းရှိနေလျှင်၊ စနစ်ဇယားကျနေလျှင် ယင်းစည်းကမ်းစနစ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ပြောရန်မလို၊ မည်သို့မျှ စွက်ဖက်စရာမရှိ ဟူသောသဘောပင် ဖြစ်သည်။ ကျီး ဘုတ် ရိုသေ၊ ဘုတ် ကျီးရိုသေ သဘောပေါ့လေ။

ဤမှာဘက်တွင် စခန်းတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ခြင်းနှင့် လုပ်ငန်းကိုစီမံကွပ်ကဲရသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာ မိုတိုမှာလည်း ချီးကျူးလေးစားထိုက်ပါသည်။ အချိန်ကျပြီဆိုက သူသည် တောင်ကုန်းမြင့်ထက်မှ ဆင်းသက်လာ သည်။ သူနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက် အမြဲတမ်းပါသည်။ မြေပုံလိပ်များ၊ မှန်ပြောင်းနှင့် အခြားလိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ယူဆောင်လာကြသည်။

ယာမာမိုတိုတွင် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည့်အသွင် မရှိပါ။ သူ့အမူအရာ၊ သူ့လှုပ်ရှားပြောဆိုမှုသည် ပျော့ပျောင်းညင်သာသည့်ပုံဟန် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ထည်ဝါခုံညားသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်

ထက်၊ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုရှိပြီး ချောမောသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဟု ဆိုရပါမည်။ ရေညှိရောင် စစ်ယူနီဖောင်းသည် သူ့အသားအရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှပါသည်။

တောဘွတ်ခေါ် ဘွတ်ဖိနပ်အရည်ကိုစီးထားသော်လည်း သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် အတော်ပင် အရပ်ပုနေပါသည်။ သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ကြိမ်းဟယ်မောင်းဟယ် အော်လားဟစ်လား မလုပ်ပါ။ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း အေးအေးညောင်းညောင်းပင် ဖြစ်၍၊ သူတို့ ၂ ဦး၏ ဆက်ဆံမှုကို ကြည့်ရသည်မှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ ၂ ယောက် တိုင်ပင်နိုးနှောနေသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တလေးတစားဆက်ဆံသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်ကို ပြောပါရစေ။ သူတို့ ၂ ဦးစလုံးပင် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအမိန့်ခိုင်ခံ့၏ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းသော စစ်သားကောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာမိုတို တောင်ကုန်းထက်မှ ဆင်းသက်လာသည့်အခါ ဂျပန်စစ်သားများက အော်ဟစ်လျှက်အလေးပြုကြလေသည်။ သူသည် ခြေလှမ်းသွက်သည်။ မြန်မြန်လျှောက်သည်။ ခါးတွင် ချိတ်ထားသောစားသည် မြေပြင်နှင့်လွတ်သည်ဟု ဆိုရုံဖြစ်သည်။ ကင်းစောင့်အိမ်ကလေးအနီးတွင် တောတွင်းသစ်များနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စားပွဲရည်တစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် ယာမာမိုတို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အတူပါလာသော စစ်သား ၂ ယောက်သည် လမ်းတံတားနှင့် သက်ဆိုင်သော ပုံစံလိပ်များကို စားပွဲပေါ်ဖြန့်ခင်းသည်။ နောက်တော့ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ယာမာမိုတိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်ရပ်လိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုချီလည်း အနီးအပါးတွင် နေရာယူရပ်သည်။

စစ်အရာရှိ ၂ ဦးသည် မြေပုံကားချပ်ပေါ်တွင် အချိန်အတန်ကြာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြပါသည်။ ယနေ့ကိစ္စ၊ ယနေ့အလုပ်၊ တံတားတည်ဆောက်သည့်ကိစ္စ၊ သံလမ်းဆွဲသည့် ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ့လေ။ ယခု လောလောလတ်လတ် လုပ်နေသည့်မှာတော့ သံလမ်းဆွဲခြင်း၊ ဇလီးဖားချခြင်း၊ ကျောက်ခင်းခြင်းပေါ့ဗျာ။

စစ်သုံးပန်းများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်မူ ဂျပန်များအနေဖြင့် အတော်ပင် အဆင်ပြေခြင်းရှိသည်ဟု ဆိုရပါသည်။ တစ်ဘက်တည်း အဆင်ပြေခြင်းတော့ မဟုတ်။ ၂ ဦး ၂ ဘက် အဆင်ပြေခြင်းပါ။ ဂျပန်များဘက်က သူတို့ဖြစ်စေ ချင်သည့် အနေအထား၊ ပြုလုပ်ချင်သည့်အလုပ်ကို သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်တည်းအား ဤသို့ဤပုံ ဟုပြောလိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်က သူ့လူ၊ သူ့စစ်သားများအား ဤနည်းဤနည်းဟု ညွှန်ကြားစေခိုင်းရုံ ဖြစ်သည်။ အမောခံ၊ လျှာညောင်းခံပြီး သုံးပန်းစစ်သားတိုင်းအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ပြောနေစရာမလို။

ကျွန်တော်တို့နှင့်ကျွဲတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ ဟုတ်နိုင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့များက အလုပ်ကြမ်းအကိုင်ကြမ်းသက်သက်။ ပညာပါသည့်အလုပ် မဟုတ်။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးများသည် ခွေးတပ်သားများအား သူတို့ခိုင်းလိုသည့်အလုပ်အတွက် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများကို သဘောပေါက်နားလည်အောင် ပြောပြခြင်း ပြုသည်။ ရှေ့ကနေ၍ နမူနာလုပ်ပြသည်။ မြေဟန်၊ လက်ဟန်နှင့်လည်း ပြောသည်။ ဤတွင် သဘောပေါက်နားလည်အောင်ဆိုရာ၌ အကြွင်းမဲ့ လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်မှုရှိအောင်တော့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပါ။ အပေါ်ယံသဘော လောက်သာ ပြောနိုင်သည့်အဖြစ်လည်း ကြုံရတတ်ပါသည်။

ထိုအခါ ခုတ်ရာတစ်ခြား၊ ရှာရာတစ်လွှဲ၊ အိုးနှင့်ခွက်နှင့် ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံရတတ်ပါသည်။ ယင်းအဖြစ်မျိုးကြုံရသည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရယ်စရာကောင်းသလောက်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ဖြစ်ရတတ်သည်မှာ ဘာသာဝေါဟာရနှင့်ပတ်သက်သည့် သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ဟု ဆိုရပါမည်။

တစ်ခါက ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်အား ဖံတားပေါင်တပ်ဆင်မည့် သစ်သားတန်းကြီးတစ်ခုကို တံတားဆောက်လုပ်ရာသို့ ခွေးတပ်သားများနှင့် သယ်ဆောင်ခဲ့ရန် မြေပြုလက်ပြု

ဟန်အမူအရာနှင့် ပြောသည်။ သူ့ဘာသာ ဂျပန်လိုလည်းပြောသည်။ ဤတွင် ဘွဲ့ထိုက်ချိန်က “ဟိုက်-ဟိုက်” ဘာမသိသာမသိ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးက နားလည်သဘောပေါက်ပြီ ဟူသောထင်မှတ်မှုဖြင့် တံတားဆောက်သည့်နေရာ သို့ ပြန်လည်သွားလေသည်။ သို့ဖြင့် ရောက်သင့်သည့်အချိန်တန်သည်တိုင် တံတားပေါင်မရောက်လာသဖြင့် ဂျပန် တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ခေါက်ထပ်၍ လိုက်လာသည့်အခါ၊ တံတားပေါင်ကြီးမှာ ဘဝပြောင်းလျက် အပိုင်းအပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဇလီဖားတုံးများအဖြစ်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

ထိုကိစ္စမှာ ရိုက်ရုံနှင့်ရုံ ဆဲရုံဆိုရုံလောက်ဖြင့် ပြီးစီးမသွားပါ။ ယင်းအလုပ်ခွင်တွင် ရှိနေကြသည့် ဟန်ချိုများအားလုံး၊ ဘွဲ့ထိုက်ချိန်များအားလုံးပင် တံတားဆောက်လုပ်ရာတွင် ကွပ်ကဲစီမံနေသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ယောကုဝေသည် ကျွန်တော်တို့ဘွဲ့ထိုက်ချိန်နှင့် ဟန်ချိုများအားလုံးကို တန်းစီရပ်နေစေပါသည်။ ထိုကိစ္စတွင် တံတားပေါင်ကိုအသယ်ခိုင်းသည့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးလည်း အနီးတွင် ရှိနေပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ယောကုဝေသည် ယင်းဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးအား အမေးအမြန်းပြုသည်။ ဘာတွေမေး၍ ဘာတွေပြောကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်၍ မသိနိုင်ပါ။ တိုတိုတောင်းတောင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုက နားထောင်နေရုံ နားထောင်နေပါသည်။

ဤကိစ္စစစ်မေးနေသည်မှာ စမ်းချောင်းတစ်ခုကို ပြတ်ထိုးသော တံတားဆောက်လုပ်သည့် အနီးအနားတွင် ဖြစ်သည်။ သို့ပင် စစ်ဗိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ သူတို့လည်း တံတားပေါင်အတွက် ရှေ့ဆက်၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်ပါ။ ရပ်တန့်နေပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတို၏အမူအရာကို ကျွန်တော် သတိထားအကဲခတ်မိပါသည်။ သူသည် တန်းစီရပ် နေသော ဘွဲ့ထိုက်ချိန်နှင့် ဟန်ချိုများထံမှ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်စေသည့်ဘွဲ့ထိုက်ချိန်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ ထိုဘွဲ့ထိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နယ်သား မဟုတ်ပါ။ အထက်အရပ် မြိုင်နယ်ဘက်က ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမည်က ကိုထွန်းမောင်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတို၏ ဘေးတစ်ဘက်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်နေသော စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘာစိန်ရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရှိရာသို့ အာရုံစူးစိုက်နေပါ သည်။ သူတို့ဘာပြောမလဲ ဟူသောအမူအရာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိစ္စအပေါ် ခပ်စောစောတော့ ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင်သတိထားသည်မှာ အမှန်ပါ။ မိမိနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သောကိစ္စ မဟုတ်။ မသကာ အရိုက်အနှက်ခံရရုံလောက်ဟု သဘောပိုက်ထားပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်တွေ့ထင် ယူဆထားသလို မဟုတ်ပါ။ တစ်ကြိမ်သောအခါက 'ကိုဘာစိန်ပြောသလို ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတို ယူဆလေမလား။' ထိုအတွေး ကျွန်တော်ခေါင်းထဲဝင်ရောက်လာပါသည်။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ညအိပ်ရာမဝင်မီ မီးပုံဘေးတွင် ၂ ယောက်တည်းရှိနေခိုက် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကိုဘာစိန် သတိပေးဖူးသောကြောင့်တစ်ခု ရှိခဲ့ပါသည်။

“မင်းကို တစ်ခု သတိပေးထားမယ်။ သို့ပင်တွေ့နှင့် အဆက်အဆံမလုပ်မိစေနှင့်။ နောက်တစ်ခုက မင်းလူတွေထဲမှာ ကရင်တွေ အတော်များများပါလာတယ် မဟုတ်လား။ ဂျပန်တွေက ဒီရထားလမ်းဖောက်တဲ့ကိစ္စမှာ အချိန် မကြာကြာအောင်၊ မပျက် ပျက်စီးအောင်လုပ်မယ့် အင်္ဂလိပ်လူတွေ ချွေးတပ်ထဲပါလာမှာကို သံသယ ဝင်နေတယ်လို့ သခင်ခ (ရေနံမြေသခင်ခ)က ငါ့ကို သံဖြူရေရပ်ရောက်တုန်းက သတိပေးလိုက်တယ်။”

ကျွန်တော်အဖွဲ့ထဲတွင် ကရင်အမျိုးသားများ အတော်ပင်ပါရှိလာပါသည်။ ညောင်တုန်းအရှေ့ဘက်ဖြစ်သော

နတ်ပေးရွာ၊ ဂရက်ယားရွာနှင့် တောင်ဘက်ရွာများဖြစ်သည် ကျုံတမာရွာ၊ တူးချောင်းရွာ၊ ထော်ကလွတ်ရွာ၊ ပဲရုံဆိပ်ရွာ၊ ထိန်ကုန်းရွာများမှ ကရင်အမျိုးသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ ထိုသူများသည် ရိုးသားသော ကာရင်အမျိုးသားလယ်သမားကြီးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကိုဘစိန် ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုသတိပေးခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ သူ့အနေဖြင့်ကား ၁၀၀ ခေါက်-၂၀၀ ခေါက်ဆိုသလို ရိက္ခာသယံဆောင်သော ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ သံဖြူဇရပ်သို့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက သံဖြူဇရပ်ရွေးတပ်စခန်းမကြီးတွင် ရေနံမြေသခင်ခန့် သခင်စည်အစ်ကိုသည် စခန်းမှူးကြီးများ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့ကို သတိပေးစကားပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ထိုအတွေး၊ ထိုကိစ္စဝင်ရောက်လာသည့်အခါ၌မူ ကျွန်တော် အတော်အတန် တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ဂယနကမမေးမြန်းဘဲ ရှေ့လောတကြီးပြုလုပ်သော ဘွန်ထိုက်ချိုထွန်းမောင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးမိပါသည်။

ဂျပန်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အထူးသတိထားရသည့် အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိနေပါသည်။ ယင်းအကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ မသင်္ကာမှု၊ မယုံကြည်မှု၊ သံသယဝင်မှု ဖြစ်သည်။ အရှင်းဆုံးနှင့် အတိုချုံးဆိုရသော် အင်္ဂလိပ်သူလျှို(စပိုင်)ဟူသော အထင်အမြင်ခံရမှု၊ ယိုးစွပ်ခံရမှုပင် ဖြစ်လေသည်။

အထေးအနက် တွေးတတ်မည်၊ တွေးကြည့်မည် ဆိုလျှင်လည်း မိမိတို့ ယခုရောက်ရှိနေသောနေရာ (ရွေးတပ်စခန်း)သည် စစ်မြေပြင်ပမာ ဖြစ်၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အချိန်ရှိသရွေ့ မိမိတို့ အဆက်အဆံပြုနေရသည်မှာလည်း အရပ်သားဂျပန်တွေ မဟုတ်။ ကုန်သည်ပွဲစားဂျပန်များ မဟုတ်။ ကထိကတွေ၊ ပါမောက္ခတွေ၊ အနုပညာရှင်တွေ၊ ဆရာဝန်တွေ မဟုတ်။ စစ်သားတွေ၊ စစ်အရာရှိနှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ စစ်သားတွေပါလား။

ထို့ကြောင့် ဤလိုနေရာမျိုး၊ ဤလိုအခြေအနေမျိုး၊ ဤလိုလူမျိုးများအလယ်တွင် 'စပိုင်၊ သူလျှို' ဟုလည်းကောင်း၊ တစ်ဘက်ကလာသော 'ထောက်လှမ်းရေး' ဟုလည်းကောင်း ယိုးစွပ်ခံရပါမူ သေပြီသာမှတ်။

တစ်ခုခက်သည်မှာ ယင်းသို့ဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းခံရပါမူ၊ စွပ်စွဲခြင်းခံရသူဘက်ကလည်း စွပ်စွဲသူ နားလည်သဘောပေါက်၍ အမှန်ကိုဆိုက်ရောက်အောင် ရှင်းမပြောနိုင်။ စွပ်စွဲသူဘက်ကလည်း အမှန်ကို သဘောဆိုက်အောင် မမေးမြန်းနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု တံတားပေါင်ကိစ္စပဲ ကြည့်။

ဤတွင် မေးစရာတော့ ရှိလာပါသည်။

"ဒီလိုဆို ဂျပန်စကားပြန်တွေသုံးပါလား။ စခန်းမှူးတွေလည်း ရှိနေသားပဲ"

တောတွင်း ရွေးတပ်စခန်းများတွင် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ဂျပန်စကားပြန်ကလေးများသည် ဘာတစ်ခုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မည်မည်ရရမရှိ။ ယောရောဂီနှင့် အာရိဂတောကိုတော့ ခပ်သွက်သွက်ပြောသည်။ ယောင်တိယောင်ဝါး။ တကယ့်ကိစ္စတွင် ဂျပန်များသဘောပေါက်နားလည်အောင် ပြောပြနိုင်စွမ်းရှိဟန်လည်း မဟုတ်ပါ။ နောက်ပြီး အသက်အရွယ်မှာ နနယ်ငယ်ရွယ်လွန်းသည်။

တစ်ပန် ကိုဘစိန်အပါအဝင် စခန်းမှူးများနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသော ဆက်ဆံရေးဆိုသည်ကရော တကယ်ပဲ တစ်ဦး၏ဆိုလိုချက်ကို တစ်ဦးက အတိအကျ သဘောပေါက်ရုံလား။ ကျွန်တော့်အမြင်ကို ပြောရရင်တော့ စကားပြန်တော်တော်များများရော၊ စခန်းမှူးဆိုသူများရောဟာ ဂျပန်တွေအဖို့တော့ 'ခံပွင့်' တွေချည်းပေါ့ဗျာ။ 'ပန်းစံပယ် နန်းလယ်မပေါ်ခိုက်တာရှိ၊ အလိုက် တော်တန်သင့်အောင်ပ၊ ခံပွင့်ကိုသုံး' ဆိုမဟုတ်လား။ 'သစ်မရှိ ဝါးပေါင်းကွပ်' ဆိုတယ်မဟုတ်လား။

သူလျှိုတို့၊ စပိုင်တို့၊ ထောက်လှမ်းရေးတို့၊ အဖျက်သမားတို့ဆိုတို့ကိစ္စတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တောတွင်း စခန်းများမှာသာ မဟုတ်ပါဘူး။ မုဒုံ၊ ဗုတ္တမ၊ မော်လမြိုင်၊ သံဖြူဇရပ်ဆိုတဲ့ မြို့ကြီးတွေမှာလည်း ဂျပန်တွေ

ခေါင်းခဲနေပါသည်။ တစ္ဆေခြောက်ခဲနေရပါတယ်။

ရန်သူလေယာဉ်ကို အောက်ကနေအချက်ပြတာတို့၊ မုတ္တမဘူတာရုံကို လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ထုသွားတာတို့၊ ကျိုက္ခမိဂျပုန်စစ်တပ်ကို လက်ပစ်ဗုံးပစ်သွားတာတို့၊ ချွေးတပ်စခန်းက သုံးပန်းစစ်သား ၃ ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတာတို့ဟာ စုံနေတာပါပဲ။ ဒီအကြောင်းကို နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် တင်ပြသွားပါမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဘွန်ထိုက်ချိုထွန်းမောင်နှင့် တံတားပေါင်ကိစ္စ တင်ပြပါဦးမယ်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုသည် သူ့လူတပ်ကြပ်ကြီးကို မေးမြန်းခြင်းပြုသည်။ (သူ့လူတပ်ကြပ်ကြီးဆိုသည်မှာ တံတားပေါင် အသယ်ခိုင်းလိုက်သည့် တပ်ကြပ်ဖြစ်သူ သူ့အမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပါ။) ဘာတွေမေးသည် မြန်းသည် မသိပါ။ ၁ ခွန်းစ-၂ ခွန်းစ ဒါလောက်ပဲ မေးမြန်းပါသည်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှူးကိုဘစိန်ရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုထွန်းမောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ၁ ခွန်း-၂ ခွန်း ပြောသည်။ ကိုဘစိန်က အပါးပဲ။ အရိပ် ၃ ပါး နားလည်သည်။

‘ဘာကြောင့် တံတားပေါင်ကြီး ဖြတ်ပစ်သလဲ’ မေးသည်။

‘ဘွန်ထိုက်ချိုထွန်းမောင်က တံတားပေါ်ခင်းရန် အရေးတကြီးဖြတ်ခိုင်းသည်ထင်ပြီး ဖြတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့် သူ့လူ ချွေးတပ်သားအဖွဲ့ တာဝန်ကျနေသည်မှာ ဇလီဖားတုံးများ ဖြတ်တောက်နေရသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ယူဆမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း’ ပြောပါသည်။

ယင်းကိစ္စကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နားလည်အောင် ကိုဘစိန် မနည်းကြီးရှင်းပြောရပါသည်။ ဤနေရာတွင်မူ တပ်ကြပ်ကြီး ယောကုဝကို ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုရပါမည်။ သူက ၁ ခွန်းစ-၂ ခွန်းစ ဝင်ပြောပါသည်။ ထိုအခါမူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံသည်။ ကိစ္စအားလုံး ဘေးမသိရန်မခဲ ပြီးပြတ်သွားပါသည်။ တံတားပေါင်ကိုလည်း နောက်တစ်ချောင်း အစားထိုး၍သုံးပါသည်။

ဂျပန်တို့ကား ၁ ဆို ၁; ၂ ဆို ၂ ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ် ဘယ်တော့မျှမလုပ်။ စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောလျှင် မကြိုက်။ စစ်တပ်မှီလားတော့ မသိ။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် တူ ၁ ချောင်း၊ ဓားမ ၁ လက် ပျောက်နေလျှင် မီးတုတ်ထွန်းပြီး မတွေ့မချင်းအရှာခိုင်းပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

သုံးပန်းများစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှုကို ထပ်မံတင်ပြပါဦးမည်။

စမ်းချောင်းရေကို ဘယ်တော့မျှ အလွတ်မဲ့ သူတို့က မသောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချွေးတပ်သားအချို့က စမ်းချောင်းရေကို မောမောပန်းပန်းနှင့် လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ပြီး အားရပါးရ ကုန်းသောက်နေသည့်အခါ၊ သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်သည် အဝေးအလှမ်းမှနေလျက် ကျွန်တော်ကို ဦးခေါင်းယမ်း၍ ပြတတ်ပါသည်။ ‘မသောက်ပါစေနင့်’ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

စမ်းချောင်းရေကိစ္စတွင်မူ ဂျပန်များကိုယ်တိုင်လည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း ပြုထားပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံသည် ယင်းကိစ္စကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကလည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာချွေးတပ်သားများအား တဖွဖွပြောပါသည်။ စမ်းချောင်းရေသောက်နေသော ချွေးတပ်သားကိုမြင်လျှင် ဂျပန်စစ်သားများက ‘ခူးရား-ခူးရား’ဟု ဆဲရေးကာ ပါး၂ ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်သည်။

“စမ်းချောင်းထဲကရေကို မကျီမချက်ဘဲသောက်ရင် မင်းတို့ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်မယ်။ မနက် အလုပ်ထဲ သွားရင် ထမင်းချက်တုန်းကကျီထားတဲ့ ရေကျက်အေးကို ဝါးဆစ်ဘူးနှင့် ထည့်ယူသွားပါ”

စမ်းချောင်းတစ်နေရာတွင် သံဖြူဇရပ်မှယူဆောင်လာသည့် သံပုရာပိုင်းဒယ်ဒိုးကြီး ၂ လုံးနှင့် ထားပါသည်။ ချွေးတပ်သားများအနေဖြင့်မူ ယင်းသို့သောပိတ်ပင်တားမြစ်မှုကို အတိအကျ မလိုက်နာကြပါ။ လိုက်နာသူ

အလွန်နည်းပါသည်။ လစ်လျှင် လစ်သလိုလုပ်သူတွေက များပါသည်။ ခပ်စောစောအချိန်က ဟုတ်တော့မယောင် ရှိသော်လည်း၊ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဖရိုဖရဲဖြစ်လာကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ နယ်ပေါင်းစုံ၊ အရပ်ဒေသပေါင်းစုံ မ ၁၀၀ သားတွေမဟုတ်လား။ ဒီကြားထဲ အလုပ်ဒဏ်က ဆိုးရွားကြမ်းတမ်းလှသည်မဟုတ်လား။ နေ့ပေါင်း၊ လပေါင်းကလည်း ကြာညောင်းလာသည့်အခါ 'ငြိမ်ချင်ရာဖြစ်၊ သေချင်သေပါစေ'ဟု စိတ်ထားမျိုးမျိုးသူတွေ များပြားလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘွန်ထိုက်ချိန်နှင့် ဟန်ချိုများကိုလည်း ကြောက်ရကောင်းမှန်း၊ လေးစားရကောင်းမှန်း သဘောမရှိကြတော့ပါ။ မထိမဲ့မြင် လုပ်လာကြပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံကိုဘစိန်က ကျွန်တော်ကို ပြောပါသည်။

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ မသိသလို၊ မမြင်သလိုလုပ်နေကွာ။ နေရာတိုင်းပြောဖို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အလုပ်က ပင်ပန်းလွန်းတော့ ဘယ်သူပြောတာမျှ နားမထောင်ချင်ဘူး။”

ဤနေရာတွင် ထမင်းရုံ (စားဖို့ရုံ)အကြောင်းကို ပြောရပါဦးမည်။

စားဖို့ရုံခေါ်သည့် ထမင်းချက်ရုံသည် ခပ်စောစောပိုင်းအချိန် ၆ လလောက် အတွင်းကတော့ ရေကျက်အေး သို့မဟုတ် ရေနေ့များကို ပေးနိုင်ပါသည်။ ပေးလည်း ပေးပါသည်။ မည်သည့်ဈေးတပ်သားမဆို ဖိုခွင်ပေါ်ရှိ ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် ရေနေ့ကို ကြိုက်သလောက်ခပ်ယူနိုင်ပါသည်။ သံပုရာပိုင်းဒယ်အိုးကြီးများတွင် ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါလည်း ကျိုချက်ပြီးသားရေအေးများကို ဖြစ်ပါသည်။

နောင်အခါတွင်မူ ယင်းကိစ္စမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်။ စားဖို့ရုံမှူးသည် ယခင်အခါကလို ရေနေ့ကို မောမောသီသီ မပေးလိုတော့ပါ။ ပေးလည်း မပေးနိုင်တော့ပါ။ ဈေးတပ်သားများ ရေနေ့သွားယူလျှင် ဘွန်ထိုက်ချို သော်လည်းကောင်း၊ ဟန်ချိုသော်လည်းကောင်း လိုက်ပါရလေသည်။ သို့တိုင် အလျှပ်ယံ ယူလိုမရ။ တားမြစ် ပိတ်ပင်ခြင်း ပြုသည်။ အော်လားဟစ်လား ထိုးလားရိုက်လားလုပ်လေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာ တကြောင့် မဟုတ်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်များက ထမင်းရုံတာဝန်ကျ ဈေးတပ်သား များကို လူလျှော့တော့သည်။ ရထားလမ်း အရေးကြီးသည်ဆိုကာ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသည်။ စခန်းတာဝန်ခံကလည်း အထက်ပါအတိုင်း သတိပေးခြင်းပြုပါသည်။

စောစောပိုင်းကတော့ လိုက်နာကြပါသည်။ တောထဲတွင် ဝါးတွေကပေါတော့ လူတစ်ယောက်ဆို ဝါးဆစ်ဘူး ၂ လုံး-၃ လုံး၊ လုပ်ထားသည်မှာလည်း အကျအနံ့ အဖုံးနှင့် အပိတ်နှင့်၊ ပခုံးသိုင်းကြိုးနှင့်၊ နောက်တော့ ထည့်သောက်ဖို့ ဝါးဆစ်ခွက်နှင့်၊ ယင်းဝါးဆစ်ဘူး၊ ဝါးဆစ်ခွက်များကို ချောမောပြေပြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ကျားလျှာတို့၊ တံစဉ်းတို့၊ ကော်ဖတ်တို့ မလိုပါ။ ရထားလမ်းခင်းသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပွတ်တိုက်လိုက်လျှင်ပင် မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားသည့် အမျိုးသမီး၏ပါးပြင်အလား ချောမွတ်သွားပါသည်။

ဈေးတပ်သားများ စမ်းချောင်းရေ အစိမ်းတိုင်းသောက်ခြင်းကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုကိုယ်တိုင်က မနှစ်ခြိုက်ပါ။ တစ်ကြိမ်တွင် ဈေးတပ်သားတစ်ယောက် စမ်းချောင်းထဲတွင် လူအလစ်ဆင်းပြီး ရေသောက်သည်။ ယင်းအပြုအမူကို ယာမာမိုတို တွေ့သွားပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ပျော့ပျောင်းညင်သာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အော်လား ဟစ်လား၊ ရိုက်လားနှက်လား ဘယ်သူ့ကိုမျှ မလုပ်ပါ။ ထိုသူထိုဈေးတပ်သားကိုလည်း ဘာမျှမပြုလုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့နံနက် အလုပ်ဆင်းရန် လူတန်းစီသည့်အခါ၌မူ၊ စခန်းမှူးကိုဘစိန်က ဤအကြောင်းကို ပြောပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဤအပြုအမူမျိုးတွေ့ခဲ့လျှင် အပြစ်ကြီးလေးစွာ ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ နောက်တော့ ဘယ်အချိန်က စိုက်ထူလိုက်သည် မသိရပါ။ စမ်းချောင်းတစ်လျှောက်တွင် 'စမ်းချောင်းရေကို လုံးဝ မသောက်ရ။

သောက်လျှင် အပြစ်ကြီးစွာပေးခြင်းခံရမည်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများကို တွေ့ရပါလေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့သောပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း နေရာတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အန္တရာယ်ရှိမည်နေရာ၊ ဘေးဥပါဒ်ရှိမည်နေရာများ၌သာ ယင်းသို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်ခွင်၊ အလုပ်ခန့်နှင့်အနီးကပ်ဆုံး စမ်းချောင်းနေရာများတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့သောတားမြစ်ချက်များကို တပ်ဒီနီစခန်း၊ အပလုံစခန်းများတွင်လည်း အချို့နေရာများ၌သာ တွေ့ရပါသည်။ အချို့နေရာများတွင် ယင်းသို့ မတားမြစ်ပါ။ အမှန်က စမ်းချောင်းရေအလျဉ်သည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် မဟုတ်ပါလား။

ဂျပန်များနှင့် သုံးပန်းများမှာမူ မည်သည့်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရေကိုကျိုချက်ပြီးမှ သောက်ကြပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုသည် ရေချိုးလျှင်လည်း ကျိုပြီးမှသာ ချိုးပါသည်။ သူ့အတွက် ချိုးရေကို သူ့စစ်သား၂ယောက်က ကျိုပေးပါသည်။ တစ်ကြောင်းရှိပြန်သည်မှာ မွန်းတည့်ချိန်ဆိုလျှင် ထမင်းဟင်းကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးနေရမည်။ ချွေးတပ်သားများ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ လူ့အရေတွက်အတိုင်း ထမင်းလာရောက်ယူချိန်တွင် ဆုတ်ဆိုင်ခြင်းမရှိ ပေးနိုင်ရမည်။ မပေးနိုင်ခဲ့လျှင် စားဖိုရုံတာဝန်ခံကို ပါးရိုက်သည်။ နားရင်းအုပ်သည်။ လူလဲပစ်သည်။

ဤတွင် အမေကောင်း အနောင်းမသေချာသည့် မပြေမလည်မှုတွေ ဆက်တိုက် ဆက်နွယ်ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ 'အချိန်မီ ထမင်းပေးနိုင်ဖို့ အဓိက၊ ရေဇွေး အဓိကမဟုတ်' ဟု သဘောထားလာသည်။ ယခင်အခါက သံပုရာပိုင်းဒယ်အိုးကြီး ၁၀ လုံးလောက်ဖြင့် ရေဇွေးကျိုသည်။ ယခုတော့ ဒယ်အိုး ၃ လုံးလောက်သာ ကျိုသည်။ ထိုအခါ အချို့သောချွေးတပ်အဖွဲ့သားများမှာ ရေဇွေးကျက်ပြီးသား၊ ဆူပြီးသား ရလာသော်လည်း၊ တချို့မှာ ရေဇွေးမကျက်တကျက် သို့မဟုတ်ပါ ရေအစိမ်းအတိုင်းသာ ရလာသည်။ ဤတွင် ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်ဝေဒနာများ၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၊ အူရောင်ငန်းများရောဂါများ ဖြစ်ကြရလေသည်။

နောက်တစ်ဖန် ထမင်းချက်လုပ်အားက လျော့နည်းနေသည့်အတွက် 'အချိန်မီပေးနိုင်လျှင်ပြီးရော'သဘော ပိုက်လျက် ထမင်းကို နပ်အောင်မချက်တော့ပါ။ ပဲဟင်း ဆိုလျှင်လည်း ပဲကြီး၊ပဲကြား စိမ်းဆတ်ဆတ် မနူးမနပ်။ ပိန်ဥ၊ ဓမ္မေရုံသီး၊ ကန်စွန်းဥဆိုလျှင်လည်း ဘယ်တော့မျှ မနူးနပ်။ ဆီ၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီး ဟူ၍ ဘယ်ခါမျှ မပါ။ မနူးမနပ်ပဲကို ဆားတစ်မည်၊ နနွင်းတစ်မည်ထည့်ပြီး ပြုတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းတိုင်းတွင် ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်ဆိုသည်မှာ အလျှင်းမမြင်ရ။ မစားမသောက်ကြရပါ။ စင်စစ် ယင်းအဖြစ်သည် မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်ဘဲ ဖြစ်ရခြင်းပါ။ မိမိတို့လူမျိုးအချင်းချင်း စာနာစိတ်ကင်းမဲ့ခြင်း၊ သက်ညှာစိတ်ကင်းမဲ့ခြင်း၊ သစ္စာ မေတ္တာခေါင်းပါးခြင်း၊ ခေါင်းပုံပြတ်အမြတ်ထုတ်လိုခြင်းများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ချို့သည် ဤအကြောင်းကို အတော်အတန် ရိပ်စားမိဟန်တူပါသည်။ သံပြုစရပ်လို စခန်းကြီးများ၊ ကျိုကျမိလို-မော်လမြိုင်လို စခန်းကြီးများမှ စခန်းဖူးကြီးများ၊ ချွေးတပ်စုဆောင်းရေး ချွေးတပ်ဗိုလ်များနှင့် ကြံကြက်၍ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ခဲ့လျှင် 'ဘီရမာ-ဒရောဘာ'ဟု ဆဲရေးရေရွတ်ခြင်း ပြုတတ်ပါသည်။

ဤတွင် ကိုဘီစိန်ကို ကျွန်တော် မေးမြန်းကြည့်ရပါသည်။

“ဒရောဘာဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“သူနိုးလိုပြောတာကွ”

“အင်း-ကောင်းလေစွ။ ကောင်းလေစွ။ ဘီရမာ-ဒရောဘာ'တဲ၊။

ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းကိုမူ ကျွန်တော်တို့စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘီစိန် မသိမဟုတ်၊ သိပင်သိသော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ကိုဘီစိန်သာ မဟုတ်။ တောတွင်းရောက် စခန်းတာဝန်ခံ အားလုံးလောက်နီးနီး သိရှိကြသော်လည်း

ထိုကိစ္စ၊ ထိုအဖြစ်ကို ပြောနိုင်စွမ်းဆိုနိုင်စွမ်း မရှိကြပါပေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ချွေးတပ်သားများနည်းတူ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်။ ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန် မစားရသည့်အဖြစ်ပါ။

တစ်ခုရှိသည်မှာ ကိုဘစိန်သည် သံဖြူစရုပ်ချွေးတပ်စခန်းမကြီးသို့ ရိက္ခာထုတ်သည့်ဂျပန်စစ်သားများနှင့် လိုက်ပါသွားပြီး ပြန်လာသည့်အခါ၊ သူ့အတွက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ယူဆောင်သော ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်နီနှင့် ဆီ စသည်များ အနည်းအပါး ပါရှိလာတတ်ပါသည်။ ယင်းပစ္စည်း ၃ မျိုးစလုံးသည် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများတွင် ရှားပါးပစ္စည်းအဖြစ်မှကျော်လွန်လျက် 'ပျောက်ကွယ်ပစ္စည်းများ'ဟု ပြောရပါမည်။ ကိုဘစိန်က သူ ယူဆောင်လာ ရသည်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း ပြောပါသည်။

“အတူသွားတဲ့ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် စစ်သားတွေမမြင်အောင် မနည်းဝှက်ပြီး ယူလာရတာကွ။ ဟိုမှာ ဝယ်တော့ခြမ်းတော့လည်း ဆီလေးအစိတ်သား- ၃၀ သားနှင့် ငရုတ်သီး ၄-၅-၁၀ တောင်၊ ကြက်သွန် ၄-၅ ၂ ရမယ့်အရေး ရှိခိုးဦးတင်နှင့်ပါကွာ”

မှန်ပါသည်။ နောင်အကြိမ်၊ နောင်အခေါက် သွားသည့်အခါများ၌မူ ကိုဘစိန်ထံတွင် အခေါက်တိုင်း ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန် စသည်များ ပါရှိလာသည် မတွေ့ရပါ။ 'ဘယ်လိုမျှ ဝယ်လို့မရဘူးကွ'ဟု ပြောပါသည်။ သူ့ထံတွင်ပါရှိလာတတ်သည်မှာ ကူးဝါးစီးကရက် (ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံဖြစ်) ၁ ဘူး-၂ ဘူးစ၊ အင်မက်ရွက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ကြွသကာထုပ် ၂ ထုပ်-၃ ထုပ်လောက်နှင့် ဆန်ကိုပြုလုပ်ထားသည့် မရွေးမှန်ထုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းမှူးကိုဘစိန်သည် သူ့ထံတွင်ပါရှိလာသည့် ပစ္စည်းများထဲမှ ကူးဝါးစီးကရက် ၂ ဘူး- ၃ ဘူးကို သူ့သောက်ဖို့ချန်ထားပြီး၊ မရွေးမှန်ထုပ်များနှင့် ကြွသကာထုပ်များကိုမူ ချွေးတပ်သားများအားတစ်ဆင့် ပြန်လည်ရောင်းချပါသည်။ ချွေးတပ်သားဆိုပေမယ့် အမှန်တော့ အလုပ်သမားချွေးတပ်သားများ မရရှိကြပါ။ နီးစပ်သော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုတို့လောက်သာ ရရှိကြပါသည်။ ဒါတောင် ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက် အလှအယက် ဖြစ်သည်။

(ဤနေရာတွင် ပြည့်စွက်ပြောရန် အကြောင်းတစ်ခု လိုပါလိမ့်မည်။' ပြောမည့်အကြောင်းမှာ ချွေးတပ် အလုပ်သမားများအားလုံးသည် စခန်းမှူးမှစပြီး သာမန်အလုပ်သမားအထိ ဂျပန်များထံမှ လုပ်ခစားနားများ ရရှိကြ ပါသည်။ ၁ ပတ် ၁ ကြိမ် ရှင်းပေးပါသည်။ သူတို့ပေးသည့် ဂျပန်ငွေစက္ကူများမှာ ဝါးစိမ်းနဲ့နံ့ပြီး စက္ကူပေါ်တွင် ဝါးမျှင်တွေကပ်နေပါသည်။ ချွေးတပ်သားများသည် ဝါးဆစ်ဘူး၌ထည့်ပြီး လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားကြသည်။ ဤအကြောင်းကို စာအုပ်ရှေ့ပိုင်းတွေ စာရေးသူ ဖော်ပြထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အပလုစခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမှာ မီးရထားသံလမ်းဆွဲခြင်း၊ ဇလီဗားတုံး ချခြင်း၊ ဂဝံကျောက်များ ခင်းခြင်း စသောလုပ်ငန်းများအတွက် ရောက်ရှိလာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အဆိုပါ အဓိကကျသည့်လုပ်ငန်း ၃ ရပ်စလုံးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားချွေးတပ်သားများလုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ် များတော့ မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်များနှင့် သုံ့ပန်းစစ်သားများ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်များဘက်က ကြည့်လျှင် စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုသည် ဦးဆောင်ဦးရွက်ဖြစ်ပါသည်။ သုံ့ပန်းများဘက်ကဆိုလျှင် သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အမြင်တော့ ဒီလိုပဲမြင်ပါသည်။

အလုပ်ထဲရောက်သည့်အခါ ယာမာမိုတိုသည် မြေပုံစာရွက်လိပ်ကို သူ့လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။ မြေပုံစာရွက်လိပ်ကို မကြာခဏဖြန့်ကာ သုံ့ပန်းစစ်ဗိုလ်နှင့် နီးနှောတိုင်ပင်သည်။ နောက်တော့ ရထားလမ်း၏ ရှေ့တူရူအဝေးအလှမ်းဆီသို့ အသင့်ချထားသောမှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ယာမာမိုတို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ၊ သို့မဟုတ်လည်း တိုက်တွန်းချက် ညွှန်ကြားချက်အရ။

ထို့နောက်တော့ ခင်းထားသည့်ဇလီမားတုံးများကို အချိုးကျရှိမရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာ ဘုံပန်းစစ်ဗိုလ်ပါ ၂ ဦးစလုံး အစောဆုံးလိုက်လံကြည့်ရှုခြင်းပြုကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုံပန်းစစ်သည်များအားလုံးပင် မိမိတို့ ဆိုင်ရာ လက်နက်ကိရိယာများကိုကိုင်ဆောင်ကာ ရထားလမ်း၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် စနစ်တကျ ရပ်နေ ကြပါသည်။ လက်နက်ကိုင်ဂျပန်စစ်သားများနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးယောကုဝတို့လူစုလည်း အနီးတစ်ဝိုက်၌ ရှိနေကြ လေသည်။

အားလုံးအဆင်ပြေ အချိုးကျသွားသည့်အခါ ဘုံပန်းစစ်ဗိုလ်က သူ့လူများကို လက်မြောက်အချက်ပေးလိုက် ပါသည်။ ဤတွင် စောစောက လက်နက်ကိရိယာ တစ်စုံတစ်ရာမကိုင်ဆောင်ဘဲ လူချည်းသက်သက်ရပ်နေသော ဘုံပန်းစစ်သားများက သံလမ်းကို ဇလီမားတုံးပေါ် တင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဖန် နောက်သံလမ်းတစ်ခုကို တင်ကြပြန် ပါသည်။ ထိုကိစ္စပြီးသည့်အခါ စစ်ဗိုလ် ၂ ဦးစလုံးသည် ပေးကြီးများဖြင့် သံလမ်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု၏ အကွာ အဝေးကိုတိုင်းထွာခြင်း၊ လမ်းပြေးညီမညီ၊ မြောင့် မမြောင့်ကြည့်ခြင်း၊ ဇလီမားတုံးများငြိမ်သက်မှု ရှိမရှိစစ်ဆေး ခြင်း စသည်များကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အကြိမ်ပေါင်းအတော်တော်များများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။

စိတ်တိုင်းကျပြဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာခိုတိုသည် ရထားသံလမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဘုံပန်းစစ်ဗိုလ်ကမူ သူ့လူဘုံပန်းများအား တစ်စုံတစ်ရာကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားပြောဆိုခြင်း၊ ညွှန်ပြခြင်း ပြုသည်။ နောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က မီးရထားသံလမ်း ၂ ခုကြား ထိပ်တစ်နေရာ၌ သွားရောက်၍ထိုင်သည်။ သူထိုင်သည်မှာ မှဆိုးခူးထောက်ထိုင်ပုံထိုင်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ ဘုံပန်းစစ်ဗိုလ်၏လှုပ်ရှားမှုအချိန်အတွင်းမှာပင် သူတို့၏ခါးစောင်းလောက်အရှည်ရှိသည့် လွန်ပူ ကြီးများကိုင်ဆောင်ထားသော ဘုံပန်းစစ်သားများသည် သံလမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ၆ ဦးကျနေရာယူပြီး အသင့်ဖြစ်နေကြပါသည်။ သူတို့၏လွန်ပူများကိုလည်း မူလကသတ်မှတ်ပေးထားသော ဇလီမားတုံးများပေါ်၌ တင်စိုက်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

နောက်တော့ ဘုံပန်းစစ်ဗိုလ်သည် ခူးထောက်ထိုင်ရာမှနေလျက် သူ့လူများ လွန်ပူထိုးစိုက်ထားသည်ကို ညီမညီ၊ တည့်မတည့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးကို တစ်ဘက်ပွင့် တစ်ဘက်မှိတ်ကြည့်သည်။ အပြန်ပြန် အထပ်ထပ် ကြည့်ရှုသည်။

ယင်းသို့ ကြည့်ရှု၍ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်သည့်အခါ သူ့ညာလက်ကို အထက်သို့ မြှောက်လိုက်ပါသည်။ လက်ညှိုးကို တန်းတန်းမတ်မတ် ထောင်ထားပါသည်။ ထို့နောက် လက်ညှိုးကို ခရုပတ်ဝိုင်းပတ်ပြပါသည်။ ဤလို လက်ညှိုးကို ကွင်းပတ်ပြနေသမျှတော့ လွန်ပူသမားများကလည်း ဇလီမားတုံးပေါ်တွင် လွန်သွားဖြင့် ထိုးဖောက်နေကြပါသည်။ သံလမ်းနှင့် ဇလီမားတုံးကိုကုပ်တွယ်ပို့ သံစိုကြီးများရိုက်သွင်းရန် သံစိုပေါက်ဖောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အနေတော်ပြီ၊ အလောတော်ဖြစ်ပြီဆိုသည့်အခါ လွန်ပူကြီးများကို စနစ်တကျ တစ်ရစ်ချင်း တစ်ရစ်ချင်း ပြန်လှည့်ထုတ်ကြရသည်။ ထို့နောက်တော့ ဖောက်ထားသည့်နေရာတွင် သံစိုကြီးများစိုက်သွင်းပြီး ကြီးမားသော သံတူများနှင့် အချက်ညီညီ ရိုက်နှက်သွင်းကြပါသည်။ ဤအခါတွင် သံစိုရိုက်နှက်သည့် တူကိုင်သမား များမှာ စောစောတုန်းက လွန်ပူဖောက်သည့်စစ်ဘုံပန်းများ မဟုတ်ကြပါ။ တစ်ခြားစီ တစ်ကန့်စီ ဖြစ်ပါသည်။

သံလမ်းဆုံးခြင်း၊ တံတားတည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်းများတွင် ဂျပန်များဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ခေ့စပ်သေချာ ချင်သလို၊ စစ်ဘုံပန်းများဘက်ကလည်း အလိုက်လျော့နိုင်ဆုံး စေတနာစိတ်ကောင်းထား၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် သည်ဟု ယူဆရပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဘုံပန်းစစ်ဗိုလ်၏လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုသည် ‘စံ’တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်ခက်နှင့် စေတနာသည် ဤနေရာတွင် တစ်သီးတစ်ခြားစီဖြစ်တန်ရာပါသည်။

စစ်စစ် ဖြစ်ခက်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ လုပ်ကိုင်ပေးရခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ဝတ္တရားအရ စေတနာထား၍

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသဘောမျိုးများသည် ဤထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်မှုတွင် သာဓကတွေ့၊ ပြယုဂ်တွေ့ များစွာရှိခဲ့လေသည်။

စစ်သူပုန်းများသာ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ့ဈေးတပ်သားများ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ယင်းသို့သော စေတနာစိတ်ထား ရှိမှုကို အစောပိုင်းအချိန်က တွေ့ရှိရလေသည်။ ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်ကတော့ မြန်မာ့ဈေးတပ်သား အားလုံးလိုလိုပင် ညီညာထကြွကြပါသည်။ လူ့အတော်များများသည် ဤရထားလမ်းတွင် အလုပ်သမားအမြောက်အမြားလိုအပ်သဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အလုပ်လုပ်ရန် လာရောက်သူအဖြစ်၊ ရထားလမ်းအလုပ်သမားအဖြစ်ဟု ယူဆရင်းရှိခဲ့ကြပေသည်။ အတင်းအကျပ်ဖမ်းဆီး၍ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းခံရသူများလည်း မရှိမဟုတ်။ ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဘက်က ဈေးတပ်သားစုဆောင်းရေးဆိုင်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင် စသော အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြီးစေလွယ်ပြီးပြီးရောစကားများကလည်း မစားရဘဲနှင့် စားဖိုးနှင့်သွားလောက်ပါပေသည်။

“ဟိုမှာက အစားအသောက်ဆို သိပ်ကိုပေါတယ်။ အဝတ်အထည်ဆိုလည်း ဘန်ကောက်ယူမလား၊ ဇင်းမယ်ယူမလား။ ကြိုက်တာရတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို တစ်လ စာ ၂ ခါထည့်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့ မပျော်ဘူးဆိုရင် ၃ လပြည့်တော့ပြန်နိုင်တယ်။ ဒီထက်ကောင်းတာ ဘာရှိသေးသလဲ”

“နောက်ဆုံးကွာ။ ရထားလမ်းလည်း ပေါက်သွားပြီ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်ကြီးစားတယ်ဆိုရင် အမြဲတမ်းအလုပ်သမား ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်သားကိုယ့်မယား ခေါ်ယူပေါ့” -

အမှန်တော့ ထိုအချိန် ထိုအခါသမယက မြန်မာနိုင်ငံတွင် အလုပ်အကိုင်ရှားပါးလှသည်။ လခစားအလုပ်မှာ ပို၍ပင် ရှားပါးခက်ခဲလှသည်။ စစ်အတွင်း စစ်ကာလဖြစ်သောကြောင့်လည်း ငတ်မသွားသည့်တိုင် အစားအသောက် ရှားပါးလေသည်။ အဝတ်အထည်ဆိုသည်မှာလည်း ဟိုယခင် ဗြိတိသျှများအုပ်ချုပ်စဉ်ကလို ငွေကြေးပေးဝယ် လို့ပင် ဝယ်တိုင်းမရပါ။ အဝတ်အထည်ရှားပါးမှုကြောင့် လူတိုင်းလိုလို သန်းကြီးမတွေ့တယ်ကုန်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤလိုအဟောအပြောမျိုး၊ ဤလို သွေးဆောင်ပြားယောင်းမှုမျိုးများဖြင့်ပဲစတင်ခဲ့သော်လည်း တောတွင်းဈေးတပ်အလုပ်စခန်းများ၌မှာမူ ခါးသီးဆိုးရွား ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ရင်ဆိုင်ရမှုများကြောင့် လူပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ သေကျေပျက်ပြုန်းလျက် ဤမီးရထားလမ်းမှာလည်း ဤမျှလောက် နာမည်ဆိုးထွက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ဆက်နွယ်လျက် စာရေးသူ အမှတ်ရနေသည့်အဖြစ်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ဝမ်းနည်းစရာလား၊ ရယ်စရာလား မပြောတတ်။

ဘုရား ၃ ဆူစခန်းတွင် ညဦးပိုင်းတစ်ည အိပ်ရာမဝင်ကြသေးဘဲ မီးပုံသားတွင် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြခိုက် ပန်းတနော်နယ်မှ လယ်သမားကြီး ဘကြီးဦးချစ်မြိုင်က ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း ကောက်ခါငင်ကာပြောလိုက် ပါသည်။

“မပျော် ၃ လဆိုတာက အလုပ်လုပ်ဖို့ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရ။ ဝဲပေါက်တာ ပြောတာဗျ။ ကြည့်ပါလား။ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ် ဒီရောက်မှ ပေါက်တဲ့ဝဲတွေ။ ဝ နှစ်ကျော်နေပြီ။ ခုထို မပျောက်သေးဘူး။”

စင်စစ်တော့ ဘကြီးမြိုင်တစ်ယောက် တောတွင်းစခန်းသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဝ နှစ်ကျော်သွားပေပြီ။ စကားထဲက ဓာတ်ပေါ်နေပြီ မဟုတ်လား။ လူ့အတော်များများသည် ဘကြီးမြိုင်နည်းတူပင် ဝ နှစ်ကျော်သမားချည်းဖြစ်လေသည်။

သူပုန်းစစ်သားများ လုပ်ကိုင်ရုံနှင့် ယင်းတို့၏အလုပ်တာဝန်၊ ယင်းတို့၏ဆောင်ရွက်လုပ်ရှားရုံများကို အထက်တွင် တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ သူပုန်းများဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေခိုက်တွင် အရပ်သားဈေးတပ်သားများ၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရုံများ၊ သူပုန်းနှင့် အရပ်သား မည်သို့မည်ပုံ ဂျပန်များက စည်းခြားသတ်မှတ်ထားသည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဆက်လက်၍တင်ပြပါမည်။

ယခု စာရေးသူတင်ပြနေသည်မှာ အပလုံစခန်းသို့ တတိယအကြိမ်ရောက်ရှိစဉ်က အကြောင်းရပ်များဖြစ်ပါသည်။

သုံးပန်းစစ်သားများက ဤလို ဇလီဖားတုံးချခြင်း၊ သံလမ်းဆွဲခြင်း စသောအလုပ်များ လုပ်ကိုင်နေရခိုက်တွင် အရပ်သားရွေးတပ်သားများသည် ကျောက်ထုကျောက်ခွဲရခြင်း၊ ကျောက်တောင်များကို ဒိုင်းနုမိုင်းဖောက်ခွဲရန် အတွက် အခေါင်းပေါက်ဖောက်ရခြင်း (စနက်တံနှင့် ယမ်းပျောထည့်ရန် ဖြစ်သည်။) သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲ၍ ရထားမီးထင်းအတွက် ဖြတ်တောက်ရခြင်း၊ ပြီးလျှင် ရထားလမ်းအား ဂျပန်များသတ်မှတ်ပေးထားသောနေရာတွင် ထင်းလုံးပုံများဖွဲ့ခြင်း ပြုရပါသည်။

ကျောက်ထုကျောက်ခွဲရသော ရွေးတပ်သားများမှာလည်း ထင်းဖြတ်ရသော အဆိုင်းအဖွဲ့များနည်းတူပင် ရထားလမ်းအားတွင် ကျောက်ကျင်းဖွဲ့လျက် စုပုံခြင်းပြုကြရပါသည်။ ယင်းအလုပ်များကို လူစုခွဲလျက် မိမိတို့ အဆိုင်းနှင့် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ အလုပ်သမားအဆိုင်းကို ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများက သင့်တော်သလို စီမံခန့်ခွဲ၍ ဖွဲ့စည်းပေးကြရပါသည်။ ထင်းအလုံးပုံစံ၊ ကျောက်ကျင်းပုံစံ စသည်များကိုမူ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးများနှင့် ဂျပန်စစ်သားများက သတ်မှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ညနေ ၅ နာရီဆိုလျှင် ထင်းပုံများကိုလည်း ဂျပန်က ပေးကြီးတိုင်းသည်။ ကျောက်ကျင်းများကိုလည်း ပေးကြီးတိုင်းသည်။ ပေမမိပေပြည့်လျှင် သေပြီသာမှတ်။

ယင်းသို့ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် ထုထောင်းကန်ကျောက် ရိုက်နက်ခြင်းပြုသည့်အခါတွင်မူ သာမန်အလုပ်သမားရွေးတပ်သားအဖွဲ့အဆိုင်းများကိုသာ အပြစ်ပေးခြင်း မဟုတ်တော့ပေ။ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကိုလည်း လူကုန်တန်းစီ၍ ရပ်စေပြီး၊ လက်သံပြောင်ပြောင်နှင့် ပါးနားကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှက်လေသည်။ နောင်အခါတွင်မူ လက်ဖြင့် မရိုက်မနှက်တော့ပါ။ ဝါးတွေကပေါတော့ ဝါးရင်းတုတ်နှင့်ရိုက်နက်ခြင်းပြုလေသည်။

နောက်တစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခြားမဟုတ်။ ကျောက်တောင်ကြီးများကို သံတူရွင်းကြီးများ၊ သံတူကြီးများဖြင့် အပေါက်ဖောက်သူများ ဖြစ်သည်။ ထိုသူ ထိုအဆိုင်းများကိုမူ နံနက်ကတည်းကပင် အတိုင်းအထွာအဖြစ် ဝါးချောင်းကလေးများ ပေးထားပါသည်။ ဘု ဝေခွဲခန့် ဖြစ်သည်။ ညနေ ၅ နာရီထိုးလျှင် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ကျောက်တောင်နေရာတွင် ယင်းအတိုင်းအထွာရှိသည့် တွင်းပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေရပေမည်။ ပေမမိ ဒေါက်မမိဖြစ်နေလျှင် သူတို့လည်း မသက်သာ။ အရိုက်အနှက် ခံကြရလေသည်။

ယင်းသို့ နောက်ပိုင်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရသောအချိန်၌မူ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများမှာ ကပ်သင့်လာပါတော့သည်။ ခပ်စောစောပိုင်းအချိန်များက တုတ်တစ်ချောင်း လက်မှာကိုင်ပြီး ရွေးတပ်သားများအပေါ်တွင် ပါးစပ်က အော်ဟစ်ဟစ်ဟယ်နှင့် ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်လျက် ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင် အမိန့်ပေးစေခိုင်းခဲ့သော်လည်း၊ ယခုနောက်ပိုင်းတွင်မူ သတ်မှတ်ပုံစံမပြည့်ခဲ့သော် ဂျပန်များက ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများကိုပါ အလုပ်ကိုဝင်ရောက်၍ လုပ်ကိုင်စေခြင်း၊ ထိုးကြိတ်ရိုက်နက်ကန်ကျောက်ဆဲရေးခြင်း၊ ကညင်ဆီမီးတိုင်းများ၊ ဝါးစည်းမီးတိုင်းများ ထွန်းညှိစေကာ မှောင်ရိသည့်အချိန်အထိ၊ လုပ်ငန်းတာဝန်ကိုပြည့်မီသည်အထိ စေခိုင်းခြင်း ပြုလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများမှာ စောစောပိုင်းအချိန်များကလို ပေါ့ဆဆပြောလိုဆိုလို မပြစ်ကြတော့ပါ။ လေးလေးနက်နက် ဖိစိစီးစီးဖြင့် ပြောဆိုကြပ်မတ်လာကြပါသည်။ တချို့သောဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ကို အထိုက်အလျောက် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ တချို့သော ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများသည် ရွေးတပ်သားများအား ဆဲဆိုရိုက်ပုတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လာကြပါသည်။ ကမ္ဘာမီးသောင်သော် သားကောင်ချနင်း ဆိုသည့်သံတော့ချိုး ဆိုရပါမည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ရွေးတပ်သားခများမှာမူ ခံရောက်ကချ်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ဘဝသည် ဂျပန်ကိုလည်း ကြောက်ရ၊ ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုကိုလည်း ကြောက်ရနှင့် သစ် ၂ ပင် ကြားပေါက်သော ဝါးပင်ငယ်အလားပါတကား။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်ကို အလေးအနက် သုံးသပ်စိစစ်ကြည့်ပါလျှင် လွန်စွာမှ ရင်နှင့်စရာ ကောင်းပါသည်။ ချွေးတပ်သားများသည် အလုပ်တာဝန်ကို မလေးစား၍၊ မကျိုးခံ့၍တော့ မဟုတ်ကြပါ။ သူတို့သူတို့တွင် အားအင်များ ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းနေပါလေပြီ။ ပေါက်တွဲတစ်ချက် ပေါက်ရခြင်း၊ တွဲတစ်ချက် ထုနက်ရခြင်း၊ လွှဲတစ်ချက် ဆွဲရခြင်းတို့သည် သူတို့သူတို့အနေဖြင့် ကြီးမားသောအားထုတ်ရမှု ဖြစ်ပါသည်။ လွန်စွာမှ ပင်ပန်းလှလေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူတို့ကို အနားပေးဖို့ကောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော်ရှေ့မှမြင်ကွင်းသည် တစ်ခုသောလောကဧရိယာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအနိဋ္ဌာရုံ၏တရားခံသည် 'စစ်မက်'ဖြစ်ကြောင်း အစက ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်းလုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်များသည် စောစောပိုင်းအလုပ်များလောက် ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်ခြင်း မရှိကြောင်းကိုမူ ရိုးသားစွာဝန်ခံရပါမည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခက်သည်မှာ လူအင်အားပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် လုပ်အားပြဿနာ ဖြစ်လေသည်။

တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းများတွင် ယခင်စောစောပိုင်းအချိန်တုန်းကလို လူအင်အား မကောင်းတော့ပါ။ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံ၊ ၁၃ နိုင် ၁ နိုင်နှုန်းလောက်မျှသာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။ သေကျေပျက်စီးကုန်ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထိုအတွင်းက 'ယက်သုံကြား ငါးတင်၊ တင်သည့်ငါး ကြောင်စား'ဆိုသည့်နှယ် ကျန်ရှိသူ ချွေးတပ်သားအများစု မှာလည်း အားအင်များကုန်ခန်းပြီး လေပြင်းပြင်းတိုးလိုက်လျှင်ပင် လဲတော့မည်အလားဖြစ်သည်။

လယ်ထဲ၊ ကိုင်းထဲ၊ ယာထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဖက်ရုန်းခဲ့ကြသော ယောက်ျားရင့်မာကြီးများလည်း မခံနိုင်ပါ။ စက်ရုံကြီးများ၊ အလုပ်ရုံကြီးများ၊ ဆိပ်ကမ်းကြီးများတွင် ဒေါင်းတင်မောင်းတင် အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျား ဘသားကြီးများလည်း ကြာတော့ မခံနိုင်ပါ။ အသက်ရှင်လျက် နာနာရုပ်အရိုးစုတွေလို ဖြစ်လာကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများအနေဖြင့် အလုပ်သမားအဆိုင်းများဖွဲ့စည်းခြင်း ပြုသည့်အခါ များစွာ သတိထားကြရလေသည်။ လူ ၁၀ ယောက်စုဖွဲ့လျှင် ထို ၁၀ ယောက်တစ်စုတွင် အတော်အတန်လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်သေးသူချည်း မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသလို၊ တစ်ဖွဲ့တည်းတွင် ခရမ်းသီးပီနီ ဓားတုံးကြီးတွေချည်း မဖြစ်ဖို့လည်း လိုလေသည်။

နောက်ပိုင်းအချိန်တွင် ချွေးတပ်ဖွဲ့စည်းမှုဆိုသည်မှာလည်း စောစောပိုင်းအချိန်ကလို စနစ်ဇယားကျကျ မဟုတ်တော့ပါ။ အစကနဦးကတော့ သူဒေသနှင့်သူ၊ သူဖြူနှင့်သူ၊ သူခရိုင်နှင့်သူ ဖြစ်သည်။ ဘွန်ထိုက်ချို တစ်ယောက်၏ လက်အောက်တွင် ဟန်ချို ဘယ်နှစ်ယောက်၊ ဟန်ချိုတစ်ယောက်၏ လက်အောက်တွင် ချွေးတပ်သား အရေအတွက် မည်ရွေမည်မျှ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း၌မူ ယင်းစနစ်သည် လုံးဝပျက်သွားလေသည်။ ရရာလူ၊ ရရာဖြူ၊ ရရာခရိုင်၊ ရရှိရာ ဘွန်ထိုက်ချို-ဟန်ချိုတို့ဖြင့် ဖြစ်သလိုဖွဲ့စည်းလုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

ဦးခေါင်းတစ်လုံး၊ လက် ၂ ဖက်၊ ခြေ ၂ ချောင်းရှိခဲ့လျှင် တောတွင်းချွေးတပ်စခန်း၌ ထိုလူသည် ချွေး တပ်သား ဖြစ်လေ၏။ ဂျပန်မာစတာတို့လည်း ဘယ်လိုမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောလို မဖြစ်တော့ပါ။ ဖြစ်သလို နည်းနှင့် မီးရထားလမ်းကြီးပြီးစီးဖို့သာအဓိက ဟူသောဆုံးဖြတ်ချက်။

ယင်းသို့သောအခြေအနေ၊ ယင်းသို့သောအကြောင်းများကြောင့်လည်း အကျိုးဆက်တစ်ခု ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအကျိုးဆက်ကား တခြားမဟုတ်ပါ။ ချွေးတပ်သားတစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့လျှင် မည်သူမည်ဝါ၊ မည်သည့် ဒေသ၊ မည်သည့်အရပ်က ဟူ၍ မေးမရခြင်းမရ၊ ပြောနိုင်သူမရှိ ဖြစ်ရလေသည်။

တစ်ဖန် ယင်းအကြောင်းနှင့်ဆက်နွယ်ကာ ရပ်ရွာတွင်ကျန်ရှိရစ်သော ၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် မိဘ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ သားမယား၊ သားသမီးအစရှိသူများကလည်း သေလိုမှ သေမှန်းမသိကြရှိကြပါ။ စစ်ကြီး

ပြီးသည့်နောက် အချိန်ကာလအတန်ကြာမြင့်သည့်တိုင် လူလည်း ပြန်မလာ၊ သတင်းလည်း တစိုးတစိမကြားရ တော့မှပင် 'သေပြီ' ဟု သဘောပိုက်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့နှင့်ပတ်သက်သူသည် အမှန်သေပြီဟုရှုကား ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အတပ်ပြောနိုင်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ အချိန်ကာလကြာညောင်းသည့်တိုင်အောင် ပြန်ရောက်မလာခြင်းကြောင့်သာ 'သေပြီ' ဟု ယူဆလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

တစ်ဖန် ယင်းအကြောင်းနှင့်ဆက်စပ်ကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ စဉ်းစားဖွယ်ကောင်းသည့်အဖြစ်တစ်ရပ်ကို လည်း စာရေးသူ ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းနှစ် ဧပြီလအတွင်းက စာရေးသူသည် 'ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကြီး' ၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအနေဖြင့် မွန်ပြည်နယ်ဘက်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ မော်လမြိုင်မြို့တွင်ကျင်းပပြုလုပ်သည့် 'မွန်ယဉ်ကျေးမှု' ညီလာခံ' တက်ရောက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြင့် ညီလာခံရက်များ ပြီးဆုံးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးသူနှင့် အဖော်တစ်ယောက် (ဦးလှသောင်း- ပြည်တော်သစ်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ်) တို့ ကျိုက္ခမိဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ရေလယ်ဘုရားကို ဖူးမြော်ရန်နှင့် ကျိုက္ခမိဆားလုပ်ငန်းနှင့် ငါးလုပ်ငန်းများကိုလေ့လာရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ည ရေလယ်ဘုရားတန်ဆောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့အနားယူနေခိုက် ကရုပ္ပိရွာမှ မွန်အမျိုးသားကြီး ၃ ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏စကားထဲတွင် စပ်စိစပ်ရာဆိုသလိုပင် ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်းအကြောင်း ပါဝင်လာပါသည်။ ဤတွင် မွန်အမျိုးသားကြီးများက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ ပါသည်။

“အဲဒီ မီးရထားလမ်းက လူ ၅ ယောက်ဟာ ကျုပ်တို့ရွာ ရောက်လာတာပေါ့။ ဂျပန်လက်က ထွက်ပြေး လာတာ။ လူ ၂ ယောက်ဆိုရင် ခါးမှာ ပုဆိုးမပါဘူး။ ဂုန်နီအိတ် ပတ်ထားတယ်။ ၃ ယောက်ဟာ ရွာရောက်ပြီး ဘာမျှ မကြာပါဘူး။ သေသွားတယ်။ ၂ ယောက်ကတော့ ကျုပ်တို့ရွာက ဆေးဝါးကုသပေးလို့ ကျန်းမာလာတယ်။ အဲဒီ ၂ ယောက်ဟာ သူတို့ရုပ်ရွာဒေသ မပြန်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ရွာမှာပဲ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြတယ်။ သားသမီးတွေတောင် ရနေကြပြီး ၂ ယောက်စလုံးဟာ ဟိုအထက်အရပ် ဆင်ဖြူကျွန်း နယ်ဘက်ကလို့ ပြောတယ်”

တစ်ဖန် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့်အတူ ချောင်းဆုံကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ တက်ရောက်စဉ် ကလည်း ချောင်းဆုံမှ သခင်ကျော်စိန်နှင့် မှုရစ်ကြီးရွာမှ သခင်အောင်ဒွေးတို့က ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဦးဘဝင်း (လင်းယုန်ဘဝင်း၊ ကွယ်လွန်) တို့အား အောက်ပါအတိုင်းပြောပြဖူးပါသည်။

“ဈေးတပ်ပြေးတွေဟာ ကျုပ်တို့ဒေသဘက်လည်း ရောက်လာကြတာပဲဗျ။ တချို့လည်း မကျန်းမမာဖြစ် လာတော့ သေကုန်ကြတယ်။ တချို့တော့လည်း သူတို့ရုပ်ရွာ အရောက်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ကြတာပဲ။ တချို့တော့လည်း ကျုပ်တို့ရုပ်ရွာမှာသောင်တင်ပြီး အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားသမီးတွေ မြေးတွေတောင် ရနေကြပြီပဲ”

ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်မှုကို အကြောင်းပြုလျက် ယင်းကဲ့သို့သော ရင်ကွဲကွဲရသည့်အဖြစ် များမှာလည်း များစွာပင်ရှိခဲ့လေသည်။ စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ စာရေးသူ သထုံနယ်ဘက်သို့ရောက်ရှိခဲ့စဉ်အခါကလည်း သထုံနယ်ဖြစ်သော ကျိုက်တိုး၊ စင်းကျိုက် စသည့်ဒေသများတွင် အခြေကျကာနေထိုင်ကြသော ဈေးတပ်ပြေးများကို တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။

အမှန်က ဤမီးရထားလမ်းကိုဖောက်လုပ်ရာတွင် လူသားအချင်းချင်း ငဲ့ညှာထောက်ထားသည့်စိတ် ရှိမည် ဆိုပါက ဤမျှလောက် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်စရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ပါပေ။ နောင် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ

၌လည်း သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံများအနေနှင့် ဤလမ်းကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့်ပင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အကျိုးတရား ရှိရာရှိကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာစေရန်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဤအခြေအနေသို့လည်း မရောက်ရှိခဲ့ပေ။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသည်အခါ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ယင်းသံလမ်းများကို ဖြုတ်ယူသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်း ရှေ့ပိုင်းများတွင် အကျယ်ဖော်ပြထား ပါသည်။

* * *

အထက်တွင်တင်ပြထားသည့်အတိုင်း အလုပ်ခွင်၊ အလုပ်စခန်းတွင် အလုပ်လုပ်ရာ၌ ဂျပန်များက သုံးပန်း စစ်သားများနှင့် အရပ်သားချွေးတပ်သားများအား မည်သို့မည်ပုံ စည်းခြားသတ်မှတ်ထားသည်ကို ကြည့်ပါ။

ယခု သုံးပန်းစစ်သားများနှင့် ဂျပန်များလုပ်ကိုင်နေသည်မှာ အလုပ်စခန်းတွင် ဇလီဖားတုံးခင်းခြင်း၊ သံလမ်း ချခြင်း၊ လိုအပ်သောကျောက်များထည့်ခြင်း စသော လုပ်ငန်းများဖြစ်ကြောင်း အထက်တွင် စာရေးသူတင်ပြထား ပါသည်။ ယင်းလုပ်ငန်းကို အလုပ်မှ အနုန်းကွင်းစခန်းရောက်သည်အထိ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ၁ ရက်-၂ ရက်အတွင်း ပြီးစီးသွားမည်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါ။

ယင်းသို့ သုံးပန်းစစ်သားများနှင့် ဂျပန်များ သံလမ်းချနေစဉ် အရပ်သားချွေးတပ်သားများ၏ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေမှုကိုလည်း အထက်တွင် တင်ပြထားပါသည်။

ဤတွင် ထိုလူ ၂ စု၏အကွာအလှမ်းသည် ကိုက် ၃၀ လောက်သာ ဖြစ်ပေမည်။ လွန်ရောဂျံရော ကိုက် ၅၀ ပေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းမြင်နေရသည်။ အော်ပြောလျှင်လည်း ကြားနိုင်လေသည်။ ထိုလူ ၂ စု၏ စပ်ကြားတွင် လက်နက်ကိုင်၍ ဂျပန်စစ်သားများသည် အမြဲတမ်း စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သုံးပန်းများနှင့် အရပ်သားချွေးတပ်သားများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အဆံပြုရန် လွန်စွာပင်ခဲယဉ်းလေသည်။

လက်နက်ကိုင်စောင့်ကြပ်သည့် ဂျပန်စစ်သားများသည် များသောအားဖြင့် လွန်စွာမှ ရိုင်းစိုင်းလေသည်။ ထစ်ခဲနဲရှိလျှင် ခြေနှင့်ပြေးကန်ခြင်း၊ ကျောကုန်းကို သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်ခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ပြောင်းနှင့် တစ်အားဆောင့်၍ထိုးခြင်း စသော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို မညာမတာပြုကျင့်တတ်သူများ ဖြစ်လေသည်။ ပြီး ယင်းတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်သမားတွေ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အသိမဲ့ပညာမဲ့ နုလပိန်းတုံး တွေ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ လွန်စွာမှပင် စရိုက်ကြမ်းလေသည်။ ယင်းတို့သည် ကံကောင်းထောက်မမယပြင် မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ လူ့ပြည်လူ့ရွာသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက်သာ ရောက်လာသောသူများဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ဤလို ကြမ်းတမ်းရက်စက်သည့် အပြုအမူများကြောင့်လည်း သာမန်ဖြစ်သောချွေးတပ်သားများကို မဆိုထားဘိ။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများသည်ပင် စစ်သုံးပန်းများနှင့် ကင်းရှင်းအောင်နေထိုင်ကြရပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများက စစ်သုံးပန်းများ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို အဝေးမှနေ၍ ကြည့်နေလျှင်ပင် ဂျပန်စစ်သားများသည် မကြိုက်ပါ။ ထိုဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုအား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ ရပ်နေသည့်နေရာမှ အဝေးသို့ နှင်ထုတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ခြေသံတဖုန်းဖုန်းနှင့်ပြေးလာကာ ပါး ၂ ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်လေသည်။

တစ်ခါသော် ဟန်ချိုတစ်ယောက်သည် စစ်သုံးပန်းများ ရထားသံလမ်းဆွဲနေသည်ကို အဝေးမှလှမ်းကြည့်နေ မိသည်။ ဤတွင် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က တွေ့မြင်သွားပါသည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ထိုဟန်ချိုရှိရာသို့ ပြေးလာပြီး ထိုဟန်ချို၏နံဘေးကို တစ်အားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ဟန်ချိုမှာ မပြုပြင်ပေါ်ပုံကျသွားသည်။ ဂျပန် စစ်သားသည် ဘီလူးသဘက်စီးနေသည့်အလား လဲကျနေသောဟန်ချို၏လည်ပင်းကို အပေါ်မှနေ၍ တက်နင်းထား

သည်။ အနင်းခံထားရသောဟန်ချိုမှာ တခွိုးခွိုးဖြင့် ပါးစပ်ထဲက အဖြူပွင့်တွေထွက်နေသည်။ ခြေကားယားလက်ကားယားဖြစ်နေပြီ။ ယင်းအဖြစ်ကို မြင်တွေ့နေရသော်လည်း အနီးတစ်ဝိုက်ရှိနေသော ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုတို့မှာ မည်သို့မျှ မပြောရဲမဆိုရဲ မတားရဲကြပါ။ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် အငေးသားအတွေ့သားရှိနေကြပါသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘစိန်သည် ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုမြင်တွေ့သွားသည် မသိပါ။ ထိုနေရာသို့ ကိုဘစိန် ပြေးသွားပါသည်။ သူသည် ဂျပန်စစ်သားကို တစ်အားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်သားမှာ ဘေးတစ်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ အနင်းခံထားရသည့်ဟန်ချိုသည် ဂျပန်စစ်သား ခြေထောက်အောက်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

သည်မျှဖြင့် မပြီးပါ။ ယိမ်းယိုင်သွားသည့် ဂျပန်စစ်သားသည် သူ့ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘစိန်၏ပါးကို ဖြန်းခဲနေအောင် တစ်အားလှုံ့လိုက်သည်။ ကိုဘစိန်လက်တွင်းမှ ဗာရွက်များ လွတ်ကျသွားသည်။ ကိုဘစိန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ညှဲသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ လျင်မြန်သွက်လက်သော ကိုဘစိန်၏ညှာလက်သည် ဂျပန်စစ်သား၏ပါးပေါ်သို့ ပြောင်းခဲနေ ကျရောက်သွားပါသည်။ ဤတွင် ဂျပန်စစ်သားက ကိုဘစိန်ကို သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ယင်းအဖြစ်ကို အနီးကပ်ဆုံးမြင်နေရသော ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားပါသည်။ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားပါသည်။ မျက်စိတစ်ခိုက် လျှပ်တစ်ပြက်မျှသော အချိန်ကာလ၏ နောက်ပိုင်းအခြေအနေကို ကျွန်တော် မတွေးဝံ့ပါ။

ထိုအခိုက် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာကူချီ၏ စူးစူးရွားရွားအော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အနီးတွင်ရှိနေရာမှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အခြင်းဖြစ်ရာသို့လျှောက်လာနေပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ယာမာခိုတိုဘာပြောလိုက်သည်ဟု မသိရပါ။ တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာကူချီ ဘာအော်လိုက်သလဲဆိုသည်ကိုလည်း မသိနိုင်ပါ။ သူ အော်ဟစ်လိုက်သည်မှာ ဂျပန်လို ဖြစ်ပါသည်။

ယာမာကူချီ၏အော်ဟစ်မှုကြောင့် ဂျပန်စစ်သားသည် သူ့သေနတ်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသော်လည်း ကိုဘစိန်အပေါ်တွင် အမျက်ပြေဟန်မတူပါ။ စွေစောင်းစောင်းကြည့်နေဆဲပါ။

ပြဿနာကို အဘယ်ပုံ အဆုံးသတ်ကြလေမည်နည်း။ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ယင်းဖြစ်ရပ်ပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်နေသည့်အသွင်မျိုး မပေါ်လွင်အောင် သတိကြီးစွာထားရပါသည်။ မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သည်ကိုစွဲအပေါ် ဘာသာလဝါနေသည့်သဘောမျိုး နေရပါသည်။ ယင်းသို့မဟုတ်လျှင် ဂျပန်များက မကြိုက်ပါ။ မိမိအနေသာကြီး ဟူသောသဘောမျိုးအနေမျိုး ဖြစ်လိုပါသည်။ အနေမတတ်လျှင် အချောက်သက်သက် ကပ်သင့်တတ်ပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးယာမာကူချီသည် ဂျပန်စစ်သားကို မေးခွန်း ၄-၅ ခွန်း မေးမြန်းပါသည်။ နောက်တော့ မူလနေရာကို ပြန်သွားစေသည်။ ပြဿနာစတင်ဖြစ်စေသည့် ဟန်ချိုကိုလည်း သူ၏လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ပြန်သွားစေသည်။ စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘစိန်ကို အင်္ဂလိပ်ကို ၃-၄ ခွန်းပြောသည်။ နောက်တော့ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ပြဿနာ ပြီးဆုံးလေပြီလား။ မပြီးဆုံးသေးပေ။ ရွေးတပ်စခန်းတွင် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် သည်မျှဖြင့် ပြီးဆုံးရိုးမရှိ။

ကိုဘစိန်သည် ကျွန်တော်အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော် ကြားလောက်ရုံ စကားတစ်ခွန်းပြောသွားပါသည်။

“ညနေတော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရုံး လာရမယ်တဲ့”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရုံးဆိုသည်မှာ တောင်ကျန်းမြင့်ထက်ကအိမ်ကလေးကို ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘစိန်ပြောစကားအရ ‘ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ဦးမှာလဲ’ ကျွန်တော် တွေးသည်။ ‘ဘာဖြစ်လိမ့်မည်’ဟုကား ဣလ်ကော်ကိုယ်တိုင်လည်း မပြောတတ်ပါ။ ကိုဘစိန်အတွက်တော့ ကျွန်တော် တွေးတောနိုးရိမ်မိပါသည်။ အကြောင်း ရှိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဘာမျှမဟုတ်သော အကြောင်းကလေးတစ်ခုကိုင် ကြီးမားသည့်အပြစ်ကြီးတစ်ခုဟု ဂျပန်များ ယူဆတတ်ပါသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကို ခွင့်ပြုထားပါသည်။ သူတို့ဂျပန်စစ်သားများကိုယ်တိုင်လည်း ကူးဝါးစီးကရက် (ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံဖြစ်)ကို အငွေထောင်းထောင်းထအောင် သောက်သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် ဖက်ဖြူဆေးလိပ်(မော်လမြိုင်ဖြစ်)ကို ချွေးတပ်သားပါးစပ်မှ ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး လွှင့်ပစ်တတ်သည်။ ပါး ၂ ပက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်သည်။ ဆဲဆဲကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုသည်။ မခက်ပါလား။ ထိုအခါ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ အတော်ပင်မလွယ်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ မဂျမ်းပုံပြောသောစကားလို ‘အရူးလင်လုပ်ရတာထက် ခက်ပါသည်’။

တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘစိန်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကြံမ္မာငင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သည့်သဘော ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ချွေးတပ်သားများ အလုပ်လုပ်ရသည့် အလုပ်ခွင်တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ သူ့ရိုနေစရာ မလိုပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုကခေါ်ထားလျှင် နေရပါသည်။ တပ်ဒိန်တံတားကြီးကို နေအား ညအား တည်ဆောက်စဉ်အခါကမူ ညဘက်တွင် ချွေးတပ်သားများလစ်ထွက်သွားပြီး သစ်ပင်အောက်များ၊ ချုံပုတ်များကြားတွင် သွားရောက်၍ အိပ်ကြပါသည်။ ဤတွင် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့်အတူ ကိုဘစိန်သည် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကညင်ဆီမီးတုတ်ကိုင်ကာ လစ်သွားသူ ချွေးတပ်သားများကို လိုက်ရှာ လိုက်ပမ်းရသည်။ ထိုအခါကတော့ ကိုဘစိန်ကို စစ်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုက အလုပ်ခွင်တွင် အမြဲခေါ်ထားတတ်ပါသည်။ (တပ်ဒိန်တံတားကြီး တည်ဆောက်သည့်အကြောင်းကို တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။)

ယခုလို ဧလီဖားတုံးချခြင်း၊ သံလမ်းဆွဲခြင်း စသောအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေသည့်အခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုက ကိုဘစိန်အား အလုပ်ခွင်အလုပ်စခန်းသို့ မခေါ်တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် ကိုဘစိန်သည် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ခွင်သို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့ လာရပါသည်။ လာရခြင်းအကြောင်းမှာ အလုပ်ဆင်းကြသည့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့် ချွေးတပ်သားများ၏စာရင်းကို ရေးမှတ်ယူငင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

စခန်းမှူး ခေါ် စခန်းတာဝန်ခံတစ်ယောက်၏အလုပ်မှာ အလုပ်ဆင်းသူဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုနှင့် ချွေးတပ်သား များ၏စာရင်းစယားကိုပြုလုပ်၍ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လုပ်ခရင်းလင်းပေးရန် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးမှတစ်ဆင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ရုံးသို့တင်ပြခြင်း၊ ချွေးတပ်သားများ၏လုပ်ခကြေးငွေကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ကျ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးများနှင့်အတူ တွဲ၍ ရှင်းလင်းထုတ်ပေးခြင်း၊ စားဖိုဆောင်အတွက် နေ့စဉ်ကုန်ကျမည့် ဆန်၊ ပဲ၊ ဆား စသောပစ္စည်းများကို အလုပ်ဆင်းသူများစာရင်းအရ ရိက္ခာကိုဒေါင်မှထုတ်ပေးနိုင်ရန် စာရင်းပြုလုပ်ပြီး စားဖိုရုံးနှင့် ထမင်းချက်အလုပ်သမား များအား ထုတ်ပေးခြင်း၊ သံဖြူဇရပ်တွင် ဂျပန်များနှင့်အတူ ရိက္ခာပစ္စည်းများ သွားရောက် ထုတ်ယူရခြင်း၊ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများအပေါ် ပြောဆိုအုပ်ထိန်းရခြင်းနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးများက ညွှန်ကြားသည့် အခြားအခြားသောအလုပ်တာဝန်များ ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် တစ်ခုပြောစရာရှိလာပြန်ပါသည်။ တခြားမဟုတ်ပါ။

နာမကျန်းဖြစ်ပြီး တံတန်းလျားများပေါ်တွင်လဲနေသည့် ချွေးတပ်သားများအား စားဖိုရုံမှ ထမင်းမပေးတော့ ပါ။ ယင်းတို့အတွက် ရိက္ခာမရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအတွက်လည်း ကိုဘစိန်သည် စာရင်းတစ်ခုပြု၍ ရိက္ခာကိုဒေါင်မှူးဖြစ်သော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးထံ တင်ပြတောင်းခံပါသည်။ ယင်းလူနာ ချွေးတပ်သားများအတွက်

ဆန်ပြုတ်သောက်ရန် ဆန်နှင့် ဆားထုတ်ပေးရန် တောင်းခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရိက္ခာအိုဒေါင်မှု၊ ဂျပန် တပ်ကြပ်ကြီးက ထုတ်မပေးပါ။ ဤကိစ္စအတွက်လည်း ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကိုဘစ်နီတို့ မပြေမလည်ဖြစ်ကြ ပါသည်။ ထိုးတော့ကြိတ်တော့မည်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ယင်းကိစ္စမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ထံ ရောက်ရှိသွားမှ ချွေးတပ်သား လူနာတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့လျှင် ဆန် ၂ ဆုပ်ကျ ရရှိပါသည်။

မကျန်းမမာဖြစ်နေသော ချွေးတပ်သားများအနက် အချို့တို့မှာ အားအင်များ အတော်ပင် ကုန်ခန်းနေကြပါ သည်။ အချို့ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ရှူရှိုက်နေကြရပါသည်။ အချို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မျှော်လင့်စရာ လုံးဝမရှိ။ မကြာခင် လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာကြတော့မည့်သူများဟု ယူဆရပါသည်။ တောကြီးမျက်မည်း ထဲတွင် ဆရာသမားဟူ၍ အလျှင်းမရှိ၊ ဆေးဝါးဟူ၍ နတ္ထိ။ ရင်နာစရာကောင်းလှပါသည်။

သူတို့သည် စခန်းတာဝန်ခံကိုဘစ်နီ၏ စွမ်းဆောင်ကြိုးပမ်းပေးမှုဖြင့်ရရှိသော ယင်းတို့အတွက် ဆန်ကို စုပေါင်းကာ အတော်အတန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုနိုင်သေးသူများက ထမင်းအဖြစ်ချက်တန်သည်ကို ချက်ပြီး၊ ဆန်ပြုတ်တန်သည်ပြုတ် လုပ်ရပါသည်။ နောက်တော့ အတော်အတန်စားနိုင်သေးသူများက ထမင်းကို ဆားဖြူ စားပြီး၊ ထမင်းကိုမစားနိုင်သည့်သူများက ဆန်ပြုတ်ကို ဆားခတ်၍ သောက်ကြလေသည်။ နာမကျန်းမှုပြင်းထန်သူ လူမမာများမှာ ဆန်ပြုတ်ကိုမျှ မသောက်နိုင်ကြတော့ပါပေ။

ယင်းတို့၏အဖြစ်သနစ်ကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်ပါမူ ယင်းတို့အားလုံးသည် ‘ဆိုက်ရောက်လာတော့မည့် သေမင်း တမန်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ စောင့်မျှော်နေကြသူများပါတကား။ လောကဓရဲ၏ အပြည့်အဝဇာတ်ကို ခံယူကာ သေမင်းခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်ပါရမည့်သူများပါတကား’ ဟု စာရေးသူ ယူဆမိပါသည်။

ကိုဘစ်နီ၏ ရှေ့ခရီး

အပြင်အပတ်တွင် အမှောင်ရိပ်များယှက်သန်းနေပြီ။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏တံတားလျားအတွင်း၌လည်း အမှောင်ရိပ်က လွှမ်းခြုံစပြုလေပြီ။ သို့ရာတွင် စက္ခုပညာအမြင်မှာမူ ပိန်းပိတ်၍မနေပါ။ ရှည်လျားသောတံတားလျား၏ ဟိုဘက်ထိပ်သည်ဘက်ထိပ်နှင့် အလယ်တွင် မီးပုံများ ရှိနေပါသည်။ တစ်ကြောင်းအားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးသည် အကျင့်ရနေပြီ။ တော်ရုံသဖြင့်အမှောင်ကို ကြည့်တတ်မြင်တတ်နေပြီ။

တံတားလျားတစ်ခုလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ လူသူကင်းမဲ့သော အထီးကျန်တံတားလျားတစ်ခုပေလားဟု အထင်မှားလောက်သည် မဟုတ်ပါ။ ချွေးတပ်သားအားလုံးပင် ရှိနေကြပါသည်။ မကြာသေးမီ နာရီပိုင်းအတွင်းကနေ အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာကြသော ချွေးတပ်သားများအားလုံးလိုလိုပင် တံတားလျား၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်သော ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်နေကြပေသည်။ တချို့မှာ တရားရှူးဖြင့်အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ညစာအတွက်ယူဆောင်ထားသော ထမင်းတောင်း ၁ တောင်း၊ 'ပဲဟင်း'ဟု အမည်ပညတ်ထားသော ပဲကြားရေလုံပြုတ်ထည့်ထားသည့် ဝါးကျည်တောက်များမှာလည်း ထမင်းတောင်း ၂ တောင်းကိုမှူးမှီလျက် မီးပုံသား တွင် လက်ရာမပျက်သည့်အတိုင်း။

ခပ်စောစောပိုင်း အချိန်များတုန်းကဆိုပါမူ ချွေးတပ်သားများအတွက် ထမင်း၊ ဟင်း(ဟင်းပဲဆီပါတော့)ကို ပုံစံကျအောင် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများက ဝေခြမ်းပေးခြင်းပြုရပါသည်။ ယခုမူ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်ကြတော့ပါ။ ပြင်းထန်သောပင်ပန်းမှုဒဏ်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကိုပင် ထိန်းချုပ်ထားဟန်ရှိလေသည်။

ကြည့်မှပေါ့။ အလုပ်ခွင်မှ ပြန်တက်လာလျှင်ပင် သူတို့သည် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများနှင့် အတူ သူတို့၏အလုပ်ခွင်သုံး လက်နက်ပစ္စည်းများဖြစ်သော ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်း၊ ဓားမ၊ လွှာတူရွင်း စသည် များကို လက်နက်ဂိုဒေါင်သို့သွားရောက်အပ်နှံပြီးနောက် တံတားလျားရှိရာသို့ မဆိုင်းမတွ ပြန်ရောက်လာကြပါ လေသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခိုက်ကဆိုလျှင် သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောရန်ကိုပင် မေ့ပျောက်နေကြဟန် ရှိလေသည်။ ပြောလျှင်လည်း ၁ ခွန်းစ၊ ၂ ခွန်းစ၊ သည့်ထက်ပိုရမည်ကိုလည်း ဝန်လေးဟန်တူပါသည်။ သို့ဖြင့် တံတားလျားအတွင်း ရောက်ပြီဟုဆိုလျှင်ပင် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ထိုးလှဲအိပ်ချလိုက်ကြသည်။ တညီတညွတ်တည်း စည်းစားတိုင်ပင်ထားသည့်နည်း ရှိလေသည်။ ထမင်းမှန်း ဟင်းမှန်းပင် သတိမရနိုင်ကြ။

ဟိုတုန်းဟိုတုန်းတွေကတော့ စားသောက်ရမည့်ထမင်းဟင်းကို သူတို့တစ်တွေက ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ စောင့်မျှော်ကြသည်။

“ထမင်းမရောက်သေးဘူးလား။ ထမင်းယူသွားတဲ့အကောင်တွေ တယ်ကြာတာပဲ”ဟု တညည်းညည်း တညါ့ညါ့ တပျစ်တောက်တောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြပါသည်။ ပြီးလျှင် “ထမင်းနည်းနည်း ထပ်ထည့်

ပါဦး။ ဟင်းနည်းနည်း ထပ်ထည့်ပါဦး။ မဝဘူးဗျ"ဟု ၁၀ ယောက်တွင် ၈ ယောက်-၉ ယောက်က ပြောကြသည်။ ခုတော့ ထမင်းတောင်းနှင့် ဝဲဟင်းကျည်တောက်တွေမှာ မီးပုံဘေးတွင် သည်အတိုင်းငုတ်တုတ်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်း မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်ကာ ကိုဘစိန်အလားကို မျှော်ပါသည်။ စိတ်ထဲက တကြောင့်ကြကြဖြစ်နေပါသည်။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ဖြစ်နေမလား တွေးသည်။ အခါတိုင်းသော နေ့ရက်များကဆိုလျှင် ကိုဘစိန်သည် ကျွန်တော်တို့ဦးစွာ တဲတန်းလျားသို့ ပြန်ရောက်နေတတ်ပါသည်။ နောက်ကျ လျှင်လည်း တအောင့်တဖြတ်သာ ဖြစ်သည်။

တဲတန်းလျား ၄ လုံးရှိသည့်အနက် ကျွန်တော်တို့ ယခုနေသည့်တဲမှာ နံပါတ် ၃ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သော တဲ ၃ လုံးထက် သူက အတော်အတန် ကောင်းမွန်ပါသည်။ အဟန့်ရှိ၍ ကြီးပါသည်။ ကျန်သောတဲများထက် ပို၍လည်း ကျယ်ပါသည်။ အသက်ရှူချောင်ချိပါသည်။ ယခု တတိယအကြိမ် အပလုံရောက်သည့်အခါ၌မူ ယခင် ယခင်အခါများတုန်းကလို တဲတန်းများတွင် လူနေကျဦးကျပ်မှု မရှိတော့ပါ။ လူဦးငြေ မထူထပ်တော့ပါ။ အကြောင်းကြောင်းဖြင့် လူတွေလျော့နည်းကုန်ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့အဖူပင်ခရိုင်မှ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန့်ချိုအပါအဝင် ချွေးတပ်သားပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်မှာ ယခု အပလုံစခန်းတွင် လူ ၂၀၀ ပင် မပြည့်တတ်တော့ပါ။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အထဲက ဘွန်ထိုက်ချို ၂ အုပ်စုမှာ အနန်းကွင်းစခန်းသို့ရောက်ရှိနေပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချိုအုပ်စုတစ်ဖွဲ့မှာ ကျောက်တစ်လုံး စခန်းမှ ပြောင်းရွှေ့စဉ်အခါကပင် ယင်းစခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ၁ နှစ်ပြည့်လှန်းပြီ။ တစ်ခါမျှ ပြန်လည်ကာ မဆုံဆည်းမိကြပါ။ ထိုအခါ သူတို့တစ်တွေ သေသည်၊ ရှိသေးသည်ဆိုခြင်းမှာ ကံတရား၏ အစီအမံပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက မျှမျှတတဖြစ်စေရန် တစ်ခုတော့ တွေးရတော့ရ စဉ်းစားရပါလိမ့်မည်။ သူတို့တွေကို 'အလုပ်ကြီးစားလုပ်သူများဆိုပြီး နေရပ်ဌာနသို့ ပြန်ပို့လိုက်လေပြီလား'။

[ဤနေရာတွင် တစ်ခုပြောရန် ရှိလာပြန်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာမြို့၊ ဘာသာခြားသိပ္ပံ မြန်မာစာ တွဲဖက်ပါမောက္ခ မစ္စတာအိုးနိုတိုးရု မြန်မာပြန်သော 'ဂျပန်စစ်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ' စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ဧရာဝတီတိုင်းမှ ချွေးတပ်သား ၃၀၀ ဆိုသည်မှာ မမှန်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဖူပင်ခရိုင် (မအူပင်၊ ညောင်တုန်း၊ ပန်းတနော်၊ ဓနုဖြူ)တစ်ခုတည်းကပင် ချွေးတပ်သား ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်- ၃၀၀၀ နီးနီး ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာအိုးနိုတိုးရု 'ဂျပန်စစ်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ' ပုဂံစာအုပ်တိုက်-၅]

အချိန်မှာ ၇ နာရီလောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ကျွန်တော်တွင် နာရီမရှိပါ။ ကိုဘစိန်လက်တွင် နာရီရှိပါသည်။ အပြင်အပတွင်လည်း အမှောင်ထုက သိသိသာသာ ဝန်းရစ်ပိတ်ဆီးလာလေပြီ။ ဟဲလီင်းအတွင်းထဲ မှာမူ မီးပုံအလင်းရောင်မှလွဲ၍ မှောင်အတိ ပုံးလွမ်းနေပေပြီ။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ရာသောအသံကြောင့် အသံလာရာသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်နေသည့်မှာ တဲတန်းလျားတစ်ဘက်ထိပ်ရှိ မီးပုံဘေးတွင်ဖြစ်သည်။ ကိုဘစိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ညစာစားသောက် နေကျ၊ ထိုင်နေကျနေရာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကြည့်နေခိုက်တွင် ချွေးတပ်သား ၄-၅ ယောက်သည် အိပ်ပျော်လဲလျောင်းနေရာမှ ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြင့် ထလာကြသည်။ သူတို့သည် တဲတန်းလျားအလယ် မီးပုံဘေးထမင်းတောင်းရှိရာသို့ ခြေတရွတ်ဆွဲကာ တရွေ့ရွေ့သွားရောက်ကြသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ပြီး သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကိုအသံပြုသည်။

"ဆရာလေး။ မစားသေးဘူးလား"

“စားကြ-စားကြ။ ကြိုက်သလို ထည့်စားကြဗျာ။ ကျွန်တော် ဗိုလ်လေးလာမှ သူနှင့်အတူစားမယ်လေ”
သူတို့သည် ရေပက်ခွဲကဲ့သို့သောဝါးခွက်များထဲသို့ ထမင်းနှင့်ပဲဟင်းကို ထည့်ကြသည်။ သူတို့ထံမှ
၂ ယောက်သည် မီးပုံထဲသို့ ထင်းတုံး၊ ထင်းချောင်းများ ထပ်မံကာဖြည့်တင်းကြသည်။ သူတို့လိုပင် နောက်ထပ်ပြီး
၅ ယောက်အစ၊ ၆ ယောက်အစ ထလာကြသည်။ သူတို့လိုပင် ဝါးခွက်တွင် ထမင်းထည့်ကာ စားသောက်ကြသည်။
သူတို့ထံတွင် စကားသံများကိုလည်း ကြားရစေဖြစ်လာသည်။

ဈေးတပ်သားများသည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများအား ‘ဆရာလေး’ ဟုခေါ်သူကခေါ်ပြီး၊ ‘ဘွန်ထိုက်ချို၊
ဟန်ချို’ ဟူ၍ပင် ခေါ်သူကခေါ်သည်။ စခန်းတာဝန်ခံဖြစ်သော ကိုဘစိန်ကိုမူ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကလွဲ၍
အားလုံးက ‘ဗိုလ်လေး’ ဟုခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံမှုပြုကြပါသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်တော့ တစ်မြို့တည်းသာ နှုတ်ကျင့်
ပါနေပေပြီ။ သို့တိုင် ဈေးတပ်သားများရှေ့၌မူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘ဗိုလ်လေး’ ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံမှု
ပြုပါသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ကိုဘစိန်တွင် လုပ်ကိုင်ခွင့်ရှိသင့်သလောက် ရှိပါသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုနှင့် ဈေး
တပ်သားများတွင် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်မည်ရှိသော်၊ သူတွင် ရှင်းလင်းဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်သည့် အခွင့်အရေး
လည်း ရှိပါသည်။ အမှန်က တဲတန်းလျား ၄ လုံးစလုံးတွင်ရှိနေသည့် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုနှင့် ဈေးတပ်သားများ
အားလုံးအပေါ် ကိုဘစိန် ဩဇာသက်ရောက်ပါသည်။ တာဝန်လည်း ရှိပါသည်။

နောက်တစ်ခုရှိပြန်သည်မှာ အနန်းကျင်းစခန်းတွင်တည်ရှိနေသော ဘွန်ထိုက်ချို ၂ အုပ်စုနှင့် ဈေးတပ်သား
၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ လောက်ကိုလည်း ကိုဘစိန်ပင် ထိန်းကွပ်နေရသည့်သဘော ရှိပါသည်။ ထိုသူများ၏ လုပ်ခ
ကြေးငွေကိုလည်း ကိုဘစိန်နှင့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်တို့က အပတ်စဉ်သွားရောက်၍ ရှင်းလင်းထုတ်ပေး
ခြင်း ပြုရပါသည်။

ကိုဘစိန်သည် အတွေးအခေါ်ကောင်းရှိသူတစ်ယောက်ဟု ပြောရပါမည်။ အရှည်ကို ကြည့်တတ်သူတစ်
ယောက် ဆိုရပါမည်။ ကြီးသည့်အမူ ငယ်အောင်၊ ငယ်သည့်အမူ ပြီးပြေအောင် ဆောင်ရွက်တတ်သူတစ်ယောက်ဟု
ဆိုရပါမည်။ မြို့ပိုင်ရုံးစာရေးဘဝဖြင့် အတွေ့အကြုံ အတော်လေးရှိလာသူတစ်ယောက်ဟု ယူဆရပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူပြောသည်မှာ-

“ဒီအလုပ်တွေ ငါမလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ ဂျပန်ဆီရောက်ရင် သက်သာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အပ်လောက်နှင့် ထွင်ရမယ့်ကိစ္စဟာ ပုဆိန်နှင့်ပေါက်မယ်ကွ။ နောက်ပြီး သူ့စကား ကိုယ်မသိ၊
ကိုယ့်စကား သူနားမလည်နှင့်။ ဟိုစကားပြန်ကောင်လေးလည်း အလကားပါကွာ”ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံဘေးထိုင်ကာ ကိုဘစိန်နှင့် ဆက်သွယ်သောကြောင်းများကို တွေးတာနေမိပါသည်။
ယင်းသို့တွေးရာမှ တောင်ကုန်းထက်ရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတို၏ အိမ်ကလေးကိုလည်း မကြာခဏလမ်းမျှော်၍
ကြည့်မိပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ယာမာမိုတို၏ အိမ်ငယ်မှလွဲ၍
အားလုံးသော အဆောက်အအုံများမှာ အမှောင်ပုံးနေပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ နေအိမ်မှာမူ မီးရောင်အလင်း ရှိပါ
သည်။ ကာမိုက်မီးတိုင်ကို ထွန်းညှိထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ညဉ့်နက်လျှင်တော့ ယမ်းမီးအလင်းရောင်လည်း ရိုလိမ့်မည်
မဟုတ်တော့ပါ။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနှောင်းလာသည်။ ည ၈ နာရီလောက်တော့ပြီ။ ကိုဘစိန် ခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေး။
ကျွန်တော် ပိုပြီး သူ့အတွက် စိတ်ပူ စိတ်မောလာပါသည်။ နေမထိ ထိုင်မရ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။ တဲအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မကြာမီကမှထွက်ပြုလာသော လရောင်ကလေးကိုတော့ တွေ့ရသည်။

ကျွန်သောတန်းလျားများဆီမှ မကွဲမပြားစကားသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုဘစိန် ကြိုးတုပ်၊ ကြိုးချည်ထားခဲနေပြီလား။

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ပိုမိုတင်းကျပ်လာပါသည်။

ဂျပန်များသည် သူတို့အနေဖြင့် ကြီးလေးသောအပြစ်တစ်ခုခု ယူဆခဲ့လျှင် သာမန်ရွေးတပ်သားကို မဆိုထားနှင့် ဟန်ချို၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများကိုလည်း သစ်ပင်တွင်ဖြစ်စေ၊ စိုက်ထူထားသော ဝါးလုံးတိုင်၌ဖြစ်သော ၃-၄ ရက် ကြိုးချည်၊ ကြိုးတုပ်ထားတတ်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်သားကိုပြန်လှန်ကာ ပါးရိုက်သည့်အတွက် ယခုလည်း ကိုဘစိန်ကို ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်ထားလေပြီလော။ ထိုအတွေးအတောဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မောနေနိုင်၌ပင် ကျွန်တော် နောက်မှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဆရာလေး။ ဗိုလ်လေး ပြန်ရောက်နေပြီ။ ခေါ်နေတယ်”

ရွေးတပ်သားကရင်ကလေးသာဆင်။ ကျွန်တော်တို့ညောင်တန်းနယ် ငါးကြီးအိုင်ရွာမှ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘစိန်တို့၏ လက်တိုလက်တောင်း တပည့်ကလေးတစ်ယောက် ဟုဆိုရပါမည်။

“အေး-ငါက ဒီကစောင့်နေတာ။ တဲလိုင်-ဟိုဘက်က လှည့်ဝင်တာကိုး”

သာဆင်နှင့်အတူ ကျွန်တော် တဲလိုင်-အတွင်း ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ မီးပုံထဲတွင် ထင်းတုံးများ ထပ်ထည့်ထားသဖြင့် မီးရိုက်မီးအား ကောင်းနေပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘစိန်ကိုလည်း မီးပုံထားထင်းတုံးပေါ်၌ တွေ့တွေ့ကြီးထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“လာကွာ-လာကွာ။ ထမင်းစားကြမယ်။ သာဆင် ငါ့အခန်းထဲက ထမင်းတောင်းနှင့် ဟင်းအိုး ထုတ်ခဲ့ကွာ။ ထမင်းခွက်တွေလည်း ထုတ်ကွာ”

ကိုဘစိန်သည် သူ့လက်ကသော့ကို သာဆင်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

တဲလိုင်၏ ထိပ်ဆုံးတစ်နေရာတွင် စခန်းတာဝန်ခံကိုဘစိန်အတွက် ဝါးများနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အခန်းဖြစ်ပါသည်။ တံခါးမှာလည်း ဝါးတံခါး ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးကို သံကြိုးချည်ပြီး သော့ခတ်ထားပါသည်။ အခန်းမှာ အတော်ကလေးကျယ်ပါသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် သူ အိပ်စက်ပါသည်။ သူ့ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများနှင့် ဆားထည့်သော ဝါးကျည်တောက်၊ ရေကျက်အေးဝါးကျည်တောက်နှင့် ဆန်ကိုချက်သည့်အရက်ထည့်သော ဝါးကျည်တောက်များလည်း ယင်းအခန်းငယ်ထဲတွင် ထားရှိပါသည်။ ဆန်အရက်မှာ မွန်ဈေးသည်လှည်းများထံမှ ဝယ်ယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါတောင် မွန်ဈေးသည်လှည်းများလာရောက်မှသာ ရရှိခြင်းဖြစ်၍ အလှအယက်ဝယ်ယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောကြီးခေါင်ခေါင်တွင် ဆန်အရက်မှာ ရွှေလောက်နီးနီး တန်ဖိုးရှိလှပါသည်။

ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာနှင့် အတော်အတန်နီးကပ်သော ကလော့သော့၊ ကျိုကွမိ၊ ပငေ၊ ကရုဏိ စသောအရပ်ဒေသများမှ မွန်အမျိုးသားကြီးများ၊ အဘွားကြီးများသည် တောတွင်းရွေးတပ်စခန်းများသို့ လှည်းများဖြင့် လာရောက်ဈေးရောင်းချခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များထံ အမိန့်လက်မှတ် တောင်းခံရပါသည်။ သိပ်တော့ မလွယ်ပါ။ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ၂ လ ၁ ခါ၊ ၃ လ ၁ ခါလောက်သာ မွန်ဈေးသည်လှည်း ၂ စီး၊ ၃ စီးလောက်သာ လာရောက်နိုင်ပါသည်။ ဆန်ချက်အရက်ကိုတော့ သိုသိုဝှက်ဝှက် ယူဆောင်လာရပါသည်။ (ယင်းမွန်ဈေးသည်လှည်းများအကြောင်းကို ‘ရွေးတပ်မှတ်တမ်း’စာအုပ်တွင် အသေးစိတ် ဘင်ပြထားပါသည်။ စာရေးသူ)

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

မီးပုံထားတွင် ၂ ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့်အခါ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ပါသည်။

ကိုဘစိန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ သူ မျက်နှာမကောင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုဘစိန်သည် အတော်

ခွဲသတ္တိရှိ၍ ခံနိုင်ရည်ရှိသူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း-မေးလိုက်ပြန်-လိုက်တာ ခေါင်းကိုချာချာလည်ပြီး မူးနောက်နေတာပဲ။ မိဘက ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့သလဲ၊ ဘယ်နှစ်တန်း အောင်လဲ၊ ကျောင်းကထွက်တော့ ဘာလုပ်သလဲ၊ အိမ်ထောင်ရှိသလား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ၊ မိဘတွေ ရှိသေးသလား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ရှိသေးသလား၊ သူတို့က ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသလဲ၊ ဒီရထားလမ်းဖောက်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ၊ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လိုက်လာတာလဲ၊ အင်္ဂလိပ်တွေအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ၊ နိပ္ပန်တွေအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားသလဲ။ အိုကွာ-ခုံနေတာပဲ။ နောက်ပြီး ထပ်တလဲလဲမေးတယ်ကွ”

သူ့စကားနားထောင်ရင်း ကျွန်တော် ‘ဘုရား-ဘုရား’ တ၊မိပါသည်။

“စစ်ဖိုလ်ယာမာဖိုတိုကိုယ်တိုင် မေးတာလားဗျ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ။ ယာမာဖိုတိုက နားထောင်နေတယ်။ ယာမာကူချီရယ်၊ ယောယုဝရယ်၊ ရွှေမျက်မှန်ရယ်၊ ယာမာဖိုတိုရဲ့လက်ထောက် ဝမ်းလှိုင်းတူးစတား ဂျပန်စစ်ဖိုလ်ရယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ။ ငါဖြေတာတွေအားလုံး ရေးမှတ်ထားတယ်”

“စကားပြန် ကောင်လေးကရော”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟာ-ဒီကောင်လေးက အလကားပါပဲကွာ။ ဂျပန်စစ်ဖိုလ်နား ထိုင်နေရုံသက်သက်ပဲ။ ဘာအသုံးကျတာ လိုက်လို့။ ပြီး-ငါ့ကိုမေးတာက အင်္ဂလိပ်လိုမေးတာ။ ဝမ်းလှိုင်းတူးစတား (တစ်လှိုင်းကြယ် ပွင့်)။ သူက အများဆုံး ရှေ့ဆောင်ပြီးမေးတယ်”

“ဒါလောက်နှင့် ပြီးရောလား”

“ပြီးချင်လည်း ပြီးမှာပဲ။ မပြီးချင်လည်း ပြီးဘူးပဲ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ။ ငါ့အထင်တော့ ငါ့ကို တစ်နေရာရာ ပြောင်းပစ်မလား၊ နေရပ်ပြန်ပို့မလား။ ဒါပဲထင်တယ်။ ပြန်ပို့ရင် ကောင်းတာပဲ။ ကံတရားပေါ့ကွာ။ တွေးပူတွေးကြောက်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ကံစီမံရပဲ။ ကဲကွာ-ထမင်းစားကြမယ်”

ညစာထမင်းကိုမူ ကိုဘစိန်၊ ကျွန်တော်နှင့် သာဆင်တို့ ၃ ယောက်က အတူတကွ စားသောက်ကြပါသည်။ ယင်းအစီအမံမှာ ကိုဘစိန်၏ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် သက်ညှာထောက်ထားမှု ဖြစ်ပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံအတွက် ထမင်းဟင်းကိုမူ စားဖို့ရုံမှ ပေးပါသည်။ ထိုအခါ ဤဆန်၊ ဤဟင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း နူးနူးနပ်နပ် ဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်မှပေါ့။ ပဲကြားဟင်းဆိုလျှင်လည်း ပဲကြားမှာ အခွံချွတ်ပြီး နူးနူးနပ်နပ်။ ပိန်းဥဟင်းဆိုလျှင်လည်း အခွံခွာပြီး နူးနူးနပ်နပ်။ ထမင်းဆိုလျှင်လည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း။ ရံဖန်ရံခါခါ ကိုဘစိန်၏ကောင်းမှုဖြင့် ဟင်းထဲတွင် ဆီကလေး၊ ကြက်သွန်ကလေး ပါလိုက်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငရုတ်သီးဆားထောင်းကလေးများကိုပင် စားသောက်ရပါလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုပါစေ၊ စားဖို့ရုံကိုကြီးစိုးသော စားဖို့ရုံမှူးနှင့် ထမင်းချက်ချွေးတပ်သားများမှာမူ ဤဆန်၊ ဤဟင်းကိုပင် နူးနူးနပ်နပ်စားသောက်ကြရမည်မှာ မလွဲပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် စားဖို့ရုံ သမားများအပေါ် အဖြစ်တင်ရန်၊ အဖြစ်ပြောရန် မသင့်ပါ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူပေါင်းများစွာအတွက် ရေးကြီး သုတ်ဖျာနှင့်ချက်ရပြုတ်ရသော ထမင်းဟင်းကိစ္စသည် မည်သို့လျှင် ကောင်းမွန်နိုင်ပါအံ့နည်း။

စခန်းတာဝန်ခံကိုဘစိန်အကြောင်းကိုပင် ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တင်ပြပါဦးမည်။

ညက မီးပုံဘေးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘစိန်တို့ အတော်ပင်ညဉ့်နက်အောင် ထိုင်စကားကောင်းနေကြပါ သည်။ သန်းခေါင်အချိန်ထိအောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တဲတန်းလျား ၄ လုံးစလုံးရှိ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည်

တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးရောက်လာကြကာ အကြောင်းအကျိုးမေးမြန်းကြပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံကိုတစ်ခံအတွက် သူတို့အားလုံးပင် စိတ်ပူပန်ခြင်းရှိကြပါသည်။

“ကိစ္စမရှိတန်ပါဘူးကွာ။ ငါ့အတွက် စိတ်မပူကြပါနှင့်”

ကိုတစ်ခံကတော့ သည့်အပြောမျိုးနှင့်ပင် လာရောက်မေးမြန်းသူ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုအားလုံးကို ပြန်နှင့် လွှတ်ပါသည်။ မနင်လို့လည်း မဖြစ်ပါ။ လူအများကြီးစုဝေးနေလျှင် ဂျပန်ကင်းသမားက သဟောကံသဟလုပ်ပါ သည်။ တဲတန်းလျားအတွင်းကိုလည်း မကြာခဏဝင်၍ စူးစမ်းစစ်ဆေးတတ်ပါသည်။

နောက်တစ်ညတွင်လည်း ကိုတစ်ခံကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နေအိမ်(ရုံး)သို့ ထပ်မံကာခေါ်ပါသည်။ မနေ့ညက မေးမြန်းသော မေးခွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာကိုပင် ထပ်မံစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ပြုပါသည်။ နောက်တော့ စာရွက် ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းပါသည်။ မေးမြန်းခြင်းပြုသည်မှာ မနေ့ညကလောက်တော့ အချိန်မကြန့်ကြာပါ။ ကျွန်တော် ကိုတစ်ခံကိုမေးကြည့်ပါသည်။

“လက်မှတ်အထိုးခိုင်းတဲ့စာရွက်ပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထားလဲဗျ”

“ငါ့ကိုမေးမြန်းတဲ့ မေးခွန်းတွေပေါ့ကွာ။ ရေးတာကတော့ ဂျပန်စာနှင့် ရေးထားတာကွ။ ငါ့ကို ထပ်မေး တော့လည်း အဲဒီစာရွက်ပေါ် ကြည့်မေးတာ။ ဝမ်းလှိုင်းတူးစတာက မေးတယ်။ လက်မှတ်အထိုးခိုင်းတော့လည်း သူပဲ”

သည့်ညတော့ ကိုတစ်ခံ မနေ့ညကထက် ပို၍ မျက်နှာမကောင်းပါ။ စကားလည်း မနေ့ညကလောက် မပြောပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော် ထိုညက ညစာမစားသောက်တော့ပါ။ သူရှေ့ရေအတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားလာပါသည်။ ကိုတစ်ခံကို သတ်များပစ်လေမလား။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

“ဒီညထပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုက မြို့ပိုင်ရုံးစာရေး ဘယ်နှစ်ခု လုပ်ခဲ့သလဲတဲ့”

“ခင်ဗျား ဘယ်လို မပြုလိုက်သလဲ”

“အမှန်ပြောရရင် အဲဒီမေးခွန်းတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ အဖြေက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း (ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ဆိုလိုသည်။)ဟာ သူတို့လက်ထဲ ရှိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ တစ်ခုရှိတာက ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်လူလို့များ သူတို့ယူဆသလားမပြောနိုင်ဘူး။ အဲလိုဆိုရင်တော့ ကင်ပေတိုင်ရုံးပို့မှာပဲ”

ထိုစကားပြောသည့်အတွက် ကိုတစ်ခံအသံ မူမမှန်တော့ပါ။ တုန်ယင်အက်ကွဲနေပါသည်။ နားထောင်နေသော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီးလာပါသည်။

“ခုနေ ထွက်ပြေးရင်”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိပါသည်။

“မလွယ်ပါဘူး ဟေ့ကောင်။ မနေ့ညက မင်းကိုသာ ငါ့ဖွင့်မပြောတာ။ ဂိတ်ပေါက်အခြေအနေကို ငါသွား ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂိတ်ပေါက်ကင်းကို ကျော်နိုင်ဦးတော့ စခန်းတိုင်း၊ စခန်းတိုင်းက ကင်းတွေလွတ်အောင် သွားဖို့ မလွယ်ဘူး။ တစ်ခုရှိတာက သံဖြူဇရပ်ကို ရိုက္ကထုတ်သွားရရင်တော့ ဟုတ်သားပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်လို့က တော့ မလွယ်ဘူး။ အေး-တစ်ခုရှိတယ်။ သံဖြူဇရပ်အထိ ရထားလမ်းပေါက်လို့ ရှိရင်လည်း တစ်နည်းနည်းနှင့် ရထားပေါ်ခိုးစီးပြီး လိုက်သွားရရဲ့။ ခုအတိုင်းက မလွယ်ဘူး။ ထွက်ပြေးရင် မိမှာပဲ။ မိရင် ပိုဆိုးမယ်”

ကိုတစ်ခံပြောတော့မှပင် မနေ့ညက တဲတန်းလျားသည်ဘက်ပေါက်ကမဝင်ဘဲ တစ်ဘက်ပေါက်က လှည့်ဝင် သည့်သဘောကို ကျွန်တော်သိရပါတော့သည်။

ထိုညကလည်း ကိုတစ်ခံနှင့်ကျွန်တော် ညဉ့်အတော်နက်သည့်တိုင်အောင် မီးပုံဘေးတွင် ထွေရာ ၄ ပါး ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ထိုညသည် သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ အပလုံစခန်းတွင် နောက်ဆုံးဆက်ဆံရသော ညဖြစ်လိမ့်

မည်ဟုကား ကျွန်တော်အနေနှင့်ရော သူ့အနေနှင့်ပါ လုံးဝ မထင်မှတ်၊ မယူဆမိကြပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်သူ အိပ်ရာဝင်၍ ၂ နာရီ-အလွန်ဆုံး ၃ နာရီလောက်သာ ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ တပ်ကြပ်ကြီးယောကုဝနှင့် ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ကိုဘစိန်အခန်းတစ်ခုလုံး ဓမ္မနောက် ရာဇမုဒြား ပြုကြပါသည်။ ဂျပန်စစ်သား ၂ ယောက်လက်ထဲတွင် ကညင်ဆီမီးတိုင်းများနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ကိုဘစိန်အခန်းထဲမှ တွေ့ရှိသည့် စာရွက်စာတမ်း၊ စာအုပ်များကို ယူဆောင်သွားကြပါသည်။ ယင်းစာရွက်စာတမ်း များသည် ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်တော့ ချွေးတပ်သားများ၏လုပ်ခကြေးငွေနှင့်ပတ်သက်သည့် စာရင်းစယားများ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကရင်ကလေးသားဆင်ကို ခပ်နာနာခွဲလှုပ်ပြီး ၂ ဦးကြားရုံ အသံပြု၍ နှိုးရပါသည်။ စခန်းအပြင်တွင် ကပ်၍အိပ်သည်မှန်ပေမည် ပြဿနာဖြစ်နေသည့် အနီးအပါးကို တော့ ကျွန်တော်တို့ မသွားရဲ၊ မသွားဝံ့ကြပါ။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဖြစ်မည်ကိုတော့ သတိကြီးစွာထားရပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဘစိန်ကို ခေါ်ဆောင်သွားကြပါသည်။ ကြီးတပ်၊ ကြီးချည်တော့ မလုပ်ပါ။ ကိုဘစိန်သည် ကျွန်တော်နှင့်သာဆင်တို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို မြင်တွေ့ဟန်တူပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုခုမျှ ပြော မသွားပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ပြောဖို့ဆိုဖို့လည်း မသင့်လျော်ပါ။

ဤသည်မှာ- 'ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖ၊ ကံသာလျှင် အားကိုးရာ' ဟူသော တောတွင်းချွေးတပ် စခန်းအပလ္လိ၌ စခန်းတာဝန်ခံ ကိုဘစိန်နှင့် စာရေးသူတို့၏ နောက်ဆုံးပိတ်ဆက်ဆံကြရသော၊ တစ်နည်းပြောရသော် ကွေကွင်းခွဲခွာ ကြရသော အဖြစ်သနစ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖန် ကိုဘစိန်အကြောင်းကို နောက်ထပ်၍ အနည်းငယ် တင်ပြစရာ ကျန်ရှိနေပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက်၍ တင်ပြပါမည်။

စာရေးသူ နေရပ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့်အခါ ကိုဘစိန်ကို ကျန်းကျန်းမာမာဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရပါသည်။ ဤအခြေအနေမျိုး၊ ဤအဖြစ်မျိုး ပြန်လည်ဆုံစည်းကြလိမ့်မည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလှပါ၏။ သူက သူ့အဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြပါသည်။

ချွေးတပ်စခန်းမှ ဂျပန်များက သူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ မော်လမြိုင်ရှိ ကင်ပေတိုင် စစ်ရုံးသို့ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကင်ပေတိုင်စစ်ရုံးက သူ့ကို တစ်ပတ်လောက် ချုပ်နှောင်ထားသည်။ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပြုသည်။ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းခြင်းမခံရဟု ပြောပါသည်။

နောက်တော့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်မှ ကိုဘစိန်ကို လွှတ်လိုက်ပါသည်။ လွှတ်ရုံသာမက လမ်းခရီးတွင် ဘေးမသိ အန္တရာယ်မရှိ ပြန်နိုင်စေရန်အတွက် ထောက်ခံစာတစ်စောင်ကိုပင် ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ အံ့တစ်ပါး။ ယင်းသို့ဖြစ် ရသည်မှာ ကုသိုလ်ကံကြောင့်ချည်း ဟုပြောလို့မဖြစ်ပါ။ ကုသိုလ်ကံလည်း ပါပါသည်။ စေတနာအကျိုးပေးခြင်း၊ တုံ့ပြန်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

တပ်ဒိန်တံတားကြီး တည်ဆောက်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ယန္တရားတံတား ဆောက်လုပ်ရေးတပ်ကလား မသိပါ။ ဂျပန်တစ်ယောက်မှာ သစ်သားလက်ရန်းပေါင် ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျပြီး မူးမေ့သွားပါသည်။ ဦးခေါင်းက သွေးများယိုစီးကျဆင်းလာပါသည်။

ဤတွင် စခန်းတွင်ရှိနေသော ဂျပန်ဆေးမှူးကို ဂျပန်စစ်သားများ အပြေးအလွှားသွားရောက်ခေါ်ဝင်ကြပါ သည်။ (သည်အချိန်တုန်းကတော့ တောတွင်းချွေးတပ်စခန်းကြီးများတွင် ဂျပန်ဆရာဝန်တွေ၊ ဆေးမှူးတွေကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။) ယင်းသို့ဖြင့် ဆေးမှူးရောက်လာပြီး ဒဏ်ရာရရှိသော ဂျပန်ကို ပြုစုကုသပေးပါသည်။ ဆေးထည့်ပေးပါသည်။ ပတ်တီး စည်းပေးပါသည်။ သတိလည်း ရလာပါသည်။

သို့ဖြင့် ဆေးမှူးဂျပန်မှာလည်း သူ့တာဝန်၊ သူ့အလုပ်ပြီးစီးသဖြင့် စခန်းသို့ပြန်ရန်အတွက် ယာယီဖြတ်ထိုး

ထားသော စမ်းချောင်းကူး သစ်တုံးပေါ်လှမ်းအတက်တွင် အမှတ်မဲ့ခြေချော်ပြီး စမ်းချောင်းထဲထိုးကျသွားပါသည်။ ဤတွင် အနီးတစ်ဝိုက်၌ ရှိနေကြသည့် ဂျပန်များရော၊ ချွေးတပ်သားများရော အထိတ်တလန့်နှင့် အော်ဟယ်ဟစ်ဟယ် ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး၊ တောင်ဆွဲမြောက်ဆွဲဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

အမှန်ကတော့ ဆေးမှုးဂျပန်မှာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်း၏ ရေအလျှင်ထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျားကျရောက်သွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်း တစ်ဝက်နီးနီးက ရေထဲရောက်ပြီး အပေါ်ပိုင်းနှင့် သူဆေးသေတ္တာကလေးက ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ရှိနေပါသည်။ ဆေးသေတ္တာကိုတော့ သူ့လက်ထဲက မလွှတ်ပါ။ အသေအလဲ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။

အမှန်ဆိုတော့ ယင်းဆေးသေတ္တာ သံယောဇဉ်ကြောင့်ပင် သည်အဖြစ်ရောက်ရခြင်း ဟုဆိုရပါမည်။ စမ်းချောင်းတစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ဖြတ်ကူးရန် ယာယီတံယားမှာ သစ်ပင်အလုံးကြီး ၂ ပင် ၃ လုံးကိုဆက်၍ ထိုးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုင်တွယ်၍လျှောက်ရန် ဝါးလက်တန်းလည်း ရှိနေပါသည်။ ဆေးမှုးသည် ပထမဦးစွာ တံတားပေါ်လှမ်းတက်လိုက်စဉ်က လက်တန်းကို လှမ်းမကိုင်လိုက်ခြင်းကပင် သူ၏တိတ်မဲ့မှု ဖြစ်ပါသည်။ ခြေချော်သွားတော့မှ အားနေသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်တန်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ နောက်ကျသွားလေပြီ။

သူ့အဖြစ်ကို ဆက်လက်၍ တင်ပြပါမည်။

ဆေးမှုးဂျပန် အားလျားမှောက်ကြီးဖြစ်နေသော ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဟုတ်ပါ။ ရေညှိရေမှော်တွေအတိုင်း ချော့ကျနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ ရုတ်တရက် ပြန်ထမရ ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ဖက်သောလက်က ဆေးသေတ္တာကို အမိအရဆုပ်ကိုင်ထားရသဖြင့် ကျန်သောလက်တစ်ဖက်က အားယူထောက်သော်လည်း ကျောက်ဆောင်က ရေညှိထုတက်နေသဖြင့် စိတ်ထင်တိုင်းထောက်၍မရဘဲ ရှိနေပါသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဆေးမှုး၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကျောက်ဆောင်အောက် လျှော့ကျသွားရန်သာ ရှိပါသည်။ နောက်တော့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသည့် ရေစီးအလျှင်ထဲသို့ အတောမသတ်မျောပါသွားရန်သာ ရှိပါသည်။ တံတားတည်ဆောက်သောနေရာ၏အောက်ပိုင်း ၄-၅-၆ ကိုက်ခန့်တွင် ရေစီးအားက ပိုမိုပြင်းထန်ပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်နှင့် ရေစီးအလျှင်ထိခိုက်သံမှာ တဟဲဟဲတဟောဟော ဖြည့်ဟည်းနေပါသည်။

ယင်းသို့ရှိခိုက်၌ပင် ထိုနေရာသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာပါသည်။ ထိုသူသည် ဝိုင်းပိတ်ဆိုကာနေသော ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ချွေးတပ်သားများကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားပြီး သူ့လက်တွင် ပါရှိလာသော ကြိုးတစ်ချောင်း၏ အစကို တံတားကူးသစ်လုံးတွင် ပတ်ချည်လိုက်ပြီးနောက် ကျန်သောကြိုးစတစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ လျှ ၂ ရပ်သာသာအမြင့်ရှိသော ကျောက်ဆောင်ထက်သို့ လျှော့ချဆင်းသက်လိုက်ပါသည်။ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့၏စခန်းတာဝန်ခံ ‘ဗိုလ်လေး’ ဟု ချွေးတပ်သားများက ခေါ်ငင်ဆက်ဆံသူ ကိုဘစိန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရောက်သည့်အခါ ကိုဘစိန်သည် သူ့လက်မှကြိုးကိုမလွှတ်ဘဲ ဂျပန်ဆေးမှုး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ခွပြီးရပ်လိုက်ပါသည်။ ဆေးမှုး၏ဆေးသေတ္တာကိုယူပြီး အပေါ်သို့ လှမ်းပေးပါသည်။ အပေါ်မှလှမ်းယူ၍ မမိမကမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ဝါးလုံးချိတ်နှင့် လှမ်းယူရပါသည်။

နောက်တော့ ကြိုးစကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားပြီး ကျန်သောလက်တစ်ဖက်နှင့် မှောက်လျက်ကြီးဖြစ်နေသော ဆေးမှုးဂျပန်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဆွဲထုရပါသည်။ ဆေးမှုး၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို သွေးများဖြင့် ရံနေပါသည်။ ကျောက်ဆောင်နှင့်ရိုက်မိပြီး နဖူးကွဲသွားပါသည်။ နှာခေါင်းထဲကလည်း သွေးများယိုစီးနေပါသည်။ ပါးစပ်ထဲကလည်း သွေးများထွက်ကျနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်ဆေးမှုးမှာ အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်နုပျိုဖြစ်သောကြောင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားခြင်းပြုနိုင်ပါသည်။ ကိုဘစိန်လက်ထဲမှ ကြိုးကိုကိုင်ပြီး အပေါ်သို့ တွယ်တက်လာပါသည်။ အပေါ်မှဂျပန်စစ်သားများက ဝိုင်းဝန်းကာ ဆွဲတင်ကြပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံ

ကိုဘစိန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဂျပန်ဆေးမှူးလိုပင် အပေါ်သို့ တက်ရောက်လာပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ဂျပန်စစ်သားများက ဝိုင်းဝန်းဆွဲတင်ကြပါသည်။ မော်လမြိုင်ကင်ပေတိုင်ဂျပန်များလက်တွင်း၌ ကိုဘစိန် အနိပ်စက်အညှိုးဆင်ရမည့်ဆဲဆဲ ယင်းဂျပန် ဆေးမှူးနှင့် ပက်ပင်းကြီးဆုံကာ ယင်းဂျပန်ဆေးမှူးက ကယ်တင်လိုက်သဖြင့် ကိုဘစိန်မှာ သေဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆန်သော၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသဖွယ်ဖြစ်သော ယင်းဖြစ်ရပ်သည် ထိုင်း-မြန်မာစီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် တပ်ဒိန်တံတားကြီးတည်ဆောက်စဉ်က အမှန်တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကိုထောက်ရှုလျှင် လူတို့မည်သည် ပင်ကိုသဘောအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းလိုစိတ်၊ ကူညီလိုစိတ်၊ ငဲ့ညှာထောက်ထားလိုစိတ်များ ရှိကြသည်မှာ စကန်အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော ချီးကျူးသဖွယ်လည်းဖြစ်သော လူ၏နှလုံးသာ စိတ်ထားများကိုပင် 'လွန်ကဲသော အတ္တစိတ်၊ လွန်ကဲသော ဣဿမစ္ဆရိုယစိတ်၊ လွန်ကဲသော အဘိဇ္ဈာစိတ်တို့တည်းဟူသော စိတ်ယုတ်မာ၊ စိတ်ရိုင်းတို့က လွှမ်းမိုးဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ဗြဟ္မစိုရ်စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်မထားနိုင်ကြခြင်းပါ တကား' ဟု စာရေးသူ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိပေသည်။

နောက်ဆုံးပိတ် ဘုရား ၃ ဆု

စခန်းတာဝန်ခံကိုတစ်နိမ့် မရှိသည့်အခါ နောက်ထပ်စခန်းမှူး လူသစ်တစ်ယောက်ယောက်များ ရောက်ရှိလာမလားဟု ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ကြပါသည်။ ဒါပေမယ့် ရောက်မလာတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခကြေးငွေကိုလည်း ယခင်ကအတိုင်း တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးများက ထုတ်ပေးခြင်းပြုကြပါသည်။ ယင်းကိစ္စမှာလည်း ယခင်တုန်းကလောက် တာဝန်မကြီးတော့ပါ။ လက်ရှိအလုပ်သမား ချွေးတပ်သားဦးရေက အတော်ကြီး လျော့နည်းသွား၍တစ်ကြောင်း၊ တံလှိုင်းပေါ်တွင် နာကောင်ပက်လက်ဖြစ်နေသော အလုပ်သမားအရေအတွက်က လျော့နည်းလာခြင်းမရှိဘဲ တိုး၍တိုး၍သာ များပြားလာသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်လို့ တံလှိုင်းပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေသော နာမကျန်းဖြစ်နေသူများထဲက ၁ ယောက်-၂ ယောက်-၃-၄-၅ ယောက် လျော့နည်းသွားပြီဆိုလျှင်လည်း ယင်းလျော့နည်းသွားမှုမှာ ကောင်းသောလျော့နည်းမှုတော့ မဟုတ်ပါ။ ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်း၍ ဖြစ်သလိုနည်းဖြင့် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတွင်း တစ်နေ့တွင်မူ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာကူချီသည် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမျှမျှော်လင့်မထားသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောကြားခြင်းပြုပါသည်။ သူ့စကားကို ကြားရသည်မှာ ကျွန်တော်အဖို့ မင်္ဂလာရှိလှပါသည်။ ဝမ်းသာစရာကောင်းလှပါသည်။ တအံ့တဩလည်း အကြီးအကျယ်ဖြစ်ရပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူပြောသည့် မြန်မာစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံခြင်း၊ ဝါကျမှန်ကန်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သလို ဘာသာပြန်ရလျှင်-

“သံဖြူဇရပ်သို့ ရထားလမ်းပေါက်ခဲ့လျှင် မြသန်းကြည်(ယူနီဇာစီတီ မြသန်းကြည်)အငြိမ်ဖြင့် အောင်ပွဲခံမည်။ မမာမကျန်းဖြစ်နေသော ချွေးတပ်သားများအား နေရပ်အသီးသီးသို့ပြန်ပို့ပေးမည်” ဟူသော မင်္ဂလာသတင်းစကား ဖြစ်ပါသည်။ နောက်စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း သူက ပြောပါသေးသည်။ တခြားမဟုတ်ပါ။ ‘မပြောတကား၊ မပြောတကား’ (ဘယ်သူမျှ မပြောနှင့်)ဟူသော နှုတ်ပိတ်စကားပင် ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်တွင် မီးရထားလမ်းမှာ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှနေ၍ မြန်မာနိုင်ငံ ဘုရား ၃ ဆုစခန်းထိ ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်၍ ပြီးစီးနေပြီ။ ထိုင်းဘက်မှလာသောရထားသည် တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ကျမှန်မှန် ဘုရား ၃ ဆုဘူတာသို့ ဝင်ရောက်နေပေပြီ။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်များတွင် ဘုရား ၃ ဆုဘူတာသို့ ရထားဝင်လာပြီဆိုလျှင် သေးငယ်စူးရှသောရထားဥသြသံကို အပလုံစခန်းမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အတိုင်းသားကြားနေရလေသည်။

ယင်းသို့ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ မချီတင်ကံ လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့၌မှာပင် အချို့အချို့သောချွေးတပ်သားကြီးများမှာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာပါသည်။ တချို့မှာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးဖြင့် အသံများထွက်အောင်ပင် ငိုကြွေးကြပါသည်။

ဖန်းချည်စာအုပ်တိုက်

သို့ပေမယ့် ဒီလူတွေ အမှတ်မရှိကြပါ။ ဒီလိုပဲ ပြောရပါလိမ့်မည်။ နောက်ရက်၊ နောက်ညများတွင်လည်း အိပ်ပျက်ခံကြပါသည်။ မီးပုံဆေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ခြင်းပြုကြပါသည်။ နောက်တော့ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရမည် ထိုဥဒြသံလိုပင် သူတို့တွေ မျှော်မှန်းတမ်းမောကြသည်မဟုတ်ပါလား။

‘နေပါဦး။ ရထားဥဒြသံကြားတာနှင့် ဘာလို့ မျက်ရည်ကျရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ’

ရွေးတပ်သားကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးမြန်းပါသည်။

“ဥဒြသံကြားရင် အိမ်ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ။ သိပ်ကို သတိရတာပဲ။ ငိုချင်လာတာပဲ။ စိတ်ထိန်းထားလို့ မရဘူး။”

“ဒီလိုဆိုထွက်ပြေးကြစို့။ ဘယ်နယ်လဲပြေးရုံပါ့မလား။”

ကျွန်တော်က သွေးတိုးစမ်းကြည့်သည်။ အမေးခံရသူရွေးတပ်သားသည် ကျွန်တော်တို့ မအူပင်နယ်သား မဟုတ်ပါ။ တုံတေး လမှတန်းဘက်ကဟု သိရပါသည်။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် တပ်ဖွဲ့တွေက ပုံစံပျက်ကုန်ပြီ။ အုတ်အရော ကျောက်အရော ဖြစ်ကုန်ပြီ။

အမေးခံရသူ ရွေးတပ်သားကြီးမှာ အသက် ၅၀ ကျော်-၆၀ လောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော့်ထက် များစွာကြီးပါ သည်။ ခြံလုပ်ငန်းသမားကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ကျွန်တော့်အမေးကို သူ ချက်ချင်းအဖြေမပေးပါ။ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ကျွန်တော့် အပေါ် မယုံမရဲ အကဲခတ်နေကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းဆံပင်များသည် ရှည်ချင် တိုင်း ရှည်နေလေပြီ။ ဖွာလန်မကြံအောင် ၂ တောင်သာသာလောက်ရှိမည့် ဂုန်နီစအပိုင်းတစ်ခုဖြင့် ရစ်ပတ်စည်းနှောင် ထားပါသည်။ ကျွန်တော် သိပါသည်။ ၂ တောင်သာသာရှိသည့် ယင်းဂုန်နီစသည်ပင် အလုပ်ကြီးစားသူများအား ဂျပန်မာစတာများက ပေးကမ်းချီးမြှင့်သည့် ဆုလားဒ်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အမေးကိုမဖြေဘဲ ကျွန်တော်မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားစူးစိုက်ကြည့်သည်။ မှုန်သိ ပြာရှိုင်းပြီးချိန်ခွက်နေသော မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ အံ့အားသင့်သည် အလင်းရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်လာသလားဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိပါသည်။ နောက်တော့ ထိုသူသည် ကျွန်တော်မထင်မှတ်သောမေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမြန်းခြင်း ပြုပါသည်။

“ဆရာလေး ခေါင်းဆောင်မှာလား။”

သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်ရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်က စလိုက်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။

“ခေါင်းဆောင်မှာပေါ့ဗျာ။ ခေါင်းဆောင်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုနေ ထွက်ပြေးလိုတော့ မကောင်းသေးဘူးဗျ။ သံဖြူရေပုံအထိ ရထားလမ်းပေါက်အောင် စောင့်ရဦးမှာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ရထားပေါ်ခိုးစီးလိုက် သွားရပေါ့ဗျာ။ သံဖြူရေပုံကို ရထားလမ်းဆက်မိဖို့ သိပ်မကြာတော့ပါဘူးလေ။”

သို့ဖြင့် စခန်းတာဝန်ခံ ကိုတစ်နီကို ဂျပန်များခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် အပလုံစခန်းတွင် နောက်ထပ်ပြီး ၁ လ ကျော်လောက်သာ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်မျှနေထိုင်ရပါသည်။ ဆောင်းရာသီကုန်လုလုတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘုရား ၃ ဆူစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းပြုပြန်ပါသည်။

ဤတွင် ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းကို နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။

နောက်ဆက်တွဲ အမှာ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂျပန်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ် ၁၉၄၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာမှစတင်ကာ ‘ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း’ ဖောက်လုပ်ရေးကို ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော် စစ်ဦးစီးဌာနနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတို့မှပူးတွဲလျက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေသည်။

စစ်အတွင်း စစ်ရေးအရဖောက်လုပ်သော ရထားလမ်းဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း သံလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ဗြိတိသျှ၊ ဩစတေးလျ၊ ဒတ်ချ် စသော မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းများအပြင်၊ မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ အိန္ဒိယ စသော အရပ်သားအလုပ်သမားများကိုလည်း အမြောက်အမြားပင်အသုံးပြုခဲ့လေသည်။

ရှာသိဥတုဆိုးရွားခြင်း၊ အစားအစာနှင့် အဝတ်အထည်မလုံလောက်ခြင်း၊ ဆေးဝါးနှင့် ကုသခံယူရန် မလွယ်ကူခြင်း၊ အလုပ်ဒဏ် ကြမ်းတမ်းခြင်းစသော ဧည့်ပွင့်ချက်ပေါင်းများစွာကြောင့် လူအသေအပျောက်မှာ လည်း ကြောက်မမနုံးလန့်ခမနုံးရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြီးပြီးသွားသည့်အခါ ‘ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်း’ သည် အရှေ့တောင်အာရှ၏ ‘သေမင်းတမန်မီးရထားလမ်း’ဟု ကမ္ဘာကအသိအမှတ်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သံလမ်းဆောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ‘သံဖြူရေပုံမှ ဘုရား ၃ ဆူ’ စခန်းအထိလည်းကောင်း၊ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ ‘ဘန်ပေါင်(Ban Paung)’မှ ဘုရား ၃ ဆူ’ စခန်းအထိလည်းကောင်း တာဝန်ယူဆောက်လုပ်ရ လေသည်။

ဤတွင် မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှတာဝန်ယူဖောက်လုပ်ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်များကိုမူ သုတေသီ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်းကောင်း၊ သံလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ပါဝင်ခဲ့သူများကလည်းကောင်း စာအုပ် စာတမ်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စာနယ်ဇင်းများတွင် လက်လှမ်းမီသလောက် ရေးသားခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ လည်းကောင်း အထိုက်အလျောက်ပြည့်စုံပြီဟု ဆိုနိုင်ဖွယ်ရှိလေသည်။

ယခုနောက်ဆက်တွဲ ဖော်ပြထားသည့် အကြောင်းရပ်များသည်မူ ဗြိတိသျှစစ်မှုထမ်းသုံးပန်းတစ်ဦး၏ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ အတွေ့အကြုံဖြစ်လေသည်။ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တစ်ခုကိုလေ့လာရာတွင် ယင်းဗြိတိသျှစစ်သုံးပန်း၏ အမှတ်အသားပြုလုပ်ထားချက်များမှာလည်း ခြွင်းချန်မထားသင့်သော အကြောင်းရပ်များဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသောစာအုပ်ငယ်ကို ရေးဖော် လင်းယုန်မောင်မောင်ထံမှရရှိ၍ ရေးဖော် တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးအောင်ကျော်(စာရေးဆရာ မောင်ကြာညို)က မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယင်းပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦးအား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

စာရေးသူ

နောက်ဆက်တွဲ

ဆောက်ဖော်ပြုပါ အချက်များသည် ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဗြိတိသျှစစ်သည်တော်သုံးပန်းတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံများဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တစ်နေ့တာကာလ

စခန်းအများဆုံးတွင် တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းကို လူစာရင်းခေါ်ခြင်းနှင့် စတင်ပြီးနောက် ဆန်ပြုတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် နံနက် ၈ နာရီတွင် အလုပ်စတင်ရန် လက်နက်ကိရိယာများကို ယူဆောင်လျက် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့သွားကြရလေသည်။ ဖွန်းတည့်ချိန်တွင် တစ်နာရီခန့် အနားရကြသည်။

စင်စစ် အနားရသည်ဆိုသော်လည်း ယင်းအချိန်သည် နေ့လယ်စာ စားသောက်ရန်အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ စခန်းနှင့်အလုပ်ခွင်နီးလျှင် နေ့လယ်စာ လာပို့သည်။ အကယ်၍ စခန်းနှင့် ဝေးနေမည်ဆိုပါက နံနက်ကပင် ထမင်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အခြောက်ကြော်များကို ယူဆောင်လာရပြီး၊ ယင်း ထမင်းအေး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော် အအေးကိုပင် နေ့လယ်စာအဖြစ် စားသောက်ကြရလေသည်။

ထို့နောက် ညနေ ၄ နာရီအထိ အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြရပြီး စခန်းသို့ပြန်ကြရသည်။ အလုပ်သိမ်းသည့်အခါ အနီးတွင် စမ်းချောင်း၊ သို့မဟုတ် မြစ်၊ ချောင်းများရှိလျှင် ရေချိုးချိန် ရကောင်းရနိုင်သည်။ စခန်းရောက်၍ ညထမင်းစားချိန်တွင် ဒုတိယအကြိမ် လူစာရင်း ခေါ်ပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးပန်းစခန်းများကို ဂျပန်တို့က မီး မပေး။ ထို့ကြောင့် အဝတ်ဖွပ်လျှော်ခြင်း၊ ဖာထေးခြင်းနှင့် အခြားသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုလျှင် မမှောင်ခင်ဖြစ်စေ၊ မီးပုံအေးတွင်ဖြစ်စေ အလှအယက်လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ နောက်တစ်နည်းရှိသည်မှာ အုန်းဆီ၊ သို့မဟုတ် ခိုးဝှက်ယူရသော ရေနံဆီကို ရွံ့နှင့်ရောစပ်ကာ အဝတ်စုတ်မီးစာဖြင့်ထွန်းသည့် မီးအလင်းရောင်တွင်ဖြစ်စေ လုပ်ဆောင်ကြရလေသည်။

ဂျပန်ဆရာဝန်

ဂျပန်တို့သည် စစ်သုံးပန်းများထဲမှ ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ဂျပန်အချင်းချင်းထဲမှ ဖြစ်စေ များနာသူများကို ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်ကြပေ။ ဂျပန်လူနာအများအပြားသည် ကောင်းစွာကုသပေးခြင်းမခံရသည့်အတွက် သုံးပန်းဆရာဝန် များထံ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာ၍ ဆေးကုသခံကြရလေသည်။

မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံဘက်ရှိ စစ်သုံးပန်းများအားလုံးအတွက် တာဝန်ယူရသော ဆေးမှူးမှာ 'ဟေဂူဂျီ'ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆေးပညာကို နည်းမှန်ပုံမှန်သင်ယူခဲ့သူ မဟုတ်ဟု ပြောကြသည်။ သူသည် သံဖြူရောင်နှင့် အထက်ပိုင်းရှိ လူနာပေါင်းများစွာသက်သာရေးကို ဘာတစ်ခုမျှ ထိထိရောက်ရောက်လုပ်မပေးခဲ့ပေ။

သို့သော် ဂျပန်တို့သည် စစ်သုံးပန်းတစ်ယောက်ကိုကား ဂျပန်ဆရာဝန်တို့၏ကုသပေးခြင်းကို အထူးတလည် ခံယူစေခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ မြန်မာပြည်ဘက်ရှိ စစ်သုံးပန်းလမ်းဖောက်သမားအားလုံးပါဝင်သော အုပ်စုအမှတ် ၃ အတွက် တရားဝင်စကားပြန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူအသက်သည် ကယ်ဆယ်ခြင်းခံရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ဂျပန်တို့က ယူဆဟန်ရှိလေသည်။

ထိုသူသည် အူအတက်ပေါက်သဖြင့် မော်လမြိုင်ရှိ ဂျပန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံပို့ကာ ခွဲစိတ်ခြင်းခံစေသည်။ ထိုသူကိုခွဲရာတွင် မေဆေးကို မသုံးချေ။ အော်ဒါလီ ၅ ယောက်က အတင်းချုပ်ကိုင်ထားစေပြီး ခွဲစိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ လူနာများကို ဂျပန်တို့ ကောင်းစွာဂရုမစိုက်ခြင်းမှာ ဖျားနာသူများသည် ကောင်းစွာအစာမစားနိုင်သဖြင့် ထိုသူတို့အတွက် ရိက္ခာလျှော့ပေးနိုင်သောကြောင့်ဟု ဆိုလေသည်။

အလုပ်ဒဏ်ကြောင့် မေမြောကုန်ခြင်း

ဗြိတိသျှနှင့် သြစတြေးလျ ထက်ဝက်ခန့်စီပါဝင်သော အလုပ်သမားအဖွဲ့ 'ဃ'သည် တာရီးကြီးတစ်ခုကို အပူတပြင်းပို့ကြရသည်။ စစ်သုံးပန်းများသည် နေ့ရောညပါ အနားမရှိ။ သူ့အဆိုင်းနှင့်သူ အလည်ကျလုပ်ကိုင် ကြရလေသည်။ နေ့ကဆုံးအံပြီးသတ် တာဝန်ကျသည့်အဆိုင်းသည် နာရီ ၃၀ လုံးလုံး မနားမနေ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ ပြီးသောအခါ အလုပ်ဒဏ်ကြောင့် မေမြောမိန်းမောနေကြသူ ဒါဇင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာကို အဖော်ဖြစ်သူ စစ်သုံးပန်းရွေးတပ်သားများက စခန်းရှိရာသို့ သယ်ဆောင်သွားကြရလေသည်။

ဂျပန်တို့ အကျပ်အတည်း

ဂျပန်တို့အဖို့ မှန်မှန်ကြီးဆိုးရွားလာသော စစ်ရေးအခြေအနေကြောင့် ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်း အမြန်ဆုံး ပြီးစီးရန် လိုအပ်လာသည်။ စောစောပိုင်းတွင် ဗြိတိသျှ၊ ဟော်လန်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့အပေါ် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ အောင်ပွဲများရလာသောအခါ ဂျပန်တို့သည် ရပြီးသားနယ်မြေများကို ခြေကုပ်မြဲအောင် ကြိုးစားရမည်အစား၊ နောက်ထပ်တိုးချဲ့ရန်ကိုသာ ကြံစည်ကြိုးစားလာကြလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် အမေရိကန်ပစိဖိတ်ရေတပ်ကို များခေါ်ပြီးချေမှုန်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မစ်ဒ်ဝေကျွန်းကို ရေကြောင်းမှ အကြီးအကျယ်ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်လေသည်။ ယင်းတို့၏ လက်နက်ခိုင်ခံ့အရှေ့များ နယူးဂီနီကျွန်းတောင်ပိုင်းရှိ မော်စတီဆိပ်ကမ်းမြို့နှင့် စွာဒါကာနယ်ကျွန်းအနီးရှိ တူလာဂီကျွန်းတို့ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယင်းစီမံကိန်း ၃ ရပ်စလုံးမှာပင် ဂျပန်များအနေဖြင့် အရေးနိမ့်ခဲ့ရလေသည်။

သို့အတွက် စစ်လက်နက်ရိက္ခာပစ္စည်းများကို မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ဘက်သို့ များစွာမပို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ အိန္ဒိယပြည်အရှေ့မြောက်ပိုင်းတွင် ဗြိတိသျှတို့စစ်အင်အားကလည်း ပိုမိုကာ ကြီးမားလာသည်။ ထို့အပြင် အမေရိကန်လေယာဉ်များသည် အိန္ဒိယမုနေ၍ ယူနန်ရှိ ချန်ဂေရီတို၏စစ်တပ်များသို့ လက်နက်ပစ္စည်းများ မှန်မှန်ကြီးပို့ဆောင်ပေးနေသည်။

တပြည်ပြည် အင်အားကြီးထွားလာသော ဗြိတိသျှလေတပ်သည်လည်း မြန်မာ့ဝေဟင်ကို ပိုမိုလွှမ်းမိုးလာသည်။ မြန်မာပြည်သည် သစ်တောထူထပ်သည့်အလျောက် သစ်ပင်များအောက်တွင်တည်ဆောက်ထားသော စစ်အဆောက်အအုံ၊ စခန်းချနေသောစစ်တပ် စသည်တို့ကို လေကြောင်းမှတိုက်ခိုက်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ သို့အတွက် ဗြိတိသျှလေတပ်သည် လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်နှင့် ဂျပန်တို့၏လေယာဉ်ကွင်းများကိုသာ ပိ၍ တိုက်ခိုက်ရလေသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် အမေရိကန်လေတပ်ကလည်း ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနှင့် အခြားသောပစ်မှတ်များကို ဖိတိုက်လာသည်။ ဂျပန်တို့၏လက်နက်ပစ္စည်းအဓိကဝင်ပေါက်ဖြစ်သည့် ရန်ကုန်မြို့ကို အဓိကထားလျက်

တိုက်သည်။ ဂျပန်တို့သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ကုန်တန်ချိန် ၁ သိန်း ၄ သောင်းအတင်အချလုပ်နိုင်မှ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်အတွက် အဆင်ပြေမည်ဖြစ်သည်။

ဤအတွင်း ဂျပန်တို့၏ကုန်သင်္ဘောဆုံးရှုံးမှုကလည်း ပိုပြီးများပြားလာသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ကုန်တွင် ဂျပန် ကုန်သင်္ဘော ၂၄၀ (စုစုပေါင်း) တန် ၁ သန်းကျော်) နှစ်မြုပ်ခဲ့လေသည်။ မဟာမိတ်တို့၏လေကြောင်းနှင့် ရေငုပ် သင်္ဘောအင်အားကလည်း တိုးတက်လာသည်။

ဂျပန်တို့သည် ကုန်ချော့ကိုကုန်ကြမ်းယူရန် ပင်လယ်လမ်းကို အားမကိုးနိုင်တော့သည့်အတွက် 'ထိုင်း- မြန်မာမီးရထားလမ်း'သည် စစ်ရေးအရ အထူးပင် အရေးပါလာလေသည်။

ဤရထားလမ်းကို ၁၉၄၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် အပြီးဖောက်လုပ်ရန် မူလကသတ်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အထက်ဖော်ပြပါအချက်များကြောင့် အမြန်ပြီးဆုံးရန်လိုအပ်လာသဖြင့် ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် အပြီးအစီး ဖောက်မည်ဟု ယင်းနှစ်ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တိုကျိုမြို့၌ ကြေညာခဲ့လေသည်။ မြန်မာပြည်ဘက်၌ မိုးကုန်မည် စက်တင်ဘာလတွင် မဟာမိတ်လေတပ်များက မိတိုက်လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် မိုးမကုန်မီ လက်နက်ပစ္စည်းများကို များများသယ်ဆောင်ထားရန် ဂျပန်တို့တွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိလေသည်။

သို့အတွက် ဤလမ်း လျင်မြန်စွာပြီးစီးနိုင်ရေးအတွက် အလုပ်သမားများကို စနစ်တကျစုဆောင်းရန် အရှေ့ တောင်တိုင်း၊ ဂျပန်တပ်မတော်သို့ ညွှန်ကြားချက်ရောက်လာသည်။ အလုပ်သမားရနိုင်သည့် ဌာန ၂ ခုမှာ စင်ကာပူမြို့ ချိန်ချီစခန်းရှိ မဟာမိတ်သုံ့ပန်းများနှင့် အရှေ့တောင်အာရှတိုင်းရင်းသားများပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် 'အာရှတိုက်သည် အာရှတိုက်သားများအတွက် ဖြစ်စေရမည်'ဟု ကြွေးကြော်ကာ 'သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေးဒေသကြီး တည်ဆောက်ပါမည်' ဆိုသောဂျပန်များကို မလေး၊ ဂျားဗားနှင့် မြန်မာလူမျိုးတို့က အစပိုင်းတွင် တက်ကြွစွာအားပေးထောက်ခံခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဂျပန်တို့ကား ယင်းတို့လက်အောက်ကျရောက်လာ သော အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံသားများကို စစ်သုံ့ပန်းများနည်းတူ ကြမ်းတမ်းစွာခွန်ခံစက်ဆက်ဆံလာသောအခါ ယင်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ ထောက်ခံယုံကြည်မှုကို လျင်မြန်စွာလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးကြရလေသည်။

မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဤ လမ်းဖောက်လုပ်မည့်အလုပ်သမားများကို 'လစာကောင်းကောင်း ပေးမည်။ အိမ် ကောင်းကောင်း နေရမည်။ ရိက္ခာရာရှင် ပိုပေးမည်'ဟု မက်လုံးပေးမြှူဆွယ်ခဲ့ရာ တမိလ်ကုလားလူမျိုးများ၊ မြန်မာနှင့်မလေးအလုပ်သမားအများအပြား လိုက်လာကြပေသည်။ အချို့မှာ ဇနီးနှင့် သားသမီးများကိုပါ ခေါ်ဆောင် လာကြလေသည်။

ဂျားဗားကျွန်းတွင်ကား မလေးရှားနိုင်ငံလောက် အလုပ်အကိုင်အခြေအနေမဆိုးသေးသဖြင့် အလုပ်သမား များများခေါ်ယူ၍ မရပေ။ ထိုအခါ ဂျပန်တို့သည် မြို့ကြီးပေါ်တွင် အခမဲ့ ရုပ်ရှင်ပြသသည်။ ယုံကြည်လောက်အောင် ၄-၅-၁၀ ည ပြသပြီးနောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်သူများကိုပိတ်ဖမ်းပြီး သန်မာသောယောက်ျားတိုင်းကို ချွေးတပ်ဆွဲလေ သည်။ (မြန်မာပြည်ရှိ မြို့ကြီးအချို့တွင်လည်း ဂျပန်များ ဤနည်းအတိုင်းကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။ စာရေးသူ)

တကယ်တမ်း တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများရရှိသော ရိက္ခာရာရှင်သည် စစ်သုံ့ပန်းများရရှိသော ရိက္ခာရာရှင် လောက် မရှိပေ။ ယင်းတို့ရရှိသောလုပ်ခမှာလည်း မငတ်ရုံ၊ မသေရုံသာ ရှိသည်။ ၎င်းတို့တွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဟူ၍လည်း မရှိ။ စည်းလုံးမှုလည်း မရှိ။ စည်းကမ်းလည်း မရှိ။ ထိုအခါ တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားပေါင်းများစွာ သည် ရထားလမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် တိရစ္ဆာန်များသေသလို သေဆုံးကြရလေသည်။

မြန်မာပြည်တွင်ကား အလုပ်သမားစုဆောင်းရေးကိစ္စကို ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရက ကူညီသည်။ မြန်မာ တို့သည် ကာယအလုပ်ကို သိပ်မလုပ်ချင်ကြ။ သို့အတွက် မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်မသိမ်းမီက မြန်မာပြည်ရှိ အလုပ်ကြမ်း သမားအားလုံးနီးပါးမှာ ကုလားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျပန်ဝင်လာသောအခါ ကုလားအလုပ်သမားတစ်ဝက်ခန့် အိန္ဒိယသို့ပြန်ပြေးကြရာ ဂျပန်တို့အဖို့ အလုပ်သမားမလုံမလောက် ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအတွင်း ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရက အလုပ်သမားများကို စီမံအုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမည့် ဗဟိုအလုပ်သမားထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းမည့်အကြောင်းကို ကြေညာလေသည်။ ထို့နောက် စစ်ရေးပြန်လည် ထူထောင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးတို့အတွက် တစ်မျိုးသားလုံးစည်းလုံးမည့် အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ကြေညာလေသည်။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ အားထုတ်လှုပ်ရှားမှုကို တပ် ၄ တပ်ဖွဲ့၍ လှုပ်ရှားသည်။

ယင်းတို့အနက် တစ်တပ်မှာ 'ရွေးတပ်' ဖြစ်သည်။ ထိုရွေးတပ်၏အဓိကတာဝန်မှာ ထိုင်း-မြန်မာမီးရထား လမ်းနှင့် ယင်းလမ်းဘေးတစ်လျှောက်၌ တစ်ပါတည်းဖောက်လုပ်နေသည့်ကားလမ်းကို ဖောက်လုပ်ပိတ်ဆို့ ဖြစ်လေသည်။

ရွေးတပ်တွင်လိုက်ပါသူများမှာ မိမိတို့သဘောဆန္ဒအရထက် အတင်းအကျပ်ဝင်ခိုင်းသဖြင့် ဝင်ရခြင်းက ပို၍များလေသည်။ အကြောင်းမှာ မြို့ပိုင်များ တောင်းသမျှလူများကို ကျေးရွာသူကြီးများက ရအောင်ရှာပေး ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူကြီးတစ်ဦးသည် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုဝှက်ထားပြီး သူနှင့် မသင့်မြတ်သူ များကို ထည့်သွင်းလေသည်။ အချို့ကို လာဘ်ယူပြီး မဝင်ဘဲနေရအောင် လုပ်ပေးလေသည်။ မရိုးမသားသည့် ဆရာဝန်များကလည်း လာဘ်ယူပြီး 'မကျန်းမာကြောင်း' ဆေးလက်မှတ်ထုတ်ပေးကြလေသည်။

စစ်ကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ထူပြောလာခြင်း

သို့ရာတွင် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်နှင့် မြို့ပေါ်များတွင်လည်း အလုပ်လက်မဲ့ ထူပြောလာခြင်းကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ဂျပန်တို့၏ မြူဆွယ်မှု၊ ဝါဒဖြန့်မှုများကြောင့်လည်းကောင်း ရွေးတပ်တွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသူ အင်အား မှာလည်း မနည်းပါပေ။ မီးရထားလမ်း အလုပ်သမားများအတွက် အလုပ်သမားသမဂ္ဂများ ဖွဲ့စည်းခွင့်ပေးမည်။ နေအိမ်၊ အစားအသောက်နှင့် နောင်အခါ အလုပ်ကြီးစားလျှင် အမြဲတမ်းအလုပ်သမားအဖြစ် ခန့်ထားပေးမည် ဟူသော ဂျပန်နှင့် ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရ၏ဝါဒဖြန့်ချက်များမှာလည်း ဘာတစ်ခုမျှ အကောင်အထည်ပေါ် မလာပေ။

ဒုတိယအလုပ်သမားတပ်ဖွဲ့မှာ 'ဟေးဟိုး'တပ် ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်သည် အထွေထွေအလုပ်သမား (ဝါ) ရှေ့ပြေးအလုပ်သမားတပ်ဖြစ်ပြီး၊ ယင်းကို ဂျပန်များကိုယ်တိုင် ဖွဲ့စည်းခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုတပ်ဖွဲ့မှာလည်း ကျန်သောအလုပ်သမားတပ်ဖွဲ့များထက် မသာပေ။ အစားအသောက်၊ ဆေးဝါးကုသပေးမှုနှင့် စခန်းအခြေအနေ အားလုံးမှာလည်း အညံ့စားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပြေးသူများ တစ်နေ့တခြား များပြားလာလေသည်။

နောက်ထပ် သုံးပန်းအလုပ်သမားများခေါ်ယူခြင်း

မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးအတွက် နောက်ထပ်အလုပ်သမားအများအပြား ရနိုင်မည့်နေရာမှာ စင်ကာပူ မြို့ ချန်ချီစခန်းရှိ စစ်သုံးပန်းများ ဖြစ်သည်။ မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းပေါင်း ၁ သောင်း ၆ ကောင်ခန့် ကျန်နေသေးသည်။ ယင်းတို့အနက်မှ အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရမည့် တပ်ဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန် ဂျပန်တို့က စီစဉ်သည်။ ယင်းတပ်ဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့ကို 'စ'တပ်ဖွဲ့နှင့် 'စ'တပ်ဖွဲ့ဟု ခေါ်သည်။ ယင်းတို့ကို ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဧပြီလနှင့် မေလတွင် တောတွင်းစခန်းများသို့ အသီးသီးပို့လိုက်သည်။ ယင်းသို့ပို့ရာတွင် ဂျပန်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက် အမှန်ကို မပြော။ အချို့ကို တိုင်းပြည်အထက်ပိုင်းသို့ ပို့မည်ဟုသာပြောသည်။ အချို့ကိုမူ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ကောင်းမွန်ပြီး အစားအသောက်နှင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကောင်းသော စခန်းများတွင် အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ရမည်ဟု ပြောသည်။ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုမူ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်တွင် စခန်းတစ်ခုဆောက်လုပ်၍၊ မီးရထားလမ်း အလုပ်သမားများအတွက် အနားယူအပန်းဖြေရေးကို စီစဉ်ပေးရမည်ဟု ပြောထားသည်။

ယင်းသို့ မရေမရာပြောကြားထားမှုကြောင့် စစ်သုံ့ပန်းများအကြားတွင် ကောလာဟလများအမျိုးမျိုးဖြစ်လေရာ အချို့ကမူ 'စ'နှင့် 'စ'တပ်ဖွဲ့များသည် မလေးရှားနိုင်ငံရှိ တောင်စခန်းပေါ်မှ ကြက်ခြေနီစခန်းများတွင် အစားအသောက်၊ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံနှင့် အခွင့်အရေးအပြည့်အစုံရရှိနေမည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြလေသည်။ ယင်းတပ်ဖွဲ့များသည် တောတွင်းစခန်းများရောက်၍ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိကြလေသည်။ သုံ့ပန်းအများစုသည် ပစ္စည်းအများအပြားသယ်ဆောင်လာကြပြီး၊ အချို့မှာ အနားယူစခန်းတွင်တီးရန် စနည်းများပင် ယူလာကြရာ 'ဘန်ပေါင်'စခန်းကိုရောက်၍ အခြေအနေမှန်ကိုသိမှ ယင်းပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

မီးရထားလမ်း အပြင်းအထန်ဖောက်လုပ်ခြင်း

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဂျပန်တို့သည် မဟာမိတ် စစ်သုံ့ပန်းပေါင်း ၆ သောင်း ၁ တောင်၊ အာဂျင်တိုက်သား အလုပ်သမားပေါင်း ၂ သိန်း ၅ သောင်းကျော်တို့ဖြင့် မီးရထားလမ်းအမြန်ဖောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းကြီးကို စတင်လေတော့သည်။

စင်စစ် ရထားလမ်းဖောက်ချိန်သည် မိုးရာသီနှင့်တိုက်ဆိုင်နေရာ အခက်အခဲများ ဆထက်တမ်းပိုး ပိုမိုလာလေသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်လိုလို ရွာသွန်းနေသောမိုးကြောင့် ရေပါဘယများ ထူပြောလာလေသည်။ ဆောက်လုပ်ထားသည့် တံတားများလည်း ရေထဲပါကုန်သည်။ ဖို့ထားသောမြေများလည်း ရေတိုက်စားသဖြင့် မျောပါကုန်သည်။ ပြင်းထန်သောတောင်ကျေရူးများနှင့် စမ်းချောင်းရေစီးအရှိန်က တစ်နေ့လုံးဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည့်များကို တစ်ညလုံး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။ လမ်းများမှာလည်း ချောင်းဖြစ်ကုန်ပြီး၊ ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများ ပြတ်တောက်ကုန်၏။

ထိုနှစ်က မေလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် မိုးဥတု စတင်ပြီး၊ ၁၆ ရက်လုံးလုံး မိုးဆက်တိုက်ရွာ၏။ တောတွင်းစခန်းအများအပြား သိုင့်ထွန်းဗွက်ပေါက်ကုန်၏။ တောတွင်းလမ်းများလည်း ရေစီးကြောင်းများ ဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိစခန်းများပင် နှံ့နှံ့များတင်ကုန်၏။ အကောင်းဆုံးဆောက်လုပ်ထားသည့် တံတားလျားများပင် မိုးမလှဲပေ။ လူများမှာ အမြဲတမ်း စိုးရွံ့နေလေသည်။ တစ်နေ့လုံး မိုးထဲလေထဲတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ရာမှ စခန်းပြန်ရောက်လျှင် ရေစင်အောင်မချက်သောထမင်းပျော့ကို စားရ၏။ စားနေရင်း ထမင်းထဲ မိုးရေက ဝင်၏။ အိပ်ရာများမှာ စိုရွံ့နေသည့်အပြင်၊ မိုးယို၊ မိုးပက်သဖြင့် အမြဲလိုပင်စိုထိုင်းမှိုင်းနေ၏။ တောခေါင်တောနက်လွန်းသည့်စခန်းအချို့ဆိုလျှင် ရိက္ခာရောက်အောင်မပို့နိုင်၍ စွန့်ခွာကြရ၏။ စစ်သုံ့ပန်းများနှင့် အခြားအလုပ်သမားများကို အစားအသောက်လာရောင်းသော ထိုင်းဈေးသည်များလည်း မလာရောက်နိုင်တော့ပါချေ။

ရထားလမ်းဖောက်လုပ်မှု အထူးအလျင်လိုလာသည့်အခါ စစ်သုံ့ပန်းများနှင့် အခြားအလုပ်သမားများကို ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းမှုမှာ ပိုကဲလာတော့၏။ စစ်သုံ့ပန်းတပ်ဖွဲ့များသည် မိမိတို့တပ်သားများကိုသက်ညှာမိ၍ အရိုက်အနှက်ခံကြရ၏။ ဖျားနာသူများကို အလုပ်မှနားခွင့်ပေးသော စစ်သုံ့ပန်းဆရာဝန်များလည်း အရိုက်အနှက်ခံကြရ၏။ အလုပ်သမားများသက်သာအောင် ဖန်တီးသော ဟန်ချိုများ၊ ဘွန်ထိုက်ချိုများမှာလည်း အရိုက်အနှက်ခံကြရလေသည်။

အလုပ်နေ့ကော့လျှင် ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်တို့ပြောဆိုသည်ကို ချက်ချင်းနားမလည်လျှင် ဖြစ်စေ အရိုက်အနှက်ခံကြရ၏။ ဤအခါမျိုးတွင် အစောင့်စစ်သားများသည် လက်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဘွတ်ဖိနပ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ နီးရာပစ္စည်းဖြင့် သော်လည်းကောင်း ရိုက်နှက်ပစ်ခတ် ကန်ကျောက်ကြ၏။ အချို့ကမူ ရိုက်နှက်ရန် ဝါးရင်းတုတ်များကို အသင့်ဆောင်ထားကြ၏။ အချို့က ပေါက်ချွန်းရိုး၊ ဓားပြားတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်ရုံဖြင့်အားမရသေးဘဲ ကျောက်တုံးကြီးများကို ဦးခေါင်းပေါ်မြှောက်ထားခိုင်း၏။ မနိုင်တော့၍ ယိမ်းယိုင်လာလျှင် ကျောက်တုံးလွတ်ကျလျှင် ထပ်၍အရိုက်ခံရပြန်၏။

ယိုးကျွတ်တောင်တိုက်

ရထားလမ်းပြီးစီးခြင်းနှင့် ကျဆုံးသူများစာရင်း

သို့နှင့် ၁၉၄၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်တွင် မီးရထားလမ်းပြီးဆုံး၍ ရထားများ စတင် ခုတ်မောင်းလေသည်။

နောက်ဆုံးခင်းသော ဇလီဖားအချောင်းကို ငြိမ်းနေသောနေ့ပြုလုပ်ပြီး ရွှေချထားသောစိုပြင် ရိုက်သည်။ မကြာမီ ထိုစိုကို ရွှေအစစ်ထင်ပြီး သြစတြေးလျစစ်သုံးပန်းတစ်ယောက်က ပြုတ်ခိုးသွားသည်။

ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနား၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအဖြစ် ဆောင်ကြားမြိုင်ရထားတစ်စီးလည်း ရောက်လာလေသည်။ ဆောင်ကြားမြိုင်မယ်များသည် လမ်းတွင်တွေ့ရသောသုံးပန်းများအား စီးကရက်နှင့် ပိုက်ဆံများ ပေးသွားကြသည်။

ရထားလမ်းပြီးဆုံးသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သုံးပန်းများကို ငါးသေတ္တာများ ပေးသည်။ အချို့ကို ဘွတ်ဖိနပ်များ၊ ဘောင်းဘီတို့များ ပေးသည်။ ထိုင်းငွေ ၁ ကျပ်စီ ပေးသည်။

ရထားလမ်းအကွာအဝေးမှာ ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ပေါင်မြို့မှ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ်မြို့ထိ ၁၇၅ မိုင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသော စစ်သုံးပန်းတပ်ဖွဲ့များဖြစ်သည့် 'စ'နှင့် 'စ'တပ်ဖွဲ့များမှာ မူလက လူ ၁ သောင်းကျော်ရှိရာ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ပြီးချိန်တွင် လူ ၆၀၀၀ ကျော်သာ ကျန်တော့လေသည်။ 'စ'တပ်ဖွဲ့မှ လူပေါင်း ၃၀၉၆ သေဆုံးပြီး၊ 'စ'တပ်ဖွဲ့မှ လူပေါင်း ၈၈၅ ယောက် သေဆုံးသည်။

သို့ရာတွင် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရင်းမှ သေဆုံးရသောသုံးပန်းများလည်း အများအပြားပင် ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ မီးရထားလမ်းကိုဆက်လက်ပြုပြင်ရန် စေခိုင်းခံရရင်း သေဆုံးကြရသည်။ အချို့မှာ မိမိတို့ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ခနော်ခနဲ တံတားများပေါ်တွင် လမ်းပြင်ရန် ရထားဖြင့်သွားရင်းလာရင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရထားချောက်ထဲထိုးကျကာ သေဆုံးကြရသည်။

အချို့မှာ မဟာမိတ်လေယာဉ်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးနေသောလမ်းတံတားများကို ပြင်ဆင်နေခိုက် မဟာမိတ်လေယာဉ်များ၏ လက်ချက်ကြောင့် လည်းကောင်း သေကြေကြရသည်။ အချို့မှာ မီးရထားလမ်းပြုပြင်ရေးပစ္စည်းများ ထားသို့ရာစခန်းများအနီးတွင် စခန်းချနေကြရာ ပစ္စည်းစခန်းများကို လေယာဉ်များက လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့်အခါ အများစုတံသွား၍ သေကြရလေသည်။ အချို့ကို မီးရထားလမ်းဖောက်အပြီး ဂျပန်ပြည်တွင်စေခိုင်းရန် ရေကြောင်းမှပို့ရာ လမ်းတွင် မဟာမိတ်လေယာဉ်များနှင့် ရေငုပ်သင်္ဘောများ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးကြရလေသည်။

ဤမီးရထားလမ်းတွင် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းပေါင်း ၆ သောင်း ၁ ထောင်ဦး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည့်အနက် ၁၂,၃၉၉ ဦး သေဆုံးသည်။

အာရှတိုင်းရင်းသား (မလေး၊ ဂျာဗား၊ ထိုင်း၊ မြန်မာ၊ ကုလား) ၂ သိန်း ၇ သောင်းခန့် အလုပ် လုပ်ခဲ့ရသည့်အနက် ၉ သောင်းခန့်သေဆုံးရသည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

ရထားလမ်းသည် မိုင် ၂၆၀ ခန့်ရှိရာ ၁ မိုင်လျှင် မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်း ၄၇ ဦးနှင့် အာရှတိုက်သား ချွေးတပ်အလုပ်သမား ၃၄၆ ဦးကျစီ သေဆုံးရာရောက်လေသည်။ ။

လင်းယုန်သစ်လွင်

ကျေးမြစ်ပေါ်မှ တံတား

ကမ္ဘာပေါ်တွင် နာမည်ဆိုး တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း 'သေမင်းတမန်လမ်း' တည်ဆောက်ကြရင်း မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်း ခန့်မှန်းခြေ ၁ သောင်း ၂ ထောင်နှင့် အာရှနိုင်ငံမှ ဈေးတပ်သားပေါင်း ၁ သိန်းခန့် အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရ ပြီးနောက်၊ နှစ်ပေါင်း ၃၃နှစ်အကြာ ၁၅-၁၀-၇၆ရက်နေ့ မဟာမိတ်စစ်သုံးပန်းဖြစ်ခဲ့ကြသူ ၁၀ဦး နှင့် ထိုစဉ်အခါက တာဝန်ကျ ခဲ့သည့် ဂျပန်စစ်သားဟောင်း ၄၂ ဦးတို့ 'ကျေးမြစ်ပေါ်မှ တံတား' ကို ချစ်ကြည်ရေးအထိမ်း အမှတ်အပြစ် အတုတကွလက်တွဲကာ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဤတွေ့ဆုံပွဲကို ဂျပန်စစ်တပ်စကားပြန်ဖြစ်ခဲ့သူ ဘာသာဗေဒပါဏမာကျ 'တကာရှိနာဂါဆီ'က စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ 'ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီလိုကြိုးပမ်းစီစဉ်ခဲ့တာဟာ 'မုန်းတီးရေးနှစ်'များကို 'ချစ်ကြည်ရေးနှစ်'များအဖြစ် ဖြစ်လာ အောင် တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့စွန့်လွှတ်မှုကို တောင်းခံပို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်'

အထက်ပါအတိုင်း ပါဏမာကျနာဂါဆီက အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်။

Newsweek (၈-၁၁-၇၆)

ဗုဒ္ဓစေတီတော်

ဂျပန်စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦးက စီစဉ်နေ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်အတွက် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် သေဆုံးခဲ့ကြရသော လူ ၁ သိန်းနီးပါးတို့အားရည်စူး၍ ဗုဒ္ဓစေတီတစ်ဆူ တည်ထားရန် မိမိစီစဉ်နေကြောင်းဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ကျေးမြစ်နှင့် သေမင်းတမန် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်စဉ်ကအဖြစ်အပျက်များကို ယခုတိုင်ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍ မရနိုင် သေးဘဲရှိနေသည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြန်ကြီး 'နဂါဆီတကာရှိ (၆၇ နှစ်)က ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိနေခိုက် ပြောကြားသည်။

နဂါဆီတကာရှိသည် ယခုအခါ အင်္ဂလိပ်အသင်ကျောင်းတစ်ခုတွင် ကျောင်းဆရာအလုပ်ဖြင့် အသက် မွေးလျက်ရှိသည်။ ၎င်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် ဂျပန်တို့ လက်နက်ချအညံ့ခံခဲ့ရသည့် အကြိမ် ၄၀ ပြောက် နှစ်ပတ်လည်အခါသမယ၌ အဆိုပါ ထင်ရှားကျော်ကြားသောရထားလမ်းသို့ လှန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်က ပြန်လည်လာရောက်ခဲ့သည်။ တာကာရှိသည် ထိုသို့ရောက်ရှိနေစဉ် အတွင်း မဟာမိတ်စစ်သင်္ချိုင်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီး စေတီတည်ထားရေးကိစ္စရပ်များကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလျက်ရှိသည်။ စေတီတည်ရေးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အများစုကို ၎င်း၏ကိုယ်ပိုင်ငွေမှ လှူဒါန်းကျခံသွားမည်ဟုလည်း သိရသည်။

တာကာရှိသည် ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးပြီးနောက် ထိုင်းနိုင်ငံအနောက်ပိုင်းရှိ ကျေးမြစ်တံတားကို အကြိမ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည်။ တာကာရှိသည် မဟာလိဂ်ပုဂံရှင်ကားများနှင့် စာပတ်များစွာဖြင့် ဖော်ပြပြီး လူသိများကျော်ကြားလျက် ရှိသော ကျေးမြစ်တံတားပေါ် ဖြတ်သန်းလမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကြားရှိ သစ်တောများကိုဖြတ်၍ ၂၅၈မိုင်ရှည်သော ရထားလမ်းကို ဖောက်လုပ်ခဲ့ရာတွင် ပါဝင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော ဩစတေးလျှ၊ ဗြိတိန်၊ ဒတ်ချ်၊ အမေရိကန်စစ်သုံးပန်း ၁ သောင်း ၆ ထောင်ကျော်နှင့် အာရှတိုက်မှ အလုပ်သမား ၈ သောင်းမှ ၁ သိန်းထိ သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။

ကြေးမုံ (၂၀-၈-၈၇)

ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော် ထုလုပ်ပြီးစီး

ဗန်ကောက် ဒီစင်ဘာ ၂၀

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ထိုင်းနိုင်ငံအနောက်တောင်ပိုင်း ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်၌ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ဂျပန် စစ်တပ်ကဈေးတပ်ဆွဲခဲ့ပြီးနောက် သေဆုံးခဲ့ရသည့် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် အမှတ်တရအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဂျပန်စစ်သားဟောင်း တစ်ဦးကထုလုပ်သည့် ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော်တစ်ဆူမှာ အပြီးသတ်ပြီးစီးသွားပြီဟု သိရသည်။

ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော်ထားရှိမည့် ဘုရားကျောင်းတော်မှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြီးစီးနေပြီဖြစ်ပြီး ဈေးတပ်ဆွဲခံရသူများအတွက် ရည်စူးသော အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော်ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ လာမည့်နှစ်စောစောပိုင်း၌ ပြီးစီးမည်ဖြစ်သည်။

အမ်ဘီအေ/ကျိုဒို

ကြေးမုံသတင်းစာ (၃၀-၁၂-၈၇)